

Giới thiệu Khúc Ca Biệt Ly

Khi 10 tuổi, tôi đã chiêm nghiệm được rằng thế nào là "số phận", nhưng chưa bao giờ chịu đầu hàng trước nó. Tôi không muốn chịu thua, không cam chịu, vì bản thân tôi luôn tin tưởng rằng những cố gắng của mình sẽ đem lại kết quả tốt. Đáng tiếc là nhiều năm về sau tôi vẫn chẳng thể hiểu nổi, chống lại "số phận" vốn là không thể.

Cũng như thế, tôi chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ gặp phải tên nam sinh tựa như "thuốc độc" kia. Hắn tựa như luôn rình rập ở nơi đó, chờ đợi để đến một hôm hắn có thể dùng tốc độ nhanh như chớp đâm bổ vào đời tôi, tựa như một con muỗi, lúc tôi còn chưa kịp cảm thấy ngứa, đã bị nó hút mất máu, đến lúc tôi muốn đối kháng nó, nó đã dứt ra từ thân thể tôi, chỉ để lại đống đau sâu nặng, khiến cho tôi thật không biết phải làm sao cho vừa.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: “Gió quyết định hướng đi của bồ công anh” - Mở đầu

Cuối hè đầu thu năm mười tám tuổi ấy, cuối cùng tôi đã đến Bắc Kinh.

Cái tôi ngồi là máy bay, A Nam đưa tôi đến tận cửa khẩu. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi ngồi máy bay, hành lý đã ký gửi, tôi chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ, rất nhẹ nhàng thoải mái. Lúc giao thẻ chứng minh cho nhân viên an ninh, tôi ngoái đầu nhìn A Nam một cái, ông đang còn vẫy tay với tôi, cách nhau một khoảng cách thật xa, tôi vẫn nhìn thấy rõ ràng đầu mày ông đang nhíu chặt. Tôi vội vã ngoảnh mặt, không muốn để ông nhìn thấy nước mắt trong khoé mắt của tôi.

A Nam đã già, tôi đã ra đi.

Tôi biết hàng đêm ông sẽ nhớ đến tôi, giống như tôi cũng sẽ như vậy.

Nhưng tôi nhất định phải đi, đây là một điều vô cùng đáng tiếc.

Một khắc trước lúc máy bay cất cánh tôi gửi cho A Nam một tin nhắn: Ba à, bảo trọng. Chiếc di động của tôi là ông mua cho, Nokia5330, di động mp3, còn đặc biệt lắp thêm một thẻ nhớ 1GB, có thể trữ một ngàn bài hát. Ông luôn cố gắng đem đến cho tôi một cuộc sống tốt đẹp nhất, nhưng tôi lại luôn luôn phụ những mong muốn của ông. Từ năm mười tuổi cho đến năm mười tám tuổi, trong tám năm dài đằng đẵng ấy, tôi không biết ý nghĩa của tôi là gì đối với ông, nhưng đối với tôi, ông như một ngọn núi.

Không xê dịch chuyển rời, một ngọn núi mãi mãi tồn tại.

A Nam, hãy chờ con trở lại.

Con sẽ nhất định quay về, con xin hứa.

— Mã Trác.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2

Tôi tên là Mã Trác, là một em gái Từ Xuyên.

Thành phố nhỏ nơi tôi sinh ra có một cái tên rất hay, kêu Nhã An. Cũng có người gọi nó là “Phố Mưa.” Mưa ở Phố Mưa danh bất hư truyền, mỗi lần đổ là miên man không dứt. Nội tôi nói, đầu đuôi nó như vậy, là do bầu trời ở nơi này bị đốt một lỗ nhỏ. Nội tôi là một người dân tộc Tây Tạng, thật ra nội cũng không tính là già, nhưng trên khuôn mặt nội có vô số nếp nhăn, lại thêm một đôi mắt lúc nhìn vào trông vô cùng thần bí, những lời nội nói tôi đều gần như tin hết thảy, bởi vì nếu mà không tin, e rằng sẽ rất xui xẻo. Cha tôi là một ví dụ rõ ràng rành, một đêm nọ năm tôi hai tuổi, ông ấy đã không nghe lời phản đối quyết liệt của nội, khẳng khái đòi chạy đi gặp một người nào đó, kết quả bị một con dao đâm cắm vào tim, chết ngay tại chỗ.

Lúc ấy mẹ tôi mới chỉ hai mươi tuổi, còn chưa kịp làm hôn thú với cha tôi. Sau khi cha tôi mất, bà ấy đã bỏ rơi tôi, một mình tới Thành Đô, thế nên tôi lớn

lên cùng bà nội. Những lúc mưa đổ không dứt, nội sẽ hát cho tôi nghe, dùng tiếng Tạng, âm điệu khác với người thường, trầm bổng ngân nga, tựa như bay đến từ bầu trời, hát mãi cho đến khi ru tôi nhập mộng.

Năm tôi lên chín, mẹ cuối cùng mới từ Thành Đô quay về thăm tôi, tan học về nhà, trông thấy bà ngồi trong phòng khách nhà tôi, khuôn mặt trái xoan, cằm nhọn, mắt to, là một mỹ nhân điển hình. Làm như tôi là một đứa trẻ sơ sinh, ôm vào lòng, bà nói chuyện tốc độ rất nhanh, hỏi tôi: “Con là Mã Trác đây à?”

Gọi tên tôi mà gọi quá khách sáo, tựa như tôi chỉ là một đứa trẻ hàng xóm đã lâu không gặp. Tôi mang niềm thất vọng, khẽ đẩy bà ra, bà liền kéo tôi lại vào lòng, nói: “May mà mẹ không mua quần áo mới cho con, con lùn hơn mẹ tương tượng rất nhiều đó.”

Nội tôi từ bên ngoài bước vào, trong tay còn cầm một miếng thịt muối, thịt muối mùa hè đã mất đi vẻ trơn bóng vốn có của nó, trở nên khô khan, khiến cho người ta không muốn ăn chút nào. Mẹ buông tôi ra, khẽ gọi nội tôi một tiếng: “Má.”

“Cút!” Nội tôi vứt thẳng miếng thịt muối trong tay xuống đất. Làm tôi sợ run lên.

Mẹ tôi khẽ nói: “Con đến thăm Mã Tiêu. và Mã Trác.”

Mã Tiêu là tên của cha tôi.

“Chỗ này không có ai cần mày đến thăm cả.” Nội tôi nói xong, nắm tay tôi kéo qua bảo: “Mã Trác, vào nhà trong làm bài tập đi.”

Tôi nghe lời đi vào trong phòng. Căn phòng rất tối, tôi không mở đèn, ngồi trong bóng tối nguyệt ngoác làm xong bài tập, ngược đầu lên, mới phát hiện trời đã đổ mưa, mưa rơi trên mái ngói, khiến cho chiều thu chợt biến thành như mộng. Ngoài nhà đã rất lâu không có động tĩnh, tôi đoán là bà ấy đã đi rồi, thế là tôi đẩy cửa mở, rón rén nhón chân ra ngoài, không ngờ lại trông thấy mẹ. Mẹ đứng trong góc phòng, nơi ấy treo một tấm ảnh của cha tôi, mẹ kiễng chân cao hết cỡ, vươn tay vuốt ve khuôn mặt của ông ấy. Bao nhiêu năm nay treo ở nơi đó, tôi chưa từng bao giờ dám từ tế ngắm nhìn khuôn mặt kia, giờ đây mẹ đang dùng ngón tay mình, tỉ mỉ, ngập ngừng, trùi mền vuốt ve khuôn mặt của cha. Trong không khí có tiếng bụi đang vỡ vụn, và tiếng mưa rơi tí tách, làm tôi muốn ngạt thở.

Tôi ngồi thụp xuống, không dám thở mạnh. Mãi đến khi bà xoay mình, trông thấy tôi, bước tới gần, xốc hai cánh tay của tôi kéo tôi đứng thẳng lên, để cho tôi nhìn vào mắt bà. Sau đó tôi nghe mẹ nói: “Mã Trác, hay là mẹ mang con đi nhé?”

Cổ họng của tôi phát ra một âm tiết u ơ ngắn ngủi quái lạ, sau đó tôi tìm cách vùng ra khỏi đôi tay của bà.

“Con trông thật giống cha con.” Bà dịu dàng bảo, “Nghe lời, để mẹ mang con đi, chúng ta sẽ không quay về đây nữa.”

Tôi không dám nhìn bà, mắt của tôi luôn nhìn chằm chằm vào chiếc váy hoa bà mặc, hoạ tiết có những đoá hoa nho nhỏ tròn tròn màu hồng tía, trông như muôn vạn con mắt động vật. Trời ơi, tôi không có mẹ, người đàn bà từ trên trời rơi xuống này sao lại có thể là mẹ tôi? Nhưng bà vẫn cứ mãi lôi kéo tôi, tôi không đủ sức thoát ra khỏi bà. Chính trong lúc chúng tôi giằng co, nội dắt theo Chú Út vào nhà. Chú Út của tôi như gấu như hổ, sức dài vai rộng, ông ta tiến lên tách hai chúng tôi ra, giang tay không nói trước gì giáng cho mẹ một cái bạt tai: “Con đi, mày hại chết anh tao, còn mặt mũi mò về?”

Bà bung mặt, máu rỉ ra từ khoé miệng, nhưng bà đang mỉm cười, chỉ cười, không chối cãi bất cứ điều gì.

“Mày mau cút nhanh cho tao.” Chú Út nói, “Đừng để tao thấy mặt mày nữa, còn không tao thấy lần nào tao đánh lần đó.”

Bà ấy tựa như không hề sợ hãi, nhưng xoay đầu nhìn tôi thật lâu, sau đó dùng giọng điệu rõ ràng, không để lại chút nghi ngờ nói: “Có thể, nhưng tôi muốn đem Mã Trác đi.”

Chú Út nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lâm Quả Quả, có tin là tao sẽ chém chết mày không!?”

Thì ra tên của bà là Lâm Quả Quả.

“Tôi tin.” Bà tiếp tục cười mà nói, “Thế thì trước khi chú chém chết tôi, để tôi đem Mã Trác đi.” Nói xong, bà chạy lên kéo lấy tôi.

Chú Út xoay người, chạy thẳng vào bếp.

Tôi trông thấy nội tôi khẽ than một tiếng, chạy vào theo sau, trong phòng khách chỉ còn lại hai chúng tôi. Mẹ tôi khom người, làm mặt quỷ với tôi, thì thầm bên tai tôi: “Chúng ta chạy!”

Bà vừa kéo mạnh một chút, ma xui quỷ khiến sao, tôi lại cứ thế mà chạy theo bà ra khỏi cửa. Mưa đổ càng lúc càng lớn, bà nắm tay tôi chạy rất nhanh, trên váy lâm lem bùn cũng không màng. Trước ngõ vừa vặn có một chiếc taxi đang đỗ, tôi bị bà đẩy lên xe, sau đó bà cũng vọt vào theo như một quả pháo, thờ hồn hèn nói với bác tài: “Đi tới bến xe!”

Xuyên qua cửa kính xe đã bị mưa làm ướt nhoè lem luốc, tôi trông thấy Chú Út đang rượt theo với một con dao phay sáng loáng giơ cao trên tay, từ từ biến thành một chấm nhỏ rồi mất hút.

Bà cười rộ lên ở trong xe, khanh khách giòn vang như tiếng chuông bạc.

Sau đó bà xoay đầu nhìn tôi, dùng một giọng điệu vừa ngạc nhiên vừa thú vị hỏi tôi: “Mã Trác, sao con lại có thể giống hệt như cha con đến vậy chứ?”

Rất lâu sau này tôi mới nghĩ ra, lần ấy bà quay về, vốn chỉ muốn thăm tôi một chút, sau đó chợt quyết định đem tôi đi, là bởi vì bộ dạng tôi khiến cho bà nhớ đến cha tôi, nhớ đến những tháng ngày tươi đẹp hoặc đau thương giữa bọn họ. Còn tôi, theo bà thoát ly mái nhà nơi tôi đã sinh sống chín năm trời, ra đi một cách không thể nào tưởng tượng nổi như thế, chỉ có một nguyên do, bà ấy là mẹ của tôi.

Tôi là một đứa trẻ cần có mẹ.

Điều này, tôi hiểu rõ hơn ai hết.

Chữ “Trác” trong tên của Mã Trác có nghĩa là hơn người, tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2

Mẹ tôi quyết định đưa tôi đến Thành Đô. Trên xe taxi, bà hỏi tôi một lô những câu hỏi không ăn nhập, ví dụ như tôi có phải thuận tay trái không, có thích ăn thịt kho tàu không, đêm ngủ có nghiêng rãnh không, lúc đi đường có phải là đi một hồi sẽ bỗng dừng biển thành thuận theo chiều gió..... Tôi một mực trả lời bằng những cái lắc đầu.

Bà tựa như hơi tức giận, phụng phịu nhìn tôi nói: “Bạn nhỏ Mã Trác, con có cách nào dùng âm thanh để trả lời câu hỏi của mẹ không hở?”

“Vậy thì mẹ hỏi câu nào có ý nghĩa một chút đi.” Tôi nói.

Bà thoáng sùng sốt, cười, sau đó vỗ thật mạnh lên vai tôi một cái: “Quả nhiên là mang phong cách của mẹ!”

Bà ấy không biết, trong nội tâm tôi đang tiến hành một cuộc giằng co kịch liệt. Đi, không đi? Mặc dù xưa nay bà chưa từng xuất hiện, nhưng ra đi cũng không phải là một ý niệm tôi chưa từng có. Nói thật ra thì tôi căm ghét cuộc sống hiện tại, đi theo bà hình như là một sự sắp đặt sẵn của ông trời, tôi làm sao có thể cãi lại đây?

Thế là tôi tuân theo số mệnh mà đứng ở bến xe đường dài, trong văn phòng bán vé vừa dơ dáy vừa chật chội, đợi mẹ tôi đi mua vé, sau nữa thì chúng tôi không lên kịp chuyến xe cuối cùng trở về Thành Đô đêm đó, bà lại dắt tôi đi gọi xe, đến Thành Tây đem tôi tìm đến một nhà trọ nhỏ để tạm trú. Chúng tôi không có bất cứ hành lý gì, bà ghé vào một siêu thị gần đó mua về một túi gồm những vật dụng sinh hoạt cần thiết, xin nước sôi từ nhân viên phục vụ, nấu mì gói cho tôi ăn.

Bà cười chiếc váy vương vãi ra, giày cũng đã văng, ngồi cùng với tôi bên mé giường ăn mì. Vừa ăn vừa hỏi tôi: “Mã Trác, mẹ so với những gì con tưởng tượng có giống nhau không?”

Tôi ngốc nghếch lắc lắc đầu.

“Có phải đẹp hơn không? Hi hi.” Bà nhìn tôi một cách rất vênh vao.

Phen này thì tôi ngoan ngoãn thành thật gật đầu.

Bà lại cười, lúc bà cười lên trông rất buồn thả, miệng ngoác rõ to, mắt cong đến độ không thể cong hơn, giống như những cô bé trong phim hoạt hình anime của Nhật. Tôi nhìn đến ngây ngốc, nhất định là bà đã đói, húp sùm sụp hết nửa bát nước mì, sau đó bảo: “Tốt nhất là con nên cầu cho không bao giờ bị Chú Út của con tìm được, còn không, nhất định nó sẽ giết chết chúng ta.”

“Tại sao cha của con lại chết?” Tôi hỏi bà.

Bà nhìn tôi, có vẻ như không thể nào tin được, nói: “Bọn họ chưa từng nói cho con biết?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Là ngoài dự liệu.” Bà ấy bảo, “Số của cha con xui, mẹ chỉ có thể nói như vậy.”

“Nhưng mà Chú Út tại sao lại muốn giết chúng ta?”

Bà húp hết chút nước mì còn sót lại, vớt bát mì qua một bên, hai cánh tay vươn lên giữa không trung, gấp một cái rõ to, nói: “Buồn ngủ rồi, chúng ta phải đi ngủ thôi, ngày mai phải đón chuyến xe sớm nhất đi Thành Đô.”

Trông thấy bà không muốn nói, tôi cũng không tiếp tục hỏi.

Căn phòng trọ rất nhỏ, chật rất ẩm ướt. Cả một đêm căn phòng ám mùi mì gói xua không đi, làm tôi buồn nôn. Chúng tôi vốn là mỗi người ngủ một chiếc giường đơn, ngay lúc tôi đang thi u, mẹ bỗng dưng nói với tôi: “Con có lạnh không, có muốn qua đây?”

Tôi lác đầu trong bóng tối. Tôi hoàn toàn không biết vì sao mình lại đi lác đầu. Thật ra thì tôi đã không chỉ một lần nằm mơ đến cái ôm của mẹ, như chăn bông, như mây trời, như một vũng nước hồ nông nông. Trong mơ, nó cũng tiếng ngáy say giấc nồng của tôi. Tôi không biết mình lưu luyến cảm giác đó đến nhường nào. Thế nhưng, tôi lại cứ kiên định như thế mà lác đầu. Trong những tháng năm khúc khuỷu truân chuyên mà tôi dần lớn lên, tôi thường là một người làm trái ngược với lòng mình, tôi cứ luôn trong ngoài bất nhất, đôi lúc chỉ vờn vờn vì một chút cảm giác ám ức vô duyên vô cớ, thậm chí chẳng có một lý do gì, tôi cũng sẽ đứng trước rất nhiều sự việc khẳng khái làm theo ý mình, từ bé đã vậy, hoạch định sẵn tương lai của tôi.

Tuy nhiên, đợt lác đầu ấy, nhất định là bà đã không trông thấy. Thấy tôi không lên tiếng, bà đã tự mình mò vào giường tôi, nhẹ nhàng ôm lấy tôi từ phía sau, nói: “Lúc còn bé, con thích ngủ dán vào mẹ.”

Tôi nằm xây lưng với bà, khoé miệng ngậm chiếc mền ẩm ướt, nước mắt lặng lẽ chảy xuôi.

“Đừng trách mẹ.” Bà lăm bầm rồi ôm chặt tôi, tựa như rất nhanh sẽ đi vào giấc ngủ. Ngón tay của bà buồm trước ngực tôi, ngón tay vô cùng mảnh mai. Và thân thể rất gầy gò của bà, lạnh lạnh, tựa như không có chút hơi ấm nào. Người đàn bà xa lạ này, bà ấy là mẹ tôi. Bà không giống bất cứ một người mẹ nào của những bạn học của tôi, bà quá trẻ, quá xinh đẹp, quá không thực tế. Tôi hơi không quen với sự ôn tồn của bà, nhưng cuối cùng không đẩy bà ra, ôm một bầu tâm sự phức tạp ở trong lòng, mãi đến nửa đêm tôi mới ngủ, nhưng lại rất nhanh chóng bị ác mộng làm giật mình tỉnh giấc. Tôi mơ thấy Chú Út giờ cao con dao phay, chém từ vai mẹ chém xuống, máu từ trên mình bà phun ra, giống như dung nham sôi sục. Bà vẫn cười, môi miệng đỏ tươi, nét cười duyên dáng.

Lúc tỉnh dậy, tôi phát hiện toàn thân mình ướt đầm mồ hôi, lấy bầy yếu ớt như sắp sinh bệnh nặng.

Cuộc sống thay đổi quá nhanh, không phải là điều một đứa trẻ non nớt như tôi có thể tiếp nhận được. Hoặc có lẽ tôi vẫn nên ngoan ngoãn quay lại với cuộc sống trước kia, như thế mới có thể đạt được sự an toàn về lâu về dài.

Mẹ đã không còn ôm tôi nhưng vẫn quay mặt về phía tôi, giấc ngủ rất sâu, tôi chỉ có thể phân biệt được từ hơi thở đều đều. Lúc trời vừa hửng sáng, tôi vẫn còn đang chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của bà, tôi nghĩ chắc tôi sẽ không thể nào quên gương mặt này, cho dù trôi qua bao lâu, cho dù sau này chúng tôi có thể bên nhau hay không, tôi đều nhất định phải nhớ kỹ, không thể nào lãng quên.

Bà vẫn cứ ngủ, không phát hiện ra ánh nhìn chăm chú của tôi.

Cuối cùng tôi hạ quyết tâm, ra khỏi chăn, mang giày của mình vào, mặc áo khoác. Tôi mở ví tiền của bà đang đặt trên gối, phát hiện bên trong có không ít tiền, nhưng tôi chỉ lấy một tờ mười đồng, ra đến bên cửa, khẽ mở cửa. Ngay lúc tôi sắp sửa bước ra ngoài, bỗng chợt nghe bà gọi tôi: “Mã Trác!”

Tôi kinh hoàng ngoài đầu, phát hiện bà đã từ trên giường ngồi dậy, mái tóc dài của bà hơi rối, che khuất đi một bên mắt của bà. Nhưng tôi có thể đọc rất rõ ràng về ưu thương trong mắt của mẹ.

Một khắc khi tôi hung hăng kéo sập cửa lại, có lẽ đã có 0,1 điểm quyền luyến, nhưng tôi đã không thể nào phân biệt chính xác cảm giác quyền luyến này rốt cuộc có thể làm cho tôi quay đầu hay không.

Cuối cùng tôi vẫn vứt bỏ bà ấy. Tựa như lúc ban đầu bà ấy đã không chút quyền luyến mà vứt bỏ tôi.

Tôi cầm mười đồng trong tay, co cẳng chạy.

Tây Thành cách nhà tôi khá xa, tôi bắt một chiếc taxi bên đường, tài xế trông thấy tôi là một đứa trẻ, không chịu chở tôi, tôi phát phát mười đồng trong tay với ông ta, ông ta mới gạt đầu để cho tôi lên xe. Vừa lên xe tôi đã vội vàng quay đầu nhìn cửa kính phía sau xe — thật ra trong lòng tôi mong bà ấy có thể đuổi theo, bắt kè là đuổi kịp hay không kịp, bắt kè là tôi có chịu quay lại hay không. Chỉ ít nên để cho tôi nhìn về mặt của bà ấy, về mặt đầy thất vọng, còn hơn là để tôi bỏ chạy lẻ loi chật vật như một đứa ăn cắp vặt.

Thậm chí tôi còn cảm thấy, chỉ cần có thể nhìn thấy bà ấy với nét mặt đầy thất vọng, tôi sẽ cảm thấy vui vẻ. Tuy tôi không hiểu về báo thù, nhưng tôi cũng sẽ cảm thấy như giành lại được chút gì đó, bất kể là thứ giành lại được đến tột cùng sẽ mang lại cho tôi hạnh phúc hay đau buồn.

Nhưng sự thật thì, bà ấy không ra rượt theo. Tôi cứ cố ngoái đầu ngoái trông, khát vọng khuôn mặt của bà ấy xuất hiện, nhưng chỉ có từng lớp từng lớp mưa bụi lất phất bay trong buổi sớm mai đáp lại sự mong mỏi của tôi. Tôi biết, không rượt theo, chỉ mang ý nghĩa là càng thất vọng. Tôi nhất định đã khiến cho bà thất vọng tuyệt đỉnh rồi, tôi thật tình đã có lỗi với bà, giống như bà ấy luôn có lỗi với tôi như thế.

Đợi lúc tôi về đến nhà, nội đang giặt đồ trong sân, nội giống như sớm đã biết tôi sẽ quay về, đầu cũng không ngẩng lên báo tôi: “Trên bàn có cháo, bánh bao, con ăn xong rồi đi học vẫn còn kịp.”

Chú Út từ trong nhà bước ra, trông thấy tôi, một câu cũng không nói, xách một cây roi trúc từ ngoài mé sân quất tui bụi lên đầu lên cổ tôi. Tôi dùng tay ôm đầu tính chạy trốn, nhưng căn bản là chạy không xong, mắt nhìn thấy roi của ông ấy lại sắp quất lên đầu mình, đang quỳnh quáng tôi chợt nhanh trí la to về phía công nhà: “Mẹ!”

Ông ta ngoái đầu nhìn, tôi đã chạy được đến bên cạnh nội.

Bà nội che chở tôi, nói với ông ta: “Không liên quan đến con bé, con lo đi làm việc của con đi.”

Chú Út dùng roi hung hãn chỉ vào tôi nói: “Mày mà còn chạy theo con đó lần nữa, thì vĩnh viễn đừng quay về cái nhà này. Nhà này không phải là sở công đức, muốn tới là tới, muốn đi là đi!”

Tôi gật đầu.

“Con họ Lâm hiện giờ đang trốn nơi nào?”

“Bà ấy về Thành Đô rồi.” Tôi nói.

“Xem như nó may mắn!” Chú Út vút roi trúc xuống đất, hăm hăm ra khỏi cửa.

Tôi không kịp ăn một miếng cơm đã đeo cặp chạy tới trường, nhưng buổi học hôm ấy tôi vẫn tới muộn. Tôi ngồi chỗ cạnh tường, bạn cùng bàn Châu Điền Danh ngồi chết đi ở đó, không chịu để cho tôi vào chỗ ngồi. Tôi giữ phép lễ độ nói với cậu ta: “Cậu nhường chỗ một chút.”

Cậu ta làm như không nghe thấy.

Tôi lại nói: “Xin cậu nhường chỗ một chút.”

Cậu ta vẫn mặc kệ tôi.

Chiếc cặp của tôi giáng thẳng xuống đầu của cậu ta.

Cậu ta ôm đầu la lên, thầy chủ nhiệm đang còn viết chữ ở trên bảng quay xuống nói: “Châu Điền Danh, em bị sao vậy?”

“Tổ Vò Vẽ lấy cặp đánh em!” Châu Điền Danh uất ức la lớn.

Tổ Vò Vẽ (Mã Phùng Sào) là biệt danh của tôi, tôi ghét nhất khi người ta kêu cái biệt danh này, thế là cặp của tôi lại nện mạnh xuống đầu của cậu ta.

Cả lớp nhao nhao ầm ĩ.

“Mã Trác!” Thầy chủ nhiệm nói, “Đi trễ mà em còn đòi gì nữa?! Em đi đứng ngay cuối lớp cho tôi!”

Tôi đứng hết nguyên hai tiết học ở cuối lớp, chân đứng mỏi nhừ, không một ai kêu tôi quay về chỗ ngồi, không một ai đồng tình với tôi. Nhưng mà tôi không cho phép mình rơi nước mắt, đứng thì đứng, đứng cũng không chết người. Mãi đến khi giáo viên dạy toán lên lớp, tôi mới được cho phép trở về chỗ mình ngồi.

“Trẻ không có mẹ, không được dạy dỗ!” Tôi nghe thầy chủ nhiệm nói với giáo viên dạy toán.

Tôi vẫn không khóc, vì sao mà tôi phải khóc?

Tôi đương nhiên sẽ không khóc.

Khóc cho ai coi, ai sẽ đau lòng?

Trước giờ buổi trưa tôi không về nhà, mỗi ngày hai đồng, có thể nhập bọn ở trường. Nhưng hôm đó tôi quyết định về nhà. Vặt vờ một đêm, lại bị đứng nguyên buổi sáng, tôi thật tình ăn cơm hết nôi, chỉ muốn về nhà ngủ trưa một giấc. Nhưng đợi đến lúc tôi vừa đặt chân qua cổng, liền phát hiện tình hình không đúng, cửa nhà khoá chặt, nội không biết đã đi đâu rồi. Thế là tôi vòng ra phía sau, leo cửa sổ nhà bếp vào. Ngay lúc tôi chuẩn bị tìm chút gì để ăn trong bếp, chợt nghe trong phòng của Chú Út có động tĩnh, giờ này mà ông ta lại ở nhà!

Nhất định có chuyện gì đã xảy ra.

Tôi mò đến trước cửa phòng Chú Út, nghe được Chú Út đang hỏi: “Năm vạn của anh tao, rốt cuộc mày đem đi đâu rồi?”

Không nghe âm thanh nào.

“Sáu năm đã qua, mày cứ được hưởng lợi, thêm một mạng của anh tao, trả mười vạn, không tính là nhiều chứ?”

Vẫn không có âm thanh nào.

“Mày không đưa, tao sẽ tới Thành Đô đòi từ cái lão chồng người Hồng Kông của mày, nghe nói lão rất nhiều tiền, tao đoán chắc cũng không thiếu mười vạn tám vạn này, mày bảo có đúng hay không?”

Vẫn không có bất cứ ai trả lời.

“Nếu mà mày đồng ý, thì gật đầu, còn không đồng ý thì lắc đầu.” Chú Út nói, “Tao có thể để mày suy nghĩ kỹ đến năm giờ chiều, trước khi Mã Trác đi học về, không thì đừng trách tao không khách sáo! Nghĩ cho kỹ đi, ông đây ngồi ngoài đánh bài chờ mày.”

Nghe tới đây, tôi vội vàng trốn sau cửa bếp.

Không lâu sau, xuyên qua khe cửa, tôi thấy Chú Út và ba gã thanh niên bước ra từ phòng của ông ta, lúi búi chạy ra, bắt đầu chơi bài thật.

Một trong mấy người hỏi chú út: “Con mụ này thật cứng, nếu như thật tình không đưa tiền, mày tính phải như thế nào?”

“Hành chết nó.” Chú Út nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôi bị dọa sợ đến ớn lạnh.

“Bà già mày mà biết được thì không ổn đâu?”

“Yên tâm đi, bà già bị tao xua đi rồi, chưa đến đêm thì sẽ không về đâu.” Chú Út nói, “Không ăn không uống không đi vệ sinh, tao không tin là nó có thể chống đỡ đến khi đó. Bọn mình đánh hai ván, vào lại bên trong thì cái gì nó cũng sẽ bằng lòng thôi! Một mạng này của anh tao, bao nhiêu năm qua tao cứ nghĩ đến là cảm thấy nghẹn cứng ở trong lòng, lần này nó cứ nhất định đòi đưa tới tận cửa, coi như nó xui!”

Tôi có ngu hơn nữa cũng đã có thể đoán được bên trong là ai. Nhất định là bà ấy đã quay lại tìm tôi, cho nên mới bị Chú Út nhốt, trời ơi, tôi biết phải làm sao?

Tôi trốn sau cánh cửa, đầu óc xoay chuyển cực nhanh:

Nếu như bọn họ cứ ở trong nhà đánh bài, tôi không có cách nào vào được trong phòng để cứu bà ấy. Nếu như tôi kêu cảnh sát? Trời ạ, tôi phải nói như thế nào? Chú Út liệu có bị bắt không, nội tôi liệu có bị liên lụy?

Tôi chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, với trí lực và kinh nghiệm có hạn của tôi, tôi không sao nghĩ cho rõ ràng được những vấn đề này.

Nhưng tôi nhất định phải cứu bà ấy, điều này không nghi ngờ vào đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Tôi trốn sau cánh cửa phòng bếp suy tính gần mười lăm phút. Mười lăm phút này dài đằng đặc như một thế kỷ. Cuối cùng của cuối cùng, tôi đã có kế hoạch!

Tôi lại rón rén leo ra từ cửa sổ phòng bếp, chạy như bay tới đầu đường, tìm một chiếc điện thoại công cộng, gọi về số điện thoại ở nhà. Điện thoại reng, người bắt máy dĩ nhiên là chú út.

“Chú Út.” Tôi nói, “Có người tới trường tìm cháu, họ muốn gặp chú.”

“À?” Chú Út hỏi một cách cảnh giác.

“Không biết, người từ Thành Đô tới.”

“Nam hay nữ?”

Tôi liếc mẩu giấy nháp, trả lời: “Dạ nam.”

“Bảo hắn đợi tao. Tao tới liền.” Chú Út nói xong gác máy.

Tôi buông điện thoại, quay về trốn ở đầu ngõ, nhìn cho đến khi Chú Út và ba người kia cùng nhanh chóng đi ra, bọn họ gọi một chiếc xe, chạy về hướng trường học của tôi. Tôi hồi hã chạy về nhà. Cửa nhà vẫn còn khoá, tôi chỉ có thể lại leo cửa nhà bếp vào nhà, tính vào phòng của Chú Út cứu người, nhưng tôi vừa nhìn đã ngăn người, phòng của Chú Út thế mà lại có một ổ khoá!

Tôi đi vòng vòng trong phòng khách, khó khăn lắm mới tìm ra được một chiếc búa, mặc kệ hết thảy, nhắm chặt mắt nhè ổ khoá mà đập, nhưng sức lực của tôi quá yếu, tôi đập cả nửa buổi, ổ khoá chẳng mấy may nhúc nhích. Tôi thở dốc, chợt nhớ ra, tôi có thể từ cửa sổ phòng mình trèo ra tới sân sau, rồi từ sân sau leo cửa sổ phòng Chú Út mà vào, tiền đề là..... Nếu như cửa sổ phòng của Chú Út không bị ông ta đóng lại!

Tôi chạy vào phòng của mình, ông trời chết tiệt lại đổ mưa, nước mưa làm bề cửa sổ bị ướt, trở nên trơn trượt, giày thể thao của tôi hại tôi bị trượt té một phát từ trên bề cửa sổ, may sao nhà tôi không phải là nhà sàn, cửa sổ không cao, không bị té chết. Tôi nắm lấy song sắt của khung cửa sổ mà leo lên, cuối cùng leo được tới cánh cửa sổ của phòng Chú Út ở bên cạnh, đẩy mạnh một cái, cánh cửa sổ mở ra!

Tôi nhảy vào trong, nhìn một cái đã thấy mẹ. Bà ấy bị trói chặt trên chiếc ghế. Mặt bị bịt lại bằng khăn, miệng cũng bị dùng khăn buộc rất chặt. Tôi gỡ khăn bịt mắt ra cho bà trước tiên, bà ấy trông thấy tôi, vẻ mặt lộ ra nét vui mừng, tôi lại giúp bà gỡ khăn bịt miệng xuống, bà ấy cuối cùng có thể mở miệng nói với tôi: “Mã Trác, mau cứu mẹ!”

Nhưng mà, tôi không có cách nào gỡ được giây thừng trên người bà ấy ra.

Thời gian từng phút từng giây một trôi qua, nếu như Chú Út tôi được trường học của tôi, phát hiện hết thấy đều là gian dối, đợi đến lúc ông ta xông về nhà, tôi và mẹ đều sẽ chết một cách rất khó coi.

“Tìm một cái kéo!” Bà ấy nhắc nhở tôi.

Nhưng mà, trong phòng của Chú Út không có kéo!

Tôi lại trèo từ cửa sổ ra, tới phòng của bà nội tìm được một chiếc kéo, rồi lại trèo về phòng của Chú Út, cuối cùng cắt đứt được những sợi dây thừng! Đợi đến khi tôi đã làm xong hết thấy, cả người tôi đã mềm oặt, mất hết tất cả sức lực!

Mẹ tôi vừa được tự do, năng lượng dồi dào, nhắc tôi từ dưới đất lên nói: “Chúng ta đi!”

Tôi vẫn còn hơi do dự.

“Đi theo mẹ, Mã Trác.” Bà ấy nói, “Mẹ vì con mà suýt nữa bị chính chết! Con còn có gì để do dự nữa chứ?”

Đôi mắt sáng long lanh của bà nhìn tôi, tôi trông thấy mình trong mắt của bà, đây là số phận vậy, tôi là con của bà, chúng tôi nên ở bên nhau, đây chính là số phận!

“Mã Trác ngoan.” Bà ấy ôm lấy tôi: “Đi thôi.”

Ừ..... đi.

Chúng tôi không dám ra cửa chính, tôi vẫn dắt bà ấy lên ra từ cửa sổ nhà bếp. Sắp leo ra được tới nơi, bà ấy nói với tôi: “Chờ một chút.”

Bà ấy chạy bay vào phòng khách, kiểm tra lấy hình của cha tôi xuống, cẩn thận ôm trong lòng. Mím cười nói với tôi: “Chúng ta đem cha con đi cùng luôn!”

Chúng tôi chạy ra tới đầu ngõ. Đón một chiếc xe taxi, lần này bà ấy không đi tới bên xe nữa, mà nói với tài xế: “Chạy thẳng tới Thành Đô.”

“Sáu trăm.” Tài xế nói.

“Đừng nói chuyện dư thừa, tôi cho bác tám trăm!” Bà hung hăng đá vào ghế của tài xế một phát.

Xe bắt đầu chuyển bánh, giống như bị bà ấy đá làm cho chuyển bánh vậy. Bà cong khoé miệng, cười đắc ý.

Suốt dọc đường, bà dặn đi dặn lại tôi vô số lần: “Đừng gọi mẹ là mẹ, gọi dì bé, nếu có người hỏi con, con hãy nói là con tới Thành Đô chơi với mẹ, qua mấy bữa sẽ về Nhã An, nghe chưa?”

Tôi gật đầu.

“Con cũng đừng buồn, đi theo mẹ sẽ không quá khổ cực đâu. Mẹ biết con sẽ nhớ đến bà nội của con, đợi mai mốt nếu con muốn quay về mẹ sẽ đưa con về, dù sao thì mẹ cũng không thể nào xuất hiện được nữa, Chú Út của con điên rồi, con có thấy không?”

Tôi gật đầu.

“Con gái con rứa phải dữ dằn một chút, mới không bị người ta ăn hiếp, con hiểu không? Nhưng mà hôm nay thấy bộ dạng con cứu được mẹ, thật tình rất mang chút phong cách của mẹ đấy.”

Tôi gật đầu.

“Con gọi mẹ một tiếng đi?” Bà ấy bỗng dừng dịu dàng bảo.

Tôi suy nghĩ một lúc, thấp giọng gọi bà: “Dì bé.”

Bà đập một cái lên đầu tôi: “Mẹ là mẹ của con mà.”

Tôi xoa xoa đầu: “Là dì kêu con gọi dì.....”

“Đó là lúc có người.” Bà nói, “Lúc không có người, con phải gọi mẹ là mẹ, có nghe không?”

Tôi lại gật đầu.

“Gọi đi.” Bà nói.

Tôi lại không gọi thành tiếng được, ngồi ngây ngốc ra ở trong xe. Bà không hề ép buộc, tay đặt lên vai của tôi, ôm lấy tôi, hỏi: “Con hiểu cho mẹ được cái khó của mẹ chứ?”

Đây lại là một câu hỏi có độ khó tương đối cao, tôi lại ngồi cả nửa buổi không hó hé. Bà dùng lòng bàn tay lạnh như băng che mắt tôi: “Mã Trác, cái tên này là mẹ đặt đấy, khi đó mẹ đặc biệt hy vọng con sẽ trở thành một con người ưu việt, có phải là hơi ngốc nghếch không?” Nói xong không đợi tôi trả lời, bà đã tự mình cười rộ lên: “Mẹ khi ấy đặc biệt ngốc nghếch, con chưa thấy đâu.”

“Ngốc nghếch ra sao?” Tôi không nhịn được sự hiếu kỳ, hỏi.

“Mẹ là từ Lô Châu, mười bảy tuổi theo người nhà đến Nhã An chơi, gặp được cái tên khốn là cha con, số xui, rất nhanh chóng bị cha con lừa đảo. Bà nội con căm ghét nhất chính là mẹ, hồi đó cứ cách hai ba bữa mẹ lại cãi nhau với bà, có một lần cãi nhau dữ dội đến độ lờ hết cả miệng. Nhưng mà á, cha con vẫn thương mẹ, bà nội đành phải bó tay. Sau khi mẹ theo cha con, chưa từng quay về nhà ở Lô Châu, ông già của mẹ nói với mẹ, không có một đứa con gái như mẹ. Mười tám tuổi đẻ ra con, hôm đẻ ra con mẹ đau đến muốn chết chứ không muốn sống nữa. Máu ra quá chừng, suýt nữa mất mạng. Vừa mới phục hồi liền chạy theo cha con leo lên núi Tuyết Sơn, kết quả sốt cao, lại suýt chết lần nữa. Lúc con được một tuổi, mẹ theo cha con đi Tây Tạng làm ăn, cha con lừa người ta ba vạn đồng, người ta cầm súng săn tới tìm, mẹ lại suýt nữa bị đánh chết. Đạn bay suốt ngang qua đầu mẹ đó, đến bây giờ mẹ còn nhớ âm thanh vù vù nổ. Sau nữa thì mười người bao vây cha mẹ, mẹ nói chuyện phải trái với bọn nó, giết người là phạm pháp đấy, lấy lại tiền là được rồi, nhiều nhất thì chúng tôi đưa thêm chút đỉnh. Người ta không chịu, muốn mẹ ngủ với bọn nó, mẹ kiếp, mẹ nói ngủ thì không được, nhưng mà uống rượu thì có thể chuốc, chúng nó ăn hiếp mẹ, coi mẹ là đàn bà con gái, không uống được, kết quả một mình mẹ là đàn bà uống làm cho 8 thằng đàn ông gục, cái tên thủ lĩnh kia phục luôn, ra lệnh thả cha mẹ ra, ha ha ha” Bà ấy càng nói càng hăng, sắc mặt sinh động, tựa như đang là nhà thuật truyện, không phải đang kể chuyện riêng của mình.

Tài xế đang trước không nhịn được xen vô một câu: “Cô bốc phét!”

“Tin hay không tin tùy các người.” Bà nói xong, nhắm mắt lại bảo, “Một chết đi được, mẹ ngủ một chập, tới nơi kêu mẹ.”

Bà quả thật rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Tôi ngồi một mình tự suy xét câu chuyện của bà ấy, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe dần dần biến thành xa lạ, biết mình đang cách nhà càng lúc càng xa. Chỉ là, “nhà” đối với tôi mà nói, rốt cuộc ý nghĩa thế nào, mái nhà không cha không mẹ, còn có thể gọi là nhà không?

Tôi tưởng tượng đến cảnh Chú Út về nhà nổi con lỏi đình. Tôi nghĩ tôi tạm thời không về được cái nhà đó nữa rồi, về phần bà nội, tôi đối với nội mà nói, vẫn luôn chỉ là một gánh nặng, đến nay không có cái gánh nặng là tôi nữa, chắc là nội sẽ nhẹ nhõm hơn mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Tiểu khu mẹ ở, tên kêu “Hoa Viên Thành Đô.”

Còn chưa đến cổng lớn, bà đã vút cho tài xế mấy tờ một trăm đồng. Tài xế vội vã dừng xe lại, lượm lên đếm, không hài lòng lật tiền xoành xoạch, nói: “Đã nói là tám trăm mà! Sao giờ lại thành mỗi sáu trăm?”

Mẹ nắm tay tôi tức tốc xuống xe, xập cửa xe “ầm” một cái, đứng bên ngoài quay qua la với tài xế: “Muốn tiền muốn đến điên rồi à, ai nói tám trăm với bác? Lấy tiền rồi mau đi lệ đi, chỗ này không cho đậu đâu, coi chừng bảo vệ tới kéo xe đi đó!”

Bà ấy cứ như vậy mà trắng trợn nói dối ngay trước mặt tôi, nắm tay tôi nghênh ngang đi vào trong tiểu khu.

Tài xế tức tối bóp còi, còi xe phát ra một âm thanh ngắn ngủi, tựa như một con bò gục đầu rầu rĩ, ngừng nguẩy đuôi, cà xịch cà xịch lái đi mất.

Bà nhìn chiếc xe taxi đang dần khuất dạng, đắc ý gơ tay làm một dấu hiệu “yeah!” với tôi. Tôi sừng sốt.

Dù sao đi nữa, nơi đây vẫn là một tiểu khu rất đẹp đẽ, nhà rất tốt, hai phòng ngủ một phòng khách, trông giống như chỉ mình bà cư ngụ. Trong nhà cũng coi như sạch sẽ, chỉ là trong bếp còn có vài chiếc chén dơ nằm trong bồn, chưa được rửa. Bà đẩy cửa mở căn phòng nhỏ hơn ra, nói với tôi: “Mai mẹ dọn trong này cho con ở, đêm nay con ngủ với mẹ trước đã, còn phải mua quần áo giày dép cho con, à, phải mua rất nhiều thứ, con nghĩ ra được những gì cần thiết thì nói hết cho mẹ!”

Tôi thò đầu vào, phát hiện căn phòng nhỏ này đặt gì mà toàn là rượu.

“Mẹ buồn bán rượu.” Bà cười hi hi nói, “Từ lượng quá tốt, không làm nghề này thì thật có lỗi với bản thân.”

Tôi nhìn một gian phòng đầy rượu, lưng xoay về phía bà ấy, khẽ hỏi: “Vì sao đến bây giờ mới tới?”

“Cái gì?” Bà ấy nghe không rõ.

Tôi không nói lần thứ hai.

Trong phòng rất yên tĩnh, đây không còn là Phố Mưa, mưa triền miên không dứt, nhưng tôi nhất định có bệnh rồi, bên tai vẫn toàn là tiếng mưa triền miên không dứt. Không biết bao lâu sau, bà ấy đến sau lưng tôi, ôm lấy tôi từ phía sau: “Mẹ đã nói hết rồi, mẹ có nỗi khổ riêng.”

“Sinh con ra có thể không ngó ngang tới sao?” Tôi xoay người, dùng sức đẩy bà ra, chỉ vào bức hình của cha mà bà ấy vừa đặt xuống bàn trà, lớn tiếng la: “Nếu như có thể không ngó ngang, vì sao lại muốn sinh ra con, vì sao lúc đầu không dứt khoát giết con đi cho rồi!”

“Mã Trác.” Bà ấy bị tôi dọa sợ, vươn cánh tay ra với tôi, thử tìm cách đến gần tôi.

Tôi lùi lại, nói một cách kiên định: “Tôi hận các người!”

Bà ấy lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi đối mặt với bà, xốc mạnh ống quần của tôi lên, cho bà xem vết sẹo trên chân tôi. Vết sẹo ấy đã qua hai năm, vết sẹo màu hồng hồng xấu xí, tôi đã từng vì nó mà đau đớn đến hàng đêm mất ngủ.

Bà đến gần, ngồi xổm xuống, vuốt ve nó, hỏi: “Bị sao vậy?”

Năm đó tôi bảy tuổi, trẻ con hàng xóm xua chó dữ ra cắn tôi, tôi bị sợ đến phải leo tường, nhưng vẫn không thoát nạn, bọn chúng dám cả gan chơi đùa với tôi như vậy, chỉ vì tôi là một đứa trẻ không cha không mẹ.

Bà ấy đứng dậy, dùng một giọng điệu dịu dàng vô ngần, nói, “Chắc là con đói rồi, mẹ dắt con đi ăn chút gì đó.”

Đương nhiên là tôi đói, từ sáng đến giờ tôi chưa ăn một thứ gì. Nhưng mà ngay lúc ấy, di động của bà reng lên, hình như có người mời bà đi ăn, bà ấy nói cười rộn ràng: “Có phải Hồng Môn Yến không, em phải cẩn thận một chút nhì. Ha ha ha ha.”

Cuộc gọi đó, bà ấy đi từ phòng khách vào đến phòng ngủ, từ phòng ngủ nói ra đến ban công, nói gần hết nửa tiếng đồng hồ, đợi đến lúc bà cuối cùng chịu gác máy, bà ngồi ở mép sofa bỗng nhắc hỏi tôi: “Có muốn theo mẹ ra ngoài ăn? Có người mời.”

“Không.” Tôi nói, “Con muốn ngủ.”

“Vậy mẹ mang chút đồ ăn về cho con.” Bà kéo tôi vào buồng tắm, “Nào, con tắm cái đã, mặc áo ngủ này của mẹ vào, ngủ một giấc, khi nào mẹ về sẽ mang quần áo và thức ăn cho con.”

Tôi ừ một tiếng trong cổ họng.

“Đúng rồi, chắc con còn phải đi học.” Bà nhíu mày nghĩ một chút rồi nói: “Mai mẹ đi hỏi trường học trong khu, Mã Trác, con học lớp mấy rồi nhì?”

“Lớp ba.” Tôi nói.

“Được rồi.” Bà vỗ vỗ tôi, “Chúng ta từ từ tính.”

Tôi vào buồng tắm, có vòi hoa sen dùng hơi không quen, mở vòi lên, nước tuôn ra như mưa, rơi lên người làm tôi rùng mình, nổi hết da gà da vịt, nhiệt độ của nước không nóng cũng không lạnh, rất dễ chịu. Tôi không dùng sữa tắm của bà ấy, bình quá to, đổ ra quá mất công, mùi hương đó tôi cũng không thích, quá thơm, làm tôi muốn hắt xì. Nội tôi nói, sữa tắm không nên dùng mỗi ngày, càng dùng người càng dơ. Tôi không dám không tin. Tắm xong, tôi thay ra chiếc áo ngủ của bà ấy. Chiếc áo ngủ đó hơi rộng, hầu như toàn bộ muốn tuột xuống khỏi người tôi. Trên bàn có đặt bánh quy và sữa bò, tôi ăn đại một chút. Tiến vào trong phòng của bà ấy, tôi trông thấy một chiếc bàn trang điểm cực lớn, làm tôi hết hồn. Bàn trang điểm của nội tôi, ngoài một chiếc lược gãy răng cù kỹ và một lọ kem thoa da Hazeline dùng hoài không bao giờ hết, không có thứ gì khác. Thế mà, bà ấy lại có nhiều dây thứ chai lọ. Tôi chỉ lấy làm lạ, chứ không có chút ý định muốn nghịch phá gì. Tôi biết, ngoài bà ấy ra, nơi đây tôi còn rất nhiều rất nhiều thứ cần phải thích ứng và tiếp nhận, đây không phải là chuyện một sớm một chiều. Nghĩ như vậy, tôi leo lên giường của mẹ, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, chắc phải là nửa đêm, tôi nghe có tiếng động ở phòng ngoài, nhưng tôi quá mệt, cho nên không dậy. Tôi nằm đó, cánh cửa phòng ngủ đột nhiên bị tông ra, bà ấy gần như là lao đảo tiến vào, dưới ánh trăng lạnh lẽo, tôi trông thấy máu trên người bà, hoảng sợ đến ngồi bật dậy.

Bà nằm xuống bịt miệng tôi lại, không cho tôi hét.

Cả người tôi run bần bật, không hiểu rõ rốt cuộc bà ấy bị sao.

Bà ôm cánh tay, khẽ thở hổn hển ra lệnh cho tôi: “Mở tủ đầu giường ra, lấy hộp thuốc cho mẹ!”

Tôi mở tủ đầu giường, tìm được thứ bà ấy muốn lấy, xách ra bỏ lên giường, mở ra cho bà ấy. Mặt của bà xám ngoét tái nhợt, nhìn như cắt không còn giọt máu nào, cắn môi hỏi tôi: “Con có biết băng bó không?”

Tôi lắc đầu.

“Tới đây, mẹ dạy con, trước tiên con lấy Vân Nam bạch dược ra, đúng rồi, cái lọ nhỏ đó..... Rồi đi lấy một chậu nước ấm tới, kéo nằm trên bệ trong bếp, đem vào đây cắt băng gạc.....”

Tôi làm theo từng lời sai bảo của mẹ, phía trên của cánh tay bà bị người ta đâm một nhát dao, miệng vết đâm không tính là quá sâu, nhưng cứ chảy máu hoài. Giọng tôi run rẩy hỏi: “Không cần đi nhà thương sao?”

“Mẹ còn chưa muốn chết.” tôi hỏi một đàng bà trả lời một nẻo.

Tôi rửa sạch vết thương cho bà, bôi thuốc, chân tay vụng về quán băng gạc cho bà, bà ấy nhũn mảy, trông có vẻ như đau đớn vô cùng. Bà ấy lục ra một viên thuốc giảm đau màu trắng, uống xong, nằm xuống mé giường, thở dài nói: “Xem ra đây là số con rệp của mẹ, muốn tránh cũng tránh không xong”

“Chú Út sao?” Tôi hỏi bà.

Bà khẽ cười một chút: “Chú Út của con, cũng chỉ chơi được ở cái xóm xinh Nhã An, Thành Đô thì không có đất cho hắn diễn.”

Trời ạ, thì ra bà ấy còn có kẻ thù khác!

“Gần đây mẹ được một số tiền, tóm lại là có kẻ đồ con mất.” Bà nói, “Mã Trác, con nhất định phải nhớ rõ, tiền là thứ hữu dụng nhất trên đời này, cũng là thứ hại người nhất trên đời này. Cho nên, đừng có tham lam, tiền vừa đủ xài là được!”

“Bao nhiêu thì mới đủ xài?” Tôi hỏi bà.

Bà nhìn tôi hồi lâu sau, đáp: “Con rất không giống với nhiều đứa trẻ khác.”

Tôi trả lời: “Bởi vì con mồ côi.”

“Ha ha.” Bà ấy cười, “Mã Trác, con có biết không, con thật rất giống mẹ.”

Tôi không biết bà ấy đang khen tôi hay đang chê tôi.

Bà ngã người nằm một bên giường, trông rất yếu ớt, không biết có phải do tác dụng của thuốc không, trông bà giống như sẽ lập tức ngủ thiếp đi trong một giây kế tiếp. Tôi kéo gối xuống thấp cho bà, hỏi bà ấy: “Thật không cần phải đi nhà thương sao?”

“Mẹ không sao.” Bà ngồi thẳng dậy, “Nhát dao đó là tự mẹ đâm, mẹ có tính toán riêng.”

Tôi sững sốt bịt miệng mình lại, thế mà lại có người tự đi đâm mình, trời đất ơi, mà người này không ngoài ai khác, chính là người mẹ lâu năm không gặp của tôi!

Tôi thật nghi ngờ là bản thân mình đang nằm mơ!

“Đáng giá!” Bà nói, “Nợ máu trả máu, cửa này tóm lại cần phải qua thôi!”

Tôi nhìn bà, nín thinh, chua xót, nói không ra những cảm giác rối rắm ở trong tim. Theo một người mẹ như thế này, tôi thật không dám nghĩ, những ngày đang đón đợi tôi ở phía sau sẽ ra sao!

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Thành Đô cũng đổ mưa rồi.

Nhưng mưa ở đây không giống với mưa Nhã An. Mưa của Nhã An, tựa một tấm màn như có như không, nhẹ nhẹ, mỏng manh, dường như xưa giờ luôn không mang chút âm thanh. Lặng lẽ rơi, rồi sau đó lặng lẽ ngừng. Trong khi mưa của Thành Đô, tựa như mang theo một sức sống mãnh liệt, từng hạt từng hạt nặng nề, quất phàn phật xuống mặt kính, có lúc sẽ vang lên kinh thiên động địa hồi lâu. Tôi bò dậy từ dưới đất, kéo một góc rèm cửa ra, nhìn từng giọt từng giọt nước mưa lớn dán lên mặt kính cửa sổ, nhìn khuôn mặt của mình phản chiếu mờ hồ trong mặt kính, mưa làm tôi nhớ đến một số thứ, trong lòng phát hoảng, tựa như có thể ngạt thở bất cứ lúc nào.

Tôi nhớ đến Nhã An, cũng nhớ đến nội. Tôi của chín tuổi còn chưa thể nào hiểu rõ dư vị của nhớ nhưng, tôi chỉ bỗng dưng cảm thấy bất an, tìm lúc đập nhanh, lúc đập chậm, nhất là khi nhìn mưa quá lâu, trước mắt sẽ bắt đầu xuất hiện ảo giác, là nội tôi, nội mặc chiếc áo khoác vải sợi màu đen với hàng

khụy trước ngực, vươn tay nắm lấy tôi, nói: “Mã Trác, sắp mưa rồi, qua đây với bà.”

Tôi lùi ra sau một bước, dùng tay liềm mạng bịt lấy đôi mắt đã nhắm chặt, mãi đến khi cảm thấy đau.

Chốc sau, tôi cuối cùng hoàn hồn. Đi đến bên giường, dưới tầm nhìn không đủ ánh sáng của hoàng hôn, ngắm khuôn mặt đang say ngủ của mẹ. Trên mặt bà ấy không mang chút biểu cảm nào, cũng không có hơi thở đang mồi, tôi bước lại gần, trông thấy mí mắt hơi lay động của bà. Ô, cảm ơn trời phật, bà ấy còn sống.

Tôi đã không còn nhớ là tôi đã ngủ người trong căn phòng này bao lâu rồi. Có lẽ là ba ngày, có lẽ là năm ngày, hoặc có lẽ lâu hơn nữa. Căn phòng nhỏ vẫn còn đầy rượu chưa được thanh lý, cho nên tôi chỉ có thể tạm thời ngủ cùng một phòng với mẹ, cùng một chiếc giường. Mỗi ngày chỉ có người đưa thức ăn ngoài ghé qua, quãng thời gian còn lại, chỉ có hai người tôi và bà ấy. Thức ăn ngoài là gọi tới cho tôi ăn, bản thân bà ấy ăn rất ít, có khi bảo tôi rót cho bà ấy một ly sữa, có khi nằm đấy nhai lạo rạo một hai chiếc bánh quy. Phần lớn thời gian, bà đều nhắm mắt, mặt và môi tái nhợt, nằm im ở đó không phát ra tiếng nào.

Tôi đoán là bà đang rất đau, nhưng tôi không dám hỏi bà, tôi sợ một khi hỏi, bà sẽ nổi cáu. Coi kìa, tôi luôn luôn là một đứa trẻ cẩn thận dè dặt như thế, cẩn thận dè dặt đến độ tự bản thân tôi cảm thấy xót xa cho mình.

Lúc còn chưa có mẹ, tôi đã từng tưởng tượng vô số lần, nếu như có một ngày, có thể cùng sống chung với mẹ, thì sẽ như thế nào. Mẹ có để tôi nằm ngủ trong lòng mẹ hay không? Tóc mẹ có mùi thơm dễ chịu hay không? Hoặc có lẽ tôi sẽ không nỡ rời xa mùi hương ấy của tóc mẹ, khóc lóc âm ỉ đòi mỗi ngày đều được ngủ với mẹ. Mẹ sẽ chiều tôi, cái gì cũng chiều tôi.

Trong căn phòng trọ ẩm ướt kia, tôi đã quên mùi tóc của bà ấy xem rốt cuộc có thơm hay không, sau đó, càng không có cơ hội nữa. Hiện thực sẽ luôn đập nát những ảo tưởng không chứa một chút nào, may sao tôi của chín tuổi hoàn toàn không có khả năng am hiểu ý nghĩa sâu xa trong đấy, trái lại có thể không cảm thấy đau khổ quá nhiều.

“Mã Trác?” Bà ấy chợt mở mắt, nhìn tôi hỏi, “Con sao thế? Có phải đói rồi hay không?”

Tôi lắc đầu.

“Mẹ sắp sửa khá lên rồi.” Bà mỉm cười, gắng gượng chống mình ngồi dậy nói, “À đúng rồi, con biết mua đồ không, xuống siêu thị dưới lầu mua cho mẹ ít trứng gà, được không? Mẹ hơi thèm ăn trứng chiên.”

Tôi gật đầu.

Bà với tay kéo một ngăn kéo của chiếc tủ đầu giường ra. Tôi thấy bên trong có một xấp tiền rất dày, trước tới giờ tôi chưa từng trông thấy nhiều tiền như thế. Bà rút ra một tờ một trăm đưa tôi bảo: “Muốn ăn gì khác, tự mình mua. Xuống lầu quẹo trái, chưa tới công tiểu khu sẽ có một siêu thị. Cửa không cần đóng, khép lại là được, mẹ không muốn phải dậy đi mở cửa cho con.”

Vì sao bà ấy lại bỏ hết tiền vào trong ngăn tủ, hơn nữa ngăn tủ ấy không có khoá? Tôi nhớ bà nội luôn bỏ những tờ một trăm thế này vào trong một chiếc rương sắt nhỏ có khoá, giấu trong một chiếc hộp giấy, rồi bỏ chiếc hộp giấy đó vào nơi sâu nhất của tủ quần áo.

Mẹ có rất nhiều tiền, điều này là sự thật.

“Dạ.” Tôi đáp lời bà, đứng dậy, cầm tiền ra khỏi cửa. Vừa mở cửa ra, liền trông thấy một đứa bé chạc tuổi tôi đứng ngay trước cửa căn hộ đối diện, da dẻ trắng bóc, đang ngoi tôi từ trên xuống dưới. Trong tay của nó cầm một cây kem năm, sáu sắc màu, một tay chấp sau đầu, nó mặc một chiếc váy màu xanh lá, và giày xăng-đan màu xanh lá, móng chân còn được phết sơn màu đỏ hoa hồng, tôi không thích màu đó chút nào.

Tôi nhìn lại vào mắt nó, rồi xuống lầu một mình.

“Ê!” Nó gọi tôi từ phía sau, “Ê, cậu quên khoá cửa rồi.”

Tôi ngoái đầu nhìn nó: “Không cần khoá, mình sẽ quay về liền.”

“Gần đây trộm cướp rất dữ.” Nó nuốt xuống một miếng kem bự, miệng lúng búng nói với tôi, “Cậu là gì của Lâm Quả Quả, cậu trông rất giống bà đấy!”

Tôi đã chạy như bay xuống nhà.

Tôi phải mất đôi chút thời gian đi tìm cái siêu thị, đợi người trong siêu thị đưa trứng gà cho tôi lại mất thêm ít phút nữa. Mười mấy phút sau, tôi xách hai cân trứng gà về đến trước cửa nhà, phát hiện cửa đã bị đóng mất lại. Cây kem trong tay của Váy Xanh đã không còn, nhưng bên mép vẫn còn dính một mảng sữa kem. Nó chấp tay sau đầu, đứng ngay trước cửa nhà tôi lắc lư bím tóc bảo tôi: “Gió, thổi xập cửa lại mất, ha ha, tớ cần không kịp.”

“À.” Tôi nói.

“Cậu tên gì?” Nó liếm liếm mép, hỏi tôi.

“Mã Trác.” Tôi vừa gõ cửa vừa trả lời nó.

“Tớ tên là Lam Đồ.” Nó nhón chân nhìn vào trong mắt mèo của cửa nói, “Cậu có chắc là có người trong nhà không? Lâm Quả Quả giờ này vẫn thường

không có nhà, có phải là cậu không có chìa khoá, bằng không thì cậu qua nhà tớ ngồi tí, tớ rất quen với Lâm Quả Quả, mỗi lần bà không có cơm ăn thường hay qua nhà tớ ăn chực uống chực.”

Tôi đã lớn nhiều đây, xưa giờ chưa gặp đứa trẻ nào nói nhiều như nhỏ này. Thật là khiến cho người ta ghét.

Tôi để mặc nó, chỉ tiếp tục gõ cửa.

Vẫn không có ai tới mở.

Đương nhiên bà ấy nhất định có nhà, tôi bỗng cảm thấy kỳ lạ. Sự bất an trong lòng càng thêm nặng nề, chỉ có thể dùng cả chân lẫn tay ra sức đập cửa ầm ầm.

Ngay lúc ấy, sau lưng tôi vang lên một giọng đàn ông: “Sao vậy?”

Tôi ngoái đầu, đó là lần đầu tiên tôi gặp A Nam. Một người đàn ông vóc dáng không cao, cười rất hiền hoà, tôi không biết tôi có nên dùng cái từ hiền hoà này hay không, trong tay của ông cầm một cà men giữ nhiệt to tướng, giống như là loại đem vào bệnh viện thăm nuôi người bệnh. Khoảnh khắc tôi trông thấy ông, tôi bỗng nhớ đến ông hiệu trưởng già của tôi. Năm lớp một, ông ấy dạy chúng tôi môn ngữ văn. Nhưng đến năm tôi lên lớp hai, ông ấy đã chết. Tôi còn nhớ, có lần ông ấy cho tôi một viên kẹo. Bởi vì tôi thi được 100 điểm, tôi là người duy nhất đạt 100 điểm trong lớp, ông ấy nói với tôi, đây là kẹo ngoại quốc, không dễ dàng mua được. Lúc đám ma của ông ấy đi ngang qua cửa nhà tôi, tôi mở chiếc kẹo đã sớm bị chảy ra, nước kẹo chảy đầy tay tôi, tôi phải liếm ngón tay mới coi như ăn xong chiếc kẹo ấy. Lúc giấy kẹo rớt xuống mặt đường đá trước cửa nhà, tôi trốn vào trong phòng, òa khóc.

Tôi không tìm được nước mắt. Đây là vì ông hiệu trưởng già ấy đối với tôi quá tốt, lúc ở Nhã An, trừ nội tôi, chỉ có ông ấy là tốt nhất với tôi. Vừa nghĩ đến đây, mũi tôi đã bắt đầu cay cay, ánh mắt nhìn người đàn ông cũng trở nên chăm chú.

“Không có người ở nhà sao?” Âm thanh của ông ấy gọi tôi trở lại với hiện thực.

“Lâm Quả Quả không có nhà, bạn ấy quên mang chìa khoá, gió thổi xập cửa mất. Đây là khách của nhà bà ấy, không vào trong được nữa.” Tôi vẫn không nói gì, người trả lời vẫn là cái váy xanh lấm mồm kia, nó tên là gì nhỉ, Lam Đồ?

Đây đúng là một cái tên quái quỷ gì đâu.

“Cháu là ai?” Người đàn ông khom người hỏi tôi.

“Bà ấy có nhà.” Tôi bị hỏi một đằng đáp một nẻo, “Mười phút trước lúc cháu ra khỏi cửa mua trứng gà, vẫn còn ở nhà.”

“Vậy à?” Người đàn ông nhú mày, tiến lên một bước gõ cửa, cả mấy phút nữa trôi qua, vẫn không có ai ra mở cửa.

“Lâm Quả Quả nhất định đang ngủ rồi, bà ấy mà ngủ một cái là y như chết, gọi không dậy được. Hay là, “Lam Đồ đảo mắt vòng quanh, nói, “bọn chú leo từ bên ban công nhà cháu qua, nơi này là lầu 2, không đáng sợ.” Nói xong, nó xoay người, giơ tay ra đằng trước làm động tác giống y như một tướng quân, dẫn đường cho người đàn ông kia bước vào trong nhà của nó.

Tôi đứng trước cửa đợi.

Rất nhanh, cửa đã được mở ra, người mở cửa chính là người đàn ông mới rồi, ông ấy đưa một tay ra, tóm tôi như tóm một chú gà con, kéo vào trong. Tôi giãy ra khỏi tay ông ấy, chạy vào phòng ngủ. Bà ấy vẫn nằm đó, mặt không giọt máu, giống như đã ngất đi. Tôi nghe thấy người đàn ông kia đang nói với Lam Đồ ở bên ngoài: “Không sao rồi, cháu về nhà cháu trước đi.”

Cửa nhà đóng lại.

Tôi lo lắng nhìn mẹ đang nằm đấy, cảm thấy hai chân muốn đứng cũng đứng không vững, giờ phút này, điều tôi muốn hỏi chỉ có một: nếu như bà ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ sống như thế nào. Người đàn ông rất mau chóng tiến vào phòng, đến bên bà ấy, nhìn vết thương trên tay bà, sờ sờ má của bà ấy, nói với tôi: “Tôi phải đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“Vâng.” Tôi nói.

“Cháu là ai?” Ông ấy hỏi tôi lần thứ hai.

“Mã Trác.” Tôi đáp.

Ông ấy ra sức cõng bà ấy lên, tôi đến gần, chỉnh lại đôi vớ da ngắn đã bị tuột xuống đến mắt cá chân của bà. Nhưng ông ấy vừa đặt mẹ lên lưng, bà ấy thể mà tỉnh lại, mở mắt, yếu ớt rên một câu: “Em muốn uống nước.” Thế là lại được đặt từ trên lưng của ông ấy xuống giường.

Tôi chạy vào bếp rót nước cho bà. Mấy ngày qua, tôi đã biết dùng cái gọi là máy nước nóng lạnh, nhưng vì nước nóng không ra ngay, tôi phải đứng đợi cả nửa buổi mới được một ly nước ấm. Lúc tôi quay vào lại trong phòng, bà ấy đã nằm trong lòng người đàn ông kia, tôi nghe bà nói với ông ấy “A Nam, đây là con gái em, nó đẹp hay là em đẹp?”

Bà ấy thể mà vẫn còn có tâm tình đi hỏi loại câu hỏi này.

Cái người đàn ông tên là A Nam kia nghiêm túc nhìn tôi, sau đó nghiêm túc trả lời bà ấy: “Đẹp.” Sau đó, ông ấy đón lấy ly nước từ tôi một cách cẩn thận, chậm rãi cho bà ấy uống.

Một ngụm nước xuống bụng, bà ấy dường như khôi phục lại sức lực ngay sau đó, sắc mặt cũng khá hơn nhiều.

“Con em.” Bà ấy lấy một ngón tay để ngay trước miệng, “A Nam, đừng nói với bất cứ ai nhé.”

Tôi lui ra.

Bà ấy chịu nói ra chân tướng, bà ấy thế mà chịu. Thế thì, A Nam này rốt cuộc là ai nhỉ?

Bỗng nhiên, tôi lại nhớ là bà ấy nói muốn ăn trứng chiên. Tôi nghĩ chắc tôi nên làm trứng chiên cho bà ấy ăn. Tôi gắng sức nhớ lại cách thức nội tôi hay làm, chắc rất đơn giản, chỉ cần một chút nước, một chút đường mà thôi. Tôi lại vào bếp lần nữa, mở ngăn tủ trong phòng bếp ra, bên trong chợt có một con nhện đen thui to tướng bò ra. Tôi sợ hết hồn, ngồi thụp xuống đất thờ hồn hèn.

Tôi hoàn toàn không phải là một đứa trẻ nhát gan, chỉ là hoàn cảnh xa lạ khiến cho tôi mất đi một chút dũng khí ngày thường.

Tôi yếu ớt quỳ ở đó, tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng nặng hạt, để khiến cho tôi sắp sửa thở không ra hơi. Tôi đến bên cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra một khoảng cách lớn, để cho nước mưa hắt hết lên mặt tôi. Tôi nhắm mắt, hưởng thụ nước mưa mát lạnh, giống như có một đôi tay đang giúp tôi tỉ mỉ rửa mặt.

Tôi cảm thấy tôi phải tỉnh táo một chút.

Tuy rằng tôi không biết cái gì mới gọi là tỉnh táo, nhưng tôi cũng biết, nếu tiếp tục để mặc, tôi sẽ khóc. Tôi không thể nào để cho mình khóc được, tuyệt đối không thể.

Tôi để yên cho bản thân bình tĩnh lại một hồi lâu, mưa rơi ướt tóc và cổ của tôi, tôi lấy chiếc khăn không biết dùng để làm gì ở trong nhà bếp lau khô chúng. Sau đó, tôi mở bếp, làm hai chén trứng chiên không bỏ đường, mỗi chén có ba trái trứng lòng đỏ bị vỡ. Không phải là tôi không muốn bỏ đường, mà là tôi lục tung cả một căn bếp lên, cũng không biết nó nằm đâu, hoặc có lẽ bản thân bà ấy xưa giờ chưa từng làm bếp, thật sự giống như Lam Đồ nói, khi nào muốn ăn thì qua nhà người ta ăn châu uống chực.

Lúc tôi bung hai chén trứng bước ra, phát hiện cửa phòng ngủ của bà ấy đã đóng lại, tôi nhìn cánh cửa đóng chặt, không biết có nên hay không nên bung vào. Do dự một hồi, tôi ngồi bên bàn trà trong phòng khách, đặt chén xuống, bản thân bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Tôi nghĩ chắc là tôi đã đói, tôi ăn sạch bách một chén trứng. Ngay lúc này, từ trong phòng truyền lại một tiếng “choáng!” tựa như bà ấy làm vỡ một thứ gì đó. Cửa rất nhanh chóng bị mở ra. Cái người đàn ông tên là A Nam kia rũ đầu bước ra, ông ấy vào trong buồng tắm, lấy một cái cây lau nhà, rồi lại quay trở vào trong phòng của bà ấy. Tôi bung chén, trong lòng đầy hiếu kỳ bước vào theo, phát hiện thứ bị bể ở dưới đất là một chai rượu.

Mùi rượu bay nồng nặc trong phòng. A Nam chống cây lau nhà vào tường, ngồi xổm xuống, chậm rãi lượm từng mảnh thủy tinh bị vỡ trong suốt lên, nhẹ nhàng đặt vào trong một bao rác.

Tôi nhìn thấy rõ ràng trên trán của ông có một mảng màu nâu, máu từ chỗ đó rỉ ra, chảy xuống mũi của ông, miệng của ông, nhưng ông lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, chẳng buồn chùi, thậm chí mắt cũng không chớp. Tôi chợt có một cảm giác kỳ lạ, toàn thân run lên, tựa như chính bản thân mình cũng bị lúng một lỗ, đau đến không khỏi nhắm chặt hai mắt lại. Tay buông lơi, chén trong tay rớt xuống đất.

Ông ấy nhanh nhẹn đứng dậy, vừa nói: cẩn thận, vừa sải bước đến gần, nhắc bóng tôi lên từ sau lưng, nâng tôi cao thật cao.

Lần đầu tiên tôi được người ta nhắc lên cao như vậy, thót cả tim

Ông nhanh chóng đặt tôi xuống một mảng sàn nhà sạch sẽ, xoay người tiếp tục đối phó với những thứ dơ trên sàn nhà.

Ông dùng mu bàn tay hờ hững chùi mặt mình một cái, nói với người mẹ đang dùng chăn trùm kín mặt lại của tôi: “Không muốn ăn thì cũng không sao, nhưng rượu nhất định không được uống.”

“Để tôi uống!” Bà ấy thò đầu ra khỏi chăn, rất hung dữ hét: “Anh xía vào làm cái đếch gì!”

“Tôi đã làm canh gà đem tới, còn có món cháo đậu xanh em thích ăn.” Người đàn ông không buông tha cũng không khuất phục nói, “Em và Mã Trác đều có thể ăn chút đỉnh.”

Bà lờ ông ấy, chỉ nhanh như chớp lấy chăn trùm kín đầu trở lại.

Đêm ấy tôi sung sướng húp đến mấy bát canh gà. Lúc còn nhỏ bị bệnh, nội tôi luôn hầm canh gà cho tôi ăn, tôi tưởng rằng toàn thiên hạ chỉ có mỗi nội tôi là có thể hầm canh gà thơm ngon như thế, không ngờ lại có người tay nghề nấu nướng còn giỏi hơn cả nội. Ông ấy nói với tôi lúc đang đồ nốt phần canh gà cuối cùng trong cà men giữ nhiệt vào chén cho tôi: “Mã Trác, cháu có thể kêu tôi là A Nam.”

Tôi gật đầu.

“Cô ấy không chịu đi nhà thương, tôi phải đi tìm một người tới nhà khám cho cô ấy.”

“Cảm ơn.” Tôi nói.

Ông nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vươn tay, tựa như muốn vuốt ve mặt tôi một cái, nhưng rồi chợt khựng lại ở giữa không trung, sau chót thì chậm rãi thu tay về.

Trong lòng tôi chính vì động tác không được hoàn thành này mà đạt được một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Nửa tháng sau, tôi trở thành một học sinh nhỏ trong lớp ba của trường tiểu học Sao Đỏ. Điều là do công của bà ấy và A Nam. Tôi nghĩ bà ấy nhất định phải bỏ ra rất nhiều tiền, điều này khiến cho lòng tôi quả thực có ít nhiều khó chịu.

A Nam tìm một bác sĩ đến tận nhà khám vết thương cho bà ấy, nghe nói là dùng một loại thuốc đặc trị nào đó, thân thể bà ấy dần dần khoẻ lên. Đêm trước ngày đi học, mẹ mua cho tôi một bao đồ đặc lớn. Ngoài cặp và hộp bút ra, còn có ba bộ đồ mới. Xanh đỏ vàng, màu sắc rất sặc sỡ, đều là áo đầm. Lúc tôi còn ở Nhà An, xưa giờ chưa từng có một chiếc áo đầm nào. Lúc tôi trông thấy những chiếc váy kia, lại mang một cảm giác như đang nằm mơ, mặt còn hơi đỏ lên. Nhưng bà bảo tôi mặc thử từng chiếc từng chiếc một cho bà xem. Bà đốt một điếu thuốc, ngồi đầu giường, ngắm nhìn tôi, nói một cách chân thành: “Mã Trắc, con thật là sướng. Lúc còn bé mẹ mặc đồ như trẻ lơ lửng rác, sau này lớn rồi, quần áo toàn là ăn cắp tiền trong nhà đi mua không. Ôi, xưa giờ chưa từng được quang minh chính đại làm tiên nữ.”

Tôi nhìn bà không nói gì. Bà chợt như mắc bệnh thần kinh, giục tôi điếu thuốc, nắm lấy hai vai của tôi, dùng đôi mắt to thật to của bà mà nhìn tôi chăm chăm, nói: “Mã Trắc, con không được ăn cắp tiền nghe. Con muốn bao nhiêu mẹ cho con bấy nhiêu, nhưng ngàn vạn không được ăn cắp, hiểu không?”

“Con chưa ăn cắp tiền bao giờ.” Tôi nhẹ nhàng giã ra khỏi bà.

Bà ấy vỗ mạnh tôi một cái, cười vô cùng khoa trương, làm tôi đâm lo lắng không biết vết thương vừa khép miệng của bà ấy có bị toác ra hay không. Trong lòng tôi thầm nghĩ, lẽ nào bà ấy đã từng ăn cắp rất nhiều tiền?

Dù sao tôi biết bà ấy chính là rất thích tiền. Tôi từng trông thấy bà đếm tiền, tiền trong ngăn kéo của bà ấy, dường như ngày nào cũng phải đếm đi đếm lại mấy bận. Tôi không biết rốt cuộc bà ấy có bao nhiêu tiền, nhưng tiền đối với bà ấy mà nói, chắc phải là thứ quan trọng nhất. Việc buôn bán rượu của bà ấy hình như rất khá, ngày nào cũng có rất nhiều cú điện thoại, phải đối phó với rất nhiều khách hàng. Buổi tối hôm đó, A Nam giúp bà ấy dọn dẹp lại căn phòng nhỏ vốn dùng để chứa rượu làm thành phòng cho tôi ở, mớ rượu ấy quá nhiều, ban công không đủ chỗ nhét, tôi nghe A Nam nói với bà ấy: “Bằng không thì để ở chỗ siêu thị của anh đi.”

Bà ấy quay ngoắt lại: “Hoá đơn lần trước còn chưa thanh toán đây.”

“Anh không có ý đó.” A Nam vội vàng giải thích, “Hơn nữa cuối tháng nhất định sẽ thanh toán, có bao giờ nợ tiền em đâu?”

Bà ấy nhếch mép cười cười, không nói gì nữa.

Tôi thật không hiểu nổi, A Nam đối đãi với bà ấy tốt như thế, bà ấy sao lại còn đi tính toán chi li đến vậy. Bề trên trán của A Nam vừa mới được tháo ra cách đây không lâu, vết sẹo rất rõ ràng, mặc dù bà ấy là kẻ đập người ta, bà ấy cũng chưa từng hỏi han câu nào. Tôi đã từng trông thấy A Nam giao hàng giúp cho bà, ông ấy lái một chiếc xe tải mui trần, bê từng thùng từng thùng rượu xếp vào, lái tới lái lui mấy chuyến, không chê phiền hà, còn bà ấy thì xưa giờ chưa từng đưa người ta một cái nào.

Tối đó, tôi ngủ một mình trong căn phòng nhỏ, mùi cồn rượu trong phòng quá nồng, tôi không cách nào chợp mắt được, thế là tôi ngồi dậy, kéo rèm cửa sổ ra, bó gối ngồi nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Tôi nhớ đến nội, thật tình rất nhớ, nhưng mà, tôi biết, mái nhà ấy, tôi mãi mãi không quay về được nữa rồi.

“Sao con còn chưa ngủ?” Mẹ đẩy cửa bước vào, bật đèn lên. Tôi trông thấy bà đã hoá trang rất đẹp, mặc một chiếc váy đẹp và mang giày cao gót, nhất định là sắp đi ra khỏi cửa.

Bà ấy nói với tôi: “Con ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai A Nam sẽ ghé qua đưa con đến trường, đừng để bị trễ học.”

“Đi đâu?” Tôi hỏi bà ấy.

“Ra ngoài.” Bà ấy nói.

“A Nam cũng đi sao?”

“Con nghĩ cái gì đầu đầu thế?” Bà ấy bước đến gần, vỗ vỗ đầu tôi, cười hi hi bảo: “Chuyện người lớn con nít đừng xía vô.”

Tôi ngửi thấy mùi nước hoa trên người mẹ, thơm đến tôi váng đầu như óc. Bà ấy rục rờ như thế, lấy công việc làm cớ để mua vui, thật không biết trong lòng bà ấy đến tột cùng đang nghĩ những gì.

Sáng sớm hôm sau, tôi mặc chiếc váy mới của tôi đi học, A Nam lái xe gắn máy đến nhà tôi sớm thật sớm. Ông ấy còn mua thức ăn sáng đến cho tôi, hai chiếc bánh bao to đùng, một túi sữa đậu nành. Tôi ăn hết tất cả nhanh như gió, nói lời cảm ơn với ông ấy. Ông ấy hài lòng nhìn tôi bảo: “Ngày mai mua sữa bò, uống sữa bò mới lớn mới cao được.”

Tôi nhìn về mặt quan tâm lo lắng của ông ấy, hận cái vô tình của Lâm Quả Quả.

Trong tiết thể dục một ngày trước đó, tôi nhảy dây trong góc một mình. Lốp trên của Lam Đồ cũng đang trong tiết thể dục, nó lại mua một cây kem sữa, hơn nữa vị cũng giống y chang cây hôm bữa, nó liếm không biết mệt, lững thững đến bên tôi, dài miệng nói với tôi: “Này— Lần trước tớ giúp cậu vào nhà, cậu còn chưa cảm ơn tớ.”

“Cảm ơn.” Tôi ngưng nhảy dây, khẽ nói với nó. Nó hài lòng gật gù, liếm cây kem, tung tăng đi mất. Tôi tiếp tục nhảy, nó vừa mới đi xa xa, lại ngoái đầu chạy về lại, đánh giá bộ đồ mới của tôi, nói một cách hâm mộ: “ ‘Bé Ngoan’ đấy nhé, xem ra Lâm Quả Quả không nghèo chút nào.”

Tôi mờ mắt nhìn nó.

Tôi không biết cái gì là “Bé Ngoan.” Tôi khi ấy, cơ bản không biết trên đời này có cái thứ gọi là “nhân hiệu.” Nhưng có một điều tôi hiểu rất rõ, bà ấy vốn không nghèo. Hoặc có lẽ, bà ấy chỉ không biết làm thế nào để trở thành một người mẹ tốt. Giống như bà ấy chưa bao giờ hiểu thế nào để chăm lo cho tôi, thường thường quên mất tôi đã ăn chưa, hoặc có cô đơn hay không, cuộc sống của bà ấy luôn khác những người xung quanh, ban ngày ở nhà ngủ, đêm đến ra ngoài, sau đó đến khi trời sáng mới quay về, tiếp tục ngủ.

Người lo cho tôi, chỉ có A Nam.

A Nam thường đưa những món ăn ngon tới, nhưng đương nhiên ông ấy không thể ngày nào cũng tới, tôi đã học cách dùng lò vi ba, tự mình giải quyết bữa tối, một mình làm bài tập, một mình lên giường ngủ, một mình tới lớp, về nhà.

Hết thầy ở trường đều tốt. Chỉ có điều thành tích của tôi rất sút kém, nhưng bạn học ở đây đều rất hiền lành, không xem thường tôi. Có một hôm thầy giáo gọi tên tôi đứng lên đọc bài, tôi hơi có chút không dám mở miệng, giọng càng lúc càng nhỏ, bọn chúng vẫn không trêu chọc, hơn nữa còn đọc theo, giúp tôi vượt qua những phút xấu hổ ấy. So với đám bạn học vẫn thường gọi tôi là “Tô Vô Vẽ” mà nói, trong lòng tôi đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi.

Cho nên, tôi quyết tâm trở thành một học sinh tốt.

Lam Đồ học lớp kế bên. Khi tan học, nó luôn thích rượt theo tôi. Nó vẫn nhiều lời y như thế: “Nghe nói Lâm Quả Quả là dì bé của cậu, nhưng mà tại sao cậu không ở cùng với ba mẹ của cậu hở? Tớ cảm thấy trẻ con vẫn nên ở cùng với ba mẹ mình mới hạnh phúc được chứ. Đương nhiên là Thành Đồ tốt hơn Nhã An rất nhiều, cậu cũng có thể kêu ba mẹ cậu tới làm việc ở Thành Đồ mà, cơ hội kiếm việc ở đây rất nhiều đấy, mẹ tớ có thể giới thiệu giúp.”

Tôi rất hy vọng có một miếng băng keo từ trên trời bay tới, dán chặt kín cái miệng ra rả không biết ngại ngùng của nó lại.

Thật ra tôi cũng không thật tình không muốn làm bạn với Lam Đồ. Nhưng tôi lại cảm thấy, nó tìm tới tôi để nói chuyện thuần túy chỉ là vì bản thân nó cảm thấy rất nhàm chán, cho nên mới cần đến tôi bầu bạn. Tuy tôi không hiểu ý nghĩa của hai chữ nhàm chán này, nhưng tôi nghĩ, đó chắc là cái cảm giác cần phải tìm người để nói chuyện.

Vậy thì, tôi có sao phải hầu chuyện với nó? Huống chi, nó chưa bao giờ lo gọi Lâm Quả Quả là dì, nó không lẽ phép một chút nào, tôi không có cách nào làm bạn với nó được.

Chính vào lúc ấy. Trước mặt vang lên tiếng còi, là A Nam, chỉ cần rảnh rồi, ông ấy sẽ tới đón tôi. Tôi sung sướng, nhanh chân rảo bước, Lam Đồ níu ngay tôi lại, cười hi hi ri ri tai tôi: “Cái ông này đang muốn làm dưỡng bé của cậu đấy.”

Nếu như..... thật ra..... Tôi dĩ nhiên rất tình nguyện.

A Nam đúng là một người tốt, tôi tin rằng trên thế giới này có rất nhiều người tốt, nhưng cho đến giờ, người tốt mà tôi gặp chỉ có mỗi mình A Nam. Cho nên tôi rất bất bình giùm A Nam, tôi thật lòng hy vọng bà ấy có thể tốt với A Nam một chút, nhưng không biết vì sao, tính tình bà ấy càng lúc càng nóng nảy, kẻ xui xẻo nhất, đương nhiên chính là tôi và A Nam.

Hôm nay cũng không phải là một ngày đặc biệt gì, có lẽ do muốn cho tâm trạng của mẹ khá hơn một chút, A Nam mời tôi và bà ấy tới nhà hàng. Bà ấy gọi một đồng thức ăn, ngón như bảo cuốn xong, rồi mới kịp thở ra một hơi, coi bộ như trong lòng đang gặp chuyện buồn bực. A Nam xót xa nhìn bà ấy, sau đó gấp cho tôi một miếng cá, nói: “Mã Trắc cháu nên ăn nhiều một chút, cháu gầy quá.”

“Đúng đấy, ăn nhiều một chút.” Bà ấy lấy đũa gõ gõ miệng chén, “Không thôi người ta tưởng là mẹ ngược đãi con đấy.”

Tôi cúi đầu ăn cá, bà ấy chợt hỏi tôi, “Ồ trường ra sao rồi?”

“Dạ vãn ổn.” Tôi đáp.

“Cái gì gọi là vãn ổn?” Bà ấy hỏi tôi, “Mày có biết là để mày được vào trường đó học bà đây đã phải tốn không biết bao nhiêu là tiền với hơi sức, mày không có hộ khẩu, vốn dĩ không đi học được.”

Xung quanh có người ngấp nghé nhìn qua bà. Tôi đỏ mặt không biết nên nói gì.

“Cho cháu nó một chút thời gian.” A Nam nói hộ tôi, “Anh thấy Mã Trác vẫn cần thích ứng với hoàn cảnh một chút.”

“Ha ha.” Bà ấy chợt bật cười, sau đó dùng một giọng điệu rất khinh miệt nói, “Dù sao em cũng không trông mong thành tích của nó giỏi giang gì, em và cha nó đều không phải loại ham học, học tạm một chút đi vậy, tương lai tìm lấy người nào có tiền là được. Đàn bà mà không tìm ai có tiền để lấy, sớm muộn gì cũng đói chết hoặc mệt chết, nếu không thì cũng tức chết!”

Tôi không khỏi liếc nhìn A Nam một cái. Ông không nhìn tôi, chỉ cầm ly rượu uống cạn.

Tôi đứng dậy, đi ra khỏi nhà hàng.

Rốt cuộc tôi không nhịn được, bật khóc. Thật ra đã rất lâu rồi tôi chưa khóc, nhưng vừa khóc một cái, nước mắt của tôi liền tuôn không dứt, đến cả chính tôi cũng lấy làm lạ. Tôi cũng không nói rõ được bản thân đau lòng vì cái gì, là vì thấy thương cho thân mình? Hay ghét bà ấy? Hay là cảm thấy bị thương cho A Nam?

Một hồi sau, bà ấy tìm tới, hỏi tôi: “Sao hả? Nổi con gì nữa đây?”

Tôi không đáp lời bà, cũng không lau nước mắt, chỉ lo nức nở từng cơn.

“Mẹ kiếp!” Bà ấy nói, “Đừng giờ trò này với bà, trong bụng bà vốn đang khó chịu, mày đừng có kiếm chuyện với bà.”

Được, kiếm chuyện không được thì tránh cũng được. Tôi tiếp tục xăm xăm tiến bước, đi thẳng ra via hè đường cái. Tiếng của bà ấy đuổi theo: “Mã Trác, mày vác xác về đây ngay cho tao, còn không thì mày đừng bao giờ nhìn mặt tao nữa!”

Tôi mặc kệ hết thầy, bỏ chạy, tôi không biết chút gì về Thành Đô, trừ trường học và Hoa Viên Thành Đô, hầu như chỗ nào khác tôi đều không quen thuộc. Tôi có thể đi đâu đây? Nhưng tôi biết tôi không còn lựa chọn nào, trừ cầm đầu chạy chỉ có cầm đầu chạy.

Bà ấy không đuổi theo tôi. Trái tim tôi bỗng biến thành một nắm tro tàn. Tôi tìm được một chiếc điện thoại công cộng, trên điện thoại ghi một hàng chữ “Điện thoại viên liên, 3 hào một phút.” Tôi mò mò trong túi ra được một đồng tiền duy nhất, gọi một cú đến số nhà ở Nhã An, tôi hy vọng có thể nghe thấy được tiếng của nội, hy vọng nội sẽ nói với tôi: “Mã Trác, con đang ở đâu, bà tới đón con về.”

Nhưng người bắt máy là Chú Út. Ông ấy hẳn học thô lỗ hỏi: “Tìm ai?”

Tôi không nói được tiếng nào.

Tôi vội vã cúp máy.

Ơi nội ơi, con thật không quay về được nữa sao? Nếu như con bắt chợt quay về, nội có còn muốn con nữa không?

Tối hôm ấy, A Nam tìm được tôi ở bến xe. Ông lay tôi tỉnh, nói với tôi: “Mã Trác, chú tìm cháu cả buổi, sau này đừng chạy lung tung nữa, nghe không?”

Tôi mở mắt, mới phát hiện mình đang ngủ dưới đất, nước mắt lại không kim được mà tuôn ra, thế là tôi ra sức cúi gằm mặt, không để cho A Nam phát hiện. Chỉ ít khi còn ở Nhã An, tôi còn có một nơi nương thân, nhưng giờ đây—trời cao đất rộng, nơi nào mới là nhà của tôi? Vì sao tôi lại theo bà ấy tới, có phải là tôi đã điên rồi không?

Tôi đẩy A Nam bỏ chạy ra ngoài, ông ấy nhanh chân đuổi kịp, tóm lấy tôi.

Tôi há miệng, hung hăng cắn tay ông ấy. Ông nén đau, không buông tay. Tôi không biết mình đã cắn bao lâu mới chịu nhả ra, đợi đến lúc tôi nhìn thấy vết thương nghiêm trọng trên tay của ông, tôi không nhịn được oà khóc.

“Không sao rồi, không sao rồi.” Ông vỗ lưng tôi bảo, “Chú đưa cháu về nhà.”

Đêm đó, A Nam đưa tôi về nhà của ông. Ông lái xe gần máy, tôi ngồi đằng sau, dựa vào lưng ông, nắm chặt lấy góc áo của ông, chỉ vì sợ té xuống. Ông truyền hơi ấm trên người cho tôi, nhưng dọc đường không nói một câu.

Tôi tới nhà ông mới biết, cái “siêu thị” trong miệng ông chỉ là một tiệm tạp hoá nhỏ xíu, dưới lầu mở tiệm, trên lầu là chỗ ở. Ông ấy nhường gian phòng của mình cho tôi. Bản thân ông ấy thì ôm mền xuống lầu. Mà bà ấy thì vẫn không xuất hiện, mãi sau này tôi mới biết, bà ấy bị người ta lừa mất ba vạn. Những ngày đó, bà vẫn luôn tự khoá mình trong nhà uống rượu, vừa uống vừa ca hát, cứ thế cho đến khi trời sáng.

Tôi ở nhà A Nam hai ngày, cứ không chịu quay về. Mãi cho đến khi A Nam nói với tôi: “Đừng giận cô ấy nữa, cô ấy cũng rất nhớ cháu.”

“Trán của chú đỡ hơn chưa?” Tôi không tin chút nào, thậm chí đã học cách đổi đề tài.

“Đỡ nhiều rồi.” Ông tự đưa tay sờ sờ, nghiêm túc nói: “Hiện giờ không đau chút nào.”

Tôi cười với ông. Sau khi tới Thành Đô, tôi trở nên rất hiếm khi cười, lúc còn ở Nhã An, tuy rất nhiều điều không vui, nhưng tôi rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, vẫn thích ca hát cười đùa. Thế mà bây giờ, bất kể là ở trường hay ở nhà, biểu tình phần lớn của tôi là im lặng. Tôi cũng không biết điều này là vì sao. Trong tất cả những người lạ tôi gặp ở Thành Đô, tôi chỉ thích mỗi mình A Nam. Ông ấy không nhiều lời, nhưng không hề xem tôi như một đứa trẻ, không như mẹ tôi, luôn xem nhẹ tôi, nếu không thì coi tôi giống y như bà ấy, bà ấy căn bản không hiểu làm một người mẹ phải như thế nào.

Nhưng dù sao đi nữa, tôi đã hiểu chuyện, tôi và A Nam không phải họ hàng thân thích, ở lì trong nhà của ông ấy không phải là cách về lâu về dài, tôi rất ngoan ngoãn tự đề nghị A Nam đưa tôi về nhà.

Đến lúc A Nam đậu xe gắn máy của ông ấy trước cổng tiểu khu, định bế tôi xuống từ trên xe, tôi bỗng dừng lại muốn leo lên xe gắn máy của ông trở lại, theo ông về. Bây giờ nghĩ lại, sự quyến luyến ý lại của tôi vào A Nam, cũng bắt đầu từ giây phút ấy. Cũng có lẽ là đã bắt đầu từ cái động tác muốn làm mà không làm của ông, bắt đầu từ lúc ông bế tôi giờ lên thật cao.

Tôi hy vọng biết bao, ông có thể làm ba của tôi.

Đến trước cửa nhà, tôi không khỏi lùi ra sau một bước, tôi rất sợ gặp bà ấy, tôi cũng không biết vì sao.

Lam Đồ nghe thấy tiếng động liền mở cửa chui ra, nó dùng một vẻ rất thần bí nói với tôi: “Lâm Quả Quả điên rồi, Mã Trác, tớ nghĩ cậu vẫn nên mau mau quay về bên ba mẹ của cậu cho được an toàn hơn nhiều.”

“Đi, vào lại trong nhà của cháu mau!” A Nam đuổi nó về nhà rồi quay qua gõ cửa thay tôi, bà ấy rất nhanh đã mở cửa ra, nhưng mắt không thèm nhìn tôi, xoay ngay người bỏ vào trong.

Tôi bước vào trong mái nhà mà đối với tôi mà nói vẫn còn xa lạ, phát hiện hết thảy đều chưa thay đổi. Mùi rượu vẫn nồng nặc, chiếc tủ đầu giường của bà ấy vẫn nhét tùm lum thứ, những chiếc váy mới của tôi trông có vẻ như đã được giặt, nhưng gấp méo mó nhăn nhúm, hơn nữa, bà ấy đặt chúng dưới sàn chứ không cất vào trong ngăn tủ.

Thì ra làm mẹ cũng có thể đến quần áo cũng không biết gấp.

A Nam vừa vào nhà đã bắt đầu tìm chổi quét dọn. Điều này thực sự đã trở thành lễ đương nhiên mỗi lần ông ấy ghé.

Bà ấy không nói lời nào, quay về phòng mình, nhẹ nhàng khép cửa lại.

A Nam hơi dẩu dẩu miệng với tôi, ra ý là tôi nên đi ngó bà ấy một chút.

Tôi phải dùng hết hai tay, mới vận được nắm cửa phòng của bà ấy. Bà ngồi dưới sàn — giống như lớp trưởng lớp tôi hồi còn ở Nhã An, lthi không đạt được 100% số điểm, tức giận xé nát bài thi, vừa xé vừa vô cùng âm ức khóc lóc — điều khác biệt là, bà ấy đang xé áo mới của tôi.

Tôi không cảm thấy áy náy, thật đấy, không một chút nào. Tôi chỉ cảm thấy thương tâm, thương cho bà ấy, cũng thương cho thân mình. Tôi đến gần, quỳ xuống, giành lấy chiếc áo từ trong tay bà ra. Bà ấy la lên với tôi: “Đi đi, mày đi đi chứ, mẹ kiếp chúng mày đừng bao giờ phải quay lại nữa! Đi! Đi!”

Nhưng mà, bất chợt bà ấy lại ngay lập tức ôm chặt lấy tôi, khóc càng lúc càng dữ.

Dường như có một thứ linh cảm rất kỳ lạ, tôi cảm thấy mình sẽ mất đi bà ấy, bà sẽ mãi mãi tan biến, giống như thuở bé bà đã biến mất khỏi cuộc đời tôi mà không hề ngoài đầu, giống như bỏ công anh bị gió thổi, liên giạt đến tận chân trời, tôi sẽ không bao giờ biết được khi nào bà sẽ quay lại. Mẹ con chúng tôi mang một số phận không được bên nhau như thế.

Nghĩ đến điều này, tôi cũng không nhịn được mà ôm chặt lấy bà, bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7

Cuối cùng chúng tôi có một chuỗi ngày yên ổn. Trong ký ức, đó là những ngày hạnh phúc nhất khi tôi và mẹ cùng chung sống. Hình như bà ấy không buồn bán rượu nữa, cái ban công ngập rượu bị dọn sạch, bà cũng không còn đi sớm về trễ, đôi khi còn giúp tôi làm bài tập hoặc ngồi xem tôi viết bài tập làm văn. Có lúc bà ấy không tự chủ được, chửi bậy trước mặt tôi, chửi xong lại tức tốc bịt miệng mình lại, tròn mắt đảo vòng quanh, bộ dáng rất giống như một đứa trẻ.

A Nam vẫn ghé thường xuyên. Cuối tuần ông sẽ xách một đồng đồ ăn tới, làm một bàn đầy thức ăn cho chúng tôi ăn, ăn xong, ông lại lo dọn bàn rửa chén, vừa làm việc vừa ngâm nga hát.

“Chết tiệt, cái tiệm của anh cứ tới cuối tuần là đóng cửa nghỉ lễ thì làm sao kiếm tiền lấy vợ.” Mỗi lần ông ghé, Lâm Quả Quả đều nói một câu như thế, không nặn không nhặt, A Nam cứ xem như không nghe thấy.

Lâm Quả Quả có đôi lúc sẽ giúp ông làm bếp, chỉ có điều tài bếp núc của bà ấy, chính bản thân bà cũng không ưng, mỗi lần đều tự mình nấu xong tự mình ăn miếng đầu tiên rồi tự mình đem đồ hết.

“Phi.” Bà ấy luôn nhủu mảy nhỏ toẹt miếng vừa bỏ vào miệng, nói: “Coi bộ trừ đếm tiền ra thì cái gì khác em cũng làm không được.”

Bà ấy tự mình nói đùa một câu nhằm chán rồi tự mình cười rộ lên, A Nam cũng cười, nhưng tôi biết, ông vui là bởi vì trông thấy bà ấy vui. Bà ấy khó khăn lắm mới có thể mang tâm trạng vui vẻ như vậy, mọi người đều rất trân trọng.

Có một hôm sau khi ăn com xong, bà ấy xuống lầu mua đồ. A Nam đang còn lau bụi cho tấm di ảnh của cha tôi mà mẹ đã mang về.

Tôi ngồi trên ghế sofa, không nhịn được hỏi ông ấy: “Chú A Nam, chú có định cầu hôn bà ấy không?”

Ông quay qua, dùng một ánh mắt rất hiền hoà nhìn tôi, nói: “Mã Trác, vì sao cháu không gọi cô ấy là mẹ?”

Tôi cúi đầu. Tôi luôn nhớ đến quy định bà ấy đã đặt ra cho tôi trên chuyến xe taxi từ Nhả An tới Thành Đô, thật ra, là bà ấy không cho tôi gọi, cho nên, tôi cũng đã để cho nó thành thói quen.

A Nam vươn cổ tới nhìn tôi, rồi chợt nói: “Nếu như chúng ta là người một nhà, có phải là rất tốt không?”

Tôi ra sức gật đầu.

“Được rồi.” A Nam mỉm cười, đặt di ảnh của cha xuống xong, ngược đầu lên nói, “Chú sẽ cố gắng.”

“Cố gắng làm gì ạ?” Tôi thắc mắc.

A Nam chỉ cười, không trả lời tôi. Ngưng mấy giây, ông ấy lại bất chợt hỏi tôi: “Mã Trác, cháu thích Thành Đô không?”

“Dạ cũng bình thường.” Tôi nói.

“Quê nhà của chú là ở một nơi rất đẹp. Một thị xã nhỏ vùng Giang Nam.” A Nam nói, “Nếu như mẹ cháu bằng lòng theo chú tới đó, cháu có bằng lòng không?”

Tôi ra sức gật đầu.

Đi theo họ, tới nơi đâu tôi cũng sẽ bằng lòng.

Ngay lúc đó bà ấy xách đồ bước vào cửa, lớn giọng nói: “Hai người đang lẩm lẩm lét lét nói gì đó hả, có phải đang nói xấu em không?”

“Nào dám.” A Nam vội đón lấy đồ trong tay của mẹ. Bà nũng nịu mỉm cười với ông, nét mặt rạng rỡ. Sau đó bà ấy khom lưng, rút từ trong túi ny lông ra một hộp sô cô la đẹp để vứt cho tôi, nói: “Cho con, Mã Trác.”

Tôi chụp lấy chiếc hộp sô cô la đang rớt xuống từ trên cao thật cao trong không trung, lần đầu tiên sâu sắc hiểu được, trên đời này quả thực có cái từ âm áp đẹp để gọi là “hạnh phúc.”

Tôi rất trân trọng cuộc sống như thế, học tập cũng rất cố gắng, đợt thi cuối học kỳ đó, tôi đạt được 95 điểm ngữ văn, toán còn được những 100.

Ngày nhận học bạ về, mẹ mừng như điên, một mình bà uống hết hơn nửa chai rượu, nói tựa như là đang thề với tôi: “Bạn nhỏ Mã Trác, mẹ muốn kiếm thật nhiều tiền, đưa con ra nước ngoài học!”

Tôi rất muốn nói với bà ấy, tôi không muốn ra nước ngoài học, tôi cũng không hy vọng bà ấy quá cực khổ, thật ra chỉ cần hai mẹ con chúng tôi ngày ngày được bên nhau, đều tốt hơn hết thảy mọi thứ. Nhưng bà ấy hoàn toàn đắm chìm trong tưởng tượng của mình, bà gọi một cú điện thoại cho A Nam, báo cáo thành tích của tôi, sau đó kêu A Nam tìm cho tôi giáo viên dạy kèm môn Anh Văn, giọng điệu phấn chấn, mặt mũi hùng hồn.

Ngay lúc ấy, cách vách truyền tới tiếng la oai oái. Hình như Lam Đồ thi rất tệ, nó bị mẹ nó đánh. Mẹ cúp máy, cầm một lọ sơn móng tay lên chậm rãi sơn, vừa sơn vừa nói với tôi: “Đừng để ý đến cái nhà đó, cả nhà đều có bệnh tâm thần!”

Tôi cũng quả thực không ưa Lam Đồ, vì thế, nguyên một mùa hè, tôi thả một mình trong nhà còn hơn, cho nên rất nhiều lần đã cự tuyệt lời mời của nó kêu tôi qua nhà nó hoặc cùng đi ra ngoài chơi. Do vậy Lam Đồ rất không vui, có bữa tôi ra siêu thị mua muối, lúc về nhà nó đứng ngay dưới lầu chơi bao cát (1), tôi nhìn nhìn bọn chúng, chả ai thèm ngó ngang tới tôi, thế là tôi cúi đầu, cầm cúi một mình bước về phía trước. Vừa đi được hơi xa một chút, nghe nó nói đằng sau tôi: “Chà biết suốt ngày đắc ý cái gì.”

(1) bao cát: hacky sack, tương tự như chơi đá cầu.

Tôi kệ xác nó. Bao cát đập tới từ phía sau lưng, đập thẳng vào ót của tôi. Nó dùng sức rất mạnh, đập làm cho tôi trông thấy sao bay đầy trước mắt, suýt

nữa bất tỉnh.

Một hồi lâu sau, tôi xoay người, lượm bao cát lên, bước đến bên nó.

Nó chấp tay sau đít, mắt sáng lấp lánh nhìn tôi. Tôi vênh mặt, cũng chấp tay sau đít, giấu bao cát sau người, lạnh lùng nhìn nó.

Tôi đoán là bộ dạng ấy của tôi nhất định đã khiến cho nó hơi cảm thấy sợ hãi, nó thò tay vòng ra sau người tôi, giựt lại chiếc bao cát, cố ra vẻ chấn định nói với những đứa trẻ kia: “Bây giờ đến lượt ai nhỉ?”

Tôi chỉ hy vọng chuyện này không xảy ra lần nữa, còn không, tôi nhất định sẽ không tha cho nó.

Nhưng tôi ngàn vạn lần không nghĩ tới, tối hôm đó, lúc mẹ đang trong nhà bếp chiên trứng, tôi đang ngồi trong phòng khách coi TV, chuông cửa vang lên, tôi mở cửa ra, phát hiện Lam Đồ và mẹ của nó đứng ngay ngoài cửa. Trên trán của Lam Đồ có một cục u rất to, sưng vù, nhìn rất kinh khủng.

“Sao mày lại lấy đá chọi đầu Lam Đồ nhà tao?” Mẹ của Lam Đồ tru tréo lên chất vấn tôi, “Có con cái nhà ai mất dạy như mày không?”

“Không liên quan gì tới cháu.” Tôi nói.

Lam Đồ và mẹ nó thoáng sững sốt, gào lên với tôi: “Muốn chửi? Lam Đồ, con nói, có phải nó ném không?”

Cái quần áo lếu Lam Đồ chết gấm không nói một câu nào, chỉ dùng cặp mắt to rung rung đầy oan ức nhìn tôi.

Mẹ tôi cầm cái sạn chạy từ trong bếp chạy ra, sau khi hiểu rõ sự tình, sập cửa ầm một cái khoá lại. Kéo tôi một cái bảo: “Mặc kệ chúng nó, coi TV của con đi.”

“Thật tình không phải con làm.” Tôi nói.

Bà ấy mỉm cười, thì thầm vào tai tôi: “Mẹ thật hy vọng chính là con làm cơ.”

Chuông cửa réo lên điên cuồng.

“Kệ nó!” Bà ấy bảo tôi, tăng volume của TV lên mức to nhất giùm tôi.

Mẹ của Lam Đồ hung hăng đập cửa nhà tôi mấy cước, lại chửi bới ầm ĩ mấy câu, cuối cùng hậm hực rời đi.

Ăn cơm tối xong, lúc tôi đứng ngoài ban công lấy quần áo vào, trông thấy Lam Đồ, nó nằm bò trên thành ban công nhà nó, cục u trên đầu hình như đã xẹp xuống bớt. Nó nhìn tôi một cái, cảm giác trong mắt nó rất kỳ lạ, không nói rõ được là tức giận hay chột dạ.

Tôi bước tới mé ngoài của ban công, ghé chỗ gần nó nhất, hỏi nó: “Vì sao cậu nói dối?”

Có thể trông thấy rằng nó rất sợ tôi, mắt lão liên, đầu của nó vì thẹn quá hoá giận mà run lên, sau cùng, nó phun ra một câu cực kỳ ác độc: “Lâm Quả Quả là một con điên.”

Nó nói rất khề, nhưng tôi nghe được vô cùng rõ ràng.

“Đừng tưởng là mọi người không biết mày là con riêng.” Nói xong câu đó, nó ngúng nguẩy bước qua cánh cửa phòng nhà nó.

Tôi tưởng rằng người khác nói gì tôi cũng đều không để ý. Nhưng thật ra tôi biết, trong lòng tôi rất dễ ý. Những ngày đó lúc ở trường, tôi luôn cúi gằm đầu lên lớp tan học, tôi cứ lo lắng Lam Đồ sẽ loan truyền gì đó, tôi làm bất cứ việc gì cũng luôn có cảm giác ánh mắt xấu xa của nó luôn dõi theo tôi. Điều này khiến cho tôi rất bất an.

Hôm A Nam tới đón tôi tan học, tôi hỏi ông: “Bao giờ chúng ta mới dọn nhà ạ?”

“Sao cơ?” Ông ấy hơi mờ mịt.

“Thì cái thị xã gì mà chú nói đó?”

A Nam hơi lo lắng nhìn tôi hỏi: “Sao vậy? Ở trường gặp chuyện gì không vui hả, hay là mẹ cháu nói gì đó với cháu?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Sắp rồi.” A Nam tựa như lẩm bầm một mình.

Tôi nghe không hiểu hai cái chữ “sắp rồi” này mang ý nghĩa cụ thể gì, nên cũng không hỏi thêm.

Quyển 1 - Chương 8

Tối hôm đó, có một cú điện thoại kỳ cục gọi tới nhà. Tôi đã nằm trong phòng ngủ rồi, mà bị âm thanh từ phòng khách truyền tới làm giật mình thức dậy.

“Đi cái con mẹ mày!” Bà ấy chửi tục ầm ĩ, “Mày còn chờ mong ông ấy chết sớm để lấy thêm chút gia tài nữa là! Đòi tiền bà à, có bản lĩnh thì làm nổ tung Thành Đô đi!”

Nổ tung? Chẳng nhẽ họ tính dùng thuốc nổ sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi xuống giường, rón rén mở cửa hé ra một khe nhỏ, ngó ra ngoài, phát hiện bà ấy đã cúp máy, đang còn thờ phì phò, cầm một chiếc ly thủy tinh ở bên cạnh lên, chất lỏng trong đấy không biết là rượu hay là nước, bị bà uống cạn tới đáy.

Điện thoại lúc này lại vang lên, chỉ kêu hai tiếng, rồi lại ngừng. Bà đập chiếc ly xuống bàn, tức giận giật dây điện thoại ra.

Trong lòng tôi thấp thỏm, nhưng cũng không lo lắm. Dù sao tôi cũng đã tới Thành Đô được mấy tháng, đối với tính tình của bà, tôi đã hiểu được bảy phần (7/10). Những lúc thế này, chỉ cần để yên cho bà ấy nổi giận xong là được, biết đâu ngày mai bà ấy lại khá lên.

Nghĩ đến đây, tôi rón rén khép cửa lại, dán tai vào khe cửa, nghe ngóng động tĩnh của bà ấy.

Bà không ngủ, hình như đi qua đi lại trong phòng khách, không lâu sau, tôi nghe thấy bà ấy gọi điện thoại cho A Nam, bà dùng giọng điệu nhã nhặn đến gần như trịnh trọng nói: “Cái nơi mà anh nói, quê của anh á, khi nào thì chúng ta đi coi một chút?”

Tôi mỉm cười.

Bất kể là lý do gì khiến bà quyết định như vậy. Tôi tin A Nam nhất định rất vui.

Hôm sau, là cuối tuần, bà ấy dậy sớm lạ thường. Hoặc có lẽ bà ấy cả đêm chốc không ngủ, lúc tôi mơ màng mở mắt ra, phát hiện bà ấy đang khom người mỉm cười nhìn tôi.

“Mẹ đi mua thức ăn sáng, bỗng dưng mẹ thêm bánh bao Thượng Hải.” Bà ấy vuốt má của tôi một cái, nói: “Con ngủ thêm chút nữa, mẹ sẽ quay về liền.” Nói xong, bà xoay người đi ra khỏi phòng của tôi.

Tôi nhìn theo bóng lưng của bà: Tóc của bà đã được bà búi thành một kiểu dáng rất đẹp, mặc một chiếc áo mới thơm mát, so với mẹ của Lam Đồ, bà ấy quả thực là tiên nữ.

“Này!” Tôi gọi bà.

“Có gì thế?” Bà ngoái đầu, mắng tôi, “Đừng có suốt ngày này nọ nọ, tôi là mẹ cô đấy.”

Tôi lác đầu. Thú thật tôi vốn rất muốn nói chuyện với bà ấy, tôi muốn bảo bà ấy đừng đi quá xa, muốn kêu bà về sớm một chút, tôi muốn nói với bà ấy, tiền thì thật ra cũng không sao, muốn nói với bà ấy tôi rất tình nguyện theo bà cùng A Nam về cái thị xã nhỏ ở Giang Nam. Nhưng mà, mỗi khi bà ấy nhìn tôi, hỏi tôi “có chuyện gì,” tôi liền bỗng nói không nên lời, thật chán quá đi.

Bà ấy giúp tôi khép cửa lại rồi đi mất.

Có lẽ lúc ấy còn quá sớm, tôi rất nhanh đã ngủ lại, chìm vào một giấc mơ rất nặng nề. Tôi dường như mơ thấy cha tôi, cũng mơ thấy nội tôi, họ đứng trên một ngọn núi cao chót vót, tôi kêu gào tên họ, nhưng họ mặc kệ tôi, họ đứng trên núi xoay mình, đi càng xa, tôi cứ bước tới một nơi không nhìn thấy được.

Tôi vẫn kêu gào mặc kệ hết thấy, mãi cho tới khi tôi cũng không nghe được tiếng của mình nữa.

Không biết qua bao lâu, tôi mới tỉnh giấc. Cả người bần rần, mồ hôi ướt rịn.

Tôi bò dậy trên giường, mở máy lạnh lên. Tôi nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã mười giờ rồi, bà ấy còn chưa quay về. Tôi vào buồng tắm dùng nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, ra ngoài ban công, nhìn xuống dưới. Ánh nắng chói chang, đầu đầu cũng choáng mắt, con đường lớn của tiểu khu vắng tanh. Tôi đứng thất thần ngoài ban công một hồi lâu, nghĩ thấy mùi cá hấp chua ngọt từ bếp nhà Lam Đồ thoảng qua, bỗng dưng cảm thấy mình cũng đói bụng rồi.

Nhưng mà bà ấy rốt cuộc đã đi đâu cơ chứ?

Tôi chợt nghĩ tới việc chạy ra ngoài cửa nhìn một cái. Tôi đẩy cửa nhà mình bước ra, trên đầu có một tấm giấy phát pho, trên mặt giấy viết: Con đi trả tiền!

Khi ấy tôi còn chưa biết ý nghĩa của chữ “đi,” càng không hiểu ý nghĩa trong đó. Nhưng tôi biết, những lời lẽ này tuyệt đối không phải là tốt lành gì. Tôi vo miếng giấy đó thành một cục.

Ra tới bên ngoài, ngó mặt ngoài của cánh cửa, trời oi, trên ấy viết đầy những biểu ngữ:

Những chữ “tra tiền” to tướng màu đỏ loá mặt kinh người, viết trên nền giấy màu vàng, dán ở khắp nơi. Cửa đằng sau lưng của tôi kéo kẹt mở ra, một đôi mắt to đang lén lút nhìn tôi, là Lam Đồ.

Tôi kiên quyết ngoảnh đầu đi. Sau lưng vang lên tiếng của Lam Đồ: “Lâm Quả Quả là một con điếm!”

Cửa lại kéo kẹt đóng chặt, tôi thật muốn đập tung cánh cửa ấy ra, đè nó xuống đất hung hăng đập cho một trận. Để cho đầu của nó u lên mười cục hai mươi cục u to tướng!

Tôi nhảy lên gắng sức gỡ hết giấy dán trên cửa nhà tôi xuống, giẫm dưới chân, tôi chạy vào trong nhà kéo một chiếc ghế ra, gỡ từng tấm từng tấm giấy dán trên tường nhà tôi xuống xé nát. Tôi làm một hồi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, sau cùng, tôi đem tất cả vào lại trong nhà, vứt vào một chiếc chậu sứ, mở bếp gas lên, dùng lửa đốt hết thấy những mẩu giấy.

Tôi vừa đốt vừa khóc, tôi lại nhớ đến nội.

Tôi của khi ấy, không biết ý nghĩa thực thụ của “phản bội,” chỉ cảm giác được rất rõ ràng những sỉ nhục mà sự phản bội mang tới cho tôi. Là cái mùa hè năm tôi chín tuổi ấy, tôi đã rời nội tôi, cha tôi, tìm tới một người mẹ không thể mang lại cho tôi cảm giác an toàn, tôi không biết con đường từ nay về sau sẽ ra sao, tôi cứ luôn cảm thấy Thành Đô không phải là nhà của tôi—lẽ nào tôi phải lưu lã chân trời góc bể? — giống như một đứa trẻ mồ côi.

Cái danh từ trẻ mồ côi này nhói lên trong đầu tôi, khiến cho tôi sợ hãi kinh người. Tuy trước nay tôi vẫn hay bị gọi là trẻ mồ côi, thậm chí bản thân tôi cũng bắt đầu trở nên tệ đại với cái danh từ này. Nhưng giờ đây, tôi thật tình không hy vọng mình là trẻ mồ côi. Không, tôi làm sao có thể mồ côi được cơ chứ? Ít ra tôi vẫn còn có bà ấy. Tuy bà ấy hoàn toàn không phải một người mẹ lý tưởng, nhưng tôi đã rõ ràng thực thụ chui ra từ bụng của bà ấy, chúng tôi là mẹ con, ai cũng không thay đổi điều này được.

Nghĩ đến đây, tôi lau nước mắt, bung chiếc thau đầy tro lên, định mở cửa sổ đổ ra ngoài. Ngoài cửa lại nghe có tiếng gõ dồn dập.

Tôi chạy ra mở cửa, ngoài cửa không phải là mẹ, mà là A Nam.

Tay ông ấy cầm một tờ giấy mỏng màu vàng, là thứ vừa lúc này tôi gỡ xuống, lo lắng hỏi tôi: “Mã Trác, mẹ đâu?”

“Dạ không biết.” Tôi nói, “Sáng sớm bà ấy đã ra khỏi nhà, giờ này vẫn chưa về.”

“Hông biết rồi.” Sắc mặt A Nam nặng nề.

“Sao ạ?” Tôi cuống quýt níu lấy tay của A Nam, “Bà ấy bị sao ạ?”

“Cháu ở nhà đợi chú, không được đi đâu hết.” Nói xong câu này, A Nam biến mất khỏi cửa. Tôi nghe tiếng nổ máy của xe gắn máy A Nam dưới lầu, trong lòng bỗng dưng trống rỗng.

Lúc ấy tôi chỉ có mỗi một ý nghĩ trong đầu, tôi không muốn bà ấy xảy ra chuyện, không muốn.

Nhưng cuối cùng thì bà ấy vẫn xảy ra chuyện, bà ấy cứ mãi không quay về nữa.

A Nam báo cảnh sát.

Mất cả gần ba ngày, không có bất cứ một tin tức gì liên quan đến bà ấy.

Ba ngày này, tôi và A Nam cùng nhau trải qua. Không có ai chăm lo cho tôi, A Nam cũng không thể bỏ tiệm không lo, thế là tôi ôm di ảnh của cha tôi mà mẹ đặt trong phòng của bà, ngồi trên xe gắn máy của A Nam, theo ông ấy về nhà.

Lúc tôi đi, Lam Đồ đứng ở trước cửa nhìn tôi. Mẹ nó bước tới kéo nó, nó cũng không chịu đi, nó bướng bỉnh bám chặt lấy song sắt chống trộm, nhìn tôi trân chối, tựa như muốn nói gì đó, lại tựa như cái gì cũng không muốn nói.

Sau chót nó bị mẹ nó nắm lấy bím tóc lôi vào trong nhà, từ trong văng ra tiếng khóc rất lớn cùng lúc với cửa nhà nó đóng sập lại.

Tôi không ngờ, lần ra đi ấy, tôi không bao giờ quay lại nữa.

Đêm đó ở nhà A Nam, tôi mãi không ngủ được. Tôi cứ cảm thấy mắt của cha tôi đang nhìn tôi trừng trừng trong bóng tối. Tôi chạy như bay xuống giường, đến bên bàn, úp mặt tấm hình ấy xuống bàn, tim vẫn không ngừng đập thình thịch.

Tôi rón rén xuống lầu, tay cầm một chiếc ly không, nhưng tôi không hề thật tình có ý định lấy nước. Từ cửa sổ trên lầu, tôi đã trông thấy đèn ở dưới nhà còn sáng, ánh đèn hắt lên mặt đất bên ngoài. Tôi muốn nói chuyện một chút với A Nam, hoặc là nhìn xem ông ấy đang làm gì, chỉ thế thôi.

Tôi lặng lẽ đẩy chiếc cửa nhỏ duy nhất ngăn hai gian phòng ra. Ông ấy đang cúi đầu nhìn một cuốn album, ông ấy đang xem rất tỉ mỉ, rất cố gắng, tôi trông thấy rất rõ ràng, hình trong đó đều là Lâm Quả Quả.

Tôi vừa tính bỏ chạy, ông ấy liền gọi tôi lại.

“Mã Trác.”

Tôi lùi ra sau vài bước, thò nửa khuôn mặt qua khung cửa nhìn ông.

“Cháu vào đây.” Ông ấy ngoắc tay, tôi không nhìn được mà tiến vào.

Ông đem cuốn album đã vô cùng cũ kỹ do bị lật coi quá nhiều lần đặt vào trong tay tôi. Tôi đón lấy nó, lật một trang, rồi lật cả đôm. Mãi đến hôm nay tôi mới biết, thì ra Lâm Quả Quả đã đi nhiều nơi như thế.

Có biển, có bãi cát, có nhà sàn, có núi tuyết. Những kiểu tóc biến ảo khác nhau của bà ấy, nhưng trên mặt vẫn mang một nụ cười giống nhau. Tôi nhìn ngây ngốc. Lần đầu tiên, tôi hơi hơi hâm mộ cuộc đời của bà ấy.

Bàn tay của tôi lướt qua những tấm hình đó, lại lật một trang, liền bắt chợt trông thấy một bức hình khác — bà ấy bị một người đàn ông rất già mũi to ôm trong lòng, cười duyên đáng y hệt như cái đôm bà ấy chạy ra ăn bữa “Hong Môn Yến.”

Tôi nghĩ đến “người đàn ông Hồng Kông” trong truyền thuyết.

Là..... ông ta sao?

Tôi ngược đầu, dùng ánh mắt hỏi A Nam. Ông ấy liền nói: “Đây là người mẹ cháu yêu nhất. Vì ông ta, mẹ cháu đã phải trả giá rất nhiều.”

“Thế chú thì sao?” Tôi hỏi.

Ông ấy nghĩ một chút rồi trả lời tôi: “Chú là người yêu mẹ cháu nhất.”

Tôi nhìn ánh mắt kiên định của ông ấy, chỉ cảm thấy có chút không dám nói gì. Ông ấy vĩ đại như thế. Mãi đến rất nhiều năm sau này tôi mới biết, chỉ cần trong lòng có người thương, mới có thể vĩ đại như thế. Giây phút kia, tôi chỉ bị ánh mắt của ông làm cảm động.

Tôi rất mong mau chóng tìm được Lâm Quả Quả, tôi muốn gắng hỏi bà ấy, vì sao không gả cho A Nam? Vì sao cơ chứ?

Nhưng mà sang ngày thứ hai, Lâm Quả Quả vẫn không quay về.

Ba ngày sau, họ tìm được bà ấy ở một căn nhà hoang phía ngoại ô.

Lúc tôi gặp lại bà ấy, tôi căn bản là không cách nào tin được mắt mình.

Nguyên cả một khuôn mặt của bà ấy tím tái, trong đó một nửa bên mặt đều bị thương, chảy ra máu giống như màu rỉ sét; bà ấy nằm co quắp nơi đó; bà chỉ mang một chiếc giày, chiếc giày kia không biết tằm hơi; dây áo lót của bà ấy từ cổ áo bị mở rộng lộ ra ngoài, đầu tóc xõ ra thành một mớ; đôi mắt của bà ấy vẫn mở, nét mặt trông đờ đẫn và cứng nhắc. Trên mặt đất có một vũng máu lớn.

Bà ấy đã chết.

Thi thể của bà bạo lộ dưới ánh mặt trời thiêu đốt, thật ra sớm đã lạnh ngắt, chỉ còn những móng chân trên bàn chân trần bị lộ của bà ấy, mấy hôm trước mới được sơn màu đỏ, là còn một tia sức sống.

A Nam bước đến bên thi thể của bà ấy, ông vươn tay, đem bờ vai bị hờ ra của bà ấy nhét lại vào trong áo, đồng thời dùng bàn tay run rẩy vuốt mát cho bà. Ông nghẹn ngào không thành tiếng, tôi tiến lên, quỳ bên thi thể, khi ấy mới trông thấy bánh bao Thượng Hải trong tay của bà ấy. Mẹ đã không gạt tôi, mẹ thật sự đã đi mua bánh bao Thượng Hải, thế nhưng, vì sao mẹ lại có thể chết cơ chứ? Là ai đã gạt mẹ đến nơi đồng không mông quạnh này, rồi lại ra tay ác độc như thế với mẹ?

Tôi bò đến bên đầu mẹ, vùi đầu mình vào trong tóc của mẹ, ra sức hít hà, thơm lắm, thật đấy.

Tôi buông tiếng khóc nức nở.

A Nam ra sức lôi tôi lên, tôi lại nhào vào mẹ, ôm lấy mẹ không chịu buông tay. Tôi nghĩ đến nụ cười lần cuối cùng của mẹ với tôi, tôi đáng lẽ phải gãy ra khỏi giấc ngủ, gọi mẹ một tiếng “mẹ ơi,” đúng không? Giờ đây, mẹ sẽ mãi mãi không nghe được nữa rồi.

Tôi phải làm thế nào cho đúng?

Liên quan đến cái chết của mẹ, vĩnh viễn là một bí ẩn, sau này tôi đã từng nghe rất nhiều phiên bản, giết vì tình, vì thù, thậm chí tự sát. Nhưng đối với phiên bản nào tôi cũng không tin, mà cũng không có chút hứng thú. Tôi chỉ mãi mãi không quên được mẹ của ngày hôm đó, nét mặt chết đi không chút thể diện không chút thanh thần ấy, xấu xí và tồi tệ như thế, đó lại là con đường mẹ đã đi qua, là cuộc đời của mẹ.

Mẹ cứ thế mà hèn mọn, lẳng lặng, vô duyên vô cớ chết đi. Mẹ mang tiếng là một người mẹ, đến và đi trong cuộc đời của tôi, tuy chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng tôi biết, suốt đời này tôi sẽ không quên mẹ, cũng không cách nào quên được.

Mà tôi, đã bị chủ định phải làm một đứa trẻ không cha không mẹ, vĩnh viễn không ngừng hát khúc ca biệt ly, phiêu lãng trong cuộc đời này không nơi nương tựa, đơn chiếc một mình.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Xử lý xong tang sự của mẹ, A Nam đưa tôi về nhà nội.

Cùng về chung với chúng tôi còn có tấm di ảnh của cha. A Nam đặt nó vào trong một hộp giấy, cầm rất cẩn thận. Tay kia của ông xách đầy quả cáp ông mua biếu nội.

Tôi thấy cứ để ông cầm di ảnh của cha tôi như thế không hay lắm, nhưng không hay ở chỗ nào, tôi cũng không nói được. Chúng tôi leo lên xe, A Nam hỏi tôi: “Mã Trác, cháu có nhớ bà nội không?”

Tôi không nói gì, chỉ ngó đăm đăm mặt kính của cửa sổ xe, mưa giống như từng giọt nước mắt đang nhỏ ra từ tim tôi. Tôi lại mệt mõi thêm lần nữa, tôi không biết đến tột cùng cái gì là đúng cái gì là sai, cái gì là nhớ thương, cái gì là căm ghét.

Xe chạy nhanh hơn tôi tưởng rất nhiều, rất nhanh, chúng tôi đã đến bến xe Nhã An. Ra khỏi bến xe, phát hiện nơi đây mưa bụi vẫn đang bay. Cả một toà thành phố vẫn vậy, dưới làn mưa trở nên ướt át và mờ hồ khôn xiết.

Tôi đã quay lại.

Tựa như hết thấy chưa từng xảy ra.

Nhưng tôi biết, hết thấy đều đã xảy ra, bất kể tôi cố gắng đến thế nào, cũng không có cách quay về được như xưa.

Taxi dừng trước cửa nhà, tôi và A Nam xuống xe, một bước nghìn cân đi tới ngưỡng cửa, sau đó tôi không dám tiến lên nữa. A Nam hai tay đầy đồ, chỉ có thể nhìn tôi dẫu dẫu miệng(1) nói: “Là căn nhà trước mặt này hả?” Tôi lấy hết can đảm, vươn tay đẩy cánh cổng màu đỏ ấy ra, lại không nhìn thấy nội tôi ngồi bên cửa nhà bóc đậu như thường lệ.

“Ai đó!” Là tiếng của Chú Út, tay ông ta cầm một cái bát không, xuất hiện trước cửa nhà, trông thấy tôi, không tin được nói: “Mã Trác?”

Tôi lùi ra sau một bước theo phản xạ.

A Nam đứng bên cạnh giữ tôi lại, ông đặt di ảnh của cha vào trong tay của tôi, rồi đặt hết quả cáp xuống sân, cười nói với Chú Út: “Tôi đưa Mã Trác về lại cho quý vị.”

“Lâm Quả Quả thật đã chết rồi à?” Chú Út nói, “Tiền đâu?”

A Nam móc từ túi áo trong ra một túi vải dày cộm, đặt vào tay của Chú Út, trong đó là tất cả số tiền mẹ để lại: hai vạn bảy nghìn đồng tiền mặt.

Căn hộ là do mẹ thuê, chưa hết kỳ hạn, nhưng tiền đặt cọc không thể lấy lại được đồng nào.

Chú Út giật lấy tiền, vui đầu lo đếm.

A Nam dắt tôi vào trong phòng khách ngồi đợi. Tôi lại quay về với mái nhà khắp nơi đều ẩm ướt và tối tăm này, kỳ lạ ở chỗ, tôi thế mà lại lưu luyến cái mùi ẩm mốc quanh năm trong căn nhà này. Tôi ra sức hít hà, cuối cùng tôi phát hiện ra mình vẫn còn nhớ nhung nơi này, giống như nhớ nhung chiếc xích đu gỉ sét cũ kỹ của vườn trẻ.

Tôi bỗng nghĩ đến nội, sao lại không thấy nội đâu? Tôi đứng lên chạy vào trong phòng của nội, phát hiện nội nằm trên giường, tôi leo lên phản gỗ cao thật cao, dùng tay sờ giường, không ngờ giường lại ấm. Nội chậm chạp xoay đầu qua. Tôi sợ hết hồn, tay rụt về theo bản năng.

Mặt của nội vàng như nghệ, mỏng như thế, lại không phát ra một chút ánh sáng nào. Đôi bông tai nội đã đeo cả đời khăng khăng không bao giờ tháo xuống, trên mặt hầu như đã dính bụi đất khiến cho nó đen thui, nay màu đen ấy càng thêm nặng nề. Tròng mắt của nội như bị kéo một tấm màn đục, nội mở mắt nhìn tôi rất lâu, rồi mới mấp mé môi, hơi sức mỏng manh như tơ bảo tôi: “Mã Trác, con giúp bà..... đuổi ruồi, bà không nhấc tay lên được.”

Giọng của nội, rất kỳ lạ, giống như chui lên từ cổ họng một cách vô cùng khó nhọc. Sau đó nhẹ nhàng lơ lửng trong không khí, rồi mất hút.

Tôi kiếng chân, giờ hai cánh tay ra sức vung vẩy, hai con ruồi không ngừng bay vo ve trong mùng mồi không cam lòng bay đi.

“Cháu ngoan.” Nội lại mắt rất nhiều sức nói được hai chữ đó, rồi nặng nề nhắm mắt lại, tựa như mãi mãi không muốn tỉnh dậy nữa.

Tôi bước đến bên tủ, một mớ thuốc dân tộc Tạng chất thành một ngọn núi nhỏ bốc mùi nồng nặc, vừa đắng vừa chát.

Thì ra nội đã ngã bệnh.

Lúc tôi ra khỏi cửa, Chú Út đang ngồi ngay ngạch cửa hút thuốc, A Nam ngồi trên chiếc ghế đầu bên cạnh cửa — là chiếc ghế con nội đã từng ngồi để bóc đậu.

A Nam trông thấy tôi, vẫy tay bảo tôi tới. Tôi bước tới gần, A Nam nói với tôi: “Mã Trác, chú sắp đi tới nơi rồi, mai một sẽ quay lại thăm cháu.”

“Tiền nhất định không chỉ có nhiều đó,” Chú Út nóng nảy gạt thuốc, đứng lên phui phui mũi, kéo tôi qua một bên hỏi một cách không kiêng nể gì: “Mẹ mày rút cuộc để lại bao nhiêu tiền, mày đừng có ngu ngốc để cho người ta lợi dụng mày!”

Giây phút đó, tôi thật muốn đập cho Chú Út một cái.

A Nam cũng không biết có nghe thấy không mà ông hơi khom người nói: “Mã Trác giao cho các người nhé.”

Nói xong, ông đi. Ông không mang theo dù, đầu tóc hơi ướt. Lúc ra đến cổng, ông ngoái đầu lại vẫy tay với tôi. Trong làn mưa của Nhã An, ông ấy giã từ tôi rồi khuất bóng.

Ngày tháng lại trở về như ban đầu. Quay về trong căn nhà này, trái tim tôi giống như cuối cùng đã trở về chỗ cũ, cuối cùng có thể tìm được yên ổn, nhưng lại không có cách nào yên ổn được. Hôm ấy sau khi A Nam đi, Chú Út lấy toàn bộ quần áo Lâm Quà mua cho tôi vứt vào trong lò, cũng vứt luôn chiếc cặp mới của tôi đi, tuy nhiên ông ta không vứt bột sữa mạch nha A Nam mua cho nội đi. Ông ấy vừa vứt những thứ kia vừa hằn học mắng tôi: “Bây giờ mày hả hê rồi nhá! Bị cái con đĩ thối tha kia lừa, rút cuộc vẫn không phải là cú về lại đây sao?! Đĩ thoã y chang như cái con mẹ mày, muốn nhích ai thì nhích, kết quả chết còn khó coi hơn chó!”

Tôi để kệ ông ta mắng, không làm gì cả. Sau này tôi mới biết, một tháng sau khi tôi đi, nội tôi ngã bệnh. Đến nay tôi vẫn chưa có thím. Chú Út lười biếng lông bông, lại bởi vì ăn cắp mà ngồi tù hai năm, không có cô gái nào quanh đây chịu gả cho ông ta. Tính cách của ông ta cũng bạo lực, lại thích cò bạc. Lúc nội tôi còn chưa ngã bệnh, ông ta trừ lúc nào cũng đòi nội cho tiền thì chẳng làm gì khác cả.

Quãng thời gian sau khi tôi quay về, ông ta lại bắt đầu mỗi ngày đánh bạc. Tôi phụ trách nấu cơm, ông ta xách một chai rượu gạo tẻ, lại múc chút dưa muối từ trong vại ra làm thức ăn, dùng chung với cơm, ăn xong vứt chén cho tôi, rồi ra lệnh cho tôi đi nấu thuốc. Còn ông ta chỉ có cò với bạc. Thua thì uống rượu, uống xong chửi mắng người. Nếu không thì nằm ngủ. Trông bộ dạng của ông ta, đoán chừng hai vạn tệ đã bay sạch rồi. Nhưng mà, ông ta nhất định không bỏ tiền ra đưa nội tôi bệnh viện khám.

Có một ngày trong lúc ăn cơm, tôi nói với ông ta: “Chú có thể nào tới chợ mua một ít cá về không, để cho nội tắm bổ một chút.”

“Mẹ kiếp.” Chỉ có thế mà ông ta vứt bát xuống đất, “Nếu không phải mày đi theo cái con mẹ chết tiệt của mày, bà già của tao, bà nội của mày sao lại có thể bệnh tới mức này?”

Tôi buông đũa, cúi người lượm mảnh sứ trên mặt đất. Ông ta liền thừa cơ đập ngay vào lưng của tôi một cái, hai tay tôi chống xuống đất, mảnh sứ trên mặt đất đâm vào lòng bàn tay tôi, tôi bị đau đến cả người run lên, nhưng cắn răng nén không kêu thành tiếng.

Ông ta vẫn còn la lối: “Cần mày dạy ông hiếu thuận à!”

“Đừng la nữa! Đây là tội nghiệt của tôi!” Nội không biết phải lấy bao nhiêu hơi, mới la lên được một tiếng như thế, tôi lập tức bò dậy từ dưới đất, chạy như bay vào trong phòng. Tôi nắm lấy tay của nội, áp nó vào mặt mình, rồi nước mắt mới không kèm được tuôn ra.

Ngón tay của nội khẽ nhúc nhích, muốn lau đi nước mắt cho tôi.

Tôi dùng bàn tay của nội che kín mặt mình lại, khóc đã khóc đời.

Có trời chứng giám, tôi chỉ là luyện tiếc nội, nội mới là người thân thiết gắn bó duy nhất trong cuộc đời 9 năm nay của tôi.

Nếu như nội xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn sống nữa. Tôi rất thành tâm săn sóc cho nội, việc làm hàng ngày vẫn là nấu thuốc, nấu cơm, giặt đồ. Tôi biết những thứ thuốc này đối với nội không có một chút ích lợi gì, phải nên đưa nội tới bệnh viện thành phố mới đúng. Nhưng tôi biết, Chú Út sẽ tuyệt đối không chịu bỏ tiền ra cho việc này.

Điều tôi có thể làm, chỉ là noi theo những gì nội vẫn thường làm, bất kể trời mưa hay nắng, ngày tiếp nối ngày quỳ trong sân, ngước nhìn bầu trời vĩnh viễn một màu xám của Phố Mưa, thành tâm cầu nguyện.

Tôi quyết định gạt ông ta.

Buổi tối, tôi lại vào trong phòng của ông ta, ông ta không uống rượu, tâm tình trông có vẻ không tốt cũng không xấu. Thấy tôi tiến vào, mắt kiên nhẫn nói với tôi: “Chuyện gì?”

“Chú muốn tiền không?” Tôi hỏi ông ta.

Ông ta đảo mắt khinh bỉ nhìn tôi nói: “Muốn thì sao?” Nói xong, ông ta chợt có phản ứng, xông tới tóm lấy cổ áo của tôi găm lên: “Nói, có phải mày đã đem tiền của mẹ mày giấu ở đâu rồi?”

“Không phải.” Tôi nói, “Nhưng cháu biết số tiền đó hiện giờ ở đâu.”

“Ở đâu?” Ông ta hỏi một cách hung hãn.

“Chú để bà nội khám bệnh xong. Cháu sẽ nói cho chú biết.”

Mắt của ông ta tròn rồ to lên nhìn tôi, dùng một giọng điệu muốn khiến cho tôi thật sợ hãi nhưng tôi cũng chẳng sợ chút nào mà nói: “Nếu mày mà dám gạt ông, ông sẽ cho mày chết còn khó coi hơn mẹ mày!”

“Tin hay không tùy chú.” Tôi nhìn thẳng vào mắt ông ta, dũng cảm nói xong câu này, rồi bước ra khỏi phòng.

chú thích (1): dẫu dẫu miệng = miệng dẫu lên trong khi hát hát hàm, cái này hay thấy trong phim Hàn và phim Tàu, khi nhân vật thị ý cho người khác đi “go ahead and do it.” hoặc là “còn không mau lo làm đi?”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10

Hôm đó, tôi lại đang còn đun thuốc, thuốc sôi sùng sục, trào ra khỏi nồi đã được đập vung, tôi không biết, cứ ngồi ngây ra, không để ý đến, dính đầu lập tức bị ăn một cái cốc hung hãn.

“Con chết tiệt, dám ra điều kiện với tao!” Chú út hầm hầm chửi tôi, “Bác sĩ mày đòi tao đã mời tới cho mày rồi, mày mà chơi tao, cho mày biết tay!”

Tôi xoay đầu, nhìn thấy bộ dạng ông ta ngậm điều thuốc nói chuyện ngạo mạn, tôi thật muốn lấy điều thuốc của ông ta xong nhét thẳng vào mồm của ông. Ông ta cốc tôi quá mạnh, đầu tôi vì đau nhức mà hơi choáng váng, nhưng tôi vẫn gườm ông ta một cái, thật đấy. Tôi chỉ là luyện tiếu nội của tôi.

“Nói đi, tiền ở đâu?” Ông ta hỏi tôi.

“Khám bệnh xong cho nội thì cháu sẽ tự nhiên nói cho chú biết.”

“Mày!” Ông ta lấy điều thuốc ra khỏi miệng, chỉ tôi nói: “Mày có biết mày cách cái chết không xa bao nhiêu không?”

Tôi quật cường ngoảnh mặt đi, không nhìn ông ta.

Chết thì chết. Nếu như nội chết rồi, tôi còn có cách nào sống được nữa?

Tôi mới không sợ.

Tôi gần như bị bất ngờ khi ông ta không kiểm chuyện với tôi nữa, mà lại xoay người đi mất. Một lúc sau tôi khẽ rón rén đi tới phòng của nội, muốn nhìn xem ông ta có thật sự mời bác sĩ cho nội hay không, vừa bước vào trong phòng nội, trong phòng đã được bày biện xong rồi: đầu giường dán toàn giấy vàng vàng đỏ đỏ, trông rất quái dị. Bước vào xong, tôi không ngừng hít xì, bởi vì cái mùi nhang đang lượn lờ quanh tú quá nặng, tôi bước tới gần, muốn giúp nội quạt bớt đi, liền bị một người giữ lại.

“Đi xuống!” Là Chú Út. Cách màn khói nhang, tôi trông thấy ánh mắt dữ tợn của ông ta đang nhìn tôi.

Tôi sấn thêm vài bước, phát hiện trên tấm phản có một vị bác sĩ đang ngồi, nói cho đúng hơn, là một bà thầy cúng. Bà ta gập chân, ngồi trên một tấm chiếu, hung dữ gườm tôi.

Tôi ngoan ngoãn lùi ra sau.

Bà ta quỳ ở đó, cúi đầu, trong miệng không ngừng lầm bầm, tôi hơi sợ, mắt lại cay, chỉ có thể ngồi xồm xuống, không ngừng dụi mắt. Chú Út áp tai lại gần, bà ta liền lầm bầm đọc gì đó vào tai ông ấy. Tôi trông thấy Chú Út không ngừng gạt đầu, nội nằm trên giường bất động, nhưng gò má bị thoa đầy máu gà đỏ lôm. Bọn họ để nội thành ra cái dạng này, tôi cảm thấy lòng mình tan nát, nhưng lại không thể làm gì được.

Không biết bọn họ loay hoay bao lâu, bà thầy cuối cùng rời đi. Trước khi đi, bà ta đưa hai bao giấy rồ to cho chú út, rất kỳ lạ là, bà ta còn chỉ tôi một cái nữa.

Bà thầy vừa đi xong, Chú Út liền hằm hằm xông vào, ông ta tóm lấy tôi rống lên: “Đều là mày! Tao biết ngay là mày mà!”

Ông ta kéo tôi văng vào góc bàn, thắt lưng bị va thật mạnh một cái, đau đến nỗi tôi gập người lại. Ông ta tiếp tục đập tôi một cú, lúi từ góc tường ra một cây gậy, nhè vào lưng tôi mà đập, tôi bò lăn ra đất, thử tìm cách tránh đi, nhưng cây không ngừng đập tới tấp xuống lưng tôi. Vừa đánh, ông ta vẫn còn gào lên: “Khắc tinh! Nghiệt chủng! Khắc tinh! Nghiệt chủng!”

Cuối cùng tôi mới miễn cưỡng bò được dậy, bò vào đến phòng của nội, khoá cửa lại từ bên trong. Tôi nhào đến bên giường của nội, nội vươn một cánh tay run lấy bẫy, đặt lên lưng tôi. Tôi khóc oà lên, nhưng vẫn không át được tiếng Chú Út đang gầm rống ngoài cửa: “Nghiệt chủng! Bán tiên nói rồi, mày không phải con cái nhà họ Mã! Mày khắc chết cha mày, khắc chết mẹ mày, rồi khắc chết bà mày, tiếp theo nữa mày sẽ khắc chết tao!!! Mày cút ngay ra đây cho tao, hôm nay tao không tiêu diệt mày thì tao không phải là người!” Chú Út vừa gào rống vừa dùng sức động chân vào cửa, tôi sợ đến độ bám chặt lấy người của nội.

Hơi thở của nội yếu ớt, giọng nói tựa như phát ra từ cổ họng: “Mã Trác, Mã Trác, Mã Trác.....” Ngoài kêu tên tôi ra, nội không nói được tiếng nào nữa, còn tôi thì khóc khản cổ kiệt sức, không muốn ngừng lại một chút nào.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài cuối cùng cũng yên lặng lại, tôi cũng khóc mệt rồi. Nội nằm đó bất động. Tôi ngồi bật dậy, chạy vào bếp lấy một chậu nước cho nội, tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất, phải lau mặt cho nội thật sạch sẽ. Khấp người tôi đau đớn, tay bê chậu nước cũng run lên. Tôi không biết, bản thân mình có chết mất tiêu trước khi nội chết hay không. Sinh lý tử biệt, đối với tôi năm chín tuổi mà nói, đã không phải là một cụm từ xa lạ. Tôi biết phải trách ai đây? Hoặc có lẽ, tôi quả thực là một khắc tinh, là khắc tinh nhà họ Mã, khắc tinh của mẹ, khắc tinh của hết thầy mọi người. Tôi bê chậu nước sóng sánh ấy, ánh tịch dương kéo bóng tôi ra thành một dải thật dài. Tôi loạng choạng vào đến phòng của nội, lau đi máu gà trên gò má cho nội. Dưới ánh chiều tà, tôi trông thấy mắt của nội, đắm sương mù trong ấy như càng thêm dày đặc, dày đặc còn hơn cả sương mù của Nhã An vào sớm mùa xuân. Tay của nội nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, ánh mắt lại vô cùng trống vắng.

Tôi bỗng chợt nhớ đến bài hát nội thường hay hát cho tôi nghe lúc còn bé. Tôi thử ngâm nga thành tiếng, nội lại mở mắt, khẽ ấn tay tôi, khoé miệng hơi nhúc nhích, thế mà nội mỉm cười.

Sau đó tôi nghe lời nội bảo: “Mã Trác, con đi đi, đi được càng xa càng tốt.”

Nói xong câu này, nội tựa như lại chìm vào giấc ngủ.

Tôi ngả người lên mé giường của nội ngủ đến giữa đêm, Chú Út đã quay về. Ông ta đẩy cánh cửa vốn chỉ khép hờ, xách ngay tôi lên, nói với tôi: “Coi như mày chưa chết.” Sau đó ông ta vứt tôi xuống sàn phòng khách. Tôi nhìn thấy trên bàn có hai bao giấy, một chai rượu tẻ, một chiếc bát không.

“Chú muốn làm gì?” Tôi vừa nói vừa lùi ra sau, ông ta ngang ngược ấn tôi vào ghế. “Ngồi xuống!” Ông ta vừa nói, vừa khui nắp chai rượu ra, đổ lưng bát, rồi lại xé bao giấy ra — một bao có thứ như bông gòn, một bao có thứ như tro của nhang, ông ta đổ chúng hết vào trong bát, lấy ngón tay trở khuấy đều, rồi bóp miệng tôi, không nói không rằng đồ hết vào.

Rượu đốt cháy cả cổ họng của tôi lúc trôi xuống, giống như xé rách cổ họng của tôi, tôi ra sức vùng vẫy, uống được một nửa, tro nhang chưa hòa tan làm tôi mắc nghẹn, tôi ho lên kịch liệt, Chú Út đặt bát xuống, tát cho một một cái bạt tai, rồi tiếp tục chửi.

Cuối cùng tôi cũng uống xong hết tất cả. Chú Út hài lòng thở dài một hơi, nói: “Để chấn ma quỷ trong lòng của mày.” Thế giới của tôi đang quay vòng vòng, nhưng vẫn không tìm được con buồn nôn. Tôi chạy ra ngoài cửa, trời lại bắt đầu đổ mưa, tôi chạy thẳng một đường ra sân, vịn vào gốc cây hoè già, nôn kịch liệt.

Tôi nghe sau lưng có tiếng cửa đập “sầm” một cái.

Chú Út đứng bên cửa sổ la lên với tôi: “Mai mới được bước vào nhà!”

Tôi nôn đến long trời lở đất. Con chó nhà hàng xóm bên cạnh không biết bị giống gì, cũng tru lên theo. Tôi núp dưới bóng cây hoè già, mưa tạm thời không rót xuống người tôi. Nước mắt trào lên trong mắt tôi, xót xa, đau khổ, thù hận, từ nào mới có thể diễn tả được tâm trạng của tôi? Bữa đó sao tôi không nói A Nam đem tôi đi? Như vậy tôi đã không bị ngủ dưới gốc cây hoè như một con chó. Mã Trác mò côi, chỉ ít cũng có một mái nhà. Không, A Nam không thể đem tôi đi được. Tôi sẽ khắc ông ấy bỏ mạng, không phải sao? Mã Trác mò côi, là một đứa trẻ mang ma quỷ trong tim. Tôi cào cào lồng ngực mình, hy vọng ma quỷ nghe được lời của tôi. Tôi chỉ muốn cầu nó đi ra khỏi cơ thể tôi, biến mất, đi trừng phạt đứa trẻ nào khác đi mà. Mã Trác mò côi đã chịu đủ rồi.

Lúc mới bắt đầu, tôi luôn nhìn về phía cánh cửa sổ vẫn còn sáng đèn mà khóc không ngừng, sau đó, đèn tắt, tôi không khóc nữa. Do tác dụng của cồn rượu, sau khi đã nôn xong, tôi trở nên vô cùng yếu đuối, thế là tôi dần dần chìm vào giấc ngủ. Tuy khắp người tôi là vết thương đau đớn, nhưng một đêm này, bởi vì cồn rượu tôi mới không bị sợ hãi khi đối diện với bóng tối.

Trời sáng, lúc tôi mở mắt ra, toàn thân đau nhức. Đầu đau như muốn toác ra. Ngay vào lúc này, tôi nghe âm nhạc văng ra từ trong nhà, âm nhạc đó tôi đã nghe qua, là nhạc của chết chóc, là nhạc vĩnh biệt, tôi điên cuồng xông đến trước cửa, ra sức đập cửa, cửa mở ra, là gương mặt không biểu cảm của Chú Út, ông ta không hề cần tôi, làm y như không thấy tôi, xoay người vào lại bên trong.

Tôi xông vào phòng của nội.

Tôi ra sức lắc nội, gọi tên của nội, nội không đáp lời tôi nữa.

Nội đã chết. Đã chết.

Lúc nội ra đi, trên mặt còn mang nét cười, nét cười giống như lúc nghe tôi hát. Tôi nghĩ, chắc giờ đây nội đã gặp được những vị thần nội vẫn mong được gặp. Lúc còn sống nội vẫn luôn khấn cầu những vị thần linh báo mộng cho nội, nói cho nội biết khi nào nội mới được siêu độ, đi đến thế giới bên kia để gặp được đứa con trai yêu quý nhất của nội. Giờ đây, coi như nội đã được như ý nguyện.

Nhưng Chú Út lại không nghĩ như vậy. Ông ta chỉ nội đã bị khiêng đến ngoài phòng khách để nằm giữa phòng mà nói với tôi: “Mày coi, lúc mày không có trong nhà, bà ấy chết cũng chết rất vui về.”

Ngay cả hơi sức để trừng ông ta một cái tôi cũng không có.

Đêm đó, Chú Út lại kêu người tới đánh bài, bọn họ tính đánh thâu đêm, người ở nơi này dùng cách ấy để túc trực linh cửu. Quan tài của nội chưa được đưa tới, nội chỉ được nằm trên một tấm chiếu, nét cười trên mặt vẫn chưa tan đi, tựa như một câu đố tôi không cách nào giải được.

Chú Út cho là ma quỷ trong lòng tôi đã bị tiêu trừ rồi, cho tôi vào nhà. Ông ta xấp đặt bàn đánh bài cách chiếc chiếu rõ xa, chỉ có mình tôi quỳ bên nội đốt giấy cho nội.

Đến giữa đêm, tôi vẫn còn quỳ. Không biết vì sao, tôi không buồn ngủ chút nào, tôi đốt giấy không biết mệt, đem bao nhiêu giấy đốt hết sạch. Tôi chỉ có thể đến bên Chú Út, hỏi ông ta: “Còn giấy không?” Chú Út ngoái đầu nhìn tôi, ông ta ngậm điều thuốc, híp mắt, trên mặt không có bất cứ nét đau buồn nào. Ông ta chỉ dùng một lá bài gỗ đầu của tôi, nói với bạn bè đánh bài của ông ta: “Chúng mày nhìn con bé này, có giống như gọi quỷ hay không?”

Lần này tôi không chần chờ một giây nào, tóm lấy lá bài trong tay ông ta xé nát vụn, vút lên mặt ông ta. Ông ta ngăn vịn lần không ngờ tôi sẽ làm vậy, giật dữ lớn tiếng chửi một câu thô tục, lại rút điều thuốc từ trong miệng ra, hung hăng đâm vào cánh tay tôi. Hôm đó tôi chỉ mặc một chiếc áo mỏng, cánh tay như bị khoét mất một khối thịt, tôi vùng vẫy theo phản xạ, khô nổi ông ta sức quá lớn, đầu thuốc đốt càng sâu, tựa như muốn vào đến trong xương. Tôi không ngừng la hét vùng vẫy, cuối cùng mới đào thoát được ra khỏi tay ông ta, tôi chỉ có thể chạy đến bên thi thể của nội. Tôi biết, nội đã chết rồi, sẽ không còn ai có thể cứu tôi nữa. Nước mắt của tôi bắt đầu chảy. Sau khi nội chết, tôi vẫn chưa từng khóc, nước mắt cho đến phút này, ý thức được rằng bản thân đã mất đi người duy nhất có thể bảo vệ mình, mới tuôn ra — ôi tôi chính là một đứa trẻ ích kỷ như vậy, vô cùng ích kỷ!

Tôi rời bỏ nội, thần linh liền trừng phạt khiến nội rời bỏ tôi, tôi còn biết oán than gì đây?

Giây phút này, tôi lại bị những tự trách của mình đánh gục, tôi thần thờ chảy nước mắt, quỳ bên thi thể, mất hết sức lực để động đậy. Tôi đang ngồi chờ đón lấy những roi vọt và đấm đá túi bụi, nhưng mà, không gặp chúng. Tôi chỉ nhận được một cú xách cổ từ Chú Út, giơ lên rõ cao giữa không trung, ra thẳng đến ngạch cửa.

Ông ta đập tung cửa nhà, quăng tôi xuống đất như quăng một con gà con, sau đó tức tốc đóng cửa nhà lại.

“Cút ngay cho ông!” Giọng nói vang dội của ông ta trong bóng tối làm tôi hơi run lên.

Tôi biết, hết thầy đã kết thúc.

Tôi mang vết thương, lại một lần nữa rời mái nhà đã sinh ra và nuôi tôi chín năm trời, tôi đâu biết, lần ra đi ấy, là ra đi mãi mãi. Từ đó trở đi, tôi không bao giờ đặt chân qua ngưỡng cửa căn nhà đó lần nào nữa. Tôi đã thực sự như lời của chú út nói mà “cút” mất.

Nhưng mà, ai có thể nói cho tôi biết, tôi nên đi về đâu?

—— HẾT PHẦN 1 “QUÁ KHỨ” ——

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Tác Giả: Nhiều Tuyệt Mạn

người dịch: idlehouse

Phần 2 “Niên Thiếu”

Gió quyết định hướng đi của bỏ công anh

Mà anh quyết định hướng đi của trái tim em

Trời đã sáng

Em cứ thế mà đi

Đi về hướng vĩnh hằng không sao tới được anh đã từng nhắc đến

—trích từ blog của Mã Trác thuở thiếu thời, “Gió quyết định hướng đi của bỏ công anh”

Mùa hè năm ấy, trên trời luôn gọn những đám mây như có như không, ve sầu không biết mệt mỏi cứ đứng tám giờ sáng là bắt đầu ồn ào cho đến lúc mặt trời lặn mới thôi. Dù mang tiếng là người miền thung lũng, nhưng đối với khí hậu mùa hè của miền duyên hải phía đông nam, tôi cũng không cảm thấy không thích hợp gì, tuy nơi này thỉnh thoảng nổi lên những trận gió lớn, khiến cho tôi có thể ngửi được mùi tanh ngòn ngọt từ biển.

Thật ra nơi này cách biển cũng một quãng khá xa, điều này khiến cho tôi cảm thấy hơi khó hiểu đối với xúc giác của mình, không biết có phải mình khác người hay không.

Vấn đề khiến cho tôi xoắn não hơn là, không biết vì sao, có một dạo tôi rất sợ nhìn vào gương, tôi sợ trông thấy mặt của mình, tôi hầu như đã gỡ từ khuôn mặt bầu bĩnh của tuổi thơ, đường nét trên mặt càng ngày càng rõ nét, đó khiến cho tôi nghĩ đến một số sự việc vốn đã chôn sâu dưới đáy lòng từ rất lâu nay, những con người đã sớm rời bỏ tôi mà ra đi. Tôi không tình nguyện đi đường với bộ ngực nhô ra, không tình nguyện nghe giọng nói bỗng dưng trở nên hơi chua chua ngọt ngọt của mình. Không tình nguyện nhìn thấy ánh nắng hoặc hoa tươi của mỗi mùa. Nói ra nghe buồn cười, sự trưởng thành mà tôi vẫn mãi mong đợi lại khiến cho tôi bất an, tôi tựa như có rất nhiều điều muốn nói, lại không biết mở lời như thế nào. Thế là tôi lựa chọn đọc sách. Tôi đọc văn học nước ngoài, những khổ văn tường thuật dài miên man khiến cho lòng tôi cảm thấy yên tĩnh hơn rất rõ ràng, quên đi quá khứ, hiểu cách ẩn nhẫn.

Trưa hôm ấy, lúc tôi cuộn mình trong ghế sofa đọc một cuốn sách dày cộm cũ kỹ mượn từ thư viện huyện về thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe gắn máy vang lên. Sau đó, A Nam như xông vào nhà, trong tay cầm một tờ giấy, hơi thở dốc nói với tôi: “Mã Trác, con đã thi đậu thủ khoa, được Thiên Trung nhận rồi!”

Tai của tôi bắt chợt ong ong.

Cố gắng bao ngày, coi như đã không uổng phí. Thiên Trung, trường trung học Thiên Nhất, cần phải biết, ở huyện chúng tôi, là một nơi mà trẻ con trong huyện và khu vực lân cận đều mơ ước được đặt chân qua ngưỡng cửa của nó.

A Nam nắm chặt tờ giấy báo tin mừng mừng đó, lật qua lật lại nhìn tới nhìn lui. Có thể là do ảo giác, tôi thế mà lại trông thấy hốc mắt của ông hơi ươn ướt. Ông bước đến bên tôi, dùng tờ giấy mỏng manh kia vỗ vỗ lên đầu tôi nói: “Mã Trác, con thật cừ.”

Tôi cầm “Cuốn Theo Chiều Gió” trong tay mỉm cười.

“Ôi.” Ông tự rót cho mình một ly trà đá, ngồi xuống chiếc ghế sofa cũ kỹ trong phòng thờ dài: “Nếu như mẹ con có thể thấy được ngày này, thì hay biết mấy.”

Trong phòng khách treo một bức hình của mẹ. Bức hình ấy là giữ từ dạo bà chụp hình làm lại thẻ chứng minh năm 25 tuổi, dung mạo trẻ trung, là một tấm hình đen trắng. Chỗ của A Nam có nhiều hình đẹp hơn của mẹ, không biết vì sao, ông chọn lấy tấm hình này. Mẹ trong hình xinh đẹp, ngây thơ, tóc dài, áo sơ mi trắng, một đôi mắt to khiến cho người ta không khỏi thương xót. Tất cả mọi người ở đây đều tưởng bà là vợ của A Nam, tôi là con gái của A Nam. Ngay ngày đầu tiên tới thị xã nhỏ này, chúng tôi đã giữ bí mật này rất kỹ. Tôi lớn lên giống như bao nhiêu cô con gái được cưng chiều khác, tất cả những gì con gái nhà người ta có, A Nam đều cho tôi.

Tôi nhớ hồi còn học lớp sáu ở tiểu học, tôi thi đậu được vào trong trường cấp 2 trọng điểm của huyện, với thành tích hạng 3 trong toàn huyện, A Nam tới trường tham dự lễ ra trường, trong tay ông cầm giấy khen trường phát cho tôi, đứng chụp hình chung với hiệu trưởng, ông ấy đã giơ tấm giấy khen cao thật cao giống như một đứa trẻ, khoe miệng cô sức nhếch lên cười. Tôi rất ít khi thấy ông cười giống vậy, nghiêm túc một cách gốc gác, khiến cho tôi cảm thấy có đôi chút tẻ tẻ, nhưng càng nhiều hơn nữa, là cảm khái. Có thượng đế làm chứng, bao nhiêu năm qua, điều tôi sợ nhất chính là làm cho A Nam thất vọng.

Tôi muốn trở nên niềm kiêu ngạo lớn nhất của ông. Đó là điều mà tôi đã hứa với sao trời trong cái đêm đầu tiên chúng tôi tới thị xã nhỏ ở Giang Nam này năm tôi 10 tuổi.

Đương nhiên, lời hứa dù chết cũng phải cố làm này, chỉ là bí mật của riêng tôi. A Nam xưa nay chưa từng bao giờ hay biết. Rất nhiều năm sau, tôi đọc được một câu văn trong một cuốn sách: “Người biết ơn mới là người có thể sống rộng lượng.” Tôi gạch một đường màu hồng đậm dưới dòng chữ ấy, nói với bản thân nhất định không được quên phải sống một đời rộng lượng.

Đậu được vào Thiên Trung, chắc cũng là một móc xích không thể thiếu được trong lời hứa nguyện của tôi nhỉ.

“Vậy là phải vào ở nội trú trong thành phố rồi.” A Nam nói, “Con là con gái một thân một mình, ba cảm thấy có đôi chút không yên tâm.”

“Con ổn thôi.”

“Ba biết con ổn.” A Nam nói một cách đầy mong đợi, “Chắc có lẽ ba có thể đưa siêu thị vào tới trong thành phố để mở, chỗ mặt bằng ít hơn một chút cũng không sao, như vậy mỗi cuối tuần, con còn có một mái nhà để quay về.”

“Siêu Thị Quà Quà” của A Nam ở nơi đây đã có một chút tiếng tăm, lúc chúng tôi quay về mới chỉ là một tiệm nhỏ nhỏ, sau càng lúc càng mở rộng, làm

ăn càng lúc càng khăm khả. Đương nhiên, đây cũng là điều dễ hiểu, A Nam là một người rất cần cù, làm ăn lại đáng tin cậy, thêm vào đó bụng dạ tốt, tự nhiên sẽ có kết quả tốt.

Bà của A Nam vào năm tôi 12 tuổi đã qua đời. Mẹ của A Nam, cũng là bà của tôi, hiện giờ đối xử với tôi rất tốt. Bà rất nhanh nhẹn, cũng không có vẻ như người già, thật ra bà cũng không phải là không già, mà là bà không cho phép bản thân mình già đi. Mỗi khi tóc của bà chỉ lòi ra một hai sợi tóc bạc, bà sẽ nhất quyết phải nhuộm chúng đen cho bằng được. Trông bà hoàn toàn không giống với nội của tôi ở Nhã An chút nào, bà có rất nhiều sở thích, hát bội, rồi còn học đại học người già, mỗi ngày đều rất bận rộn. Nhưng, tình thương của bà dành cho tôi, thì cũng giống y hệt nội, thậm chí có lúc còn có phần hơn. Bà thích quét dọn, luôn dọn dẹp lau chùi nhà cửa sạch bóng, mà tấm hình của Lâm Quả Quả, bà ngày nào cũng phải lau, lần nào cũng không để sót hạt bụi, có khi còn khe khẽ thở dài. Mỗi lần tôi nghe tiếng thở dài ấy của bà, tim tôi lại run lên như bị kim rạch. Tôi cảm thấy rất có lỗi, cũng rất tự trách. Bởi vì chúng tôi đã gạt bà. Con người lương thiện là bà vẫn luôn tưởng rằng tôi là con gái ruột của A Nam, là do A Nam lúc không hiểu chuyện đã để lại một “món nợ,” tôi thật không dám tưởng tượng, nếu như có một ngày bà biết được chân tướng, không biết bà có muốn bóp chết chúng tôi hay không.

Bữa cơm chiều hôm ấy thức ăn vô cùng phong phú, A Nam còn đặc biệt dặn bà nấu canh gà, sau khi múc một tô canh đầy ắp đưa cho tôi, bà nói, “Mẹ nghĩ là trước khi vào trung học nên đổi tên lại đi, cứ theo họ mẹ hoài, Mã Trác, Mã Trác. Mẹ con bé đã không còn rồi, bạn bè thầy cô ở trường sẽ không hiểu rõ là chuyện gì.”

A Nam họ Trương. Tên của tôi là tâm bệnh của bà, nó là thứ mà bao năm nay bà đã nhắc tới không biết bao nhiêu lần rồi.

“Ăn cơm đi thôi, mẹ.” A Nam nói, “Con cái lớn rồi, không nên làm khó nó.”

“Theo họ của ba mình mà gọi là làm khó?” Bà nói, “Mẹ còn chưa từng nghe qua lý lẽ này.”

“Được rồi được rồi, để nói sau.” A Nam gấp một miếng đùi gà bỏ vào chén của bà. Bà liền gấp nó qua chén tôi, hỏi tôi: “Con nghĩ sao, Mã Trác?”

Tôi cắn đầu đũa im re.

Bữa cơm đó, bởi vì đề tài này, kết thúc có chút không vui. Buổi tối lúc tôi đang đọc sách trong căn phòng nhỏ của mình, A Nam đến gõ cửa. Ông đem vào cho tôi một ly nước sinh tố dưa hấu ướp lạnh, khẽ nói với tôi: “Bà nói gì con cũng coi như chưa nghe thấy, đừng để trong lòng.”

“Có thể đổi ạ.” Tôi nhìn ông nói một cách chân thành.

Ông nhìn tôi hơi mờ mịt.

“Con có thể theo họ của ba.” Tôi nói.

“Trương Trác, Trương Trác.....” Ông vịn tay đọc lên cả mấy lần, nhãn mặt nói: “Không đổi nữa, ba cảm thấy cái tên Mã Trác này rất có khí thế!”

Ông là một con người như vậy, tốt bụng đến khiến người ta nao lòng.

“Đọc gì vậy?” Ông tò mò nhìn cuốn sách nằm trên bàn học của tôi, “Truyện mượn từ thư viện?”

Đó là cuốn “Mối Tình Đầu,” ba chữ đó in rõ bự trên bìa sách, tác giả có một cái tên ngoại quốc rất dài. Thật ra tôi cũng còn chưa tính mở ra. Nhưng tôi lấy cánh tay đè lên tựa đề của sách, không cho ông nhìn thấy. Có lẽ ông sớm đã nhìn thấy rồi, nhưng ông ấy không bóc mẽ tôi, mà chỉ ha ha cười rồi rời đi.

Lúc cửa khép lại, tôi mới mở cuốn truyện đã cũ kỹ đến độ giấy ngả vàng. Sách đã từng bị rất nhiều người mượn, trên mặt trang giấy đầu tiên, bị ai đó dùng bút bi viết một câu như vậy: Em yêu anh, mãi cho đến giây phút cuối cùng của sinh mệnh.

Tôi chợt nhớ đến rất nhiều năm về trước, A Nam từng nói với tôi một câu: “Chú là người yêu mẹ cháu nhất.” Câu nói này như đã được xâm vào trong tim tôi, tôi thậm chí còn có thể nhớ về mặt của A Nam khi nói câu đó, với cả mỗi một giọng điệu của từng câu chữ. Tôi nghĩ, đến chết tôi cũng sẽ không quên được.

Rốt cuộc tôi cũng không đọc xong cuốn truyện đó. Tôi không cách nào thích ứng được với bản dịch dài dòng rắc rối của truyện, chỉ lật vài trang rồi đặt nó qua một bên.

Đêm hè dài đằng đẵng ấy bỗng dung đổ cơn mưa to. Tôi đặt giấy thông báo của Thiên Trung bên cạnh gối, cuối cùng dừng cảm ôn lại những chuyện xưa, tôi nhớ đến sau khi mẹ chết, những ngày tôi bị đưa về lại nhà, khi ấy Nhã An đổ một cơn mưa lớn chưa từng có, mưa ầm ầm đến độ cả hai tai tôi tựa như mất đi thính lực, tôi nhớ đến bộ dạng hung tợn và tiếng gầm thét như sấm của chú út ra lệnh cho tôi cút, nhớ đến cảm giác cô đơn khi tôi bị nhốt trong nhà không được đi học, nhớ đến buổi chiều u ám nặng nề lúc nội chết, mây từng tầng từng tầng chất trên mái nhà của tôi, tựa như đang chuẩn bị để bắt ngờ cùng ập xuống.

Nửa năm đó như một cơn ác mộng, cuộc đời của tôi hoàn toàn mất đi phương hướng, cả người gần như biến thành một con khờ, ngay cả đến đau đớn cũng rất tri tri và chết lặng. Lần đó sau khi tôi bị tổng cổ ra khỏi cửa, hàng xóm đưa lại về nhà, chú út một mực không chịu nhận nuôi tôi, tôi ngây ngốc ở nhà hàng xóm ba ngày, mãi đến khi A Nam tới, nhân cơ hội đó dứt khoát quyết định đưa tôi đi.

Thủ tục nhận nuôi chỉ cần làm đâu đó nửa buổi. Chú út cắn răng ký, lấy nốt một ngàn đồng tiền mặt cuối cùng trong túi áo của A Nam, dùng giọng điệu tuy không rõ nhưng vô cùng quả quyết nói với tôi: “Cút đi, cút càng xa càng tốt!”

Năm tôi lên lớp 5, tôi học được một thành ngữ, gọi là “ngοanh mặt nát lòng.” (1)

(1) nguyên văn “bất thām hời thừ” ký ức không cách nào chịu đựng được khi nhớ lại, những ký ức khi nhớ lại vẫn khiến người ta đau lòng, vì thế mà không dám nhớ lại.

Khi tôi đọc đi đọc lại ý nghĩa của nó trong tự điển, tôi cảm thấy cụm từ này quả là được tạo sẵn cho tôi. Tôi dùng nó để đặt một câu văn như vậy: Cuộc đời tôi, ngoanh mặt nát lòng. Một câu văn già đời bà cụ non này, được tôi viết xuống một cách vô cùng trịnh trọng, đến độ nước mắt của tôi chực rớt ra.

Nhưng nhiều năm qua, cho dù tôi đã gói ghém hết quá khứ lại theo thói quen, dọn dẹp, nhét vào trong một góc không đả động gì tới nữa, nhưng đôi khi ngẫu nhiên nhớ lại, vẫn đủ khiến cho tôi nát lòng đến độ nghẹt thở.

Tôi thường thường tưởng tượng, nếu như không có A Nam, tôi bây giờ đã ra sao? Có lẽ đã sớm ở trong một quán ăn nào đó ở Nhā An bùng com rửa chén, bị thực khách sai khiến tới lui. Hoặc có lẽ trong thời tiết này, đang ở trên núi đào đất, thành thạo thu hoạch ngô khoai. Qua thêm vài năm nữa, sẽ lấy bừa ai đó, thậm chí, rất nhanh sẽ sinh con đẻ cái.

Mà giờ đây, tôi có được một lá thư báo tin đậu vào “Trường Trung Học Thiên Nhất” đủ để học sinh của toàn huyện đều hâm mộ đến học máu, tôi biết phải cảm ơn A Nam như thế nào, cảm ơn số mệnh như thế nào?

Trong trang nhật ký của ngày hôm đó, tôi dùng bút mực viết đậm một hàng chữ lớn” “Mã Trác, ngày mới đã bắt đầu rồi. Cố lên, phấn đấu!”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Rất thần kỳ, có một đêm, tôi nằm mơ thấy mẹ.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, đó là lần đầu tiên tôi mơ thấy mẹ một cách rõ ràng như thế. Mẹ mặc một chiếc váy màu xanh lá, sắc mặt hồng hào, tiếng cười giòn vang. Bà dùng bàn tay ấm áp nắm lấy tay tôi, khẽ thì thầm bên tai tôi: “Đi thôi, sinh nhật thứ 40 của A Nam, chúng ta hãy đi mua cho ông ấy một đôi giày da.”

Vừa nói xong, mẹ liền buông tay tôi ra rào bước về phía trước, bà đi thật tinh quá nhanh, tôi kêu la cố gắng rượt theo, bà ấy cuối cùng vẫn từ từ không thấy đâu nữa.

Khoảnh khắc lúc tỉnh giấc, mặt tôi đầy nước mắt.

Nước mắt tuy đến từ giấc mơ, nhưng lại chân thực đến vậy, đau như cắt. Tôi vùi đầu vào chăn, bỗng dưng muốn oà lên khóc lớn, mặc kệ hết thảy, khóc cho long trời lở đất.

Nhưng dĩ nhiên tôi không làm vậy. Bắt đầu từ ngày mẹ rời đi, tôi dường như đã mất đi quyền được khóc thành tiếng. Tôi chỉ nằm trong chăn âm thầm lau nước mắt, sau đó ngồi dậy, thay đồ đồng phục tươm tất, cầm lấy cả men thức ăn, chuẩn bị ăn bữa sáng rồi đi dự tiết tự học buổi sáng.

Đây là ngày thứ ba tôi theo học ở Thiên Trung. Điều kiện ở ký túc xá nơi tôi sống không tệ, ngoài tôi ra, còn có ba nữ sinh khác. Vì thời gian còn sớm, bọn họ đều còn đang ngủ ngon giấc. Tôi từ dưới huyện lên, so với những cô gái này, trên mặt họ toát ra một cảm giác kiêu ngạo và tự tin hơn. Tuy nhiên những điều này không có khả năng gây bất cứ sức ép gì đối với tôi, từ xưa đến nay, tôi đã quen tự cầu mong tồn tại trong mảnh đất trời của riêng mình, canh giữ lãnh địa của mình, tự theo đuổi vui thú của riêng mình.

Giống như câu nói cô chủ nhiệm đã từng có lần nói với tôi hồi ở cấp 2. Cô nói: “Mã Trác, em là một quả bom nguyên tử lẳng lẳng nằm đó. Một khi nổ, thì nhất định sẽ kinh thiên động địa.”

Lời khen này đối với một học sinh mà nói thì chính là một vinh hạnh cao nhất. Nhưng tôi không hề dương dương tự đắc, mà lại đem nó chôn vùi trong lòng, dùng để tăng thêm dũng khí thôi thúc mình tiếp tục cố gắng.

Gió đầu thu tươi mát trong buổi sớm mai thoảng qua mặt tôi, tôi băng qua sân vận động lớn của Thiên Trung vào căng tin ăn sáng. Quanh sân vận động có rất nhiều cây bách, thẳng đứng ở đó, như từng người lính canh gác. Bảng quảng cáo dán một tấm quảng cáo phim bộ dành cho phái nữ, một cô gái xinh đẹp vờn cánh tay ngược lên trời, bên cạnh có ghi một dòng chữ: Tôi và lý tưởng của trời xanh. Âm nhạc đã bắt đầu được phát sóng trong phòng radio trường, nhẹ nhàng mượt mà, ưu nhã êm ái. Tốt quá, hết thảy đều giống y như tôi đã tưởng tượng, tôi nghĩ mình đã yêu mất hương vị của ngôi trường hơn trăm tuổi già dặn này, nó thuộc về tôi, tôi nên tới nơi này.

Tuy cuộc sống ở trường cũng chẳng có gì ngoài lên lớp, nghỉ ngơi, ăn cơm, ngủ, nhưng theo tôi thấy, vô cùng tốt đẹp. Tôi hưởng thụ bàn ghế trong lớp

học, vì nghề tiếp học sinh mới mà đã được sơn nước sơn mới, hưởng thụ máy nước nóng lạnh được ký túc xá sầm, hưởng thụ lầu thực nghiệm và thư viện trường to lớn đẹp đẽ, hưởng thụ mảnh đất sau núi của trường với những bông hoa lớn đang nở và lá khô trải dày trên mặt đất, hưởng thụ những đài ngộ mà trước giờ tôi chưa bao giờ có được ở trường học. Hưởng thụ những đêm cực khổ học bài sau đó mơ những ước mơ sẽ có được tất cả. Đúng vậy, tôi hưởng thụ, hơn nữa rất quý trọng.

Lịch học ở Thiên Trung hoàn toàn không đáng lo ngại như tôi tưởng tượng, giáo viên cũng không nghiêm khắc như tôi tưởng tượng. Khai giảng đã được ba hôm rồi, mà giáo viên chủ nhiệm giờ mới bảo mọi người tự giới thiệu mình trong giờ ngữ văn.

Chủ nhiệm lớp chúng tôi là một thầy giáo, rất trẻ, đoán chừng cỡ ba mươi tuổi. Thầy có một cái họ khá kỳ cục, họ “Sảng” (“sướng!” “quá đã!”). Lời mở đầu của thầy chính là: “Các em ưu tú, tôi liền sướng!” Mọi người cười nghiêng ngả. Các bạn học đều rất yêu mến thầy, thân thiết gọi thầy là “thầy Sướng.” Giọng thầy Sướng nói tiếng Quan Thoại nghe rất trầm ấm, cũng rất khiến người ta cảm thấy được khích lệ: “Đậu vào Thiên Trung, mọi người đều là niềm kiêu hãnh của thiên hạ. Hôm nay, thầy không giảng bài, cho các em mỗi em nửa phút lên bục giảng tự mình quảng cáo cho bản thân. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, hy vọng mọi người bắt lấy cơ hội, bộc lộ bản thân, phản lời giết gân!”

Không phải nghe giảng tựa như là một điều rất đáng ăn mừng, các bạn đều rất hân hoan, ngoan ngoãn người này tiếp nối người kia lên bục giảng. Thành tích của tôi lúc đậu vào trường không thấp, các lớp hiện giờ học đều là lớp trọng điểm, mỗi một học sinh nam nữ trong lớp tôi đều đích thật vô cùng xuất sắc, tuy chỉ là một tiết mục tự giới thiệu vô cùng ngắn gọn, cũng có thể đủ màu đủ sắc, chiếm được từng tràng pháo tay hoặc cười vang của cả lớp.

Người đầu tiên lên bục là một nam sinh ngồi trước mặt tôi. Gần như ngay lúc giọng của thầy Sướng vừa nói xong, cậu ta đã bật ngay dậy, vài bước xông lên bục giảng. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên là, giọng nói của cậu ta rất nhỏ, vừa lên đến bục liền không ngừng dẩy gọng kính, không nói được một câu trọn vẹn nào, rất không ăn khớp với bộ dạng dũng cảm của cậu ta khi bước lên bục giảng. Trong lớp học có mấy phút ngưng đọng, sau đó cả phòng bùng lên một trận cười vang dội.

Thầy Sướng ngăn mọi người lại: “Xin các em giữ yên lặng!”

“Tiêu Triết, khỏi cần giới thiệu đi, mọi người đều nhớ cậu rồi!” Học sinh trường trung học trọng điểm đều rất cao ngạo, hầu như chẳng ai nghe lời cậu ta, trái lại còn có nam sinh mượn cơ hội để chế giễu cậu ta. Cậu ta bất chợt như bộc phát một năng lượng bùng nổ, gào lên: “Tớ tên là Tiêu Triết! Tớ là người đầu tiên lên bục giảng, bởi vì motto của tớ chính là: vĩnh viễn giành số 1. Hy vọng mọi người nhớ kỹ tớ!”

Câu nói cuối cùng, cậu ta thậm chí còn hét đến khản cả giọng. Gào xong, cậu ta đỏ gay mặt loạng choạng chạy xuống bục. Nhan Dữ Dữ, bạn cùng bàn với tôi khinh bỉ hừ một tiếng bằng mũi, trông ra có vẻ như họ đều đã biết mặt cậu ta.

Lúc đến phiên tôi, tôi đặt sách xuống, bước lên bục giảng, nói: “Mình tên Mã Trác. Sở thích của mình là đọc sách. Hy vọng có thể kết bạn với mọi người. Cảm ơn các bạn.”

Nói xong, tôi khom người cúi chào một cái, xuống bục.

Tiếng vỗ tay mới đầu rải rác, cuối cùng vẫn lịch sự vang lên một tràng.

Chắc đó là một màn tự giới thiệu tầm thường nhất, nhưng tôi hoàn toàn không cảm thấy có gì đáng xấu hổ, bởi vì ở nơi này, tôi chỉ muốn đóng một vai trò tầm thường.

Lúc tan học, bạn cùng bàn Nhan Dữ Dữ sấp tới bên tai tôi nói một cách hiếu kỳ: “Nghe nói cậu là thủ khoa của huyện mình à?”

“Cũng bình thường thôi.” Tôi đáp.

“Cái gì mà kêu bình thường thôi?” Cô ta cười, “Cách cậu trả lời câu hỏi thật kỳ lạ.”

Tôi cười cười với cô ta. Cô ta cúi đầu, bất chợt rất thân thiết đá giày thể thao của tôi một cái nói: “Đừng mang loại nhãn hiệu nhái này nữa, chốc nữa tớ giới thiệu cho cậu hai hiệu giày nhái nổi tiếng nhất của năm nay, tớ có thể lấy được chất lượng hạng A, không mắc.”

“Không cần đâu.” Tôi nói, “Cảm ơn cậu.”

Cô ta có vẻ không vui lắm, cúi đầu thu dọn đồ đạc sách vở bỏ đi.

Dần dần tôi phát hiện, Nhan Dữ Dữ là một người rất say mê theo đuổi hàng hiệu, cặp của cô ta là hiệu Jansport, giày thể thao của cô ta là Pro-kids, đến cả kẹp tóc cũng là đồ của Hello-Kitty. Dưới sự nhồi sọ như có như không của cô ta, tôi mới từ từ hiểu biết về những nhãn hiệu này đôi chút. Trước đây dưới cấp 2, một đôi giày Nike là đủ để cả lớp sùng bái, nhưng cũng chưa từng bao giờ gặp qua một người cuồng hàng hiệu kiểu này. Theo đuổi một là một loại ma túy, trong lớp chúng tôi, rất nhiều nữ sinh yêu chuộng ảnh hưởng của cô ta, bắt đầu mua đồ của cô ta, cô ta vui vẻ bán rón buôn bán những món hàng nho nhỏ này, có người bảo trong một tháng cô ta có thể kiếm được gần mấy ngàn đồng. Tuy rằng không biết có phải thật hay không, nhưng tôi biết, khách hàng của cô ta quả thực rất đông, chỉ là, mang tiếng là người ngồi cùng bàn với cô ta, tôi vẫn luôn không phải một trong bọn họ.

Không phải là tôi tiếc không muốn tiêu tiền, mà là tôi thật sự không cần đến những thứ đó.

Lúc cô ta tìm cách thúc đẩy tiêu thụ một lọ kem bôi mắt hàng nhái Clinique với tôi lần thứ N, tôi cảm thấy cô ta có vẻ như bắt đầu ghét tôi.

“Này!” Cô ta không cam tâm nhủ mày, đan hai tay vào nhau đặt trên mặt bàn, bộ dạng nhăn nhó nhìn tôi nói: “Tớ là vì muốn tốt cho cậu. Cậu ngày nào cũng đọc sách đến khuya như vậy, không chăm sóc làn da sao được? Cậu thật tình cho là da dẻ làm bằng sắt sao?”

Thấy mặt tôi tỉnh bơ, cô ta lại nói: “Giá hữu nghị, thế nào?”

“Tiền đối với cậu mà nói thật quan trọng đến vậy sao?” Tôi hỏi một cách đầy thắc mắc.

“Cậu không mua thì không mua, nói nhiều làm gì chứ! Làm ơn mắc oán!” Cô ta hơi nổi giận, mặt đỏ lên, tiện tay vứt chiếc lọ kem bôi mắt xinh xắn vào lại trong ngăn bàn. Lúc này, chuông vào lớp vang lên.

Cô ta kéo chồng sách của cô ta ra đến chính giữa của hai chỗ ngồi, nguyên tiết học đều là chồng tay sau lưng ngồi nghe giảng. Thế là mấy ngày sau đó cô ta đều không nói chuyện với tôi. Lúc gặp mặt nhau trong ký túc xá, cũng không buồn gật đầu, ngoắt vai lướt qua.

Tôi mừng hóm.

Mãi đến buổi chiều một ngày kia, lúc trong phòng vệ sinh, nghe đám nữ sinh bàn tán:

“Cái gì nó cũng không biết, học anh văn thật giỏi thì được tích sự gì? Tớ cá với cậu, ngay cả CHANEL cũng sẽ đọc sai thành CHANNEL!”

“Nói bừa, nó căn bản không biết CHANEL là thứ gì đâu.”

“Chắc nó tưởng là tên của một loài hoa, ha ha.”

“Đừng làm khó người ta nữa mà. Nghe nói ba nó mở tiệm tạp hoá trong thị xã dưới huyện, PEHCHAOLIN (kem dưỡng da rẻ tiền) không nói làm gì, những hiệu khác thì nó biết khi gì chứ?”

Bọn họ vừa dùng giấy lau tay cho khô, vừa đứng trước bồn rửa mặt mồm năm miệng mười, trong đó có cả Nhan Dự Dự. Bọn họ không hề để ý chút gì đến tôi ở phía sau.

Mãi đến khi tôi nói: “Tránh cái.”

Bọn họ nhìn nhau, mấy nữ sinh tiu nghỉu bỏ ra ngoài. Tôi và Nhan Dự Dự nhìn nhau, tôi bình tĩnh nhìn lại cô ta, cuối cùng làm cho cô ta đỏ bừng mặt lên, cô ta xoay người sải bước nhanh chóng rời khỏi phòng rửa tay.

Tôi mở vòi nước lên hết cỡ, hung hăng chà sát mặt mình một vốc.

Tôi ra khỏi cánh cửa lớn của phòng vệ sinh, đứng trước cửa đuổi thất lưng một cái, hít vào một hơi không khí trong lành ngoài trời. Tôi không phải không chịu được khi nghe người ta ngồi lê đôi mách, từ bé, tôi đã sống trong bao vây của những lời đồn, không có cha, không có mẹ, con rơi, người ngoài. Không sao cả, những lời này thật tình không sao cả.

Giờ đây, đã mười sáu tuổi rồi, tôi đã dày dặn mưa gió. Phải biết rằng, ai cũng không thể ảnh hưởng đến ý chí chiến đấu của tôi, ai cũng không thể cản trở lòng tự tin tôi đã bồi đắp bấy lâu nay, tôi nhất định phải giống như một ngọn cỏ dại không sợ trời không sợ đất, đội đất chui lên, sinh sôi nảy nở. Đến khi bọn họ phát hiện được vẻ đẹp của tôi, trừ vớ tay tán thưởng, sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Đấy mới chân chính gọi là “sưóng”!

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13

Cuối tuần, A Nam đến thăm tôi.

Ông đợi ở dưới văn phòng, xách bao mẹ bao con, giống như là tôi đang sống trong một hoàn cảnh vật chất cực kỳ thiếu thốn và khan hiếm. Tôi vui đầu nhìn mớ bao đó, thật là phục ông, nước Hoa Lộ (tương tự như toner, dùng như nước hoa), nhang chống muỗi, để trong của giầy, sữa bột, bột chất đạm. thậm chí còn có cả bộ kim chỉ khâu vá.

“Ba đem về lại đi.” Tôi nhấn nhó nói, “Ba cũng không phải không biết mà, ký túc xá tụi con quá nhỏ, căn bản là không có chỗ để chứa mớ đồ này, hơn nữa con cũng không dùng đến.”

“Vậy sao được, bà của con gói ghém nguyên một buổi khuya, nhất định ba phải mang cho con.” A Nam nói, “Con bỏ dưới gầm giường, dưới gầm bàn, làm gì không có chỗ để chứa chứ? Đồ đạc dùng chê nhiều, lúc cần đến mà không có thì sẽ phiền đấy.”

Hết cách, tôi chỉ đành để ông giúp tôi xách đồ về ký túc xá.

“Ồ trường vẫn ổn cả chứ?” Đọc đường ông nói một cách không yên tâm, “Con đi rồi, mọi người đều không quen, cứ cảm thấy trong nhà thiếu thiếu chi đó.”

“Vẫn ổn mà.” Tôi nói, “Ba nói với bà, tới kỳ nghỉ trong tháng con sẽ về thăm bà.”

“Lúc đó con gọi điện thoại cho ba, đừng chen lấn trong xe buýt, ba cũng cần phải đi mua hàng, tìm xe tới đón con.” A Nam nói, “Đã nhắc bà nấu thức ăn ngon cho con đấy. À, đúng rồi, con ở trường cũng đừng ăn uống quá tiết kiệm, khoản nào nên dùng tiền thì dùng tiền, nhà mình cũng không phải không có tiền.”

“Dạ biết rồi ạ.” Tôi nói, “Ba yên tâm đi.”

Nhưng ông vẫn không yên tâm, sau khi giúp tôi cất đồ xong xuôi ở ký túc xá, lại hàn huyên với những nữ sinh khác trong ký túc xá: “Các cháu làm ơn giúp đỡ Mã Trắc giùm chú, nó khá trầm tính, xưa nay cũng chưa bao giờ sống xa nhà.” Ngô Đan ngồi giường phía trên tôi cười nói: “Chú yên tâm đi. Mã Trắc nữ trạng nguyên, trên phương diện học tập còn phải nhờ cậu ấy giúp đỡ nữa là.”

Tôi hơi đỏ mặt.

Ông hài lòng gật gù, lại lui cui lo móc hai trăm đồng tiền ra đưa tôi, nói, “Giữ thêm chút tiền trong người, lỡ may cần dùng đến nhé?”

Tôi đùn đẩy tiền lại cho ông.

“Vẫn nên cầm lấy đi.” Ông nói một cách rất kiên định, giắt tiền xuống dưới gối của tôi.

Tôi cúi đầu, chợt trông thấy đôi giày da ông đang mang, màu nâu, rất cũ kỹ, chiếc giày bên trái hình như còn lủng một lỗ nhỏ, tôi liền nghĩ ngay đến giấc mơ kia, nhớ mẹ nắm tay tôi bảo: “Đi thôi, sinh nhật thứ 40 của A Nam, chúng ta hãy đi mua cho ông ấy một đôi giày da!”

Thế là tôi mới nhớ ra, nửa tháng nữa ông quả thực sẽ mừng sinh nhật thứ 40 tới nơi rồi.

Tôi không một mực đòi trả tiền lại cho ông nữa. Tôi định bụng để giành tiền, lúc sinh nhật của ông, mua cho ông một đôi giày.

Đợi ông về rồi, Ngô Đan thò đầu từ tầng trên ngó xuống, thì thầm với tôi: “Ba cậu đối xử với cậu thật tốt. Tớ cảm thấy ông ấy rất không giống những người cha khác.”

“Vậy sao?” Tôi nói, “Không giống chỗ nào?”

“Nói thế nào nhỉ?” Ngô Đan nghĩ ngợi, bảo: “Tớ cảm thấy trên người ông ấy có một cảm giác gần gũi đặc biệt mà những người cha khác không có. Giống như là ông ấy không có bất kỳ ngăn cách nào đối với cậu cả.”

Cảm giác gần gũi?

Ha ha, tôi mà nói cho A Nam nghe, không biết ông sẽ nghĩ sao.

Tôi sẵn sàng đem hết thấy những tin tức tốt lành của tôi nói cho ông nghe, còn đối với những vấn đề nhỏ nhất, ví dụ như trong mắt bạn học đôi khi thoáng chút khinh thường hoặc chút xích mích giữa tôi và Nhan Dự Dự, trước mặt A Nam, tôi vẫn không nhắc tới một chữ.

Thật ra, từ sau khi chuyện xảy ra ngày hôm đó, thái độ của Nhan Dự Dự đối với tôi đã bắt đầu thay đổi. Ví dụ như, trong giờ toán cô ta sẽ bắt chợt ngộ ra điều gì đó mà nhìn bảng đen, lầm bầm tự nói một tràng một mình, sau đó quay qua nhìn tôi, dùng giọng như đang hỏi bài nói: “Công thức này đọc vậy đúng không?” Tôi gật đầu một cái, cô ta vỗ vỗ đầu, tiếp tục như đang suy nghĩ gì đó mà nghe giảng.

Lại ví dụ như, trước khi cô ta đứng lên đi tới máy nước nóng lạnh trước lớp lấy nước, sẽ cầm ly của tôi lên, nói: “Tiện thể lấy luôn cho cậu nhé.”

Thậm chí, trong giờ hoạt động lúc cô ta đang nói tràng giang đại hải về những món đồ Hello Kitty của mình với những nữ sinh khác, cô ta thể mà lại lấy một chiếc kẹp tóc nhỏ màu hồng nhạt so lên tóc tôi nhìn một chút, làm bộ làm dạng nói: “Cậu ấy kẹp thế này rất đẹp.”

Đợi nữ sinh tản đi hết, cô ta trịnh trọng lấy chiếc kẹp đặt trên vở bài tập của tôi, nói với tôi: “Tặng cậu.”

Tôi đẩy kẹp đến trước mặt cô ta nói: “Khỏi đi. Tớ không cần đâu.”

“Tóc của cậu hơi vướng trước mắt cậu rồi.” Cô ta nói xong, lại vội vàng bảo, “Không cần trả tiền.”

“Cảm ơn cậu, tớ chỉ không quen dùng những thứ này.” Tôi hoàn toàn không phải loại người nhỏ mọn thù dai, những ngày gần đây biểu hiện của cô ta đã khiến cho những cảm giác không vui trước đó của tôi bớt đi rất nhiều. Vì thế giọng điệu của tôi nghe ra rất chân thành.

“Thật ra.....” Cô ta cầm lại chiếc kẹp trong tay nghịch, hồi lâu sau mới phun ra một câu, “Xin lỗi nhé, thật ra cậu cũng biết, tớ cũng chỉ hòa theo bọn họ mà thôi.”

“Không sao đâu mà.” Tôi cười cười với cô ta.

“Thật hả?” Cô ta nhìn tôi không tin.

Tôi gật đầu.

Cô ta vươn tay thân thiết vỗ vỗ lồng ngực của tôi. Tôi không kịp né, những đụng chạm thân mật với người khác, tôi luôn rất không thích ứng được.

Hôm ấy trong ký túc xá, tôi nghe Ngô Đan và một nữ sinh khác bàn tán về chuyện của cô ta, mới biết thì ra cô ta là cháu của hiệu trưởng. Bọn họ nói thành tích của cô ta không tốt chút nào, vào được Thiên Trung toàn nhờ ơn của ông cậu. Cho nên, bao gồm cả cái trò mà cô ta làm ăn trong trường, nếu như đổi thành một nữ sinh khác, giáo viên đã sớm cấm tiệt. Trong khi trên thực tế, chính bởi vì cô ta là Nhan Dự Dự, rất nhiều lần có nữ sinh lớp khác tới “nói chuyện làm ăn” với cô ta, điều mà thầy Sướng làm chỉ là nhắm một mắt mở một mắt.

“Nhưng mà cô ta quá quái lắm rồi!” Ngô Đan giọng the thé, “Cậu có biết không, đến cả thứ đó mà cô ta cũng bán nữa cơ?!”

“Cái gì chứ?” Có một nữ sinh tò mò vặn hỏi, “Bán gì bán gì thế?”

Đám nữ sinh cười rộ lên một cách mờ ám.

Tôi bỗng cảm thấy tôi rất thông cảm với cô ta, thông cảm với cô ta như thế là vì, trong đám nữ sinh buồn những chuyện này về cô ta, có những nữ sinh lần trước đã cùng với cô ta đánh giá thế này thế nọ về tôi.

Chơi sai bạn bè là một điều vô cùng đáng buồn. Mà những nữ sinh ngày thường hao phí bao nhiêu tinh lực để đi buôn chuyện về người khác, thế mà còn thừa sức để đầu được vào những lớp trọng điểm, bản thân cũng là một điều không thể tưởng tượng nổi.

Hôm sau trong giờ chơi, đến lượt tôi và Nhan Dự Dự trực nhật. Trời rất nóng nực, mọi người đều dậy rất sớm, lớp ôn bài buổi sáng toàn người là người, nhưng Nhan Dự Dự lại bất ngờ vắng mặt.

Một mình tôi quét tước nguyên một lớp học và đổ rác.

Rửa tay xong vừa bước vào lại trong lớp thì trông thấy bên cạnh chỗ ngồi của tôi, Nhan Dự Dự đã có mặt. Chỉ có điều cả người cô ta đang nằm úp mặt xuống bàn, vùi mặt vào tay áo, bờ vai rung lên, giống như đang khóc.

Tôi bước đến bên cạnh Nhan Dự Dự, khẽ khàng ngồi xuống, hỏi cô ta: “Cậu không sao chứ?”

Cô ta bỗng nhiên nhào vào trong lòng tôi khóc oà lên.

Tôi hơi có chút bị động ôm lấy cô ta. Đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc một cách thân mật thế này với một nữ sinh. Cơ thể của cô ta mềm mại ngã vào tôi, có một mùi hương tựa như tôi đã từng nhận biết, mùi hương đó đã tan biến cuộc đời của tôi quá lâu rồi, lại bất chợt xuất hiện một cách đáng sợ như vậy, như có như không, tôi sợ nghĩ thấy, lại khát vọng nó, tóm lại, nó đánh gục tôi, khiến cho tôi không nhúc nhích được.

Rất lâu về sau này tôi mới biết, thì ra nước hoa cô ta dùng là giống y như của mẹ tôi, nước hoa đó có một cái tên rất dọa người, gọi là “Thuốc Độc.” (Poison, Dior)

Cám ơn trời phật, tiếng khóc của cô ta cuối cùng cũng từ từ nhỏ dần, tôi nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, nói với cô ta: “Đừng khóc nữa, sắp tới giờ Anh Văn rồi.”

Cô ta chợt đứng lên, cầm sách Anh Văn đập thật mạnh, bốp xuống bàn một cái, trước mặt tất cả bạn học trong lớp hét lên một câu: “Đứa nào nói lung tung đứa đó thôi lười, ra khỏi cửa bị xe tông chết, cả nhà bị người ta chém chết!”

Hết xong câu nói ác độc đó, cô ta vượt qua ghế của tôi, chạy thẳng ra khỏi lớp.

Không biết cô ta đi đâu, tôi phát hiện tôi vẫn hơi lo lắng cho cô ta.

Hôm đó, mãi đến lúc giờ Anh Văn đã học xong quá nửa Nhan Dự Dự mới quay trở về lớp. Trông bộ dạng cô ta có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều, giọng khàn đặc, cúi đầu nói “May I come in?”

Giáo viên Anh Văn nhũn mề, đánh giá nguyên con người của cô ta một phen, rồi mới nói một cách không tình nguyện: “Yes.”

Cô ta trở về chỗ ngồi, nhét nửa bao giấy lau mũi vào lại trong ngăn bàn, đặt ở trên chiếc túi đựng CD màu bạc (Trong đó cất giấu toàn bộ những mặt hàng thời trang không biết cô ta lấy đâu ra), sau đó, cô ta lấy cuốn tập Anh Văn ra vùi đầu copy chữ từ trên bảng đen xuống.

Tôi hy vọng hết thấy đã trôi qua rồi, nhưng mà chiếc cầu vồng trước con giếng bão chỉ duy trì được có mười mấy phút đồng hồ. Chuông tan tiết học vừa vang lên, vị hiệu trưởng mà bình thường chỉ lộ diện trong giờ chào cờ thế mà lại xuất hiện trước cửa lớp. Bóng lưng của ông ta tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay — trong lòng kính của trường có bức hình thầy hiệu trưởng thấp tùng phái đoàn thanh tra tới thị sát, phóng rất to lên, treo ở vị trí bất mắt nhất, ông ta đứng ở ngoài cùng phía bên trái.

Ông ta ngoác tay gọi Nhan Dự Dự ra. Vẻ mặt rất nghiêm túc, khiến cho những người đi ngang qua đều đưa nhau liếc nhìn.

Tôi trông thấy ông ta nói gì đó với Nhan Dự Dự ngoài cửa sổ, Nhan Dự Dự lắc đầu nguây nguậy.

Tôi không biết xuất phát từ tâm lý như thế nào, mà xui quẻ khiến sao, tôi thò tay rút chiếc túi đựng căng đầy hàng hoá từ trong ngăn bàn của cô ta, lẳng lặng bỏ vào trong ngăn bàn của mình.

Không lâu sau, Nhan Dữ Dữ sắc mặt trắng bệch quả nhiên dắt ông cậu của mình vào trong lớp. Tôi mặt tỉnh bơ mở tập Anh Văn để trên bàn, nghiêm túc coi.

Hiệu trưởng tự mình bước đến bên cạnh chỗ ngồi nhỏ hẹp của Nhan Dữ Dữ, lấy cặp của cô ta ra lục một hồi. Nguyên một lớp học im phăng phắc coi màn ‘kịch’ này, ngay cả giáo viên dạy Anh Văn cũng đứng yên chăm chú bên cửa lớp, chưa chịu rời đi.

Ai cũng đều biết, ‘hàng hoá’ của Nhan Dữ Dữ xưa nay luôn nằm trong học bản của cô ta. Cho nên hết thấy mọi người dường như đều ‘hứng thú chờ đợi’ xem màn sẽ xảy ra tiếp theo.

Sắc mặt của Nhan Dữ Dữ càng lúc càng trắng nhợt, tôi lo cô ta sắp sửa ngất tới nơi. Bản thân cô ta nắm chặt lấy một góc bàn học, người hơi lung lay mấy cái rồi mới đứng vững được.

Ngay khoảnh khắc thầy hiệu trưởng mở ngăn bàn ra, bàn tay đang bám góc bàn của Nhan Dữ Dữ nắm lại thành quyền.

Nhưng điều mọi người đều kinh ngạc là, trong ngăn bàn trừ cặp sách của Nhan Dữ Dữ, vài cuốn sách manga và một mớ sách tham khảo, cái gì cũng không có.

Một khắc đó, cả lớp đều nhìn ngăn bàn bị mở toang của Nhan Dữ Dữ, kinh ngạc há hốc mồm, đương nhiên bao gồm cả bản thân cô ta. Đầu mày nhúu chặt của thầy hiệu trưởng thể mới từ từ nói ra, ông nhẹ nhàng đóng nắp ngăn bàn lại, xoay người nhìn một Nhan Dữ Dữ với vẻ mặt rất không tự nhiên, không nói gì mà bỏ đi ra khỏi lớp.

Sau khi thầy hiệu trưởng rời lớp không lâu, chuông vào học lại vang lên. Mọi người đều y như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục lo học, chỉ có Nhan Dữ Dữ ríu rít lo lằng tìm kiếm túi đồ của mình. Cô ta lấy chiếc cặp hàng hiệu của mình với vô số những túi có khoá kéo mở hết ra, vừa thò vừa moi móc, rất sốt ruột.

Tôi khẽ chạm vào vào cánh tay của cô ta, viết bốn chữ lên vở của mình: ‘Ổ chỗ của tớ.’

Cô ta vỡ lẽ, cười trộm.

‘Sau này cẩn thận một chút.’ Trong giờ ăn trưa, tranh thủ lúc không ai chú ý, tôi trả đồ lại cho cô ta. Ánh mắt của cô ta chứa một loại cảm xúc vừa cảm kích vừa mờ mịt vừa ái ngại nhìn tôi, nhận lấy đồ của mình.

Tiết học đầu tiên của buổi chiều hôm đó là Chính Trị, Nhan Dữ Dữ cúi gằm đầu cặm cụi bận rộn nguyên một tiết học, mãi đến khi tan lớp, mới đẩy qua một tấm giấy ghi chú (post it note).

Cảm ơn cậu. Sau này nếu như có gì cần tớ giúp đỡ, xin cứ nói nhé ~

Bên cạnh hai câu nghiêm túc được cô ta viết ra này, cô ta vẽ một cô bé mặc đồ quân đội, đứng trong tư thế nghiêm, làm một thế chào kính cẩn.

Cô bé đó có một mái tóc ngắn, trên má có hai đóa mây hồng. Có thể nhìn ra, cô ấy đã bỏ ra rất nhiều tâm ý. Nhất định là vì muốn biểu đạt lòng cảm kích của cô ấy, nên mới khổ công tận sức như vậy. Điều này trái lại làm tôi đâm ngại.

Tôi quyết định tha thứ cho cô ấy. Hơn nữa, trước giờ tôi chưa từng có ý định đi ghét cô ấy.

Tôi nhìn cô ấy nói: ‘Tớ còn thật tình đang muốn nhờ cậu một việc đây.’

Cô ấy gật đầu như gà mổ thóc, nói: ‘Được. Nói!’ Sau đó cánh tay của cô ấy vòng qua, thân mật ngoắc lấy cánh tay tôi. Tôi thật tình rất không quen, cuối cùng tìm lý do đẩy cô ấy ra.

Cô ấy hoàn toàn không lấy làm phiền lòng, mà mắt thì nhìn lên trần lớp, dùng giọng điệu như của người xướng ngôn viên nói một câu: ‘Mã Trác, cậu thật tuyệt.’

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Năm tôi 10 tuổi, tôi đã sớm hiểu được đạo lý của cái gọi là “số phận,” nhưng tôi chưa bao giờ ngừng chống cự. Tôi không chịu thua, không cam chịu, tôi luôn tin tưởng sự cố gắng sẽ đem lại kết quả tốt đẹp. Nhưng đáng tiếc là, mãi sau này, khi rất nhiều rất nhiều năm đã trôi qua, tôi vẫn cứ không hiểu được, chống lại “số phận” vốn là một điều vô cùng khó khăn.

Giống như tôi chưa từng nghĩ có ngày tôi sẽ gặp phải nam sinh tên là “Thuốc Độc” kia. Hắn tựa như luôn rình rập ở nơi đó, chờ đợi để đến một hôm hắn có thể dùng tốc độ nhanh như chớp đâm bổ vào đời tôi, tựa như một con muỗi, lúc tôi còn chưa kịp cảm thấy ngứa, đã bị nó hút mất máu, đến lúc tôi muốn đối kháng nó, nó đã dút ra từ thân thể tôi, chỉ để lại đống đau sâu nặng, khiến cho tôi thật không biết phải làm sao cho vừa.

Hôm ấy là cuối tuần. Nắng mùa thu như lòng đỏ trứng gà, óng ả chiếu trên người tôi, tâm tình của tôi tốt đẹp lạ thường. Nhan Dữ Dữ y lời hứa, đưa tôi đến một khu chợ mua sắm lớn tên là “Hoa Tĩnh” để mua giày cho A Nam.

“Ecco \$2000, tớ mua được với giá \$300!” Nhan Dữ Dữ nói với vẻ đắc ý, “Mua xong rồi tớ sẽ dắt cậu tới khu thương mại lớn so sánh với Ecco hàng gốc, bảo đảm nhìn không ra bất cứ khác biệt nào.”

Tôi không hiểu cái gì gọi là Ecco, cũng không hiểu rốt cuộc \$2000 và \$300 cái nào đáng tin cậy hơn. Chỉ cần giày đẹp, A Nam mang vừa chân, đều OK hết.

Ra khỏi cửa trường không bao xa là tuyến xe buýt số 29, lúc chúng tôi rảo bước tới trạm xe buýt, Nhan Dữ Dữ bất chợt kéo lấy cánh tay tôi khẽ reo lên: “Kìa, Thuốc Độc! Thuốc Độc!”

Tôi mờ mịt nhìn cô ấy.

Tay cô ấy vịn vào trạm xe ngõ một hồi, ghé vào tai tôi, nói một cách thần bí: “Nhìn cái cậu nam sinh phía trước mặt, ờ, cậu xem cậu ta đẹp trai không, cậu nhìn mũi của cậu ta, là VD đấy, cậu nhìn đồng hồ đeo tay của cậu ta, của Cartiers, cậu nhìn giày cậu ta, của Gucci, quần của cậu ta là CK. Ôi trời à, toàn đồ chất lượng! Cậu ta học ở trường kỹ thuật gần đây, trong trường chúng mình có rất nhiều nữ sinh chết mê chết mệt với cậu ta, lẽ nào cậu không biết sao?”

Tôi đương nhiên không biết.

Không thể không thừa nhận, trừ học hành, những thứ tôi biết quả thật rất hạn hẹp, tới đây học đã gần hai tháng trời, giờ mới là lần đầu tiên tôi ra phố đây.

Ánh mắt của Nhan Dữ Dữ tràn ngập sự sùng bái đối với những gì cậu con trai kia mặc trên người, cô ấy kéo tôi, rảo tiến lên phía trước, còn không ngừng lái nhái: “Đi, chúng ta nghiên cứu một chút!” Xe buýt vẫn chưa tới, chúng tôi đứng sánh vai cậu nam sinh mang tên “Thuốc Độc” kia. Cậu ta hình như nghiêng đầu nhìn chúng tôi một cái, nhưng mà cậu ta đội mũ, tôi hoàn toàn không thấy rõ mặt của cậu ta. Nhan Dữ Dữ đứng bên trái tôi, cô ấy cứ ghé mặt tới gần hâu mong nhìn thấy rõ giày của cậu ta. Tôi đối chỗ đứng với Nhan Dữ Dữ một cách không tự giác, nhưng không biết vì sao, cậu ta lại đi theo tôi qua bên kia. Có thể là do ảo giác, tôi thậm chí còn nghe được tiếng cậu ta cười rất khẽ.

Ngay khi tôi còn đang suy nghĩ xem có cần đổi chỗ thêm lần nữa không, xe đã tới. Tôi như gỡ được một gánh nặng giành lên xe trước tiên, trên xe đã không còn chỗ ngồi, đợi lúc tôi đứng ổn rồi, phát hiện hắn thể mà lại đứng ngay sau lưng tôi.

Hơn nữa, hắn còn mỉm cười với tôi một cái. Lưu manh. Trong tâm trí tôi nảy ra một chữ này, làm bản thân mình cũng hết hồn.

Lần này tôi thấy rõ khuôn mặt kia của hắn dưới chiếc mũ. Nói thật ra, không thể không thừa nhận, trước giờ tôi chưa từng thấy nam sinh nào trông giống vậy, nói sao nhỉ, không chỉ dễ nhìn, cũng không chỉ là đẹp trai, từ ngữ nào cũng không thể hình dung nổi, tóm lại, rất rất rất đặc biệt. Hắn dường như cũng biết tôi đang nhìn hắn, còn sáp mặt lại gần kề tôi.

Tôi vội vàng thu hồi ánh mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trời à, thật là đẹp chết mẹ luôn!” Nhan Dữ Dữ thì thầm bên tai tôi một cách si mê.

Tôi cảm giác ngay được hắn sấn lên nửa bước phía sau lưng, áp đến gần tôi hơn. Hắn huýt sáo, không biết đang huýt sáo bài hát nào, giai điệu quái đản bay bổng, khiến người ta không hiểu gì cả. Cử động của hắn làm tôi bị kinh hoàng ít nhiều, tôi tức tốc xoay người đi, còn hắn thì dựa vai vào cây cột trong xe buýt, khoanh tay, dùng một giọng điệu rất bình tĩnh nói với tôi: “Bạn à, khoá kéo của cặp bạn bị mở rồi kia.”

Quả nhiên.

Tôi có thể đảm bảo, trước khi ra khỏi cửa, nó tuyệt đối đã được kéo khoá!

“Cảm ơn.” Tôi miễn cưỡng nói với hắn. Trong bụng đầy nghi hoặc: cũng có lẽ là chính hắn kéo mở ra không chừng.

“Ồi chào, nhìn xem coi có mất gì không?” Nhan Dữ Dữ la lên, thu hút vô số ánh mắt chú ý nhìn tới trên xe. Tôi ra ý cho cô ta nói khẽ thôi, rồi kéo khoá cặp xong xuôi, đeo lên lại.

Cũng may, tiền của tôi nằm trong túi quần trước của tôi. Tôi lén sờ sờ, vẫn còn.

“Ồ, đồng hồ đeo tay của cậu có phải là của Vu An Đoá tặng không?” Tôi nghe Nhan Dữ Dữ hỏi hắn.

Nhưng tôi không nghe được câu trả lời của hắn.

“Nhất định là vậy.” Nhan Dữ Dữ không nhận được hứng thú gì từ hắn, chỉ đành ghé tai tôi nói, “Tớ nhận ra chiếc đồng hồ nhái đó, Vu An Đoá đeo tớ cả tháng trời, sau cùng tớ bán lại cho cô ta với giá gốc, lỗ chết bỏ.”

Tôi biết Vu An Đoá, cô ta là người đẹp nổi tiếng ở lớp kế bên, nghe nói giờ tan học có rất nhiều nam sinh nhòai người trên lan can bắt động, chính là để được nhìn thấy cô ta một chút. Tôi cũng cảm thấy cô ta quả thực rất xinh đẹp, lại không ngờ được, cô ta lại dây dưa cùng với một tên du côn như vậy.

Đến trạm xe, Nhan Dữ Dữ kéo tôi xuống xe. Trước mặt tôi chính là khu thương mại “Hoa Tinh.” Đây là một nơi chỉ cao ba tầng lầu, diện tích lại rất lớn. So với gọi nó là khu thương mại, tôi thà gọi nó là cái chợ trời thì đúng hơn. Trước chợ treo một tấm quảng cáo rất lớn “Mốt mới nhất, thời thượng nhất, giá rẻ nhất.” Trước chợ, đầu người lúc nhúc, có rất nhiều trai gái ăn mặc quần áo rất kỳ lạ đi tới đi lui. Tôi theo Nhan Dữ Dữ bước vào trong chợ. Vừa vào cửa, liền nghe thấy âm nhạc đình tai nhức óc, nghe kỹ một chút, thế mà lại là tiếng của một người đàn ông không ngừng hôn chùn chụt, làm tôi nghe muốn buồn nôn. Nhưng Nhan Dữ Dữ lại khác, cô ta vừa vào một cái liễn giống như cá gặp nước, kéo tay tôi, quen đường đi nước bước xuyên qua các gian hàng, lâu lâu lại còn gật đầu chào hỏi những ông bà chủ.

Xem ra những thứ cô ấy bán ở trường chắc phần lớn đều là từ nơi này mà ra.

Hai chúng tôi lên tới lầu hai, Nhan Dữ Dữ dắt tôi tới một quầy hàng. Giày cỡ đó giá mắc chết bỏ, thật không biết người ta làm sao lại có thể để giá như thế lên đám giày đó được.

Nhan Dữ Dữ hỏi tôi: “Ba cậu số mấy?”

“43” Tôi nói. Điều này tôi đã biết từ lâu.

“OK.” Cô ấy nhanh nhẹn vỗ tay, lưng quay về phía tôi, chỉ giá giày cao ngất ngưỡng, oai vệ nói với người chủ: “Lấy xuống giúp em đôi đó, đôi đó, với lại đôi đó, cảm ơn.”

Người chủ lấy một cái sào giống như sào phơi quần áo, câu những đôi giày cô ấy vừa nói xuống.

Nhan Dữ Dữ xếp những đôi giày thành một hàng dài dưới đất, vừa xếp vừa nói: “Mua giày phải nhìn xem chân to hay nhỏ, nhãn hiệu thích hợp với chân nhỏ thì người chân to nhất định không nên mua, nhãn hiệu thích hợp với chân to mà người chân nhỏ mang thì khẳng định là không đẹp.” Cô ấy nói rất chuyên nghiệp giống như đang biểu diễn một màn leo lưới.

Tôi nhìn dưới chân mình, phát hiện bản thân đã bắt đầu hơi khâm phục cô ấy, mắt nhìn đồ của cô ấy rất không tục, chọn đồ đều rất trang nhã. Nhất là lúc cô ấy cò cưa trả giá với chủ quầy, quả thực vô cùng lão luyện đến độ khiến cho người ta trợn mắt há mồm. Tôi và cô ấy cùng một lứa tuổi, nhưng so ra, tôi vẫn còn là một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch chưa trải đời.

“Cậu tự chọn đi.” Nhan Dữ Dữ nói với tôi.

Tôi vừa tính ngồi xổm xuống, bất thành linh bị ai đó tông vào người một cú thật mạnh, đến cả cặp của tôi cũng giống như bị người kéo xuống. Kéo đến độ tôi suýt ngã.

Tôi xoay mình, ôm lấy cánh tay bị va đến độ đang ê ẩm, nhìn dõi theo bóng người đang bỏ chạy — trời, là hắn. Chiếc mũ đó, đôi giày thể thao màu xanh lá đó, tôi nhớ vô cùng rõ ràng.

“Là Thuốc Độc, thì ra cậu ta cũng tới đây.” Nhan Dữ Dữ nhìn dõi

theo một hồi, ghé kề tôi hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Tôi xoa xoa cánh tay, đeo cặp lại lên lưng, nói với Nhan Dữ Dữ: “Tớ thích đôi màu đen.”

Chính ngay lúc này, trước mặt chúng tôi lại bay ra vài nam sinh đang chạy ào qua. Bọn họ chạy rất lẹ, nhanh chóng đã đuổi theo kịp “Thuốc Độc,” từ xa lác xác nhìn tới, hình như tôi trông thấy bọn họ đang soát người hắn, hắn chỉ lười biếng đứng yên, giờ hai cánh tay lên trong không trung, không có bất kỳ ý định chống cự nào.

“Tớ đi xem chuyện gì đã xảy ra.” Nhan Dữ Dữ buông đôi giày trong tay xuống.

“Đừng đi!” Tôi níu cô ấy lại.

“Ồ, được thôi.” Cô ấy lắc đầu, “Bọn mình mua xong đôi này rồi đi mau, tối nay bà già tớ còn muốn tới trường thăm tớ, thấy tớ không có đó, tớ sẽ bị phiền lắm.”

Rất nhanh, tôi mua xong giày, ôm lấy hộp giày, cùng đi ra tới trạm xe buýt với Dữ Dữ, chuẩn bị ngồi xe về trường.

210 đồng bạc. Nếu như A Nam biết, không biết có cần nhân tôi hay không.

Nhưng tôi thật lòng rất hy vọng có một ngày, tôi dùng tiền của chính bản thân mình mua giày cho ông, nếu như ngày đó mau mau tới thì hay biết mấy.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Nhan Dữ Dữ hỏi tôi.

“Đâu có.” Tôi đáp.

Đúng lúc này xe tôi. Chúng tôi theo giòng người chen lấn leo lên xe buýt. Một giây trước khi xe sắp sửa chuyển bánh, tôi lại trông thấy bóng dáng ấy — từ chỗ còn cách xe buýt gần 3 mét, hấn tung mình từ dưới đất, giống như một con chuột túi mà nhảy lên xe buýt, đồng tiền trong tay giống như viên đạn, bắn vào trong hộp thu tiền.

Tôi lập tức vô duyên vô cớ cảm thấy căng thẳng, ngón tay xách túi ni lông bắt chợt vô cùng đau nhức. Chẳng lẽ là giày quá nặng ư?

Tôi tìm kiếm Nhan Dữ Dữ — Cô ấy đã tìm được một chỗ ngồi ở hàng ghế phía sau, ngoắc tay gọi tôi lại. Tôi ráng sức len lỏi xuyên qua đám người, len mãi cho đến khi tới được bên cô ấy.

Đoạn đường này, hấn không bám theo.

Cảm ơn trời phật.

“Ái chà, hôm nay thật là có duyên với cậu ta, nếu mà để cho đám nữ sinh theo đuổi cậu ta biết được, bảo đảm sẽ ganh tỵ đến chết mất.” Nhan Dữ Dữ nói, “Nghe bảo để trông thấy mặt của cậu ta thì phải đứng trước cổng trường kỹ thuật đợi cả tuần đấy.”

Khoa trương đến vậy sao?

Tôi tưởng, Nhan Dữ Dữ kéo tôi xuống xe buýt, liền phát hiện hấn chưa đi đâu cả, mà đang đứng ngay đó, giống như là cô ý đợi chúng tôi vậy. Tôi cúi đầu định lướt ngang qua hấn, hấn lại biếng nhác vờn một cánh tay ra với tôi.

“Bạn học, đợi chút.” Hấn nói.

Sao nữa vậy? Tôi hoàn toàn không hiểu tình hình.

Hấn thì thuận tay với một cái, ôm ngay lấy cánh tay của tôi. Lúc này chỗ chúng tôi đứng cách trường không xa, hành động của hấn nhìn rất giống như đang đón ôm lấy tôi. Điều này làm cho tôi cảm thấy xấu hổ một cách nghiêm trọng, tôi như bị giật điện, hung hăng đẩy cánh tay của hấn ra, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn.

Mặt của tôi không khỏi đỏ lên, tôi thậm chí còn có thể nhạy bén cảm nhận được loại màu sắc đỏ gay này. Tôi nhất định là do bị qua xấu hổ, một khắc đó, tôi xấu hổ đến độ muốn lột quách da mặt của mình ra cho xong.

Thế nào lại có thể lờ lờ kéo kéo nhau với một nam sinh chứ? Trong cuộc đời của Mã Trác, từ xưa cho tới mấy phút trước, đây chính là một việc không được phép xảy ra. Tuyệt đối không được.

“Cậu tránh tôi xa một chút!” Tôi gào lên với hấn.

“Có chuyện gì sao?” Nhan Dữ Dữ chắc là tò mò muốn chết, bước đến gần một bước hỏi.

Hấn không hề nổi giận, mà giơ một ngón tay lên, ngoắc ngoắc tôi, cười bảo: “Đưa đồ của tôi lại cho tôi.” Lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, hấn đã đến gần tôi. Toàn bộ dây thần kinh trên người tôi đều căng cứng, chỉ có thể lấy tay giữ chặt lấy cặp ở sau lưng, nhưng còn chưa kịp nín cho chắc cặp, hấn đã đứng ở sau lưng tôi. Tôi định xoay người, hấn liền dùng tay đè bả vai tôi xuống. Tôi chợt cảm thấy màu đỏ trên mặt mình phai hết trong tích tắc, chỉ còn lại lạnh lẽo.

“Đừng động đây.” Hấn bảo

Nhan Dữ Dữ theo dõi từng cử chỉ của hấn, thờ cũng không dám thờ mặt.

Động tác của hấn rất nhanh nhẹn, đảo mắt đã lấy được từ trong cặp tôi ra một món đồ bọc trong giấy trắng, hài lòng hôn nó một cái, rồi lại dùng tay trái tung nó lên giữa không trung, xoay người một cú rồi đón lấy nó bằng tay phải, cười ha ha bỏ đi xa.

“Cám ơn nhá!” Hấn đã đi được rõ xa thì dừng bước, xoay người đối diện với chúng tôi, hơi hơi nhấc nhẹ mũ lên một cái rồi đội về lại, nghiêng nghiêng người, gửi lại ba chữ này.

Nhan Dữ Dữ lo lắng chụp lấy tôi, hỏi tôi: “Cậu ta bỏ thứ ấy vào lúc nào vậy?”

Tôi do dự, chậm chạp lắc đầu.

“Trời ạ.” Khuôn mặt nhỏ của cô ấy tái nhợt nói, “Tớ đoán thứ đó nhất định là bột, nếu mà hôm nay bị cảnh sát tóm được, Mã Trác, dám chừng chúng ta đều bị ngồi tù hết.”

Lời của cô ấy vừa ra khỏi miệng, đến lượt tôi tái mặt.

“Bột?”

Là cái thứ trong phim trên truyền hình sao?

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa. Bỗng dưng, trong đầu tôi chợt trỗi lên cảnh trên xe buýt, đồng tiền hắt bắn ra sáng lóng lánh. Đường parabol hoàn mỹ ấy. Hệ số của nó rốt cuộc là bao nhiêu nhỉ?

Tôi biết phải làm thế nào mới đoán được bí ẩn ở trong đó?

Tác giả: Nhiều Tuyết Mạn

người dịch: idlehouse

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Kỳ thi kiểm tra cuối tháng của Thiên Trung, cuối cùng đã bắt đầu hai tháng sau khi khai giảng.

Đối với kỳ thi này, tôi vẫn rất thông dong. Thật ra so với những nữ sinh học đến sát đầu mề trán, tôi hoàn toàn không thể được coi là rất chịu khó, tôi chỉ dùng thời gian mà những nữ sinh khác đầu tư vào những suy nghĩ liên quan đến tình yêu hoặc nam mình tình hoặc là thời gian dùng để tám chuyện trên trời dưới đất nhai thức ăn vặt v.v. đặt vào việc học hành là đã đủ.

Tôi chưa bao giờ thức khuya, cũng không phải dậy sớm ôn bài. Cuộc sống rất có quy luật, tâm tình rất bình ổn.

Có lẽ những cái đó mới là bí quyết toàn thắng của tôi — tôi thế mà đứng đầu lớp trong kỳ thi.

Cũng chính vì vậy, cái “số 1” này khiến tôi từ một cái tên tầm thường trong lớp trở thành một “minh tinh” mà quần chúng theo dõi, khiến cho mọi người bắt đầu nhìn tôi bằng một ánh mắt khác sau khi gỡ mắt kính ra. Hôm thầy Sướng công bố thành tích, Nhan Dữ Dữ không ngừng tặc lưỡi khen ngợi: “Mã Trác Mã Trác Mã Trác, có cách nào nói cho tớ biết, đầu óc của cậu làm bằng gì vậy?”

“Chắc trùng hợp thôi.” Tôi nói.

Tôi tuy vui mừng, nhưng thật tình không cảm thấy có cái gì lấy làm kiêu ngạo lắm. Vì từ năm lớp 5 trở đi, đứng đầu kỳ thi đối với tôi mà nói đã thành như cơm bữa.

“Khiêm nhường bỏ xừ!” Nhan Dữ Dữ mắng tôi, mắng xong lại nói: “Tớ mặc kệ, lần sau thi mà tớ không hiểu chỗ nào thì cứ quay bài cậu, hê hê hê.”

Ngay lúc chúng tôi đang nói chuyện với nhau, Tiêu Triết ngồi ở bàn phía trước bất chợt ngoái đầu xuống, bắt động nhìn tôi chằm chằm.

Tôi bị cậu ta nhìn đến mất hết tự nhiên, thế nên tôi cúi gằm đầu xuống.

Nhan Dữ Dữ mau miệng hỏi: “Này, bạn Tiêu Triết, bạn đang nhìn cái gì thế? Có phải bạn rất không cam lòng chịu thua không?”

Không ngờ Tiêu Triết cũng không thèm đếm xỉa gì đến cô ấy, mà vẫn nhìn tôi không dời mắt, nói: “Mã Trác, tớ muốn thỉnh giáo cậu một bài tập.”

Nói xong, Tiêu Triết khuôn một cuốn sách luyện thi dày cui cỡ 300 trang đặt lên bàn của tôi, chỉ một bài bị dùng bút bi đồ gằn như đen thui hỏi tôi: “Cậu có thể suy nghĩ một chút đề bài này không? Tớ cứ mãi không hiểu rõ được.”

Tôi ngây ngốc nhìn đề bài đó, không biết cậu ta có ý đồ gì.

Tôi kéo sách lại gần, lúc tôi đang nhìn đề bài đó một cách thụ động thì cậu ta lại lên tiếng: “Bạn học Mã Trác, xin hỏi cậu bình thường tham khảo những sách nào?”

“Đâu có sách nào đâu.” Tôi ngẩng đầu, chậm chạp trả lời cậu ta.

“Bạn Mã Trác, bạn đâu cần phải giấu nghề đến vậy chứ?” Cậu ta đẩy đẩy gọng kính trên mũi, lấy tay giằng cái cặp nặng như chì của cậu ta bỏ đi, va “bịch” vào bàn của tôi một cái, làm tôi bị chấn kinh đến trợn mắt há mồm.

Tôi đã sớm nghe Nhan Dữ Dữ nói qua, Tiêu Triết là một trong nhóm “Bốn Thiên Tài” của Thiên Trung hồi cấp 2. Ngày thường im hơi lặng tiếng, từng lấy linh cảm từ Nhạc Phi, tìm thợ xăm mình yêu cầu xăm bốn chữ “Thanh Hoa Bắc Đạ” gây chấn động toàn trường. Cậu ta lần này không lấy được danh hiệu số 1 trong khối, hình như rất có ý kiến với tôi.

Nhưng Nhan Dữ Dữ thì lại không nghĩ giống vậy — “Cậu ta ngắm trúng cậu rồi!” Cô ấy dùng lấy ngón tay chỉ vào lưng của Tiêu Triết, há miệng nhép sáu chữ đó với tôi.

“Tớ học chung với cậu ta hồi cấp 2, tớ lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, cậu là nữ sinh đầu tiên cậu ta chủ động nói chuyện với. Trong 3 năm cấp 2, người nói chuyện với cậu ta không quá 5 bạn, nữ sinh không quá 0 bạn.” Cô ấy tổng kết một cách lưu loát.

Đáng tiếc, cái màn yêu đương, tôi xưa giờ không bị nhiễm bệnh, mà đối với nam sinh ưu tú, tôi càng không nhiễm bệnh. Trong tâm trí tôi, trừ vượt qua bọn họ, xưa nay hoàn toàn không có khả năng có ý niệm nào khác.

Vừa mới qua kỳ thi cuối tháng một tuần, thì tới kỳ nghỉ trong tháng. Hôm đó A Nam đã đứng trước một chiếc xe tải nhỏ đợi tôi từ sáng sớm tinh mơ. Vừa trông thấy tôi bước ra, ông liền vội vàng tiến lên, giúp tôi vác hết đồ vào xe.

“Có mệt không?” Ông nghiêm túc hỏi, “Bị nhốt trong trường lâu như vậy, chắc ngột ngạt rồi?”

“Vẫn ổn mà.” Tôi đáp. Ông biết tôi không phải là một đứa con gái thích chạy lung tung khắp nơi, nhưng vẫn lo lắng tôi không quen với những gò bó của chỗ ở mới, tôi thấy cảm động trong lòng.

Quả cho ông tôi đặt trong cặp, được tôi thoải mái đeo trên lưng, không sợ bị ông phát hiện. Tôi muốn đem đến cho ông một bất ngờ, nhất định vậy.

Nhan Dữ Dữ cỡi xe đạp, chạy từ trong trường ra. Cô ấy vừa vẫy tay vừa gọi tên tôi “Mã Trác! Xe ba cậu tới đón ha, thật sung sướng! Kỳ nghỉ vui vẻ nhé!”

Tôi cũng vẫy tay với cô ấy chào tạm biệt, A Nam cười hỏi tôi: “Bạn thân?”

Tôi biết, ông cũng hiểu tính tình của tôi, không khỏi lo lắng những ngày tôi xa nhà có bị cô đơn hay không. Nếu như tôi có một người bạn, trong lòng ông sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Thế là tôi miễn cưỡng gật đầu. Thật ra tôi cũng không phải là nói Nhan Dữ Dữ có chỗ nào không đủ tốt, cô ấy đối với tôi đủ tốt lắm rồi, chỉ là trong lòng tôi luôn đối với cái danh từ “bạn thân” này có một loại cự tuyệt vô duyên vô cớ, tôi e rằng đây sẽ mãi mãi là một tâm bệnh không có thuốc chữa, đôi khi cũng sẽ cảm thấy rầu vì điều này.

Ngay lúc tôi leo lên xe, bỗng nghe sau lưng có người gọi tên tôi: “Mã Trác!” Tôi ngoái đầu, thì ra là thầy chủ nhiệm Sáng.

Tôi vội vàng giới thiệu: “Ba, đây là thầy chủ nhiệm lớp con, thầy Sáng.”

“Ồ, ông Mã, chào ông.” Thầy Sáng lập tức giơ tay ra, nói với A Nam: “Ông sinh ra một cô con gái thật cừ khôi! Kỳ thi lần này em ấy đứng đầu toàn khối đấy! Quá mát mặt cho ông rồi.”

“Thật à?” A Nam cười cười đáp lời, cũng dùng một ánh mắt đầy tán thưởng nhìn tôi. Từ nhỏ tới lớn, đã không chỉ có một vị giáo viên tưởng là ông họ Mã. Mà xưa giờ ông chưa từng bao giờ sửa lại.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.” A Nam xoa tay nói với Thầy Sáng, “Thầy giáo, lúc nào rảnh rồi, ghé nhà chúng tôi chơi nhé?”

“Được thôi!” Thầy Sáng đáp một cách thoải mái, sau đó cỡi xe đạp của thầy, rời đi.

Tôi đoán chắc ông đã vui đến quên hết mọi việc rồi, ông nhìn theo bóng lưng của thầy giáo, lại còn phán ra một câu khiến cho tôi suy nghĩ: “Thầy giáo của tụi con đẹp trai quá, chắc có rất nhiều cô bé yêu thích thầy ấy nhỉ.”

Tôi đảo mắt ra ý chê câu nói vớ vẩn, ông ấy cười hi hi giúp tôi cất đồ hết vào trong xe.

Kỳ nghỉ đầu tiên về lại nhà, tôi nhận được đãi ngộ chưa từng có, giống như một sinh viên đại học Hoa kiều mới về nước, bà tôi và A Nam làm một bàn đầy thức ăn, không ngừng bảo tôi ăn đi ăn đi, tựa như tôi bị bỏ đói ở trường cả hai tháng trời không bằng.

A Nam rất vui vẻ, một mình ông rót một chút rượu, tự mình uống, ngay cả hàng xóm đi ngang qua cửa ông cũng không nhận được mà báo cáo với người ta: “Mã Trác nhà chúng tôi thi tháng này, được đứng đầu khối ở Thiên Trung đấy. Có phải rất lợi hại hay không?”

Xưa giờ ông luôn là một con người rất hiền lành chân chất, nhưng lại hết lòng hết dạ lấy làm hãnh diện bởi vì tôi, chưa từng che giấu.

Ăn cơm xong, màn đêm đã buông xuống, ông vừa giúp bà rửa chén vừa hát. Nếu như không phải rất vui, trước giờ ông sẽ không ngân nga bài hát ấy. Sau này tôi mới biết, đó là một bài hát xưa cũ mang tên “Nào Quên Được.”

“Nào quên được nào quên được

Nào quên được nước mắt của em

Nào quên được lúc em cười

Nào quên được u sầu khi lá rơi

Nào quên được lo âu khi hoa nở”

Giọng của ông vẫn không khác so với 7 năm trước, chỉ tăng thêm không ít thăng trầm. Không biết ông có còn nhớ hay không, tâm tình của ông bảy năm trước khi ông cũng hát?

Ăn cơm xong, tôi về lại căn phòng nhỏ của mình. Hết thấy mọi thứ trong nhà vẫn không thay đổi, có thể thấy được, để nghinh tiếp tôi quay về, bà tôi đã cố ý quét tước dọn dẹp, chiếc gương nhỏ trên bàn học của tôi bị bà lau đến sáng bóng. Tôi nhìn mình trong gương, trong nét mặt đã có thể nhìn thấy dáng vẻ của mẹ. Không biết vì sao, tôi lật mặt gương, đem úp xuống bàn.

Đêm thu đã có chút lạnh lạnh, tôi lấy đôi giày cho A Nam ra từ trong cặp, nhẹ nhàng xách lên, đi gõ cửa phòng của ông.

A Nam đang còn tính toán sổ sách, mấy vi tính chớp sáng sau lưng.

“Mã Trác, có chuyện?” Ông mở cửa, gỡ mắt kính ông đang đeo lúc mới rồi xuống, hỏi tôi

Tôi ngồi xổm xuống, đặt đôi giày trước cửa phòng.

Ông ấy ngạc nhiên nhìn, nói: “Cho ba hả?”

Tôi gật đầu, chắp tay sau lưng nói: “Quà sinh nhật 40 tuổi.”

“À.” Ông ngược đầu ngẫm nghĩ, “Hình như sắp tới rồi.”

Nói đoạn, ông cúi người, dùng hai tay xách đôi giày lên, quay vào phòng ngồi xuống chiếc ghế đung đưa của ông, tỉ mỉ nhìn kỹ đôi giày ấy, nụ cười dần dần hé nở trên mặt. Tôi bước theo ông vào phòng, một khắc đó chúng tôi đều không ai nói gì, nhìn thấy nụ cười của ông, trong lòng tôi cảm thấy như một bình nước đầy, đầy đến độ muốn tràn hết cả ra.

“Có phải con đã nhịn ăn nhịn uống không?” Ông đặt giày xuống, trở mặt hỏi tôi.

“Dạ không.” Tôi nói, “Ba mang thử đi, có vừa chân hay không?”

“Sau này đừng mua đồ cho ba nữa.” Ông lăm lăm một câu, nhưng vẫn rất nhanh chóng cởi dép lê ra, úm chân vào.

“Đẹp đấy.” Tôi nói.

Ông vui vẻ đi tới đi lui mấy bước, còn ngược đầu lên trời cười ngây ngô vài tiếng, rồi lại vội vàng ngồi xuống, thay qua dép lê.

“Sao ba không mang ạ?” Tôi hỏi.

“Còn mới thế này, giữ để sau này mang.” Ông đặt đôi giày đó một cách trân trọng vào trong hộp, còn thò tay vuốt vuốt mũi giày. Tuy chẳng có tí bụi đất nào.

“Là bà ấy bảo con mua cho ba.” Tôi khề nói.

Ông ngẩng đầu, ngạc nhiên nói: “Ai?”

“Mẹ.” Tôi nói, “Có một đêm, con nằm mơ thấy mẹ. Bà ấy bảo, muốn con mua cho ba một đôi giày, sinh nhật thứ 40 của ba sắp tới rồi.”

“Con thật sự mơ thấy bà ấy sao?” Ông hỏi.

Tôi gật đầu thật mạnh.

“Bà ấy vẫn đẹp như xưa sao?” Ông khề hỏi, hỏi xong mới hình như chợt phát hiện cái ngốc của mình, không nhìn tôi, mà lại lấy đôi giày vừa cất xong ra, đặt lên đùi, mở nắp hộp, ngón tay vuốt ve mặt trên, giọng rất thấp, nói: “Mẹ con trên trời có linh thiêng nhìn thấy giờ đây con có tiền đồ như vậy, chắc cũng yên lòng rồi.”

Nói xong câu đó, ông chợt không kim được, bụng mặt bật khóc.

Bảy năm nay, đây là lần đầu tiên chúng tôi lại nói chuyện về mẹ. Trong đêm thu đa sầu thích hợp để hồi ức này, một A Nam đã uống chút rượu, lại giống như năm ấy khi mẹ rời chúng tôi mà đi, bật khóc hu hu.

Đó là sau khi bảy năm đã trôi qua, lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông khóc. Tôi thật sự hiểu được, ông vẫn luôn luôn không hề quên bà ấy.

Tôi đến bên ông, đặt tay mình lên bờ vai ông. Tôi muốn dùng hơi ấm từ lòng bàn tay nói cho ông biết, mẹ và con gái của mẹ — tôi, cùng với ông sẽ mãi mãi ở bên nhau, mãi mãi sẽ không chia lìa.

Bấy lâu nay, tôi luôn không hiểu được nỗi đau xót trong lòng một người đàn ông, cho đến rất nhiều năm sau đó, lúc tôi xem bộ phim cũ có tên là “Yên

Chi Khâu,” lúc nghe giọng hát u buồn của Trương Quốc Vinh: “Chỉ mong được bên nhau, đâu phải thấy hết những nỗi tiếc trên đời, tuổi xuân dần phai, lửa tình không voi theo đôi thay trên mặt,” mới không nhận được mà rơi nước mắt, rồi mới hiểu được trái tim hơn nửa đời người đóng băng phong kín của A Nam.

Đêm ấy lúc quay về lại phòng mình, mãi đến khuya tôi mới ngủ được. Trong đầu tôi tựa như có rất nhiều quân tí hon đang nhảy múa, quấy rối khiến tôi không cách nào chợp mắt. Tôi đem hết những sự việc đã xảy ra từ hồi khai giảng đến giờ ôn lại một lần, nhưng càng ôn tâm tình càng trĩu nặng, một nỗi xao động trong tim tôi lớn dần, không sao nói rõ được.

Tôi rất muốn biết, rốt cuộc tôi bị sao vậy?

Lẽ nào đây là mùi vị của sự trưởng thành ư, đau xót như thế, nhưng cũng đan xem chút ngọt ngào khi tình ngộ, tôi phải dùng tâm trạng như thế nào mới có thể sẵn sàng nghênh đón những tháng ngày không rõ sẽ xảy ra những câu chuyện như thế nào trong tương lai đây?

các bài hát:

Yên Chi Khâu, Trương Quốc Vinh (cảnh từ trong phim)

Tên bài A Nam hát có tên là “Tình không dứt” chứ không phải là “nào quên được”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16

Ngày về trường tôi rất nhanh. Hôm ấy trong chợ quá bận rộn, tôi nói A Nam khỏi đưa tôi đi, tôi tự mình bắt xe buýt về lại trường.

May cái là bến xe cách nhà tôi không xa, đi bộ cũng chỉ mất 15 phút. A Nam dặn dò tôi vài câu, rồi theo một khách hàng đi mất. Tôi đeo chiếc cặp lớn của mình lên lưng, quyết định cuộc bộ ra bến xe. Tôi vẫn còn nhớ, ở đó có một quán mì ăn khá ngon, dạo còn học cấp 2, tôi thường tới đó ăn sáng. Cho nên, lúc tôi đi ngang qua nó, bước chân của tôi cũng chậm lại theo bản năng.

Nhưng tôi ngần ngại lần không ngờ được, thế mà lại gặp hấn ở nơi đó.

Quán mì nhỏ buôn bán rất đắt khách, đầy người ngồi. Hấn ngồi ở chiếc bàn phía ngoài, hình như đang đợi mì được bung ra. Tôi thật không hiểu nổi, hấn vì sao lại xuống huyện, lại vì sao có thể xuất hiện ở quán mì nhỏ này. Thứ đầu tiên tôi nhận ra là chiếc mũ của hấn, chiếc mũ tiêu biểu kia hôm nay được hấn đội ngược trên đầu. Đợi lúc tôi hiểu ra đó là hấn, trong đầu nổ “ầm” một tiếng, tôi dẹp bỏ ý định muốn ăn mì, chuẩn bị từ một bên lặng lẽ chuẩn đi.

Nhưng mà đầu tôi vừa cúi xuống, liền bị hấn nhận ra mắt. Hấn gào lên ở đằng sau tôi: “Này, người đẹp, xin dừng bước.”

Ánh mắt quần chúng chăm chăm, chân tôi như bị keo dán chặt cứng, không xê dịch nổi.

Hấn cười với tôi, dùng một giọng điệu gần như là ra lệnh, bảo tôi: “Em qua đây!”

Tôi nhìn hấn khinh bỉ, tiếp tục đi về phía trước. Hấn vươn tay, chụp một cái nắm được cánh tay tôi biếng nhác nói: “Không nghe thấy tôi nói sao?”

“Buông ra.” Tôi gắng sức chấn định mình, dùng toàn bộ sức lực trừng mắt với hấn, ráng nặn ra một vẻ mặt hung dữ.

“Nếu tôi không buông thì sao?” Hấn dần từng chữ một, dùng ánh mắt giảo hoạt nhìn tôi: “Có phải em định hét lên kêu cứu?”

Tôi đương nhiên sẽ không kêu cứu, tôi chỉ muốn tránh hấn, nhưng coi bộ tôi tránh không xong, hình như tôi càng vùng vẫy, hấn càng siết chặt hơn, tôi cảm thấy cánh tay mình như muốn bị hấn bóp gãy tới nơi. “Đừng có lo, tôi chỉ muốn mời em một bát mì.” Hấn nói, “Hôm bữa em giúp tôi, tôi còn chưa cảm ơn em đáng hoàng mà.”

“Không cần.” Tôi cảnh cáo hấn, “Cậu mà không buông tay, tôi sẽ kêu lên thật đấy.”

“Tôi còn thật muốn nghe em kêu.” Hấn đưa mặt tới, ghé rất gần tôi, thương thức bộ dạng phần nộ và sợ hãi của tôi, tựa như đang phải đè nén tâm tình vui sướng của bản thân hấn xuống.

Tôi từ bỏ việc đối kháng lại hấn, bất chợt ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh hấn.

“Giỏi.” Hấn buông tôi ra, nói một cách hài lòng, “Tôi thích con gái ngoan ngoan.”

Nhưng ngay lúc hắn đang nói câu đó, tôi đã nhảy dựng lên bỏ chạy như bay về hướng khác.

Hắn không hề rụt theo bắt tôi lại, điều này khiến tôi thờ phào nhẹ nhõm. Tôi tới bến xe mua xong vé cho chuyến xe về trường kế tiếp, đi vào phòng vệ sinh một chuyến, dùng nước mát lạnh rửa gương mặt đang nóng sôi của tôi, chỗ cánh tay bị hắn nắm vẫn đau ê ẩm. Tôi căm ghét bản thân mình cứ do do dự dự, hạ ngay quyết tâm, lần sau nếu có người dám vô lễ trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ không ngần ngại sáng cho hắn một cái bạt tai, còn không thì tôi sẽ không là Mã Trắc nữa! Nghĩ như thế, trong lòng tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Nhưng mà, lúc tôi ngồi xuống chỗ mình trên xe liền thấy người ngây ngốc, hắn như một âm hồn bất tán lại cùng chung một chuyến xe. Hơn nữa, hắn giống như đã sớm biết tôi sẽ lên xe, vốn hắn đã dùng mũi icip lên mặt tựa như đã ngủ rồi, nhưng tôi vừa leo lên xe, hắn liền như đang diễn bộ (1), bất thình lình lộ mũi từ trên mặt xuống, một chân giơ lên giữa lưng chừng trong không trung mà nhìn tôi, mỉm cười như đi guốc trong bụng tôi.

Tôi nhìn nhìn tấm vé trong tay mình, may thay, tôi còn chưa xui xẻo đến mức độ đó, chúng tôi không ngồi cùng một chỗ.

(1) nguyên văn là 亮相, là một thuật ngữ trong kinh kịch Trung Quốc, lúc mà nhân vật làm những động tác cách điệu rất khoa trương xong giữ yên trong vòng mấy giây (hoặc lâu hơn). Thuật ngữ tương đương trong hát Bội tiếng Việt mình tìm được là “diễn bộ.”

Chỗ ngồi của tôi cạnh cửa sổ, kế bên là một người đàn ông đứng tuổi. Tôi ngồi xuống, móc cuốn sách ôn luyện tiếng Anh ra bắt đầu đọc. Nhưng cảnh đẹp không bền, rất nhanh, liền nghe thấy có người đang nói bên tai: “Đổi chỗ được không, cháu muốn ngồi bên cạnh bạn gái.”

Lại là hắn!

Tôi hoảng hốt nhìn hắn, giống như nhìn thấy một yêu ma vừa hoá hình người.

Lúc tôi còn chưa kịp thốt ra câu nào, cái gã đàn ông trung niên đáng ghét kia lại đi đồng ý với yêu cầu của hắn, gã cấp cạp tấp, chậm chạp đứng lên, qua bên chỗ ghế của hắn mà đi.

Trời đất ơi.

Đối phó với loại lưu manh oắt con này tôi không có bất kỳ kinh nghiệm nào, nhưng tôi biết tôi không được hoảng, càng hoảng hắn càng đắc ý. Thế là, tôi hạ quyết tâm mặc kệ hắn, làm như hắn không tồn tại, coi hắn như không khí. Tôi móc mp3 ra, đeo tai nghe vào, nhắm mắt lại, làm bộ ngủ.

Coi hắn còn muốn giờ trò gì ra chơi tôi nữa.

Trong mp3 đang phát bài hát của Vương Phi mà tôi yêu thích, cô ấy đang hát: “Em cũng không muốn như thế, trần trờ bồi hồi, dù sao mỗi một cuộc tình đều là kết thúc.....” Tôi thích giọng của Vương Phi, thích mỗi giai điệu của mỗi bài của cô ấy, và những ẩn ý trong lời bài hát không nói rõ được, đối với tôi mà nói, rất thu hút lạ kỳ.

Nhưng mà, chính ngay lúc tôi đang nghe ngon lành, tai nghe bị người khác lấy mất một chiếc.

“Nghe gì thế?” Hắn nói không biết ngượng mồm nhét tai nghe vào trong một bên tai của hắn, giọng đầy hứng thú, “Nhạc hay cần phải biết chia sẻ.”

Tôi cảm thấy tôi sắp sửa thổ huyết.

“Vương Phi?” Hắn nhíu đầu mày, “Có loại con gái quê mùa như em sao?”

Tôi thử tìm cách giựt tai nghe về lại. Hắn liền nắm khur khur lấy nó không buông: “Đường dài buồn chán, chúng ta đã có duyên với nhau như vậy rồi, trò chuyện được không?”

Tôi lạnh tanh nói: “Xin lỗi, tôi không nghĩ chúng ta có gì để nói cả.”

“Em thật kỳ lạ.” Hắn sờ sờ mũi, nói một cách vô cùng tự luyến, “Em đi hỏi đám ở Thiên Trung của bọn em xem, phải biết rằng có bao nhiêu nữ sinh đều mơ có được giờ phút này!”

“Mơ cái gì!” Tôi cũng nhin hết nổi rồi, hung hăng mắng hắn một câu chửi tục mà đối với tôi đã là rất hiếm hoi rồi, sau đó tức giận quay ngoắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật ra tôi chỉ không muốn để cho hắn nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng khó coi của tôi.

“Không thèm nói chuyện với tôi?” Hắn nói, “Tôi đếm một, hai, ba, em không quay đầu lại thì không được hối hận.”

Tôi chẳng biết hắn tính giờ trò gì, sợ hắn lại chơi kiểu nắm lấy tay tôi la hét ồn ào gì đó, vội vàng quay đầu lại.

Hắn rất nghiêm túc nhìn tôi, báo: “Nói cho tôi biết tên của em.”

“Dựa vào đâu?” Nói thật ra, tôi cực căm ghét giọng điệu hắn nói chuyện với tôi, cực căm ghét cách hắn tự cho mình là đúng và không biết xấu hổ của hắn, đẹp trai có thể thể com ăn không, hơn nữa bộ dạng này của hắn cũng chả đẹp gì, càng nhìn càng nhứt mắt, càng nhìn càng giống thằng hề. Thật không hiểu đám nữ sinh mê trai đẹp ở trường rốt cuộc thích hắn ở điểm nào!

“Dựa vào việc hiện giờ tôi có chút đỉnh hứng thú với em.” Hắn chậm rãi nói, “Không biết lý do này có đủ chưa?”

“Khốn kiếp!” Tôi nhin hết nôi.

“Ái chà, bạn học Mã Tiểu Trác. Đây chắc là lần thứ nhì bạn chửi bậy rồi đấy, đừng nói là tôi chưa nhắc nhở bạn!”

Tôi vô cùng kinh ngạc nhìn hấn. Hấn..... thế nào lại biết được tên tôi???? Trông thấy tôi ngớ mặt ra, hấn cười rộ lên, tôi cúi đầu, thế mới giật mình phát hiện, cuốn sách tham khảo ôn luyện tiếng Anh tôi vẫn cầm nãy giờ trong tay đã tiết lộ bí mật của tôi.

Tôi thò tay muốn che cái tên trên mặt sách theo phản xạ, xong rất nhanh lại kịp nhận ra đây là một hành động cực kỳ ngu xuẩn, thế là tay tôi giống y như bị điểm huyết, dừng lại giữa không trung, hấn biết tông hết thấy nhìn tôi, dùng một giọng mai mỉa nói: “Che! Che mau! Không che nữa là tôi sẽ nhìn thấy đấy!”

Tôi thật muốn đục hấn.

May mắn thay, tiếp theo sau đó, hấn dường như mất đi hứng thú trêu chọc tôi, hoặc cũng có thể là quá mệt mỏi, hấn gờ tay ra hiệu ngưng đấu với tôi, rồi rất mau chóng lăn ra ngủ say như chết, mũi còn khe khẽ phát ra tiếng ngáy. Tôi thờ phào một hơi, đeo tai nghe lên lần nữa, coi như một đường lên thành phố yên ổn. Sau nữa, xe đổ vào bến, mọi người đều xuống xe hết, hấn lại vẫn không có chút ý định tỉnh dậy nào.

Điều quan trọng nhất là, nếu như hấn không đứng lên, tôi cũng không cách nào đi ra được.

“Này, làm ơn nhường đường một chút.” Tôi gọi hấn, hấn không có phản ứng.

Tôi tức giận không có chỗ để xả, hung hăng giẫm lên chân hấn một cái: “Bảo cậu tránh ra!”

Hấn cứ vẫn không có phản ứng, mí mắt không thèm chớp.

Trên đời thế mà có loại người có thể ngủ say như vậy, thật chưa bao giờ nghe thấy! Tôi khê hít vào một hơi, chuẩn bị lách ngang qua người hấn, ai ngờ vừa lách được giữa chừng, hấn lại đi mở mắt ra, vuron hai tay kéo tôi một cái, cả người tôi đổ về phía hấn, nhào vào trong lòng hấn, mặt chúng tôi kề nhau rất gần, thậm chí ngay cả lỗ chân lông của mặt hấn hiện ra rõ ràng. Hấn còn tranh thủ làm mặt khi với tôi, khiến cho tôi hết hồn suýt nữa hét lên. Chắc cũng chỉ một giây thôi, nhưng một giây này dài đằng đặc và khổ sở hơn bất cứ giây nào trong cả cuộc đời tôi.

Tôi cố sức đẩy hấn ra, giẫy dụa đứng thẳng lên, trong lúc hấn đang đắc ý cười ha ha, tôi nhảy xuống xe như đang trốn chạy, thế là tông thẳng vào một người đang bước lên xe, suýt nữa ngã bô nhào. Váng đầu, mặt đỏ bừng, rồi y như tôi đã đoán trước, hấn đứng ngay sau tôi chứng kiến hết thảm trạng của tôi sau đó cười như điên không ngừng, tất cả những điều ấy làm cho tôi cảm thấy xấu hổ mong chết quách đi cho xong, xong chỉ có thể cắn đầu chạy trốn như bay.

Mãi đến lúc xông lên được chiếc xe buýt về trường, tôi mới kịp nghĩ ra, hình như cái người tôi mới tông trúng vừa rồi không ai khác mà chính là hoa khôi của trường, Vu An Đoá, lẽ nào cô ta đợi hấn ở đó?

Buổi tối hôm ấy trong tiết tự học, tôi ngồi học mà thất hồn lạc phách, tôi cứ mãi nghĩ, tôi như vậy có tính là bị “trêu ghẹo” không? Tôi thậm chí còn nghĩ đến một cụm từ khác — “sách nhiễu tình dục.” Điều này làm cho tôi vô cùng khó chịu giống như đang bị một con bọ nặng hành hạ. Tiêu Triết lại vẫn cứ nhờ tôi giảng bài giúp, thái độ lần này của cậu ta ôn hoà hơn rất nhiều, nhưng về mặt của tôi lại khó coi, nhìn cậu ta nói: “Xin lỗi, tớ cũng không biết.” Sắc mặt của Tiêu Triết biến thành khó coi hơn cả tôi, cậu ta nhìn tôi chằm chằm hoài, mặt càng lúc càng tái, ngay lúc tôi tưởng cậu ta sắp ngất tới nơi, cậu ta quay ngoắt đầu đi, tức giận động bàn một cái, rồi lại bắt đầu lớn giọng đọc bài cổ văn.

Tôi nằm bô ra trên bàn gục ngã.

Nhan Dự Dự nhìn tôi nói, “Hình như cậu có tâm sự?”

Nói chuyện dư thừa, tôi đương nhiên có tâm sự, tôi đang còn âm thầm thề thốt trong lòng, lần sau về nhà sẽ không bắt xe buýt nữa, bằng không, cứ để A Nam tới đón tôi.

Chuyện giống như thế này, nếu như còn xảy ra thêm một lần nữa, thì hãy để tôi chết luôn đi cho rồi.

Năm 2009, Ly Ca được dựng thành phim truyền hình mang tên “Mã Trác”, do nữ tài tử của Đài Loan Trần Ý Hàm thủ vai chính, Thuốc Độc là do Đoàn Bác Văn đóng, Nhiều Tuyết Mạn đích thân biên kịch. Mình coi sơ sơ thấy cũng ok, phim làm

Trong đầu mình thì nghĩ kiểu hình tượng của Thuốc Độc là giống Kdrama bad boy Kim Woo Bin, hoặc là Âu Hào cũng rất tuyệt, còn Nhiều Tuyết Mạn lại casted Đoàn Bác Văn, và hình như rất tâm đắc với Đoàn Bác Văn; truyện của Nhiều Tuyết Mạn chuyển thể mà có bad boy thì anh chàng này chuyên môn có mặt: Tai Trái, Đồng Hồ Cát, v.v.

A Nam thì họ casted một khuôn mặt rất phù hợp. Tiêu Triết bị thành nerd. Lâm Quả Quả quá xấu. Phải chi đổi kiểu tóc và fashion (bỏ đại vào sườn xám hay chi chi đó) rồi để Trần Ý Hàm thủ diễn luôn thì sẽ khá hơn, bởi vì mối tình của A Nam tragic như thế, Lâm Quả Quả chỉ xuất hiện có vài tập ngắn ngủi, cần lấy sắc ra át hết ấn tượng....

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17

Một chút thông tin trước khi đọc chương này: Trong một bộ phim, vai chính còn được gọi là “hoa hồng” còn các vai phụ là “lục điệp” (lá xanh), loại người “lá xanh” chỉ làm nền cho loại người “hoa hồng”.

Tối hôm đó trước khi đi ngủ, tôi mới phát hiện, máy mp3 của tôi bị mất.

Đây là trước lúc vào học, A Nam vừa mua cho tôi xong. Ông đã bỏ ra một ngàn đồng bạc, tôi lại cứ thế mà dễ dàng đánh mất nó như vậy! Không cần phải nghĩ, nhất định là bị rơi mất lúc giằng co với hắn ở trên xe buýt, nghĩ đến đây, tôi thật tiếc hiện giờ không xông đến trước mặt cái tên lưu manh đó, táng cho hắn một cái bạt tai!

Chính lúc tôi đang còn vô cùng rầu rĩ vì chuyện đó, có người xông vào từ bên ngoài ký túc xá, là một nữ sinh mập mạp, bộ dạng nhìn rất hung dữ, mở miệng đã hỏi: “Mã Tiểu Trác đâu, ra đây cho tao!”

Tôi đã lên giường rồi, từ trên giường thò người ra, nghe thấy Ngô Đan nói với cô ta: “Chỗ bọn tớ không có Mã Tiểu Trác, chỉ có Mã Trác.” Nói xong, Ngô Đan nhẹ nhàng chỉ ngay về phía tôi.

Trên đầu nhỏ mập cũng kẹp một chiếc kẹp tóc giống y chang của Nhan Dự Dự, xăm xăm tiến về phía tôi, hùng hổ hỏi: “Là mày?”

“Sao?” Tôi hoàn toàn không hiểu tình hình.

Cô ta móc từ trong túi ra một món đồ, liệng “xoạch” một cái xuống bàn, hỏi tôi: “Cái này là của mày?”

Tôi nhìn, đây không phải gì khác mà chính là chiếc mp3 của tôi.

“Cậu tìm được nó ở đâu vậy?” Tôi hỏi một cách mờ mịt.

“Đừng có làm bộ nữa.” Nhỏ mập bắt chợt chụp ngay lấy chiếc gương con đặt trên cùng của bàn học tôi, lật lên, đập lên mặt bàn, oang oang nói một cách không thân thiện: “Mày tự soi mình đi! Từ trên xuống dưới người mày, chỗ nào có chút tạo nào có thể bằng An Đoá? Mau cất đồ của mày đi, hàng nội địa, còn dám để người ta thấy không biết ngượng!”

Lúc tôi vẫn còn chưa kịp hiểu đầu đuôi, giọng của nó lại tiếp tục réo cao hơn: “Mày mắc mớ gì ra về oan uổng? Thành tích tốt thì có thể xoạc chân? Cái đồ hai lúa, mày tốt nhất là yên phận một chút!”

Quảng xong câu nói hùng hồn vang dội đó, xoay người bước ra khỏi cửa ký túc xá.

Tôi ngồi ở đó sững người cả phút đồng hồ. Xoạc chân? Ai có thể nói cho tôi biết, xoạc chân có nghĩa là ý gì?

Bất kể xoạc chân mang ý gì đi nữa, tôi nghĩ tôi đã bị nó đã kịch trọng rồi. Hôm đó, trong trường loan truyền một tin đồn nhảm đáng buồn cười nhất: Em gái Hai Lúa Mã Trác dùng mp3 làm quà, muốn giành bạn trai với hoa khôi Vu An Đoá. Khi tin ấy nổi lên như cồn ở trong trường, tôi mới nghe được từ miệng của Nhan Dự Dự rằng nhỏ mập kia chính là bạn tốt của Vu An Đoá, Vương Du Duyệt.

Tối đó nó dùng thân thái của một nữ hiệp xông vào trong ký túc xá của chúng tôi không có gì khác ngoài ý muốn trút giận giùm Vu An Đoá.

Mà lúc này, lại thêm một tin đồn ly kỳ rùng rợn nữa nhanh chóng lan truyền —

Hoa khôi Vu An Đoá của trường tự sát vì tình trong ký túc xá thất bại, cả trường chấn động. Vương Du Duyệt thì đã thả tin khắp bốn phương, trong vòng vài ngày tới, nhất định sẽ có người diệt Mã Trác!

“Vương Du Duyệt cái con lục điệp này, nguyên một cái đầu ngu ngốc của nó toàn lá xanh!” Tiết tự học buổi tối, Nhan Dự Dự tức giận dùng bút đâm xuống bàn, hăm hăm nói với tôi: “Hồi học cấp hai tớ học chung ba năm với nó, nó đã thích đeo theo Vu An Đoá chơi, người khác kêu nó là cái tám thâm lốt, tớ đã có lòng đi nói cho nàng Vương Lục Diệp nghe, không ngờ nó mắng tớ te tua, làm tớ tức gần chết! Đầu óc nó vốn luôn dở hơi, cậu không cần phải so đo với nó. Cũng đừng sợ nó, nó mà dám đụng vào cậu thật, tớ sẽ dám đụng tới nó! Mụ nội nó, còn cứ tưởng mình là dân xã hội đen!”

“À.” Tôi đứng thừ người ra đó, trả lời một cách máy móc, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu là một mảnh trắng xoá.

“Mã Trác Mã Trác!” Nhan Dự Dự lại kéo cánh tay tôi, lo lắng gọi tôi: “Cậu đừng nghĩ lung tung, được không? Có tớ che chở cho cậu, cậu chẳng phải sợ gì hết!”

“Nhan Dữ Dữ!” Tiêu Triết bỗng đứng ngoài đầu lại, rất hung hăng trừng mắt với Nhan Dữ Dữ: “Giờ tự học tối xin giữ im lặng!”

Nói xong, cậu ta quay ngoắt đầu đi, cầm cúi lật sách soạn soạn.

Nhan Dữ Dữ nắm cây bút trong tay, giống đang nắm kiếm nhọn, làm một động tác như đâm xuyên qua lưng cậu ta.

Đúng lúc này, thầy chủ nhiệm Sáng chợt bước vào lớp, làm Nhan Dữ Dữ giật bắn mình lập tức rút cây bút về lại. Thầy đi thẳng tới trước mặt tôi, gõ gõ mặt bàn của tôi, nói: “Mã Trác, em ra ngoài một chút.”

Tôi rời chỗ ngồi, theo thầy chủ nhiệm tới văn phòng của thầy. Vừa bước vào văn phòng, tôi đã sững sờ. Thầy hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, chủ nhiệm khối, cùng với giáo viên chủ nhiệm lớp bên cạnh, bọn họ đều ngồi ngay ngắn trên ghế, chăm chú nhìn tôi.

“Trò Mã Trác, hôm nay muốn tìm hiểu một sự việc với trò.....”

Nhưng mà..... nhưng mà..... tôi cứ muốn nói, sự việc này liên quan gì tới tôi?

Hôm đó đứng trong văn phòng nửa tiếng đồng hồ, có lẽ là nửa tiếng đồng hồ ngọt ngào nhất trong đời tôi. Tôi đứng yên lặng trước ánh mắt sắc bén của hết thầy các giáo viên, kiên nhẫn trả lời những câu hỏi của họ.

“Có biết Vu An Đoá không?”

“Có biết bạn trai Hạ Trạch của Vu An Đoá không?”

“Trò quen biết Hạ Trạch? Là lúc nào?”

Mãi đến ngày hôm đó, tôi mới biết cái tên gọi là “Thuốc Độc” kia, thì ra tên thật là Hạ Trạch. Tôi cố gắng dùng giọng bình tĩnh trả lời tất cả những câu hỏi có liên quan hoặc không liên quan với mình — Chỉ là, đương nhiên, tôi không hề dă động đến cái màn đã xảy ra ở Tỉnh Hoa.

Đây là lần đầu tiên tôi che giấu một điều gì đó trước mặt nhiều vị lãnh đạo và giáo viên, nỗi bất an và hổ thẹn dâng ngập trời. Đến độ khi tôi ra khỏi văn phòng, một Nhan Dữ Dữ vẫn luôn ngồi chờ tôi bên ngoài trông thấy sắc mặt của tôi, không khỏi nắm lấy tay tôi, nói: “Nếu cậu muốn khóc, cứ khóc to lên đi.”

Nhưng mà, tôi không khóc. Tôi không muốn khóc một tạo nào. Tôi chỉ cảm thấy rất buồn ngủ, muốn nằm xuống giường ngủ một giấc sẽ tốt ngay thôi.

Tôi chỉ hy vọng duy nhất một điều là họ đừng thông báo với A Nam. Tôi tìm riêng thầy Sướng, bảo đảm với thầy ấy rằng những chuyện này không dính dáng gì tới tôi, tôi chỉ không muốn ba tôi vì những chuyện ấy mà lo lắng. Thầy Sáng gật đầu, thậm chí còn hơi cảm thấy có lỗi vô vô vai tôi, bảo: “Mã Trác em biết mà, xảy ra những chuyện này, trường không thể không điều tra. Ngán vạn lần đừng để trong lòng cảm thấy áp lực, trong mắt thầy, em luôn là một học sinh vô cùng ưu tú, thầy tin em.”

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng cảm kích, không sao dùng ngôn ngữ hình dung được.

Những ngày này, tôi gắng gượng đi học, trong đầu lúc nào cũng như một mớ bông gòn, thường thường cả ngày ngoáy không thông, đến cả cầm bút tay cũng mềm nhũn. Cứ như vậy, cuối cùng tôi ngã bệnh.

Nhưng đến sẩm tối chiều ngày thứ hai sau khi tôi ngã bệnh, một tiểu thư Vu An Đoá chỉ rạch một đường nho nhỏ trên tay đã nằm nhà một, hai bữa lại tới tìm tôi.

Nghe nói, ban đầu cô ta đứng trước cửa lớp học, sau lưng còn có nhỏ bạn tốt là Vương Du Duyệt đi theo. Sau đó, cô ta bảo Vương Du Duyệt rời đi, mình cô ta đứng bên cạnh cánh cửa sổ. Lúc đó tôi còn đang nốc một ly cối nước nóng, vốn không chú ý đến cô ta. Ngón tay của cô ta gõ gõ lên cánh cửa sổ, thế là cả lớp đều trông thấy cô ta, vừa nhìn thấy cô ta, mọi người lập tức lao xao xì xào lên như bị làm phép.

Tìm địch thủ? Đó là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

Nhưng tôi vẫn dứ dứ đứng dậy, không chần chừ e ngại gì bước ra khỏi lớp. Có một số chuyện, tôi cũng muốn nói rõ với cô ta.

Chân trước của tôi vừa bước ra khỏi cửa lớp, ngay lập tức nghe tiếng các cánh cửa sổ sau lưng đua nhau mở ra.

Mọi người đều đợi một cuộc chiến hay ho.

Lúc này đang là hoàng hôn giữa thu, khí trời rất lạnh. Do đang sinh bệnh, tôi mặc đồ rất dày, còn quấn thêm một chiếc khăn quàng cổ, đứng trước mặt một Vu An Đoá cầm nhon hao gầy, đang để chân trần mặc một chiếc váy mini vải jean, mái tóc dài hơi uốn quăn, trông có vẻ giống như một con vịt con xấu xí đang đối diện với thiên nga trắng.

Tuy nhiên tôi thật tình hoàn toàn không có bất cứ cảm giác sợ hãi hay hèn mọn gì.

“Là tìm mình sao?” Tôi lớn tiếng nói bằng giọng mũi đặc sệt.

“Mã Trác, xin lỗi.” Cô ta bất chợt cúi đầu với tôi, lớn tiếng nói: “Có chuyện đã trách nhầm cậu, đem phiền toái đến cho cậu, xin cậu đừng để bụng.”

Nói xong những lời đó, cô ta xoay người bỏ đi mất.

Có ai nói cho tôi, chuyện này là thế nào không?

Tôi vừa xoay người, liền trông thấy một cảnh tượng làm tôi giật mình: gần như tất cả mọi người trong lớp đều đang nhào mình ra ngoài cửa sổ im lặng mục kích hết thấy những gì vừa xảy ra giữa tôi và Vu An Đoá.

Mà Nhan Dữ Dữ lại còn đứng trên ghế, làm người đầu tiên vỗ tay. Cô ấy vừa hào hứng vỗ tay, vừa lớn tiếng nói: “Lời đồn cuối cùng được thanh minh rồi! Đứa nào nói bậy, tự kiểm tra xem lưỡi mình có thối mất chưa!”

Bất kể là chuyện này vỡ vụn đến mức nào, tốt xấu gì, nó cũng coi như đã vụn về qua đi, tin đồn cũng dần dần lắng xuống. Nhưng mà mấy ngày sau đó, tôi thường thường vụng vụng trong suy nghĩ muốn tìm câu trả lời cho những gì đã xảy ra, nhưng rốt cuộc vẫn để hết thấy kết thúc. Chỉ có điều lần bình này dây dưa quá lâu, phát triển đến về sau thì tôi không nhìn được họ nữa. Mà không biết tại sao mỗi lần tôi mà họ một cái, mọi người đều cười, tựa như là tôi đang biểu diễn một màn khổ nhục kế. Càng kỳ cục hơn nữa, bọn họ càng cười, thì tôi càng họ dữ dội hơn, muốn ngưng cũng ngưng không được, thế là cả lớp cười càng không cách nào nén nổi.

Tôi li ra không đi khám bệnh, mà người mua thuốc cảm cho tôi, lại là nam sinh Tiêu Triết. Sau giờ học cậu ta lén bỏ thuốc cảm vào trong hộp bút của tôi, còn kèm theo một mẫu giấy nhắn như: Hãy để cho đám người đầu óc đầy rác rưởi đó chết biến hết đi.

Dĩ nhiên là tôi cảm động.

Tôi phải nói thế nào về Tiêu Triết nhỉ, cậu ta là một nam sinh rất kỳ lạ.

Tôi từng tận mắt nhìn thấy cậu ta bị rất nhiều nam sinh bao vây xung quanh, bọn họ đổ nước lên đầu cậu ta. Trong giờ thể dục, bọn họ lại hề nhau vứt cậu ta vào trong một hố cát, vung đầy cát lên người cậu ta. Kỳ lạ ở chỗ, cậu ta chưa từng phản kháng. Chỉ đợi cho những kẻ gây sự bỏ đi rồi, sau đó cậu ta mới chậm chậm nhún nhảy, nhẹ nhàng phui bụi dơ trên người xuống. Giống như là mới rồi cậu ta chỉ không cẩn thận nên bị té một phát mà thôi.

Cậu ta luôn lẻ bóng, trầm lặng ít lời, hành vi quái dị, nhưng thành tích cực kỳ tốt. Có lúc, tôi còn có cảm giác như giữa hai chúng tôi có rất nhiều điểm giống nhau. Ví dụ như, tuy quan hệ giữa tôi và mọi người không tệ lắm, nhưng dù sao tôi cũng vẫn không có lấy một người có thể gọi là bạn thân.

Cho nên đến lần thứ 3 lúc tôi trông thấy một nam sinh đi vệ sinh ra đã dùng tay ướt đầm vuốt lên mặt của cậu ta, tôi đưa cho cậu ta một khăn giấy khử trùng.

Sau khi cậu ta chậm rãi nhận lấy, gỡ kính trên mặt mình xuống, dùng cánh tay quạt mắt tối lui, không biết là nước hay là nước mắt.

“Sau này đừng để bọn họ bắt nạt cậu.” Tôi nói xong câu này với cậu ta rồi cầm đầu lo làm bài của mình.

Tôi biết mỗi con người đều cần tôn nghiêm. Bất kể là kẻ yếu hay kẻ mạnh, cho dù họ đang bị bắt nạt. Tôi tình nguyện tôn trọng mỗi con người, cũng chính vì tôi đã từng phải nếm trải sâu sắc mùi vị của việc không được tôn trọng, cảm giác đó giống như bị ăn một trái cây độc, thường thường sẽ khiến cho người ta bị khó chịu rất nhiều ngày.

Nhan Dữ Dữ có một cách nhìn khác về Tiêu Triết: “Cậu ta dám chửi sẽ trở thành một Mã Gia Tước (1) của Thiên Trung. Con người tính cách thu mình sẽ có ngày làm ra việc kinh người, Mã Trắc, cậu phải cẩn thận đấy!”

(1) Mã Gia Tước là một sinh viên đại học giết người liên hoàn, thành tích ưu việt, tính tình lập dị. Bị kết án tử hình sau khi bị bắt năm 2004.

Thật ra người tôi cần phải đề chừng nhất chính là bản thân mình, tựa như từ sau kỳ nghỉ trong tháng quay về trường, tôi bắt đầu thường hay cảm thấy bất ổn. Có khi mất ngủ, có khi bao tử quặn thắt, có khi ngồi trong lớp lại thất thần. Tôi rất hiếm khi thất thần, điều này khiến cho tôi rất căm ghét bản thân. Nhan Dữ Dữ khuyên tôi: “Lờ đờ buồn ngủ, sắc mặt khô khan, xin dùng mặt nạ thanh tỉnh VICHY.” Tôi ném cho cô ấy một ánh mắt muốn nói lại thôi, cô ấy liền thờ dài thườn thượt, cất túi mặt nạ đắp mặt của cô ấy đi. Mang kinh nghiệm qua nhiều lần khuyên mãi thất bại, nên cô ấy cũng biết khi nào nên ngừng.

Tôi uống thuốc cảm Tiêu Triết mua cho, ngủ rất sâu mà lắm mộng. Không biết có phải vì thuốc là do cậu ta mua, mà đêm đó tôi lại mơ thấy Tiêu Triết. Mơ thấy cậu ta cầm một con dao, rượt Nhan Dữ Dữ chạy dài, mãi đến khi dồn được Nhan Dữ Dữ vào một góc, cậu ta bắt chợt buông dao xuống, quỳ trước mặt Nhan Dữ Dữ, rống lên khóc, xin cô ấy tha thứ, mà Nhan Dữ Dữ, lại cầm dao lên, rượt theo tôi.....

Giấc mơ giết người liên hoàn này dài nặng nề và hao sức, lúc tôi tỉnh dậy, đầu mướt mồ hôi, giống như cơ thể mới qua một đêm đã sụt mấy cân, chỉ cảm thấy rất đói.

Nhan Dữ Dữ thì vừa bôi kem dưỡng da lên mặt, vừa nhìn sắc mặt tôi nói: “Chúc mừng, cậu khỏi rồi.”

Phong ba dần dần lắng xuống, thân thể cũng dần dần khôi phục là tôi, tâm trạng cũng không tệ. Tiêu triết bắt đầu ngày ngày ra một bài tập học búa để khảo nghiệm tôi, có khi là bài vật lý, có khi là toán, thậm chí có khi là bài dịch tiếng Anh, mỗi ngày đúng giờ trong tiết tự học buổi sáng sớm sẽ đặt trên bàn học của tôi.

Mà tôi cũng sẽ đặt đáp án đã được giải xong trong ngày lên bàn học mình vào tiết tự học mỗi tối, chờ cậu ta lấy chúng đi.

Dần dà, điều này trở thành một ước định ngầm giữa chúng tôi. Đối với một việc có thể nâng cao thành tích và giúp rèn luyện học tập này, tôi cảm thấy tội gì không làm. Hơn nữa, giao dịch liên quan đến học tập này giữa tôi và cậu ta, tôi cảm thấy rất có hứng thú. Nếu như bị Nhan Dự Dự biết được, sự tình có lẽ nhất định sẽ biến dạng.

Nhưng đối với Tiêu Triết, mỗi khi tôi làm những việc này, lòng dạ tôi rất trong sáng, giống như một khối thủy tinh được lau chùi sạch sẽ: đơn giản, trong sáng, thuần khiết.

Yêu đương?

Cái từ này hãy tránh xa tôi một trăm vạn tám dặm đi.

Đây là lý do vì sao Nhan Dự Dự đặt tên cho Vương Du Duyệt là Vương Lục Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Tôi thường có cảm giác, sự cô độc của mình là do bẩm sinh. Nó giống như một đoá hoa trầm lặng, âm thầm hé nở trong tim tôi, chỉ mình tôi hiểu được vẻ đẹp của nó, vẻ đẹp để tôi vì nó mà kiêu ngạo, tự do, và độc lập. Thế nên, khi các cô cậu trong lớp đã bắt đầu dần dần thích ứng với mọi sinh hoạt trên trung học, quay qua nói chuyện yêu đương mộng mơ hoa mỹ, chỉ có tôi là không chút hứng thú đối với chúng.

Tiêu Triết vẫn tiếp tục truyền cho tôi một tờ giấy mỗi ngày.

Thường thường mặt sau của bài giải đề vật lí dài chỉ chút số, cậu ta hay viết một câu hỏi nho nhỏ:

Có khi cậu ta hỏi: Mã Trác, cậu có cảm thấy Satan là một vĩ nhân chân chính không?

Hoặc là: Mã Trác, cậu có biết một ngày một người chớp mắt trung bình bao nhiêu lần không?

Thậm chí là: Mã Trác, rốt cuộc giữa trai gái có thể có một tình bạn thuần khiết không nhiễm tình yêu và xác thịt hay không?

Những vấn đề này quá phức tạp, tôi lười nghĩ ngợi, lười đáp lại. Đương nhiên, cho dù trong lòng tôi có câu trả lời đi nữa, tôi cũng sẽ không dễ dàng nói cho Tiêu Triết biết. Tôi sẽ chỉ nói với đoá hoa nhỏ ở trong tim, cũng chỉ mình nó hiểu.

Nhan Dự Dự hỏi tôi: “Mã Trác, rốt cuộc cậu thích loại con trai như thế nào?”

Tôi không biết, thật tình không biết.

Đối với những tốt xấu của đám con trai, mẫu người, phong cách, hết thảy tôi đều chưa từng nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ tới.

Xong lại có một con người đến lúc tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn quên hẳn ta xong xuôi rồi, hẳn lại bất chợt xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Tôi trốn tránh không xong, tựa như tôi chưa từng bao giờ trốn tránh được cái “số mệnh” chết tiệt ấy.

Hôm đó là một ngày cuối tuần rất bình thường chẳng có gì đặc biệt, do đã gần đến kỳ thi cuối học kỳ, bầu không khí ở Thiên Trung trở nên căng thẳng nặng nề. Tôi đi ăn ở căng tin, xếp hàng cũng không lâu lắm, ngay lúc tôi vừa lấy xong thức ăn, sau lưng chợt có người nói với tôi: “Bạn học, mượn thẻ cơm của bạn một chút được không?”

Tôi ngoái đầu, té ra là hắn.

Mỗi khi hắn xuất hiện trước mặt tôi, đều giống như từ trên trời rơi xuống, hướng chỉ điều kỳ lạ hơn nữa là, hắn đang mặc đồng phục của trường chúng tôi, đồ tây mặc trên người hắn rất hợp tướng, trông giống như vốn là của hắn vậy, nhưng mà không đội mũ, tôi suýt nữa không nhận ra hắn.

“Tôi đói.” Hắn nháy mắt với tôi.

Cũng không biết vì sao, ma xui quỷ khiến, tôi lại đưa thẻ cơm trong tay cho hắn.

“Cảm ơn.” Hắn nhận lấy, hôn lên chiếc thẻ một cái, xong rồi mới đưa cho đầu bếp nói: “Làm ơn cho cháu một phần giống y như của bạn ấy.”

Tôi bụng khay thức ăn của mình đi về phía bàn, phát hiện ở cửa ra vào căng tin có mấy người bảo vệ, họ đang đi thẳng về phía này, giống như đang tìm ai đó. Tim tôi không khỏi nảy lên điên cuồng. “Thuốc Độc” bụng khay cơm, luôn bám theo sau tôi. Sau khi tôi ngồi xuống, hắn ngồi đối diện với tôi, tôi

trông thấy trên trán hần rịn mồ hôi.

“Cảm ơn em.” Hần trả thẻ com lại cho tôi, nhú mảy nói với tôi, “Em thích ăn khoai tây sao? Đừng ăn bừa. Con gái ăn thứ này sẽ phát phì.”

“Cậu tới đây làm gì?” Tôi hỏi hần, trực giác nói với tôi, mấy người bảo vệ này có liên quan đến hần.

“Nhớ em, tới thăm em, được không hả?” Hần sấn mặt tới, nhìn vào mắt tôi nói, “Nên biết rằng, tôi không phải là một tay nói dóc cừ khôi, mọi lời nói đều chân thành.”

Tôi không thích đảo mắt tỏ ý khinh bỉ, cũng không thích đập hần một đập hoặc đánh hần một cái. Tôi biết nếu như có một tên con trai cố ý muốn làm ta phát gôm, thì ta chỉ nên giả bộ như vô cảm thì mới có thể là thứ vũ khí có lợi nhất trong việc đối phó với hần. Cho nên tôi cầm đầu, chọn một miếng khoai tây to nhất, ngoạm một miếng to — Thế nhưng, rất nhanh tôi phát hiện cái động tác này đã bật mí thật ra tôi rất để ý đến cảm nhận của hần, thế là tôi là vừa hoảng vừa cuống, trên trán cũng đổ mồ hôi theo hần.

Hần chợt cầm đầu lên, gấp một miếng thịt gà trong khay của hần qua cho tôi.

Tôi tròn mắt há mồm nhìn hần, hần dùng một giọng điệu rất ôn hoà nói: “Ăn nhiều một chút, sắc mặt của em không được tốt lắm.” Nói xong, hần cúi đầu, nhòm nhoàm ăn thức ăn của hần, trông bộ dạng này, có vẻ thật sự rất đói!

Nhóm người bảo vệ đi ngang qua chúng tôi mấy lần, cuối cùng bỏ đi.

Sau đó, tôi trông thấy “Thuốc Độc” đứng dậy từ chỗ ngồi, hần đi một mạch đến bên cạnh tôi, nhẹ nhàng nhét thẻ com vào trong túi áo đồng phục của tôi, sau nữa khẽ thì thầm bên tai tôi một câu: “Mã Tiểu Trắc, tôi sẽ nhớ kỹ em.”

Ngay lúc hần sắp đi, tôi nghe một tiếng “lạnh canh” vang lên, một món đồ ánh vàng chói sáng lặn ra khỏi túi quần của hần, rớt xuống đất. “Này!” Tôi không khỏi gọi với theo hần, rồi lượn món đồ từ dưới đất lên đưa cho hần, lúc đó tôi mới phát hiện, đây là một mặt dây chuyền tượng phật bằng vàng, kích cỡ rất nhỏ, nhưng khá nặng.

Hần ngoái đầu nhìn thấy được, lập tức cầm chặt lấy mặt tượng phật đó trong tay, không nói không rằng gì với tôi, tức tốc biến mất khỏi cảnh tin.

Chỉ để lại một mình tôi ở đó.

Cuối cùng thì tôi cũng không ăn miếng thịt gà hần gấp cho tôi.

Thật gôm. Tôi hung hăng tự nói với bản thân mình.

Chiều hôm đó, trong trường có tin là lầu ký túc xá nam bị mất trộm.

“Quá thần kỳ đi.” Ngô Đan nói, “Tất cả mọi cửa không có khoá đều bị mở toang. Nghe nói lúc đó còn có người đang trong buồng vệ sinh tắm rửa, mở cửa bước ra nhìn một cái, thấy ký túc xá tan hoang, hoảng sợ đến suýt khóc!”

“Mấy thu hình sao không ghi hình được?” Có người tò mò hỏi.

“Ghi cái rắm, tất cả mọi dây điện đều bị rút khỏi ổ cắm.” Ngô Đan dẫu mở.

“Cái cậu nam sinh đang tắm đó là Tiêu Triết ở trong lớp của các cậu!” Nữ sinh giường số 2 là học lớp kế bên, cô ta vừa cạp táo vừa nói một cách khó tin: “Nghe nói đến cả quần lót của cậu ta cũng bị trộm mất đấy.”

“Ha ha ha.....” Bọn họ lại cười rộ lên một cách mờ ám

Tôi đang còn ngồi trên giường đọc tạp chí tiếng Anh phải giờ cuốn tạp chí lên rõ cao để che đi khuôn mặt khi trắng khi đỏ của tôi.

Tôi nghĩ, tôi biết kẻ làm ra chuyện này là ai.

Trên đời này thật có thể có chuyện khéo đến vậy sao?

Còn tôi, thế mà lại cho hần mượn thẻ lấy com, tôi vậy thì coi như là gì?

Hôm đó lúc quay lại lớp, sắc mặt của đám con trai đều có vẻ nặng nề. Có nam sinh còn nói: “Đề cho bố mày biết được nó là ai, sẽ chết với bố!”

“Ôi Zippo của tớ, là quà mối tình đầu tặng cho tớ!”

“Mẹ kiếp..... đang diễn phim Mỹ à, mà bảo vệ cũng hơi vô dụng quá đi!”

Lớp phó sinh hoạt đi hết bàn này tới bàn kia ghi xuống từng món đồ mỗi người bị mất trộm. Lúc cô ta đi tới chỗ của Tiêu Triết, vừa đặt cuốn sổ xuống bàn xong, Tiêu Triết liền quát lên với cô ta: “Đi chỗ khác!”

Lớp phó sinh hoạt là một cô bé nhỏ con nói chuyện nhỏ nhẹ, tức giận hung hăng trừng mắt mắng cậu ta một câu: “Có bệnh!”

“Miếng tượng hộ thân của cậu ta bị mất trộm rồi. Lúc cậu ta đi tắm, tháo nó ra đặt bên cạnh gối, là một mặt dây chuyền tượng phật bằng vàng đấy, trước lúc mất, mẹ cậu ta đã tặng cho cậu ta.” Nhan Dữ Dữ vừa nhai kẹo bạc hà, vừa lải nhải bên tai tôi.

Trước lúc mất?

Tôi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Nhan Dữ Dữ.

“Lúc cậu ta học lớp 8 mẹ cậu ta mất. Ung thư vú.” Nhan Dữ Dữ hiểu rõ ý tôi, giải thích.

Trái tim tôi tựa như bị một vật gì đó đâm sâu vào, co rút lại. Tượng phật bằng vàng?! Tôi lập tức nhớ ngay, đây chẳng phải là món tôi lượm lên cho hân sao? Đầu óc tôi chợt biến thành một mảng trắng xoá, tôi ngược đầu rướn nhìn Tiêu Triết ở phía trước theo bản năng, cậu ta đang nhoay nhoáy chép bài, cuốn sách tiếng Anh ở trước mặt bị lật soàn soạt, tựa như muốn copy một lèo hết thấy tất cả những đơn từ trong đó 100 lần rồi mới dừng được.

Mã Trác, mi là một tông phạm, mi đã phạm một lỗi lầm nghiêm trọng đến nhường nào.

Do sắp nghỉ cuối học kỳ, sẽ ngưng không có bài tập đem về nhà, cho nên tối nay, giáo viên đã ra rất nhiều bài tập. Quy định của Thiên Trung là bất kể có bao nhiêu bài tập, đều phải làm hết toàn bộ trong tiết tự học buổi tối, nếu như trễ nải đến tiết sau, thì thả khỏi nộp luôn.

Lúc tiết tự học buổi tối tiến hành được quãng một nửa, cả một lớp học yên tĩnh lạ thường, gần như hết thấy mọi người đều đang nghiêm túc làm bài tập. Bàn học của tôi nhúc nhích một chút, tôi ngẩng đầu, trông thấy Tiêu Triết đã đứng dậy từ chỗ ngồi. Cậu ta đang cởi chiếc áo len bên ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo may-ô trắng bên trong, rồi đơn thân độc mã chạy ra khỏi lớp.

Xuyên qua cánh cửa sổ, tôi trông thấy bóng dáng màu trắng của cậu ta lặng lẽ mất hút trong bóng tối.

Tôi lại ngẩng đầu nhìn những người khác, hầu như không có ai phát hiện ra Tiêu Triết đã rời đi, ngay cả bạn cùng bàn với cậu ta cũng đang tay chống đầu, lặng cảm máy móc hí hoáy gì đó trên cuốn vở bài tập.

Tôi nằm bò ra bàn học, nhìn bóng tối vô biên ở bên ngoài cửa sổ, không biết nên phải xử sự ra sao.

Lần này, lúc tôi nhận ra mình lại đã bị lợi dụng thêm một lần nữa, trong lòng không có bất cứ cảm giác gì khác trừ khiếp sợ và phẫn nộ. Tôi xin thề, tôi hận hân. Hận hân khiến tôi cảm thấy mình ngu xuẩn, hận hân khiến tôi tổn thương đến Tiêu Triết, hận hân khiến tôi trở nên một tên tông phạm mang tội ác không chôn dung thân y như hân.

Nguyên một tiết tự học buổi tối, Tiêu Triết không xuất hiện. Lúc tiết tự học kết thúc, nỗi tự trách trong lòng tôi đã lên đến tột đỉnh, lấy lý do có câu hỏi cần hỏi giáo viên, không quay về ký túc xá cùng với Nhan Dữ Dữ.

Tôi quyết định đi tìm cậu ta.

Mãi đến nửa tiếng đồng hồ sau, tôi mới phát hiện ra cậu ta ở phía sau một hòn non bộ sau trường.

Kính của cậu ta bị vứt qua một bên, lưng xây về phía tôi, ngồi xổm dưới đất, cậu ta rút đầu vào trong cổ áo, chiếc áo may-ô trùm kín lấy đầu của cậu ta, nửa phần lưng gầy gò lộ ra ngoài.

Một cơn gió lạnh quét qua, tôi không khỏi rùng mình. Cậu ta chỉ mặc mỗi một chiếc áo may-ô đơn bạc cũng run lên bần bật.

Tôi không nỡ lòng nào gọi cậu ta, chỉ đành đứng bất động một bên.

Tôi chưa từng thấy một ai dè dặt nỗi đau của mình đến vậy — nỗi đau đớn của nội tôi lúc cha tôi chết 15 năm về trước; nỗi đau đớn của A Nam lúc mẹ tôi chết 7 năm về trước; nỗi đau đớn của tôi khi nội chết; so với nỗi đau đớn hiện giờ của cậu ta, tựa như đều hoá thành mây khói hư vô, không nhằm nhò gì cả. Tôi nghĩ, chắc có lẽ bởi vì chỉ ít, nước mắt của chúng tôi đều có thể rót khắp nơi một cách quang minh chính đại, trong khi cậu ta không thể, hoặc có lẽ, cậu ta vốn không cho phép mình được làm như thế, cậu ta chỉ có thể dùng một chiếc áo mỏng manh bọc mình lại rồi khóc.

Tiêu Triết, xin lỗi.

Xin lỗi.

Tôi không gọi cậu ta, mà lẳng lặng rút lui.

Một khắc đó, tôi đã quyết tâm, tôi phải đi tìm Thuốc Độc, đòi lại món đồ của Tiêu Triết.

Bồi thường cũng được, nhận lỗi cũng đành, tôi chỉ muốn trả lại cho Tiêu Triết món quà mà mẹ cậu ta đã để lại cho cậu ta. Tôi không biết vì sao, cũng có lẽ là vì chúng tôi đều không có mẹ, đúng không? Chẳng qua là, mẹ của cậu ta đã để lại cho cậu ta một tấm bùa hộ thân, còn mẹ tôi, ngoài chính bản thân tôi ra, đã không còn để lại bất cứ một món đồ gì cho thế giới này nữa.

Bản tin tức của trường nói, hôm nay có trận rét đầu tiên vào đông, tôi mặc chiếc áo lạnh cũ mua hồi còn học cấp 2, hối hả đi về phía ngôi trường dạy nghề mà tôi chưa từng bao giờ ghé qua, tôi chẳng hề lo sợ giá rét của thời tiết, hoặc có thể nói, giờ phút này, không có bất cứ điều gì có thể làm tôi sợ hãi.

Tôi chỉ biết, tôi nhất định phải đòi lại đồ cho Tiêu Triết, nhất định.

Bằng không, cho dù phải cùng ngồi tù với hắn, tôi đây chẳng sợ gì.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Ra khỏi cổng của Thiên Trung, tôi nhận ra trời đang mưa phùn, cơn mưa của đầu đông này không lớn, nhưng giăng mịn mờ, rót lên mặt nghe rét căm căm. Hạt mưa rơi vào trong khoang mũi, tôi chợt hắt hơi đến hệt hết cả hơi. Cảm giác này bắt nguồn từ dạo còn bé, yên yên được khá lâu rồi, nay nó bỗng dưng bùng tỉnh, làm tôi hoảng sợ đến lạnh hết tay chân. Tôi đứng trong mưa, thở dốc, định xoay người bỏ chạy, nhưng lại không kháng cự được mà cứ tiếp tục tiến về phía trước.

Tôi vẫn luôn không chiến thắng được số phận.

Buổi chiều chính là lúc trường dạy nghề tan học. Tôi chọn tới đây vào giờ này, là vì trừ phi ôm cây đợi thỏ, tôi cũng không có cách thức đặc biệt nào để tìm được hắn. Chiếc khăn quàng cổ là món đồ nguy trang rất tốt cho tôi, nó có thể che hết đi hơn nửa khuôn mặt của tôi một cách rất thuận lợi, như thế này thì sẽ không bị ánh mắt hiếu kỳ nào thăm dò nữa nhì. Nhưng tới chốn này, tôi mới phát hiện tôi đã sợ bóng sợ gió rồi. Từng tốp đám ba nam sinh nữ sinh như cá tuôn ra khỏi cổng trường, kẻ cười đùa ồn ào, kẻ vừa lật tạp chí xem vừa nghe MP3. Trong thời tiết lạnh như vậy, người che dù lại rất ít. Nữ sinh của trường dạy nghề trông có vẻ nhiều hơn nam sinh rất nhiều, hầu hết bọn họ đều mặc váy mini một màu, giày boots kiểu dáng khác nhau, bất kể béo gầy, đều dũng cảm để lộ cặp chân trần. Đợi gần nửa tiếng đồng hồ, vẫn không có ai chú ý đến sự tồn tại của tôi, hoặc có thể nói, không ai buồn chú ý đến sự tồn tại của tôi. Tôi cúi đầu tự nhìn quần jeans của mình và đôi giày thể thao cũ đã ố màu, hiểu ra nguyên do. Váy càng hay, không biết vì sao, mọi bất an trong lòng tôi đều tan hết thấy, thế là tôi kéo chiếc khăn quàng cổ đã làm cho tôi hơi ngột ngạt xuống một chút, đứng ngược dòng học sinh, thân nhiên đợi bên cạnh cổng trường.

Tôi lại đợi thêm 15 phút đồng hồ, đám đông đã tản đi, cổng trường cuối cùng vắng lặng, có người đóng cánh cổng sắt lớn lại, chỉ để mở một cánh cửa nhỏ nhỏ bên hông. Tôi không trông thấy hắn, loại người như hắn, đám ngày ngày trốn học cũng không chừng. Đợi hay là không đợi? Trong lòng tôi giằng co, cuối cùng cuộn cờ thu trống, quyết định rời đi. Ngay lúc ấy, sau lưng chợt có người nói: “Cậu tìm hắn sao?”

Tôi ngạc nhiên xoay lại, người tôi trông thấy là Vu An Đoá.

Cô ta che một cây dù màu xanh lam, từ Nhan Dự Dự, tôi học được nhãn hiệu E-LAND này, nhưng đây là lần đầu tiên tôi biết đến, có người có thể dùng một nhãn hiệu mang phong cách vườn trường này mặc trông đẹp đến thế. Cô ta không lộ đuôi, bên ngoài chiếc quần jean bó thon dài là một đôi giày boots búp bê đáng yêu. Lần đầu tiên nhìn cô ta ở cự li gần, mới phát hiện cô ta thật sự xinh đẹp, da thịt như một tờ giấy bóng màu trắng pha chút hồng, môi nhuộm chút màu sắc như thạch trái cây, cả một con người như toả sáng.

Tôi hình như chỉ lo nghiên cứu ngoại hình của cô ta, quên trả lời câu hỏi.

“Tớ biết hắn ở đâu.” Vu An Đoá nói. “Nếu như cậu bằng lòng giúp tớ một việc, tớ có thể nói cho cậu biết.”

“Được.” Tôi nói, chỉ muốn xem coi rốt cuộc ý đồ của cô ta là gì.

Cô ta nhét dù vào tay tôi, lấy chiếc cặp nhỏ màu đỏ trên lưng xuống, rút từ trong đó ra một phong thư, đưa cho tôi nói: “Phiền cậu chuyển đến tay hắn, nói với hắn tối nay mười giờ, tớ sẽ đợi hắn ở chỗ cũ, cảm ơn cậu.”

Đây là một phong thư nhỏ nhỏ màu trắng, thoang thoang mùi hoa bưởi. Tôi đã từng nghe nói, mùi hoa bưởi khiến cho người ta trẻ đi 10 tuổi, không biết Vu An Đoá có phải vì lý do này mà thích nó không. Muốn cần nói, nhất định là thư tình, nhưng mà vì sao cô ta không tự mình đưa cho hắn nhì, chẳng lẽ giữa bọn họ đang có vấn đề gì đó? Tôi đang do dự, không biết có nên thò tay ra nhận lấy hay không, cô ta đã tóm lấy tay tôi, tựa như đang gấp một tờ giấy, giúp tôi nắm chặt nó.

“Sau khi vào cổng, dãy phòng học phía bên trái, lầu 3, phòng học thứ nhì, hắn nhất định ở trong đó. Đi đi.”

“Nhưng mà,” Tôi cầm thư, “Nếu tìm không ra hắn thì sao?”

“Nhất định có hắn ở đó. Phiền cậu nhắc nhở hắn, 10 giờ, ngàn vạn lần đừng quên.” Nói xong câu này, cô ta lập tức xoay người rồi bước.

“Này.” Tôi gọi theo cô ta, “Dù của cậu.”

“Cậu dùng đi.” Cô ta ngoái đầu, mỉm cười với tôi, rút ra một cây dù khác từ trong cặp, bung lên rồi cất bước.

Một cây dù màu xanh lam y đúc. Một người mà có hai cây dù giống nhau trong cặp, thật không hiểu nổi nguyên do.

Tôi bước qua cánh cửa nhỏ bên hông mà vào. Ngóảnh đầu nhìn, văn phòng bên hông trống hoác, điều này cũng khác với Thiên Trung, 24/24 luôn có hai người bảo vệ trắng kiện đứng trấn ngay trước cổng hoặc chậm rãi đi qua đi lại. Nhưng cũng được tích sự gì đâu cơ chứ, vẫn không phải đã để cho một tên lưu manh con dễ dàng lên vào hốt sạch sao? Nghĩ thế, không khỏi cảm thấy chút bị ai thay cho một ngôi trường trung học trọng điểm.

Rất nhanh tôi đã tìm ra dãy phòng học mà Vu An Đoá nhắc tới, xếp dù lại, bước nhanh lên lầu 3. Cầu thang rất yên tĩnh, nhưng vừa leo lên tới lầu 3, tôi liền nghe thấy tiếng động không nhỏ, tôi lần theo hướng có tiếng động rào bước, lúc đứng ngoài cửa sổ của phòng học thứ 2 nhìn vào trong, tôi dừng bước, sững người.

Có người đang đánh nhau.

Bốn, năm tên, vây lấy một. Kẻ chịu đòn đang bị một tên phía sau bịt chặt miệng, không kêu lên được, khoe miệng hắn đang chảy máu, ngực đang bị một kẻ khác dùng chân hung hãn đá vào, mạnh đến độ khiến cho tên đang giữ ở phía sau cũng bị đá giật lùi mấy bước, trong mắt của hắn, khí cảm thù đang bốc cháy ngùn ngụt như lửa.

Tôi không kim được mà hét lên một tiếng.

Bởi vì tôi đã nhận ra, kẻ bị đánh không ai khác, chính là Thuốc Độc.

Ngay sau tiếng hét của tôi, mấy tên nam sinh kia ngưng đánh đập hắn, chậm rãi thông thả vút qua một bên sàn như một trái banh da bị rách, sau đó, bọn chúng cũng chẳng thèm lo bỏ chạy, mà nghênh ngang bước ra khỏi cánh cửa sau của phòng học, giống như vừa mới làm xong một việc rất nhàn nhã. Có thể thấy được, bọn chúng chẳng qua chỉ là đã đánh một rồi, chứ không phải là vì sợ hãi. Lúc bọn chúng đi ngang qua tôi, có mấy tên trong bọn còn huyt sáo, nước bọt spút bắn lên mặt tôi, tòm lợm đến khiến tôi buồn nôn, tôi nhanh chóng lấy vũ khí của mình — chiếc khăn quàng cổ màu đỏ — kéo cao lên, che toàn bộ khuôn mặt. Đợi đám người ấy chạy như bay xuống dưới lầu xong, tôi đẩy cửa phòng học, bước đến trước mặt hắn. Hắn nửa nằm nửa ngồi nơi đó, im hơi lặng tiếng, khiến tôi không rõ tình trạng của hắn ra sao.

“Này.” Tôi ngồi xổm xuống, khẽ gọi hắn, “Cậu không sao chứ?”

Hắn cuối cùng ngược đầu lên nhìn tôi, vết máu bên khoe miệng vẫn đó, mắt coi bộ vẫn còn tỉnh táo. Tôi thầm cảm thấy yên tâm hơn, rút giấy lau miệng ra đưa cho hắn, hắn lại không cầm, tựa như đang đợi tôi lau cho hắn. Tia nhìn bắn ra từ trong đôi mắt hắn khiến tôi không cách nào chống lại được, tôi bắt lực thò tay ra, cánh tay liền bị hắn nắm lấy trong không trung.

“Mã Tiểu Trác.” Hắn dùng ánh mắt soi xét nhìn tôi nói, “Em là ai? Vì sao mỗi lúc tôi gặp nguy nan nhất đều xuất hiện?”

Tay của hắn vẫn mạnh mẽ đến thế, giống như đang so chiêu với tôi. Tôi muốn rút tay ra, nhưng không đủ sức, hoặc có thể nói, cả người tôi như mất hết sức một cách rất khôn nặn. Tôi không khỏi nghiêng chặt hàm răng, đến độ không biết làm thế nào để hể răng.

“Đang hỏi em đấy!” Hắn ép tôi.

Cuối cùng tôi phun ra một chữ đơn bạc: “Không.”

Hắn cười: “Tạm thời tha cho em. Đợi tôi bình phục rồi sẽ từ từ tra hỏi em.” Nói xong, hắn mới buông cánh tay tôi ra. Rồi từ từ bò dậy từ dưới sàn, đứng thẳng người.

“Đừng lo.” Hắn vẫy vẫy cánh tay, giọng điệu tựa như đang an ủi tôi, “Đánh lộn thường như cơm bữa.”

“Là bị người ta đánh.” Tư duy và mồm miệng của tôi đồng thời khôi phục lại sức tỉnh táo, lập tức sửa lưng hắn.

Hắn lơ tôi, xoay người lấy đi động ra gọi.

“Mau tới đón đi.” Hắn nói, “Ông đây vừa bị ám toán. Cái thằng chó đẻ Đại Bang, cồng rắn cắn gà nhà, mau tìm người bóp chết nó cho tôi!”

Tranh thủ lúc hắn gọi điện thoại, tôi đã lùi ra tới cửa phòng học, đang nghĩ xem làm thế nào để đòi được miếng tượng phạt từ hắn.

“Nếu cậu không trả lại tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Xin cậu trả lại cho tôi đi, nó rất quan trọng đối với bạn của tôi.”

“Tôi rất thích nó, vẫn muốn mua mà mua không được, hay là cậu bán cho tôi đi.”

.....

Hình như mỗi câu đều rất gượng gạo — Tôi còn chưa rút ra được câu nào hay ho nhất, hắn đã cất đi động, ngoắc tay với tôi nói: “Come on!”

Mặt tôi vì tức giận mà đỏ gay. Tôi dĩ nhiên sẽ không chạy qua đó, huống chi tôi căm ghét và khinh bỉ giọng điệu của hắn. Hắn dám múa tiếng Anh trước mặt tôi. Hắn đã xem qua bao nhiêu đoạn phim quảng cáo thô tục mới học được một chữ “come on” để phang lung tung? Rốt cuộc hắn có biết “come

on” có bao nhiêu nghĩa không? Có phải là hấn gặp ai cũng ngoắc ngoắc tay nói “come on” không? Tôi nghĩ hấn hấn đã hiểu rõ tôi khác với đám nữ sinh kia, nếu như hấn cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời giống bọn họ, vậy thì hấn đã lầm to rồi!

Thế là tôi đứng lì bất động bên cửa.

Hấn nhếch miệng cười một cái: “Em nhớ tôi rồi, phải không?”

Tôi quả quyết nhanh chóng lắc đầu.

“Từ bảy tuổi tôi đã biết, con gái lác đầu có nghĩa là gât đầu.” Hấn ôm chỗ ngực ban nãy bị hung ác đá một cú chắc vẫn chưa đỡ đau, chậm rãi bước đến trước mặt tôi, hải lòng thương thức sắc mặt đỏ gay vẫn chưa tan đi của tôi.

“Trả cho tôi.” Tôi nói.

“Cái gì?”

“Tượng phật vàng.” Tôi nói, “Cái trong căng tin.”

Hấn trông giống như đang cố gắng nhớ lại, sau đó nhú mày hỏi tôi: “Là của em?”

“Không.” Tôi nói.

Hấn cố ý vươn cánh tay dính máu và đất bụi dơ dáy ra, làm bộ như vô ý chà chà hết lên chiếc khăn quàng cổ màu đỏ của tôi, tôi kéo một phát vứt luôn chiếc khăn xuống đất, một luồng khí lạnh băng băng ào vào cổ áo tôi, tôi không khỏi rung mình một cái, con hắt xì như muốn bắt đầu, tôi nuốt mạnh một ngụm nước bọt xuống, không muốn để cho hấn trông thấy vẻ kinh hoàng của tôi. Hấn ra vẻ như đi guốc trong bụng tôi thì thầm hỏi: “Có phải — tín vật tình yêu?”

“Bậy bạ!”

“Em có cách nào nói câu dài hơn chút không?” Hấn chợt bật cười, “Em thật khác so với đám con gái nhà người ta, bọn họ ồn ào, em thì ——”

Hấn kéo dài chữ “thì” đó rõ dài, ý là để tôi tự điền vào chỗ trống trong đầu, tôi mới không để cho hấn đắc ý. Tôi vẫn giữ yên vẻ mặt lạnh như tiền, coi như không nghe thấy lời hấn nói. Hấn biết tôi không mắc bẫy, ngừng một lúc, tự mình bắt đầu giải thích: “Bọn nó rõ ràng là sợ tôi, lại làm bộ ra vẻ như không sợ tôi, em thì rõ ràng không sợ tôi, nhưng lại làm bộ ra vẻ như sợ tôi, thú vị.”

Thuốc Độc, người như tên, tôi cảm thấy tôi sắp bị hấn xoay vần trong đám sương mù muốn ngất tới nơi, hơn nữa tôi không có chút hứng thú nào đối với giọng điệu như ra lệnh của hấn, thế là tôi tăng tốc độ lời nói của mình với hấn: “Cậu mà không chịu trả lại, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Em nói gì?” Có vẻ như hấn bị lời nói của tôi chọc giận, sấn lên một bước, nhìn trừng trừng vào mắt tôi, “Ranh con nói tôi nghe lần nữa xem!”

“Báo cảnh sát.” Tôi chỉ lặp lại ba chữ mấu chốt, không biết vì sao, trông thấy hấn giương nanh múa vuốt tôi lại cảm thấy không có gì đáng sợ cả.

Không biết có phải là do tôi không che dấu kỹ được nét mặt đắc ý của mình đã làm cho hấn càng thêm nổi giận hay không, hấn thò tay vào túi quần móc ra một vật, dùng nó dí vào thắt lưng của tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có từng nếm mùi bị một dao đâm xuyên qua người chưa hả, nữ anh hùng của tôi.”

Trong khi nói, hấn đã dùng đến con dao.

Tôi cảm thấy hơi nhói đau, lại tựa như không chắc chắn lắm, như ngày xuân ở quê nhà, chân trần chạy bên những con kênh đã ngập nước, vô tình bị cò cửa, chỉ là cái đau nhoi nhoi như vậy.

À, thì ra cảm giác bị dao dí vào chẳng qua cũng chỉ là như vậy. Suy nghĩ của tôi lại nổi con lan man một cách rất chết tiệt, tôi bắt đầu nghĩ đến bà ấy, không biết năm đó, trong khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, có phải bà ấy cũng có cảm giác và ý nghĩ như vậy?

“Em đang nghĩ gì thế hả?” Hấn tò mò ghé tới gần, tôi đã ngửi thấy hơi thở từ mũi của hấn, lưng tôi dán vào tường, trước mặt là con dao của hấn, tôi chỉ đành đón lấy ánh mắt của hấn, thậm chí còn hơi nín cười, rồi nhắm mắt lại.

Không biết bộ dạng sẵn sàng chờ chết đầy khiêu khích này của tôi có khi nào phản tác dụng mà kêu lên té bào khát máu của hấn, khiến hấn ra tay thật với tôi không chút lưu tình hay không?

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, tôi thật tình không sợ, không sợ một chút nào. Nhớ nhớ nhung và thương xót mẹ ở trong lòng đã diệt hết nỗi sợ hãi của tôi đối với cái chết, cho dù là đang phải đối diện với mũi dao tàn độc. Nhưng mà, tôi vô cùng hối hận mà nghĩ bụng: tôi thật không nên cứu hấn. Không chỉ có một, hai lần, mà cả những ba lần. Cái tên khốn kiếp, không chỉ rất tệ bạc, sớm đã nên chết này, không phải sao?

Tôi và hấn tiếp tục nhìn nhau. Một giây trôi qua, năm giây trôi qua, mười giây trôi qua, thậm chí có thể mấy phút đã trôi qua.

“Ha ha.” Cuối cùng hấn tự mình cười một tiếng ngắn ngủi, thoãn thoát thu dao vào lại trong túi của hấn, sấn mặt vào mặt tôi. Nhưng, ngay giây đó hấn đổi tư thế, nghiêng mình cúi đầu. Hơi thở của hấn dường như đóng đinh trên cổ tôi, và vết máu bên khoé miệng của hấn.

Hắn định làm gì đây?

Trong một giây đó, tôi thừa nhận tôi có chút xuất thần. Thì ra cảm giác đầu óc trống rỗng chính là thế này nhỉ? Đã rất lâu rồi tôi không gần gũi với ai như thế này. Điều đó khiến cho tôi không nhìn được mà nghĩ đến một đứa con gái đồng trang lứa thuở bé đã từng ôm tôi một cách thô lỗ. Nó thích ăn kem cây, ở ngay căn hộ đối diện nhà chúng tôi. Tôi nhất thời không nhớ ra tên của nó, tôi chỉ nhớ ánh mắt của nó, và câu nói ác độc nó từng thốt ra khỏi miệng: “Lâm Quả Quả, con điểm.” Tôi cảm thấy tôi chưa từng nhớ tới nó là vì tôi muốn tránh xa tất cả những gì gọi là “ác” một chút, thêm một chút, rồi thêm chút nữa.

Hơi thở tràn đầy khí nóng của hắn dán vào cổ tôi, rồi theo cổ tôi, chuyển xuống dưới. Tôi không khỏi rung mình mà tỉnh ngay lại: hắn đang tính xâm phạm tôi!

Toàn thân tôi căng cứng, chớp mạnh mắt. Lại không ngờ, hắn sẽ đột nhiên dúi đầu đi, dùng một ánh mắt khiêu khích nhìn tôi, nhưng điều tôi rất nhanh hiểu ra chính là — ánh mắt khiêu khích mang một sự mỉa mai.

Hắn vốn không có ý định xâm phạm tôi. Hắn chỉ muốn hưởng thụ nỗi sợ hãi và bối rối của tôi, chỉ có thế thôi.

Trước bộ dạng trợn mắt há mồm của tôi, hắn lùi ra sau một bước, vẫy vẫy tay với tôi, để lộ ra một nụ cười thắng lợi tựa như của một tên cướp giữa đêm tối xe giựt bốp những cô gái, sau đó chạy như bay ra khỏi phòng học.

Tôi không ngây ngốc ở đó, mà ngay cả chiếc dù của Vu An Đoá bị rớt xuống đất cũng không buồn lượm, đã chạy rượt theo hắn thực mạng, nhưng đến khi tôi thở hồng hộc chạy xuống được dưới sân vận động, trên sân không một bóng người. Trên mảng đất đang thi công gần đó, vũng nước đang có từng hạt nước rơi xuống khuấy động. Tôi chợt nhớ ra mình đang đứng trong mưa. Mưa đã bắt đầu nặng hạt. Mục đích của tôi hoàn toàn chưa đạt được, mà lại vô duyên vô cớ bị si nhục, cái lạnh lẽo của hạt mưa càng khiến cho nỗi chán nản trong lòng tôi thêm bành trướng. Tôi siết chặt nắm tay, hận không tự đập cho mình một trận ngất luôn cho rồi. Tôi sao lại có thể u mê như thế, sao lại có thể quên cái màn trên xe buýt, sao lại có thể hy vọng một tên khôn kiếp đi rù chút từ bi. Nếu như tôi có được con dao của hắn, tôi nhất định sẽ rạch nơi hắn vừa mới đụng vào lúc mới rồi cho đến khi chảy máu đầm đìa, để giúp bản thân mình mãi mãi ghi nhớ sai lầm ngu xuẩn mình đã phạm ngày hôm nay. Đương nhiên, điều tôi càng muốn làm hơn chính là, tóm lấy hắn, xáng cho hắn một ti cái bạt tai, sau đó, dùng một chiếc kim cỡ to khâu kín mít cái mồm đầy rẫy tội ác của hắn. Nhưng tôi chỉ có hai bàn tay trắng, lạnh đến run lên, có nghĩ ác độc hơn nữa cũng vô dụng. Lúc tôi đang còn đội mưa, từng bước từng bước lần ra khỏi cánh cổng của trường dạy nghề, chợt trông thấy một chiếc xe vô cùng cũ nát, lại dơ bẩn đến tựa như trát đầy bùn, lạng lách đông tây tứ phía, sau đó xoay ngang ngay trước mặt tôi.

Xe vừa đứng lại, cánh cửa sau của xe bật mở, chỉ thấy một bàn tay thò ra, và cái giọng chết giấm kia: “Muốn lấy đồ của em thì lên xe!”

“Mã Tiểu Trắc.” Hắn dùng ánh mắt soi xét nhìn tôi nói, “Em là ai? Vì sao mỗi lúc tôi gặp nguy nan nhất đều xuất hiện?”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20

Có lẽ từ bé, tôi đã là một đứa con gái vẫn luôn yêu thích mạo hiểm. Trước đây tôi ngoan ngoãn khuôn phép, chẳng qua chỉ vì tôi chưa có cơ hội mạo hiểm mà thôi. Lúc tôi ngồi vào trong xe, bị ép sát vào Thuốc Độc, tìm đập thỉnh thỉnh một cách không cách nào kiểm soát được mà vẫn sẵn sàng chuẩn bị làm chuyện ngu ngốc, ý nghĩ đầu tiên chớp qua trong não tôi lại là một câu đánh giá bản thân như thế.

Được rồi, không thể không thừa nhận, điều này quả thật hơi buồn cười.

Thuốc Độc lại đội chiếc mũ của hắn lên, người lái xe ở phía trước cũng đội một chiếc mũ y hệt. Tôi nhìn không rõ mặt của hắn ta. Bọn họ đều rất trầm lặng, bầu không khí có vẻ rất quý dị. Xe lái ra thật xa mới nghe người ngồi phía trước nói chuyện, là một cô gái, chỉ có điều giọng có vẻ thô.

Cô ta lạnh lùng nói: “Sao mày chưa bị đánh chết?”

Thuốc Độc vỗ vỗ vai tôi: “Vị nữ hiệp này đã cứu tôi.” Tôi tránh đi, nhưng rất nhanh đã phát hiện đây chỉ là một động tác mang tính tượng trưng, chiếc xe này quá chật chội, phía đằng sau có hai chúng tôi ngồi là coi như chừa còn chỗ trống nào để nói được nữa.

Cô tài xế có một cái miệng còn cay độc hơn cả Thuốc Độc: “Thường thay bạn gái vốn chẳng sao, nhưng mà càng thay càng xấu thì mày dở quá rồi.”

“Ê, tích chút đức cho cái miệng đi!” Thuốc Độc bảo, “Bạn trai của bà hỏi đến thế mà tôi toàn nhịn đấy.”

Cô kia cười ha ha: “Hỏi tao mặc kệ, có tiền là được.”

“Chả có tiền cũng vô dụng, bà phải làm sao lừa lấy hết tiền của chả.” Thuốc Độc nói, “Còn không thì bà vênh vào cái gì.”

“Hiện giờ hán còn được chút việc, đợi hán kiếm thêm ít năm,” Á đàn bà kia đáp mà không biết ngượng mồm, “Sau hai năm kiếm đủ tiền rồi, tao giết hán, cao bay xa chạy, còn gì sướng bằng? Ha ha ha.”

“Em có gặp mụ nào không biết xấu hổ như mụ này chưa?” Thuốc Độc chột nghiêng đầu hỏi tôi.

Tôi chả bụng dạ nào tham dự vào cái trò đánh yêu ghét mắng của bọn họ, hỏi hán: “Các người vậy là tính đi đâu?”

“Đi giết người.” Vị phía trên cướp lời đáp lại, “Nếu mà sợ, mời em gái xuống xe trước.”

“Tôi muốn tượng phật vàng.” Tôi nói với Thuốc Độc, “Cậu mà đưa tôi, tôi sẽ đi theo cậu. Nếu không đưa, để tôi xuống xe ngay bây giờ.”

Thuốc Độc tựa như đang còn nhắm mắt nghỉ ngơi, chiếc mũ đầy hờ trên mặt, chỉ lộ ra phần mặt từ mũi trở xuống. Hán ngửa đầu ra sau một cách rất thoải mái, thốt ra giọng nói nhẹ tựa như hơi thở: “Không đưa, cũng không cho xuống.”

Tay tôi dứt khoát cầm chỗ mở cửa của xe. Chỉ có điều cửa xe đã bị khoá, lúc tôi thử dùng tay mở, cửa vẫn im lìm không động tĩnh. Tôi vươn tay rờ rờ cửa sổ kính dính đầy bùn, thầm nghĩ nếu đập vỡ cửa kính thì có thích hợp hay không? Vừa nghĩ ra ý này tôi đã bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm xem có vật gì đủ cứng để đập kính không. Thuốc Độc ngồi thẳng dậy, chiếc mũ của hán tuột xuống từ trên đỉnh đầu, rớt dưới đất, hán không lợm lên, nhưng chậm rãi cúi người, ép sát đến gần mặt tôi. Thứ cảm giác này khiến cho tôi không khỏi nghĩ đến hành động vô lễ của hán đối với tôi lúc này., tôi lập tức vươn tay cho hán một cái bạt tai. Nhưng mà, sức của tôi quá ít, bàn tay của tôi tiếp xúc với mặt của hán, hầu như chả phát ra bất cứ âm thanh nào. Đánh xong, tôi hơi thở của tôi càng gấp rút, cắn chặt môi nhìn hán, nhưng điều này vốn chả làm hán sợ được. Biểu hiện của hán giống y như hết thấy những tên lưu manh trên TV, chậm rãi quay đầu qua, sau đó cười một cách trơ tráo. Điều khiến tôi đặc ý là, cái cô lái xe cũng bật tiếng cười sáng khoái, vừa cười vừa nói đan xen với tôi: “Lần đầu tiên bạt tai hả? Động tác cần phải luyện nhiều hơn nữa.” Nói xong, cô ta ấn còi xe thật mạnh một cái, chiếc xe kỳ lạ ấy liền phát ra một tiếng rú quái dị.

Thuốc Độc cũng không tiếp tục phát huy những lời trêu chọc rất đả thương lòng tự tôn của người ta này, mà lại đem một con dao bấm sáng loáng tung lên một vòng trong không trung, rồi bị hán chụp lại nắm chặt, nhét qua cho tôi: “Tôi thấy, em cần dụng cụ. Đây, đây, cầm lấy nó!”

Ánh mắt tà ác của hán đầy châm chọc khiêu khích nhìn tôi một cách lớn gan lớn mật. Tôi né tránh ánh mắt của hán, quơ lấy con dao, khế bấm, lưỡi dao sắc nhọn lập tức bật ra. Tôi không chút do dự dùng tay bóp chặt cổ hán, cơ thể không khỏi đổ nghiêng qua, tay kia cầm mũi dao chĩa ngay vào cổ hán.

Hán hoàn toàn không có bất cứ phản kháng nào, thế là bị tôi dí vào sát trong góc của hàng ghế sau, người co lại, nhìn tôi như cười như không.

Tựa như đang đóng một bộ phim điện ảnh, chúng tôi phối hợp không chút sơ hở.

“Đám.” Dáng vẻ của hán chẳng mang chút lo lắng gì, trái lại còn dùng ánh mắt đầy khuyến khích và mong đợi nhìn tôi nói, “Nhắm cho trúng! Đúng rồi, chính thế! Dùng sức!” Giọng điệu như đang chỉ huy tôi giết một con gà. Hán thậm chí còn có ý rướn cổ, đầu sắp đụng mũi xe tới nơi, để lộ ra một đường động mạch thro màu xanh lam trên cổ cho tôi xem, chỉ còn đợi tôi lấy máu hán.

Tôi không dùng sức, nhưng cũng không buông dao trong tay xuống. Tôi nghĩ đến một câu tục ngữ rất tục, “Heo chết không sợ nước sôi,” thì ra chính là thế này. Tôi không phải là một kẻ khát máu, cho nên đương nhiên tôi không tiếp thụ kiến nghị của hán. Nhưng tôi bảo đảm, nếu hán còn khiêu khích tôi nữa, cho dù tôi không đâm hán, cũng sẽ dùng mũi dao dích chầy máu một vết trên cổ của hán! Một lần nữa tôi lại bị lỗi suy nghĩ độc ác của mình làm hết hồn, bàn tay cầm dao có lẽ do cơ bắp quá căng thẳng mà run lên, Thuốc Độc nhanh nhạy phát hiện ra điểm này, hán thò hai ngón tay kẹp lấy con dao trên tay tôi, sau đó nhẹ nhàng né đầu qua, dùng một giọng điệu vô cùng dịu dàng nói với người ngồi ở hàng ghế trên: “Bà chị à, tôi cuối cùng đã gặp một cô gái táo bạo hơn bà.”

Thành thật mà nói, tôi vẫn rất cảm kích hán đã cho tôi một bậc thang để leo xuống này. (1)

(1) thành ngữ “cho ai đó một bậc thang để leo xuống” = cho người ta một đường để rút lui đỡ mất mặt.

Chiếc xe dừng lại một cách đột ngột. Cô gái lái xe cuối cùng mới quay đầu xuống, cô ta bật chiếc đèn con trong xe lên, dưới ánh sáng vàng ảm đạm, cô ta đội mũ nên chỉ trông thấy phần mặt từ mũi trở xuống. Nhưng không biết có phải vì cô ta là phụ nữ hay không, mà nét của chiếc cằm của cô ta trông mềm mại hơn của Thuốc Độc rất nhiều.

“Em đáng lẽ nên giết nó đi.” Tuy lưỡi trai của mũ sụp thấp, nhưng một đường hơi nhếch lên phía mép của cô ta nói cho tôi biết, cô ta đang mỉm cười. Lai lịch của nụ cười này không rõ ràng, ý nghĩa sâu xa, không nói rõ được là hữu nghị hay là châm chọc: “Còn không, đưa chết sẽ là em. Muốn làm nữ hiệp, trong bụng khôn khéo mà tay chân mềm yếu thì không xong đâu.”

Tôi không chối cãi. Tôi ngồi thẳng đơ trên ghế ngồi, bụng lấy khuôn mặt thiếu sức sống của tôi. Tôi chả muốn để ý gì đến ai, hãy để cho tôi yên một chập, không thì, nếu như tôi thật sự ra tay giết người, xin đừng trách tôi.

Quảng chừng 15 phút sau, chiếc xe dừng bánh. Thuốc Độc xuống xe trước, mở cửa xe cho tôi từ bên ngoài, hán vỗ vỗ tôi nói: “Mã Tiểu Trác, đi xuống.”

Tôi chưa từng nghĩ, ở Giang Nam cũng sẽ có một kiến trúc như thế này. Trước đây, ấn tượng của tôi đối với toà thành đã là nơi nương thân của tôi gần nửa năm nay rất hạn chế. Trừ cái lần đi chung với Nhan Dự Dự tới cái chợ đầy tiếng ồn ào tựa như một khu vực tạm cư của dân tị nạn, vài con đường lớn phải đi xuyên qua lúc về dưới huyện, và ngôi trường Thiên Trung mà cho tới nay tôi vẫn chưa từng đi sai mọi ngõ ngách nào, thì tôi chẳng biết gì về thể giới bên ngoài cả.

Tôi xuống xe rồi mới phát hiện trời đã tối. Căn nhà của Thuốc Độc cách chỗ này không xa thế mà lại là một căn nhà kiểu cũ có sân trong nhà. Một chiếc bóng đèn điện màu vàng leo lét đơn độc rũ trước cửa chính, khi bị gió thổi sẽ đung đưa qua lại. Tôi theo Thuốc Độc đến trước cửa, ngược đầu trông thấy số nhà màu kim loại đen sì, Số 27 Hẻm 13. Đang lúc tôi khó khăn lắm mới phân biệt được những chữ ghi trên đó, hắn đã mở cửa ra rồi.

Quảng đường xóc nảy vừa nãy, không khí không trong lành trong xe vẫn còn nằm trong bụng của tôi. Giây phút hắn vừa mở cánh cửa nhà ra, tôi hơi bị choáng váng và buồn nôn. Mà cô gái lái xe kia, đã giành bước vào trong nhà trước. Tiếc rằng tôi vẫn chưa nhìn ra được bộ dạng của cô ta rốt cuộc là thế nào.

“Theo tôi.” Thuốc Độc xoay người gọi tôi.

Tôi đứng yên bất động: “Cậu đi lấy, tôi ở đây đợi cậu.”

“Cái nhà đó là người ta mở lò mổ chó đấy.” Hắn lấy mũ xuống chỉ một căn nhà có đèn sâu trong ngõ, lại chỉ chỉ xuống chân: “Mỗi tối đều có một chiếc xe ba bánh chạy ngang qua đây, trong xe toàn chó điên chó dại chó bệnh chó hoang.” Sau khi trông thấy tôi vẫn không tin những lời nói láo của hắn, hắn mau mắn bổ sung một câu, “Nhưng mà trông bộ dạng em vậy, chó mà không sợ em là may rồi.”

Nói xong, hắn tự bỏ vào trong nhà.

Tôi đứng đực mặt ra ngoài cửa 15 phút, chả thấy bất cứ con chó điên nào, cũng chả thấy Thuốc Độc bước ra lại. Tôi men theo một con đường hẹp duy nhất dẫn vào trong sân nhà mà tiến.

Trong sân vắng lại tiếng hai người đang tranh cãi.

Thuốc Độc nói: “Đứa nào làm, tôi phải giết nó.”

Vẫn là giọng nói khàn khàn của cô gái kia: “Đủ rồi, suốt ngày cứ giết đứa này giết đứa nọ, để mình bị giết mất tiêu còn vẫn chưa biết ắt giáp gì. Ngoan ngoan một chút thì chết à?”

“Tìm tới nhà tôi mà ra tay, con tức này tôi nuốt không trôi!” Thuốc Độc nói, “Phen này chúng nó mà không nhả đồ ra lại, tôi quyết không tha cho chúng nó!”

Tôi dừng chân theo bản năng, bắt chợt nghe tiếng chó sủa ở ngay bên mình.

Tôi hoàn toàn không sợ chó, chỉ là quá đột ngột, tôi vẫn bị sợ đến độ hét lên một tiếng.

Hai người trong nhà nghe thấy động tĩnh, chạy ra.

Tôi còn chưa hoàn hồn, chân không khỏi chạy về phía trước, muốn lao vào cửa nhà, thế là suýt nữa đâm sầm vào người đang chạy ra.

Phía dưới của cô ta mặc một chiếc váy màu đỏ tươi vô cùng sắc sỡ, phía trên chỉ mặc một chiếc áo thun cổ khoét sâu, trước ngực sâu đến độ không thể sâu hơn được nữa, thoải mái lộ hết ra toàn bộ xương quai xanh và da thịt trắng nõn. Phía sau đầu kẹp một chiếc kẹp tóc cực lớn, mái tóc hơi quăn đã hơi xõ ra, che nửa chiếc cổ. Mắt của cô ta chỉ giao nhau với tôi một vài giây ngắn ngủi rồi dời đi, sau đó toàn bộ tầm mắt của tôi trở nên mơ hồ, những ký ức đã vùi nén dưới tận cùng lại bỗng trỗi dậy.

Chính ngay ánh mắt đầu tiên cô ấy nhìn tôi, tôi đã suýt buột miệng kêu tên của bà ấy.

Tôi hoảng loạn xoay người, trông thấy bầu trời xám xịt và căn nhà giống như trong ký ức một cách quỷ dị, không phải sao? Tuy đã là buổi tối, nhưng ánh đèn yếu ớt hắt ra từ trong nhà đủ để tôi nhìn được toàn bộ bố cục của căn nhà này: cũng hoang tàn y vậy, giàn nho bò leo khắp nơi, thậm chí bên cửa cũng có một gốc cây! Phải chăng là cây long nhãn? Tôi mở to mắt, muốn nhìn cho rõ, chỉ khốn nỗi mưa lại lất phất rơi, rơi vào chân tóc tôi, khiến cho da đầu tôi tê dại từng cơn, tựa như ông trời có tình không muốn để cho tôi tra cứu chân tướng của bí mật này. Trong cơn hoảng hốt, tôi thậm chí không phân biệt được có phải đây là những mảnh ký ức non dại nhất đã từng khắc khoải trong mơ đến giờ đang hiện ra ở khoảnh khắc này, hay là chúng chính là những ký ức thực thụ. Mãi đến khi tên con trai tên là Thuốc Độc vươn một bàn tay, áp lên mí mắt của tôi, tầm nhìn của tôi chỉ có thể bị giam trong lòng bàn tay tối tăm của hắn.

“Mà Tiểu Trác, thật xin lỗi, thứ em muốn tôi tìm không ra nữa rồi.”

Tôi lạnh lùng lùi một bước nhỏ. Mưa đông khiến tôi hơi run lên. À, không phải là mưa đông, nhất định là vì cái gì khác nữa, càng làm cho tôi rét run hơn cả mưa.

Người phụ nữ trước mặt tôi, là cái vị vừa lái xe ban nãy ư? Sao lại có thể giống bà ấy đến vậy cơ chứ? Tuy cô ấy cao hơn mẹ, nước hoa của cô ấy, cũng nồng đậm hơn của mẹ rất nhiều. Nhưng cảm giác đối với bọn họ, thật là quá đối quá đối giống nhau đi. Mùi hơi từ trên người của cô ấy thoảng tới, rốt cuộc là nước hoa hay là men rượu? Tôi đã không còn phân biệt được nữa. Tôi hơi choáng váng mê mẩn, tai nóng như phải bỏng, má lại lạnh như băng.

Tôi nghĩ chắc bệnh cũ của tôi lại tái phát rồi. Ngay trong một ngày đông vô duyên vô cớ này. Một tên con trai gần như xa lạ mang tên Thuốc Độc, và một người phụ nữ tôi không biết tên tuổi trong sân nhà của hắn mà tôi chưa từng gặp qua, lại có thần sắc y hệt như Lâm Quả Quả năm xưa, khiến cho tôi có một dự cảm gặp nguy hiểm một cách rất điên rồ.

Căn nhà này rất đặc biệt, vừa bước qua cửa liền gặp ngay phòng khách, phần lớn của căn phòng là trống không, chỉ có một chiếc bàn tròn nhỏ nằm giữa phòng. Sát vách bốn bức tường có lẽ có những món linh kính khác, nhưng đều bị cuốn trong bóng tối không gặp ánh sáng, vốn không nhìn rõ được chúng là gì. Lúc này đây trên chiếc bàn con giữa phòng có một nồi lẩu, nước bên trong đã đang còn sôi lên sùng sục. Rau củ và thịt sống đông lạnh được xếp ngập xung quanh chiếc nồi con, khói bốc lên cao ngùn ngụt tựa như ngay trên trần nhà có một chiếc máy hút khói cực lớn.

Tôi lại nghĩ thấy, đã cách gần mười năm, mùi ẩm mốc của gỗ mà chỉ có những căn nhà cũ kỹ mới có. Tôi lại bắt đầu hốt hoảng, xoay người chực bỏ chạy ra ngoài, nhưng bị Thuộc Độc tóm lại: “Mã Tiểu Trắc, lại đây, tôi giới thiệu với em một chút, đây là chị tôi, bà tên là Hạ Hoa.”

Hạ Hoa coi như tôi không có đó, cô ấy xắn tay áo thật cao lên, ngồi xuống bên chiếc bàn tròn nhỏ, cầm một đĩa đậu hũ to, nhanh nhẹn trút hết những miếng đậu hũ vào trong nồi. Ánh mắt của tôi không kiềm được cũng dõi theo cô ấy, trông bộ dạng cô ấy có vẻ như đã đối chịu hết nỗi rồi. Con chó ban nãy vừa làm tôi giật mình thì rất ngoan ngoãn nằm bên ghế của cô ấy. Xưa giờ tôi chưa từng gặp qua con chó nào to lớn như thế, cao bằng nửa người thường, toàn thân là bộ lông một màu đen tuyền, ngay cả bộ dạng nó khi đang nằm cũng rất dọa người.

“Tôi ăn đi.” Cô ấy đã dùng đũa gắp một miếng đậu hũ vừa cho vào nồi mới rồi đưa lên miệng thổi, không biết đang nói với ai, “Đói chết mất, nếu không phải đi đón mầy, bà đây đã sớm no nê rồi.”

“Cùng ăn nào.” Thuộc Độc lôi tôi một cái. Tôi vốn nên đẩy hẳn ra, chạy thẳng. Giống như ngay từ lúc đầu tôi vốn không nên tin rằng hẳn sẽ đem đồ trả lại cho tôi. Nhưng khổ cái là, tôi hoàn toàn không làm thế. Mà lại một lần nữa bắt đắc dĩ theo hẳn, ngồi xuống bên chiếc bàn tròn nhỏ kia.

Vậy, tôi có thể nhìn cô ấy càng kỹ hơn.

Ồ, đến cả bộ dạng ăn thức ăn của bọn họ cũng giống nhau như thế. Trước mặt cô ấy có đặt một chiếc chén chứa lưng lưng tương ớt, hết thấy những thức ăn vừa nhúng vào trong nồi lẩu đều được chấm đầy tương ớt, sau đó mới đưa lên miệng.

Khoẻ miệng của cô ấy dính chút tương, nhưng cô ấy không lau nó. Ngay đến bộ dạng đói khát của cô ấy cũng vô cùng chuyên chú như thế, trong mắt chỉ có thức ăn. Ồ, trời ạ, ngay đến cách cầm đũa của bọn họ cũng giống nhau đến vậy.

Dưới sự khiếp sợ của tôi, chỉ thấy cô ấy còn lấy không biết từ đâu ra một chai rượu, ngửa cổ nốc chất lỏng từ bên trong. Mùi thơm nồng của rượu trắng, cay mũi đến nỗi tôi muốn rơi lệ.

Tôi vốn xưa giờ chưa từng dùng com ở nhà của bất kỳ ai khác, càng đừng nói đến một căn nhà của một người lạ. Tôi vứt hết thấy những nguy hiểm đằng sau đầu, chỉ muốn tham lam nhích đến gần hơn, dù chỉ là một chút xíu thôi, một chút xíu thôi.

Không phải tôi không biết cái ngu của mình, tôi chỉ là vẫn cứ không cách nào kiểm soát được như vậy.

“Lại là từ Thiên Trung?” Hạ Hoa rũ mắt liếc qua huy hiệu của tôi.

Tôi tất nhiên hiểu ý nghĩa của cái chữ “lạ” kia.

“Em không phải là bạn gái của cậu ấy.” Tôi nhìn Hạ Hoa, nghiêm túc nói.

“Sao em không làm bạn gái của nó?” Hạ Hoa cười ha ha nói, “Là nó không đủ đẹp trai hay là nó quá xấu xa?” Cô ta cười rồi tiếp tục nốc rượu, sau đó đưa chai rượu cho Thuộc Độc đang ngồi bên.

“Cô ấy vẫn chưa vượt qua vòng khảo nghiệm của tôi.” Thuộc Độc nói một cách rất tự luyến.

Được rồi, tự luyến cũng không phải là tội, tôi chỉ coi như hẳn nỗi điên mà thôi.

Tôi vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế không nhúc nhích, đương nhiên cũng không thể ăn vào được món gì. Lúc này là khi hoàng hôn đang chuyển mình thành chập choạng tối. Lúc này là lúc Mã Trắc xuất hồn khỏi xác. Tôi đã từng thấy Lâm Quả Quả uống loại rượu như thế này, cái đêm mà bà ấy say khướt, là A Nam và tôi đưa bà ấy về nhà. Bà ấy đã ngã xuống sàn phòng khách, lải nhải một mình: “Thế mà lại có rượu có thể làm tôi say, thật là chuyện lạ.”

Sau đó A Nam nói cho tôi biết, thật ra bà ấy không hề say, tâm trạng của bà ấy không tốt, nên giả say mà thôi. Bà ấy là một thiên tài, ngay đến giả say, cũng là thượng đẳng. Tiếc thay hồng nhan bạc mệnh.

Tôi liếc mạy chà sát cái mũi đã đỏ lên của mình, bắt buộc bản thân phải chấn tĩnh. Thuộc Độc đưa ngang chai rượu đến trước mặt tôi, nói: “Em thì sao? Chơi một chút?”

“Tôi không uống rượu.” Tôi nói.

Hạ Hoa lắc lắc đầu nói: “Mày trông bộ dạng của em chính là không thể uống.”

“Trượng phật vàng.” Tôi không quan tâm đến lời nói của bọn họ, mà tiếp tục thúc đẩy mục đích của mình, “Xin trả lại cho tôi.”

“Mẹ kiếp!” Tôi nghe hẳn khề chửi một câu, sau đó hẳn lại đưa rượu đến trước mặt tôi lần nữa, nói một cách khiêu khích: “Cạn nó, chúng ta hãy nói chuyện khác.”

Tôi nhìn chai rượu, rượu bên trong vẫn còn gần nửa chai, không biết lấy can đảm từ đâu ra, tôi nhận lấy chai rượu, đứng dậy, uống cạn trong một hơi.

Sau đó tôi đặt chai rượu không xuống bàn, nhìn Hạ Hoa ngồi một bên nốc rượu mặt không mang biểu cảm, rồi nhìn Thuốc Độc bên kia vừa kinh ngạc vừa cười xấu xa, lại nhìn nồi lẩu đang sôi sùng sục, lớn giọng nói với bọn họ: “Tượng phật vàng ấy là của một nam sinh trong lớp chúng tôi. Đây là món quà cuối cùng mẹ cậu ấy tặng cho cậu ấy. Bởi vì, mẹ cậu ấy đã chết rồi. Cho nên, xin giúp tôi, trả lại cho cậu ấy.”

Không khí chẳng có bất cứ âm thanh nào. Trong không gian đầy hơi nước ẩm áp, tôi trông thấy con chó đen lớn dưới đất đã đứng dậy, cái cô gái — có lẽ là phụ nữ — tên là Hạ Hoa kia, vươn tay âu yếm vuốt ve đỉnh đầu của nó, sau đó cô ấy dùng một giọng điệu không nhanh không chậm nói với Thuốc Độc: “Hạ Trạch, em trai, coi bộ cậu đã rước cho mình một cái phiền phức lớn.”

Tiến độ dịch từ sách có lẽ là 1 tuần 3 chương. Hình như chương trong sách dài hơn chương trên mạng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21

Như các bạn đã đoán, tôi không lấy tượng phật vàng về được.

Lý do Thuốc Độc nói với tôi là: Nó lại bị mất rồi. Có người thừa lúc hẩn vắng nhà chạy vào vợ vết sạch sành sanh, trộm rất nhiều đồ, trong đó bao gồm cả miếng tượng phật vàng kia.

Tôi còn chưa kịp không tin, hẩn đã khẳng khái nắm lấy tay tôi dắt vào trong căn phòng nhỏ cách vách phòng khách, bật đèn lên, quả nhiên một bãi chiến trường. Một chiếc giường lớn chân sắt, màu sắc khăn trải giường dưới chiếc bóng đèn treo lơ lửng lúc sáng lúc tối, trông mơ hồ khó đoán. Tôi vội vàng lảng tâm mắt đi chỗ khác, lại để ý đến chiếc tủ ở đầu giường có một chiếc TV đen trắng coi bộ rất cũ kỹ. Ô, nó còn gắn cả ăng ten, nhưng lại bị gãy. Nguyên một căn phòng không biết ám mùi gì mà hơi làm cho tôi cảm thấy vắng đầu vắng óc. Tôi chợt nhớ đến cách hẩn đã lén lút bỏ cái gói bột trắng kia vào trong cặp của tôi, trời, hẩn sẽ không. Nghĩ tới đó, tôi không khỏi bật chặt mũi mình lại, chặt đứt làn hương khí mê ly kia. Tôi xoay người định đi ra, hẩn lại giờ trò cũ, cố tình vươn cánh tay dài lòng không, cản hướng đi của tôi. Nhưng hẩn không ngờ được là tôi cứ cúi gầm đầu đào thoát được cánh tay của hẩn. Nhờ thể lý trí và sự tỉnh táo của tôi mới quay trở lại, chúng nói cho tôi biết một cách rõ ràng: nơi như vậy không nên ở lâu.

Tôi có chút tuyệt vọng xoay người, ra khỏi cánh cửa chính, tôi không muốn nói gì cả, cũng không muốn làm theo bất cứ một yêu cầu nào nữa. Đây đều là sai lầm của tôi, hết thấy những gì không vui đều là tự tôi tìm đến, tôi nếu mà có siêu năng để cứu nhân độ thế, sao lại có thể biến thành trẻ mồ côi, đồng thời lưu lạc tha hương? Tôi nên ngoan ngoãn đóng đô trong trường lo làm bài tập số học của tôi, tốt nhất là dùng Anh Văn viết một đoạn nhật ký dài dòng trút nỗi lòng không vui của tôi.

Giúp được ai cơ chứ?

Như tôi đã đoán, tôi vừa ra khỏi nhà của Thuốc Độc, liền nghe thấy tiếng bước chân của hẩn đuổi theo sau. Tôi biết là hẩn, nhưng tôi không ngoái đầu, mà cố ý tăng tốc độ bước chân của mình. Nhưng bàn tay của hẩn vẫn vượt qua tốc độ tôi đã đoán trước mà chụp lấy vai của tôi, xoay tôi trở lại như xoay ốc biển, đối mặt với hẩn, hẩn bước tới gần một bước, vươn một cánh tay cố định cổ của tôi, xoay tôi 90 độ ngay tại chỗ, đối mặt với con hẻm tối đen phía trước.

Hẩn giả bộ ra vẻ thương lượng nói với tôi: “Chúng ta đi ăn một bát mì được không?”

Có kiểu bấy người như vậy nữa à?

Cảm ơn trời phật, cùng lúc nói câu này thì móng vuốt thói tha của hẩn rốt cuộc cũng buông ra.

Chỉ trong một giây, tôi đã co giò chạy.

Tôi nghe thấy hẩn bật cười ở phía sau lưng tôi, tiếng cười ấy quái dị vô cùng, tựa như lúc mở nút xả hơi của nồi áp suất để bung ra làn khí trắng sôi sục, do xộc ra quá nhanh mà khiến cho chiếc nắp kim loại đập chặt phát ra tiếng rít chói chói.

Nhưng không nghe thấy tiếng bước chân hẩn bám theo nữa.

Nếu hẩn thật lòng muốn rượt theo tôi, nhất định sẽ rượt kịp, nhưng hẩn vẫn chỉ đứng ngay tại chỗ cười to. Cho nên, nếu như đầu hẩn chưa từng bị va vào cửa hoặc úng nước hoặc bị ngựa đá, vậy thì hẩn nhất định đang có ý chơi tôi.

Điều này thật làm cho tôi càng cảm thấy mình bị bêu riếu hơn cả việc đồng ý với lời mời vô liêm sỉ của hẩn.

Tôi dừng tiếng bước chân mình lại, đứng ở đầu con hẻm nhỏ tối tăm, nhìn hẩn vẫn còn đứng y nguyên chỗ cũ. Hẩn đã dựa vào một cây cột điện cao cao ven đường, ngừng tiếng cười. Hai tay đút trong túi áo, mơ hồ như đang nhìn tôi mỉm cười.

Cùng lúc mỉm cười, hắn la lên với tôi: “Tiếp tục đi, ra khỏi ngõ quẹo trái năm mươi mét, chuyển 108 chạy thẳng đến trước cổng Thiên Trung.”

Nói xong, hắn rời chiếc cột đèn khẳng khiu, đi về phía nhà của hắn, khuất khỏi tầm mắt của tôi.

Mà ánh mắt của tôi, vẫn nán lại một cách nhục nhĩ mấy giây sau khi bóng lưng của hắn đã mất hút, rồi mới xoay người tiếp tục đi đường của mình.

Đêm đã buông xuống, nửa đoạn đường còn lại trong ngõ hẻm nhỏ có đèn đường, trên mặt đường hơi ánh lên ánh sáng trắng trắng. Tôi nghe tiếng chó tru lúc cao lúc trầm, cúi gầm đầu xông ra khỏi hẻm, thuận lợi tìm được trạm xe 108 mà hắn đã nói. Xe buýt rất nhanh ghé trạm, lúc tôi thò tay vào túi áo móc tiền lẻ, chợt đụng trúng một vật gì đó, móc ra coi, mới phát hiện đó là bức thư Vu An Đoá nhờ tôi giao cho hắn, thế nhưng bị tôi quên sạch sẽ!

Mùi hương dầu bưởi trên phong thư vẫn thoang thoảng, tôi nắm nó trong tay, suy xét xem nên quay lại đưa trả cho hắn, hay là nói dối là không gặp được hắn, quay về trả bức thư lại cho Vu An Đoá đây? Cuối cùng, tôi chọn cách thứ nhì, làm kẻ thất tín có lẽ không được tốt cho lắm, nhưng mà, Mã Trác nếu như vì không muốn thất tín với người ta mà thất thân với tiện nhân, vậy thì Mã Trác sẽ nhất định không phải là Mã Trác.

Cho nên, Vu An Đoá, thật xin lỗi.

Tôi nhét bức thư lại vào trong túi áo, ngay trước lúc chuyển xe 108 chuẩn bị lăn bánh liền nhảy lên.

Lên tới trên xe mới phát hiện, nơi này cách Thiên Trung hoàn toàn không xa bao nhiêu, chỉ là 6 trạm xe, hơn nữa đã qua giờ tan sở, trong xe rất trống. Cho dù vậy đi nữa, tôi vẫn nhìn kỹ mặt từng người một, để xác nhận là hắn không theo tôi lên xe.

Sau khi xác nhận xong, tôi lại phát hiện tôi thật buồn cười, cho dù trong chút thời gian ít ỏi này giờ, cho dù hắn đi đường tắt, cũng không có cách nào xuất hiện trên cùng một chuyến xe với tôi. Sau 15 phút lo bóng lo gió,, xe đã tới trạm. Ôn lại hết thấy mọi hành vi của tôi trong một buổi chiều, tôi mang một bụng tâm tình nói không rõ được là tiếc nuối hay là hối hận, leo xuống xe, sai bước về phía Thiên Trung ở trước mặt.

Ô, lúc này ở đây lầu khoa toán, những phòng học bật đèn sáng trưng, bày ra trông như một khối thủy tinh, tầng tầng chồng lên nhau trong bóng đêm. Tôi không kìm được mỉm cười: tác phẩm nghệ thuật nào có thể đẹp hơn Thiên Trung lúc này? Rất kỳ lạ, vừa tới gần trường, bao nhiêu nỗi niềm âm ỉ vô duyên vô cớ trong tim đều như được một chiếc khăn lau mềm mại đem chùi sạch.

Tôi cúi đầu rảo bước, nhưng thêm một lần nữa lại bị một cánh tay hung hăng chụp lấy bả vai.

Sức lực này tôi rất rõ —— Hắn lại xuất hiện rồi!

Tôi xoay đầu hung dữ trừng mắt với hắn, hắn liền ngược đầu ngắm sao trời, dùng giọng điệu như ngâm thơ nói:

“Mẹ kiếp, em đi ăn chung với tôi một tô mì đi nào? Nề mặt tôi dâng em nhiều đó thời gian đồ dành.”

“Cậu thật nhảm chán, cậu có biết không?”

“Biết chứ.”

“Cút!” Cuối cùng tôi nổi nóng.

Hắn lại rất bình tĩnh, chỉ nhanh chân đến chắn ngang trước mặt tôi, dùng thân hắn tạo nên một bóng đen, lái nhai giải thích với tôi: “Cái mụ Hạ Hoa kia lái xe giống như viên đạn ấy. Tôi mắng mụ ta, mụ ta bảo tôi چرا گای phải dùng tốc độ của viên đạn, bởi vì tốc độ gáy cút luôn nhanh đến khiến ta bất ngờ, em nói xem đây là lý luận kiểu gì cơ chứ?”

Tôi không lên tiếng, xoắn não nghĩ xem tìm cách nào thoát được khỏi hắn.

“Em không cần phải căng thẳng như thế, “Hắn tựa như biết ý nghĩ của tôi, tiếp tục nói một cách tự luyến, “Tôi chỉ muốn mời em ăn một bát mì mà thôi. Hoặc là em cũng có thể chọn cách tri hô cứu mạng ở đây, hoặc nữa, đổi thành tôi phối hợp với em tri hô cứu mạng cũng được. Tôi cảm thấy như vậy thú vị hơn là tri hô ở chỗ lúc này nhiều, đúng không?”

Lúc hắn nói những lời này, mắt của hắn nhìn tôi chằm chằm, hắn sao lại có thể có một đôi mắt như vậy?

Tôi ngoảnh mặt, nhìn cánh cổng trường cách tôi không xa, quyết định không tiếp tục đôi co với cái dân lưu manh như hắn, hơn nữa nơi đây người người qua lại đông, lỡ đụng phải một fan của hắn, tôi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Thế là tôi chọn cách hoà hiệp, hất hất hàm, nói rõ ràng: “Dẫn đường đi!”

Thắng lợi xong hắn liền ngoác miệng cười, xoay người đi đằng trước tôi. Cũng không thèm ngoái đầu nhìn xem, bộ dạng như chẳng hề lo sợ tôi sẽ lạng lè lẫn đi mất. Tôi đi chung với hắn chưa được vài phút thì đã tới một quán mì kéo không lớn. Vốn một đường tới đây toàn tìm cơ hội bỏ chạy, nhưng thực thụ tới rồi, hương thơm của mì bò liền khiến cho tôi cảm thấy bản thân thật sự đói, tôi cúi đầu theo hắn bước vào trong, hắn lại nắm tay kéo tôi đi từ lúc nào không hay, nửa mời mọc nửa uy hiếp lôi tôi đến một chỗ bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, tôi hung hăng rút tay ra, hận mình vừa rồi không dấu một con dao trong tay, hung bạo chém hắn một nhát mới khiến tôi hài lòng. Đáng tiếc hết thấy chỉ có thể là mơ tưởng, hơn nữa càng chết tiệt hơn chính là ngay lúc tôi ngồi xuống, tôi còn trông thấy Tiêu Triết, cậu ta cũng đang ăn mì ở đây, ngồi chỉ cách chỗ chúng tôi một chiếc bàn.

Gọng kính của cậu ta trễ xuống mũi, mắt nhìn tôi chằm chằm. Cậu ta cấp tốc hút vào một cọng mì đã treo lơ lửng quá lâu bên mép. Sau đó, Hạ Trạch ngồi xuống trước mặt tôi, chắn đi biểu cảm trên gương mặt của Tiêu Triết đã làm cho tôi đâm sợ.

Coi bộ tôi vẫn còn quá ngây thơ rồi, đứng ngay trên bờ của Hoàng Hà, độ khó của việc cưỡng lại ý đồ nhảy xuống thật quá lớn. Tôi cảm thấy việc hắt mồi tôi đi ăn mì là có ẩn tình, vậy thì chẳng lẽ là vì hắt biết Tiêu Triết ở đây, cố ý móc tôi theo để so đo sao? Nhưng cái này cũng hơi có chút diệu vợi quá đi, làm cứ như là đang đóng kịch khéo gặp trong phim truyền hình không bằng.

Hắn lớn tiếng gọi ông chủ cho hai tô mì, sau đó hắn rút từ trong ống đũa ra một đôi đũa dùng 1 lần, ra sức tách ra, lại lấy hai chiếc đũa con, đặt chúng trước mặt tôi, sau đó dùng một tốc độ nhanh như chớp lấy đôi đũa đập lạch cạch rất có tiết tấu trên cặp đũa con bất hạnh kia, sau nữa ngược nhìn lên, híp cặp mắt, nói với tôi một cách bất mãn: “Cũng chỉ có em là người duy nhất không tỏ vẻ thần phục đối với tể bào nghệ thuật của tôi.”

“Đề cảm tạ em đã vì tôi mà làm người duy nhất, tôi quyết định biểu diễn cho em một màn có độ khó cao hơn. Nhìn kỹ nhé Mã Tiểu Trác.”

“Tên tôi là Mã Trác.” Tôi cắt đứt dự vọng biểu diễn tự đắc đang căng lúc căng bành trướng của hắn, nghiêm túc sửa lưng hắn.

“Ồ?” Hắn giật một đôi đũa bên tai, dùng ánh mắt mang hứng thú của hắn nhìn tôi bảo, “Mẹ nó, tôi cứ thích gọi em là Mã Tiểu Trác đấy, sao nào?”

“Ăn mì xong tôi sẽ đi đây, xin cậu đừng bám theo tôi nữa.” Tôi vừa nói xong câu này, chợt phát hiện trước bàn trong quán mì xuất hiện một chiếc bóng cực lớn, tôi ngược lên mới phát hiện Tiêu Triết không biết đã chạy tới từ lúc nào, đang còn đứng sừng sững ngay bên cạnh bàn của chúng tôi.

“Mã Trác.” Cậu ta nói, “Không mau nữa là sẽ bị trẻ tiết tự học của chúng ta đấy.”

“Ồ.” Tôi đáp.

Thuốc Độc ngẩng đầu, nhìn cậu ta, nói một cách rõ ràng: “Hiện giờ đang là lúc ăn mì. Xin mời người qua đường Giáp về trước đi đã.” Nói xong, hắn rút đũa từ bên tai xuống, vươn cánh tay dài, đôi đũa về lên trong không trung một đường hoàn mỹ, chỉ thẳng ra cửa.

Nhưng Tiêu Triết vẫn đứng yên đó, vốn không định nhúc nhích.

“Tôi đếm, một, hai, ba.” Thuốc Độc nói, “Nếu mà còn không đi nữa, tôi sẽ diễn một màn kịch còn hay hơn, cậu có tin không?”

Tiêu Triết chỉ cười một cái tỏ vẻ bất cần, sau đó vươn một bàn tay ra với tôi nói: “Mã Trác, đi.”

Tình huống gì đây?

Thuốc Độc đã đứng dậy, đâm một cú thật mạnh vào đầu của Tiêu Triết. Cú đâm đó nhất định rất nặng tay, Tiêu Triết suýt nữa mất thăng bằng, mắt trông thấy sắp sửa té xuống bàn, cậu ta lao đảo, cố sức để cho mình đứng vững. Mà ngay lúc ấy, bởi bàn vừa khéo bung mì đặt xuống bàn, điều tôi vạn lần không ngờ tới chính là, một Tiêu Triết bị kích động đã dùng hai tay bung tô mì lên, làm giống như đó là một gáo nước mà tạt thẳng về phía Thuốc Độc!

Thuốc Độc phát ra một tiếng “Đéo” nghe như lợn bị thọc tiết, mà tôi vẫn còn chưa hoàn hồn, chỉ ngây ngốc nhìn môi của Tiêu Triết đang trắng bệch nói không nên lời.

Thuốc Độc chậm rãi đứng lên, Tiêu Triết lùi ra sau mấy bước theo phản xạ.

Tôi biết rất rõ, muốn ác độc, Tiêu Triết căn bản không phải là đối thủ của hắn. Huống chi, Tiêu Triết lúc này đứng sau lưng tôi đã hơi run lên, tôi thậm chí còn có thể cảm giác được ám thị không khí đang mang đến cho tôi.

“Đừng!” Tôi bước tới một bước, ngăn Thuốc Độc lại.

Thuốc Độc toàn thân đều là mì, đang tí tách nhỏ xuống bàn và sàn nhà. Hắn cầm chiếc tô vừa rồi chưa bị bẻ lên từ mặt bàn, mỉm cười hỏi tôi: “Là hắn dừng, hay là tôi dừng?”

Tôi không trả lời hắn, mà xoay người dùng sức đẩy Tiêu Triết một cái, rống lên với cậu ta: “Cậu đi!” Thuốc Độc vứt chiếc tô, nó vỡ choang trong khoảng cách giữa tôi và Tiêu Triết, Tiêu Triết sợ đến độ đứng ngây ra đó run rẩy, nhưng vẫn không chịu đi, chỉ nhìn tôi ngây ngốc. Tay của Thuốc Độc thò vào trong túi quần, nếu như tôi nhớ không lầm, thì tôi biết trong đấy có cái gì. Tôi gào lên với Tiêu Triết: “Tớ báo cậu đi đi!” Tiêu Triết có lẽ cũng cảm thấy không ổn, hắn thở hổn hển, cuối cùng cúi đầu xoay người, mang theo hơi thở khó nhọc nặng nề mà xông ra khỏi cửa.

Tôi quay lại nhìn Thuốc Độc, ánh mắt hung ác vừa rồi của hắn chợt thu bớt đi nhiều tia sắc bén, nhưng vẫn thâm sâu khó lường, tựa như con quái thú bất cứ lúc nào cũng có thể giương cánh, muốn móc đi mắt của tôi. Tôi thừa nhận bản thân khá sợ hãi, cho nên lúc hắn ngoắc ngoắc tay kêu với tôi “Lại đây,” Tôi không nổi gót Tiêu Triết bỏ chạy, trái lại ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt hắn.

Trong bầu không khí chết lặng của quán mì vang lên tiếng của hắn gọi: “Ông chủ, cho thêm một tô mì nữa, nhiều rau thơm một chút. Tô vỡ tôi sẽ đền.”

“Xin lỗi.” Tôi làm bằm.

“Ngồi xuống, ăn hết mì.” Hắn ra lệnh cho tôi.

Rất nhanh chóng, tôi đã ăn hết tô mì hoành thánh bỏ rất nhiều dầu ớt mà vẫn nhạt nhẽo vô vị. Tôi phải nhịn rất lâu mới nén xuống được những giọt nước mắt. Một mặt là vì không muốn rơi một giọt lệ nào trước mặt hắn, một mặt khác, tôi không biết nếu như tôi khóc sẽ khiến cho hắn hiểu lầm thành cái dạng gì. Tóm lại, không biết xuất thân từ mục đích gì, tôi cố mạng đè nén nước mắt và nỗi sợ hãi trong lòng mình xuống, mãi đến khi ăn sạch một tô mì

mới ngược mắt lên nhìn hắn.

Hắn cúi áo sơ mi ra ngay trước mặt tôi, lột hết xuống, để trần nguyên nửa mình trên.

Tôi tức tốc cúi đầu, nhưng vẫn có thể dùng khoé mắt trông thấy trên bụng hắn có một vết đỏ tấy rất lớn của tô mì. Tôi cố gắng rất lâu, cuối cùng hỏi: “Hay là, tôi đi mua cho cậu chút thuốc nhé?”

Hắn đang còn bung tô mì mới được đưa ra ăn từng ngum lớn, chỉ nghe thấy tiếng hắn xì xụp, không nghe thấy tiếng trả lời của hắn đối với tôi.

Trong bụng tôi đang còn suy tính không biết có nên tận dụng lúc ấy rồi mau mau lần mắt thì hắn chợt bảo: “Quán mì này thực sự rất ngon, nếu như hôm nay không phải là em lại cứu tôi thêm lần nữa, tôi cũng không nỡ mang em tới đây ăn đâu. Đợi tôi ăn xong tôi sẽ đưa em về trường.”

Tôi muốn nói thôi khỏi tôi có thể tự mình về, nhưng tôi không dám. Vì thế tôi mới phát hiện ra tôi thật sự rất sợ hắn. Là sợ thực sự, hoặc có lẽ, tôi phải thừa nhận, trước đây, tôi vốn không biết cái gì gọi là “sợ.” Ngay cả lúc còn bé, lúc chú Út tọng chén thuốc độc kia vào mồm tôi, nỗi sợ hãi của tôi cũng không vượt qua được lúc này.

Nhưng tôi không nghĩ ra được là rốt cuộc tôi sợ cái gì, cũng như tôi không nghĩ ra được, hắn vì sao nhất định phải mời tôi đi ăn một tô mì, tôi xưa giờ chưa từng nghe qua là ăn một tô mì tượng trưng cho cái gì, nếu như tôi hiện giờ mà giống như hắn, bị ai đó tạt cho một tô mì vào đầy người, tôi khẳng định sẽ dùng cơ hội đầu tiên có thể, chạy về nhà cởi hết đồ ra, rồi hà hê tắm tấp một cú, mà hắn thì lại ăn ngon lành tô mì kia của hắn, thật là khó hiểu đến cực độ!

Sau chót, kết luận duy nhất tôi có thể đưa ra là: Thần kinh của hắn có vấn đề rất nghiêm trọng. Mà một kẻ rất sợ hắn là tôi, hầu như còn có vấn đề nghiêm trọng hơn cả hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Thiên Trung giờ ôn tập buổi tối, giống như một đại dương thâm sâu vắng lặng.

Đứng đối diện cánh cổng sắt đóng chặt ở trước mặt, tôi không biết nên gõ cổng hay nên cất tiếng gọi cửa. Nói ra nghe buồn cười, đối với một người chưa từng trề học bao giờ như tôi thì đây là một nan đề. Tôi biết hắn còn đang đứng ở một nơi phía sau cách tôi không xa, quãng đường vòn vẹn vài phút, hắn bướng bỉnh muốn đưa tôi về trường. Tôi đã học cách không nói “không” trước mặt hắn nữa, bởi vì tôi biết, nói cũng như không. May là hắn không đi sánh vai với tôi, chúng tôi đi kẻ trước người sau, tiếng bước chân hắn thấp thoáng, nổi bất an trong lòng tôi càng lúc càng dày lên, không sao lờ được.

Tôi không biết tôi đã đứng trước cổng trường bồn chồn bao lâu, mãi đến khi hắn tiến lên phía trước, hai tay nắm lấy cánh cổng sắt, lắc giựt chúng một cách mãnh liệt tạo nên âm thanh chấn động. “Mai gặp lại.” Một giây khi ông gác công lùn bước ra khỏi văn phòng, hắn để lại câu nói đó bên tai tôi, rồi tức tốc rời bước.

Mai gặp lại?!

Tôi thề, một khi tôi bước qua cánh cổng của Thiên Trung lần này, cho đến khi nghỉ học được về nhà sau kỳ thi cuối học kỳ, tôi nhất định sẽ không thò chân ra ngoài nửa bước, gặp cái con khi!

Ông gác cổng hé mở một khe hẹp, trong miệng đang lâu bầu rủa mắng tôi một câu gì đó, tôi nghe không rõ. Tôi vào được cổng trường xong liền cúi gầm đầu rào bước, cho đến khi ngay trước mặt có một người lù lù chạy tới, cản đường đi của tôi lại.

Là Tiêu Triết.

Cậu ta vươn tay gắt gao nắm chặt lấy cánh tay của tôi, tựa như đang nắm lấy cán của que lau nhà, xăm xăm kéo tôi đi, kéo cho đến lúc đem tôi tới bên một góc tường của dãy lầu học. Bởi vì không muốn thu hút sự chú ý của người khác, tôi chỉ có thể tạm thời chịu đựng cơn đau đốn ở cánh tay, để yên cho cậu ta làm như vậy. Cậu ta vẫn còn đang thở hổn hển, chả nhẽ là từ quán mì chạy về đến trường học cần phải có thể lực để chạy 10,000m à? Mà đã từng đó thời gian trôi qua rồi, tôi nghĩ có thể chủ yếu là do đang tức giận trong lòng nên mới như vậy chứ nhỉ.

Cậu ta không nói không rằng cũng không nhìn tôi, mà hai tay chống hông, há hốc miệng nhìn lên trời, giống như một tên ngốc đang chờ mưa xuống.

Tôi nói: “Có gì thì nói đi, lòi lòi kéo kéo bị giám hiệu bắt gặp không hay lắm đâu.”

Cậu ta khinh bỉ quay ngoắt đầu, sượt nửa quãng ra một tiếng “hừ.”

Tôi chực bỏ đi. Cậu ta phản ứng nhanh lẹ, vươn cánh tay hung hăng ngăn trước tôi nói: “Cậu đứng lại!” Có thể trông ra, cậu ta thật tình đang rất tức giận.

Tôi đành đứng yên, nhìn cậu ta.

“Bạn Mã Trác, quay đầu là bến.” Cậu ta lạnh lùng thốt ra câu ấy, ánh trăng chiếu trên trán cậu ta, hình như còn phát sáng, không biết có phải là mồ hôi hay không.

Lẽ nào trong quãng thời gian lúc tôi chưa tới, cậu ta vẫn luôn vừa đợi tôi vừa soạn lời lẽ?

Quay đầu là bến. Ha ha, một câu thật tuyệt vời. Tuy không đặc tội với tôi, lại còn răn dạy tôi.

Hoặc có lẽ tôi nên nói cho cậu ta biết, hết thấy những gì cậu ta trông thấy, đều là vì tôi muốn giúp cậu ta đòi lại một món đồ quý giá nào đó thuộc về cậu ta. Nhưng cuối cùng, tôi cũng vẫn không nói.

Tôi thực sự không ưa giải thích.

Không ưa mình phải đi giải thích với người khác, càng không ưa người khác đi giải thích với mình.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang gior ra của cậu ta, chẳng nói chẳng rằng tiến về phía dãy lầu khoa Toán.

Cậu ta đương nhiên bám sát theo tôi, sau lưng truyền lại tiếng nói gấp gáp của cậu ta: “Cậu đừng dính líu gì tới loại người đó nữa, bằng không.”

Tôi quay người, hỏi: “Bằng không thì sao?”

“Bằng không, méc cha mẹ cậu. Méc thầy Sảng, méc rất nhiều rất nhiều người. Đừng nói cậu không sợ, thật ra cậu rất sợ.” Lần này cậu ta nói vừa nhanh vừa quỳnh, lo sợ sẩy mất những lời quan trọng trong từng câu nói.

Tôi thật muốn bảo với cậu ta, tôi không cha không mẹ. Nhưng lạ cái là, vẻ mặt của cậu ta khi nói những lời đó khiến cho tôi nảy sinh một cảm giác khó nói nên lời đối với người con trai này.

Bằng không, méc cha mẹ cậu.

Xưa nay chưa từng có ai nói lời này với tôi.

Lời uy hiếp như làm nũng này, không dọa người, mà trái lại khiến cho lồng ngực tôi nảy sinh cảm giác khó tả. Không thể chối cãi, cậu ta thật sự có lòng tốt. Loại người như Thuộc Độc, quả thực nên tránh càng xa càng tốt. Nghĩ đến điều này, tôi thu lại nét mặt sa sầm của mình, cố gắng dùng giọng điệu thật bình tĩnh nói với cậu ta: “Vay từ nay về sau cậu tốt nhất đừng trêu vào hấn.”

Nói xong, tôi xoay người leo lên bậc thang của dãy lầu Toán. Đợi đến khi tôi leo được lên tới tầng 2, tôi lại nghe thấy từ dưới lầu truyền lên một tiếng hô hoán xé phổi xé gan:

“Tớ không sợ hấn!”

Trời ạ.

Sau khi tôi ngồi xuống, hai phút sau cậu ta cũng tiến vào theo. Dĩ nhiên là cúi đầu, ánh mắt bảo tồn thói quen muốn đếm cho bằng hết vì khuôn trên mặt đất. Tôi lại chợt dạ ngóc đầu ngó quanh, phát hiện không ai chú ý đến chúng tôi cả. Trong lớp vẫn toàn tiếng lật sách loạt xoạt, vẫn không ai phát hiện ra tôi đã biến mất rồi lại quay về. Coi bộ tôi đã quá lo xa rồi, đại đa số học sinh ở Thiên Trung đều kiểu vậy, không thích đi lo nghĩ chuyện thị phi của người khác, chỉ ít là trông bề ngoài có vẻ không thích. Chỉ là tôi vừa ngồi xuống, Nhan Dữ Dữ đã dùng đầu bút chấm chấm lên bìa sách Anh Văn của tôi, rướn cổ ngử ngử trong không khí, dùng giọng điệu nửa tra hỏi nói với tôi: “Vừa điên đầu về đấy?”

Ồ, tôi quên mất là còn có cô ấy.

“Trúng gió, đi khám bệnh.” Tôi nói dối qua quýt.

Cô ấy ghé tai tôi: “Hấn dây vào cậu à?”

“Ánh mắt bọn cậu trông có vẻ như là có chuyện gì đó í.”

“Hấn tò tình? Cậu nhận lời rồi?”

.....

Năng lực nhiều chuyện quả là trời sinh, không thì sao nguyên một lớp chỉ mỗi mình Nhan Dữ Dữ có thể chú ý đến mùi trên người của hai đứa tôi giống nhau. Tôi dùng ánh mắt ngăn chặn không cho cô ấy nói lung tung, cô ấy liền cười toé toét, viết rồi truyền cho tôi một mẫu giấy, trên giấy ghi hàng chữ: “Nước hoa thơm không?”

Tôi nhìn cô ấy một cách khó hiểu.

Cô ấy chỉ chỉ lưng Tiêu Triết, rồi lại chỉ chỉ tôi, tiếp tục viết xuống giấy: “Tớ đặc biệt chọn cho cậu đây. Chanel No. 5, bán rẻ cho hần nữa.”

Tôi thì là tôi chưa nhận được Chanel No. 5 No. 6 nào cả, cho dù là có người nào đó tặng cho tôi đi nữa, tôi cũng sẽ tuyệt đối không muốn, còn giỡn gì nữa đây?

Tiết ôn tập buổi tối, Tiêu Triết luôn không hề xoay người, cũng không có mục mỗi ngày một đề bài như thường lệ, càng không có nước hoa số 5. Nguyên quãng thời gian một buổi tối, tôi toàn vui đầu nghiên cứu một trang đề ôn thi tiếng Anh đơn giản nhất, mãi cho đến khi đau cả mắt, vừa ngược đầu, chuông tan lớp đột ngột vang lên.

Tôi vội vàng vứt bút trong tay xuống, tim lại vô duyên vô cớ đập như điên cuồng, trong lòng lại hiện ra một đôi mắt.

Là người con gái tên Hạ Hoa kia.

Ý nghĩ của tôi không kèm được lại lang thang khắp chốn, cô ta và mẹ quá giống nhau, không biết A Nam mà trông thấy cô ta, sẽ có phản ứng ra sao?

Tôi thực sự quá mệt rồi, vừa đi loạng choạng vừa nghĩ lung tung suốt quãng đường về đến ký túc xá, mặt cũng không rửa, ngã vật luôn xuống giường. Hư không giống như một tinh linh bé nhỏ, đang thì thầm rủ rỉ bên tai ta điều gì đó, cô động khiến cho những gì trong tâm trí ta nghĩ đến, đều là những thứ mà theo lý trí và hiện thực, đều không có khả năng phát sinh nhất và hoang đường nhất.

Ví dụ như, nghĩ đến kẻ tên là Thuốc Độc kia, lúc này đang ở đâu? Đang làm gì? Chỗ bị phỏng, sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì chứ? Hần có định đi trả thù Tiêu Triết hay không? Nếu bọn họ thực sự đánh nhau, ai sẽ chiếm tay trên? O ơ ơ, những ý nghĩ kỳ cục này, làm cách nào mới có thể ngưng? Tôi lấy chiếc chăn mỏng bung kín lòng mình lại, cảm giác nực nội từng cơn. Bỗng dưng, tôi nhớ đến gì đó, vội vàng tìm chiếc áo khoác ở đầu giường, móc ra phong thư trong túi áo. Đó là bức thư của Vu An Đoá, trời ạ, tôi lại quên đưa nó cho hần rồi, nhớ đến cuộc hẹn “Mười giờ” của Vu An Đoá, chạy đi tìm đồng hồ đeo tay của mình, Nhan Dữ Dữ đang đeo mặt nạ hỏi tôi: “Cậu sao thế hả, Mã Trác?”

“Mấy giờ rồi?” Tôi hỏi cô ấy.

“Mười giờ hai mươi.” Cô ấy bảo, “Cậu không nghe thấy tiếng chuông sao, còn có mười phút nữa là tắt đèn rồi.”

Trời ơi.

Đôi mắt sau chiếc mặt nạ của Nhan Dữ Dữ vẫn nhìn tay tôi chằm chằm, làm tôi sợ quá vội vàng nhét đại nó vào một cuốn sách tham khảo. Nhan Dữ Dữ lột một phát gỡ mặt nạ xuống, đá văng đôi dép lê màu đỏ của cô ấy, thân mật chen lên giường tôi, nằm ghé mặt lên gối tôi, hỏi: “Mã Trác, có phải là cậu không thích hần không hở?”

Câu hỏi của cô ấy làm tôi sợ hãi người, bởi vì lúc đầu tôi chưa kịp phản ứng được là “hần” cô ấy nhắc tới là ai.

“Nhưng mà hần đầu óc ngốc nghếch, không xứng với cậu.” Nhan Dữ Dữ nói, “Cậu khỏi phải lo lắng cho hần nữa, loại người như hần, cự tuyệt thêm hai bận nữa là biết điều ngay thôi.”

“Không có chuyện đó.” Tôi nói, “Cậu đừng nghĩ lung tung nữa, hôm nay tớ rất mệt, muốn ngủ rồi.”

“Ê, Mã Trác.” Cô ấy hoàn toàn chẳng thèm ném xia đến lời đuổi khách của tôi, mà còn xán tới gần tôi hơn, hỏi, “Cậu nói xem vì sao không có nam sinh nào viết thư tình cho tớ chứ, tớ thật là có chút buồn phiền đây.”

Tôi nhìn đáng vẻ khổ sở của cô ấy, thật không biết nên khóc hay cười.

“Đừng đại đột, thư tình toàn viết những lời lẽ khi gió.” Tôi trêu cô ấy.

“Sao cậu biết?” Cô ấy thần bí nở nụ cười, “Mau khai ra, có phải là có ai đó đã viết lời lẽ khi gió gì cho cậu không hả? Thử cậu vừa mới nhìn ban nãy là gì thế?”

“Không có chuyện đó!” Tôi nằng cô ấy, “Toàn nói tầm bậy.”

“Tiêu Triết chưa từng viết?” Miệng của cô ấy gần như là dán vào tai tôi, phả hơi nóng hôi hổi lên cổ tôi. Tôi ngồi dậy trong giường, nhìn đôi mắt thăm dò của cô ấy nói: “Bạn Nhan Dữ Dữ, bạn mà còn nói tầm bậy nữa, đêm nay chúng ta khỏi ngủ luôn.”

“Được được, “ Cô ấy tức tốc xỏ dép lê vào, rồi chọt ngoái đầu cánh cáo tôi, “Đây là chuyện riêng tư của cậu, là chuyện riêng tư của cậu. Nhưng mà, tớ vẫn muốn thành thật nói cho cậu biết, có một số người trông càng ngốc, thì tâm lý càng phức tạp. Cậu phải thật cẩn thận thật cẩn thận nhé, đừng có trách tớ không nhắc nhở cậu trước đây.”

Tôi làm động tác cho cô ấy ngừng.

Cô ấy lại đột ngột ôm chầm lấy vai tôi, lải nhải: “Ôi, tớ thật hy vọng có nam sinh chịu viết những lời khi gió lảo lếu cho tớ. Họ đều bảo trước 18 tuổi mà chưa có một mối tình đầu thì rất thất bại. Coi bộ tớ là chủ định sẽ phải có một tuổi xuân không hoàn mỹ rồi.”

“Cậu lạnh mồm lạnh miệng như thế.” Tôi bị cô ấy ôm quá chặt đến khó chịu, nhưng hiểu rõ cô ấy lúc này rất cần được tôi an ủi, thế là bảo, “Nam sinh chả có chút tài năng viết lách, đâu có thể tùy tiện viết thư tình cho cậu đọc làm trò cười?”

“Cậu thật biết nói chuyện!” Cô ấy đánh yêu tôi một cái, cuối cùng mới tha cho tôi, rời khỏi giường của tôi. Ngay lúc tôi tưởng là có thể thờ phào một phen, ngoài cửa bất chợt lại đầu ra một nữ sinh lạ mặt, tay giờ một chiếc đi động hàng ngoại màu đỏ, lớn tiếng la: “Ai là Mã Trác?”

Tôi và Nhan Dữ Dữ đều giật mình ngồi dậy. Chẳng lẽ lại là hạng người như Vương Du Duyệt kéo tới tìm kẻ thù? Một hồi lâu sau, Nhan Dữ Dữ thò một ngón tay ra, ngập ngừng chỉ chỉ tôi.

Nữ sinh cười ngọt ngào bước tới gần, đưa điện thoại vào trong tay tôi nói: “Cậu làm ơn nhận cuộc gọi này nhé.”

Muộn vậy rồi ai còn đi tìm tôi? Tôi ngờ vực đặt điện thoại lên bên tai, khẽ “A lô” một tiếng, liền nghe giọng điệu thô lỗ đầu dây bên kia hỏi tôi: “Mã Tiểu trác, em đó hả?”

Là hần!

Tôi giật mình đến độ tay run bắn một cái, suýt nữa làm rớt điện thoại xuống đất. Cùng lúc đó, tôi vội vàng bò dậy từ trong giường, chạy thẳng ra ngoài ban công. Lúc tôi phát hiện mình thế mà còn chưa cúp điện thoại với hần, bên tai truyền đến tiếng thở dài của hần: “Aizz, con mẹ nó thiệt tình, tôi hơi thấy nhớ em rồi!”

Tôi cuối cùng xác nhận, tôi không dám cúp điện thoại của hần. Bởi vì tôi thật tình rất lo lắng, nếu như tôi chẳng nói gì với hần, không biết hần có trực tiếp xông vào trong ký túc xá của nữ sinh không. Cái tên khủng này, gì hần cũng dám làm, không phải sao? Thế là tôi áp người vào lan can của ban công, nhìn hàng cây long nảo rậm rạp lá dưới lầu, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói với hần: “Muộn lắm rồi, tôi muốn đi ngủ.”

“Đợi chút, cái tên dũng sĩ hôm nay tạt mĩ vào tôi nghe nói là nó học trong lớp em, tên gì nhỉ, Tiêu Triết?”

Thì ra hần gọi đến để hỏi tội!

“Ừ.” Tôi nói.

“Ừ cái gì mà ừ, tôi muốn em nói cho tôi biết phải hay là không phải.”

“Cậu đừng có làm gì cậu ta!” Tôi nói, “Cậu ta thật tình không phải là cố ý.”

“Em đang năn nỉ thay cho nó à?” Hần hỏi.

“Không phải.” Tôi nói.

“Vậy thì là gì?” Hần gắng hỏi tôi.

Tôi không biết phải trả lời như thế nào.

“Không sao,” Hần chợt bật cười, “Tôi chỉ muốn chúc em ngủ ngon.”

Thật không biết hần đang muốn giờ trò gì!

“Áy, đợi chút!” Tôi la lên.

Hần hơi ngạc nhiên: “Có gì cần sai bảo?”

“Tôi quên nói với cậu, Vu An Đoá nói tối nay 10 giờ đợi cậu ở chỗ cũ.”

“Đ.m” Hần chữi xong chữ này cúp điện thoại mất tiêu. Khoảng gần nửa phút sau khi hần cúp máy, tôi mới hoàn hồn, xoay người, trông thấy khuôn mặt vẫn đang tươi cười của cô gái đã đưa điện thoại cho tôi cùng với khuôn mặt ngơ ngác của Nhan Dữ Dữ.

“Cậu sao rồi, Mã Trác, đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi cô gái kia ra khỏi phòng ký túc xá của bọn tôi, Nhan Dữ Dữ lắc lắc cánh tay tôi hỏi, “Rốt cuộc là điện thoại của ai gọi?”

“Gọi lộn.” Tôi lẩm bẩm trả lời.

“Không đúng, nhất định là cậu có bí mật động trời.” Nhan Dữ Dữ nói chắc như đinh đóng cột, nói với Ngô Đan ở tầng trên cũng đang mang một thái độ hiểu kỳ y chang, “Cậu bảo, tớ nói đúng không?”

Ngô Đan gật đầu như gà mổ thóc.

Đúng lúc ấy, đèn dorm tắt hết, ký túc xá chìm trong bóng tối. Tôi mò vào giường, cuộn mình trong chăn, ép bản thân phải ngủ. Cứ tưởng là đêm đó tôi sẽ mất ngủ, lại không ngờ tôi rất nhanh chóng say giấc, đêm ấy tôi mơ thấy hần, hần không nói gì cũng chả làm gì, chỉ đứng ở đó, nhìn tôi từ xa thật xa, ở cổ

tôi tựa như bị một khí cụ sắc bén nào đó chém cho một nhát, đau đến độ tôi quy xuống đất, vừa vuron tay rờ, cổ đầy máu tươi.

Giữa đêm khuya tôi bị giấc mơ đó làm giật mình tỉnh dậy, cổ vẫn còn đang đau, hết thấy đều tựa như là có thật. Tôi run lên, dùng chân quắn mình thật chặt, sau đó nghe như có ai đang nói mớ, cô ta hung hăng mắng một người nào đó: Đồ ngu ngốc! Chết đi!

Là giọng của Nhan Dữ Dữ.

Cái lạnh xâm chiếm toàn thân tôi, tôi cuộn mình, không còn chút buồn ngủ nào, cứ như vậy cho đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Quãng thời gian khi đầu đông tiến sâu vào giữa đông, bước thời gian vội vã nhất. Những mùa đông trong quá khứ, cảm giác tôi thường có là, dường như buổi sớm thức dậy bỗng nhắc nhở ra từ trong ổ chăn, chẳng được bao lâu đã chực xé chiều, một ngày cứ như vậy mà vượt mất. Nhưng mùa đông năm nay, không biết có phải là do lần đầu tiên một mình trải qua ở trong trường, mà đồng thời với cảm giác thời gian cứ thế mà vụt biến ấy, tôi phát hiện bản thân mình còn bị thêm cái rất sợ lạnh. Nhan Dữ Dữ sáng sớm tỉnh mơ đã cho tôi một túi chườm nước nóng tròn vành vạnh, bảo tôi nó có thể giữ nóng được 10 tiếng đồng hồ.

“Luc trong lớp cậu luôn co ro chân tay, trông có vẻ như rất lạnh, cái này dùng có ích đấy.”

“Cảm ơn cậu.” Tôi nói một cách chân thành. Nhan Dữ Dữ là một cô gái cực kỳ tốt lành, cũng là cô gái đầu tiên tôi quen mà biết quan tâm săn sóc đến người khác không hề tính toán được mất trong bụng. Chỉ mỗi tội những gì tôi có thì quá ít ỏi, mà dùng để đáp lại tấm lòng này của Nhan Dữ Dữ thì càng ít ỏi hơn, thật vô cùng đáng tiếc. Dầu thế, tôi vẫn thường thường không có cách nào cự tuyệt sự quan tâm của cô ấy, bởi vì tôi biết, làm như vậy cô ấy càng cảm thấy đau lòng.

Cô ấy nắm tay tôi mà bước vào lớp, thân ái giống như bao nhiêu nữ sinh khác ở Thiên Trung cùng nhau thân ái.

Dù sao đi nữa, có được một tình bạn chắc cũng là điều đáng để lấy làm kiêu ngạo. Tuy là bàn tay đang nắm lấy tay tôi đến nóng hổi kia, vẫn không mạnh hơn chiếc bao cát đã từng bay vào tôi ở trong ký ức (1)

(1) Bao cát Lam Đồ liệng Mã Trác hồi còn ở Thành Đô.

Còn chưa vào tới chỗ ngồi, tôi liền nhìn thấy trên bàn học của mình được đặt một hộp quà rất xinh đẹp.

Có lẽ là do tác dụng của tâm lý, tôi có tật giật mình. Cho dù là tất cả mọi bạn học đều đang vui đầu học bài, nhưng bầu không khí vẫn có vẻ rất quý dị.

“Ái chà, mới sáng sớm đã nhận được quà rồi!” Nhan Dữ Dữ la lên một cách khoa trương. “Nào, mau xé ra xem cái gì thế?”

Tôi ngồi xuống, cảm chiếc hộp vút “cách” một tiếng vào trong học bàn, thò tay lấy cuốn sách Anh Văn ra. Chuyện càng khiến người khác này sinh hứng thú, tôi càng không có hứng — xin lỗi, tôi thật tình không phải cố ý thành vậy nếu như tôi có một thứ ma pháp có thể để cho Nhan Dữ Dữ học cách yên lặng. Tiêu Triết ngồi đằng trước từ đầu tới cuối không hề quay đầu xuống, Nhan Dữ Dữ rất bất mãn trề trề khoé miệng, bộ dạng y như tiếc nười không có kịch hay để xem.

Giờ nghỉ giữa trưa, thừa lúc Tiêu Triết ra khỏi lớp, tôi lấy hộp quà ra, đưa đến tay của Nhan Dữ Dữ nói: “Cảm phiền cậu trả lại cho cậu ta giùm tớ được không?”

“Cậu mà vậy hần sẽ đau lòng đấy.” Nhan Dữ Dữ nói, “Nể mặt hần đã bỏ ra thật nhiều tâm sức đi mà.”

“Bằng không để tớ trả lại cho cậu ta đi.” Ngay lúc tôi định lấy hộp quà về lại, Nhan Dữ Dữ đã cảm chiếc hộp để kế tai lác lác, trên mặt hiện ra một vẻ kinh ngạc, nói với tôi: “Không đúng, hình như không phải là nước hoa, nước hoa không nhẹ thế được.”

“Xé ra nhìn cái đi.” Thấy tôi không có phản ứng, Nhan Dữ Dữ tiếp tục xúi giục, “Nhìn coi là cái gì rồi đem trả hần cũng không muộn. Hơn nữa, có phải của Tiêu Triết tặng hay không còn chưa chắc mà, cậu nói xem có đúng không?”

Nhan Dữ Dữ căn bản là không chờ tôi cự tuyệt, đã dứt khoát nhanh chóng xé giấy gói chiếc hộp.

Nhưng món đồ cô ấy lấy ra, lại là một sợi dây chuyền trông rất quái quỷ, dây màu đen, mặt dây lại là một thứ trông giống như cây kiếm, màu đồng cũ kỹ, trên đó còn khắc mẫu tự nhỏ xíu, nhìn không rõ rốt cuộc là chữ gì, tôi chỉ để ý mũi kiếm, thật sắc nhọn kinh người, y như là cây kim bà tôi thường dùng để khâu mền.

“Ừa, trời đất ơi, món quà quý quý này thật cá tính quá đi mất!” Nhan Dữ Dữ reo lên, “Nếu tớ đoán không lầm, chắc đây là bùa hộ thân gì gì đó đi, ời trời đất ơi, thật là quá quá quá quá quá quá thần bí quá thú vị!” Cô ta vừa khen ngợi vừa giờ nó cao lên ngó tới ngó lui.

Tôi vội vàng cầm chiếc hộp bị cô ấy vứt qua một bên lên, tìm được một tấm thiệp nhỏ màu trắng ở bên trong, trên thiệp có viết: tặng Mã Tiểu Trác. Ký tên chỉ có hai mẫu tự đơn giản: XZ.

Nhan Dữ Dữ so vai, giựt lấy mảnh giấy từ trong tay tôi, nhìn một cách hiểu kỳ, nói một cách hào hứng: “XZ, XZ, hahaha, đêm qua còn bảo không có thư tình, hôm nay bị tớ bắt quả tang rồi nhá?”

Tôi biết XZ là ai, không phải Tiêu Triết, là Hạ Trạch (1). Bởi vì trong toàn thiên hạ, chỉ có mình hắn kêu tôi là Mã Tiểu Trác.

(1) Phiên âm của Hạ Trạch là Xia Zé, của Tiêu Triết là Xiao Zhé, cả hai đều là XZ

Có điều, tôi hoàn toàn không cảm thấy phải giải thích với Nhan Dữ Dữ.

Thiếu hiểu biết, ngu xuẩn, nông cạn, hạ lưu. Tôi thật sự không tìm ra được những từ nào thích hợp hơn để hình dung hắn. Hoa lá loè loẹt, kim ngân sáng chói, cái thứ quý quái khi gió thổi tục không thể tả được, dùng để điểm trang cho bộ lông hoa hoét của hắn còn gì hay bằng. Dẫu cho hết thấy nữ sinh của Thiên Trung đều coi việc quỳ dưới chân hắn là một vinh hạnh, tôi cũng không thêm một người như thế. Huống chi, không biết rốt cuộc hắn đã tặng món đồ giống y chang nhau cho bao nhiêu nữ sinh rồi! Dám chừng là chỗ chợ trời lần trước Nhan Dữ Dữ dắt tôi tới, mấy thứ này quơ tay là ra một đồng! Vừa nghĩ đến đó, tôi càng bức, mạnh tay giựt lại sợi dây chuyền từ tay của Nhan Dữ Dữ, thả vào trong hộp, rồi xông ra khỏi lớp.

Tôi muốn đi tìm Vu An Đoá, tôi muốn bảo Vu An Đoá nói cho hắn biết, nếu như hắn còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ đem hết thấy những gì tôi biết báo sạch hết lại cho trường, thậm chí báo cảnh sát, tin hay không tùy hắn!

Nhưng mà tôi còn chưa kịp xông vào tới lớp của Vu An Đoá đã bị người cản đường mất, vẫn là nữ sinh lạ mặt kia, hình như một nữ sinh tôi chưa từng gặp qua, giờ một chiếc di động mà tôi thoáng liếc mắt đã nhận ra nó, dùng giọng điệu như bạn bè lâu năm nói với tôi: “Mã Trác, cảm phiền cậu nhận cú điện thoại.”

Tôi thật đúng lúc!

“Mã Tiểu Trác, nhớ (muốn) anh không?” Hắn cười ha ha, hình như còn ngáp một cái, kéo dài giọng ra nói: “Phải nói thật——“

“Muốn cậu đi chết đi!”(2) Tôi cười lạnh một tiếng, nói, “Cảm ơn quà của cậu.” Tôi vứt chiếc hộp đựng quà đi, cầm cái thứ dây chuyền không ra dây chuyền, cắt chỏ không ra cắt chỏ kia, chạy như bay đến bên một cái thùng rác ở cuối hành lang, đồng thời đưa di động ghé ngay miệng của thùng rác, mạnh tay quăng chiếc dây chuyền đó vào, mặt dây chuyền chạm vào thùng rác, phát ra một tiếng “keng.”

(2) Nguyên văn là 想 (tưởng) mang nhiều nghĩa: muốn, nhớ, nghĩ. Hạ Trạch hỏi “tưởng anh không?” Mã Trác đáp: “tưởng cậu đi chết đi”

Tôi nói thật rõ ràng vào trong ống nói: “Có nghe không? Tôi vứt rồi. Cái thứ thối nát ấy, chỉ xứng đáng nằm trong thùng rác, bởi vì người chọn nó làm quà là một thứ rác rưởi không hơn không kém.”

Hắn tựa như cuối cùng đã trầm lặng vài giây, rồi mới thông thả bảo: “Chưa có người nào dạy em cách làm thực nữ sao?”

“Tôi cảnh cáo cậu, cậu đừng có dây vào tôi nữa.” Tôi nói, “Còn không tôi thế nào cũng có ngày đem thùng rác úp lên đầu cậu.”

“Thú vị.” Hắn nói, “Tôi vô cùng mong đợi ngày đó tới.”

“Mong đợi giống như tôi mong đợi cậu chết đấy hả?” Tôi uy hiếp hắn.

“Ha ha ha.” Hắn lại nói một cách đắc ý, “Chết dưới tay Mã Tiểu Trác, tôi không nên quá cam tâm tình nguyện.”

“Cút!” Tôi nhin hết nổi, chỉ có thể chửi bậy.

“Suýt——“ hắn nói, “Mới đề tình em phải làm thực nữ, nhaoáng cái đã quên rồi, không dạy dỗ em thì thật không được, thế này đi, Mã Tiểu Trác, chúng ta cùng đánh cược: Tôi sẽ đem thứ em vừa vứt từ tay mình đeo vào cổ em!”

Nói xong câu đó, hắn cúp máy.

Tôi giờ chân hung hăng đá cái thùng rác bất hạnh đó một cái, không màng đến cảm giác chân đá trúng kim loại bị đau và ánh mắt kỳ quái của người đi ngang qua, mà chỉ cầm điện thoại nhìn cô nữ sinh mắt thô lỗ kia tìm tới, đang chờ tôi trả lại cho cô ta chiếc điện thoại, không khỏi mĩa mai nói: “Hắn cho cậu bao nhiêu tiền để cậu đi làm mấy trò nhảm chán này?”

Cô nữ sinh bị tôi làm hết hồn, lí nhí nói với tôi: “Anh ấy là anh trai mình.”

Anh trai? Thuốc Độc tuy biết sẵn mồi, nhưng cũng không phải là để tìm về một mớ em gái xui xẻo thế này chứ. Tôi vứt chiếc điện thoại vào lòng cô nữ sinh, giẫm mạnh lên chiếc hộp quà ở dưới đất một cái, rồi hăm hăm bỏ về lớp. Vừa dậm hai bước, tôi ngoái đầu nhìn, chỉ thấy cô nữ sinh đó đang nằm bò trên thành thùng rác, ngó vào trong. Thật khiến người ta tuyệt vọng —— nếu như cô ta là em gái tôi, tôi đã sớm cho nó một cái bạt tai.

Chuyện càng vỡ vụn hơn vẫn còn ở phía sau. Tôi vừa vào tới trong lớp, liền ngửi thấy mùi nước hoa, một mùi hương rất thơm, nồng nhưng không ngạt, tràn lan khắp phòng học. Mà Nhan Dữ Dữ lại đang nằm bò trên bàn học, hai bờ vai rung rung, nhìn là biết đang khóc. Trên mặt đất trước chỗ ngồi của tôi, tôi trông thấy một chiếc lọ nhỏ bị bể.

Đây là nguồn gốc của mùi hương. Thế giới nhất định vẫn chưa đủ loạn.

Tính cách của Nhan Dữ Dữ, chính là điển hình của loại người chuyện bé xé ra to. Ngay lúc này tôi không có chút tâm trạng nào để đi an ủi cô ấy, càng không dư hơi đi xử lý chuyện phiền phức của người khác, trước giờ Mã Trác chưa từng là đáng cứu thế của ai. Tôi chỉ lấy chân mình gạt gạt những mảnh chai đi, thu xếp tập vở trên bàn mình, chuẩn bị tới tiết học sáng.

Thế nhưng, Tiêu Triết không chuẩn bị tha cho cô ấy.

“Đồ lảm mồm!” Tiêu Triết bất chợt xoay người mắng, “Coi như tớ cầu xin cậu, cậu có cách nào đừng để mắt mặt vậy nữa được không?”

Nhan Dữ Dữ cuối cùng ngừng khóc, cô ấy vui đầu lục tung cặp mình lên, lấy ra được mấy tờ tiền 100 màu đỏ, đứng lên rướn người, vỗ chúng lên trên bàn học của Tiêu Triết, miệng thì la: “Hai chúng ta sòng phẳng (3)!”

(3) nguyên văn: 我们两清了, “the two of us are cleared/we are through” ý là “chúng ta thanh toán nợ nần xong rồi, đường ai người nấy đi.”

Tiêu Triết không buồn ngoái đầu, đem tiền vứt trả lại bàn của Nhan Dữ Dữ, Nhan Dữ Dữ lại vứt qua, Tiêu Triết lại vứt về, Nhan Dữ Dữ lại vứt tới, bạn học trong lớp nhìn thấy tình cảnh này đều cười âm lên, có người còn la ó: “Không muốn thì cho tớ đi, vừa lúc tớ không đủ tiền tiêu này!” Chuông vào lớp vang lên, Thầy Sưống ôm giáo án bước từ bên ngoài vào, tôi vội thu lượm hết tiền nằm đầy bàn, bực mình nhét hết vô trong học bản.

“Có chuyện gì tan học hẵng nói tiếp đi.” Chuyện đã đi đến nước tôi không thể không ra mặt, tôi chỉ đành khề bảo Nhan Dữ Dữ.

Cô ấy dụi mạnh đôi mắt đã khóc đến đỏ hoe, mắng một câu về phía đằng trước: “Đồ điên!”

Cũng còn may, phen này Tiêu Triết không đáp trả.

Buổi chiều có bài thi, thi liên tiếp hai môn. Mãi đến lúc cơm tối ở căng tin, tôi mới có cơ hội hỏi Nhan Dữ Dữ rốt cuộc giữa cô ấy và Tiêu Triết xảy ra chuyện gì, Nhan Dữ Dữ nói: “Thì tớ chỉ hỏi Tiêu Triết sao còn chưa tặng nước hoa cho cậu mà lại đi tặng thứ đồ kỳ quặc kia, hần liền nổi giận đùng đùng, trách tớ không nên nói lung tung trước mặt cậu, lại nói cái gì đồ kia vốn không phải quà hần tặng, mà nước hoa vốn cũng không phải là mua để tặng cậu, là quà tặng dịp sinh nhật mẹ kế của hần, ai tin chứ? Cậu nói xem một tên nhát gan như cáy như hần, còn tính là đàn ông nổi gì chứ.”

Tôi xếp mấy trăm đồng ngay ngắn lại rồi nhét vào túi của Nhan Dữ Dữ, bảo: “Lời cậu ta nói nhất định là thật, là cậu nghĩ tầm bậy mà. Cậu ta đang yên đang lành tại sao lại muốn tặng quà cho tớ?”

“Sao lại có thể?” Nhan Dữ Dữ nói, “Trước khi mua hần hỏi đi hỏi lại tớ là con gái thế này thế này thì thích nước hoa thế nào, còn lôi cậu ra làm ví dụ. Tớ coi bộ hần giống như đại khái nghĩ lấy lòng cậu không xong, trong lòng không thoải mái, lôi tớ ra trút giận!”

Nguyên quãng đường Nhan Dữ Dữ ồn ào không dứt, lúc ăn cũng không yên, rồi chạy đi nói chuyện với người khác, chạy một vòng xong quay trở lại trước mặt tôi, sắc mặt tái mét thì thầm với tôi: “Không xong rồi, sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

Cô ấy vẫn hay hờ tí la làng, tôi không coi là có gì ghê gớm.

Nhưng bộ dạng của cô ấy cúi gằm đầu ăn cơm không nói không rằng gì nữa khiến cho tôi tin là hình như thật sự có chuyện không hay sắp xảy ra. Đợi đến lúc chúng tôi ăn cơm xong sắp sửa về đến trước cửa lớp, cô ấy rốt cuộc mở miệng: “Nghe nói trong trường chúng ta có người đắc tội với Thuốc Độc, bọn họ kéo một đám tới, tối nay định làm thịt hần. Mà kẻ đó không ai khác, là.....” Nhan Dữ Dữ nói tới đây, liếc trái liếc phải đảo đảo, rồi mới tiếp tục nói, “Cậu có thể đoán ra ai không?”

Đương nhiên tôi đoán ra rồi. Tim tôi đập thình thịch một phen, cảm giác bất an lan tràn khắp người: rốt cuộc thì hần không định tha cho cậu ta.

“Trong nào tên họ Tiêu kia có rắm, đang không lại đi treu vào dân anh chị. Nghe nói bọn chúng còn xách theo dao.” Nhan Dữ Dữ buồn bực nói, “Phen này phiền phức to rồi.”

“Bảo cho trường!” Tôi nói với Nhan Dữ Dữ, “Cậu mau gọi điện thoại cho cậu của cậu.”

“Cậu điên rồi!” Nhan Dữ Dữ nói, “Trừ phi tớ muốn chết.”

“Vậy để tớ đi.” Tôi không tin là thế giới này không có vương pháp.

“Mã Trác cậu bình tĩnh lại một chút, “ Nhan Dữ Dữ níu lấy tôi, “Cậu không biết tốt xấu gì đâu, cậu không thể chạy lung tung.”

“Dù sao cũng giữ được thêm một mạng người.” Tôi lạnh lùng nói.

“Xem ra.....” Nhan Dữ Dữ ai oán liếc tôi một cái, thở dài chua chát nói, “Cậu vẫn rất quan tâm đến hần, đúng không?”

Nói cái quý gì thế này! Nhưng mà tôi chả buồn chinh cô ấy. Bởi vì muốn giải thích cũng không nói hết một hơi là xong, hơn nữa lý do trong đó đến cả bản thân tôi cũng nói không rõ ràng. Lúc này cách tiết ôn bài buổi tối cũng còn một quãng thời gian, tôi nhìn Tiêu Triết ngồi vào chỗ ngồi, vừa làm bài vừa nhai sống một gói mì gói. Thế là tôi mới nhớ ra, cậu ta không tới căng tin ăn bữa tối, coi bộ cậu ta đã bị Nhan Dữ Dữ chọc đến nổi giận không nhẹ, ngay cả ăn cũng không thèm ăn. Tôi quyết định nhắc nhở cậu ta một phen, chỉ cần cậu ta không chạy lung tung, tôi không tin đám người kia dám kéo vào trong lớp mà chém giết.

Nhưng mà tôi biết phải nhắc nhở cậu ta như thế nào? Điều này đối với tôi mà nói, lại là một nan đề. Hơn nữa, điều tôi nghĩ đến là, nếu như cái kẻ mang tên Thuốc Độc kia muốn dùng cách thức này để khiến tôi khuất phục, hẳn còn không phải kẻ ngu dốt nhất thiên hạ thì còn có thể gọi là gì? Từ năm lên bảy tôi đã biết, kẻ có gan mà không có trí, vĩnh viễn không cần phải sợ. Giống như ông chú Út suốt ngày đánh đánh giết giết của tôi. Xem động tĩnh của hắn từ tối hôm qua đến sáng sớm hôm nay, Thuốc Độc giống y như chú Út của tôi, chỉ là một kẻ lỗ mãng. Tôi không cần phải sợ hắn, tôi âm thầm hạ quyết tâm, xem hắn dờ trò gì ra, chỉ cần hắn đã thương đến tôi, tôi sẽ tuyệt đối ăn miếng trả miếng khiến cho hắn chết không yên thân!

Nhưng mà, sự việc hình như không đến độ khủng khiếp giống như lời diễn tả của Nhan Dữ Dữ. Mỗi đến lúc nửa tiết ôn tập buổi tối đã trôi qua, vẫn chưa thấy gió lay cỏ động gì, trong lòng tôi bình tĩnh hơn nhiều. Chắc là hắn cũng chỉ hù người ta, đám chúng hiện giờ đang còn vui vẻ hẹn hò với Vu An Đoá, căn bản là không hơi đâu mà đi lo chuyện khác nữa. Trong lớp học, mùi nước hoa vẫn còn phảng phất, thật tình rất thơm. Hiểu biết và suy nghĩ về nước hoa của tôi rất ít, trừ loại nước hoa bà ấy dùng. So với mùi hương này hoàn toàn không giống nhau, Nhan Dữ Dữ cũng đã từng dùng. Tôi hỏi cô ấy, cô ấy nói tên nước hoa đó là “Thuốc Độc.” Sự đời chính là khéo đến vậy, thậm chí tôi có khi nghĩ, nếu như bà ấy còn sống, đối phó với một tên oắt lưu manh như “Thuốc Độc” này, thật là dễ như chơi. Xách cổ hắn lên xoay xoay vài cái, đều là không phải chuyện không thể xảy ra được.

Ngay lúc tôi đang nghĩ lung tung thì trông thấy Tiêu Triết đứng thẳng dậy, chực đi ra khỏi lớp.

“Này!” Nhan Dữ Dữ gọi cậu ta lại, “Cậu đi đâu đó?”

“Đi nhà xí. Cần phải báo cáo à?” Tiêu Triết nói, “Nếu như cần báo, cậu cũng không phải lớp trưởng.” Mọi người xung quanh cười ồ lên.

“Đừng đi nữa.” Nhan Dữ Dữ khề nói, đợi tan tiết tự học hẵng đi đi mà.”

Tiêu Triết nhìn Nhan Dữ Dữ một cách rất khó hiểu, nhưng vẫn ra khỏi lớp học. Chỉ thấy Nhan Dữ Dữ ngồi yên ở chỗ mình độ nửa phút sau, rồi xông ra bám theo Tiêu Triết.

Tôi vui đầu làm bài tập toán của mình, mười phút trôi qua, hai người bọn họ chả ai quay lại. Lúc này tôi mới phát hiện, lòng bàn tay cầm bút của tôi thế mà đã đầy mồ hôi.

Nhưng tôi biết, tôi không thể nhúc nhích. Tôi không muốn trúng kế của bất cứ ai, tôi tin chắc, nếu như hắn thật sự làm gì sai trái, sẽ tự nhiên có người trừng phạt hắn, nhưng không phải là tôi.

Tôi còn biết, tôi không phải là Zorro. Hơn nữa rất đáng tiếc, điều này chính là hắn đã dạy cho tôi.

Zorro là nhân vật đeo mặt nạ đấu tranh cho chính nghĩa trong phim The Mask of Zorro.

t

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 24

Mất không thấy lòng không phiền, tôi quyết định quay về ký túc xá.

Lúc tôi khuôn mặt chiếc cặp to dùng nhét đầy sách vở bước ra khỏi lớp, Nhan Dữ Dữ và Tiêu Triết vẫn còn chưa quay lại.

Lúc này sân trường tĩnh mịch đến vậy, chỉ có vài đốm sao lạnh lẽo, nằm phía trời bắc khẽ yếu ớt run rẩy. Tôi thích những thứ khiến ta trầm tĩnh, sao trời là một trong số đó. Ở nhà cũ dưới huyện, chiếc giường con của tôi kê sát cửa sổ, mỗi lúc trời quang có thể trông thấy những ngôi sao sáng. Sao trời cũng có tính khí, bốn mùa tuy luôn đến đi theo trình tự, nhưng sẽ có lúc sao sáng hơn một chút, cũng có khi mờ hơn, khiến ta không nắm chắc được. Tôi ngược đầu nhìn tinh tú một hồi, cổ cũng đã mỏi, thế là kéo mũ áo lên lên, che đầu lại, bắt đầu bước nhanh hơn. Gần như là chạy, quãng đường bình thường mất 10 phút, tôi chỉ dùng một nửa thời gian là đã đi xong.

Do trường học muốn tiết kiệm điện, đèn trong hành lang của dãy lớp học phải đợi đến 10 phút trước lúc tan lớp mới bật lên. Tôi chỉ có thể một mình chầm chậm dò dẫm trong hành lang mờ tối, lần mò đường lên lầu.

Không biết có phải do trời tối, tai của tôi trở nên đặc biệt thính nhạy. Vừa lên tới lầu hai, tôi liền nghe thấy hình như trên lầu truyền đến tiếng động sột

soạt, nghe không giống như chuột, cũng không giống như tiếng bước chân. Tôi không muốn thừa nhận là tôi đang sợ hãi, nhưng mà tay tôi vẫn hơi run lên. Tôi ôm cặp trước ngực, lại bước lên thêm một tầng lầu, vừa định tiến về phía trước, mới thấy ở trong góc cầu thang bên kia, thế mà lại thực sự có người đang ngồi.

Tôi không tới gần nhìn, cái chi có thể trông thấy rõ chính là đôi mắt đang sáng long lanh lên trong bóng tối. Nhưng mà chỉ cần đôi mắt ấy, cũng đủ khiến cho tôi nhận ra ngay: đây là Vu An Đoá.

Cô ta chắc đang ngồi xổm dưới đất, không phát ra bất cứ âm thanh nào, giống như một con mèo đã ngồi rình ở đó hồi lâu, toàn thân toả ra một làn khí khiến cho người ta cảm thấy bất an, nồng đậm và rất riêng.

Giờ này phút này, cô ta ở đây làm cái gì, lẽ nào đang đợi ai?

Cô gái này tuy xinh đẹp nhưng kỳ quái, mỗi lần gặp cô ta, tôi đều căng thẳng một cách khó hiểu, cảm tạ bóng tối của buổi đêm đem cho tôi một cái cớ, tôi hoàn toàn không định dừng bước vì cô ta, xoay người lướt ngang qua cô ta, tiếp tục đi lên trên.

Nhưng ngay lúc tôi lướt ngang qua người cô ta, cô ta bất chợt lên tiếng: “Con điếm!”

Giọng điệu của cô ta, vậy mà lại thốt ra y chang như giọng điệu oang oang của một đứa con gái trong ký ức.

Sau lời xi và lạnh lùng bình tĩnh này, tim tôi theo đó mà treo lơ lửng, thời gian thoảng như một chiếc tàu hoả qua núi mà xình xịch xình xịch xuyên ngang qua đầu tôi, giá lạnh tràn lan một mạch từ dưới chân lên trên.

Cô ta đang chờ tôi ư? Ô, nếu như đúng vậy, thì cô ta nhất định đã điên rồi.

Thời gian đã qua lâu như vậy, tôi cứ tưởng mình đã rời cái “ác” tương đối đủ xa, tôi cứ tưởng là sẽ không còn ai có thể đánh động được tới sự thù địch và thiếu thiện chí mà hầu như đã bên tôi từ lúc lọt lòng, nhưng không ngờ chúng nó có thể theo hai con chữ kia mà dễ dàng băng non vượt biển xông tới chiếm lấy tôi.

Mặt của tôi đỏ lên, chạy như bay lên lầu, không muốn đợi thêm một giây nào nữa.

Không nghe thấy bất cứ âm thanh nào đằng sau lưng tôi, huống chi tôi cũng đã không còn phân biệt rõ ràng rốt cuộc cô ta có nói gì nữa hay không. Tôi chạy một hơi đến trước cửa phòng ký túc xá, tức tốc lấy chìa khoá mở cửa, thở hổn hển.

Nhưng “bất ngờ” không chỉ có bấy nhiêu, cửa vừa đẩy ra xong, tôi thất thanh hét lên một tiếng, ngồi bên giường của tôi thế mà lại là hần! Hơn nữa hần còn đang thản nhiên ngồi dùng ánh đèn mờ mờ khi sáng khi tối ngoài cửa sổ để đọc cuốn tập ngữ văn của tôi!

Sao hần lại có thể ở chỗ này?!

“Hoan nghênh em đã về.” Hần đóng cuốn vở lại, làm một động tác mở rộng vòng tay đón chào với tôi.

Giống như chúng tôi đã sớm hẹn trước, hần chỉ đang chuyên chính đợi tôi ở nơi này.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Muốn biết, thì đóng cửa lại.” Hần chậm rãi nói.

“Tôi không muốn biết, tốt nhất là cậu rút ra khỏi phòng của tôi ngay lập tức.” Tôi dùng sức hất cửa mở toang ra, rống lên, “Đây là cơ hội cuối cùng của cậu.”

“Mà Tiểu Trác, bình tĩnh một chút.” Hần vứt cuốn vở văn của tôi xuống, đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt tôi, mặc cho tôi phản đối, kéo cánh cửa đằng sau lưng tôi đóng sập lại.

“Còn lại nhiều nhất là 10 phút.” Hần nói, “Nơi đây sẽ có người tới lui. Nếu tôi hôn em ngay trước mặt mọi người, em nói xem liệu có lên tới đầu trang BBS của Thiên Trung không?”

“Cậu cũng sẽ không có kết quả tốt.” Tôi nói.

“Tôi?” Hần không nể nang gì cười rộ lên, “Tôi nhiều nhất thì sẽ bị bảo vệ của bọn em kéo ra, bảo vệ của Thiên Trung rất hiền, đánh người cũng không biết đánh. Hơn nữa em nói xem, một kẻ ngày ngày chạy tới đồn cảnh sát như tôi, tôi có gì để sợ chứ?”

Lời của hần quả thực khiến tôi từ bỏ ý định lớn tiếng tri hô. Đúng vậy, không sai, hần nói rất phải, nhiều nhất là 10 phút nữa, nơi đây sẽ ông đi qua bà đi lại, tôi chạy ra khỏi lớp tự học sớm, mà hần thì ngồi lì trong phòng ký túc xá của tôi, ở dưới lầu còn có cô bạn gái mặt đầy ác ý của hần, tôi có mọc một trăm cái miệng, cũng giải thích không rõ ràng.

Tôi ngoảnh mặt đi, chỉ hy vọng hết thảy chỉ là một giấc mơ. Sau khi tỉnh giấc, hần là hần, tôi là tôi, chúng tôi vẫn là hai thế giới hoàn toàn bất đồng, mãi mãi luôn không bao giờ có giao điểm.

“Cô ấy ở dưới lầu.” Qua một lúc, tôi nhắc nhở hần.

“Tôi biết.” Hắn nói một cách hoàn toàn bất cần, “Không phải là cô ấy thì tôi làm thế nào lên được chứ.”

Phen này tôi hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì nữa.

“Em đang ghen à?” Không biết có phải là do ánh mắt đăm chiêu của tôi hay không, hắn lại coi thành giống như một kiểu khen ngợi để càng lúc càng sát tới gần tôi, “Tôi ghét nhất là người khác cự tuyệt quà của tôi, mà em còn đem nó vứt vào trong thùng rác. Nếu là đứa con gái khác, tôi đã sớm vụn cổ nó. Thế nhưng nếu là Mã Tiểu Trác mà nói, tôi nghĩ, tôi vẫn nên tuân thủ lời hứa của mình, đích thân tự tay đeo nó lên em thì tốt hơn.”

Hắn vừa nói vừa lấy cái thứ “rác rưởi” đã từng nằm trong thùng rác từ trên cổ hắn xuống.

Coi bộ đây chính là món vật tùy thân của hắn.

“Còn nhớ hôm bữa em đề cập tới bùa hộ mệnh của tôi, tôi tặng nó cho em, em biết ý nghĩa là gì chứ?”

Tôi muốn tránh. Nhưng tôi không dám tránh. Trong hành lang hình như đã bắt đầu truyền lại tiếng bước chân của nữ sinh, tôi không giãy giụa, đeo thì đeo đi vậy, hắn đeo xong tôi vẫn có thể tiếp tục vứt. Hiện giờ hy vọng duy nhất của tôi là hắn có thể im hơi lặng tiếng biến mất khỏi nơi này. Được rồi, tôi thừa nhận tôi không có can đảm để trở thành nhân vật nổi tiếng.

Hắn hài lòng nhìn khuôn mặt tái mét của tôi, hài lòng đeo cái đồ quý đó lên cho tôi. Sau đó, lúc tôi hoàn toàn chưa kịp phản ứng, hắn khom người xuống, hôn tôi.

Khi tôi hiểu ra đây là một cái “hôn,” hết thấy đã muộn rồi. Cái hôn này dĩ nhiên không mỹ miều. Thậm chí tôi còn ngại dùng bất cứ từ ngữ nào để miêu tả nó. Một khắc đó, tôi chỉ nghĩ tới những con cua. Năm ngoái vào dịp tết, A Nam xách về rất nhiều cua sống. Bà tôi đem chúng thả trong một cái xô lớn, dùng bàn chải chà sạch mai chúng. Giữa khuya, chúng đua nhau nhả bong bóng, vô số những cái chân cò vào thành xô phát ra những tiếng động. Tôi vẫn luôn cho là, tiếng động ấy ẩn chứa một luồng tà khí. Vì thế luôn lo mau mau ngủ trước lúc trời khuya, sợ sẽ phải nghe thấy. Thế mà giờ phút này, bọn chúng lại dường như tụ tập bên tai tôi, càng lúc càng vang dội, giữa những âm thanh đó, tôi không có cách nào lẩn trốn.

Tôi nhắm thật chặt mắt lại, không biết qua bao lâu mới mở cái miệng đã bắt đầu khó thở, hung hăng cắn xuống.

“Fuck.” Hắn rên lên một tiếng, nhích mặt hắn từ chỗ mặt tôi đi. Tôi vội mở trừng mắt, tận mắt nhìn thấy hắn liếm liếm môi nhuộm máu, sau đó, hắn rất vô cùng vui vẻ cười lên, hắn dùng sức ôm lấy thắt lưng tôi, tôi cảm thấy cả người mình giống như sắp bị hắn bẻ gãy đôi ra ở chỗ thắt lưng. Hắn nheo mắt nhìn tôi, dùng một giọng điệu từ tốn khiến cho tôi cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên mà nói: “Mã Tiểu Trác, rốt cuộc em chui từ đâu ra thế hả?”

Tôi ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn thấy gương mặt xấu xí và cái miệng xấu xí của hắn. Tôi thế mà lại bị một kẻ thô lỗ như vậy cướp đi nụ hôn đầu tiên của tôi. Thật là, nhục nhã không đâu bằng, nhục không góc đầu lên được.

Chính ngay lúc này, tôi nhạy bén cảm giác được sau lưng có động tĩnh. Cánh cửa vốn chưa được đóng kín hoàn toàn giống như bị ai đó “két” một tiếng đẩy ra đôi chút.

Tôi hết hồn ngoái đầu lại, giật bắn mình ngó phía sau lưng.

Là Vu An Đoá.

Nửa người của cô ta lộ ra ngoài cửa, đôi mắt to thật to đến giống như bị ai khoét đi mắt hai tròng, dường như do đau đớn kịch liệt, nước mắt đã chảy ròng ròng không ngừng. Nói thật, tôi chưa từng nom thấy ai khóc giống vậy, mặt không mang biểu cảm nhưng nước mắt đầm đìa, khoảnh khắc đó, tôi lại đi nghĩ đến mưa ở Thành Đô, mà khuôn mặt xinh đẹp của cô ta thì giống như một cánh cửa sổ pha lê. Điều duy nhất không trùng hợp là, nước mắt của cô ta lặng lẽ rơi, không như những hạt mưa lớn kia. Tôi bị kiểu khóc đó dọa chết điếng, muốn mở miệng, lại không thốt ra được một chữ nào để giải thích.

Kể ra cũng buồn cười, cảnh tình thế này, tôi còn có thể giải thích cái gì nữa?

Chưa hết một giây, Vu An Đoá xoay người bỏ chạy mất.

Tôi đẩy mạnh hắn một cái, ra ý cho hắn đuối theo, hắn lại quay đầu, nhìn tôi cười một cái, sau đó giống như chưa có gì từng xảy ra mà nói: “Cái tên họ Tiêu kia, hiện giờ đang ở trong lớp, em nói xem tôi trả lại cho hắn một ly nước sôi thì tình huống sẽ như thế nào?”

Tôi yếu ớt nói với hắn: “Cậu đừng làm vậy.”

“Nói lại lần nữa.” Hắn ra lệnh cho tôi.

“Cậu sẽ bị quả báo.”

“Tiếp tục.” Hắn khiêu khích.

Cuối cùng tôi không dám nhìn mặt hắn. Mắt của hắn mở rất lớn, tròng đen rất đen, đen đến độ tôi có thể trông thấy bản thân mình ở trong đấy — một bản thân vô cùng chật vật, rụt đầu rụt cổ, ánh mắt sáng long lanh. Đến lúc tôi muốn nhìn cho rõ hơn một chút, cặp môi của hắn lại ghé xuống một cách khốn nạn, đến bên môi tôi, vô cùng nhẹ nhàng ngoạn diệu, khẽ trần trọc cả mấy giây.

“Đừng làm việc xấu nữa.” Ngay cả bản thân tôi cũng không rõ vì sao, tôi cố gắng thật lâu, thốt lên lời thì lại ra nửa câu dư thừa như vậy.

“Em là đang vì một tên đàn ông khác mà đi cầu xin người đàn ông của em sao?” Hắn bật cười.

“Không!” Tôi ngoảnh mặt đi, dùng sức giằng ra khỏi hắn. Nhưng tôi đã không thành công, đến nay tôi mới phát hiện, sức của con trai mạnh đến thế, hắn chẳng qua chỉ mới vuron một cánh tay, tôi đã không ngọ nguyêi nổi.

“Nhưng mà nếu em đã nói không, vậy tôi sẽ tha cho hắn.” Nói đoạn, hắn cúi đầu, dùng hai ngón tay cầm tấm bùa hộ mệnh kia trước ngực tôi lên, nói với tôi: “Tôi cảnh cáo em, không được lấy ra, càng không được để mất, bằng không.”

Hắn nói đến đây, cố ý ngừng lại. Đến lúc đầu óc tôi không kiểm được mà tưởng tượng ra đủ thứ trò theo lời dẫn dắt của hắn, hắn mới công bố câu trả lời: “Bằng không sẽ chết người đấy, tin hay không tin tùy em.”

Không biết vì sao, càng nói sẽ chết người, tôi càng muốn lấy cái thứ trên cổ xuống, vứt thẳng vào mặt hắn. Tôi thật muốn nhìn xem, Mã Trác này thì chết kiểu nào?

Hoặc có lẽ như lời hắn nói, “trong lòng không sợ mặt già bộ sợ,” chính là thế này?

Không biết có phải do muốn xóa bỏ lời dự báo của hắn đối với tôi hay không, tôi không hề nhúc nhích.

Giọng điệu của hắn trở nên ôn hoà một cách lạ kỳ: “Mã Tiểu Trắc, tôi cura chắc em rồi. Em là của tôi, em nhớ cho kỹ. Những chuyện trước đây tôi có thể không tính toán, nhưng từ nay về sau, bất cứ tên đàn ông nào mà dám có ý tưởng không yên phận với em, hắn sẽ chết một cách rất khó coi.” Nói xong câu ấy, hắn đột ngột thả thất lưng tôi ra giống như thả xích đu vậy, lượn chiếc mũ lưỡi trai quen thuộc bị thấy trên giường của tôi, đội lên đầu, sau cùng đến bên tôi, hôn cái lá bùa trước ngực tôi một chút, lại nheo nheo mắt tôi, nói: “Gặp lại sau.”

Tiếp đó, hắn mở cánh cửa phòng ký túc xá của tôi, nghênh ngang bước ra.

Đầu óc tôi, vẫn là một mảng trắng xoá. Trắng xoá tựa như một căn phòng mới vừa quét vôi xong, trắng đến vuốt ra bụi phấn.

Không biết lúc nào, thính giác của tôi mới khôi phục lại, nghe thấy nguyên một dãy phòng học và dưới lầu xôn xao tiếng người.

Đèn sáng lên.

Tiết tự học đã kết thúc. Người trong ký túc xá đều đã về hết.

Mà tôi, vẫn còn đứng giữa phòng ký túc xá. Không biết phải làm gì, giống như một con gà trống ngu ngốc bị vật trụ lỏng.

Tôi đến bên giường mình, cởi giày ra, chui vào trong chăn nệm lạnh như băng cuộn mình lại. Hai tay bó gối. Bên miệng tôi vẫn ngura ngura làn hơi nóng bông kia, làn hơi ấy quá mãnh liệt, thậm chí tôi còn không dám đưa ngón tay lên chạm vào, e sợ sẽ bị đốt phỏng.

Tôi không thay đồ ra, cả người cuộn mình trong ổ chăn.

Lá bùa trước ngực trực chỉ vào lòng tôi, ảo giác của tôi đang báo cho tôi biết, bất kỳ lúc nào nó cũng có thể khoét một lỗ nhỏ, moi tim tôi ra, đem tặng cho cái tên gọi là Thuốc Độc kia. Mặc cho hắn đùa giỡn, mặc cho hắn tận tình quan sát, thậm chí thương thức.

Hình như Nhan Dữ Dữ ngồi bên mép giường tôi một chặp, hình như cũng gọi tên tôi. Nhưng mà tôi toàn không trả lời, cũng không xoay người qua, tôi nghĩ nhất định cô ấy biết tôi đang khóc, cho nên cô ấy không tiếp tục làm phiền tôi nữa. Tôi cứ giữ tư thế cứng ngắc ấy như vậy, mắt mờ trùng trùng nhìn bức tường trắng nhuốm bụi bậm của ký túc xá, nước mắt như suối tuôn, không sao khắc chế được. Đã bao lâu rồi tôi chưa khóc như vậy, tôi chả biết nữa, nước mắt đã rơi tôi quá lâu, đến lúc tôi đã không nhớ nổi dư vị của nó, nó bất chợt đột kích tôi, khiến cho toàn thân tôi rã rời. Nhưng tôi biết, dầu cho tôi chảy cạn toàn bộ nước mắt, cũng không sao đem đi so với nước mắt của Vu An Đoá được, tôi nghĩ tôi thực sự có thể thấu hiểu đến tận da thịt nỗi đau đớn của cô ta, tôi giống như một kẻ cướp đáng hổ thẹn bị chuốc bùa mê thuốc lú, cướp đi thứ quý báu nhất của cô ta, lòng tự tôn, niềm kiêu hãnh, mơ ước, tình yêu, hết thảy của hết thảy, dầu rằng tôi không tình nguyện không cam lòng như thế, nhưng sự thật chính là sự thật, không cách nào thay đổi được nữa. Tôi còn nghĩ tới nụ hôn của tôi đã bị người khác cuỗm đi một cách rất vớ vẩn, nghĩ đến A Nam, nếu những chuyện này bị ông biết được, cùng với sự căm ghét Thuốc Độc, ông liệu có cảm thấy thất vọng đối với tôi không, tôi nên phản kháng lại, không phải ư, tôi sợ cái gì chứ? Cho dù bị đâm đến chết, tôi cũng không nên để chút yếu mềm của tôi thành toàn cho hành vi lưu manh của hắn.

Hồ đồ mờ mịt, tôi gần như sắp ngủ đến nơi, mới chợt loáng thoáng nghe chỗ ký túc xá của nữ sinh bỗng truyền đến một tiếng la kinh hoàng, đèn trong ký túc xá hình như cũng thỉnh linh bật sáng lên, tầng trên tầng dưới xôn xao, tôi nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân của mọi người chạy tới chạy lui, Nhan Dữ Dữ từ giường trên nhảy xuống, chạy ra ngoài cửa, quãng một phút sau, cô ấy quay về, hét lên: “Không xong rồi, không xong rồi, Thuốc Độc chia tay với Vu An Đoá, Vu An Đoá nhảy lầu rồi!”

Tôi muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân tôi không có một chút hơi sức, cảm giác như tìm tôi trong khoảnh khắc đó ngừng đập, linh hồn bay ra khỏi thân xác, chỉ còn lại một cái vỏ trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Thư viện của Thiên Trung là một toà nhà nhỏ màu đỏ, nằm ngay giữa sân khấu Hoa Lô và dãy lầu chính của trường, vị trí hơi chếch về phía Bắc, giống như một căn nhà nhỏ ấm cúng yên tĩnh giữa rừng hoa. Cũng chỉ có những người bước vào trong nó, mới kinh ngạc kêu lên, thì ra nơi đây có nhiều sách đến vậy, giống như một chiếc hộp xếp thần kỳ. Nơi này thông thường chỉ mở cửa cho bên ngoài vào cuối tuần và vào tiết tự học buổi tối Hai, Tư, Sáu. Trên thực tế, người chịu đến đây đọc sách không hề nhiều, bởi vì nơi này xưa nay chưa bao giờ có sách kiếm hiệp hoặc tiểu thuyết ngôn tình, nhiều hơn hết thấy chính là những tạp chí toán học khô khan cũ rích. Đối với học sinh của Thiên Trung mà nói, áp lực học tập ngày thường đã đủ nặng, nếu như lúc nghỉ ngơi mà không đọc chút gì “thú vị,” vậy thì quả thực khó lòng tha thứ.

Cho nên họ thà chạy ra quầy bán sách, mua một cuốn manga mới nhất hoặc tạp chí thời thượng để đọc. Chỉ có loại người quê mùa như tôi mới tới chỗ này.

Tôi thích ghế của thư viện, gỗ mộc cũ kỹ màu đỏ, chỗ gác tay, do trải qua nhiều năm tháng mà bị mài đến trơn bóng, giống như chiếc giường thuở bé tôi hay nằm ngủ, chỉ có cách nằm xuống rất lâu rất lâu, mới có thể ngửi thấy mùi thơm trong lành thoang thoảng ẩn sâu trong những vân gỗ và khe rãnh cũ kỹ.

Ấy là một buổi trưa thứ Bảy, ánh nắng ngày đông chiếu rất xa hoa, tôi lấy cuốn “Khang Hi Đại Đế” từ trên kệ sách, tìm một chỗ bên cạnh cửa sổ, ngồi xuống.

Tuy đối với quá khứ của mình, tôi cầu vĩnh viễn quên hết đi còn không kịp, nhưng sử lại là bộ môn tôi yêu thích nhất từ xưa đến nay. Tôi có thể nhớ mỗi sự kiện nhỏ nhất nhất phát sinh ở mỗi niên đại, thích đi nghiên cứu đời sống và tính cách của từng nhân vật lịch sử, suy đoán những chi tiết chưa từng được nhắc đến từ đủ loại tư liệu. Từ trong khoá trình của môn học thoát nhìn có vẻ khô khan này tôi thu hoạch được niềm vui khôn tả, học kỹ những gì không tự nhiên nằm trong câu chữ.

Nhưng hôm nay, nguyên cả một tiếng đồng hồ đã trôi qua, tuy là đang đối diện với một cuốn sách lịch sử, tôi vẫn không cách nào khiến cho lòng mình yên tĩnh lại được. Chiếc bùa hộ mệnh của Thuộc Độc cứ dính vào lớp áo trong cùng của tôi, hiện giờ đang cần như điên. Sợi dây chuyền này từ sau khi hấn đeo vào cho tôi, tôi vẫn mãi chưa lấy xuống. Tôi rất khó phân tích ra được lý do vì sao tôi vẫn chưa dám gỡ xuống, tôi chỉ là nhớ vài chữ hấn nói với tôi trước khi hấn bỏ đi: “Sẽ chết người đấy.” Tôi hoàn toàn không phải là một đứa mê tín, chỉ là đối với số phận, có một nỗi khiếp sợ tự nhiên.

Nhưng mà, may sao, Vu An Đoá nhảy lầu trong đêm ấy không xảy ra chuyện gì, liên quan đến vụ tự sát của cô ta, từ đầu đến cuối đều là một màn kịch ồn ào. Sau này tôi nghe nói, cô ta mắc hội chứng tự sát, từ bé đến lớn, cô ta đã tự sát vô số lần, có khi uống thuốc, có khi nhảy sông, có khi nhảy lầu, có khi cắt mạch máu. Cô ta làm mấy trò này lâu năm quen tay, hoặc có lẽ như Nhan Dự Dự nói là kiểu như “sặc mùi cái lương, mua vui cho thiên hạ,” chẳng qua cũng chỉ vì mấy tiếng vỗ tay.

“Vội lại,” Nhan Dự Dự gác người lên vai tôi, tuyên bố những lời đồn đãi càng khiến người ta giật mình, “Nghe nói mẹ của nó là một người mắc bệnh thần kinh không hơn không kém! Nghe nói Vu An Đoá cũng mắc, chỉ là chưa đến nỗi nghiêm trọng mà thôi.”

Truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, tôi không hề tin tưởng hoàn toàn, quan trọng hơn nữa, tôi hoàn toàn không quan tâm đến những lời đồn đãi này. Tôi luôn không cách nào quên được nước mắt của cô ta dưới ánh trăng đêm ấy, tan nát cõi lòng cũng chỉ đến thế mà thôi. Sau khi xảy ra chuyện, chúng tôi đã từng chạm mặt rất nhiều lần, cô ta đều làm như không trông thấy tôi, khoác tay Vương Du Duyệt cúi đầu bỏ đi. Như vậy cũng tốt, tôi không hề cảm thấy thiếu nợ cô ta, nếu như muốn thực sự nói là thiếu nợ, người thiếu cô ta là Thuộc Độc, cô ta hiểu rõ điểm này, thì không nên tới tìm tôi tính sổ làm gì. Huống hồ, trước khi tôi kịp “thiếu nợ” cô ta, cô ta đã đem câu nói ác độc kia phun ra trước để trả miếng rồi.

Cho nên, lúc cô ta đột ngột xuất hiện ở thư viện, hơn nữa ngồi ngay xuống chỗ đối diện của tôi, tôi có chút kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh tôi đã kịp trấn định lại, lẳng lặng đợi cô ta lên tiếng.

Cô ta rất lâu không lên tiếng, chắc là đang còn uốn lưỡi bảy lần. Tôi rất kiên nhẫn đợi cô ta. Hôm nay cô ta mặc một chiếc áo khoác màu đen, không biết chất vải gì, nhìn gần, tay áo ống loe hình như có thêu những hoạ tiết hoa hoè. Mái tóc hơi xoăn của cô ta được cột lại thành đuôi ngựa bằng một sợi dây màu ngà, để lộ nguyên khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ. Sạch sẽ, không hoá trang. Tôi không nghiên cứu gì nhiều trong lĩnh vực thời trang, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, những cô gái ăn diện kiểu này mới đáng gọi là “thanh nhã.” Quy định của Thiên Trung, cuối tuần có thể ăn mặc tự do. Thế là những thiếu nữ ngày thường trông tầm thường bình dị sẽ đều ra sức màu mè hoa lá hệt, nhưng mà Vu An Đoá, quần áo đối với cô ta không quan trọng, bất kể cô ta mặc như thế nào, cô ta vẫn luôn xinh đẹp.

Trong lòng tôi không hiểu sao lại bắt đầu nảy sinh một thứ cảm giác rất quái lạ —— là ganh tị? Ghen ghét? Hay là hâm mộ và tán thưởng?

“Mã Trắc,” Cô ta cuối cùng mở miệng, “Năm mười hai tuổi, cậu đang ở đâu thế?”

Tôi hoàn toàn không ngờ cô ta sẽ hỏi tôi một câu hỏi vớ vẩn không đầu không đuôi kiểu này. Lúc mười hai tuổi?

Đúng vậy, tôi nhớ hôm đó là mùa hè, kỳ nghỉ hè chuẩn bị vào cấp 2. Tôi tự mình xin tiền A Nam, chạy đến tiệm hót tóc duy nhất trong thị trấn hót tóc.

Tôi ngồi trên chiếc ghế to lớn xa lạ trong tiệm hót tóc ấy, bên tai truyền đến tiếng “xoẹt xoẹt,” tôi không đủ cao để có thể nhìn thấy mình trong gương, chỉ có thể nhìn thấy nửa phần trên của mặt mình và đỉnh đầu, cùng với chiếc kéo cắt tóc lạnh như băng. Ngồi bên cạnh tôi là một đứa bé gái quãng độ tuổi tôi. Mẹ của nó mặc một chiếc váy màu ngà, nửa ngồi xồm bên cạnh nó, trong tay cầm một chai Fanta, bên trong cầm một chiếc ống hút dài thật dài, chỉ

là để cho đứa con gái đang được cắt tóc có thể uống.

Buổi trưa hôm ấy, tôi cũng rất khát.

Nhưng điều càng bản loạn hơn trong lòng tôi, là phải tạm biệt nguyện vọng để tóc dài của mình.

Dạo đó, hết thấy những nữ sinh bị cắt tóc ngắn hồi cấp 1 đều đua nhau nuôi tóc, chỉ mình tôi chọn cắt nó đi. Khi nhớ lại, lúc đó chắc là khi tôi bắt đầu dậy thì. Bởi vì đó là lần đầu tiên tôi hiểu ra tâm trạng cực kỳ không muốn giống người khác của mình.

Cô ta đẩy tôi xuống vùng ký ức, nhưng rõ ràng không hề quan tâm đến câu trả lời của tôi, tự mình nói tiếp, âm thanh rất bình tĩnh, giống như đang kể một câu chuyện của người khác: “Năm 12 tuổi, mình vào cấp 2. Bà mình ngay trước ngày khai giảng lâm bệnh nặng, bố mẹ mình đều bận tới thăm mặt mũi. Họ đưa tiền học phí cho mình, bảo mình tự tới trường báo danh. Mình nhất gan, ôm cái cặp chứa 800 đồng bạc bên trong mà vừa đi tìm vừa đập như điên. Hắn nhắm ngay mình, ngay trước lúc mình leo lên xe buýt, giựt mất cặp của mình. Mình như nổi điên rượt theo hắn, gần như chạy lật tung hết nửa thành phố lên, mãi đến khi dừng lại ở trước cửa một quán mì, hắn bước vào quán, vứt cặp của mình đi, chỉ lấy bọc tiền, rút ra 100 đồng từ trong đó, gọi hai tô mì lớn, rồi bắt đầu ăn ngon lành. Không biết vì sao, mình chẳng sợ tí nào, mình lượn cặp về lại, rồi lấy lại bọc tiền từ trong tay hắn. Sau đó mình nói với hắn, sau này em mời anh ăn mì, anh đừng đi ăn cấp nữa. Từ đó về sau, bọn mình quen nhau. Mình không quên được bộ dạng hắn ngồi ăn mì và vẻ mặt hắn ngó mình. Hôm đó hắn mặc rất ít, trông vô cùng nhếch nhác, hắn chỉ lớn hơn mình 2,3 tuổi, nhưng tướng đã rất cao rồi. Lúc nhìn mình, ánh mắt như có ngọn lửa đang cháy. Cậu phải biết, vì hắn, mình đối với toàn trường, đối với bất cứ tên con trai nào khác, hết thấy ảo tưởng đều đã kết thúc. Mình biết rõ, đây là tình yêu. Tình yêu của lứa tuổi 12, mình biết có rất nhiều người sẽ không tin, nhưng, bản thân mình biết, mình rất nghiêm túc. Lúc mình quen hắn, bố hắn lãnh án, mẹ hắn sinh bệnh, có một người chị cùng cha khác mẹ lớn hơn hắn 10 tuổi. Sau đó, cũng cùng một năm mình quen hắn ấy, bọn họ đều chết hết. Bố chết trong tù. Bọn họ rất ít gặp nhau, gia đình đó thường thường chỉ có mình hắn. Mùa xuân năm kế tiếp, 30 tết, mình thừa lúc bố mẹ mình không chú ý, lấy hết tiền mừng tuổi của mình, trộm một đồng đồ ăn, thêm thuốc lá của bố mình, chạy tới nhà hắn chơi với hắn. Kết quả hắn tổng mình ra khỏi cửa, gào lên báo mình cút, mình không chịu, hắn nhất định đòi đóng cửa, ngón tay mình suýt nữa bị cửa kẹp gãy, lúc về đến nhà suýt bị bố mình đánh gãy giò. Sau đó, bố mình vì muốn mình rời xa hắn, đưa mình đến Nam Kinh học lớp 9, mình không có tiền lộ phí, đứng trên đường cao tốc vẫy xe vận tải nhà người ta, năn nỉ họ đưa mình về lại nhà. Lúc đó mùa đông, rất lạnh, gió rất lớn, mình ngồi đằng sau xe vận tải, suýt nữa đông thành trụ băng. Gặp nhau, hắn ôm lấy mình, tung mình lên cao thật cao, cao đến độ mình thở không ra hơi. Mình tưởng đây sẽ là vĩnh viễn, mình cuối cùng đã đạt được hết thấy những gì mình muốn, mình cảm thấy hạnh phúc hơn bao nhiêu là cô gái khác. Ai ngờ chỉ một năm sau, lúc mình 14 tuổi, hắn chưa tới 17 tuổi, đi yêu một mẹ già hơn hắn những 8 tuổi, mình nhảy sông, uống thuốc ngủ, cắt mạch máu, đều vô hiệu, hắn còn theo mẹ ta tới Quảng Châu, mình ngày ngày khóc ròng, không đến trường, bố mình đành phải đón mình về, rồi dắt mình đi bệnh viện khám bệnh. Mình biết bản thân không có bệnh, nhưng mình giả bộ bệnh, hù bố mình, cũng hù bác sĩ, bởi vì có như vậy, mình không phải thi nữa. Mỗi khi nhớ đến hắn, mình quỳ dưới đất cầu xin ông trời, thấu đêm suốt sáng cầu xin, hy vọng có thể đưa hắn trở về. Không biết có phải là ông trời thật sự bị mình làm cho cảm động không, trước kỳ thi cấp 3, hắn bắt chợt chia tay với mẹ kia, rồi đột ngột xuất hiện trước mặt mình, mình mới không thuốc mà lành, cứ như có phép lạ thi đậu vào Thiên Trung. Mình biết hắn rất đào hoa, mình vẫn luôn nhịn hắn, bọn mình trải qua không biết bao nhiêu mới có thể ở bên nhau, chỉ cần hắn không rời mình, bất kể hắn thích gì, đều không sao, cậu hiểu không?”

Cuối cùng cô ta nói xong, mỗi một câu một từ kinh tâm động phách từ trong miệng cô ta thốt ra, giọng điệu đều cứ bình tĩnh như vậy. Mà vẻ mặt của cô ta, cũng bình thường giống vừa trả xong một bài Anh Văn nặng nề, chỉ có cặp má phớt hồng của cô ta tuyên cáo là khi kể câu chuyện này, cô ta đã phải dùng rất nhiều hơi sức.

Giờ đây, cô ta đang đợi tôi tỏ thái độ.

“Nhưng đây là chuyện của cậu, có dính dáng gì đến mình đâu?” Tôi không muốn để cho cô ta nghe ra sự cảm động và kinh ngạc của tôi, chỉ có thể trả lời như vậy.

Cô ấy liền vội vàng nói: “Bùa hộ mệnh của hắn, có phải là đang ở chỗ cậu?”

Tôi ngạc nhiên ngược đầu, tay vô thức muốn che lồng ngực lại, khó khăn lắm mới kiềm được.

“Mình muốn xin cậu trả lại cho hắn.” Vu An Đoá nói, “Cậu có biết không, hắn đã đánh nhau với người ta, bị đánh đến thập tử nhất sinh. Bệnh viện tìm không ra thương tích, hắn cứ sốt cao, mê sảng, thượng thổ hạ tả, gặp bác sĩ rồi, uống đủ thứ thuốc đều vô dụng. Hạ Hoa nói là bị trúng tà, là bùa đó là

Sẽ chết liền đấy.

Bên tai tôi vang lên bốn chữ rất giống vậy, hắn đã từng nói: “Sẽ chết người đấy.” Tôi đưa tay bịt tai lại, muốn để cho những lời nguyện rửa rì rầm bên tai tôi tan biến, nhưng hiệu quả rất kém.

Vì sao hắn lại đi đánh nhau với người ta nữa rồi? Vì sao hắn lại không biết thương tiếc thân mình đến vậy!

“Cầu xin cậu, được không?” Vu An Đoá còn dám vươn tay tới, nắm lấy tay tôi.

Tôi giống như chạm phải điện, hất đôi tay nóng ướt của cô ta đi, hơi hơi tỉnh táo lại đôi chút. Tôi nên dứt khoát lấy cái thứ trên cổ tôi xuống, để cho cô ấy đem đi, trả lại cho hắn. Đây đối với tôi vốn không phải là một vật quý báu gì, không phải sao? Nhưng mà, tôi vẫn làm ra một hành động bản thân tôi không nghĩ ra được, tôi đứng dậy, hoàn toàn không đếm xỉa đến yêu cầu của Vu An Đoá, dùng tốc độ bỏ chạy mà rời khỏi thư viện.

Nửa tiếng sau, tôi đứng trước ngõ hẻm nọ.

Tôi lần theo trí nhớ chậm rãi bước vào trong, hẻm 13 số 27, không sai, chắc chắn là chỗ này, tôi nhớ chiếc bóng đèn to màu vàng leo lét đó, còn có chiếc xe nhỏ xíu kia đậu cách nơi này không xa. Tôi vừa mới phát hiện ra chiếc xe kia màu xanh lá, lần này nó đã được rửa sạch sẽ, giống như một con

bộ màu xanh, lặng lẽ yên ổn nằm đó. Tôi nói đi nói lại với bản thân mình, đích thân trả lại đồ cho hắn xong tôi sẽ đi. Tôi tới, chỉ là vì muốn đích thân trả lại đồ cho hắn. Trả hắn xong, tôi đi liền, không lưu lại dù chỉ một phút.

Cửa khoá im im, lúc tôi đang do dự không biết có nên gõ hay không, chợt thấy có hai gã đàn ông cao lớn khí thế hùng hăng bước tới, bọn họ nhanh nhẹn đến gần chiếc xe của Hạ Hoa, trong tay xách một can sắt, can sắt bốc mùi y như xăng, đổ từ đầu xe đổ tới đuôi.

Làm xong hết thấy, một gã đàn ông lấy bật lửa từ trong túi ra.

“Dừng tay! Các người tính làm gì đó?” Tôi cũng không biết lấy can đâm từ đâu ra, xông lên ngăn gã lại.

“Không muốn chết thì cút ra!” Gã đàn ông ấy lớn tiếng nạt tôi, bật lửa trong tay chuẩn bị bật lên.

“Không được!” Tôi nhảy lên, ôm chặt lấy cánh tay gã liều mạng kéo xuống. Gã gạt không ra, tay cũng không nhấc lên được, ngay lúc chúng tôi đang giằng co, cửa ầm một tiếng bật mở, tôi trông thấy Hạ Hoa nhảy ra, giữa trời đông, chị ta chỉ mặc có một chiếc váy ngủ, xô đôi dép vải bông xù dơ hầy, tay cầm một con dao phay, chẳng nói chẳng rằng, xông tới liền muốn chém người. Tục ngữ nói thật đúng, có dữ hơn nữa vẫn muốn giữ mạng, hai gã đàn ông trông thấy tình hình, lập tức vứt can sắt xuống bỏ chạy, chỉ nghe thấy Hạ Hoa ngoác miệng chửi ầm, giọng lạnh lạnh vang xa ngàn dặm: “Đốt xe của tao! Mày đem lời của tao báo cho cái con mẹ điên nhà Lão Vu Hối biết, tao sẽ giết cả nhà nó!”

Tôi khom người nhặt chiếc bật lửa tên đàn ông kia đánh rớt lên, hết sức cẩn thận nhét vào trong túi áo.

Hạ Hoa liếc tôi một cái, không nói một lời, cầm dao đi thẳng vào trong nhà. Không bao lâu sau, chị ta quay ra lại, trên người khoác thêm một chiếc áo nhà binh, trong tay có thêm hai chiếc giẻ lau thật lớn, vứt một chiếc xuống bên chân tôi, nói: “Giúp cái.”

Tôi lượm giẻ lau lên, theo chị ta lau xe, mùi xăng rất nồng, tôi suy nghĩ nửa nôn khan, tôi ngẩng đầu hít thở thật sâu vào, lại nghe bên tai truyền đến hai tiếng động: “Bùm bùm!” Tôi tưởng là xe bị nổ, thất kinh quýnh quýnh lùi ra sau, Hạ Hoa đồng kích hù dọa tôi đã thành công, cười ha ha rộ lên, phất chiếc giẻ hôi rình trên tay giống như đạo cụ, gần cổ giống như đang ca kịch, chỉ tôi mà nói: “Cung à, hôm nay cảm ơn nha, gan cứng lớn gần bằng chị rồi đó.”

Chị ta tốn một mảng thời gian khá dài để dọn dẹp chiếc xe của mình. Những sự tình sau đó chị ta không để cho tôi làm nữa, chỉ bảo tôi giúp nhìn người đi đường, đừng để cho ai hút thuốc đi ngang qua. Tôi dựa vào khung cửa, nhìn từng cử chỉ của chị ta không biết chán. Chị ta thực tình quá giống bà ấy, ngay đến bộ dạng nhú mày, đều y như đúc.

Là ai muốn đốt xe của chị ta, lẽ nào ngay đến điểm này, chị ta cũng giống y như bà ấy, có rất nhiều kẻ địch không nói rõ được?

Hoàng hôn chực bùng, nắng chiều dần tắt. Đợi đến khi chị ta cuối cùng xong xuôi, chị ta đến trước mặt tôi, nói với tôi: “Cảm ơn nhé, tiểu mỹ nữ, hôm nay may mà có em, còn không chỗ này đã thành một biển lửa rồi.”

Tiểu mỹ nữ? Tôi nhớ chị ta đã từng nói móc là tôi trông xấu xí.

“Tìm nó à?” Chị ta vỗ mạnh lên vai tôi một cái, hất hàm về phía tôi, bảo, “Vào đi, nó nằm ở trong đấy đấy, mấy ngày rồi không ăn, giống như người chết.”

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi chị ta.

“Chị mà biết tại sao thì đã vào bệnh viện làm bác sĩ rồi.” Hạ Hoa kéo tôi vào trong, “Vào đi, đứng nửa ngày rồi, vào uống ly nước nhé.”

Tôi bị chị ta lôi vào trong, đi xuyên qua lối đi nhỏ trong sân, bước vào trong phòng khách, chiếc bàn con hình tròn trong phòng khách vẫn còn đó, có điều hôm nay không có nồi lẩu. Dưới đất trừ con dao phay chị ta vừa vứt xuống lúc nãy, còn có một đồng bao hành lý xanh xanh đỏ đỏ, coi bộ dạng này, giống như chuẩn bị dọn nhà.

“Chị định đưa nó xuống thị trấn một hồi.” Hạ Hoa nói, “May ra khi hậu chỗ đó sẽ giúp ích cho nó đôi chút.”

“Rốt cuộc hắn bị gì vậy ạ?” Tôi hỏi

“Chắc là bị người ta đập cho hoá dại luôn rồi. Tám đứa đánh một mình nó, nó thật sự coi mình là siêu nhân. May sao chưa đổ máu, nhưng mà đủ bầm dập rồi. À, đúng rồi,” Hạ Hoa nói tới đây thì chạy vào phòng trong, rất nhanh quay ra lại, mở lòng bàn tay, nói với tôi, “Chị nhớ không lầm, đây là cái lần trước em đòi phải không, nó là vì giành lại cái này nên mới sinh sự.”

Ánh nắng cuối cùng của hoàng hôn đang cố gắng chiếu sáng, miếng tượng phật trong lòng bàn tay Hạ Hoa lấp lánh, nếu như tôi đoán không lầm, thì chắc nó chính là miếng tượng phật bằng vàng của Tiêu Triết.

Tôi cảm thấy choáng váng.

“Cầm lấy đi.” Hạ Hoa nhét miếng tượng phật vào tay tôi, “Nhìn em một cái là biết là con nhà lành, mau quay về trường học, sau này đừng tới tìm nó nữa, nghe rõ không?”

Tôi gạt Hạ Hoa ra rồi xông vào phòng trong, cửa chỉ khép hờ, sau khi tôi bước vào liền nhìn ngay thấy hắn đang nằm trên chiếc giường lớn. Hắn hình như đã gầy đi rất nhiều, gò má đều hóp sâu, mắt nhắm nghiền, mặt bầm xanh bầm tím loang lổ, tôi bước thật nhẹ nhàng đến gần bên hắn, tôi rất sợ làm hắn giật mình tỉnh dậy, lại mong sao hắn có thể mở mắt ra, gào lên một tiếng với tôi: “Mã Tiêu Trắc, em tới đây làm gì?”

Thế nhưng hết thảy những điều này không xảy ra, tôi lại nhìn hấn lần nữa, nhìn thấy rõ vết thương trên môi hấn đã đóng vảy. Cảnh tượng xảy ra ở ký túc xá không khỏi trở dậy trong đầu tôi, mặt tôi giống như bất chợt phải bỏng đến đau rát.

Con chó đen to đùng đã từng dọa tôi hết hồn, lúc này đang yên tĩnh nằm trên sàn cạnh hấn, trên mình nó dường như phát ra âm thanh tựa như rên rỉ, lúc này giống y như chủ nhân của nó, không biết là đang tỉnh hay đang mê.

“Khó khăn lắm mới ngủ được. Mấy hôm rày không ăn gì cả, cứ ăn là ói.” Hạ Hoa bung một bát nước đến đứng sau lưng tôi, “Nếu mà dậy thì em giúp chị đút cho nó chút nước xem sao. Chị còn phải đi thu xếp đồ đạc một chút.”

“Dạ.” Tôi đón lấy nước, đứng ngậy ra bên mép giường.

Không biết có phải vì đứng quá lâu hay không, tôi dần dần thích ứng với mùi vị và ánh sáng trong phòng. Nước trong bát từ từ nguội lạnh, mà hấn vẫn mãi chưa từng tỉnh dậy. Tôi đặt bát nước xuống bên đầu giường hấn, lấy lá bùa hộ mệnh của hấn từ trên cổ xuống, đặt trên chiếc gối hấn nằm. Tôi rất muốn vươn tay vuốt ve những vết thương trên mặt hấn, hỏi hấn có đau lắm không, thế nhưng đây đến tận cùng đều chỉ là những hành động tưởng tượng, bàn tay lạnh như băng của tôi dẫu sau lưng, không hề nhúc nhích. Thêm mấy phút nữa trời qua, tôi quyết định rời đi, tôi không chào Hạ Hoa, cũng không làm kinh động đến con chó nằm ngủ dưới chân hấn, mà giống như một kẻ trộm, lén lén lút lút lên ra khỏi nhà hấn.

Tạm biệt, Hạ Trạch, chúc cậu bình an hạnh phúc.

Tôi xin thề, tôi rất rất thật lòng thật dạ.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26

Ngày càng tiến sâu vào đông.

Trong giờ tin học, tôi lướt ngang qua một đoạn văn trên BBS của Thiên Trung, tên đoạn văn là “Ngày đông của Thiên Trung,” mở đầu như thế này: “Ngày đông của Thiên Trung, không âm thanh không sắc màu không hết thảy của hết thảy. Tôi gắng sức mở to đôi mắt, chỉ để tìm kiếm một chút màu xanh mà ước mơ đã từng để lại trong tim tôi. Nhưng, tôi vẫn còn là một cô gái mang ước mơ ư? Trong toà thành thiếu bốn mùa này, tôi nghĩ, chắc đến cả thiên thần cũng không nguyện ý dừng chân lại?.....”

Đoạn văn đồng đánh này đến từ tay của một nữ sinh lớp 10, cô ta có một cái tên mạng rất nữ tính, kêu là “Ưu Ưu.” Tuy tôi hoàn toàn không biết cô ta là ai, nhưng điều tôi không chút nghi ngờ chính là, cô ta đã lớn lên trong một hoàn cảnh rất ưu việt, căn bản không biết mùi vị chân chính của “đau buồn” là thứ cảm giác tan nát ruột gan đến chừng nào.

Thế nhưng, tôi hâm mộ cô ta.

Tựa như tôi hâm mộ bất cứ một nữ sinh nào ở Thiên Trung vậy.

Tôi biết, suốt một cuộc đời, tôi cũng không có cách nào trở nên giống như bọn họ được. Tôi không thể giống bọn họ mà ăn diện ganh đua với chúng bạn, không thể dùng giọng điệu giống bọn họ để nói chuyện hoặc nhõng nhẽo, tôi cũng mãi mãi viết không nổi một đoạn văn đầy “cung đàn và ý thơ” như vậy, như thầy Sướng luôn nhìn đắm đắm vào cuốn vở luận văn của tôi mà lắc đầu nói: “Mã Trắc, văn phong của em điệu này không thích hợp với lối viết văn thi vào đại học, có cách nào đổi một chút không?”

Thầy cho tôi một điểm đánh giá trung bình, nếu không, tôi đã có thể đứng đầu trong kỳ thi kiểm tra trước khi thi cuối học kỳ rồi.

Cho nên lần này, người đứng đầu, là Tiêu Triết.

Dù đã cố gắng che dấu, nhưng cậu ta vẫn không cách nào dấu được vẻ nghênh nghênh tự đắc của mình. Hai bữa đó cậu ta giống như đi đường cũng không đi được, đầu cứ nhìn lên trời, hờ tít lại gật gà gật gù, lại còn đi an ủi tôi không dưới 3 lần:

“Chỉ chênh nhau có 2 phần trăm mà thôi, cậu sẽ rất dễ dàng đuổi kịp.” Tôi xin thề, tôi vốn chẳng để ý gì đến 2% đó, đứng thứ nhì, đứng thứ nhất, trong mắt tôi hoàn toàn không quan trọng. Đối với thành tích, tôi có đủ tự tin, cho nên đã sớm nghĩ thông suốt, nếu như để cho tôi vì % mà sống lây lất đến bất mạt như Tiêu Triết, tôi cảm thấy tôi thà chết sướng hơn.

Phòng học của lớp tin học rất lớn. Màn hình của mọi người đều mở trang mạng chính của trường. Nguyên lớp học đều vang lên tiếng xì xào thảo luận, lâu lâu xen lẫn với những tiếng cười, vừa sôi nổi vừa ồn ào. Tiêu Triết ngồi cả mấy hàng ghế phía sau vớt cho tôi một mẩu giấy, trên đó viết số QQ của cậu ta, ý là bảo tôi bỏ cậu ta vào.

Tôi chưa từng dùng qua QQ. Cho nên tôi để kệ cậu ta. Tôi đóng trang đoạn văn không có gì mà cũng than thở kia, vào trang BBS của trường. Vừa mở

ra đã thấy một tiêu đề bảnh cá mắt: một chuyên đề “Hình nóng của Hoa khôi Vu An Đoá.” Trời ạ, tôi cuối cùng đã hiểu ra, vì sao hôm nay bầu không khí trong lớp tin học lại quý dị như vậy. Mỹ nữ Vu An Đoá đáng thương, coi bộ cô ta từ đầu đến cuối không tránh được số mệnh phải làm nhân vật tiếng tăm

Tôi không nghĩ ngợi gì mở ngay cái chuyên đề “thú vị” kia ra. Tôi thừa nhận, từ sau khi cô ta kể cho tôi nghe những chuyện mà cho đến nay tôi không bằng lòng tin là có thật, tôi đâm ra có một cảm giác hiếu kỳ nói không rõ là thế nào. Nhưng sau khi mở ra rồi thì mới phát hiện, cái “chuyên đề” này, trên thực tế cũng chỉ là vài tấm hình của Vu An Đoá, mà cái “nóng bỏng” được đề cập đến, cũng chỉ là một tấm hình chụp vào mùa hè, cô ta mặc một chiếc váy đầm mini hở vai mà thôi. Chẳng qua kẻ tung hình uy hiếp ở bên dưới: “Mời ‘kẻ điên’ rút ra khỏi Thiên Trung! Còn không, sẽ có hình ảnh ‘đẹp mặt hơn’ được đưa hết lên, hy vọng biết điều!”

Người đọc đã để lại một đồng comments phía dưới, có kẻ tỏ ý đồng tình, có kẻ vui trên tai họa của người khác, có kẻ đứng hóng hớt, có kẻ hếch mũi lên trời, comments đua nhau chống chất, người người văn phong lưu loát, cách xa về thiếu thốn từ vựng mỗi khi phải viết luận văn.

“Quá nhiều tình địch mà!” Nhan Dự Dự thì thăm than bên tai tôi, “Cái chàng Thuốc Độc kia, tên rất đúng, không thể dính vào, tớ thấy Vu An Đoá là hồng nhan bạc mệnh tới nơi rồi! Sớm muộn gì cũng bị hấn hại chết!”

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện tuyết bên ngoài lại bắt đầu rơi, tuyết phương Nam trong ngày đông này, rơi buông thả chưa từng có, giống như trái tim đã bao năm an phận của tôi, nay mất không chế như chưa từng có vậy. Tôi không hỏi thăm tình hình của Thuốc Độc, tuy rằng có lẽ Nhan Dự Dự chắc biết đôi chút. Hình như đã rất lâu rồi tôi không nghe ai nhắc đến hấn, không biết hấn đã lành bệnh chưa, không biết hiện giờ hấn đang ở đâu? Tôi không phải là không muốn hỏi, tôi cảm thấy tôi không thể hỏi. Trong những ngày qua, tôi đã quen với việc ngồi ngây người trong lớp, trừ khi ngủ, tôi rất sợ việc quay về ký túc xá, tôi cũng giống hệt hấn, như bị trúng tà, những nơi hấn từng đến, đều có vẻ ngập tràn mùi vị riêng biệt của hấn, khiến cho ta choáng váng, xua không tan.

Tôi không biết tôi đang trốn tránh điều gì.

Dường như số phận đã định sẵn, hôm ấy vừa tan khoá tin học, liền chạm mặt Vu An Đoá ở sân vận động, cô ta ăn mặc rất phong phanh, áo len trắng, một chiếc váy đỏ, đi từ xa thật xa tới. Mối ním chặt, nét mặt như đang gánh chịu một sự uất ức to bằng trời. Tuyết rơi một trận xong đã dần dần nhỏ lại, chúng tôi đều không che dù. Tôi thả chậm bước chân trong vô thức, cô ta nhất định đã trông thấy tôi, nhưng cô ta không dừng lại, cũng không nói một câu nào với tôi, đơn thân độc mã khuất bóng.

Tôi đang đoán, trong cặp của cô ta không biết có hai chiếc dù giống y chang nhau không? Chiếc dù kia bị tôi đánh mất, tôi vẫn mãi chưa bù lại cho cô ta, tôi còn nợ cô ta một phong thư, và một sự hiểu lầm vĩnh viễn không giải thích rõ được. Nhưng hiện giờ, bọn họ nhất định đã tốt đẹp như lúc ban đầu rồi chứ nhỉ. Dĩ nhiên, điều tiên quyết là hấn đã khỏi bệnh rồi.

Tiêu Triết bắt kịp tôi từ phía sau, cậu ta đang huyết sáo, hình như là bài “Sứ Thanh Hoa” của Châu Kiệt Luân. Kỹ thuật của cậu ta rất tầm thường, lấy một bài hát hay huyết thành đứt quãng lung tung không chút tình cảm, tôi không ngoài đầu, mãi đến khi cậu ta rảo bước, sóng vai cùng tôi, dùng cái miệng đang huyết sáo của cậu ta, nói với tôi: “Mã Trác, cuối tuần này cậu có về nhà không?”

“Không về.” Tôi đáp.

“Tớ muốn mời cậu tới nhà tớ ăn.” Tiêu Triết ngập ngừng nói, “Dĩ nhiên, còn có rất nhiều bạn học khác. Tại vì, tại vì là sinh nhật tớ! Hơn nữa, sắp sửa thi học kỳ rồi, cũng là để cổ vũ tinh thần chiến sĩ, văn võ song toàn đủ cả mà, cậu nói xem có đúng không?”

“Sinh nhật vui về nhé.” Tôi nói, “Tớ nghĩ chắc tớ không đi đâu.”

“Vì sao chứ?” Cậu ta kéo dài giọng ra hỏi tôi một cách rất ngốc nghếch.

“Xin lỗi.” Tôi nói, “Trong nhà tớ có việc.”

Phản ứng của cậu ta cực nhanh: “Không phải đã nói không về nhà sao?”

Tôi khựng lại một giây: “Ba tớ sẽ ghé thăm tớ.”

“Vây, hay là, cũng mời chú luôn. Không biết chú có chịu ngồi chơi với thiếu nhi hay không?”

Mười sáu tuổi rồi còn gọi mình là thiếu nhi nữa, trên thế giới này ngoại trừ Tiêu Triết, còn có ai khác nữa không?

“Bố tớ là một đầu bếp rất khá.” Tiêu Triết tiếp tục lôi kéo tôi, “Cậu nhất định phải tham gia đấy. Tớ đã khoe khoang với bố tớ rồi, bảo lần này tớ sẽ mời một nữ trạng nguyên về nhà dùng cơm.”

“Hiện giờ cậu đang đứng thứ nhất mà.” Tôi nhắc cậu ta.

Cậu ta làm như không nghe thấy, lại còn đứng tại chỗ không đi nữa, đỏ mặt tía tai, quỳnh quáng nói, “Mã Trác, cậu nhất định phải đi đấy. Không thể không đi đấy. Mã Trác, cậu không lẽ nào vì tớ đứng nhất mà trong lòng không vui đó chứ? Thật ra, cậu hoàn toàn không cần phải lo lắng. Trái lại tớ mới là người nghĩ đến cậu bị đứng nhì thì trần trọc khó ngủ!”

Vừa nói xong câu cuối, cậu ta giống như ý thức có gì không đúng, cúi gằm đầu giậm chân thật mạnh xuống đất, tạo nên một dấu chân cực lớn.

Tôi vừa khéo nhìn thấy cổ của cậu ta lộ ra. Miếng tượng Phật vàng kia đã quay trở về chỗ đáng thuộc về nó. Vì lười không muốn phí tâm đi giải thích, cho nên tôi không hề đích thân đưa nó cho cậu ta, mà tôi buru điện, dùng dịch vụ giao tận tay mà gửi cho cậu ta. Bữa nhận được nó, cậu ta kích động đến không biết phải làm sao cho đúng, còn chạy đi mua hamburger và khoai tây chiên mời mọi người ăn. Có lẽ mất đi rồi lại tìm được cũng tính là một trong những điều tốt đẹp nhất của nhân sinh. Tôi cũng rất mừng cho cậu ta, chỉ là nọ Thuốc Độc một lời cảm ơn, không biết có còn cơ hội nào để chính miệng mình nói ra cho hắn nghe nữa không.

Hôm nay Tiêu Triết đội một chiếc mũ khá ngộ nghĩnh, nguyên cái đầu cậu ta bị trùm kín trong một đồng len đan xù màu xanh sẫm, phía trên còn có chút tuyết lát phát, nhìn khá thú vị.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tiêu Triết cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, lại nhìn tôi chăm chú, dùng một giọng điệu như cầu xin nói: “Đừng nghĩ nữa mà, tham gia đi mà, được không?”

Tôi còn đang không biết phải trả lời như thế nào, may thay Nhan Dữ Dữ đã giải cứu tôi, cô ấy che một chiếc dù màu xanh như da ếch chạy tới, la lối: “Mã Trác, Mã Trác, vợ của cậu bị rớt ở trong lớp tin học này!”

“À.” Tôi nói, “Tớ đói rồi, cậu đi với tớ ra tiệm mua chút đồ ăn được không?”

“Tớ có cái bánh bao kim sa ở đây!” Nhỏ Nhan Dữ Dữ ngu ngốc đó kẹp dù vào cổ, kéo khoá cặp ra, vội vã lấy bánh dâng lên cho tôi.

“Tớ không muốn ăn đồ ngọt.” Nói xong, tôi kéo cô ấy chạy về phía tiệm tạp hoá. Nhan Dữ Dữ bị tôi lôi chạy sênh sếch, thở phì phò, không ngừng hỏi tôi: “Hắn mời cậu chưa hẳn mời cậu chưa?”

“Cái gì?”

“Sinh nhật của Tiêu Triết á.” Cô ấy nói, “Hắn sợ bị cậu từ chối mất mặt, nhè mặt tớ mấy lần bảo tớ nói với cậu, tớ cổ vũ cho hắn bảo tự hắn đi mà nói.”

“Ừ. Nói rồi.” tôi dừng lại trước cửa tiệm, năn nỉ Nhan Dữ Dữ, “Cậu làm ơn nói với cậu ta là tớ không đi đâu, cậu cũng biết, tớ vốn không quen với những màn hội họp.”

“Vây rất không hay đâu, Mã Trác.” Nhan Dữ Dữ nhìn tôi, rất nghiêm túc phê bình, “Cậu có biết không, thật ra hồi cấp 2, Tiêu Triết rất sợ phải nói chuyện với người khác, bọn tớ cứ cảm thấy như hắn bị chứng tự bế. Hắn cũng phải rất cố gắng rất cố gắng mới thay đổi bản thân được như hiện giờ, cậu biết hôm nay tự hắn đích thân đến mời cậu, hẳn phải lấy biết bao nhiêu can đảm không? Mà cậu sao lại cứ méo mó như thế này chứ, thật ra có rất nhiều sự việc, cậu thực sự không cần phải để ý đâu. Mọi người đều chỉ là bạn bè, đừng không nào?”

Nói xong câu đó, Nhan Dữ Dữ nhét chiếc bánh bao Kim Sa vào trong tay tôi, đầu không thèm ngoái, chạy mất.

Tôi đứng yên tại chỗ.

Chưa từng có ai nói với tôi như vậy. Mã Trác xưa giờ vốn không phải một kẻ khiến người ta yêu thích, Mã Trác cũng chưa từng mong muốn đi làm một kẻ người người yêu thích, đúng vậy đúng vậy, tôi sớm đã quen thế này, nhưng tại sao lời của cô ấy lại khiến cho tôi cảm thấy như bị một chiếc kim vừa to vừa thô đâm cho một cái? Không, không chỉ mình cô ấy, có lẽ còn có Tiêu Triết nữa. Nói thật thì việc cậu ta thích tôi, tôi có thể cảm giác được, tôi chỉ không muốn thừa nhận. Cái thích này không nhiễm tạp chất, so với cách cái tên Thuốc Độc kia xâm phạm tôi, loại tình cảm này càng thuần khiết và khiến cho người ta trân trọng hơn đúng không, có sao tôi lại muốn cự tuyệt chứ?

Tôi tìm không ra câu trả lời. Liên quan đến vấn đề cảm tình, tôi hình như không được di truyền bản lãnh lợi hại của bà ấy.

Tôi quay về lớp, phát hiện trên bàn vẫn đặt một túi nước nóng tròn chĩnh, tựa như chưa từng có chuyện gì đã xảy ra, Nhan Dữ Dữ cười nói với tôi: “Sáng nay quên đưa cho cậu, tớ vừa mới chạy về ký túc xá lấy đây, mệt chết được. Đúng rồi, đã sạc pin đầy đủ, sưởi ấm đi.”

Tôi nói cảm ơn, sau đó nhét túi nước nóng vào trong túi áo khoác của mình. Hơi ấm cách lớp áo chạm rã truyền đến, tôi vẫn còn cứ nghĩ đến cái từ Nhan Dữ Dữ dùng để hình dung tôi: méo mó.

Nói thật thì, cái từ này giống như mặt gương, khiến cho tôi lần đầu tiên trong đời cảm thấy xấu hổ với tư cách làm người của mình. Hoặc có lẽ, tôi thật nên thay đổi một chút?

Cuối tuần A Nam ghé thăm tôi, ông vẫn cứ như cũ, xách bao lớn bao nhỏ, còn có một chiếc khăn quàng cổ to tướng bà tôi đan cho tôi, màu xanh nước biển, có thể dùng để quấn hết nửa người của tôi lại. Ông dắt tôi đến căng tin của trường, chúng tôi ăn một bữa cơm phong phú, ngoài món ông thích ăn nhất là món thịt xá xíu, còn có thêm món tôi thích ăn nhất là trứng xào cà chua. Ngoài trời mưa tuyết lẫn lộn, nhưng trong căng tin đèn sáng trưng, máy sưởi cũng rất ấm áp. Tôi đưa túi nước nóng Nhan Dữ Dữ tặng cho A Nam, để ông sưởi tay.

“Cái đồ này hay nhì” Ông nói.

“Bạn học tặng cho con đây.”

“Bạn học của con thật tốt.” Ông nói.

“Bạn nữ.” Tôi nói. Nói xong lập tức cảm thấy mình vẽ chuyện đến buồn cười, thế là vội vàng uống trà để che dấu sự bối rối của mình.

“Ha ha ha.” Ông cũng không để ý mở bong bóng đáng buồn cười trong lòng tôi, bất chợt sấn người tới, dùng giọng thật thấp, mang chút đáng về thần bí nói với tôi: “Ba đang có một kế hoạch lớn.”

“Gi ạ?” Tôi hỏi ông.

“Còn nhớ những gì ba từng nói với con không, ba muốn mở một cái chợ trong thành phố.” Ông nói, “Ba đã coi địa chỉ xong hết rồi, rất gần Thiên Trung, mùa xuân sang năm sẽ tiến hành, được như thế, con sẽ không cần phải ở trong trường nữa rồi.”

“Thật sao?”

“Thật đấy.” Ông nói.

“Cám ơn ba.” Tôi nói. Tôi biết ông làm như thế, đều là vì tôi.

“Sắp sửa thi rồi phải không?” Ông hỏi tôi.

“Vâng ạ, thứ năm tuần tới, thi xong sẽ nghỉ học.”

“Ba đến đón con!” A Nam nói, “À, đúng rồi, ba còn đem đồ cho con nữa.” Ông khom người, lôi từ trong chiếc túi xách của ông ra một chiếc di động màu đỏ, đặt trước mặt tôi bảo: “Con nhìn xem có thích không?”

Tôi trách ông: “Ba lại phí tiền lung tung, bà sẽ cần nhằn đấy.”

“Là bà bảo ba mua cho con mà. Con ở trường, cứ dùng điện thoại bàn hoài rất bất tiện, mau nhìn xem có thích không, pin đã sạc xong hết rồi, số điện thoại ba cũng nhớ xong rồi, lúc nào có thể mở điện thoại thì cứ mở, tiện cho ba tìm con.”

Trong đời sống hàng ngày, tôi chưa từng có bất cứ yêu cầu nào đối với ông, nhưng ông vẫn cứ luôn cung tôi như vậy. Tôi chợt nghĩ, nếu có một ngày, tôi kiếm được thật nhiều tiền, chắc tôi nên mua cho ông cái gì ông yêu thích nhất chứ nhỉ?

Nhưng ông thích cái gì nhất đây?

Tôi mới phát hiện, tôi chưa từng biết những gì ông yêu thích, ông không hút thuốc không uống rượu, không đánh mạt chược. Hoặc có lẽ cái gì đối với ông cũng không thành vấn đề, cái gì cũng tốt, dần dần thành ra, chẳng có cái mà ông đặc biệt yêu thích nữa.

Nghĩ thế, tôi thật là không sao tránh được cảm giác cảm động.

Ôi, có lẽ ông nên tìm một người vợ hiền, lo cho ông cái ăn cái mặc. Ông không thể cứ cả đời nhớ mãi một Lâm Quả Quả đã sớm không còn tồn tại.

“Hình như con gầy đi rồi?” Đương nhiên ông đâu biết tôi còn đang nghĩ lung tung, nhìn tôi một cách lo lắng.

“Đâu có.” Tôi sờ sờ má mình nói, “Sáng nay bạn con còn bảo con đi giảm béo nữa kia.”

“Đừng giảm!” Ông rối rít nói, “Đừng học theo đám con gái ăn uống mấy thứ bậy bạ, không tốt cho sức khỏe!”

“Dạ con biết.” Tôi nói, “Ba yên tâm đi.”

“Chê ba đông dài?” Ông cố ý nói một cách bất mãn, “Nghe lời ba sẽ không có hại.”

Ông hoàn toàn không phải loại người đông dài, xưa nay cũng chưa từng bao giờ có yêu cầu quá mức gì đối với tôi, chỉ là chúng tôi đã khá nhiều ngày không gặp mặt, ông phải dùng cách thức này để tỏ ra cho tôi biết sự quan tâm của ông đối với tôi. Tôi rất phối hợp gật gù. Ăn cơm xong, ông lại giúp tôi xách đồng hồ về ký túc xá, tôi cầm dù nghiêng nghiêng, đưa ông ra tới tận cổng trường. Nhìn thấy chiếc xe của ông đỗ ở đó, trên mui xe toàn những tuyết.

Đây là chiếc xe ông mới mua hồi hè, màu xanh lam, không to, dùng đưa rước và vận chuyển đều được, ông giữ rất kỹ, hầu như ngày nào cũng rửa một lần, cũng chưa từng cho ai hút thuốc trong xe.

“Ba.” Tôi hỏi ông, “Xe mà bị người ta rưới xăng, lau sạch rồi, có cần phải lo gì nữa không?”

“Con hỏi cái này làm gì?” Ông giống như bị câu hỏi của tôi dọa giật bản mình.

“Con hỏi đại thôi mà, tuyết lớn, lái chậm một chút.” Tôi dặn dò ông.

“Nghe lời con gái rượu.” Ông cười nói rồi lên xe, mắt tôi dõi theo chiếc xe của ông cho đến khi khuất dạng giữa đất trời đầy tuyết, trong mắt không biết có phải là do bị màu sắc của tuyết làm chói hay sao mà lại cay cay.

Người thân duy nhất trên đời này của tôi. Tôi biết phải làm sao để tỏ ra cho ông biết tôi thật lòng rất yêu quý ông?

Tôi về đến ký túc xá, nghiền cứu chiếc di động mới của mình, Nhan Dự Dự giật lấy: “Cho tớ xem, ái chà, là Nokia 5330, hiệu quả phát nhạc của cái này

tốt lắm à nha. Ôi, cha của cậu đối xử với cậu thật tốt, thật khiến người ta hâm mộ.”

“Chẳng lẽ ba của cậu không vậy sao?” Tôi hỏi cô ấy.

“Quên đi, ông bố của tớ, suốt ngày trừ cần nhằn tớ thì chả biết gì khác. Di động không phải là bị ông tịch thu mất rồi sao, nói tớ phát tin nhắn quá nhiều!” Nhan Dữ Dữ than thở, “Cậu á, chính là đang hưởng phúc mà không biết đấy. Á đúng rồi, ngày mai 10 giờ sáng thì qua nhà Tiêu Triết ăn sinh nhật, rất cuộc là cậu đi hay không đi?”

Tôi trầm ngâm một lúc, nói: “Nhưng mà, tớ không biết nên tặng quà gì mới được.”

“Cái này còn không phải đơn giản sao!” Nhan Dữ Dữ vỗ mạnh xuống vai tôi một cái, “Cậu ra một cái giá là được, tặng cái gì cứ để tớ lo, tớ bảo đảm sẽ chọn cho cậu một món đồ tốt!”

“Quá đắt thì tớ không mua nổi, cậu đừng chém quá mạnh nhé.” Tôi nói một cách nghiêm túc.

“Cái đó khó nói.” Cô ấy cười hi hi mà đáp, “Tớ làm ăn nhỏ kiểu này bộ dễ lắm sao.” Nói xong, cô ấy móc ra một cuốn album, trong ấy toàn những thứ quái lạ.

“Đây đều là đồ mới đấy.” Nhan Dữ Dữ nói, “Cậu cứ chọn thoải mái, tớ bán cho cậu giá gốc, bảo đảm không ăn một đồng lời nào của cậu.”

Đối với việc tặng quà này tôi là một kẻ ngốc thượng hạng, trừ cái lần tôi đi mua giày cho A Nam, tôi hầu như chưa từng tặng quà gì cho người khác, càng đừng nói là tặng quà cho con trai. Tôi chọn tôi chọn lui, cũng không biết phải chọn cái gì cho đúng, Nhan Dữ Dữ cứ xúi tôi mua một lọ sữa rửa mặt Lancôme cho đàn ông, chỉ một lọ sữa rửa mặt bé xíu mà đòi 200 bạc, còn là đã được giảm giá, trong lòng tôi không có cách nào chấp nhận. Cô ấy lại bảo tôi mua một chiếc áo sơ mi trắng, nói là hiệu gì gì đó, hạng A rất tốt, hoàn toàn không khác gì hàng chính hiệu. Nhưng mà, tặng áo liệu có phải là quá thân mật rồi không, tôi thật không muốn mạo hiểm kiểu đó. Cuối cùng tôi chọn một chiếc đèn pin, chiếc đèn pin đó rất mới lạ, có thể dùng làm đèn pin, mở ra bên trong còn có một bộ dao nữa, có thể dùng khi đi dã ngoại.

“Cũng được.” Nhan Dữ Dữ đồng ý, “Lúc ăn sinh nhật cũng có thể dùng luôn á.”

Cái đèn pin đó giá là 128 đồng, tôi móc tiền trong túi ra đưa cho Nhan Dữ Dữ, cô ấy đón lấy, tìm tiền lẻ thối lại cho tôi, hai đồng lẻ tôi bảo khỏi cần, cô ấy vẫn khăng khăng gửi cho tôi. Sau đó, cô ấy dọn dẹp cặp vợ của mình, cầm cuốn album kia cẩn thận cất về lại, nói với tôi đêm nay cô ấy phải về nhà, sáng mai sẽ đi lấy hàng, tôi lúc đó sẽ gọi lại đằng hoàng đưa giùm tôi, chúng tôi hẹn nhau 11 rưỡi trưa gặp nhau trước cửa tiểu khu của Tiêu Triết.

“Có bao nhiêu người đi vậy?” Tôi vẫn thấp thòm.

“Bao nhiêu người đi thì cuối cùng cũng không bằng một mình cậu đi á.” Nhan Dữ Dữ cười hi hi, nói chuyện cả rồn. Tôi nhìn không được giờ tay đập cô ấy, cô ấy đeo cặp chạy như bay ra khỏi ký túc xá.

Đám người Ngô Đan đã sớm về nhà hết, ký túc xá chỉ còn lại mỗi mình tôi. Lúc tôi đi vào phòng tắm rửa ráy mặt mũi về, khoảnh khắc đẩy cửa ra, trong không khí có thứ mùi vị kia đánh úp vào tôi một cách chết người, tôi bật chặt lấy mũi mình như một con mắc bệnh thần kinh, vội vàng chui vào giường, lấy gối trùm kín đầu mình, muốn ngủ để tìm chút yên ổn. Cửa lại “keeeet” một tiếng bị ai đó đẩy ra, tôi sợ đến độ hét lên một tiếng ngồi bật dậy, mới phát hiện ra là Nhan Dữ Dữ.

“Về hết được rồi, về hết được rồi.” Cô ấy than thở, “Tuyệt rồi rồi nặng, xe buýt dừng hết rồi, cũng gọi không được xe taxi, nghe nói ngoài đường có quá chừng tai nạn xe cộ!”

Tôi đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện ra tuyết quả thực đã rơi quá nhiều, tôi lớn chừng này rồi mà chưa bao giờ gặp trận tuyết nào lớn như vậy, tuyết bao trùm lấy mặt đất, giống như nuốt chửng cả một thế giới, dưới ánh đèn đường leo lét, Thiên Trung đã biến thành một thành trì trắng xoá.

Tôi chợt nghĩ đến A Nam, không biết ông đã về đến nhà chưa. Tôi vội vàng cầm chiếc di động mới lên gọi cho ông một cú điện thoại, đầu kia truyền đến là: “Số điện thoại quý khách gọi đến đã tắt máy, nếu như đối phương là khách hàng của Giang Tô, xin cúp máy rồi gọi đường dây cấp 12580.....”

Công việc làm ăn của A Nam rất bận rộn, trong ấn tượng của tôi, ông xưa giờ chưa từng tắt máy. Một dự cảm không lành xông vào tìm tôi, tôi lập tức gọi vào số máy ở nhà, không ai bắt, không ai bắt, không ai bắt.

Chuyện gì thế này? Lẽ nào bà tôi cũng không có nhà sao?

Tôi đứng trong ký túc xá hai phút đồng hồ, lại gọi hai lần vào di động của A Nam, vẫn không gọi được. Tiếp đó đầu óc của tôi đi vào ngõ cụt không biết phải làm sao. Tắt máy? Hết pin? Không có khả năng, lúc ngồi ăn trong căng tin, tôi còn nhìn thấy ông nhận một cuộc gọi. Tôi lại nhớ đến cảnh lúc tiền ông ra về, cảnh chiếc xe con đó tập tễnh tiến vào trong biển tuyết. Tôi xoay người, đeo chiếc cặp con của tôi lên, mang giày thể thao vào, cầm di động, không để ý đến Nhan Dữ Dữ đang còn la lối đằng sau lưng tôi, xông ra khỏi ký túc xá nữ sinh, đâm đầu vào trong trời tuyết mênh mông.

Bài hát Sứ Thanh Hoa của Châu Kiệt Luân (hay quái gì đâu. ... nhưng Jay Chou nên giữ kiểu tóc này)

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27

Tôi đã từng cho rằng, thứ tôi sợ nhất là mưa. Nhưng đến lúc tuyết sắp sửa lên tới đầu gối của tôi, những bông tuyết bay đầy trời phủ kín mắt tôi, làm tôi suýt không phân biệt được phương hướng, tôi mới hiểu ra, uy lực của tuyết ăn đứt mưa. Tuyết cũ chưa tan, tuyết mới lại tới, trên đường đầy tuyết chất chồng, đôi giày thể thao cũ kỹ của tôi rất nhanh đã ngấm nước, trở nên lạnh như băng. Tôi khó khăn lắm mới loạng choạng nghiêng ngã chạy ra được tới cổng trường, ông bảo vệ trong văn phòng đang la lớn đằng sau cửa kính, giơ tay ra hiệu với tôi, ý là sắp sửa đóng cổng tới nơi rồi, bảo tôi đừng ra ngoài nữa. Tôi bất chấp mọi thứ lao ra khỏi cổng, không ngờ Nhan Dữ Dữ cũng xông ra theo tôi, cô ấy che một cây dù, bám theo sau tôi, đi rất chậm do tuyết trên mặt đất trơn trượt, chưa bắt kịp tôi đã gần cô gào lên hỏi: “Mã Trác, cậu tính đi đâu?”

“Tôi muốn quay về huyện.” Tôi xoay người nói với cô ấy.

“Cậu điên rồi!” Nhan Dữ Dữ vấy tay với tôi, “Không còn xe nữa, đường đi cũng không dễ dàng, cậu về thế nào?”

“Hôm nay ba tớ lái xe về!” Tôi giơ cao di động lên nói lớn với Nhan Dữ Dữ, “Đến bây giờ ông ấy vẫn chưa về đến nhà, điện thoại cũng gọi không được, điện thoại ở nhà cũng không ai bắt, tớ nhất định phải về xem sao!”

Cuối cùng Nhan Dữ Dữ cũng bắt kịp tôi, nắm lấy cánh tay tôi, thở phì phò an ủi tôi: “Yên tâm đi, có lẽ là di động của ông ấy hết pin, cũng có lẽ đường không dễ đi cho lắm, có lẽ có chuyện gì đó làm trễ nải, trước tiên cậu khoan lo đã, bằng không chúng ta quay về ký túc xá trước đợi tin tức rồi hẵng nói sau!”

Nhưng mặc cho Nhan Dữ Dữ khuyên nhủ như thế nào, cũng không sao khuyên nổi nỗi thấp thòmedất an trong tim tôi. Tôi quá tin vào trực giác của mình, nó thường nhảy bén như một mũi kim, đâm mũi nào chính xác mũi đó. Giống như cái ngày cách đây rất lâu rất lâu về trước, cũng có một buổi cuối tuần, tôi còn chưa ra khỏi giường, bà ấy đã cúi người nói với tôi muốn ra ngoài một chuyến, thềm ăn bánh bao Thượng Hải. Khi đó cảm giác trong bụng tôi cũng y hệt bây giờ. Hôm đó bà ấy đi rồi không về nữa, nếu như lúc bấy giờ tôi giữ bà ấy lại, có lẽ hết thầy đã không xảy ra.

Vì vậy, lần này, bất kể thế nào cũng không ngăn được quyết tâm muốn về nhà của tôi. Nhưng mà, ông trời không để người ta được như ý, trên đường thực sự không có lấy một chiếc xe, đừng nói chi taxi, không thấy bất cứ thứ gì chạy ngang qua!

Tôi quyết định không đứng ngây ngốc ở trước cổng trường nữa, mà chạy tới con đường cái phía trước mặt để thử thời vận.

“Đừng dại dột nữa, vô hiệu thôi!” Nhan Dữ Dữ níu lấy tôi, “Xe taxi đều ngừng chạy hết rồi, cậu nhìn tuyết thế này, ai dám lái chứ. Mã Trác, coi như tớ năn nỉ cậu, cậu theo tớ quay về đi, về rồi từ từ gọi điện thoại, nhất định sẽ gọi được mà. Nếu thực sự không xong nữa, đợi trời sáng, tớ nói bố tớ tìm chiếc xem đưa cậu về nhà còn không ổn sao?”

Tôi cảm thấy không ổn, tôi thực sự cảm thấy không ổn, tôi chính là cảm thấy không ổn.

Không có tin tức của A Nam, mỗi một giây một phút đối với tôi mà nói, là ngồi trên đồng lửa. Tôi cắn chặt răng, nhét di động vào trong túi, giựt lấy chiếc dù trong tay của Nhan Dữ Dữ, nói: “Cho tớ mượn dù, tớ chạy ra phía trước thử thời vận, cậu quay về ký túc xá đi, không cần lo cho tớ.”

“Được thôi, tớ đi chung với cậu.” Nhan Dữ Dữ thấy không lay được tôi, chỉ đành hạ quyết tâm.

“Không cần.” Tôi giục cô ấy, “Cậu mau quay về trường, sắp khoá cổng rồi kìa!”

“Tớ đi với cậu!” Cô ấy gào lên với tôi, “Chúng ta là bạn bè, tớ không thể để mất cậu như vậy được!” Nói xong, cô ấy vươn tay phải giựt lại cây dù của tôi, lại kiên trì vươn tay trái nắm chặt lấy tay phải của tôi, giơ dù thật cao lên cho tôi, rồi cứ thế mà lôi tôi bước thấp bước cao đi về phía trước.

Tuy cách hai lớp gang tay, nhưng lòng bàn tay tôi vẫn truyền đến một độ ấm áp lạ thường, lẽ nào đây chính là cái thứ người ta thường miêu tả là “tình bạn” ư, tôi chưa từng nghĩ nó có thể đẹp đến vậy, giống như một ngọn nến còn con, đốt sáng lên một góc nhỏ chưa từng sáng của trái tim tôi, ban cho tôi nguồn sức lực dồi dào bất tận, dường như như tuyết ở trước mặt cũng từ từ trở nên không đáng ngại.

Nhưng mà chúng tôi còn chưa đi được mấy bước, thì bốn bề chợt tối om, đèn đường tự dưng tắt hết, cả một thành phố chìm trong bóng tối. Tôi và Nhan Dữ Dữ sợ hết hồn ôm chặt lấy nhau, không dám đi tới trước nữa.

“Má ơi, cúp điện rồi.” Nhan Dữ Dữ khê thì thảo hỏi tôi, “Làm gì bây giờ?”

Quay về? Hay là tiếp tục?

Tôi biết nếu như tôi không nhắc đến quay về, Nhan Dữ Dữ sẽ tuyệt đối không quay về. Nhưng nói đi rồi phải nói lại, cho dù tôi có lo lắng bồn chồn hơn nữa, cũng không thể nào ích kỷ đến vậy, kéo luôn Nhan Dữ Dữ theo tôi chịu khổ sao.

Ngay lúc tôi đang dao động, từ đằng xa bỗng loé sáng, là một chiếc xe, nó càng lúc càng đến gần chúng tôi, tuy tuyết rất lớn, nhưng tốc độ của xe không chậm, tuyết trên mặt đất bị bánh xe hất lên văng tung toé, dọa cho tôi và Nhan Dữ Dữ phải vội vàng lao qua một bên.

Chiếc xe dừng lại ngay trước mặt chúng tôi, tôi trông thấy vài học sinh của Thiên Trung nhảy từ trên xe xuống, họ đều diện đồ đẹp lộng lẫy sắc sỡ, giờ đây đang cố mạng lấy đồng phục mặc chồng lên đồ chống rét của mình, không biết mới từ nơi HAPPY nào quay về, ai ai trông bộ dạng cũng rất hưng phấn. Đèn xe chiếu vào mặt tôi, làm cho mắt của tôi rất khó chịu, tôi cúi đầu xuống, nắm lấy Nhan Dự Dự muốn đi vòng qua bọn họ, mà không cẩn thận va vào một người đang bước tới. Định thần nhìn lại, lại là Vu An Đoá. Chóp mũi của cô ta đỏ lựng, cả đầu đều bị quấn trong một chiếc khăn quàng cổ đan len sắc sỡ, đôi mắt sáng long lanh, biểu cảm hào hứng khôn tả. Cô ta chụp lấy cánh tay của tôi, lại nhìn Nhan Dự Dự, nói một cách rất vui vẻ: “Ồi, tuyết lớn thật đấy, có phải là rất thú vị không hả. Bọn mình vừa ra ngoại ô chơi tuyết về, các cậu cũng vậy à?”

Nhan Dự Dự nhìn chiếc xe việt dã kia hỏi Vu An Đoá: “Xe của bạn cậu?”

Vu An Đoá liền nhìn tôi gật gật đầu.

“Thương lượng một chút, mượn một chuyến được không?” Nhan Dự Dự tiến lên một bước, thấp giọng khẽ hỏi Vu An Đoá, “Bọn tớ có việc gấp, muốn xuống huyện, cho một cái giá hữu nghị được không?”

“Xuống huyện?” Vu An Đoá nói, “Đường đi quá khó, bọn mình từ ngoài ngoại ô lái về đã lái mất hết một tiếng đồng hồ đấy! Còn muốn xuống huyện? Quá nguy hiểm đi.” Nói xong, cô ta ngoái đầu nhìn trong xe, lắc đầu một cách ái ngại nói với chúng tôi: “Hơn nữa, bạn của mình còn có việc khác.”

Nhan Dự Dự không biết phải làm sao, quay đầu nhìn tôi.

Khỏi cần phải nói đến sự hối hận ở trong lòng tôi, sớm biết tuyết sẽ rơi đến nỗi này, tôi sống chết cũng sẽ không để cho A Nam quay về. Chính ngay lúc tôi hoàn toàn mất chủ trương, thì thấy cánh cửa của xe việt dã đã mở ra, một giọng nói từ trong xe truyền đến: “Mã Tiểu Trác, lên xe!”

Giọng nói quen thuộc đó suýt làm tôi đứng không vững, là hần! Thật sự là hần!

Tôi đã cứu hần hai lần, số phận đã chủ định, hần nên đáp trả tôi một lần. Thế là, tôi nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ, không để ý gì đến ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc căm hận của Vu An Đoá và Nhan Dự Dự, nhanh nhẹn giẫm lên tuyết, cúi người chạy lên phía trước, kéo chiếc cửa trước vuông vắn của chiếc xe, đặt đất ngồi luôn lên ghế, đúng một giây lúc tôi vừa ngồi vững xong, hần liền rồ máy xe. Xuyên qua kính chắn gió mờ phía trước, tôi trông thấy Vu An Đoá giữa trời tuyết, cô ta gắng sức chạy tới mấy bước, giống như muốn đuổi theo xe, lại giống như chỉ muốn tiến tới để xác nhận một phen, kẻ ngồi trong xe kia, rốt cuộc có phải là tôi không. Nhưng cái tên khủng bên cạnh tôi lái xe còn điên rồ hơn cả Hạ Hoa, chúng tôi xóc nảy một mạch, ba phút sau đã ra tới đầu đường cái, xác định xong đằng sau không có ai rượt theo, hần mới ngừng xe lại, nghiêng đầu qua nhìn tôi nói: “Mã Tiểu Trác, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Di động của hần đã đổ chuông rất nhiều lần, nhạc được cài là một bài hát rất hay, tay ca sĩ nghe không rõ là nam hay nữ kia đang hát: “Cánh diều trên trời đang bay, có người dưới đất đang đuổi, nếu em sợ mình không thể nào bay, em có của tôi cánh bướm.” Hần không hề bắt, mà cầm lấy nó, dứt khoát tắt máy.

“Mình muốn xuống dưới huyện.” Tôi nói.

“Được thôi.” Hần nói.

“Cảm ơn cậu.” Tôi nói, “Mình sẽ trả tiền.”

“Trả bao nhiêu?” Hần hỏi tôi.

“Cậu nói đi.” Tôi cúi đầu, thượng đế tha thứ cho tôi, tôi không dám nhìn vào mắt hần.

“Vậy tùy quý cô đi.” Hần cười, lại nổ máy xe lần nữa.

Suốt quãng đường, bầu không khí rất lạnh. Trái với trạng thái bình thường, hần không trêu chọc tôi không nói gì, thậm chí còn không hỏi xem giờ này mà tôi muốn chạy xuống huyện làm cái gì, hần dùng sự trầm mặc để chịu theo yêu cầu vô lý của tôi, càng khiến cho tôi thêm nỗi bất an không nói nên lời. Tôi thử tìm chút chuyện tán gẫu với hần, nhưng tôi không biết tôi nên nói gì cho tốt, tôi vẫn luôn là một kẻ không rành giao lưu với người khác, hướng chỉ là giao lưu với hần.

Tôi muốn hỏi xem bệnh tình của hần đã tốt lên chưa, sợ hần quật lại em mới có bệnh. Tôi muốn nói lời cảm ơn với hần, lại sợ hần sẽ bắt chợt nỗi con người ngay xe lại không lái nữa. Thế là tôi chỉ có thể xoắn não ngâm chặt miệng đóng vai e thẹn ngây ngốc, mãi đến cuối cùng hần không nhịn được nữa mở miệng trước: “Em vẫn muốn về nhà hả?”

“Đúng vậy.” Tôi nói.

“Cung thật có cá tính đấy.” Hần cười, “Tôi thích.”

Bạn xem, hần chính là như vậy, nói lời nào cũng khiến cho tôi không cách nào tiếp chiêu được.

“Em đã từng thấy tuyết lớn như vậy chưa?” Hần lại hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Nói chuyện!” Hấn bảo, “Tôi đang lái xe, em lắc đầu tôi đâu có thấy được.”

Tôi thực sự là thế này, bực lên một cái là đầu óc linh hoạt ngay, lập tức đáp lại: “Cậu không nhìn thấy sao biết tôi đang lắc đầu chứ.”

“Ha ha ha.” Hấn cười rộ lên, bộ dạng như rất vui vẻ.

Tôi liền không tìm không phôi nghĩ đến một câu thành ngữ: “Dầu dao trong nụ cười.” Quả thực, đối với tôi, hấn giống như một miệng giếng. Tựa như bất cứ lúc nào cũng có một con gián hoặc thậm chí một ma trơi muốn bò ra ngoài, khiến cho trái tim tôi ngày đêm bất an. Vu An Đoá nói rất đúng, hấn xác thực là không giống với bất cứ nam sinh nào ở Thiên Trung cả, cũng không giống với bất cứ người đàn ông nào tôi đã từng gặp trước đây. Ngọn lửa trong mắt hấn có khả năng tùy lúc tùy nơi khiến cho người ta ngã gục.

Đường cao tốc dẫn xuống huyện đã bị đóng, hấn liền đưa tôi đi ra đường quốc lộ. Tuyệt thật sự rơi như điên, càng lúc càng lớn, xe của chúng tôi chạy cũng càng lúc càng chậm, dọc đường, tôi luôn gọi vào điện thoại của A Nam, nhưng vẫn cứ là tắt máy, tắt máy, tắt máy!

“Gọi điện thoại của ai thế?” Cuối cùng hấn hỏi tôi.

“Của ba mình.” Tôi nói, “Ông ấy đến trường thăm mình, lái xe về lại huyện, mãi chưa có tin tức.”

“Thật là một người con hiếu thảo.” Hấn lôi tôi ra làm trò cười, “Nhưng mà tôi có một câu hỏi, đến lát nữa tìm ra ba em rồi, em sẽ giới thiệu tôi ra sao đây?”

Hấn lại nữa!

“Bạn bè đi.” Tôi nói.

“À, bạn bè.” Hấn tựa như đang nhăm nháp và phân tích cái từ này, qua thêm một chập không nói năng gì. Chúng tôi chạy trên quốc lộ gần 40 phút đồng hồ, đột nhiên phát hiện con đường phía trước mặt đã hoàn toàn kẹt cứng, xe dừng hết lại, muốn tiến lên cũng không tiến được, muốn lùi cũng không lùi xong.

Hấn leo xuống xe đi nghe ngóng, một chốc sau mới leo lên lại nói với tôi: “Không chơi được rồi, nghe nói đằng trước có mấy chiếc xe chờ hàng nối đuôi nhau, đứng thành một đồng, chỗ này bị kẹt cả mấy tiếng đồng hồ rồi.”

“Cái gì?” Giọng tôi run rẩy hỏi lại hấn, “Cậu nói sao?”

Hấn hoài nghi thính lực của tôi có vấn đề, gào to lên với tôi: “Tôi nói là chơi không được rồi, phía trước có mấy chiếc xe chờ hàng nối đuôi nhau, đứng thành một đồng rồi, chỗ này đã bị kẹt mấy tiếng đồng hồ rồi!”

Tiếng của hấn vừa vang lên, tôi đã bật mở cửa xe nhảy xuống.

“Mà Tiểu Trác,” Tôi nghe thấy hấn gọi ở phía sau, “Ba em sẽ không có chuyện gì đâu, em mau quay lại cho tôi!”

Tôi chỉ làm như không nghe thấy. Mặt đường vốn đã hẹp, xe cộ hai chiều đều kẹt cứng, chỉ có một lối nhỏ ở giữa người ta có thể đi lọt. Đầu óc tôi thiếu oxy, tư duy mất sạch, hình ảnh nổi lên trong lòng toàn là những tưởng tượng bậy bạ không nên có. Trên đường toàn tuyết đóng băng, đám băng tuyết đó tựa như cổ tình làm khó tôi, không chỉ dơ bẩn, mà còn vô cùng trơn trượt. Năm bảy tuổi, tôi tự học lái xe đạp. Khả năng giữ thăng bằng của tôi vốn phải là rất tốt, nhưng thời tiết thế này, tâm trạng thế này, tôi vẫn bị té rồ đau mấy cú. Nhưng tôi mặc kệ hết thảy, té thì té, té xong bò lên lại là được. Gió rét cũng giống như bị tà ám, mặc sức quất, tất cả những bông tuyết rơi trên mặt tôi, phải qua một hồi lâu sau mới có cảm giác lạnh lạnh. Là bởi vì cả một khuôn mặt dường như đóng lại thành một phiến băng, tê dại đến nỗi cho dù lúc này có ai lột một lớp da đi cũng sẽ không hay biết. Có một ông bác bên đường bước tới từ phía đối diện, vờn tay ra đưa cho một cây dù, tôi ngay cả sức để đón lấy cũng không còn. Tôi chỉ hơi mỉm cười với ông ta rồi tiếp tục tiến bước, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là dù thế nào đi nữa, vẫn phải chạy tới chỗ xảy ra tai nạn phía trước, xem tình hình một cái.

Vào lúc này, tôi lại nghĩ đến bà ấy, tôi một mặt vừa nghiêng ngả lao đảo chạy về phía trước, một mặt gào thét trong lòng: “Lâm Quả Quả, mẹ đang ở đâu, mẹ phải phù hộ cho ông ấy, mẹ phải phù hộ cho ông ấy, nhất định phải vậy! Mẹ không thể để ông ấy xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể, không thể nào!”

Xe kẹt thành hàng dài quãng một cây số, đợi đến lúc tôi cuối cùng vừa bò vừa lết được tới nơi xảy ra tai nạn, tôi bị tình cảnh trước mắt dọa ngất người, chỗ ánh mắt tôi có thể nhìn tới, tôi trông thấy có tới mấy chiếc xe chờ hàng bị lật, hai chiếc nằm ngang giữa đường, còn có một chiếc xe một nửa thân xe đè sập hàng rào chắn, thò ra ngoài. Tôi nhìn thấy băng ca, thấy máu, thấy vô số mảnh vỡ, tôi dùng đôi găng tay đã sớm bị ướt sũng ra sức giụi mắt, hy vọng có thể khiến cho mình nhìn rõ hết thảy những gì trước mắt. Đợi chút, ngay chỗ bên kia cách đó không xa, có một chiếc xe chờ hàng nho nhỏ màu xanh lam bị đâm nát, có phải ông ấy không, có phải của ông ấy không?

“Đừng có ngây ra ở đây, quay về lại xe của mình ngay!” Đùng lúc đó, có người chạy tới kéo tôi. Ông ta mặc một chiếc áo ghi-lê màu vàng, nhìn giống như nhân viên đang xử lý hiện trường.

Tôi đẩy ông ta ra, bỏ mặc hết thảy tiến về phía trước.

“Không được đi!” Ông ta giữ tôi lại.

Tôi dùng sức cắn tay của ông ta, ông ta buông tôi ra, do tôi dùng sức quá mạnh, lại bị ông ta hất một cú, trượt té xuống đất, trước mắt có băng cảnh báo

cảnh sát màu vàng, tôi dứt khoát bỏ tới, nhưng chân tôi đã không nghe theo sự điều khiển của tôi, toàn thân không có một chút sức lực. Tôi bò cả nửa buổi, mà giống như chỉ mới bò được có một chút, lúc tôi nằm trên mặt đất thở dốc, cảm nhận được có người đuổi tới, người đó cũng đang thở hổn hển, xốc tôi lên từ dưới mặt đất, kéo vào trong lòng, vỗ vỗ má của tôi lớn tiếng trách mắng tôi: “Mã Tiểu Trác, em bình tĩnh một chút lại cho tôi!”

Là hần.

Chỉ còn 0.01 mét nữa thôi là tôi sẽ ngã gục, tôi ôm chặt lấy hần, toàn thân không cách nào kèm chế được mà run lên. Chính ngay vào lúc này, một luồng ánh sáng bật lên phía sau lưng tôi, tôi nhìn thấy rõ ràng biển số của chiếc xe chở hàng màu xanh lam đã nhúm nhỏ thành một bãi phế liệu, trên đó có một chữ “Hoãn” rõ to (1).

Không phải là ông ấy, không phải là ông ấy, không phải là ông ấy!

Mà tôi của lúc này, như một trái bóng đã xì hơi, toàn thân mất hết sức chống đỡ, chỉ đổ vào lòng hần, bật cười.

(1) Hoãn là tên gọi tắt của tỉnh An Huy, tức là bảng số xe không thuộc huyện của A Nam.

Cái con ma trôi mà chực bò ra từ trong giếng, ý Mã Trác là cái con ma trong phim “The Ring” của Nhật í, cái con kinh dị rình rập nói chung là thuở bé chúng ta bị dọa ma đáng sợ thế nào thì chính là nó, hiện thân của nỗi bất an thấp thòm. Ờo, giữa đêm khuya mình không biết “Trinh Tử” là quái gì, bỏ vào google translate thì nó ra “Sadako”, ẹo biết là ai, làm google search nó ra cái con ma đó, phòng mình thì tối om hù hù.....

bài hát trong điện thoại Hạ Trạch, “Vẽ đẹp khôn sánh”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28

Lạnh.

Lúc hần lôi tôi về lại trên xe, thấy ra hàng ghế sau, cảm giác duy nhất của tôi là: Lạnh. Nước băng tan ngấm vào trong chân tôi, rét buốt từ trên xuống dưới, khổng chế toàn bộ cơ thể của tôi. Răng của tôi không ngừng va lập cập, khi khiếp sợ quá độ qua đi, thính giác thị giác khứu giác tựa như đều mất hết cả, chỉ còn lại một linh hồn rét buốt, chờ đợi một cách đáng thương để được khôi phục và tái thiết.

Hần bật máy sưởi trong xe lên hết cỡ, cởi áo khoác ngoài ra cho tôi đắp. Hần nhắc cặp chân đã cứng ngắc của tôi lên, ra lệnh: “Cởi giày ra!”

Thật ra, tôi vốn không nhúc nhích nổi nữa. Hần giũt một phát cởi xong giày thể thao của tôi, lột luôn đôi vớ thể thao trắng đã sớm ướt sũng, sau đó không biết hần tìm đâu ra một chiếc khăn lông lớn khô ráo, lau khô hai chân cho tôi, lại dùng chiếc khăn lông tầng tầng lớp lớp bọc kín chúng lại.

Tôi chưa từng bao giờ để chân trần trước mặt đàn ông, nhưng đối diện với rét buốt cực độ, sự xấu hổ rớt xuống thế hạ phong. Tôi rất ngoan ngoãn để cho hần làm xong hết thấy, mãi đến khi chuông di động của tôi lạnh lạnh vang lên.

Tôi rới rít bắt điện thoại, là A Nam, ông cuối cùng đã liên lạc với tôi!

Còn chưa đợi cho ông nói gì, tôi đã gào vào chiếc điện thoại: “Ba đi đâu vậy hả?” Giọng của tôi mang tiếng nghẹn ngào không lẫn vào đâu được. Cũng may là tôi chỉ nói 5 chữ, mới không đến nỗi bị quá lộ liễu trước mặt hần.

“Di động bị hết điện.” Ông nói, “Tuyệt quá lớn, ba không về nhà được. Vừa ghé nhà người bạn ở nhờ, mới sạc lại điện xong, ra quá chừng tin nhắn, chắc là con lo lắng cho ba lắm phải không?”

“Dạ.” Tim tôi cuối cùng quay về chỗ cũ, cố gắng thốt lên một tiếng thật bình thường để đáp lời ông.

Ông không sao, thật tốt, ông không sao.

“Con đang ở đâu đấy?” A Nam hỏi tôi.

“Ký túc xá ạ.” Tôi nghĩ hồi lâu, vẫn chọn nói dối.

“Vậy thì mau ngủ đi.” Ông dặn dò tôi, “Mấy hôm rày thời tiết khắc nghiệt, cứ ở yên trong trường, đừng chạy lung tung.”

“Dạ.” Tôi nói.

“Xin lỗi nhé, đã làm cho con lo lắng.” Cách chiếc điện thoại, ông ấy trịnh trọng nhận lỗi với tôi. Nước mắt của tôi không kèm được mà rơi xuống. Hận không tự sáng cho mình một cái bạt tai, tôi thật là bị bệnh tâm thần, ông ấy sao lại có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Tôi vội vã nói lời tạm biệt với ông, vội vã cúp điện thoại, sau đó, tôi ôm chặt lấy mình, vùi đầu vào trong cánh tay, tiếp tục khóc.

“Này!” Hân vươn tay vỗ vỗ vai tôi, “Em có xong chưa hả?”

Qua một lúc lâu, tôi ngừng thút thít, cúi đầu nhét đi động lại vào trong túi, không để cho hân nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, lầm bầm nói: “Không sao rồi, chúng ta quay về thôi.”

Hân liền với tay nâng cằm của tôi lên, ép tôi đối diện với hân, dùng ánh mắt đầy hiếu kỳ quan sát mặt tôi cả nửa buổi, sau đó nói: “Tôi thật muốn biết, một Mã Tiểu Trắc bị dí dao mà cũng không thém khóc, vì sao lại đi khóc ra cái dạng này?”

Hân nhìn đến độ tôi vô cùng mắc cỡ, mặt cũng dần dần đỏ lên. Nhưng tôi không tìm cách giẫy ra khỏi tay hân, bởi vì tôi biết, nếu như tôi phản kháng, hân nhất định sẽ làm ra hành động can rờ hơn. Thế là, tôi dứt khoát ngược mắt lên nhìn lại hân. Vu An Đoá nói không hề sai, ngọn lửa, đúng vậy, ngọn lửa, cứ như thế, dưới ánh nhìn ấy, giá lạnh chớp nhoáng lui hết đi trong tôi, tôi còn có cảm giác vã mồ hôi.

Hân bóp chặt lấy cằm của tôi không buông, hỏi một cách tò mò: “Mới rồi em cuống lên như thế là do sợ ba em xảy ra chuyện à?”

“Ừ.” Tôi nói.

“Em thật là thú vị.” Hân còn dùng giọng điệu giễu cợt mà nói.

Tôi hỏi hân: “Nếu như là người nhà của cậu, lẽ nào cậu không lo lắng sao?”

“Ha ha.” Hân cười, cuối cùng buông tôi ra, sau đó bảo: “Em làm rồi, từ năm sáu tuổi trở đi, mỗi ngày tôi đều nghĩ phải làm sao mới giết được ông già tôi.”

Tôi cảm luôn.

“Quên đi!” Tính khí xấu xa của hân lại không biết từ đâu chui ra lại, “Một cô bé lớn lên trong nhung lụa như em, tôi không thể trông mong em có thể hiểu những lời tôi nói làm gì! Bà mẹ nó, kẹt cứng thế này, xe cũng không nhúc nhích nổi! Phiền!”

Hân không nói chuyện với tôi nữa càng tốt, tôi cũng bắt chước hân, nhắm mắt lại. Tôi thật sự mệt rồi, mệt lắm rồi, không muốn làm gì nữa cả, không muốn nói gì nữa cả, cứ để cho tôi ngủ một giấc đi. Tôi chán ghét tuyệt, chán ghét nhắc đến quá khứ, chán ghét kẻ khác hờ hững là nóng lạnh lung tung. Nhưng mà, hân lại không để cho tôi yên, mở rộng lòng bàn tay của hân ra, vỗ vỗ lên má tôi nói: “Không được ngủ, em có từng nghe nói chưa hả, ngủ kiểu này trong xe, sẽ lăn ra chết đấy!”

Tôi vươn tay bịt miệng hân lại theo phản xạ, tôi chán ghét hân hờ hững nói đến chữ “chết.”

“Em rất sợ cái chữ đó à?” Hân lại đoán trúng tim tôi một lần nữa, nhưng mà hân kéo lấy tay tôi, ngả đến gần một chút, nói với tôi: “Quá khô khan sẽ làm buồn ngủ, không bằng chúng ta chơi trò chơi hoạt động gân não đi, tôi sẽ đi trước.”

Chà đợi cho tôi tò ý phản đối, hân đã nói luôn rồi: “Xin hỏi, thỏ và rùa thi trò gì thì thỏ nhất định sẽ thắng?”

Ấu trĩ đến thế!

Thật là nhàm chán, tuy nhiên, đang còn kẹt cứng ở chỗ này, phối hợp một chút cho rồi, thế là, tôi ưỡn oai đáp: “Ngồi dậy từ thế đang nằm ngửa.”

“Xớ! Nhất định là em đã nghe qua rồi!” Hân nói với giọng mang chút thất bại, “Được rồi, đến phiên em.”

Đáng tiếc, tôi thật không có thiên phú với mấy thứ này. Những gì tôi biết, chỉ là toán, lý, hoá, sinh. Thế là tôi đành nhún vai nhìn hân.

“Được rồi, tôi tiếp tục.” Hân quăng lại cho tôi một vẻ mặt còn bắt đắc dĩ hơn cả tôi, “Lần này để tôi kể cho em nghe một chuyện cười là được, có một con chim cánh cụt hết chuyện chơi, liền tự vật lông mình giết thời gian, sau đó rút cuộc đã vật đến cọng lông cuối cùng. Đến lúc này, nó chợt nói: Ui da, thật là lạnh, chân đông cứng mất tiêu rồi.”

Tôi nhìn hân, hân chợt giờ tay trái nói: “Tôi thề là tôi không phải đang giễu em.”

Tôi thực sự không nhịn được, phì cười, hân bắt đầu đắc ý, “Sau đây sẽ cho em một đề nặng ký, vừa là chuyện cười vừa luyện não, xin hỏi bạn học Mã Tiểu Trắc, một con thỏ và một con rùa chạy rất nhanh cùng chạy đua, ai thắng?”

Tôi đáp: “Thỏ!”

“Sai!” Hân cốc đầu tôi một cái, “Em nhất định là không nghiêm túc nghe giảng bài, câu trả lời là con rùa. Tiền đề đã nói nó là một con rùa chạy rất nhanh, chạy rất nhanh, chẳng lẽ em không nghe thấy sao?”

Haizzz, thật đáng ghét.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục, con thỏ không cam lòng, lại đòi chạy đua với một con rùa đeo kính đen, xin hỏi lần này ai thắng đây?”

Lần này tôi nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cẩn thận trả lời: “Vẫn là. con thỏ phải không.”

“Sai!” Hấn lại cốc mạnh lên đầu tôi một cái, “Cái con rùa đó tháo kính xuống một cái, Ồ! Lại là cái con rùa chạy rất nhanh mới rồi!”

Tôi hết lời để nói. Nhưng cái đầu bị hấn cốc đang rất đau. Thế là tôi khóc dờ mếu dờ nhìn hấn bảo: “Không được cốc nữa, đau lắm, có nghe không hả.”

“Được thôi.” Hấn nói, “Trả lời câu đó cuối cùng, sai tôi cũng sẽ không cốc, bảo đảm không cốc nữa.”

“Thỏ hay là chim cánh cụt đây?” Tôi cảm thấy tôi sắp sửa bị hấn quay muốn khùng đến nơi rồi.

“Không phải, lần này là một con sói.” Hấn gãi gãi đầu, giọng nói thả rất chậm rãi, “Là thế này, có một con sói, yêu một con dê, nó đã tự bảo mình, không yêu được đâu, không yêu được đâu, không xứng đôi chút nào, không thể đi hại người khác, à, sai rồi, không thể đi hại dê chứ. Nhưng mà, em biết sao không, cái con dê đó thế mà lại tự mình chạy vào trong xe của con sói trong một ngày tuyết, em bảo, con sói đó phải làm thế nào bây giờ?”

“Thối!” Lần này tôi giơ tay ra đánh hấn, tôi đánh rất mạnh, cốc vào đầu hấn kêu côm cốp. Hấn vừa tránh vừa ngạc nhiên nói: “Thì ra dê cũng có thể chửi bậy?”

Hấn không biết, ở Tứ Xuyên, mắng người câu này rất bình thường, không thể gọi là nói bậy.

“Như cút.” Tôi lại hung dữ bỏ thêm một câu.

Trong tự điển của tôi, hai chữ này đều là có lực sát thương nặng nhất, dứt khoát lời hết ra tặng cho hấn.

“Chịu thua em rồi.” Hấn mở to mắt nhìn tôi hồi lâu, sau đó nắm lấy tay tôi, làm bộ như đang phải chịu khuất nhục mà nhẫn nhịn cho qua, nói với tôi, “Được rồi nàng Dê, tôi thấy em quả thực mệt lê lét rồi, cho phép em ngủ một chốc. Đợi trời sáng rồi anh đây sẽ đưa em đi xem mặt trời mọc.”

Hoi ấm trong xe càng lúc càng sung mãn, con buồn ngủ của tôi càng lúc càng tăng, sau khi hấn cuối cùng ngưng ồn ào, hình như chỉ trong vòng một giây, tôi đã tiến vào mộng, nhưng tôi không hề ngủ một giấc yên ổn, đầu của tôi bắt đầu nhức bùng lên, toàn thân nóng sốt, sốt đến tựa như bị thứ gì đó trời chắt lại, trời rất chắt, không sao nhúc nhích được. Tôi không mở mắt ra nổi, chỉ nghe cổ họng của mình phát ra những tiếng rên rỉ đáng sợ, hình như hấn ôm tôi lên, đút cho tôi tí nước, hình như tôi còn nghe hấn mắng tôi: “Mã Tiểu Dương (dê), đây là hậu quả của tính bướng bỉnh của em.”

Tôi rất muốn nói với hấn, tên tôi là Mã Trắc, không phải là Mã Tiểu Trắc, càng không phải là cái gì Mã Tiểu Dương, nếu sau này hấn còn dám đổi tên tôi lung tung, tôi sẽ đập ban đầu hấn ra! Nhưng đáng tiếc là, tôi có lòng mà không đủ sức, cái gì cũng không thốt nên lời, đoán chừng ngay cả một âm tiết cũng không thốt ra được, cứ thế mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29

Giấc ngủ nhất định là cô con gái bé nhỏ của thời gian, cho nên hấn ta mới đối xử với nàng khoan dung nhất và xa xỉ nhất. Mỗi lần tỉnh giấc nhìn đồng hồ, tôi luôn ngạc nhiên cảm thán, vì quãng thời gian dùng để ngủ này, tuy dài như vậy nhiều như vậy, mà tôi lại luôn không hay biết gì.

Không biết có phải là do đã mơ một con ác mộng đáng sợ, hay là bởi vì hai chiếc chăn đắp trên người tôi thực sự quá nặng quá dày, lúc tỉnh lại, mặt tôi mồ hôi đầm đìa.

Tôi giơ tay lên lau, lại phát hiện mồ hôi ở lòng bàn tay còn đầm đìa hơn.

Mùi trong ổ chăn này không giống bình thường, có thể ngửi thấy một thứ mùi thơm mà chỉ có sương sớm mới có. Tôi hoàn toàn không hiểu, tôi đang ở nơi nào?

Tôi nhìn ra ngoài cột giường bằng gỗ được trạm trổ, một dải nắng màu lông đỏ trứng gà xuyên qua kính cửa sổ rơi trên bàn trang điểm, tuyết ngoài cửa sổ đã ngừng, tôi có thể thấp thoáng nhìn thấy mái nhà màu xanh xanh của một căn phòng khác trong sân nhà. Thậm chí, tôi có thể mơ hồ ngửi thấy được mùi của hoa dưới lớp tuyết dày đặc, chực chờ để tỏa hương đón xuân, dù rằng mùa đông vốn còn chưa trôi qua. Nếu như đây không phải là một giấc mơ, vậy thì đây nhất định là một buổi sớm mai tươi đẹp.

Tôi thử ho lên hai tiếng, tai nghe rõ ràng âm thanh mình vừa phát ra, tôi mới xác nhận là tôi đang tỉnh.

Tôi cố gắng giơ hai chiếc chăn trên nền được thêu long phụng bằng kim tuyến ra, giấy dựa ngồi dậy. Tôi nhất định đã ngủ mê quá lâu, mắt phải tập trung hồi lâu, mới nhìn thấy rõ ràng xung quanh.

Đây là một nơi tôi chưa từng tới.

Tôi ngoái đầu, phát hiện có một cô gái ngồi trên chiếc ghế trước giường, ánh nắng ban mai đang chiếu ngay trên người cô ấy. Cô ấy mặc đồ rất lạ lùng, áo vải đỏ rực phối với quần vải thêu hoa, trên đầu quấn một chiếc khăn lông màu xanh lam rất đẹp, trông như một cô dâu thôn nữ vừa mới lấy chồng, hơn nữa, cô ấy còn đang lau một cây súng săn vừa đen vừa bóng, trong miệng ngân nga một điệu nhạc trầm bổng khó lường.

Trông thấy tôi tỉnh dậy, cô ấy lập tức giơ cây súng săn lên, nhắm chính xác vào tôi đang ngồi trên giường ngây ngốc nhìn cô ấy, bật ra một tiếng “pằng.”

Sau đó, cô ấy vui vẻ bật cười.

Là Hạ Hoa.

Nhưng mà lần này chị không làm cho tôi sợ, tôi cũng cười, không biết vì sao, lòng vu vơ mang cảm giác an toàn như được gặp lại cố nhân.

Chị cẩn thận đặt súng săn xuống đất, ngồi đến bên thành giường, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Tỉnh rồi?”

“Đây là đâu ạ?” Tôi hỏi chị.

“Đêm qua em sốt đến độ giống như một con ngó ngắn.” Chị không trả lời tôi, mà lại nói, “Nói mơ không ngừng, chị phải trông em cả đêm.”

“Cảm ơn chị.” Tôi rờ rờ cặp má đang hơi nóng lên của mình, hỏi một cách không tin lắm: “Em ngủ mơ?”

“Đúng rồi!” Chị bảo, “Em cứ gọi mẹ, coi bộ là một đứa con cưng không rời được mẹ.”

“Mới không phải.” Tôi bào chữa cho mình. Tôi không tin lời của chị, tôi từ bé đến lớn đâu có bất cứ cơ hội nào để những nhẽo gọi mẹ. Cho nên, trong mơ, càng không thể.

“Ha ha ha.” Chị cười, rõ ràng là không tin lời tôi nói.

Tôi không khỏi nhìn chị chăm chăm, chị hoàn toàn không trang điểm, da rất đẹp, lúc cười lộ ra hàm răng trắng bóng. Có một chiếc răng nhòn nhọn, trông càng đáng yêu.

Tôi sờ sờ quần áo trên mình, phát hiện tôi chỉ mặc đồ lót. Mặt dây chuyền giống như một đoàn kiếm luôn trực chỉ vào tim kia lại như có phép lạ mà đáp trở lại trên người của tôi, hình như còn đang đánh mồ hôi của tôi!

Trong lòng tôi quấy lên một cảm giác rất lạ.

Chị lập tức lại cười bảo: “Quần áo là chị thay cho em. Còn cái lá bùa hộ mệnh này á, là nó đeo cho em.”

Tôi thắc mắc, hai chị em bọn họ, có phải là đều đã học thuật đoán ý nghĩ không.

“Xe của chị không sao ạ?” Tôi hỏi chị.

“Bán rồi.” Chị nói qua loa, “Mua cho nó một chiếc xe việt dã, nó muốn lâu lắm rồi, chỉ đáng tiếc là không có nhiều tiền lắm, mua cũng chỉ là thứ đã qua tay người ta.”

“Vậy chị không lái xe sao?” Tôi nói.

“Chị?” Chị chớp chớp mắt với tôi, cười lớn, “Em đã thấy được là chị đang ẩn cư giang hồ à, sau này chị phải dựa vào săn bắn mà sống.”

Nói xong, chị vỗ vỗ đầu tôi bước ra ngoài, lúc quay trở lại, trong tay đã có thêm một bát thuốc được nấu màu nâu xỉ. Chị cầm nó tới gần, đưa đến bên miệng tôi: “Uống đi, em gái, là bài thuốc gia truyền.”

Tôi đón lấy cái bát thuốc còn đang bốc chút hơi nóng, ngửa cổ uống. Bát thuốc này rất đắng, lúc uống vào, đầu lưỡi của tôi phát run, chẳng qua là chút đắng này đối với tôi hoàn toàn chả có gì đáng nói. Nhớ dạo 3,4 tuổi, nội tôi đã đút thuốc người Tạng cho tôi uống, mồm đầy một chiếc muỗng bạc, đề gốc lưỡi của tôi xuống, ngửa cổ lên một cái là thấy buồn ói, cuối cùng giúp thuốc thuận lợi chui vào trong bụng tôi. Nội tôi dùng cách đó dạy cho tôi uống thuốc, quả thực là khắc cốt ghi tâm hơn đứt cái kiểu trút thuốc thẳng vào như vậy.

Từ dạo đó, tôi đã bắt đầu tin vào câu thuốc đắng dã tật. Bởi vì theo cách lý luận của nội, trong cơ thể của người sinh bệnh có một lỗ sâu, chỉ có những thứ thuốc nước đắng cay mới có thể khiến cho những con vi trùng đang hại thân thể bị chết.

Hạ Hoa nhận lấy cái bát, nhìn đầy bát cạn sạch, hài lòng nói: “Quả nhiên là không phải loại được nâng như trứng hứng như hoa.” Chị đặt cái bát không lên bàn, nói với tôi: “Đói không?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy thì ngủ thêm một chút nữa?”

Tôi gạt đầu, xoa cái bụng đã ấm áp của mình, lại rút vào trong mớ chăn.

Hạ Hoa lại quay về chỗ ngồi bên giường lau súng của chị, tôi vẫn không biết mình đang ở đâu, cũng vẫn chưa thấy hân. Nhưng lạ cái là, tôi không có khát vọng đi hỏi cho ra, trái lại trong lòng tôi len lỏi một cảm giác an toàn rất kỳ quái, bên tai tôi vẫn nghe thấy tiếng khăn đang nhẹ nhàng chà sát súng, êm tai, yên ổn. Dưới hai tác dụng của thuốc và loại cảm giác an toàn ấy, tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ rất sâu.

Lần ngủ này, giấc mơ rất rõ rệt.

Tôi mơ thấy cha tôi, cũng mơ thấy nội. Tựa như cái buổi sáng bà ấy đã rời xa tôi, giấc mơ y hệt, ngọn núi cũng y hệt.

Chỉ là, lần này, lại có thêm bà ấy.

Bọn họ hình như đang uống rượu, rót rượu vào trong những ly rượu quái dị bằng bạc, uống một hơi cạn sạch. Nội tôi cười híp mắt nhìn bà ấy và cha tôi, sau đó, họ bắt đầu nhảy múa. Cha tôi ôm lấy bà ấy, đúng vậy, tôi chỉ từng nhìn thấy cha tôi trong di ảnh, người cha của tôi, ông ấy có một cái tên ngẫu hơn bất cứ ai, gọi là Mã Tiêu (gió táp). Thì ra ông ấy cũng có một tiếng cười hào sảng vang dội hơn bất kỳ ai, khiến cho người nghe thấy cũng không nhận được mà muốn cùng cười rộ lên với ông ấy.

Bọn họ giống như đang gọi tôi, trong tay nội cầm một chiếc trống bỏi mà thuở nhỏ tôi yêu thích nhất, gọi tôi mau tới. Tôi ở trong mộng, hình như cách bọn họ một khoảng cách rất xa, không sao đến gần được, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ từng biểu cảm của từng người, có biết bao nhiêu là hạnh phúc và vui sướng.

Giấc mơ như thế này, chắc phải được coi như là một trong những giấc mơ đẹp nhất từ khi tôi bắt đầu có trí nhớ nhỉ?

Cho nên, lúc tôi tỉnh dậy vào bốn giờ chiều, tinh thần của tôi đã khôi phục một phần lớn. Tôi rất ít sinh bệnh, ngủ lâu kiểu này đối với tôi mà nói, quả thực là một loại tội, tôi nhanh chóng bò dậy, nhanh chóng mặc xong quần áo. Lúc mặc đồ, tay tôi lại chạm phải tấm bùa hộ mệnh của hân, nhìn nó trong nắng, phát hiện nó trở nên rất hiền lành, thậm chí thoang thoảng phát ra một mùi xạ hương, khiến cho tinh thần tôi khó tránh được chút hoảng hốt. Tôi ngần ngừ cả nửa buổi, vẫn là không lấy nó xuống.

Giày thể thao của tôi phơi trên bệ cửa sổ. Đầu giường có đôi dép lê, tôi mang nó vào, ra khỏi cửa, phát hiện Thuốc Độc đang còn rửa xe. Ông nước dài bị hân cầm trong tay, bao nhiêu tuyết dính trên xe bị hân dùng nước nóng làm giống như cạo đi một lớp da, nhẹ nhàng nhanh chóng rút xuống đất.

Hân phát hiện ra tôi, làm một tư thế “mời” rất khoa trương, nghiêng đầu, vừa vớt ông nước trong tay vừa đặc ý nói: “Mã Tiểu Dương, hoan nghênh em tới trấn Ngải Diệp xinh đẹp.”

Ô, nơi đây là trấn Ngải Diệp? Tôi biết nơi này, đây là nơi đẹp nhất trong toàn huyện, rất gần với thị xã của chúng tôi, quãng đâu vài km. Hồi học cấp 2, trong trường từng ghé đây tham quan, đáng tiếc lúc đó tôi vốn không hiểu thế nào là cảnh đẹp thiên nhiên, ngoài việc vui đầu học cũng chỉ có vui đầu học, nói theo Nhan Dự Dự là lệch lạc hết thuốc chữa.

Mùa đông nắng tắt sớm, chưa đến 4,5 giờ, không khí hoàng hôn đã giống như bước chân về nhà khi chiều tối mà chậm rãi ép tới. Trong ánh mặt trời lặn của hoàng hôn, tôi quan sát bốn bề. Hết thấy đều hoà tan trong sương khói màu vàng chanh say lòng người này, đặc biệt là ngọn núi thoải thoải cách nơi này không xa, đầu trong mùa này vẫn được bao trùm bởi cây cối, nhìn không ra một chút vết tích của già cỗi, trái lại trông xanh um tốt tươi, giống như một quả cầu tràn trề sức sống trong lòng bàn tay của một tiên nhân khổng lồ.

Nơi đây là thế ngoại đảo nguyên hay là tiên cảnh chốn nhân gian? Tôi không khỏi hít sâu không khí trong lành, trận cảm lạnh như hoàn toàn được chữa khỏi trong khoảnh khắc đó.

Xoay người, phát hiện hân đang chăm chú nhìn tôi cười. Tôi ngại ngùng cúi đầu nhìn mình đang xỏ dép lê, nhớ đến cảnh hân lau chân cho tôi đêm qua, máu nóng chết tiệt trên mặt lại kéo nhau về sum họp.

May là không lâu sau, Hạ Hoa liền gọi chúng tôi vào ăn cơm chiều.

Bao nhiêu món ăn trên bàn đều đầy ắp! Tôi suýt nữa tưởng là mình nhìn lầm— tôi tưởng là khẩu vị cực hạn của hết thầy người Giang Nam chỉ tới món cá om dưa muối. Nhưng chính tận mắt tôi trông thấy gà ớt, dưa cải muối ớt (kimchi), và miến cay sợi to. Những hương vị và món ăn đã từng quen thuộc này, lập tức khơi dậy con thèm ăn của tôi, không khí tràn ngập mùi thơm của ớt, thật có thể dùng cụm từ thôi thúc người ta chảy nước mắt để diễn tả.

Tôi vừa mới ăn xong nửa chén cơm, Hạ Hoa đưa di động cho tôi, nói: “Quên mất, lúc em đang ngủ, cái này cứ đổ chuông, chị đã tắt giùm em.”

Tôi tưởng là điện thoại của A Nam, lập tức vội vàng bật điện thoại lên, nhìn thấy là của Nhan Dự Dự, cô ấy gọi mãi từ giữa trưa trở đi, gọi tới gần mười mấy cú điện thoại cho tôi.

Chết rồi!

Tôi hoàn toàn quên mất tiêu, hôm nay là sinh nhật của Tiêu Triết.

Tôi ngần ngừ một chút, vẫn gọi lại để giải thích. Tôi không phải là cố ý thất hẹn, tôi tin rằng bọn họ sẽ hiểu cho tôi chứ nhỉ.

Nhưng mà, lần này cô ấy không bắt máy. Qua một chập sau, cô ấy gửi lại một tin nhắn: “Cậu đã đi với Thuốc Độc, hân đã khóc, tớ đã đau lòng.”

Tôi đặt di động xuống bàn, tiếp tục ăn cơm, không ngờ di động của Thuốc Độc lại vang lên. Vẫn là bài hát kia: Cánh diều trên trời đang bay, có người dưới đất đang đuổi, nếu em lo mình không thể nào bay, em có của tôi cánh bướm.

Hắn liếc Hạ Hoa một cái, cũng bấm nút từ chối, không bắt.

Điện thoại lại không ngừng không nghỉ vang lên, hắn vẫn chiêu cũ, tắt máy.

Hạ Hoa hung hăng lừa hai miếng cơm: “Mẹ nó tao đã cảnh cáo mày rồi, nếu mà để cho thằng chả biết được chỗ hiện giờ của tao, tao sẽ không tha cho mày.”

Thuốc Độc giải thích: “Tôi chả nói gì cả.”

Hạ Hoa vẫn bất mãn: “Đã sớm kêu mày đừng có đụng tới cái đứa con gái của con mẹ điên đó, mày lại không nghe.”

Thuốc Độc chả buồn ngẩng đầu lên, trả lời: “Mẹ kiếp, nếu không phải bà cặp với ông già hói lọi của nó, bà già của nó có biến thành điên không?”

Hạ Hoa nổi giận đùng đùng: “Nếu tao không đi cặp cha hói, hiện giờ mày chết mẹ nó ở đâu còn không biết được đấy!”

Thuốc Độc dốp lại: “Tôi thà là chết! Cũng không thèm đi mất mặt giống bà!”

Hạ Hoa vút chén cơm, đứng bật dậy, nói với Thuốc Độc: “Mày nói lại lần nữa!”

“Sợ tôi nói?” Thuốc Độc đứng lên, chỉ tay ra ngoài cửa, “Bà liệu có trốn nổi từ mừng một tới 15 không, cả ngày núp ở chôn khi ho cò gáy quỳ này, bà coi bà đi, có khác gì một con mẹ nhà quê không? Đồ chết nhất!”

Hạ Hoa cầm một cái chén không ở trên bàn, vút mạnh cái chất xuống sàn xi măng, cái chén nở hoa trên mặt đất. Sau hành động kinh thiên động địa đó, chỉ ấy chỉ cánh cửa chính đang mở, hung dữ phun ra một chữ với Thuốc Độc: “Cút!” Sau nữa, chính bản thân chỉ ấy chạy vào phòng trong, đóng sầm cửa lại.

Trong không khí, có thể nghe thấy tiếng bụi đang vờ.

Tôi nhìn Thuốc Độc đang điềm nhiên ngồi xuống, hắn cầm một cái chén khác lên, chậm rãi nghịch. Tôi đợi hắn đập vỡ chiếc chén đó, đợi hắn trút giận, thì tôi có thể an ủi hắn đôi câu. Nhưng, hắn không làm, hắn chỉ đặt cái chén đó về chỗ cũ, sau đó giống như chưa có chuyện gì từng xảy ra, nói với tôi: “Bỏ tay thôi, hai đứa luôn cãi nhau lúc ăn cơm, từ nhỏ đã vậy.”

Tôi không biết phải khuyên hắn ra sao, đây thực là chuyện tôi không rành.

Hắn đứng dậy nói với tôi: “Đi, chúng ta đi thay đổi không khí.”

“Đi đâu?” Tôi hỏi hắn.

“Thực Nhân Cốc (thung lũng ăn thịt người)” Hắn cố ý làm ra vẻ dọa dẫm tôi, “Chuyên ăn thịt dê con.”

Coi bộ tâm trạng của hắn không đến nỗi nào. Nhưng tôi nhớ đến sự phẫn nộ của hắn lúc mới rồi, chắc cũng là giả bộ mà ra sao? Ý nghĩa của “Thuốc Độc,” lẽ nào là sự khó phân biệt được giữa thật và giả? Tôi nhìn vào mắt hắn, trông mắt phản minh, lúc này đây trông vô cùng gây thơ. Nhưng tôi thề, đây không phải là vẻ mặt chân thật của hắn. Tôi mang tâm trạng thấp thỏm xoay người muốn vào trong nhà, hắn liền vươn cái tay dài lòng không ra cản tôi lại: “Sớm biết em không nê mặt mũi như vậy, đêm qua tôi nên tranh thủ lúc em mê man, quăng cho sói ăn.”

“Đi thay giày không được à?” Tôi xoay người bảo hắn.

Đối phó với loại người này, chỉ có thể dùng giọng lớn hơn hắn mới xong.

Hai mươi phút sau, tôi đã cùng hắn lên tới đỉnh núi. Tuy cơ thể tôi đang còn chút bệnh nhẹ, đường núi sau khi tuyết mới rơi cũng không dễ đi, nhưng trải qua huấn luyện đêm qua, chút khó khăn này đối với tôi đã không có gì để nói. Bầu trời hoàng hôn trên đỉnh núi đẹp đến không từ ngữ nào có thể diễn tả, tôi cảm thấy dùng bất cứ từ ngữ nào để diễn tả đều nhạt nhẽo. Tôi ngẩng đầu vui sướng ngạc nhiên tiến về phía trước, liền bị hắn níu lại nói: “Cẩn thận, trước mặt là vách đá.”

Thật sự là vách đá.

Một vách đá cô độc nằm giữa lưng chừng, ngoại trừ chỗ tiếp giáp quãng vài bước chân với núi, còn lại đều là vách đá nằm cheo leo. Ánh tịch dương dịu dàng trải trên mặt đất, chiếu trên đám tuyết cũ chưa tan, khúc xạ ánh quang trắng lóng lánh. Hết thấy đều hợp lại với giấc mơ tuyết vời của tôi lúc ban trưa, tôi nín thở, đâm sợ đây chỉ là một giấc mộng.

Hắn đã sớm chuẩn bị sẵn, móc từ trong túi ra hai chiếc túi nylon, trải xuống đất, kéo tôi ngồi xuống. Tôi chợt có một cảm giác kỳ lạ, tôi cảm thấy tôi có rất nhiều lời muốn nói với hắn. Đồng thời, tôi cũng cảm thấy, hắn có rất nhiều lời muốn nói với tôi. Nhưng lúc này, sức mạnh của im lặng lại vượt xa hết thảy, tôi vẫn thà là chôn dấu hết thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, thế mới là lựa chọn an toàn nhất đi vậy.

Nhưng vẫn nên trách phong cảnh đẹp đẽ này, triệt để khuấy động trái tim tôi.

“Đạo còn nhỏ thường lên đây ngồi một mình.” Hấn lấy tay làm một động tác bay cao nói với tôi, “Tò mò không biết mình có thể làm kinh công không, nhảy xuống một phát, như bay. Kết quả không có lần nào có can đảm.”

“Cậu đừng cãi nhau với Hạ Hoa.” Tôi nói, “Chị ấy đối với cậu rất tốt.”

“Chúng tôi không cùng mẹ.” Thuộc Độc nói.

“À.” Tôi nói.

“Vì sao em không ngạc nhiên?” Hấn quay đầu nhìn tôi. Tôi chỉ cười cười, thật ra tôi đã biết trước, tôi chỉ không muốn bán đứng Vu An Đoá.

“Em sợ nhất là gì?” Hấn chợt hỏi tôi.

Tôi ngẫm nghĩ nửa buổi, đáp: “Mất mát.”

“Ha ha, nhóc con mà cũng hiểu mất mát sao?” Hấn nói, “Em đã từng ném qua mùi vị của mất mát chân chính chưa?”

“Cái gì gọi là mất mát chân chính?” Tôi hỏi hấn.

“Ví dụ như, mất đi cha mẹ, mất đi lòng tin, mất đi tình thương, thậm chí, mất đi tự do.....” Hấn nhìn về phương xa, thở dài một tiếng, “Em sẽ không hiểu đâu.”

“Minh hiểu.” Tôi nói.

“Cảm ơn nói dối.” Hấn nói một cách tự phụ, “Mỗi một đứa con gái thích tôi, đều thích nói câu đó.”

“Vậy có phải là cậu thích nói những lời này với mỗi một đứa con gái thích cậu không?”

“Không.” Hấn nhanh chóng trả lời, “Em là người duy nhất.”

“Em mò côi.” Tôi nhìn hấn, không còn lảng tránh ánh mắt của hấn, phun ra ba chữ này. Ba chữ mà đã bao năm qua, tôi chưa từng nhắc đến với người khác, nhưng không lúc nào ngại ngại nhắc nhở chính tôi. Tôi đã sớm xem nó như một bí mật, hoặc là một chiếc túi vải màu đen, khâu kín miệng lại vo chặt trong lòng bàn tay nên xuống trong tim, ai cũng không thể thăm dò hoặc phát hiện ra. Khi tôi cuối cùng thổ lộ, trái tim tựa như bị xấn đi một mẩu, có chút đau đớn, lại tựa như con cá thiếu dưỡng khí, cuối cùng bị hung hăng vứt vào trong biển xanh, trong chớp mắt đã đạt được tự do vô biên vô hạn.

Thì ra, đối diện trực tiếp với những điều này, không hề đáng sợ như trong tưởng tượng.

Bàn tay của hấn len lén đặt lên vai tôi, rất nhẹ nhàng, như có như không. Hoàn toàn khác với hấn của ngày thường. Không biết như thế trong bao lâu, tôi mới nghe thấy giọng nói thành thật của hấn: “Buổi tối hôm đó anh hoàn toàn không có ý xâm phạm em, anh xin thề.”

Mặt của tôi hơi nóng, kể đến là trở nên đỏ bừng.

Sau đó hấn dùng giọng điệu như đang tuyên thệ bổ sung một câu: “Mã Tiểu Dương, yên tâm. Về sau, anh sẽ không để cho bất cứ ai bắt nạt em, bao gồm bản thân anh!”

Tôi ngước mắt, hai đứa nhìn nhau một cái, rồi tôi lại nhanh chóng di chuyển ánh mắt, nhìn mảng trời màu vàng sẫm phía xa xa.

Hấn vươn một ngón tay lạnh lẽo, đặt bên khoé mắt tôi, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi.

Khí lạnh trên đỉnh núi đã lắng lẽ ủa về, nhưng tôi không cảm thấy lạnh chút nào. Chúng tôi ngồi nương tựa vào nhau như thế, chẳng nói thêm lời nào. Kể ra cũng lạ, bao nhiêu lời nói mới lúc này tràn trọc trong lòng hận không thể tuôn hết ra được, xuôi theo cái động tác vươn tay vuốt mặt tôi kia mà lắng xuống. Có lẽ bắt đầu từ lúc đó trở đi, tôi nghiệm ra thế nào gọi là được thấu hiểu. Nếu như không phải là do thấu hiểu, chúng tôi sẽ không chỉ cứ ngồi thế này, lại tựa như hết thấy mọi vấn đề đều có đáp án, tựa như hết thấy mọi câu chuyện đều không cần một cái kết rõ ràng, mãi đến khi ngày đã vắt xong giọt nắng cuối cùng, bầu trời cũng đã lấy lại màu sắc cũ vốn có của nó, thế giới trước mắt giống như một đứa trẻ mệt mỏi quay về bên mẹ, thoả mãn nhắm mắt lại.

Mãi đến phút giây đó, tôi mới hiểu được, trong sách nói nhìn mắt nhau tức là cùng thấu hiểu, thì ra là như thế này.

Người Giang Nam là người miền Nam, nếu bạn đọc đã đọc qua “Nhấn Đông” thì biết rồi ha, khẩu vị vùng này thích cho đường, giòn ngọt, ngoài ra thì tương đối thanh đạm, trái với Tứ Xuyên là chuyên môn chua mặn cùng với cay xè. Những món trên bàn Hạ Hoa nấu đều là Tứ Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30

Sau kỳ thi cuối học kỳ, trận tuyết thứ hai ở thành phố này tới.

Thảm họa ở phương nam lúc bấy giờ đã bùng nổ, có người đem máy radio vào trong lớp, như vậy mọi người có thể nghe ngóng tin tức mới nhất về tình hình của thảm họa.

Trừ điều này ra, đối diện với chồng tài liệu tham khảo chất cao ngất, chúng tôi không có bất cứ cách thức nào khác để giảm áp lực.

Sau cái đêm tôi quay về trường từ trấn Ngải Diệp, thế giới của tôi trở nên vô cùng vô cùng yên tĩnh. Ngay đến Nhan Dự Dự, trừ những câu hỏi kiểu như “Cho tớ mượn coi bài tập một chút” và “Có đem theo tự điển không?” ra, cũng không nói thêm với tôi một câu nào khác. Ở một mức độ rất lớn, tôi biết rằng cô ấy đang giận tôi. Nhưng tôi đã nói từ sớm rồi, tôi không phải là một người ưa đi giải thích. Nếu như bắt buộc tôi phải làm thế, mới có thể xứng đáng được bạn bè hiểu cho, vậy thì đem đi so với một nghi phạm cầu xin cho được án khoan hồng, có khác gì đâu?

Tôi không cần bất cứ người nào khoan thứ, là bởi vì, tôi vốn chưa làm điều gì sai cả.

Quan trọng hơn hết thảy là, cuộc sống của tôi đã rất rất hoàn toàn khác với xưa. Thành trì cô đơn trong tim đã hoàn toàn bị một niềm hạnh phúc vu vơ đập nát. Tựa như lúc hán đưa tôi về đến trường, tôi chỉ cho hán dừng xe ở nơi xa thật xa, mà hán thì thả tôi đi một cách rất ngoan thuận, sau đó nói với tôi hán cần phải đi mua món vật quay mà Hạ Hoa yêu thích nhất và một cây sấp bởi môi. Tôi đứng yên một chỗ tiễn hán bằng mắt, xe của hán chậm rãi lui ra, quay cửa kính xuống, gỡ chiếc mũ ra, rất nghiêm túc hỏi tôi: “Mã Tiểu Dương, làm bạn gái của anh nhé, được không?”

Tôi không gật đầu, cũng không lắc đầu.

“Em thật cool đấy.” Hán bảo.

“Sao lại nói thế, bình thường thôi mà.” Tôi đáp.

Hán lại lên con bạo ngược, chiếc mũ ở trong tay vươn tới định gõ lên đầu tôi, tôi cười hi hi, lùi ra thật xa. Hán giơ cao mũ tạm biệt tôi. Tôi xoay người chạy mất, nỗi ngọt ngào ở trong tim tựa như loài côn trùng không cách nào kiểm soát nổi trong hoàng hôn mùa hạ, bay đến ngập trời ngập đất.

Tôi tự nói với mình: phải ngoan.

Mã Trác, nhất định phải ngoan.

Thi cuối học kỳ của Thiên Trung, tất cả học sinh trong khối đều đem trộn lẫn rồi chia nhóm lại để vào các phòng thi. Mãi đến khi vào tới phòng thi, tôi mới biết, Tiêu Triết ngồi ngay trước mặt tôi.

Năm phút trước khi thi môn văn, cậu ta bất chợt ngoái đầu lại nhìn tôi, nói: “Ôn bài ra sao?”

“Cũng tạm được. Cậu thì sao?”

“Tớ nhìn qua đề cương ôn thi của cậu, cậu đã không liệt kê được ít nhất là ba điểm quan trọng.” Nói xong, cậu ta giơ ra cho tôi coi ba ngón tay, lại nói, “Bạn Mã Trác, lần này bảo đảm là cậu thi không đứng nhất được, cậu có tin không?”

Cậu ta thế mà lại đi nhìn đề cương ôn thi của tôi!

Cuối cùng cậu ta ngược mắt lên nhìn tôi, đây là lần đầu tiên tôi để ý đến mắt của cậu ta, mắt một mí, không dám gọi là đẹp, trông mắt không lớn, nhưng màu sắc rất rõ ràng. Khoé mắt của cậu ta, giống như con gái, có một nốt ruồi nho nhỏ, khiến cho cậu ta trông có vẻ bên bên. Nhưng xuyên qua gọng kính đen, tôi có thể thấy được, ánh mắt đó đang ghi rõ ràng sự phẫn nộ chứ không phải chỉ là chút ít.

Cậu ta đang phẫn nộ đối với tôi ư?

Sự phẫn nộ không cam lòng như vậy, đầu cũng không thèm ngoái lại khi truyền đề thi xuống cho tôi, vùi đầu giải đề.

Chả biết có phải là do bị lời dự báo của cậu ta đánh trúng hay không, kỳ thi cuối học kỳ lần đó, tôi thực sự không đứng thứ nhất, mà đứng thứ năm.

Thầy Sướng lúc gọi tên tôi, có ý thoáng ngừng, ý vị sâu xa nhìn tôi một cái.

Tôi nhìn bóng lưng của Tiêu Triết, lần này, cậu ta không ngoái đầu.

Cậu ta đứng nhất.

Nếu như để cho cậu ta biết, đứng thứ năm đối với tôi mà nói, cũng không phải là một điều không thể tiếp nhận, không biết liệu cậu ta có cảm thấy thất

vọng và buồn bã không nhỉ?

Một ngày trước kỳ nghỉ, tôi ở trong ký túc xá thu dọn đồ.

Nhan Dự Dự lần này thi đứng thứ 20, đối với cô ấy mà nói, đó là một phiếu thành tích rất không đến nỗi nào. Tôi nhìn cô ấy thu dọn mớ hàng hoá kỹ càng, cẩn thận ghi chú, rồi nhét vào trong chiếc túi xách Chanel lớn của cô ấy. Tôi hỏi cô ấy: “Kỳ nghỉ không buồn chán à?”

Mặt cô ta không mang biểu cảm, trả lời tôi: “Dân Thiên Trung đều không biết gì về hàng cả.”

Tôi cảm thấy mình không phân biệt rõ được, về bất mãn trong lời nói của cô ấy, rốt cuộc là bất mãn đối với dân Thiên Trung, hay là bất mãn đối với tôi.

Tuy nhiên lời nói cũng chẳng đầu cơ thêm nữa câu nào nữa, tôi vẫn nên thu dọn đồ của mình đi vậy. Đồ ở trên giường quá nhiều, một cuốn sách tham khảo nho nhỏ không được chất cẩn thận, bị rơi xuống đất, bên trong bay ra một phong thư, tôi mới nhớ ra, đây là lần trước Vu An Đoá bảo tôi đưa cho Thuộc Độc. Tôi còn quên hẳn luôn nó đi.

Trong lòng tôi có một chút giằng co, nhìn, hay là không nhìn?

Sau chót, tôi vẫn mở nó ra.

Trong thư chỉ có một trang giấy trắng nho nhỏ, trên mặt giấy có hai hàng chữ nhỏ:

Tôi nay nếu anh không tới, em sẽ lên giường với Đại Bang.

Chị anh cướp đi bố em, em dùng một kẻ anh căm hận nhất để lấp bằng người đã bị tổn thương là em, trả lại cho anh, thế mới huề nhau.

Đoá Đoá

Hai câu văn đơn giản, không cần phải đoán mò cũng có thể hiểu ra ý bên trong. Tim tôi tựa như bị một sợi dây thừng siết đến chặt cứng, không sao đào thoát được cảm giác hồ thẹn khó nói nên lời.

Tôi ngồi thất thần bên mép giường mình, tốn thật nhiều thời gian để xác nhận cảm giác hồ thẹn của tôi đối với Vu An Đoá. Nếu như tôi thuận lợi chuyển giao được phong thư này, có lẽ hiện giờ cô ta đã cùng với hắn, vui vẻ sung sướng bên nhau?

Tôi có lỗi với cô ta.

Thì ra, đây là quan hệ giữa hắn và cô ta. Phức tạp như thế, phức tạp đến độ tôi phải dùng một thời gian thật dài để suy xét, mà vẫn không cách nào bằng lòng chấp nhận.

Chính lúc tôi đang còn thất thần, Nhan Dự Dự ngồi xuống mép giường của tôi, hai tay của cô ấy chấp sau lưng, mặt vẫn không mang biểu cảm nói: “Tớ trả tiền lại cho cậu? Hay là trực tiếp đưa đồ cho cậu?”

“Cái gì?” Tôi hỏi.

“Quà sinh nhật cậu mua cho Tiêu Triết.” Cô ấy nói, “Tớ chưa giao cho hắn giùm cậu.”

“Đưa tớ đi.” Tôi cất thư đi.

Cô ấy đặt món quà vào trong tay tôi, tôi lập tức lao ra khỏi ký túc xá, chạy về phía phòng học.

Tôi đoán không lầm, Tiêu Triết quả nhiên ở trong lớp.

Cậu ta vẫn còn đội chiếc mũ len màu xanh lá, che kín nguyên cái đầu, mũi lấm tấm đầy mồ hôi cũng không nở cời nó xuống. Cậu ta đứng trên một chiếc ghế, thành ra cao gần hai mét, người hơi cúi về phía trước, viết lời ngỏ dành cho học kỳ tới bằng những chữ Khải (1) đều đặn ở trên tấm bảng đen cuối lớp. Vừa mới vào kỳ nghỉ, cậu ta đã lo việc cho học kỳ sau, thật là một người luôn đi trước thời cuộc.

(1) Chữ Khải tương đương với chữ viết kiểu “in” bên mình, dễ đọc, thay vì lối chữ “thảo” tức là chữ viết ngoáy.

Tôi đến gần cậu ta, cậu ta cũng không ngoái đầu, tựa như không phát hiện ra sự tồn tại của tôi. Tôi cố ý ho khan một tiếng, cậu ta mới quay đầu lại liếc tôi một cái, lại dùng sức mạnh hơn để viết chữ lên trên tấm bảng đen, bụi phấn rơi là tả xuống đất.

“Chúc mừng cậu, hạnh nhất.” Tôi nói.

“Cảm ơn.” Cậu ta lạnh lùng trả lời.

Tôi nhìn hộp quà được gói bằng giấy in hình gấu con màu hồng trong tay, hai tay cầm món quà nâng cao, lấy can đảm ngẩng đầu cười nói với cậu ta: “Lần trước sinh nhật cậu, tớ không đi, đây là món quà muộn, xin cậu vui lòng nhận——”

Cuối cùng cậu ta buông viên phấn trong tay xuống, ngoái đầu nhìn tôi, dùng một giọng điệu không thể tin được nói với tôi: “Tặng tớ à?”

Tôi gật đầu, rất muốn nói với cậu ta, tôi đã lớn bằng này rồi, đây là lần đầu tiên tôi tặng quà sinh nhật cho người khác, hơn nữa lại là tặng cho một nam sinh.

Nhưng mà, điều tôi không lường trước được nhất đã vẫn xảy ra: cậu ta dùng tay trái nhận lấy món quà của tôi, không liếc mắt ngó quà lấy một cái, cũng không nhìn vào mắt tôi, thậm chí không cân nhắc một phen, liền thuận tay gơ món quà lên, ném nó như ném một trái banh cực kỳ nặng, cực kỳ lạnh nhạt, ném nó ra ngoài khung cửa sổ cuối cùng phía bắc của phòng học.

Món quà vẽ một đường vòng cung, biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi thậm chí không nghe thấy một tiếng “bịch.”

Hoặc có lẽ, tôi căn bản mất đuôi tai điếc rồi.

Cậu ta đã vứt nó?

Tôi mở to mắt, nhìn theo bóng người đang tiếp tục chúi về phía trước, cái tên một sách đang coi như xung quanh chẳng có ai, dùng phần trắng cẩn thận ghi ghi chép chép, quả thực là không thể nào tin được đây là sự thật.

Cậu ta đã vứt nó! Cậu ta hận tôi đến thế sao?

Rốt cuộc tôi đã làm điều gì sai vậy?

Tôi xoay người lao ra khỏi lớp học, tôi không thể nào đợi được nữa, tôi phải rời khỏi đó trước khi đại não của tôi ý thức được đây là một sự sỉ nhục.

Không đi tham gia bữa tiệc liền bị trừng phạt bằng sự sỉ nhục, điều này tôi chưa từng nghe ai nói đấy. Nếu bảo, cái tình cảm bạn bè mà tôi đã từng tưởng phải thuần khiết như một tờ giấy trắng, vậy thì nay tôi chỉ có thể thừa nhận là tôi đã lầm.

Nhưng mà, ai có thể nói cho tôi biết, đây là vì sao cơ chứ?

Kẻ nên nói lời xin lỗi, rốt cuộc là tôi hay là cậu ta?

A Nam đứng ở trước cổng trường đợi tôi, chiếc xe chờ hàng màu xanh lam của ông vừa mới sửa xong, trông tinh thần của ông rất tốt, xách va li lên bỏ vào trong xe cho tôi. Rất vui vẻ nói: “Nghỉ học rồi, có thể thở phào một hơi rồi nhé!”

Nhan Dữ Dữ khuôn chiếc túi xách Chanel lớn của cô ấy đi ngang qua chúng tôi ở cổng, cô ấy chẳng nói chẳng rằng, chỉ liếc chúng tôi một cái, cười một cái tượng trưng, rồi đi mất.

“Bạn học của con phải không?” A Nam nói, “Nhà của cô bé có xa không? Hay là chúng ta đưa cô bé một chuyến?”

“Dạ không cần đâu.” Tôi leo lên xe.

Đối với thái độ xoay 180 độ của Nhan Dữ Dữ và Tiêu Triết dành cho tôi, tôi không ngừng nghĩ đi nghĩ lại suốt quãng đường A Nam đưa tôi về nhà, mà vẫn không nắm được. Kết quả của việc nghĩ ngợi quá độ là, tôi lại phát hiện mình nhớ đến hân. Tôi phải thừa nhận rằng so với hết thảy những người đã trao mà không cần báo đáp đối với tôi, chỉ có hân hiểu tôi. Chỉ có hân hiểu ái hận tình thù của tôi, nỗi cô đơn cô độc của tôi, đều là không phải không có nguyên do. Chỉ có hân hiểu cái không cam tâm không tình nguyện của tôi, hoàn toàn không phải do ích kỷ hoặc bướng bỉnh, mà là do số mệnh đã sai khiến.

“Sao thế, có tâm sự phải không?” A Nam hỏi tôi.

“Xin lỗi.” Tôi nói một cách áy náy, “Con chỉ thi đậu hạng năm.”

Ông cười ồ lên: “Con gái rượu của ba, ba tuyệt đối yên tâm.”

Nói đoạn, ông mở loa trong xe lên, một giọng hát nữ hồn hậu đang hát: “Nào quên được nào quên được, nào quên được dáng em cười, nào quên được những gì tốt đẹp của em.”

Thời gian đã qua rất lâu rồi, ông vẫn yêu thích mỗi mình bài hát này.

Hâm mộ ông, cũng cảm tạ ông. Người trên đời này có thể đối xử với tôi khoan hậu đến vậy, chỉ có mỗi mình ông.

Đương nhiên, có lẽ, còn có hân, tôi nhớ dáng vẻ của hân khi thề thốt với tôi: Mã Tiểu Dương, về sau, anh sẽ không để cho ai coi thường em nữa, cũng sẽ không để cho ai bắt nạt em.

Tôi nhớ đến tin nhắn hân gửi cho tôi: “Anh ở bên vách núi chờ em thi xong.”

Ngày thứ hai sau khi về đến nhà, tôi liền không có cách nào không chế được bản thân, rời nhà đi thăm hân.

Hôm đó A Nam ra ngoài tỉnh giao hàng, bà tôi đi vắng, tôi nhà hàng xóm đánh mạt chược.

Tôi lên chạy tốt ra bến xe, tốn mười đồng bạc mua vé xe, không gọi điện cho hân, cũng không gửi tin nhắn cho hân, ngồi trên chuyến xe đi tới trấn Ngải Diệp.

Tôi hy vọng lúc hân trông thấy tôi, sẽ vui sướng vỗ đầu tôi nói: “Mã Tiểu Trác, em tới rồi!” Nếu như hân vỗ quá mạnh, tôi sẽ nhảy lên đánh trả lại hân, cho hân biết cái lợi hại của tôi.

Khi tôi khó khăn lắm mới tìm được tới căn nhà với hoàng hôn tuyệt mỹ kia, Hạ Hoa đang còn ngồi xổm trong sân nhà, tắm cho một con đà điểu. Đúng vậy, tôi không có nhìn lầm, đây chính xác là một con đà điểu.

Trời lạnh như thế này, không biết có phải là do đà điểu trời sinh không sợ lạnh hay không, nó cứ thế mà kiêu ngạo ngẩng cao đầu, để mặc cho Hạ Hoa cạo rửa.

“Tên nó là Sophie Marceau, là con cưng của chị.” Hạ Hoa trùm cho nó một chiếc khăn lông rõ dày, tùy tiện lau lau tay lên người mình, chỉ ngọn núi cách nhà không xa bảo tôi: “Nó lên núi rồi, nhưng mà chị khuyên em đừng đi. Chỗ đó lần đầu tiên đi dễ lạc đường, lạc rồi là tìm không ra đâu.”

Hân thực sự ở nơi đó.

Không, tôi phải đi.

Ngay đến “cám ơn” còn không kịp nói, tôi đã lo chạy biến ra khỏi nhà của Hạ Hoa, nhắm hướng ngọn núi mà chạy.

Đợi đến khi tôi chân chính leo được lên tới đỉnh núi, đã gần giữa trưa.

Tôi đã thấp thoáng trông thấy bóng lưng của hân, hình như đang ở bên vách đá, đứng xây lưng về phía tôi.

Giây phút nhìn thấy bóng lưng ấy, tôi suýt nữa bật khóc.

Mã Trác, mi bị sao thế này? Lúc tôi phát hiện sự bốc đồng hiểm họa của mình đã thực thụ chiến thắng hết thảy những thứ tôi vẫn thường lấy làm hành diện một cách bừa bãi tí như lòng kiêu ngạo và tự tôn, khi đó ngoại trừ cảm giác xấu hổ, tôi cảm nhận được nhiều hơn hết là sự bất lực.

Có lẽ giống như ngọn lửa trong mắt hân, có một số thứ, càng chôn sâu, cũng vẫn sẽ có ngày khiến ta loá mắt.

Thế nên, nếu có ai khẳng khái đòi ví sinh mệnh như đoá hoa, vậy thì cái ví von dành cho tôi, nhất định là một nụ hoa đã ngâm no sương sớm. Cho dù tôi có cố gắng đè nén thời khắc hoa nở chậm thêm một chút, rồi thêm một chút nữa, thì cũng không kiểm soát được một ngày nó sẽ nở bung ra, ai nói là không đúng đâu nào?

Cỏ lau quệt chân tôi, nhưng tôi càng đi càng nhanh. Mà ới, chính ngay lúc tôi chỉ còn cách hân chưa tới 500 mét, tôi đã trông thấy, hân không chỉ có một mình.

Cỏ lau quá cao quá tạp nham, che khuất bóng dáng của Vu An Đoá bên cạnh hân.

Bạn phải tin rằng, một khắc đó, tôi không có bất cứ cảm giác như bị sét đánh giữa trời quang nào cả, tôi chỉ lặng lẽ bước tới, đến một nơi gần bọn họ hơn, rồi dừng bước—

Lúc này mặt trời giữa trưa đang treo cao, cây lá và những bông hoa nhỏ màu trắng hiếm thấy của đỉnh núi, toàn bộ đều được ánh nắng thuần khiết do gần với bầu trời hơn này gột rửa.

Vu An Đoá đứng bên vách đá, mái tóc tết một biếm tinh lạng, mặc một chiếc áo khoác ôm lấy dáng người thon thả, cô ta đang nheo mắt nhìn mặt trời, gương mặt an lành như thế, tôi thậm chí có thể trông thấy được sắc hồng nhàn nhạt trên cặp môi hơi hé mở của cô ta, và từng sợi lông tơ mịn màng bé xíu trên vầng trán sáng sủa của cô ta.

Ánh nắng màu vàng kim quét qua những sợi tóc mai của cô ta, nơi ấy tựa như có vô số những bông bồ công anh đang rơi xuống, chờ đợi nàng tiên ra lệnh một tiếng, liền hòa nhau bay lên.

Đúng vậy, hết thảy những điều này đều đẹp đến nỗi không chân thực, đến nỗi tôi không cần phải kinh ngạc làm chi, chỉ còn nước thành khẩn khen ngợi—

Khi cô ta bất chợt lao tới trước như một mũi tên, khi một chân đã duỗi ra ngoài vách đá, kẻ đang đứng bên cạnh cô ta là hân, vươn đôi tay, chộp lấy thắt lưng của cô ta, ngang ngược ôm chặt cô ta, rồi lại xoay người cô ta lại, không chút do dự, hôn lấy cô ta.

Những ngọn cỏ cao dài nhấp nhô đang rì rào, mà bọn họ thì đứng nơi tận cùng của vách đá, tận cùng của những ngọn cỏ.

Đây chắc là ánh nắng mỏng manh nhất, trong suốt nhất của mùa đông nhĩ, xuyên qua mây khói, dường như biến thành từng mảnh từng mảnh pha lê vụn vỡ, đâm thẳng vào trong mắt tôi.

Tôi cúi người nhìn xuống thế giới trên mặt đất, trắng tinh và xám xịt đan nhau, băng tuyết tan chảy biến thành giòng suối nhỏ, dường như đang reo hát

khúc ca đứt quãng bên tai tôi. Có thể ngưng được rồi chứ? Hết thấy những nốt nhạc đã được kéo lên cao trào, hiện giờ có thể sẵn sàng rút hết xuống cùng một lúc được rồi phải không?

Hết thấy hết thấy toàn bộ này, đều khiến cho tôi nghi ngờ: đến tận cùng đây có phải là phép ma của một bà phù thủy tốt bụng nào đó, muốn tôi đối mặt với lời nói thưở nhỏ mà số mệnh luôn không ngừng ám thị với tôi — cũng là một khúc ca biệt ly buồn bã nhất giữa năm tháng thanh xuân hoang đường năm tôi mười bảy tuổi không?

Tạm biệt, Thuốc Độc.

Chúng ta vẫn cứ đến từ hai thế giới bất đồng, đi về hai phương hướng bất đồng, thật đáng tiếc.

————— Hết Cuốn 1 —————

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: “Tình yêu của chúng ta bị nhiễm lạnh”

Áo sơ mi trắng bị ướt một chiếc cúc màu xanh nước biển đậm, tôi đứng mà mắt gần hết nguyên cả một buổi chiều. Bài hát duy nhất MP3 chơi đi chơi lại là một bài hát cũ của Vương Phi, nghe đến nỗi tai tôi gần như chai đá. Trên bệ cửa sổ đang phơi chiếc cặp lớn màu đen của tôi, đã bị tôi giặt hết 3 lần rồi, nhưng vẫn cảm thấy quai đeo có những vết dơ rất ngứa mắt. Kỳ nghỉ đông này, tôi có một khám phá mới, khi ta làm một việc gì đó cực kỳ chậm rãi hoặc làm đi làm lại, sẽ nảy sinh một ảo giác là thời gian bị đông cứng, gió không thổi mây không trôi, chiếc đồng hồ trên tường cũng tựa như bị chậm lại, hết thấy ở trước mắt ta đều hiển hiện một cách chậm chạp, thậm chí ngay cả tâm trạng.

Rất tốt, đây chính là điều tôi cần.

Vào lúc hoàng hôn, bên ngoài phòng vang lên một tiếng gõ cửa khe khẽ, tôi đứng lên mở cửa, trông thấy A Nam. Tay của ông bung một ly trà sữa, nói với tôi: “Ba về muộn, bà mới đi đánh mặt chườm về, cơm chiều nay sẽ phải đợi thêm một chốc nữa, con uống chút này trước đã.”

“Không đói ạ.” Tôi cười với ông, nhưng vẫn nhận lấy chiếc ly.

“Mai dậy sớm một chút,” Ông nói, “Chúng ta lên thành phố, mua những vật cần thiết cho học kỳ mới, sắp vào học rồi, cũng phải mua cho con vài bộ quần áo mới. Hơn nữa, ba còn có một món quà bí mật muốn tặng cho con.”

“Giữ thế ạ?” Tôi hỏi.

Ông không đáp, cố làm ra vẻ thần bí.

Thật ra tôi có thể đoán được, cái “món quà bí mật” của ông, chắc hẳn hơn nửa chính là ngôi chợ nhỏ trên thành phố của ông sắp sửa khai trương rồi, tuy trước giờ tôi chưa từng đi động đến, nhưng tôi biết những ngày qua ông luôn lo bận rộn vì việc này. Chẳng qua là tôi hoàn toàn không bóc trần sự việc ra, mà lại trả lời một cách rất phớt lờ: “Được thôi ạ.”

“Con còn phải nên đi cắt tóc một chuyến.” Ông nhìn tôi bảo, “Tóc mái đã rũ xuống mắt rồi, sẽ ảnh hưởng đến thị lực.”

“Biết rồi ạ.” Tôi nói.

Ông cười cười, giờ chân ra để tôi nhìn, thế là tôi mới để ý thấy giày ở chân của ông, ECCO. Đây là đôi giày tôi mua làm quà sinh nhật cho ông năm ngoái, ông vẫn cứ không nỡ lấy mang, giờ đây được ông xỏ vào chân, đánh bóng lưỡng.

“Mang rồi à?” Tôi nói.

“Mang thử.” Ông sửa lời tôi, “Ngày mai chính thức.”

Bộ dạng đó, giống như ngày mai là ngày lớn gì của ông ấy không bằng. Nhưng tôi biết, bắt đầu từ ngày tôi nhận được giấy báo đậu vào Thiên Trung trở đi, mở một ngôi chợ trong thành phố liền trở thành lý tưởng của ông. Bà tôi tuổi đã lớn, ông hoàn toàn không có ai đỡ đần, việc lớn việc nhỏ đều tự tay mình lo làm. Nhưng có lẽ ứng với câu nói, “dầu vào gỗ cụt, gặp đúng thời, vận sẽ chuyển,” từ lúc chúng tôi dọn từ Thành Đô về đây, ông liền lên như điều gặp gió. Nhưng tôi muốn tin rằng, hết thấy đều vì ông trời đã kiểm chứng sự lương thiện của ông, cho nên quyết định nửa đời sau sẽ không làm khó ông nữa.

Bất kể là như thế nào, ông ấy vui là tôi vui.

Hôm sau, lúc tôi tắm tạt ra tới cửa, ông đã ngồi ngay ngắn trên ghế lái của chiếc xe chở hàng màu xanh lam. Gió cuối đông đầu xuân còn hơi rét, tôi quần chiếc khăn quàng cổ màu đỏ của tôi nhảy lên xe, ông cầm một xấp CD đưa cho tôi chọn, hỏi tôi: “Chúng ta nghe đĩa nào trên đường đi thi hay?”

Tôi chọn Đặng Lê Quân, đó là ca sĩ ông ấy yêu thích nhất.

“Liệu con có cảm thấy nhàm chán không?” Ông ấy hỏi như đang tham khảo cổ vấn, “Ở đây ba còn có các đĩa sưu tập, đều là những ca khúc thịnh hành nhất hiện giờ, người trẻ tuổi đều ưa chuộng nghe đấy.”

“Mấy cái này toàn là đĩa lậu.” Tôi nói, “Chất lượng không tốt, hơn nữa nội dung còn làm hỏng máy.”

“À.” Ông cắt hết đám đồ đi, ngại ngần nói với tôi, “Đều là bạn bè tặng, ba cũng không biết cái gì là đĩa lậu đĩa gốc.”

“Thật ngọt ngào, em cười đến thật ngọt ngào, tựa như hoa hé nở trong gió xuân, ôi hé nở trong gió xuân.” Giọng hát của Đặng Lê Quân êm dịu bay vào tai, đĩa nhạc này tôi biết là đĩa gốc, hồi năm cuối của cấp 2, ông đi với tôi tới tiệm sách Tân Hoa mua tài liệu ôn thi, sẵn tiện mua luôn nó. Có đôi khi ông cũng sẽ mang nó vào nhà để nghe, vừa nghe vừa tính sổ sách. Chân gõ nhịp, miệng còn ngân nga hát theo, theo tôi thấy, đây là lúc một mình ông thoải mái nhất.

“Không biết tại sao, cứ nghe cô này hát ba liền nghĩ ngay đến mẹ con.” A Nam nói, “Nghĩ hè năm nay, ba đưa con về Tứ Xuyên nhé? Cũng nên quét dọn mộ cho mẹ con rồi.”

“Tiền lộ phí rất mắc đấy,” Tôi nói, “Bằng không đợi đến khi con thi đại học xong đã.”

“Việc tiền nong con không cần bận lòng,” A Nam bảo, “Con học giỏi như vậy, lại hiểu chuyện, thế là đủ rồi.”

Chắc là ông đã quên mất, học kỳ trước, tôi chỉ đậu được vị trí thứ năm cuối học kỳ. Tuy nhiên tôi biết, ông sẽ không để ý hạng hoặc danh hiệu, nhưng mà tôi để ý. Tôi hận bản thân mình, đã lãng phí quá nhiều tâm sức với những thứ vốn không nên lãng phí tâm sức, lại còn cảm thấy nó vô cùng tuyệt đỉnh lãng mạn, rốt cuộc là ngu ngốc tự rước lấy nhục, chuyện đó cứ như là một vết lở loét, không được rõ vào, vừa nghĩ tới một cái, bụng dạ toàn thân đều cay xót như điên.

Chúng tôi xuất phát sớm, xe chạy tới khu vực thành phố thì mới chỉ là 9 giờ sáng. Lúc chạy ngang qua Thiên Trung, tôi bất giác ngó về phía cổng trường theo phản xạ, trông thấy cổng chính treo một dải băng rôn màu đỏ, trên đó viết một hàng chữ màu vàng rực rỡ: “Chúc Học Sinh Thiên Trung Đón Xuân Vui Vẻ,” gió lạnh thổi sợi dây dùng để cột tấm băng rôn đó bay cao phất phới, tựa như một cánh tay đang vẫy múa lên xuống giữa bầu trời. Nhớ lại lúc mới tới đây, treo trên cánh cổng là “Chào Mừng Các Bạn Mới,” — Cũng loại chữ y vậy, gọi mời trái tim phấn khởi của tôi. Qua hai ngày nữa, tôi sẽ quay về lại nơi này rồi, bắt đầu những nỗ lực mới. Năng lượng tích tụ trong lòng tôi suốt một kỳ nghỉ đông đang bồn chồn nóng nẩy, lần này, Mã Trác sẽ không thua bất cứ ai nữa. Tuyệt đối không.

“Chúng ta đang đi đâu đây ạ?” Tôi nghiêng đầu hỏi A Nam.

“Tới nơi rồi.” A Nam nói xong, xe quẹo một cái, dừng lại trước cổng một tiểu khu rất gần Thiên Trung. Tôi thấy cánh cổng lớn của tiểu Khu có gắn một tấm biển lớn đề chữ “Tiểu Khu Hoa Hương Dương.” Xe của ông tiếp tục lăn bánh vào trong, quãng chừng 2,3 phút sau ngừng bánh, nói với tôi: “Chúng ta tới rồi.”

Tôi vừa nhảy xuống xe, liền trông thấy trước mắt có một ngôi chợ không tính là lớn, còn chưa có bảng tên, nhưng trước cổng có hai chiếc xe vận tải đang đứng đó, nhân công đang tới lui khuôn vác những thùng đồ vào bên trong. Có một người nhìn giống tài xế trông thấy A Nam, gật đầu với ông, chào ông: “Ông chủ Trương.”

“Là của ba à?” Tôi hỏi một cách vui mừng kinh ngạc.

“Của nhà chúng ta.” Ông chỉnh tôi, “Bảng hiệu cũng đã làm rồi, chiều nay có thể treo lên!”

Tôi hỏi: “Vẫn là Siêu Thị Quả Quả?”

Ông cười hê hê, sau đó gật đầu.

Ôi, Lâm Quả Quả thật hạnh phúc. Tôi mà là bà ấy, chết rồi cũng mỉm cười tỉnh dậy.

Ông dắt tôi vào trong tham quan, trong chợ sáng sủa, đang có vài công nhân bận rộn lau sàn. Tôi phát hiện ra, phía trong ngôi chợ lớn hơn tôi tưởng rất nhiều. Tôi vui mừng hỏi ông khi nào có thể mở cửa, ông nói: “Thì ngay cái hôm con khai giảng, ba cũng sẽ mượn chút không khí vui mừng của con.”

Tôi buồn bực: “Con lấy không khí vui mừng đâu ra chứ?”

“Nữ trạng nguyên.” Ông cười hì hì bảo, “Cái này không tầm thường đâu.” Ông nói oang oang, giống như muốn để cho hết thầy mọi người công nhân đều nghe thấy.

“Ba đừng tạo nên áp lực cho con.” Tôi cố ý nhấn nhá cho ông coi.

Ông nghiêm mặt nói: “Chính là muốn tạo áp lực cho con, có áp lực mới có tiến bộ, đợi con thi đậu vào Thanh Hoa Bắc Đại, ba sẽ mở siêu thị lên tới Bắc Kinh, con nói xem được không?”

“Không được.” Tôi nói.

Ông lấy làm khó hiểu.

“Đợi con thi đậu, ba về hưu.” Tôi nói, “Con có thể nuôi ba.”

Ông bật cười ha hả, cười xong chỉ nói một chữ: “Được!”

Nói thật, siêu thị của ông được thu xếp tốt đẹp hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. So với ngôi chợ ở dưới huyện, đẳng cấp cao hơn cả một bậc. Huống chi tôi còn không ngờ là chỗ này lại gần Thiên Trung đến vậy. Nếu cuộc bộ, đại khái không hơn 15 phút. Chốc sau, đợi lúc chúng tôi bước ra khỏi siêu thị, ông lại kéo tôi vào một cánh cửa trong tiểu khu, sau khi thang máy chạy qua lầu 12, tôi mới hiểu ra cái mà chân chính gọi là “món quà bí mật” ông nhắc tới hôm qua là gì.

“Ba chưa có thương lượng với bà của con đã mua một căn hộ nhỏ.” Ông mở cửa ra, gọi tôi vào, “Sau này con không cần phải chạy tới chạy lui giữa thành phố và huyện nữa. Cuối tuần ba sẽ đều tới đây ở, như vậy con học hành một rồi thì có một mái nhà để quay về, về nhà có canh nóng cho con húp, ba sẽ yên tâm hơn.”

Ông nói thật nhẹ nhàng vô tư, tựa mua nhà đơn giản giống như mua rau vậy.

Tôi biết ông vì mở ngôi chợ này đã phải vay tiền, không biết ông lấy đâu ra món tiền này để mua căn hộ, mà lý do để mua nó rất đơn giản, chỉ vì muốn tôi “học hành một rồi thì có một mái nhà để quay về, về đến nhà có canh nóng để húp.”

Tôi đứng giữa khu phòng khách lát đá cẩm thạch trắng, cúi đầu, không cho phép bản thân rơi lệ.

“Nào, tới xem phòng của con.” Ông kéo tôi một cái, “Ba sơn tường phòng con thành màu hồng nhạt, cũng không biết con có thích hay không. Nhưng bản thân ba cảm thấy rất tốt, ấm áp dễ chịu.”

Tôi bất động.

Ông không nhận ra sự khác thường của tôi: “Tôi coi này, nếu mà không thích, ba kêu người ta đổi màu khác.”

“Ba có mệt không hả!” Tôi hất tay ông ra.

“Sao vậy?” Ông hỏi một cách thăm dò, “Là không thích à?”

Không thích? Thích? Lúc ấy tôi không biết phải nói sao cho đúng. Nói thật ra, cái “món quà bí mật” này thực sự quá lớn lao, lớn lao đến độ tôi không sao gánh vác nổi.

“Con không cần phải lo cho ba.” Ông rờ rờ đầu nói, “Bao năm nay làm ăn, vẫn có chút đỉnh dành dụm mà.”

Tôi ngược mắt nhìn ông. Con người quá mức tốt lành này, ông đã già, nếp nhăn trên mặt đã thấy rõ nét. Ông phấn đấu hơn nửa đời người, chỉ vì một kẻ không bà con họ hàng gì với ông mà bỏ ra nhiều công sức như vậy, tôi phải làm thế nào mới đền đáp lại tâm tình sâu nặng này?

“Làm gì nhìn ba ghê vậy?” Ông nói, “Coi bộ dạng của con ngốc chưa kìa.”

Lời của ông vừa buông, tôi đã bỏ nhào vào lòng ông, khóc oà lên.

Ông sững sờ, rồi ôm chặt lấy tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng tôi hai cái, nhẹ đến tựa như nếu không cẩn thận cảm thụ, sẽ không cảm giác được. Nói chính xác ra, đây là cái ôm đầu tiên giữa tôi và ông. Làm tôi chợt nhớ đến thuở bé, ông đã đưa tay để trên đỉnh đầu tôi, động tác chưa được làm xong ấy. Rất nhiều năm sau tôi mới hiểu ra, ý nghĩa chân chính của cái cụm từ gọi là “cảm giác an toàn” — mãi mãi không phải lo sợ bị tổn thương, có lẽ từ thuở nhỏ, loại cảm giác an toàn thần bí này đã bắt đầu len lỏi giữa tôi và ông, khiến cho chúng tôi tuy không cùng máu mủ, mà quan hệ còn thân thiết hơn bất cứ ai khác. Vì thế tôi ôm ông càng lúc càng chặt, tiếng khóc dần dần nhỏ lại.

“Khờ chưa.” Ông tiếp tục mắng tôi.

A Nam, con sẽ không để cho ba thất vọng, con xin thề.

Nếu không, cứ để cho tôi bị y như Lâm Quả Quả, chết không lành xác.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Hôm khai giảng đi báo danh, bởi vì tôi thức dậy rất sớm, lúc tôi tới ký túc xá, bên trong vẫn chưa một bóng người.

Nhưng nhất định đã có người ghé qua, bởi vì cửa sổ đã bị mở, trong không khí có mùi nước hoa thoang thoảng chưa chịu tan đi, chỉ là tôi không phân biệt rõ được là “Chanel” của Nhan Dữ Dữ hay là “Thuốc Độc.” Tôi trải khăn giường ra, lúc làm giường làm được tới giữa chừng, Nhan Dữ Dữ dắt hai nữ sinh bước vào ký túc xá, cô ấy rút một chiếc xách tay da rắn to tướng từ dưới gầm giường của cô ấy, lấy ra mấy chiếc cặp thời thượng nói với bọn họ: “Tớ chọn suốt cả một kỳ nghỉ đông, hết thấy đều là hàng gốc của Hàn Quốc, bên Hàn Quốc cũng là vào dịp Giáng Sinh mới tung ra thị trường đấy, ngay dịp Tết nhất mà tớ mới được mở này dễ dàng lắm sao hả? Mỗi loại chỉ có một chiếc, chỉ ăn chút tiền chạy qua chạy lại, đừng nói là tớ chưa nhắc nhở các cậu, nếu muốn thì mau ra tay, rất nhiều người đặt mua, trễ một cái là hết đó.”

Cô ấy vẫn ào ào bão táp y như trước, mười câu gom lại hết thành một câu nói liên một lèo. Cô ấy mặc đồ rất sắc sỡ, trên cổ quấn một chiếc khăn quàng cổ loại vuông, nhất định là một thịnh hành của năm nay. Tóc của cô ấy đã dài hơn một chút, dùng một chiếc kẹp tóc tròn tròn màu hồng nhạt kẹp một nhúm tóc lên sau ót, mớ tóc còn lại rũ xuống hai bên vai, khiến cho khuôn mặt của cô ấy càng thêm thon thả, mang một chút phong vị của người đẹp cổ điển. Hai nữ sinh kia bắt đầu sung sướng chọn cặp, trả tiền, rồi đi mất. Nhan Dữ Dữ ra sức nhét chiếc túi xách da rắn xuống gầm giường, rồi mới đứng lên, đi đến trước mặt tôi, hai tay chống hông, nhìn tôi.

“Cậu mạnh giỏi.” Tôi nói.

“Mạnh cái Mã Trác nhà cậu!” Cô ấy thò một ngón tay chỉ mũi tôi, “Chơi trò bốc hơi khỏi nhân gian hả, nguyên một kỳ nghỉ đông không chút tin tức, QQ không lên, gửi bao nhiêu tin nhắn cậu cũng không trả lời, có phải là rất quá đáng không hả!”

Tôi nói: “Xin lỗi, về tới nhà tớ là tớ không dùng di động nữa.”

“Có kẻ đang tìm cậu,” Nhan Dữ Dữ nói, “Tớ toàn bị hấn suýt nữa ép phát khùng rồi!”

Tìm tôi thoát một cái.

“Hiện giờ đang ở ngay dưới lầu í.” Cô ấy vung tay một cái nói, “Cậu có muốn chạy ra ngoài ban công nhìn xuống một chút không?”

Tôi xoay người tiếp tục trải giường của mình, dùng sức vuốt chiếc ga giường do bị phơi nắng thật khô mà hơi có phần nhăn nhúm. Nhưng không biết có phải là do thời gian quỳ trên giường quá lâu, mà cánh tay có chút tê rần, tim cũng đập càng nhanh hơn. Kệ hần là ai, không đánh đáng gì đến tôi, tôi lập quyết tâm, không hề đếm xỉa. Coi xem hần làm được gì tôi! Đang nghĩ thế thì di động của Nhan Dữ Dữ reng. Cô ấy bắt máy, nói với bên kia: “Cậu ấy đang ở đây, hay là cậu tự mình nói chuyện với cậu ấy đi.”

Nói xong, cô ấy đưa ngay chiếc di động đến mặt tôi.

Tôi gạt tay cô ấy ra, cô ấy tiếp tục đưa tới. Tôi nhận lấy chiếc di động, cúp máy, vút lại chỗ cô ấy, cô ấy tròn tròn mắt nhìn tôi làm xong hết mọi việc, hỏi một cách khó hiểu: “Cậu rốt cuộc bị sao vậy hả, có chuyện gì nói rõ ràng ra trong điện thoại cũng không được sao? Hơn nữa, hần thật sự đã rất hối hận, nguyên một kỳ nghỉ đông toàn tự trách, nếu mà biết nhà cậu ở đâu, tớ bảo đảm hần ngay cả loại chuyện như ‘chạy đến xin chịu phạt’ cũng làm ra, tớ thấy cậu không nên để bụng nữa, được không?”

Rốt cuộc là cô ấy đang nói ai?

“Ta bảo, cái tên Tiêu Triết đó, thật là một tên đại dột, lại đụng ngay cái tính bướng của cậu, coi bộ tớ không cách nào làm nổi một sứ giả hoà bình rồi. Thôi quên đi, tớ mặc kệ, đi ra ngoài chợ mua chút nước uống đã, khát gần chết rồi.” Nhan Dữ Dữ nói xong, lắc lắc đầu, khuôn chiếc cặp của cô ấy lên đi mất.

Tôi trải giường mình xong xuôi, ngồi lên giường bắt đầu đọc một cuốn sách tham khảo Anh Văn. Nhưng mà, mẩu tự trên sách đều biến thành những con nòng nọc, làm cách nào cũng không sao bắt được, rốt cuộc là tôi bị sao vậy, thế mà còn cứ tưởng bỏ, thật là nhục đến muốn chết đi được. Loại người lấy chuyện ghẹo gái biến thành gần như chức nghiệp giống hần, làm sao có thể đối đãi với ai ai bằng cách nào khác nữa? Tôi dờ hơi còn lo nghĩ hần sẽ đến tìm tôi, thật là vô cùng buồn cười, vô cùng đáng hổ thẹn!

Chính ngay lúc tôi đội sách lên mặt, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, Nhan Dữ Dữ lại đẩy cửa lao vào, lao đến chỗ tôi la lên: “Không xong rồi, Mã Trác, Tiêu Triết và Thuốc Độc đánh nhau rồi, ngay dưới lầu í!”

“À.” Tôi nhẹ nhàng thông thả nói ở dưới bìa sách.

“Cậu mà còn không xuống dưới khuyên họ, thế giới sẽ đại loạn đấy. Họ Tiêu kia nào phải là đối thủ của Thuốc Độc, dám chừng bị đánh chết đấy!” Nhan Dữ Dữ chạy tới lời tôi.

“Gọi bảo vệ.” Tôi vút sách thẳng xuống bàn học, nói, “Người bên ngoài thật quá quái lắm rồi.”

“Muốn mở nút thì còn phải cần tới người thắt nút.” Nhan Dữ Dữ mở cửa phòng, ngón tay gõ lên mặt cửa, “Mã Trác, không phải chứ, cậu cứ thế mà khoanh tay đứng nhìn?”

Nhan Dữ Dữ làm ra vẻ trịnh trọng như thế, tôi mà còn không xuống giường, chắc cô ấy sẽ thò tay ra kéo tôi. Tôi chỉ đành đứng dậy, theo Nhan Dữ Dữ

đến bên cửa, cô ấy quay đầu đi mất, tôi nhìn cô ấy ra khỏi cửa, rồi lập tức sập cửa lại ngay sau lưng cô ấy, khoá trái. Sau đó, tôi quay về giường mình, tìm ra MP3 của tôi, nhét tai nghe vào, bật âm thanh hết cỡ. Cho dù Nhan Dự Dự có gào lên ở ngoài cửa kiểu như: “Mã Trác cậu vác xác ra đây cho tôi!” cho dù cô ấy có động cửa, tôi cũng đều không nghe thấy.

Mã Trác, mi bắt buộc, phải mặc kệ hết thảy.

Tôi mới không tin rằng giữa ban ngày ban mặt ai dám xông vô ký túc xá nữ sinh, cho dù xông được vô, thì thế nào chứ? Cùng lắm thì mở cửa vút ra từng phích nước sôi, bảo hấn cút ngay lập tức.

Tôi mới không sợ.

Vương Phi đang hát bên tai: “Gió gió lửa lửa oanh oanh liệt liệt, tình yêu của đôi ta như một cuộc chiến tranh, chúng ta chưa đổ máu mà đã hy sinh, trái tim liệt sĩ bị chôn vùi đưa tang cho một tên tuổi lừng danh, điều hâu lộn vòng bãi hoang phế tìm những tàn canh.”

Cảm tạ trời đất, trái tim tôi trong tiếng hát “oanh oanh liệt liệt” này dần dần trở nên yên ổn.

Quảng gần một tiếng đồng hồ sau, sợ đám người Ngô Đan tới nơi không vào được phòng, tôi ra khỏi giường mở cửa. Đôi tai đã bị tràn ngập kích thích, có lẽ là tạm thời không có cách nào thích ứng với sự yên ắng, luôn có tiếng ong ong nhỏ nhỏ vang lên trong tai. Tôi choáng đầu văng óc chạy ra ngoài hành lang ngó bốn bề, không thấy bóng dáng của Nhan Dự Dự. Nữ sinh khuôn vác hành lý đi tới đi lui và tiếng nước rào rào trong phòng vệ sinh qua đi, coi bộ mọi việc đều thái bình, tựa như chưa từng có gì xảy ra vậy. Tôi bụng châu rứa mặt bước vào trong phòng vệ sinh, muốn rửa mặt cho mình tỉnh táo một chút, vào xong mới thấy có người đang ngồi chồm hồm dưới đất, nhìn kỹ một cái, lại là Nhan Dự Dự, bờ vai co rút lên từng chớp, rõ ràng là đang khóc.

“Sao vậy?” Tôi cũng ngồi xổm xuống.

Cô ấy không trả lời tôi, chỉ khóc. Tôi nhìn tay áo cô ấy có vết máu, lại nhìn kỹ lần nữa, trong mũi của cô ấy có nhét hai cục giấy vệ sinh, máu vẫn còn đang thấm ra ngoài.

Tôi đỡ lấy cô ấy: “Theo tớ đến phòng y tế.”

“Không cần cậu lo!” Cô ấy khóc la gạt tay tôi, loạng choạng chạy ra ngoài.

Được, không lo. Không lo thì không lo, vẫn câu nói kia, Mã Trác, mi bắt buộc phải mặc kệ hết thảy.

Hôm nay báo danh, chúng tôi không phải đi học, chỉ đến tiết tự học buổi tối, mọi người phải tới lớp lãnh sách mới, rồi điểm danh một cái là được. Bị bọn họ âm ỉ cả buổi, hôm ấy tôi ban ngày tôi không ăn trưa, cũng không ăn tối, chỉ uống hộp sữa bò, ăn một chút bánh quy đem từ nhà lên để dành nhâm nhi ban khuya, rồi cứ nằm trên giường đọc sách. Mãi đến khi chuông của tiết tự học buổi tối reng, tôi mới vội vội vàng vàng mặc áo khoác và xỏ giày thể thao vào, rồi chạy tới lớp.

Màn đêm đã chực buông, gió lạnh lẽo trong buổi đêm quất càng thêm rét buốt, thời tiết của đầu xuân rõ ràng là còn chưa kịp đến. Tôi kéo mũ áo theo thói quen, trùm kín đầu mình. Ngọn đèn đường cao cao trước dãy lầu ký túc xá giống như một quân canh lạnh lẽ, giữ yên tư thế nghiêm thẳng kiên trì đứng nơi vị trí của mình, toả ánh màu vàng mờ nhạt. Ánh sáng mờ nhạt này chiếu trên lối đi rộng rãi không dính một hạt bụi, cùng với những ngọn đèn hành lang màu trắng xoá ở xa xa nơi dãy lớp học như tạo nên vô số tiếng vọng. Dù thế nào đi nữa, đây vẫn là sân trường tôi yêu mến, an tĩnh, trong lành, đến cả buổi đêm cũng vẫn khiến người ta thanh tĩnh. Khỏi lớp 12 đã sớm vào lớp rồi, khi đến gần dãy phòng học, tôi nghe thấy tiếng đọc bài âm vang nhưng không tạp nhạp văng ra từ trong toà nhà đèn đuốc sáng trưng ấy, tâm trạng bất giác cũng xuôi theo mà nghiêm túc trở lại: Tôi tuyệt đối sẽ không phụ quãng thời gian ở nơi này nữa, tuyệt đối sẽ không phạm bất cứ sai lầm ngu xuẩn nào nữa.

Lúc tôi vào tới lớp, không biết có phải là do tôi quá đổi trẻ, cho nên hết thảy mọi ánh mắt đều tụ tập trên người tôi hay không, tôi ngại ngần đóng cửa lớp lại, gỡ mũ choàng xuống, vừa gạt gạt mái tóc hơi bị rối, vừa rào bước đến chỗ ngồi rồi ngồi xuống. Ngược đầu lên một cái, mới đột nhiên hiểu ra lý do bà con đều đang nhìn tôi— Trên bảng đen ghi một dòng chữ to tướng màu đỏ:

Chữ, kéo dài từ đầu này tới đầu kia của tấm bảng. Một dấu chấm than to kèn, chạy từ phía trên tấm bảng xuống phía dưới.

Dáng chữ vô cùng khoa trương và xấu xí, dám nói, cho dù tôi dùng tay trái viết, cũng viết không ra chữ xấu như vậy. Kẻ làm ra được chuyện này, không phải heo thì là gì!

Mặt tôi lập tức đỏ rần, sau đó tôi nhảy dựng lên, lao đến bên bục giảng, muốn xoá đi những con chữ to đã làm tôi cảm thấy nhục nhã kia, nhưng mà, tôi rất nhanh phát hiện, tôi không sao xoá được, những chữ đó, lại là được dùng phấn dạng lỏng để viết nên! (1)

(1)Liquid chalk, màu sắc rực rỡ hơn phấn bột, dính lên bảng như sơn. Phải xoá bằng nước.

Trong lớp bùng lên tiếng cười vang dội.

Tôi suy sụp vút miếng lau bảng xuống, chính ngay lúc ấy, cửa bị người nào đó đập bung ra. Là Tiêu Triết! Cậu ta một tay xách một chiếc xô nước màu đỏ, khó nhọc giữ cho nước không sánh ra ngoài, đi đến chỗ bục giảng xong mới đặt xô nước xuống.

“Cậu khỏi lo, cứ để tớ.” Cậu ta nói với tôi.

Tôi nhường đường, quay trở về chỗ ngồi. Chỉ thấy cậu ta chòng chành bung xô nước giờ cao lên, không biết đưa đi đâu gào một câu “Vì một Trung Quốc mới,” cái xô ấy thế mà lại như ứng thanh, bị cậu ta tạt một phát lên thẳng trên bảng, nước bắn tung toé, vài bạn học ở phía dưới rě lên, có kẻ chửi bậy, có kẻ liệng sách, khắp nơi đều là tiếng xé bực giấy lau tay mới được nữ sinh mua về, cả một lớp học bùng nổ trong tíc tắc. Tiêu Triết có vẻ như càng hăng máu, cậu ta dường như hoàn toàn không quan tâm đến phản ứng của ai khác, móc một miếng giẻ lau bảng đen thùi lù không biết từ thời đại nào từ dưới bực giảng lên, bắt đầu ra sức lau bảng.

Những con chữ màu đỏ kia, có vẻ như bắt đầu phai đi chút ít.

Tôi ủ rũ vùi đầu vào trong chồng sách giáo khoa mới trên bàn học, cố gắng muốn làm cho tâm trạng của mình bình tĩnh lại.

Nhan Dự Dự chẳng hề lau bàn chẳng hề lo đi bảo vệ sách, cô ấy chỉ nhìn bóng lưng của một Tiêu Triết đang còn bận rộn trên bảng, miệng phun ra hai chữ: “Hạ lưu.”

Mũi của cô ấy không còn chảy máu nữa, kiểu tóc cũng đã khôi phục lại hình tượng người đẹp cổ điển. Cô ấy dùng giọng nói phát ra từ mũi mà bảo tôi: “Khá khen cho cậu, mới khai giảng mà đã rước vào thân nhiều trò mới lạ thế này, tại hạ bội phục.”

Kẻ ngu cũng nghe ra sự mỉa mai trong lời cô ấy.

Tôi không buồn để ý đến cô ấy, cô ấy liền lấy chiếc di động của mình dí ngay vô mặt tôi, tôi trông thấy một dòng tin nhắn nằm trên đó: “Nói ẽm đừng có tránh tôi, còn không, vẫn còn nhiều màn kịch hay ho ở phía sau.”

Ai?

Đây gọi là gì? Uy hiếp à?

Mã Trác tôi đây chính là không tin vào thứ quỷ này.

bài hát “yêu nhau” của Vương Phi (tương ái)

mình thấy hình của Vương Phi lúc trẻ rất giống với Mã Trác trong tưởng tượng của mình. Vừa mong manh lại vừa cứng, trông rất cô đơn, rất ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3

Hôm ấy lúc thầy Sướng cầm sổ điểm danh vào tới trong lớp, vết nước trên bảng đen vẫn còn chưa khô, tuy những chữ kia đã bị hoàn toàn tiêu diệt, nhưng cả một lớp học vẫn còn đang bùng nổ những trận thảo luận, nội dung chính là vụ tạt nước lên bảng, xen lẫn với chút tin tức nghe thấy trong kỳ nghỉ đông, cùng với những đánh giá về thời khoá biểu của học kỳ mới.

Thầy Sướng ngắm nhìn miếng giẻ lau rách nát dưới sàn cùng với chiếc xô không, hỏi liên tiếp ba lần: “Chuyện gì thế này?!” Phía dưới không một ai trả lời, trừ tiếng cười khúc khích.

“Từ dưới lầu đã nghe thấy tiếng ồn của lớp chúng ta, kỳ nghỉ đông vừa qua đi, thêm một tuổi rồi, da cũng dày lên phải không?” Đám học trò ở phía dưới lại cười ầm lên, ngay đến Nhan Dự Dự đang mang tâm trạng không vui cũng không nhịn được. Nhưng mà tôi cười không nổi, những lời tiếu lâm này, đối với lòng tự tôn không còn chịu được đả kích nào nữa của tôi mà nói, đã gây ra tổn thương rất nghiêm trọng, sự việc đều là do tôi mà ra, tôi thật tình không thể coi như không đáng gì đến mình được. Thế là sắc mặt của tôi dưới ánh nhìn chất vấn cả lớp của thầy Sướng không sao kiểm soát được càng lúc càng đỏ lên. Vẫn là Tiêu Triết điếc không sợ súng xoay người, an ủi tôi như đúng rồi:

“Mã Trác, cậu đừng tức giận. Tức giận sẽ trúng trúng kế của kẻ khác.”

Tôi ghét cậu ta, nếu như không phải cậu ta cứ tự cho mình là đúng, thì thầy Sướng vốn đã không để ý đến tôi. Bây giờ thì hay rồi, thầy Sướng gọi tôi: “Mã Trác, em ra ngoài một chút.”

Tôi đứng lên một cách thu động, bước ra khỏi lớp.

“Chuyện trong lớp là như thế nào?” Ánh mắt nghiêm túc của thầy cho thấy thầy hoàn toàn không biết gì.

“Không biết ạ.” Tôi trả lời, sau khi đã xác định là thầy không biết gì, thì tôi nhất định phải giữ miệng kín như bưng.

Thầy nhìn tôi một cách không tin tưởng.

Nói thật thì tuy nói dối đối với tôi không phải là một việc kho khăn gì, nhưng đa số thời gian, tôi rất sợ loại ánh mắt không chút tin tưởng này, tôi biết quang minh lỗi lạc mới là phẩm hạnh tốt để làm người, sống thật đàng hoàng chính trực mới có thể đối mặt với thế giới không chút sợ hãi, giống như A Nam

Đáng tiếc tôi làm không được, thế là tôi cúi gằm đầu của mình.

Chính ngay vào lúc này, cửa lớp bị đẩy mở ra. Tôi ngoái đầu nhìn, vẫn là Tiêu Triết. Cậu ta quần áo đã ướt sũng hết nửa đứng hiên ngang trước mặt thầy Sướng, lớn tiếng bắt đầu nhận lỗi: “Thầy Sướng, thầy đừng trách Mã Trác nữa, không liên quan đến bạn ấy. Cái tên Hạ Trạch kia, hẳn có thù với em.”

Liên quan đến cậu ta cái rắm!

Có dây roi đầu đây không? Tôi thật muốn lấy roi quất cho cái tên ngu ngốc này một trận!

Thầy Sướng đánh giá cậu ta một phen từ trên xuống dưới, rõ ràng là vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, nhưng thầy cũng không dốt, biết cách tương kế tựu kế: “Nói là có thù với em, thì liên quan gì đến Mã Trác?”

Tiêu Triết khựng lại một chút rồi đáp: “Bởi vì, bởi vì hẳn biết, em thích Mã Trác.”

Tôi hoàn toàn không ngờ được là cậu ta có thể đi nói như thế này, há hốc miệng quay đầu kinh ngạc nhìn cậu ta, đây coi như là gì, giải vây cho tôi đó hả, lẽ nào cậu ta vẫn còn cảm thế thế giới chưa đủ loạn?

“Nói vậy!” Tôi mắng cậu ta một câu, quay ngoắt đầu chạy thẳng vào trong lớp.

Tôi vừa chạy tới chỗ ngồi của mình, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiêu Triết đã bị thầy Sướng dắt về văn phòng. Thật không biết cậu ta còn có thể nói vậy bực gì nữa. Kệ, tuy cậu ta vậy, với loại người đầu óc bị hỏng này, tôi thật không có gì để nói nữa rồi.

Nhan Dự Dự đợi ở chỗ ngồi, tay trái cầm một cây bút xoay ngoay ngoáy, đồng thời vờn tay phải cản đường tôi lại, nói: “Mã Trác, tớ cảm thấy, chúng ta nên nói chuyện một chút.”

“Được thôi.” Tôi nói.

“Đừng nói trong lớp, chúng ta đi chỗ khác.”

“Chỗ nào?” Tôi hỏi.

“Cậu đi theo tớ.” Nói xong, cô ấy kéo lấy tôi. Tôi miễn cưỡng đi theo cô ấy ra ngoài, đi mãi tới một sân vận động nho nhỏ ở phía sau dãy phòng học, nơi đó có một hòn non bộ, chính là chỗ mà Tiêu Triết ngồi xỏm khóc. Nghe nói nơi đây đã từng có rắn xuất hiện, cho nên cứ buổi tối là người đi ngang qua đây rất ít, hơn nữa hiện giờ đang là tiết tự học, đa số bà con đều ngồi yên trong lớp.

“Cậu còn đau không?” Nghĩ đến chuyện cô ấy bị chảy máu chiều nay, tôi hỏi cô ấy.

“Không sao.” Cô ấy hít hít mũi, giống như một tay anh chị giang hồ mà bảo tôi, “Chỉ là chặn một quyền cho hắn, cậu không lo, tớ vẫn muốn lo.”

“Tại sao nhất định phải lo.” Tôi lạnh lùng nói, “Đây là chuyện của bọn họ.”

“Tớ không làm được chuyện khoanh tay đứng nhìn như cậu.” Nhan Dự Dự nói, “Tim của cậu, thật sự chai đá như vậy sao?”

“Cách suy nghĩ của chúng ta không giống nhau.” Tôi vừa nói xong câu này, một bóng đen từ bên kia xẹt qua, chiếc mũ quen thuộc ấy lại xuất hiện một cách bất ngờ, khiến cho tim tôi tựa như bị một chiếc xe lửa mới xuất phát ào tới cán lên, nát bét trong nháy mắt.

Lẽ ra tôi phải sớm có dự liệu.

“Em đi được rồi.” Hắn khẽ cười nói với Nhan Dự Dự.

Sắc mặt của Nhan Dự Dự dưới ánh trăng trông rất tái. Cô ấy lùi ra sau một bước, nhìn tôi cũng đang tái mét mặt như cô ấy, khẽ lẩm bẩm: “Xin lỗi, Mã Trác, cậu biết tớ làm vậy vì lý do gì.”

Nói xong, cô ấy quay đầu chạy như bay.

Tôi cũng muốn chạy, nhưng tôi đã bị hắn ngáng ở thắt lưng rồi ôm chặt lấy, hắn dán đến gần tôi, đánh giọng lại nói với tôi: “Nếu em mà dám chạy, tôi sẽ đánh gãy chân ếch của em, em có muốn thử xem không?”

Giọng điệu nói chuyện của hắn ngang ngược cực điểm, trên người toả ra một thứ mùi vị thối nát độc nhất vô nhị, khiến cho tôi thấy ngạt thở đến mức buồn nôn. Một khắc đó, tôi hoài nghi mạch máu trên người tôi có lẽ đã ngưng chảy hết thủy, ngoại trừ chân tay lạnh ngắt, tôi mất hết tất cả tri giác. Tôi không gãy nữa, chỉ ngược mắt, lớn gan nhìn gương mặt giống như của ôn thần mà tôi đã trốn tránh quá lâu nhưng không thể không nhìn thẳng vào ấy. Tuy hắn cúi đầu, tôi gần như nhìn không rõ đường nét của khuôn mặt hắn, nhưng tôi lại vẫn có thể cảm giác được khoe miệng hắn đang nhếch lên một tia cười trào lộng. Tôi cố hết sức, muốn mở mắt to hơn nữa, tôi ngây thơ tưởng rằng, như vậy có thể khiến cho sương mù trong đó có thể nhanh chóng tiêu

tan, không để cho hắn trông thấy dáng vẻ sợ hãi buồn cười ngây ngốc của tôi, nhưng càng như vậy, trước mắt tôi càng mờ hồ không rõ ràng.

Nếu như bên mình tôi có một cỗ máy thời gian, tôi thà là bị đưa trở về thời bộ lạc nguyên thủy chứ không muốn nhìn hắn thêm chút nào nữa.

“Nói, vì sao em trốn anh?” Bàn tay của hắn dùng sức ở thắt lưng tôi, tôi cảm thấy thắt lưng như muốn bị hắn bẻ gãy. Thế là tôi càng thêm quật cường mà không nói gì, tôi nghĩ một cách liêu lĩnh, gãy thì gãy thôi, rảnh nợ.

“Em thật tài tình, nguyên cả một kỳ nghỉ không mở điện thoại, lẽ nào em định hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, để anh tìm không ra nữa? Nếu em mà có năng lực như vậy, anh cũng phục em luôn.” Hắn vừa nói thì sức của bàn tay hắn cuối cùng mới dần dần thả lỏng bớt, nhưng mà, môi của hắn lại chậm rãi áp xuống, ghé đến gần tôi. Chỉ lướt qua, không hề xâm nhập.

Tôi thò tay túm lấy tóc của hắn, gạt mặt hắn ra, hắn né nhanh như chớp, cười rồi dùng giọng điệu thoải mái nói: “Mã Tiểu Dương, em trêu vào anh, thì phải trả giá.”

Con người tôi trời sinh thích ăn mềm không thích ăn cứng, hắn càng uy hiếp tôi, tôi càng không có ý định khuất phục. Ngay khoảnh khắc môi của hắn rời tôi, tôi khôi phục lại tâm trí, thế là tôi cố làm bộ bình tĩnh lãnh đạm nói với hắn: “Bỏ tôi ra thì tôi mới nói chuyện đàng hoàng với cậu.”

“Nói chuyện?” Hắn nói một cách trầm ngâm, “Nói chuyện gì, nói chuyện yêu đương à?”

“Như cú.” Tôi mắng.

“Lại nữa rồi.” Hắn cười rộ lên, “Trừ cái câu này ra thì em có câu nào khác không hả?”

“Tôi sẽ la lên kêu cứu.” Tôi nói.

Hắn đột ngột buông tôi ra, hai cánh tay giơ lên trong không khí, làm ra thế đầu hàng. Miệng nói một cách ngả ngớn: “Được, Mã Tiểu Dương của anh dám nói, thì anh dám làm, được chưa?”

“Chúng ta sau này vẫn không nên gặp nhau nữa.” Tôi xoay người khoanh tay lại, đây là một phương thức rất tốt để làm cho bản thân bình tĩnh lại.

“Lời thoại hơi quê mùa.” Hắn chẳng mảy may để ý.

“Bởi vì ——” Tuy có chút khó khăn, nhưng tôi vẫn tiếp tục nói nốt, “Bởi vì chúng ta không phải là người cùng một thế giới.”

“Em nói sao?” Hắn giống như không nghe rõ.

Tôi xoay người lại, nhìn hắn, nói lại những lời vừa nói thêm một lần nữa: “Bởi vì, chúng ta không phải là người của cùng một thế giới, tôi cũng sẽ không đi thích một người, một loại người giống như cậu.”

Dưới ánh trăng, khoé miệng vốn đang nhếch lên của hắn tựa như bị một loại trùng độc cắn, máu trong huyết quản đông cứng không chịu chảy nữa. Tôi biết, lời của tôi đã chọc giận hắn. Nét mặt của hắn lại trở nên hung ác, tôi không kịp tránh, hắn đã vươn tay tới, dùng sức tóm lấy cổ áo của tôi. Tôi bị hắn vút xuống bên hòn non bộ, lưng dưới bị va vào một chỗ đá lồi ra, đau đến mức cột sống của tôi muốn gãy làm đôi.

Sau đó hắn nằm đè xuống, thân thể của hắn áp chặt lấy tôi.

“Để tôi xử em ngay ở chỗ này xong xuôi,” Hắn thở phì phò nói, “em con mẹ nó nói tiếp mấy chuyện chó má một thế giới hai thế giới gì đó cũng không muộn.”

“Vậy thì rồi thế nào chứ?” Tôi dùng cảm nhìn thẳng vào hắn, tim đập quá nhanh đến mức tôi có thể nghe thấy tiếng “thình thịch,” tôi sợ hắn cũng sẽ nghe thấy được sự hoảng loạn của tôi, cho nên lớn tiếng tìm cách che giấu, “Không phải vẫn như nhau sao.”

“Cái gì như nhau?” Hắn gắng hỏi tôi.

“Cậu vĩnh viễn không xứng với tôi.” Tôi nhìn đôi mắt phần nộ toé lửa của hắn, gần từng chữ một thật rõ ràng nói cho hắn nghe.

“Thế à?” Hắn không hề bị lời của tôi đánh gục, nhưng hắn cười, rút di động ra từ trong túi, nhét vào trong tay trái của tôi, khuyến khích tôi, “Nào, gọi 110, chỉ có 3 số, không tốn chút sức nào để bấm. Em biết tội cường dâm bị phạt bao nhiêu năm tù không, nếu không biết, tôi có thể nói cho em biết. Ba tới mười năm tù, thế nào, nghe xong có phải rất hả hê không? Tôi cảm thấy, em không lợi dụng cơ hội này thì thật đáng tiếc đấy!”

Nói xong, hắn bắt đầu giật kéo quần áo của tôi.

Tôi không la lớn, tôi mới không trúng kế của hắn. Kêu la xong gọi người tới thì thế nào chứ, kẻ mất mặt vẫn là tôi. Tôi buông tay, vút chiếc điện thoại của hắn, sau đó, tôi nhắm mắt lại.

Nếu như kiếp trước tôi thực sự thiếu nợ hắn, vậy thì để tôi trả đi. Trả xong hết rồi, từ nay về sau sẽ không còn chút ràng buộc nào nữa. Hoặc có lẽ như vậy, tôi mới có thể trả giá cho sự ngây thơ và ấu trĩ từng có của mình, từ nay trở đi thoát khỏi những giằng co không ngơi nghỉ của ác ma.

Sau đó nữa, điều tôi không ngờ tới là, hắn không tiếp tục, mà đứng thẳng dậy. Rồi khỏi tôi, lui ra sau cách quãng 2,3 bước, rồi hắn cúi người lượn đi

động của hắn lên, sửa lại chiếc mũ của hắn, ngón tay chạm đến bờ môi, làm một động tác tôi không rõ ý nghĩa là gì với tôi.

Tôi ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn thấy hắn.

Một giây trước khi hắn hoà tan vào bóng tối, hắn ngoái đầu nói với tôi ba chữ: “Hãy biến đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4

Tôi rất muốn cứ như vậy mà “biến” khỏi cuộc đời của một người.

Tôi dùng rất nhiều thời gian để suy xét một việc liên quan đến vấn đề “thắng và thua,” nhưng mà, tôi không tìm được một câu trả lời chính xác. Tôi không không có hứng thú đi tổn thương lòng tự tôn của bất cứ ai, làm như thế cũng chỉ thuần túy vì cái “tự vệ” đáng buồn cười. Nhưng khuôn mặt xám ngoét phần nộ ấy luôn không sao xua ra khỏi ký ức được, giống như một con ác mộng trời buộc bao năm, lâu rồi đâm quen, chỉ có thể tiếp nhận một cách bình tĩnh. Không biết có phải là đã bị hắn làm cho bị thương hay không, mà sau “sự kiện hòn non bộ,” lưng của tôi bị đau rất lâu, có khi đang trong lớp học, cảm thấy mình không sao ngồi thẳng được, chỉ có thể nằm bò trên bàn nghe giảng, nhưng tôi vẫn không chịu đi bệnh viện. Khi mùa xuân chân chính đến, tôi trở thành một nữ sinh trầm lặng ít nói hơn. Học hành trở thành sở thích duy nhất của tôi, đạt được hạng nhất càng trở nên thường xuyên như cơm bữa đối với tôi. Nhưng rất nhiều lúc, tôi thường thường suốt cả một ngày không nói một câu nào.

Giờ nghỉ giữa hai tiết học, thầy Sướng bước đến bên tôi, dùng sức vỗ lên sách của tôi một cái, nói đùa với tôi: “Mã Trác, đừng có quá cố mạng, đôi khi cũng nên để cho người hạng nhì một con đường sống.”

Tôi cười cười, tiếp tục học thuộc lòng bảng tuần hoàn của tôi.

“Tham gia hoạt động tập thể nhiều hơn một chút.” Thầy nhìn đám học trò nam nữ đang vui đùa ngoài cửa sổ rồi nói, “Không thôi là những bạn học đồ kị em nghĩ là em quá thanh cao.”

Thanh cao cũng được, làm mặt ngầu cũng đành, tôi chỉ muốn cuộc sống đơn giản, rõ ràng. Hơn nữa, hết thấy những điều này xuất phát từ chủ ý chân chính của tôi, không phải là tôi đang giả bộ. Tôi muốn tin rằng cuộc sống đối với mỗi người hiện hiện những khía cạnh khác nhau, mọi điều đều đã sớm được định sẵn, nếu như sự sôi động đã vốn không thuộc về tôi, tôi vì sao lại cần phải đi cưỡng cầu?

Cuối tuần về đến nhà, đối diện với A Nam, húp canh gà ông nấu, chuyện trò với ông chút chuyện hàng ngày, hoặc cùng ông xem TV một chút, là thú vui duy nhất của tôi ngoài “học hành” ra.

“Con gầy đi rồi.” A Nam lại hơi lo lắng nói với tôi, “Nếu như thức ăn ở trường không ngon, con cứ rút thẳng về nhà mà ăn, ba nói bà lên đây nấu cơm cho con là xong.”

“Thiên Trung 3.000 người, con đâu có đặc biệt đến vậy.” Tôi nói, “Ba đừng lo lắng lung tung.”

“Đừng có học hành quá mạng.” A Nam nói, “Ba thấy cuối tuần con gái nhà người ta đều thích đi bắt phở gì gì đó, con cũng không đi, cả ngày rúc trong nhà, đúng rồi, có chuyện ba suýt quên, ba mua cho con một chiếc máy tính mới, từ nay về sau con có thể lên mạng gì đó cũng tốt.”

“Con xin ba đừng có tốn tiền lung tung nữa mà.” Tôi rồi rít nói, “Chuyển máy cũ ở nhà cũ tới đây xài là được rồi.”

“Vậy lúc con về dưới huyện thì lấy gì mà dùng đây, chuyển tới chuyển lui phiền lắm. Hơn nữa máy kia cũng cũ rồi, cũng không dễ xài.”

“Đừng.” Tôi chợt nổi con chướng, “Mua về con cũng không xài đâu.”

Ai biết ông ấy còn bướng hơn tôi: “Không dùng ba cũng mua luôn.”

Cuối tuần đó, tôi trải qua một cách rất bất tiện, máy tính thật sự được mua về, đặt ở góc bàn viết lách của tôi. A Nam giúp người ta khiêng vào, trán toàn mồ hôi lấm tấm. Tôi ngồi bên mé giường, làm bộ như đang đọc một cuốn truyện tiếng Anh. A Nam hỏi tôi: “Đặt ở đây được không con? Có cản trở khi con viết lách không?”

Tôi lắc đầu, nhưng thật ra tôi rất muốn hét lên với ông, đừng tốt với con quá đối như vậy, điều này sẽ trở nên gánh nặng rất lớn trong lòng con, sẽ khiến cho con mất ngủ, thậm chí đau lòng ray rứt. Nhưng cuối cùng tôi không làm vậy.

Tôi đã không vui, tội gì phải lòi thêm một cử chỉ vốn xuất phát từ lòng tốt của ông xuống chứ.

Chiếc máy tính mới rất đẹp, chín giờ tối sau khi tôi ôn bài xong, cuối cùng không nhịn nổi nữa mà mở nó lên. Không lâu sau, ông từ sau lưng tôi bước tới, khom người, làm bộ như hiểu biết lắm vậy mà nói với tôi: “Con coi thử xem tốc độ thế nào, ổ cứng là 120GB, lượng lưu trữ rất lớn đấy.”

Tôi gõ chữ trên màn ảnh, chữ rất lớn, từng chữ từng chữ một gõ cho ông xem: BA MÀ CÒN XÀI TIỀN LUNG TUNG CON SẼ MÉC VỚI BÀ.

Ông cười hì hì sau lưng tôi. Khen tôi: “Gõ chữ đẹp quá đi.”

Tôi ngất.

Đêm ấy tôi tạo một blog cho mình, tên của blog là “Gió Quyết Định Hướng Đi Của Bò Công Anh.” Cái này nghe giống như tên một bộ phim Hàn, nhưng cũng dường như không giống. Tôi cảm thấy nó rất gần gũi với tâm trạng của tôi, thế là quyết định giữ như vậy. Tôi bỏ rất nhiều thời gian để nghiên cứu cách thiết kế blog, mãi đến lúc A Nam lại đẩy cửa phòng của tôi ra lần nữa, nói với tôi một cách rất nghiêm túc: “Không được chơi quá khuya đấy nhé.”

“Dạ.” tôi nói.

“Nhưng mà, “ Ông rờ rờ đầu nói, “Khi nào rảnh rồi con cũng dạy ba một chút, đến cả QQ ba cũng không biết dùng gì cả.”

Tôi gọi ông vào, hỏi ông: “Bây giờ dạy luôn nhé?”

“Được!” Ông xách ghế, rất vui vẻ chạy đến ngồi bên cạnh tôi.

Tôi rất nhanh chóng đăng ký xong mã số cho QQ của ông, hỏi ông muốn lấy tên mạng như thế nào. Ông ngồi suy nghĩ một cách nghiêm túc rất lâu, tôi thực sự lo lắng là ông sẽ bắt tôi đăng ký tên kiểu như “Nhớ Quả Quả,” nào ngờ ông nghĩ đã đời rồi nghĩ ra một cái tên càng khiến tôi muốn ngất: “Hạt Lúa Xuyên Hải” (một hạt lúa trong biển lúa Tứ Xuyên).

Tôi không hỏi ông ấy là vì sao, tự ông nói như giải thích: “Thật ra ba rất nhớ Thành Đô, đã quen với cuộc sống ở đó, nơi đó vẫn còn rất nhiều bạn bè cũ.”

Tôi chưa từng nghĩ đến, thì ra đối với mảnh đất đó, ông yêu nó sâu khắc đến vậy.

Tôi lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, nếu như không phải vì tôi, có lẽ ông sẽ vẫn có thể tự do tung tăng sống một mình ở nơi ấy, không chừng đã sớm lấy vợ, có một đứa con gái đáng hoàng ngoan ngoãn xinh đẹp hơn tôi. Cảm giác tội lỗi một khi phát tác, trong lòng tôi lại âm thầm thề nguyện, đợi ngày nào tôi có tiền một cái, nhất định sẽ đưa ông về Tứ Xuyên, hoặc có lẽ, mua cho ông một căn nhà nhỏ ở Tứ Xuyên, để ông an hưởng tuổi già nơi ấy. Những gì cả đời này tôi và Lâm Quả Quả thiếu ông, tôi sẽ nhất định đền bù gấp bội.

“Ngay ngắn gì thế, mau mau dạy ba đi chứ.” Ông giục tôi.

“Ồ.” Tôi bất chợt nghĩ ra, “Ba vẫn còn có thể nói tiếng Tứ Xuyên không?”

“Ha ha,” Ông dùng tiếng Tứ Xuyên đáp lời tôi, “Làm sao lại không biết chứ(1), con thì sao?”

Tôi cười ngất nghẹo.

Ông ấy rất lấy làm lạ, hỏi tôi: “Con cười gì cười dữ vậy?”

“Con không biết.” Tôi nói, “Vừa nghe ba nói một cái, liền cảm thấy mắc cười dễ sợ, giống như đang diễn kịch vậy.”

Ông rờ rờ đầu: “Thế à, vậy con nói vài câu cho ba nghe cái coi?”

“Không.” Tôi nói.

“Ái chà, Mã Trắc.” Ông làm ra vẻ như chợt tỉnh ngộ, nói, “Bây giờ ba mới phát hiện, con rất hư nha. Giống y như mẹ con, toàn giỏi trêu người.”

Trời đất chứng giám, tôi vốn không phải là đang trêu ông ấy, tôi chỉ cảm thấy rất mắc cười. Hoặc có lẽ, nói sâu xa hơn một chút, tôi có chút sợ hãi nghe thấy tiếng quê nhà xa xôi ấy, cũng giống như tôi sợ những mảnh ký ức tuy vụn vỡ nhưng không sao quên được. Cười, chắc có lẽ là cách tốt nhất để tôi che dấu sự hoảng loạn.

Sáng sớm thứ Hai, một phong thư từ chỗ ngồi phía trước truyền xuống, mang mùi mồ hôi rất riêng của nam sinh. Lúc ấy tiết tự học buổi sáng còn chưa bắt đầu, có người dùng di động mở nhạc của Lisa Ono hát, tôi biết bài hát ấy có một cái tên đặc biệt hay, gọi là “Chiếc Ô Xanh Lơ Kỳ Diệu.” Lần đầu tiên tôi phát hiện ngón tay của cậu ta thon dài đến vậy, trắng nõn, giống như của nữ sinh.

Cậu ta dùng một ngón tay nhịp nhịp lên phong thư, bảo: “Đem về ký túc xá hăng mở nhé. Đừng hiểu lầm, không phải là kiểu thư đó đâu.” Nói đoạn, lại quay đầu của cậu ta đi.

Tôi kẹp phong thư vào trong cuốn sách Văn của mình. Cảm giác rất dày, không biết cậu ta lại giờ cái trò gì nữa.

Tôi không nghe lời cậu ta về tới ký túc xá hăng mở, ngay sau tiết học, tranh thủ lúc Nhan Dự Dự không có mặt, xé phong bì ra. Thì ra là một xấp giấy dày cui được in ra, đề tài là: “Các Biện Pháp Đề Phòng Và Giải Quyết Tiền Kỳ Của Chứng Tự Bế Trong Thời Kỳ Thanh Xuân.” Ở Bên lề còn có chữ viết tay của cậu ta: Xin nhất định đọc một cách nghiêm túc, rất có ích cho cậu, chúc cậu sớm khỏe mạnh lại!

Trời, đây là gì?

Tôi chỉ quét mắt một cái, rồi đem hết thầy nhét lại vào trong bao thư.

Vào giờ cơm tối, tôi bung khay vào căng tin, Tiêu Triết rượt theo từ đằng sau, nói với tôi: “Mã Trác, thứ đưa cho cậu cậu nhất định phải đọc cho nghiêm túc nhé, rất có ích đấy.”

Tôi vừa đi vừa trả lời cậu ta: “Có lời gì cậu có thể nói thẳng với tớ, viết thư viết tới viết lui, lãng phí thời gian, lại dễ khiến người khác hiểu lầm.”

Cậu ta ngẫm nghĩ lời tôi nói một chút rồi trả lời tôi: “Cậu toàn là không chịu nói chuyện với tớ, thì bảo tớ làm sao nói.”

“Nếu như nói lời vô nghĩa, có thể là nửa câu thôi đã dư rồi.” Tôi bảo.

“Cậu thích nói chuyện gì.” Cậu ta ngốc nghếch đẩy đẩy gọng kính nói, “Tớ cảm thấy tớ có thể phối hợp.”

“Không thích nói chuyện không đại biểu cho chúng tự bề.” Tôi nói, “Nhưng nói sao đi nữa, vẫn là cảm ơn ý tốt của cậu.”

Cậu ta lễo đẽo theo sau tôi, vừa đi vừa đánh giá tôi, “Cậu á, giống như rất khó biết cậu đang nghĩ gì, giống như một cuốn sách đọc vĩnh viễn không bao giờ hiểu.”

Khá khen cho cậu ta nói ra được câu sến súa như vậy, tôi thật không nhịn được mà cười.

“Chính là như vậy.” Cậu ta vui sướng nói, “Cậu không biết khi cậu cười lên đẹp đến chừng nào đâu.”

Haizz. Thật là thua cậu ta rồi.

Nhưng tôi dĩ nhiên sẽ không đọc mở giấy bỏ khi mà cậu ta đã in ra cho tôi, tôi không có bệnh, trong lòng tôi tự biết rất rõ. Nếu như muốn nói chính xác hơn một chút, chính là tôi có một số “vết thương” đi, nhưng tôi có đủ tự tin bản thân có thể chữa lành chúng, là ai đã từng nói, thời gian là liều thuốc tốt nhất? Tôi tin chắc điều này không chút nghi ngờ.

Vào mỗi thứ Tư, Thiên Trung đều có họp giáo viên, chúng tôi có thể bớt đi được một tiết. Từ sau tiết học buổi trưa đến tiết tự học buổi tối, thời gian có vẻ dài hơn một chút, đa phần là tôi thường chọn đi đến thư viện để ngồi một chập. Sách nơi ấy hầu như chưa có gì thay đổi, nhưng đã đủ cho nhu cầu của tôi, tuy đọc sách trên mạng cũng rất tiện lợi, nhưng tôi vẫn không quen lắm với kiểu đọc sách như thức ăn nhanh ấy, chỉ khi chân chính cầm sách trong tay, ngửi mùi mực thơm thoang thoang, mới cảm thấy đó là “đọc sách.”

Đi thư viện sẽ phải băng ngang qua kịch trường Hoa Lôi. Trừ cái hòn non bộ mà tôi căm ghét kia, con đường này tôi vẫn rất yêu thích, bởi vì nó tĩnh mịch, nhỏ hẹp. Kế bên kịch trường Hoa Lôi còn có một phòng piano và một phòng nhảy nhỏ, đôi khi tiếng đàn piano êm dịu sẽ văng ra, khiến cho ta không khỏi nghĩ lan man. Thiên Trung có không ít học sinh chuyên môn nghệ thuật, gốc nhỏ này là một mảnh không gian của họ. Nghe nói trong số bọn họ có rất nhiều người là do nhờ được cộng thêm điểm triển vọng nghệ thuật mới thi đậu được vào, đại đa số học sinh khác đều phản nản là không công bằng, tôi thì cảm thấy bọn họ phi thường đáng nể. Từ bé tôi vẫn luôn hâm mộ những nữ sinh có thể theo học nghệ thuật, âm nhạc và mỹ thuật đều có thể nuôi dưỡng tâm hồn của con người, cảnh giới thanh nhã tinh khiết, không phải ai cũng có thể tùy tiện cố gắng là có thể theo đuổi được.

Tôi tự nhận bản thân không có thiên phú kiểu đó.

Tôi bước đến chỗ ngồi quen thuộc của mình trong thư viện, đặt bình nước xuống xong xuôi, bút viết và tập vở cũng sắp xếp xong, chọn sách, ngồi xuống. Vừa ngước mắt lên, giật bản mình — Vu An Đoá.

Nhìn thêm cái nữa, mới phát hiện mình nhìn lầm rồi. Là một nữ sinh khác, mặt mũi không giống cô ta lắm, chẳng qua chỉ là cũng có một mái tóc dài hơi quăn quăn giống như cô ta. Tôi chợt thất thần, nhớ đến thần thái của cô ta lần đó lúc ngồi trước mặt tôi nói chuyện, và những câu chuyện cô ta nói liên quan đến hắn. Thật ra mỗi một chi tiết, tôi đều nhớ rất rõ ràng, không sao quên được. Còn có lá bùa hộ mệnh kia. Tôi nhớ lúc cô ta hỏi xin tôi, hào quang thu hút trong ánh mắt ấy, như một sợi dây siết cổ tôi lại, ép buộc tôi phải phun hết thầy những gì tôi đã ăn vào bụng.

Đúng rồi, lá bùa hộ mệnh, tôi đã để nó ở chỗ nào rồi?

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi lúc nghĩ ngợi lung tung không kiểm soát được, trong đại não sớm đã tựa như có gài bom nổ chậm, đúng giờ sẽ “bùm” một tiếng, nổ banh hết những tế bào dây dưa trong não, người lập tức tỉnh táo lên không ít. Cho nên, trước lúc trang giấy của cuốn vở sắp bị tôi vẽ đầy mạng nhện màu đen, tôi đã hoàn hồn, xé đi trang giấy đó, bắt đầu tiếp tục copy “Thành Kiến Và Lòng Tự Phụ” — If a woman conceals her affection with the same skill from the object of it, she may lose the opportunity of fixing him.

Phía dưới tôi ghi lời phiên dịch của mình: Nếu như một người phụ nữ che giấu cảm tình của mình đối với người đàn ông mình yêu, cô ấy có thể mất đi cơ hội có được anh ta.

Là vậy sao?

Tôi nghĩ một chút, lại khẽ gạch đi câu văn mình đã viết xuống.

Buổi tối hôm đó đài radio của trường phát thanh một cuộc phỏng vấn với một nhân vật: “Gần đây, lại có tin tốt truyền đến: Học sinh năm nhất của trường chúng ta, trò Vu An Đoá, trong cuộc thi thanh thiếu niên quốc tế đã đoạt giải quán quân thiếu niên, đây là thành tích thanh thiếu niên tốt nhất của Trung Quốc trên sân khấu ba lễ quốc tế, đã trở thành một cột mốc quan trọng trong lịch sử thi đấu ba lễ. Trò Vu An Đoá từ năm tuổi đã bắt đầu học ba

lê.....”

Lúc phát thanh tin tức này, tôi còn đang ngồi trong ký túc xá ăn bát mì gói. Bên ngoài phòng ký túc xá rất huyền ảo, Nhan Dữ Dữ đương nhiên cũng sẽ không bị lạc hậu đối với mấy vụ này, cô ấy là người đầu tiên nhìn thấy chiếc cúp mà Vu An Đoá đoạt được, ở trong ký túc xá miêu tả vô cùng sống động, những nữ sinh chưa được cập nhật đua nhau nhao nhao hỏi đủ thứ chuyện.

“Là bằng thủy tinh hay bằng kim cương thế?” Đây là câu hỏi nóng bỏng nhất của bọn họ suốt buổi tối, nói về chiếc cúp của cô thiếu nữ múa ba lê ấy, và tám chữ “Quán Quân” được khắc trên đó bằng tám ngôn ngữ của tám quốc gia khác nhau.

“Thiên Trung chắc lại huênh hoang nữa rồi, nghe nói sẽ ăn mừng rất lớn, biểu diễn tường thuật, ngay đến lãnh đạo thành phố cũng sẽ tới, đài truyền hình trực tiếp phát sóng tại hiện trường!”

“Xem ra Vu An Đoá nổi tiếng rồi, đem ra so sánh thì Tường Nhã Hy hỏi đó nhằm nhò gì! Không chừng bị đạo diễn nào đó nhắm trúng, thế là thành Chương Tử Di của Thiên Trung chúng ta!”

“Vu An Đoá người ta đã nói rồi, hiện giờ cô ấy chẳng tính gì cả, chỉ muốn ăn một tô mì cùng với Thuốc Độc.”

“Thật sao?” Đám nữ sinh cười khúc khích, “Coi bộ con gái đều một dạng như nhau ha, tình yêu vĩnh viễn là số một.”

.....

Không biết vì sao, tôi bỗng cảm thấy những lời thảo luận kia nghe rất chói tai, thật là tọc không chịu được. Tôi lấy tai nghe của mình ra theo thói quen, dùng âm nhạc bít tai đến kín mít không lỗ hổng. Tôi đã không còn bài hát mới nào có thể nghe, Vương Phi đã rút khỏi sân khấu rất lâu rồi, hơn nữa nghe nói, cô ấy là vì tình yêu, ngày quay lại đã trở thành xa lắc xa lơ vô kỷ hạn.

Tôi thật không hiểu nổi, lẽ nào một đời của người phụ nữ, thực sự là vì yêu mà sống sao?

Dẫu cho thật là vậy đi nữa, tôi cũng nhất định muốn làm một người phụ nữ không giống với những người khác mới được.

(1) Nguyên văn của câu tiếng Tứ Xuyên A Nam nói là: 弄个子(làm sao)不(không)晓得(hiểu/biết cách)讲(nói)哦(chứ). Sau khi mình ngồi xem vài videos trên youtube học cách nói tiếng Tứ Xuyên thì mình đoán ý câu đó là vậy, tạm để là vậy. Nếu mình gặp được dân bản xứ mình sẽ hỏi thêm.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 5

Đêm xuống, nửa vầng trăng treo lên đầu ngọn cây.

Nửa tiếng đồng hồ trước khi tắt đèn luôn luôn là quãng thời gian nhộn nhịp nhất trong ký túc xá nữ. Hôm ấy, phòng ký túc xá của chúng tôi không ngừng có người lui tới, đại đa số bọn họ là khách hàng của Nhan Dữ Dữ. Món hàng mới của cô ấy là một sợi dây chuyền rất đặc biệt, bằng bạc, dây chuyền sợi mảnh rất bình thường cùng với một mặt dây chuyền. Nhưng sợi dây chuyền này thực sự là một sợi dây chuyền rất đặc biệt, tạo hình của mặt dây chuyền là một cổ người máy bé xíu rất sống động và đáng yêu, toàn thân khảm đầy hạt pha lê, điều đặc biệt nhất là, cổ người máy đó có một đôi mắt được khảm bằng hai hạt thủy tinh sáng long lánh, tuy nhỏ nhắn nhưng được thiết kế một cách vô cùng tinh xảo, dưới ánh đèn rất thu hút ánh mắt của người xung quanh.

Nghe nói có sợi dây chuyền người máy y như vậy của Prada mới tung ra năm nay bán rất chạy, rất nhiều minh tinh đều đeo nó, giá chính thức trên mạng là một vạn tám, nhưng hàng Nhan Dữ Dữ lấy được chỉ phải tốn vài trăm đồng. Càng đáng buồn cười hơn nữa là, mỗi một người tới tham quan đều bị cô ấy đưa cho một đôi găng tay bằng cao su, kiên quyết yêu cầu bọn họ phải mang găng tay rồi mới được rớ tới. Cô ấy làm như rất chuyên nghiệp, giơ cao sợi dây chuyền lên, đặt dưới ánh đèn bàn của mình để đưa ra mấy cái, trên mặt của mỗi người đều chớp ánh sáng khúc xạ màu bạc. Cô ấy dùng một giọng điệu thần bí mà nói: “Vàng thật không sợ lửa, các cậu cứ tha hồ kiểm tra hàng hoá. Nhìn gần vào, gần bao nhiêu nữa tớ cũng chả sợ, chỉ sợ các cậu làm dơ nó.”

Lý luận của cô ấy đạt được sự ủng hộ của tất cả mọi người, nữ sinh đua nhau xuýt xoa không ngừng, cất tiếng khen ngợi.

“Tớ thật là quá may mắn, kiếm được mớ hàng này, người bán hứa sẽ để hết lại cho tớ. Tổng cộng là tám sợi dây, màu sắc của hạt pha lê của mỗi sợi không giống nhau, đẹp nhất là loại màu pastel này ——“ Nhan Dữ Dữ rút từ trong ngăn bàn ra một cuốn album, lật tới trang nào đó, chỉ cho mọi người xem, “Có phải giống màu phấn hồng dạng lỏng nhạt nhất của Benefit không?” Người hiểu biết đều đua nhau công nhận là đúng. Chưa tới nửa tiếng đồng hồ, nữ sinh đặt hàng mua của cô ấy đã có năm, sáu người, tắt đèn rồi vẫn còn có người tới gõ cửa, kết quả bị Ngô Đan đuổi đi.

“Cậu không muốn một sợi sao?” Nhan Dữ Dữ hừ một tiếng với Ngô Đang, sắp tới bên thành giường của tôi, thò bàn tay đang mang găng tay cao su đến

trước mặt tôi, nương theo ánh sáng màu vàng ảm đạm của đèn đường ngoài cửa sổ và chút ánh trăng, cái gì khác thì không nói, chính hạt thủy tinh kia đang lấp lánh chói sáng, thực sự vô cùng đẹp đẽ.

“Giá trị của nó bất kể là để sưu tầm hay là để làm quà tặng, đều rất tốt đấy.” Cô ấy dùng giọng giống như người quảng cáo trong chương trình trên TV ni non bên tai tôi, “Mã Trác, tớ nói cậu nghe, những thứ tầm thường tớ không động đến cậu, nhưng gấp đồ tốt là nghĩ ngay đến cậu đấy, gần đây tớ mới mua máy ảnh kỹ thuật số, xài sạch tiền rồi. Nếu mà tớ còn tiền á, đã sớm mua hết nguyên lô, ngồi ôm chờ chúng lên giá, mới không đem bán cho đám con gái hám đẹp không biết gì về hàng hoá, dăm ba đồng bạc mà cũng trả tới trả lui, trả giá phiền chết tớ được.”

“Phiền thì cậu đừng bán!” Ngô Đương nằm tảng trên tôi bảo, “Phòng ký túc xá đang hoang của người ta, cậu làm nó thành như cái chợ trời!”

Nhan Dữ Dữ cất cao giọng: “Bạn học, cùng ở chung một phòng, nói chuyện cũng đừng quăng lời khó nghe đến thế chứ, thấy tớ kiếm được tiền, cũng không cần phải đồ mắt ghen tị đến vậy, lại nói, mọi người tốt đẹp thì mọi sự mới thật là tốt đẹp, cùng lắm thì mời cậu ăn một bữa thôi.”

“Ai thèm ăn của cậu, chỉ biết mỗi tiền tiền tiền, cho cậu thua lỗ chết đi!” Ngô Đương mắng xong câu ấy, quay mặt vào trong, mặc kệ Nhan Dữ Dữ nói gì, cũng không thèm đáp lại một câu.

“Miệng quạ đen!” Nhan Dữ Dữ chửi um lên, “Tớ mà thực sự làm ăn thua lỗ ngày nào, sẽ xé rách miệng cậu ra.”

“Được rồi.” Tôi kéo cô ta một cái, “Mọi người đều ngủ cả, cậu đừng có ầm ĩ nữa.”

“Được, không ầm ĩ.” Cô ấy tặng cho tôi một nụ cười nói, “Tớ nghe lời Mã Trác.”

Tôi biết là cô ấy có ý lôi kéo tôi, đáng tiếc, tôi ghét nhất là những bề phái nhảm chán của đám nữ sinh, muốn tôi gia nhập vào những trò đầu đá đó, không có cửa đâu.

Nhưng không một ai ngờ được, lời nói của Ngô Đương lại ứng nghiệm. Vài bữa sau, khi đám nữ sinh tụ tập trong ký túc xá chúng tôi để tìm Nhan Dữ Dữ lấy hàng, cô ấy lại không đưa hàng ra được.

“Đợi thêm vài hôm nữa.” Cô ấy bảo, “Gần đây kiểm tra rất ngặt, đợi thêm vài hôm nữa sẽ ổn, cho chút mặt mũi đi mà.”

“Không có hàng cũng được, trả tiền đặt cọc đi.” Có một nữ sinh đề nghị.

“Tiền đặt cọc tớ đã giao cho người khác rồi, làm sao lấy lại được chứ. Nhan Dữ Dữ nói với sắc mặt khó coi, “Cho tớ thêm thời gian vài ngày nữa, nhất định sẽ làm các cậu hài lòng.”

Cuối tuần đó Vu An Đoá biểu diễn lại màn múa, vốn là tôi không định đi, lý do tôi dùng để thuyết phục bản thân rất đơn giản, tuy mỗi lớp có năm người đi dự, nếu mà tôi không đi, chỗ giành cho lớp chúng tôi sẽ hoàn toàn để trống, sẽ không tốt lắm cho mặt mũi của thầy Sướng. Một quay lại nếu mà thầy hỏi tôi lý do vì sao tôi không chịu đi, sẽ phiền chết được. Không bằng cứ đi ngồi đợi một chuyến cho khoẻ thân.

Lúc tôi tới, đã hơi muộn, đèn đuốc trong kịch trường đã tắt. Ngay khi tôi đang tìm chỗ của mình, Tiêu Triết thò đầu ra ngay bên. Cậu ta nhẹ nhàng kéo tôi một cách nói: “Đi theo tớ.”

Dưới sự dẫn dắt của cậu ta, tôi vòng qua chiếc máy quay phim, ngồi xuống một chỗ trong hàng ghế số 10. Diễn xuất rất nhanh chóng chính thức bắt đầu. Trước khi Vu An Đoá múa, còn có một nữ sinh lớp 11 đàn một khúc nhạc dương cầm để góp hứng cho buổi biểu diễn. Tôi chưa từng được nghe diễn tấu dương cầm ngay tại hiện trường, bị chấn động không ít.

Thì ra âm nhạc, thực sự tuyệt vời khiến lòng ta cảm động.

Cuối cùng đến lượt Vu An Đoá lên sân khấu. Đèn đóm bốn bề đều tắt hết, chỉ còn lại một luồng ánh sáng dõi theo cô ta trên sân khấu, cô ta mặc một bộ đồ múa đen trắng, quỳ dưới đất, đầu ngửa ra sau, quanh vòng eo như có một chiếc dù xoè bung, chậm rãi tạo nên một đường cong hoàn mỹ. Chiếc cổ trắng ngần của cô ta và vòng eo đều mềm dẻo như dải lụa mà kết hợp, hai tay vươn cao, dập dờn lên xuống, giống một đôi cánh đến cực độ.

Làm xong động tác ấy, một chân của cô ta duỗi ra, cả thân hình tức tốc đứng lên, hai bàn chân đổi thành tư thế nhón gót, xoay tròn không biết bao nhiêu vòng tròn hoa lệ khiến người ta hoa mắt.

Tôi ngồi ngây ngốc nơi đó, nhìn cô ta múa may, bay nhảy, mãi đến khi bên tai vang lên từng tràng pháo tay vang dội.

Cô ta nhảy thật đẹp, thật là, đến thần thánh cũng phải rung động.

Thấy tôi không nói gì, trái lại Tiêu Triết lên tiếng: “Cũng chỉ vậy vậy thôi đúng không.” Cậu ta nói một cách không phục, “Tớ xem thấy Dương Lệ Bình độc vũ rồi, so ra thì sai lệch rất lớn.”

Tôi cười thầm trong lòng, Nhan Dữ Dữ nói thật không sai, cậu ta quả nhiên rất kiêu lời khen với nữ sinh. Tuy tôi cũng không được coi như là khán giả chuyên nghiệp, nhưng ai cũng biết là phong cách của Dương Lệ Bình vào Vu An Đoá hoàn toàn không giống nhau.

Tôi và mọi người cùng thật lòng vỗ tay tán thưởng cô ta.

Tiêu Triết sau khi phê bình một cách miễn cưỡng không ăn nhập xong không đạt được sự tán đồng của tôi, cậu ta lại bất an ghé người qua hỏi tôi: “Mã

Trác, sau khi kết thúc thì cậu đi đâu?”

“Về nhà chứ sao.” Tôi nói.

“Muộn vậy rồi, không còn xe xuống huyện nữa, ba cậu lại đón cậu sao. Hay là tớ đưa cậu?”

“Khỏi cần.” Tôi nói, “Nhà tớ đã dọn lên thành phố, rất gần trường.”

“À.” Cậu ta nói, “Thật tốt.” Nói xong, cậu ta cũng bắt đầu vỗ tay đôm đốp vô duyên vô cớ.

Tôi bỗng nghĩ, không biết hán đã từng trông thấy cô ta múa chưa, hay là lúc này cũng đang ở dưới một góc khuất nào đó của sân khấu Hoa Lôi say đắm cô ta. Đầu óc tôi lại như bị dính phải một con bạch tuộc, bắt đầu vùng vẫy vùi đi suy nghĩ lung tung. Tôi lắc lắc đầu, thu lại những chiếc vôi đã đi quá xa, lấy bình nước từ trong cặp ra, uống một hớp lớn.

Hôm ấy sau khi diễn xuất đã kết thúc, tôi về ký túc xá thu dọn vài bộ quần áo dơ chuẩn bị mang về nhà giặt. Nhan Dữ Dữ chưa về nhà, ngồi bên mép giường ngẩn người. Tôi nói: “Cậu không về nhà?” Đầu tiên là cô ấy cúi đầu xuống, rồi chột ngắc đầu lên cười thê lương với tôi một cái, tôi hơi bị nụ cười quý dị của cô ấy dọa sợ, lại hỏi cô ấy: “Cậu không sao chứ?” Cô ấy rầu rầu nói: “Mã Trác, đám chùng lần này tớ bị trúng kế người khác lừa rồi.”

Nói xong câu đó, cô ấy cứng ngắc người đổ thẳng xuống giường mình, dùng một chiếc gối bịt kín đầu.

Tôi tạm thời không rõ tình hình, cũng không muốn hỏi thêm, nên đeo cặp lên khoá cửa đi mất.

Lúc còn chưa đi ra khỏi cổng trường, tôi đã phát hiện một đám đông đang bao quanh lấy một người, ngay ở cổng trường. Kỳ lạ, ngày thường chỗ này sẽ không huyền ảo như vậy, nếu như là đánh lộn, thì bảo vệ nhất định cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Đợi tôi đi ngang qua, tôi mới phát hiện đây là Vu An Đoá. Cô ta còn chưa thay đồ biểu diễn ra, trong tay ôm hoa tươi, đang còn nghe nhãi nhép ra ngoài đường.

Tôi bắt giắc xoay đầu, quả nhiên trông thấy một chiếc xe màu xanh lá rất quen thuộc cũng đang đỗ bên đường.

Một người bước từ trên xe xuống, khiến cho tròng mắt của tôi giống như bị đóng băng ngay trong hốc mắt. Tôi bất chợt rất muốn biến thành một mảnh giấy trắng yếu đuối, tự mình đem mình gấp lại, gấp thành một miếng vuông vức nhỏ thật nhỏ, rồi cứ nằm như thế trên mặt đất, không bị bất cứ ai phát hiện, đương nhiên, quan trọng nhất là không để cho hán phát hiện. Nhưng hán đã trông thấy tôi, đáng tiếc chỉ có một giây thôi. Hán nhất định đã nhìn thấy tôi, tôi xác định. Sau đó, hán không chút do dự quay đầu đi, nhìn Vu An Đoá đang hào quang sáng chói ở phía trước mặt. Hán vừa cười vừa mở chiếc ô trong tay, nhẹ nhàng che đi hán và cô ta.

Lúc đó tôi mới phát hiện, trời không biết đã bắt đầu đổ mưa từ lúc nào, cảnh tượng này giống như một cái cớ vô cùng thoả đáng. Tôi ngoảnh mặt đi, miếng giấy vuông nhỏ tức tốc biến thành người giấy, rào bước như bay mà biến. Nhưng cặp chân không có một chút sức nào, cảm giác như đang sau đang có một vũ khí bén nhọn đâm xuyên qua lưng vậy. Mưa trên đỉnh đầu dường như chợt ngừng, tôi ngược đầu lên, mới phát hiện Tiểu Triết, cậu ta đi phía sau tôi, cầm ô che cho tôi.

“Không đem ô phải không?” Cậu ta nói, “Tớ đưa cậu.” Nói xong, cậu ta rút cánh tay kia ra như là rút kiếm, giành lấy cặp trong tay tôi, nói: “Nào, tớ xách giùm cậu.”

Cậu ta giành nhanh như thế, tôi còn chưa kịp phản ứng, cặp đã nằm trong tay cậu ta. Tôi vội vàng nói: “Không cần, để tự tớ đi.”

“Tiện đường” Cậu ta tức tốc trả lời tôi.

“Làm sao cậu biết?” Tôi hỏi.

“Dù sao tớ cũng đưa cậu, mưa to thế này mà.” Cậu ta nói xong, ngẩng đầu nhìn trời. Lúc cậu ta nhìn lên trời, ngốc nghếch thò đầu ra khỏi ô, thế là lúc cậu ta nhìn tôi lần nữa, mắt kính toàn là hạt mưa lấm tấm.

Tôi có chút động lòng, rút từ trong cặp trong tay cậu ta ra một miếng giấy lau mặt đưa cho cậu ta, cũng không đòi giành lại túi xách đó nữa. Chúng tôi cũng không đi sánh vai nhau trong mưa, mà một trước một sau. Cậu ta cứ vờn cánh tay thật dài ra, không cần nhìn tôi cũng biết là nửa người của cậu ta nhất định đang trong mưa, nhưng tôi cũng không nhắc cậu ta, một lần cũng không có, mãi đến khi chúng tôi đi đến trước cửa “Tiểu Khu Hoa Hương Dương.”

“Tớ đưa cậu vào trong”

“Không được.” Tôi nói. Lỡ để A Nam trông thấy, tôi thật có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Chúng ta chia tay ở đây là được.” Tôi nói, “Cậu bị ướt hết rồi, hơn nữa đã muộn như vậy, không lo tận dụng thời gian, sẽ không bắt kịp chuyến xe buýt cuối cùng nữa.”

“Được thôi.” Cậu ta cuối cùng đồng ý. Để đánh gãy cục diện bế tắc, tôi vươn tay lấy cặp lại từ trong tay cậu ta, cậu ta lúc ấy mới như sức tỉnh, cầm dù và cặp đều nhét hết vào trong tay tôi, rồi xoay người chạy vào trong mưa.

Khó khăn lắm tôi mới có thể cầm vững được chiếc ô cực lớn kia, trông theo bóng hình ướt sũng của cậu ta băng qua đường, chạy vào trong trạm xe ở phía đối diện rồi đứng lại. Cậu ta tháo kính trên mắt xuống, nhìn tôi cười rồi ra sức huơ tay.

Không biết vì sao, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng tôi vẫn xoay người, rất nhanh chóng rào bước vào trong tiểu khu. Nào ngờ vừa đi vài bước, liền trông thấy A Nam đang chạy tới đón. “Mã Trác? Từ xa thật xa ba đã nhìn thấy giống như là con, liền chạy tới xem một chút. Mưa to thế này, con cũng không gọi cú điện thoại, để ba tới đón con.”

“Không cần ạ,” Tôi nói, “Không phải là còn có ô sao?”

Ông cười ha ha, nhìn về phía sau lưng tôi một cái, có ý sâu xa nói: “Ồ, hình như có bạn học đưa con về ha, sao không giữ người ta lại bảo vô nhà ăn cơm?”

“Ba đang nói gì thế hả.” Không ngờ vẫn bị ông nhìn thấy. Tôi cuống lên, tìm cách lấy người chắn tầm nhìn của ông.

A Nam chỉ cười gật gù, nhưng vẫn vừa dòm ngó về phía bên kia vừa nói: “Được thôi, ba cũng đâu có nói gì chứ. Đi nào, mau mau về nhà làm cơm ăn, ba cũng đói rồi.”

Đêm ấy tâm trạng của ông rất tốt, trừ món tú canh gà của ông, ông còn đeo tạp dề vào làm cá chiên nước sốt, không cần đến tôi giúp đỡ. “Ba đã lấy được Chân Kinh từ bà con rồi, làm không khác của bà bao nhiêu đâu, con mà muốn học thì phải trả tiền công cho ba!”

Bữa cơm tối đó, tôi ăn đến no nê. Căn phòng bếp của căn hộ mới được lắp đèn chùm vô cùng sáng, không biết có phải do ánh đèn đưa đẩy hay không, lần đầu tiên tôi cảm thấy, âm thanh của cặp bát đĩa tiếp xúc với bàn ăn cũng nghe có vẻ đơn điệu buồn tẻ. Nhưng đêm đó A Nam nói chuyện đặc biệt nhiều, lại còn hỏi đến cả chuyện Vu An Đoá: “Cái cô bé mà mùa của trường tại con, đến cả báo cũng nhắc đến, thật là lợi hại, quán quân thế giới đấy chứ. Cùng năm với con, con có quen không?”

“Dạ không quen.” Tôi trả lời.

“Ồ.” Ông múc canh cho tôi, “Nhưng mà, cái cô bé đó giỏi thì giỏi thật, nhưng vẫn không giỏi bằng Mã Trác nhà mình. Mã Trác nhà mình học giỏi, đứng thứ nhất. Cái này gọi là mỗi người đều có sở trường riêng.”

“Lại tạo áp lực cho con!” Tôi xụ mặt.

“Ha ha.” Ông cười, “Tuần sau là sinh nhật con rồi, chúng ta cũng mời khách ở đâu đó, hẹn một ít bạn bè tới liên hoan một phen, hiện giờ kiểu này rất thịnh hành.”

“À.” Tôi không muốn mời bạn, cũng không muốn phụ ý tốt của ông, thế là tôi đánh đơn giản “à” một tiếng. Tuy không đồng ý, nhưng cũng không từ chối, cãi lý về bất cứ chuyện gì với ông vốn luôn không phải sở trường của tôi.

Đêm, tiếng mưa rơi lớn dần. Đã đếm không xuể đây là trận mưa xuân thứ mấy của năm nay rồi, rớt trên kính cửa sổ của căn hộ trên tầng 12. Giống như cung đàn đang nỉ non chuyện xưa, nghe đến rã rồi lờ tai. Cuối cùng tôi đứng dậy, từ trong chiếc cặp xách về nhà, nơi ngăn cặp sâu nhất, lấy ra miếng bùa hộ mệnh hần tặng cho tôi ngắm rồi lại ngắm. Đây là thứ mà tôi vẫn luôn muốn vứt nhưng vẫn cứ chưa đem vứt đi, tôi nhớ mãi câu nói kia hẳn đã nói với tôi: “Lấy xuống, sẽ chết người đấy.”

Sẽ chết người đấy sẽ chết người đấy sẽ chết người đấy sẽ chết người đấy sẽ chết người đấy.

Lòng tôi rối bời, mí mắt giựt như điên, đầu óc như bị lưỡi rắn liếm qua một cái, tê rần, lâu thật lâu không sao ngủ được. Trong trạng thái tâm tình bấn loạn, tôi lấy một bài cổ văn thuộc lòng ra đọc mà rồi rạc sai sót lung tung, rồi lại giận dữ lạ thường. Sau khi bẻ gãy một cây bút chì, tôi lấy từ trên giá sách xuống một cuốn luyện thi môn Toán dày cộm, bắt đầu giải đề một cách điên cuồng.

Không biết làm hết bao nhiêu trang giấy nháp, không biết làm đến mấy giờ, tôi mới lết lên chiếc giường con của tôi nằm sõng xoài, ấn lên huyết thái dương đang đau nhức, giả tựa chìm vào giấc ngủ.

hết

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6

Không có điều gì mới lạ dưới ánh mặt trời.

Nếu như dùng câu “kinh thánh” này để hình dung Thiên Trung, e rằng rất khó thành lập. Trong mắt tôi, so với những ngôi trường yên tĩnh hiền lành của chúng tôi ở dưới huyện, Thiên Trung chính là nơi doanh trại tập trung của các trò kỳ quái, mỗi ngày đều dễ dàng đề ra đủ thứ tin tức mới lạ.

Ngày thứ Hai này, ở cánh cửa sau của lớp chúng tôi tự dưng có một thông báo được dán lên đó, giấy trắng khổ to, chữ màu đỏ rực. Người dán là Nhan Dữ Dữ, đại ý của thông báo là như sau: Bồn nhân đang gặp tình huống hiện kim eo hẹp, số hiện kim cần gấp là 5000 đồng, xin các vị giang hồ bằng hữu hiệp lực tương trợ, giúp tại hạ vượt qua cửa ải này, tại hạ vô cùng cảm tạ. Số tiền vay mượn đảm bảo sẽ trả dứt trong vòng 1 tháng, cộng thêm 20% lợi tức để biểu đạt lòng biết ơn. Ai nguyện ý, xin tức tốc gọi điện. Số di động của bồn nhân: 138XXXX0453.

Tờ giấy này được dán lên cửa trong giờ nghỉ giải lao. Nhưng khiến cho Nhan Dữ Dữ trở tay không kịp chính là, thầy Sướng thế mà lại theo mọi người vào lớp ngay sau giờ nghỉ giải lao để kiểm tra vệ sinh. Thế là, bản thông báo vừa mới được dán lên, liền bị thầy Sướng dùng một tay xé ngay xuống trong tiếng cười của cả lớp.

Thầy vo tờ giấy mềm mại kia thành một cục, vút lên bàn học của Nhan Dữ Dữ.

“Em gặp khó khăn gì? Tôi cho em mượn được không?” Thầy Sướng dùng một ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn của Nhan Dữ Dữ, nói một cách không vui. Nhan Dữ Dữ ngoan ngoãn lượm cục giấy lên, nhanh chóng vút nó vào trong thùng rác phía sau lớp.

May sao thầy Sướng vào lớp là vì có chuyện khác cần tuyên bố, hoàn toàn không đặt tinh lực vào việc liên quan đến chuyện này. Nhưng tôi biết Nhan Dữ Dữ đang rất nghiêm túc, trông thấy bộ dạng cô ấy vỗ vỗ ngực, mặt như tro tàn sau khi thầy Sướng đi rồi, tôi liền biết là cô ấy thực sự đã rơi vào bước đường cùng. Nếu không, cô ấy sẽ tuyệt đối không dùng hạ sách rất mất mặt ấy. Nguyên một tiết học buổi sáng cô ấy luôn mất tập trung, đặt di động ngay dưới sách giáo khoa, lén lút ấn nút, phát ra những âm thanh “bíp bíp” rất không bình tĩnh. Ấn một hồi, không biết là do sợ ảnh hưởng đến việc học của tôi hay là sợ tôi nhìn thấy nội dung của tin nhắn của cô ấy, cô ấy dứt khoát xây lưng lại, đổi qua tay kia để gửi tin. Giữa giờ lên lớp, tôi vào phòng vệ sinh xong quay lại nghe thấy Tiêu Triết đang bình tĩnh nói với cô ấy: “Cậu là phải bị ăn một bài học.”

Cô ấy hung hăng lườm cậu ta một cái, đập sách trong tay bình bịch tỏ ý bất mãn.

Nhưng cô ấy vẫn khăng khăng giữ lấy chút quật cường của cô ấy, không mở miệng mượn tiền của tôi.

Mùa xuân ở thành phố này ngán ngùi giống như một tiếng huyết sáo, mùa hè đã rất ồn ào kéo tới. Đoạn cuối của tháng Tư, nhiệt độ cấp tốc tăng lên, có thể đánh hơi ra cái oi bức mà chỉ mùa hè mới có.

Người chịu ngồi trong lớp buổi chiều càng lúc càng ít đi, mọi người đều chọn về ký túc xá ngủ một giấc vào giữa trưa. Tôi không có thói quen ngủ trưa, phần lớn là ở lại trong lớp làm bài tập hoặc ôn bài. Trưa hôm ấy, tôi vừa làm xong một bài toán rất khó, ngay khi còn đang giục mắt, liền trông thấy có hai nam sinh từ lớp trên, đứng ngay trước cửa lớp chúng tôi ngo ngoe quanh quẩn, trông thấy tôi đang còn nhìn thẳng vào bọn họ, liền hỏi tôi: “Nhan Dữ Dữ đâu?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Bảo nó đừng có trốn.” Một người trong bọn họ nhìn quanh lớp học, kéo dài giọng ra, cũng không biết là đang nói với ai, “Nó mà có trốn đến chân trời góc bể, tiền này nó cũng vẫn phải trả lại thôi.”

Tôi cúi đầu xuống làm bộ không nghe thấy, tiếp tục đọc sách.

Buổi chiều Nhan Dữ Dữ cúp cua, không tới lớp. Chiều tối tôi ăn cơm xong quay về ký túc xá để lấy sách cần dùng trong tiết ôn bài buổi tối mới trông thấy cô ấy. Cô ấy dựa vào khung cửa ban công, đầu tóc rối bù, trên mặt mang dấu vết sung tẩy, tôi không biết chính xác là có phải đã bị người ta đánh hay không.

“Cậu sao vậy?” Tôi hỏi cô ấy.

“Không có gì, “ Cô ấy ra sức lắc đầu, “Trưa nay ông Sướng gọi mẹ tớ tới, tớ bị bà ấy cho ăn một cái bạt tai.”

Rốt cuộc vẫn bị người nhà biết được. Nhưng mà biết cũng là chuyện tốt, ít ra thì nợ cũng đã thanh toán giùm cho cô ấy chứ nhỉ. Tôi vỗ vỗ vai của cô ấy nói: “Đi rửa ráy chải chuốt lại một chút, tiết tự học buổi tối đã bắt đầu rồi, tớ đợi đi cùng cậu.”

“Mã Trác.” Cô ấy bất chợt níu lấy tôi, “Cậu có thể giúp tớ một việc được không?”

“Vẫn cần tiền hả?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy nghĩ một chút, nói: “Mẹ tớ đã giúp tớ trả lại tiền đặt cọc rồi, để lấy mớ hàng đó, tớ đã vay tiền nặng lãi, nếu mà tớ nói cho bà ấy biết, bà ấy ngay đến ý định giết tớ cũng sẽ có. Nhưng mà Mã Trác, tớ nói ra cậu cũng không tin, lô hàng đó của tớ bị đánh cắp một cách rất khó hiểu. Tớ chỉ muốn làm cho ra là ai trộm thôi, không thể nào cứ ầm ồ mà nuốt trôi cái vụ thua lỗ này.”

“Cậu bị mất ở đâu? Có đầu mối gì không?”

Cô ấy lắc lắc đầu bảo: “Tớ đi lấy hàng, rõ ràng là bỏ vào trong cặp, nhưng lúc tớ về đến trường, chúng nó cứ thế mà mất tích một cách khó hiểu như vậy. Mã Trác, cậu đi hỏi Thuốc Độc giúp tớ được không, hẳn nhất định biết đầu đuôi ra sao. Nếu hẳn đồng ý tìm hàng về lại giùm tớ, tớ có thể trả hẳn 1000 đồng làm thù lao.”

“Vi sao cậu không đi tìm Vu An Đoá?” Tôi hỏi.

“Cái con khốn vô liêm sỉ đó.” Nhan Dữ Dữ nói, “Nó nói cái gì nó cũng không biết, không đáng gì đến nó.”

“Vậy rốt cuộc là cậu thiếu bao nhiêu tiền?”

“Nếu như tuần sau mà không trả, tiền vốn cộng với lãi ít nhất là 2500 đồng.”

Trời, rốt cuộc là cô ấy mượn tiền hay là mượn mạng đây!

Cô ấy nói: “Lần này tổn thất của tớ rất lớn, không chỉ có tiền, mà còn có uy tín của tớ. Sau này không biết là còn có ai dám mua đồ của tớ nữa hay không.”

Tôi xoay người, rút cuốn sổ tín dụng của tôi từ trong túi ra, mỗi lần A Nam cho tôi tiền, tôi đều không dùng hết, đem chúng nó gửi hết vào trong nhà băng bên cạnh trường học, tôi mở ra nhìn một chút, con số trên đó là 2270 đồng. Tôi nghĩ, chỉ ít cũng đủ cứu nguy cô ấy một phen đi.

“Cầm lấy.” Tôi nói, “Mặt mã tớ sẽ viết cho cậu.”

“Mã Trác,” Cô ấy sắp khóc tới nơi, “Tớ biết làm sao để đền đáp cậu.”

“Cầm lấy đi, cũng không phải là cậu không trả lại, một kiếm được tiền trả tớ sau.” Tôi nói, “Mau đi đi.”

“Nhất định!” Cô ấy cầm cuốn sổ tiết kiệm của tôi ra đến cửa, lại quay đầu lại nói với tôi, “Cuối cùng tớ đã hiểu ra, vì sao những tên con trai ấy đều thích cậu, Mã Trác, tớ tự cảm thấy mình thua kém.”

Lời khen ngợi này, tôi hoàn toàn không dùng tới được. Tôi làm như thế, chỉ vì tôi khó quên được đêm tuyết ấy, cô ấy nắm lấy tay tôi, nói với tôi một cách kiên định: “Chúng ta là bạn bè, tớ không thể cứ thế mà để mất cậu được.”

Đây là lần đầu tiên tôi được nếm trải sự ấm áp của tình bạn, thật ra tôi vẫn chưa từng quên bao giờ. A Nam đã sớm dạy tôi phải hiểu cách làm một người biết ơn, tôi tin rằng, nếu như ông biết tôi làm như vậy, cũng nhất định sẽ ủng hộ tôi.

Tôi vốn tưởng Nhan Dữ Dữ chỉ cần trả xong tiền, sự tình sẽ được trời quang mây tạnh. Nào biết một cơn sóng chưa yên, đợt sau lại xô tới. Buổi tối thứ Sáu lớp chúng tôi có cuộc thi kiểm tra môn Toán, cho nên không được nghỉ, Nhan Dữ Dữ nói muốn cảm ơn tôi, khẳng khái đòi kéo tôi đến căng tin, dùng một bữa tiệc linh đình. Tôi nói với cô ấy không cần thiết, nhưng cô ấy rất kiên trì.

“Chúng ta gọi một món canh một món rau.” Nhan Dữ Dữ nói, “Nếu không để cho tớ tỏ chút lòng này, tớ sẽ cứ khó chịu đến độ ăn cơm không vô.”

Tôi không khuyên can nổi cô ấy, chỉ đành đón nhận ý tốt của cô ấy. Nhà ăn là nơi học sinh ngày thường dùng để cải thiện món ăn, hôm ấy lúc chúng tôi đi, thời gian đã hơi muộn, người ngồi ăn ở đó đã không còn bao nhiêu. Tôi trông thấy Vu An Đoá, cô ta ngồi cùng với vài nữ sinh, cười nói rộn ràng không biết đang nói cái gì, trước mặt bọn họ là 7,8 chai bia. Bọn họ thật là đã làm phản rồi, dám to gan lớn mật ngồi ngay chỗ trường mà ngهنh ngang uống rượu, cũng không biết rượu lấy từ đâu ra. Lúc chúng tôi đi ngang qua bọn họ, Nhan Dữ Dữ đột ngột dừng bước đứng yên, nhìn chằm chằm vào Vu An Đoá. Nhìn không lâu sau, cô ấy bước xầm xầm tới, đi thẳng đến trước mặt cô ta, một tay tóm lấy mặt dây chuyền trước ngực cô ta hỏi: “Đây là gì?”

“Mặt dây chuyền.” Vu An Đoá lạnh lùng nói, “Nhìn đồ xin dùng mắt, đừng có hờ tít là dùng tay chụp.”

“Đây là đồ của tao,” Nhan Dữ Dữ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mày lấy từ đâu ra, tốt nhất là cho tao một lời giải thích, còn không, thì theo tao tới văn phòng bảo vệ của trường một chuyến.”

“Của mày?” Vu An Đoá cười nói, “Trên đây có ghi tên Nhan Dữ Dữ của mày à?”

“Tao có nhân chứng!” Nhan Dữ Dữ nói một cách kích động, “Không tin mày tới ký túc xá nữ hỏi xem, mọi người đều biết mặt dây chuyền này, nó, họ, Nhan!”

Tôi cũng tiến tới vài bước, định thần nhìn một cái, quả nhiên là sợi dây đó, cổ người máy bé xíu, mặt thủy tinh, dùng lời của Nhan Dữ Dữ mà nói, trăm năm khó gặp, tình phẩm độc nhất vô nhị. Vì sao nó lại treo trên cổ của Vu An Đoá?

“Nhân chứng?” Vương Du Duyệt hất một cái đẩy Nhan Dữ Dữ ra, nói, “Đây là thứ tao đi cùng với Vu An Đoá ra Hoa Tinh mua đấy, tao cũng có thể làm nhân chứng!”

“Mày tưởng tao ngốc à?” Nhan Dữ Dữ vẫn dùng cánh tay trái giữ chặt lấy mặt dây chuyền trên cổ Vu An Đoá, quay đầu qua hỏi Vương Du Duyệt.

“Trên mặt mày treo băng đấy đấy.” Vương Du Duyệt cười lạnh, nữ sinh xung quanh hòa vào, dùng đũa gõ loạn lên trên ly thủy tinh, không biết đang hào hứng cái gì.

Nhan Dữ Dữ không biết từ lúc nào đã gơ tay phải lên, táng một cú vào mặt của Vương Du Duyệt. Vương Du Duyệt không kịp dè chừng, nhưng phản ứng cực nhanh, lập tức cầm một đĩa thức ăn trước mặt lên vút thẳng vào người Nhan Dữ Dữ, đồng phục của Nhan Dữ Dữ bị làm toàn thịt thái chỉ xào nước mắm, cô ấy dùng sức hất tay tôi ra, xắn tay áo lên lao bổ nhào vào người Vương Du Duyệt, nhưng rất rõ ràng, bất kể là sức lực hay là bất cứ phương diện nào khác, cô ấy không phải là đối thủ của bọn chúng. Đám nữ sinh đang ngồi đua nhau đứng hết lên, có một người rất cao trong bọn chúng còn dùng cả đầu đũa nhắm vào phía dưới bụng của cô ấy đâm loạn lên. Tôi khó khăn lắm mới len được vào giữa, đỡ cho cô ấy rất nhiều cú, rồi mới cứu được cô ấy ra từ đám đông hỗn loạn ấy.

Hai người chúng tôi phải đối diện với 5 người bọn chúng.

Nhan Dự Dự vẫn còn không bỏ qua, cô ấy đứng trước mặt quần chúng còi đồng phục đang nhỏ đầu tòng tòng ra, giờ lên cao thật cao, vẫn còn đang gào rống: “Tao đem bộ đồng phục này lên văn phòng hiệu trưởng, chết mẹ nó hết bọn này!”

“Là mày ra tay trước.” Nữ sinh dáng cao kia chỉ vào Nhan Dự Dự, không khỏi nhắc nhở cô ấy một cách châm biếm.

Chúng tôi không có bất cứ ưu thế nào.

Lúc này trong nhà ăn đã không còn ai tới ăn nữa, nhưng đám nhân viên phục vụ ít ỏi trong nhà ăn đều đang tụ tập ở một góc phòng dùng cơm, vốn chẳng buồn để ý gì đến chúng tôi. Tôi sợ Nhan Dự Dự sẽ còn bốc đồng nữa, nên kéo cánh tay đang giờ cao của cô ấy xuống, nắm chặt trong tay của mình.

“Còn đánh hay không?” Vu An Đoá cuối cùng cũng lên tiếng, không chút nghi ngờ, cô ta đang đóng vai dân dân chỉ, hoàn toàn không giống với Vu An Đoá nhón chân trên sân khấu bộ dạng ưu mỹ như thiên nga. Cô ta là một con người thần bí nhiều bộ mặt, khó trách được hẳn có tình cảm đặc biệt đối với cô ta. Tôi thể mà lại còn có thể thất thần đi nghĩ.

“Trả tao! Đục chết mày! Quân trộm, ăn cướp!” Nhan Dự Dự đỏ hoe mắt, tuy không còn tiếp tục xông lên, nhưng giọng điệu vẫn còn rất mạnh mẽ.

“Đừng nóng nảy!” Tôi giờ hết hai cánh tay ra ngăn Nhan Dự Dự lại.

“Mã Trác cậu ngăn nó làm gì?” Vu An Đoá nói, “Cho nó tới đây, tôi muốn xem coi ai đục ai.”

“Cần gì phải vậy,” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta nói, “Sự việc làm ầm lên thì đối với ai cũng không tốt.”

Cô ta cười, bắt giác khom mình, dây chuyền lọt vào trong cổ cô ta, bị quần áo che hết phần nửa, sau đó cô ta nói: “Được rồi, hôm nay bọn tôi có người đang mừng sinh nhật, tôi cũng không muốn làm hỏng không khí, nhưng cái tát kia của Vương Du Duyệt không thể nào ăn khơi khơi, bọn cậu nói xem, phải làm thế nào?”

“Làm cái con mẹ mày!” Nhan Dự Dự nói, “Mày mà không trả lại dây chuyền cho tao, tao nhất định không để mày yên, chúng bây mà dám động đến một cọng lông cọng tóc tao, tao có thể làm cho chúng mày cút hết ra khỏi Thiên Trung, tin hay không tùy chúng bây!”

“Tao chính là không tin.” Vu An Đoá tỏ thái độ rất cứng rắn nói, “Nếu mày cầu xin tao, mày ra tao còn có thể nói cho mày biết chút gì đó, thái độ mày như vậy, tao nói rõ cho mày hay, không có cửa!”

Tôi thật không ngờ tính khí của Nhan Dự Dự nóng như vậy, cô ấy vừa nghe lời này xong, khuôn nguyên chiếc cặp bự sau lưng nhắm ngay mặt Vu An Đoá mà quật, Vu An Đoá tránh không kịp, bị cô ấy quật trúng đầu, cô ta ôm lấy đầu chạy vào giữa đám đông trốn, những đứa con gái đứng xung quanh đều lo vẩy lấy cô ta, thò tay bắt lấy quần áo của Nhan Dự Dự. Tôi điên cả đầu, mắt trông thấy một màn ẩu đả lại sắp sửa bắt đầu, may là toán bảo vệ kịp thời chạy tới, bọn họ cuối cùng mới bị tách ra.

“Cha mẹ em trả không biết bao nhiêu tiền đưa em tới đây đúng không? Tôi cho em biết, đây là nơi thi lên đại học, không phải là nơi cho em đánh lộn!” Một ông chú cao to dẫn đầu lôi Nhan Dự Dự ra một bên, còn đẩy cô ấy một cái, “Mau đi về lớp cho tôi, lần sau mà còn để cho tôi thấy nữa, sẽ phải theo tôi vào văn phòng bảo vệ nói chuyện!”

Giữa những tiếng cười khinh mạn của bọn chúng, Nhan Dự Dự lượn cặp của mình lên, sai từng bước lớn ra khỏi căng tin.

Kết quả bữa tối hôm đó là tôi mời cô ấy ăn — hai cái bánh bao khô, một bình nước khoáng, bởi vì trừ những thứ đó ra, không mua được bất cứ gì khác nữa. Nhìn dáng vẻ chật vật của cô ấy cúi đầu nuốt bánh bao là biết ngay cô ấy đang sắp tức điên rồi.

“Quên đi,” Tôi khuyên cô ấy, “Làm cho rõ sự tình rồi hẵng đi cãi với cô ta cũng không muộn.”

“Độc nhất vô nhị!” Nhan Dự Dự giờ một ngón tay lên trước mặt tôi, “Cậu có biết cái gì gọi là độc nhất vô nhị không? Đây chính là sợi dây chuyền của tớ, đồ của tớ, xưa giờ tớ đều chưa bao giờ nhận lầm.”

“Cô ta liệu có phải là mua lại từ tay tên trộm?”

Nhan Dự Dự nói: “Căn cứ theo những gì tớ hiểu về nó, ngoại trừ việc mua đồ cho Thuốc Độc, nó sẽ không nỡ bỏ món tiền đó ra, cho nên, nhất định là có người mua cho nó, nhưng mà cứ đợi mà xem, tớ nếu mà không ép cho ra câu trả lời, coi như uống công tớ đi theo con đường này.”

“Cậu định làm gì?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy nghĩ xong trả lời tôi: “Để tớ nghĩ.”

Cô ấy hoàn toàn không nghĩ quá lâu, ngày hôm sau trong tiết công nghệ thông tin, bảng BBS của Thiên Trung có thêm một tiêu đề mới, tên của tiêu đề là: “Là Quán Quân, Hay Là Quân Ăn Trộm?” Không chỉ đính kèm hình Vu An Đoá đeo sợi dây chuyền kia đi ăn mừng thắng lợi và ghi rõ ràng các đặc điểm của sợi dây chuyền đó, mà còn đặc biệt dùng tin tức liên quan đến giải thưởng của cô ta để mà liên kết, hoàn toàn thật hao tổn rất nhiều tâm sức.

“Đây là biện pháp của cậu?” Tôi dùng QQ hỏi cô ấy.

“Đừng vậy!” Nhan Dữ Dữ nhanh chóng gõ chữ trả lời tôi, còn dùng chữ lớn màu đỏ, “Tớ phải khiến cho hết thầy mọi người nhìn thấy, đồ bị mất của tớ đã xuất hiện! Nếu như nó bị oan uổng, thì đưa chứng cứ ra đây!”

“Không thể giải quyết trong hoà bình sao?”

“Tớ chưa trả thù, là đủ hoà bình rồi.” Cô ấy trả lời tôi.

Tiêu đề này chưa được vài hôm đã bị xoá mất, nhưng chiến tranh đã bắt đầu đến mức độ không thể kiểm soát được nữa. Trưa hôm ấy, Nhan Dữ Dữ đang còn trong buồng tắm gội đầu, đột nhiên, tôi nghe một tiếng thét xé gan xé phổi.

Lúc tôi xông vào, thấy ngay Vương Du Duyệt mang một vẻ mặt rất hài lòng vứt một thứ gì đó màu kem ra ngoài cửa sổ, sau đó chạy như bay về lại phòng ký túc xá, đóng cửa sắt khoá lại. Còn Nhan Dữ Dữ thì xách phích nước nóng từ trong buồng tắm xông ra. Cô ấy chạy đến trước cánh cửa sắt đóng chặt kín, cầm một phích nước nóng cực lớn liệng thẳng vô, “Bang” một tiếng, phích nước va vào cửa sắt, ruột phích bê tan nát.

Nhan Dữ Dữ thở hồng hộc, trên đầu là từng cụm bọt xà phòng, nước xuôi theo mớ tóc ướt sũng của cô ấy lọt vào trong cổ áo.

Tôi chạy tới kéo cô ấy ra, tránh xa đám mảnh sành, hỏi cô ấy bị gì vậy.

Cô ấy dùng đôi mắt đỏ quạch nhìn tôi một cái, không nói gì, lại chạy vào trong buồng tắm, mở nước hết cỡ, gội đầu của mình.

Hôm đó cô ấy gội đầu mất hết nguyên một tiếng rưỡi đồng hồ.

Sau đó tôi mới biết, thứ Vương Du Duyệt vứt đi, là bao cao su. Nó đổ đầy ấp nước vào trong một bao cao su, trút hết lên đầu của Nhan Dữ Dữ.

Hôm ấy Nhan Dữ Dữ gội tóc cho đến tiết buổi chiều thứ nhì mới vào lớp, cả một buổi chiều cô ấy chỉ nói bốn chữ: “Nợ máu trả máu.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Sáng thứ Bảy, tôi đang ở nhà.

A Nam không có đó, nhưng có bà. Bà nói với tôi A Nam đi Hà Nam đưa hàng, phải hai hôm nữa mới về. Biết tôi vẫn còn chưa ăn sáng, bà làm cho tôi một bát mì, rồi còn cho thêm một trái trứng chiên. Thật ra tôi không đói chút nào, nhưng tôi vẫn kiên trì ăn hết nó. Mắt trông thấy tôi húp đến giọt nước mì cuối cùng, bà chợt thờ dài nói: “Đã lớn thế này rồi.”

Một tiếng thờ dài này khiến cho lòng tôi hoảng loạn như kẻ trộm. Đối với sự lường gạt liên quan đến thân phận của tôi, không biết đến ngày nào mới có thể hé lộ ra dưới ánh mặt trời. Bà cụ không có chút quan hệ máu mủ nào với tôi này phải nên có một đứa cháu trai hoặc cháu gái ruột thịt, đây là quyền lợi của bà, tôi không nên lấy đi quyền lợi đó của bà.

“Mã Trắc.” Bà như có chút suy tư hỏi, “Ba con tìm cho con một người mẹ được không?”

Tôi trì hoãn một chút, rồi nhanh chóng đáp: “Đương nhiên được ạ.”

“Cũng không biết phải đi đâu tìm,” bà lại thờ dài, “Yêu cầu của ba con lại cao, trong lòng lại cứ thương nhớ mẹ con, khi nào thích hợp, con khuyên ba con dùm cho bà nhé. Người cũng đã khuất bao nhiêu năm rồi, ba con dù sao cũng phải tiếp tục sống chứ, con đã lớn thế này, cũng nên hiểu chuyện rồi, đúng không?”

“Dạ.” Tôi trả lời, bưng bát mì lên, chuẩn bị đem vào trong bếp rửa sạch, bà giành lấy nó, nói: “Con đi học bài đi, đừng có lo. Ba con kêu bà lên đây, chính là để lo cho con mà.”

“Bà ơi, bà có thể về lại dưới huyện đi chơi mát chược.” Tôi nói, “Mình con sống không sao đâu.”

“Chuyện chung thân đại sự của ba con còn chưa giải quyết xong, bà chẳng có lòng dạ nào cả.” Coi bộ bà có vẻ như vì chuyện này mà âu lo chổng chất, ngay cả đến những sợi tóc bạc đã nhô ra mà cũng không có hơi sức đâu đi để ý đến chúng nữa.

Buổi chiều thứ Bảy, tôi ở trong phòng ôn bài, bà ở ngoài ban công phơi chăn, chuông cửa chợt vang lên. Tôi chạy ra mở cửa, phát hiện kẻ đứng ngoài cửa lại là Tiêu Triết, cậu ta đeo cặp táp, trong tay bê một món đồ trông như một chậu hoa nhỏ, cười hi hi nói với tôi: “Thật sự là ở chỗ này, thế là tớ đã không tìm nhầm.”

“Cậu tới làm gì?” Tôi hỏi cậu ta.

Cậu ta đưa cái bồn màu xanh lá nhỏ nhỏ kia cho tôi nói: “Đến đưa cho cậu cái này, có thể nở hoa đấy, tin không?”

“Cậu làm sao biết được nhà tớ ở đây?” tôi không nhận đồ của cậu ta, sự kinh ngạc của tôi chỉ có thể dùng từ “sững sờ” lại để hình dung. Lẽ nào cậu ta theo dõi tôi?

“Là ai thế?” Bà đứng ở cửa ban công hỏi.

“Thưa bà, là con, con là Tiêu Triết, bạn học của Mã Trắc.” Tiêu Triết đứng ngoài cửa tự tiện lớn tiếng trả lời. Vừa trả lời còn vừa nhón nhón chân ngoáy vào trong nhà chào bà tôi. Bất lịch sự như thế, một tên con trai càn rỡ chạy tới nhà của nữ sinh mà đập cửa, tôi thật chưa từng gặp qua.

“Cảm ơn. Có chuyện gì đợi tới trường rồi nói sau đi.” Tôi giật lấy bồn cây nhỏ màu xanh trong tay cậu ta, sau đó đóng sầm cửa lại.

Cảm ơn trời đất, cậu ta không tiếp tục bấm chuông, hơn nữa rất nhanh chóng, tôi đã nghe thấy tiếng bước chân của cậu ta đi xuống lầu, nhưng tôi vẫn còn bụng cái chậu kiểng khi gió hoa không ra hoa cây không ra cây kia, sững sờ đứng hít một hơi khí lạnh.

“Bạn trong lớp tới tìm con có chuyện gì vậy?” Bà tôi nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa.

“Dạ cậu ta tới đưa một món đồ.” Tôi nói, “Đi rồi ạ.”

“Không mời vào nhà ngồi?” Bà bảo.

“Bà đừng để ý đến cậu ta, cậu ta dở hơi.” Tôi nói một cách không vui.

“Ngày mai sinh nhật, con muốn ăn món gì?” Bà bắt chợt hỏi tôi.

Đúng rồi, sinh nhật tới rồi. mấy hôm trước A Nam còn nhắc nữa, bà mà không nói tôi thật sự không nhớ tới. Đáng tiếc A Nam không có nhà, còn không làm chút thức ăn ngon, uống với ông một chút rượu, cũng không gọi là tệ.

Cứ như thế, Chủ Nhật hôm đó, tôi ăn một bữa trưa phong phú, nhưng chỉ có hai bà cháu chúng tôi.

Tôi vốn tưởng A Nam sẽ gọi điện thoại về, kết quả cũng không có.

Có lẽ là ông bận bịu đến quên hết tron, quên cũng tốt, khỏi bị ông ép tôi liên hoan cùng với bạn bè gì gì đó. Không biết là ai phát minh ra cái “phong tục” ăn mừng sinh nhật này, tôi thì vẫn mãi không sao quen được. Trước đây dưới Nhã An, sau đó ở Thành Đô, tôi đều chưa từng mừng sinh nhật. Ngày sinh nhật của đứa trẻ chính là ngày lâm nạn của người mẹ, nhưng đối với tôi mà nói, đó cũng chưa từng là một ngày dễ chịu đối với tôi, bởi vì vào ngày này, tôi luôn dễ dàng bị rơi vào trong vũng lầy của ký ức hơn ngày thường.

Tối hôm ấy, bà tôi kiên trì bắt tôi ăn xong bữa tối rồi mới được quay về trường, cho nên lúc tôi tới trường, tiết tự học buổi tối đã sắp bắt đầu. Tôi gặp thầy Sướng trong hành lang dãy lầu toán, thầy gọi tôi lại bảo: “Mã Trắc, thầy đang còn tìm em đấy! Tối đây giúp thầy một việc, được không?”

Bởi vì thành tích của tôi khá, cho nên học kỳ này tôi bị chọn làm lớp phó học tập, nhưng những công việc tôi làm thì rất ít, cho nên lúc thầy Sướng nhờ tôi vào văn phòng để đăng ký phòng học cho buổi học thêm cuối học kỳ cho cả lớp, tôi rất tình nguyện. Không ngờ lại chạm mặt Vương Du Duyệt ở trong dãy lầu văn phòng, lúc tôi đi ngang qua nó, nó chợt gọi tôi lại: “Ê! Mã Trắc!”

Tôi lơ nó.

Nó tiến lên thêm một bước, cản đường tôi lại, nhìn ra phía sau lưng tôi một cái, nói: “Nhan Ôsin hôm nay không đi học à?”

“Cô ấy có lẽ không rảnh rồi như cậu.” Tôi nói.

Nó không lấy làm phiền lòng, nhếch mép cười, sau đó phun ra một câu từ giữa kẽ răng: “Đừng có mong người ta sẽ thích mày, trừ Vu An Đoá ra, hẳn sẽ không yêu bất cứ ai cả. Chỉ là chơi đùa, mày có hiểu không?”

“Không có hứng thú.” Tôi lạnh lùng nói.

“Ha ha. Nhan Dữ Dữ có phải là học cách mạnh mẽ từ mày? Đáng tiếc, cái miệng kia của nó chỉ e là sẽ không mạnh nổi nữa đâu á!” Nói xong câu đó, nó đắc ý vênh vác mặt lên rồi đi mất.

Tôi nhìn theo bóng lưng của nó, thật béo. Nhan Dữ Dữ nói không sai chút nào, điệp lục tổ (1) tràn ngập trong cái đầu ngu của nó, thứ con gái này, bởi vì đi lo cho bạn bè mà đến cả bản thân mình cũng thường quên mất, sống như thế trên đời thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhưng mỗi người đều có cách sống riêng, chỉ cần nó không ảnh hưởng đến tôi, liên can gì đến tôi?

(1) Trong quyển 1, Nhan Dữ Dữ gọi Vương Du Duyệt là “Vương Lục Diệp” (Lá Xanh, có nghĩa là kẻ sắm vai phụ), mắng VDD là đầu toàn lá nên ngu, chỉ biết đi xách dép cho Vu An Đoá.

Đợi tôi vào văn phòng làm xong xuôi hết việc, quay về lớp, sắc trời đã tối. Hết thấy mọi phòng học khác đều đèn đuốc sáng rực, trừ lớp của chúng tôi.

Tôi đi tới cửa mới phát hiện đèn trong lớp đều bị tắt hết. Lẽ nào tối nay không có tiết tự học? Tôi khẽ đẩy cửa mở, thò đầu vào, đèn chợt bật sáng lên, đỉnh đầu tôi bị thứ gì đó nhẹ nhàng đụng vào một cái, tôi ngẩng đầu, là một chiếc thau đựng đầy vụn giấy ngũ sắc, rắc xuối từ trên đỉnh đầu tôi xuống, rớt vào trong tai tôi, trong áo tôi. Các bạn học bùng lên một tràng pháo tay vang dội. Tôi bèn lên hắt giấy vụn từ trên đầu xuống, mờ to mắt nhìn đèn ở trên đầu, đã bị bọc lại bằng một lớp giấy lụa mỏng, có đỏ có xanh, cả một lớp học liền mang một dáng vẻ mới, trở nên mộng lung huyền ảo.

Trò gì thế này?

Tôi giẫm lên giấy vụn bước vào trong lớp, tất cả mọi người đều giống như từ ngời lên từ mặt đất, chợt vây quanh lấy tôi, trong đó có hai cô nữ sinh ra sức mà đẩy, mãi cho đến khi tôi bị đẩy đến chính giữa khoảng trống.

Lúc bấy giờ tôi mới trông thấy, chính giữa khoảng trống được bao vây bởi bàn học và ghế ngồi, là bàn học của tôi. Mà thứ được đặt ở trên bàn học, là một chiếc bánh ngọt và một bó hoa tây cúc tươi.

Đồng thời lúc ấy, tôi nhìn lên bảng một cái, một hàng chữ rất lớn được trang trí bằng đèn Giáng Sinh ngũ sắc sặc sỡ:

“Chúc Bạn Mã Trác Sinh Nhật Vui Vẻ!”

Cái này là từ đâu ra? Quy định lớp? Phần thưởng học sinh giỏi? Một bí mật lớn như thế, một party long trọng như thế, coi bộ chỉ có mình tôi là không hay biết gì. Tất cả mọi bạn học, bao gồm cả thầy Sướng đang còn khoanh tay tán thưởng kia, đều dùng bộ mặt tươi cười đón lấy vẻ mặt ngờ ngác và một bụng đầy nghi vấn của tôi.

Thầy Sướng giơ tay ra dấu “im lặng,” mọi người mới ngừng cười đùa.

Thầy Sướng bắt đầu phát biểu: “Hôm nay, là sinh nhật 16 tuổi của bạn Mã Trác. Chúng ta tổ chức cho bạn Mã Trác một bữa liên hoan đặc biệt tại nơi này. Hy vọng tối nay sẽ không chỉ là một kỷ niệm quý báu trong cuộc đời của bạn Mã Trác, mà cũng có thể thành một kỷ niệm quý báu của mỗi một học sinh trong lớp 10/7 của chúng ta, bởi vì chúng ta cùng nhau đi qua tuổi 16 của chúng ta, đi qua một quãng thời gian thanh xuân nhất tươi đẹp nhất trong cuộc đời, chúng ta cùng mang một danh từ chung, gọi là “bạn học.” Chúng ta hãy cùng nhau hát bài hát chúc mừng sinh nhật, chúc phúc cho Mã Trác, cũng chúc phúc cho chúng ta, chúc chúng ta đều có một ngày mai tươi đẹp sán lạn!”

Lời của thầy Sướng vừa dứt, tiếng hát chúc mừng sinh nhật của mọi người đã cùng nhau vang lên. Tôi tìm kiếm Nhan Dục Dục trong đám người tới tới lui lui, kỳ lạ không phát hiện ra bóng dáng của cô ấy.

Vẫn là Tiêu Triết, chủ động chạy vào chính giữa lớp học, móc ra một chiếc bật lửa, đốt lên 16 cây nến sinh nhật cho tôi.

“Em có thể có 3 lời ước.” Thầy Sướng nói, “Nhất định có thể biến thành sự thật.”

Tôi nhắm mắt lại, hai tay chắp vào nhau, cúi đầu xuống. Trong một khắc đó, lớp học im phăng phắc, không nghe được một âm thanh nào cả. Không biết có phải là do đang ồn ào tự dưng im bật, tôi cảm thấy bốn bề quá đổi tĩnh lặng, giống như đã bước vào một nơi hoang dã không người, ngay cả thiên nhiên bao la cũng mất đi hết thảy mọi âm thanh.

“Ba điều ước?” Trong lòng tôi nghĩ, tôi nên ước điều gì?

Loại chuyện ước mơ xa hoa này, xưa nay vốn chưa từng phát sinh trên người tôi. Tôi giống như chẳng có ước mơ gì, lại giống như có rất nhiều rất nhiều mơ ước. Có thể là do thời gian tôi đắn đo quá lâu, đang lúc tôi còn chưa kịp chỉnh lý đầu óc sắp xếp lại những ý nghĩ chân chính của mình, rất nhiều bạn học đã xông lên, thổi tắt nến giùm cho tôi.

Nhưng mà, tôi vẫn bị một điều ước xẹt ngang qua trong đầu tôi khiến cho bản thân tôi bị dọa sợ chết khiếp!

Tôi gắng sức mở thật to mắt, nhìn các bạn xếp thành hàng, thay phiên nhau tiến đến bên tôi. Nhất định là đã tập dợt từ trước, bọn họ rất trật tự, lời chúc của mỗi người càng lúc càng nghe càng cảm động. Tôi bất chợt cảm thấy, cánh cửa đã đóng chặt bao năm trong tim tôi hình như đã kéo kẹt một tiếng, rồi hé mở, giống như một người bị ngập trong nước bỗng được kéo lên trên mặt nước, lại được hít thở dưỡng khí. Nói thật thì cho dù ở trong mơ, tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ có một sinh nhật giống vậy, chưa từng nghĩ sẽ trở thành nhân vật chính bằng cách này; càng chưa từng nghĩ, tuổi 16 của tôi, sẽ có một mở đầu đẹp để ám áp như vậy.

52 tấm thiệp.

Mỗi một tấm mang phong cách không giống nhau, có tấm màu mè hoa lá hệt, có tấm đơn giản nhã nhặn; mỗi tấm thiệp, giống như đại biểu cho một con người. Tôi cúi đầu đọc từng tấm một.

“Mã Trác, trong mắt tớ, cậu là một cô gái dũng cảm nhất, kiên cường nhất, trước giờ chưa từng nói là thích cậu, nhưng thật sự thích cậu, chúc cậu sinh nhật vui vẻ! —Vân Yên.”

“Mã Trác, cậu biết không, mỗi ngày tớ đều nói với bản thân, thành tích của mình nhất định phải bắt kịp cái con nhò phía tầng dưới tớ, cho dù là đầu óc của nhò đó được làm bằng máy vi tính đi nữa, mình cũng muốn đua với nó, sinh nhật vui vẻ, cố gắng lên nhé! —Ngô Đan.”

“Hey! Cậu có biết tên tớ là La Mã không, tuy La Mã không phải được tạo thành trong một ngày, tuy là từ đầu năm lớp 10 tới giờ lời chúng ta nói với nhau chưa tới 3 câu, nhưng tớ vẫn hy vọng cậu nhớ được tớ, một nam sinh hâm mộ cậu! Chúc mừng sinh nhật! Chúc phúc mãi mãi! — La Mã!”

“Sinh nhật đến rồi, già đi một tuổi rồi. Nhưng mà cảm không được khóc đầu đầy, biết không, cậu vẫn đẹp nhất lúc cậu cười. Trong lòng tớ, cậu mới là hoa khôi của Thiên Trung, chúc hoa khôi sinh nhật vui vẻ, ngày càng thêm đẹp! — Yêu quý nhất của cậu: Dự Dự.”

.....

Ôi, người chưa tới, thiệp đã tới. Rốt cuộc là cô ấy đang làm trò gì thế?

Tôi không kịp đọc kỹ từng tâm ý của mỗi tấm thiệp, chỉ muốn nói lời cảm ơn. Nhưng đến khi thầy Sướng bảo tôi nói đôi câu, tôi chỉ có thể nghĩ ra được một câu: “Mọi người vì tớ mà hy sinh thời gian của tiết tự học buổi tối.” Đám nam sinh la ó ngắt lời phát biểu không có chút sáng tạo nào của tôi: “Đầu có đầu, mỗi ngày mở party thì bọn tớ mới vui vẻ, thầy kệ mở bài tập đi!”

Thầy Sướng không hề tức giận chút nào, chỉ sau khi mọi người cười ồ lên xong, thầy mới ra hiệu cho mọi người im lặng.

“Muốn được chia nhau chiếc bánh sinh nhật ngọt ngào cùng với Mã Trắc thì còn phải đợi thêm một lúc nữa. Hôm nay là ngày sinh nhật của Mã Trắc, chúng ta chơi một chút trò chơi, mỗi tổ cử ra hai bạn, tổng cộng là 16 người, chia thành hai tổ, cùng nhau chơi trò nói thật hoặc là mạo hiểm, nhé?”

Cả lớp khích động không thôi, có vẻ như mọi người đều khá rành trò chơi này, trừ tôi ra. Đợi đến lúc thầy Sướng tuyên bố luật chơi, tôi mới miễn cưỡng hiểu ý nghĩa của trò chơi này:

Mọi người xếp thành hai hàng, tù xì với người bên trái của mình để phân thắng thua, ai thua phải chọn nói thật (trả lời bất cứ câu hỏi nào của đối phương, bắt buộc phải nói thật) hay là mạo hiểm (hoàn thành nhiệm vụ người thắng quy định), chấp hành xong thì tự động rút lui. Những ai thắng thì lại tiếp tục tù xì với người bên trái của mình, cứ thế cho đến khi còn lại một người thắng duy nhất, sẽ tù xì với tôi.

Đây là một trò chơi chú trọng đến quá trình, đặc biệt là đến lúc phải chấp hành mạo hiểm hay là phải nói thật lòng, điều cần thiết là trí tuệ của người thắng và can đảm của người thua, hoàn toàn không tục như tôi đã tưởng tượng.

Trong giai đoạn “vòng loại,” tôi cứ ngồi yên một chỗ quan sát, lâu lâu bị những câu hỏi của mọi người làm cho bật cười, không phát hiện ra là Tiêu Triết đã đến đứng ngay cạnh tôi.

Cậu ta đưa di động cho tôi, nói: “Nhan Dự Dự tìm cậu.”

Tôi nhận lấy điện thoại.

“Cùng à, nhớ tớ không?” Nghe như cô ấy đang rất vui vẻ, vui vẻ tựa như lượm được vàng vậy. Xung quanh cô ấy tuy ồn ào, nhưng cô ấy vẫn giữ giọng nói rất êm ái.

“Cậu đang ở đâu?” Tôi bị một tai lại, hỏi cô ấy, “Tại sao không có mặt?”

“Phải phải phải, tớ bị trễ mất rồi, phải phạt phải phạt. Ha ha ha. Biết không, tớ phải đi lấy cho cậu một món quà rất rất rất rất rất tuyệt vời, cậu nhất định sẽ thích, đợi tớ nhé. Tớ nhất định sẽ tìm mọi cách về sớm chút, bánh ngọt để dành một miếng, cảm ơn!”

Nói xong cô ấy cúp điện thoại.

Tôi đưa trả lại điện thoại cho Tiêu Triết, ngó trò chơi tiếp tục diễn ra. Không ngờ sau khi hai tổ ồn ào cãi cọ thương lượng tới thương lượng lui, cuối cùng của cuối cùng, Tiêu Triết lại đứng trước mặt tôi. Cậu ta là người thắng sau chót. Tôi thực sự hoài nghi bản thân của trò chơi này không biết có phải là một cái bẫy rõ to hay không.

Cậu ta ngoắc ngoắc tay với tôi, cười lên để lộ hai hàm răng trắng bóc, trong một khắc có vẻ giống như danh ca Mao Ninh trong quảng cáo kem đánh răng, không đúng, là một Mao Ninh thời trẻ mới đúng.

Nói thật ra, dưới ánh đèn, cậu ta trông không quá ngốc như ngày thường, đứng ở góc độ khách quan mà nói, cậu ta vẫn miễn cưỡng có chút phong độ. Nhan Dự Dự thích cậu ta, cũng không phải là không có lý.

Búa kéo bao.

Kết quả rõ ràng rất nhanh.

“Kéo” của Tiêu Triết thua “búa” của tôi, không giữ được thắng lợi đến cuối cùng.

“Nói thật, hay là mạo hiểm?” Tôi mỉm cười hỏi cậu ta.

Cậu ta ngơ ngẩn nhìn tôi, giống như có chút hoài nghi người mang dáng vẻ thông dong tự tại như tôi hiện giờ ở trước mặt cậu ta, có phải là “nữ tu” Mã Trắc trong ấn tượng của cậu ta hay không.

“Mạo hiểm.” Cậu ta nuốt một ngụm nước miếng, khẽ nói.

Cả một gian lớp học im phăng phắc, chờ đợi tôi phát cho cậu ta một mệnh lệnh hóc búa nhất.

Ngó Tiêu Triết đang còn đứng đợi bản án, tôi xuề xòa: “Vây, hát một khúc ca đi.”

Ngay đến cánh tay đang khoanh của thầy Sướng cũng buông thõng xuống, thầy vừa cười vừa ầm ừc nói: “Mã Trác, đừng quá lương thiện đi chứ.” Mọi người đều khẽ phát ra tiếng huýt sáo, đối với hành động “thả cho cậu ta một con đường sống” này của tôi có chút khó hiểu và bất mãn.

Nhưng đến khi giọng ca của Tiêu Triết cất lên, hết thảy mọi âm thanh xung quanh đều từ từ tựa như cánh cửa thang máy được khép lại mà bị cắt đứt, bỗng dưng im bật.

Cậu ta hát một khúc hát ballad sinh viên rất xưa cũ:

Hoàng hôn ấy

Nổi trận tuyết trắng bay

U buồn

Nở khắp mái đời

Đợi chờ thanh xuân ly tan

Phim chiếu lúc nửa đêm

Viết toàn tình yêu xưa cũ

Trong bóng tối

hát một khúc ca cho tuổi xanh

hãy đi

người em

hãy đi xem ánh hồng

và mang

tình ca của tôi cùng

em đón gió ngân nga hát

giọt sương vương trên tóc

đong đầy nỗi sầu trong veo

là ẩn số sớm nhất trong đời tôi

khi năm tháng

và những đẹp tươi

đã thành tiếng thở dài trong gió bụi

trong ánh mắt u buồn của em

vương giọt lệ năm xưa

thuở tin vào tình yêu

ca khúc không hát cho em nghe được

khiến một đời này tôi luôn tìm nhớ.

Lúc vừa hát xong câu chót của bài hát, cậu ta nói một câu vô cùng vô cùng mờ ám: “Thân tặng cô gái của lòng tôi.”

Bao gồm cả tôi, rất nhiều người đều chưa từng được nghe Tiêu Triết hát. Hoặc có lẽ không chỉ có tôi, mà trong mắt của rất nhiều người, một sách Tiêu Triết không nên có một giọng ca như vậy. Giọng ca ấy quá thuần khiết, quá tha thiết, quá khiến cho người ta không thể tưởng tượng được.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người càng bất ngờ, bao gồm cả bản thân tôi, chính là, trong tiếng hát của cậu ta, tôi lại khóc.

Tôi không còn nhớ đã bao lâu rồi tôi chưa rơi lệ giống vậy. Nước mắt lẳng lẳng im hơi lặng tiếng, cứ thế mà từng giọt từng giọt, lạnh lẽo tuôn.

Có trời biết cho tôi, tôi chỉ đang nghĩ đến A Nam đáng thương.

Tiếng hát của Tiêu Triết, giống ông quá đỗi. Đến độ trong một khắc mơ hồ, tôi tưởng đó chính là ông đang ngồi nơi ấy, nhớ đến Lâm Quả Quả của ông và hết thảy những gì ông đã từng có, một tình yêu trĩu nặng trong những năm tháng của thanh xuân.

Đến lúc nước mắt của tôi cuối cùng cũng đã ngừng rơi, lúc tôi cắt bánh ngọt chia cho các bạn học dưới sự giúp đỡ của thầy Sướng, một lần nữa, tôi lại nhớ tới bà ấy. Bà ấy tựa như một câu thần chú, một khi được tụng lên rồi, liền phát huy ma lực vô biên vô phép vô tận. Bà ấy làm thế nào mà được như vậy, rõ ràng bản thân đã phải tay rồi đi, nhưng thế nào lại bắt người khác đi trả nợ thay cho bà ấy chứ?

Đêm đầu tiên của năm mười sáu tuổi, bởi khúc ca này của nam sinh Tiêu Triết, trong lòng tôi trỗi lên một nỗi hận mong manh đối với bà.

Mao Ninh trẻ (nhưng nhớ là Tiêu Triết mất 1 mí, vậy thì giống ở nụ cười và khuôn mặt nhỉ)

Bài hát “Gió Bụi Hồng Trần” (lưu luyến hồng trần) của Lão Lang mà Tiêu Triết hát. Mình quyết định để lời dịch chính xác nhất trong chương, còn lời Việt mình đặt cho bài hát thì nằm trong video này. bấm vào “settings” rồi “cc” để đọc lời Việt.

Cái vụ tuổi tác – mình quay lại đọc chương cuối của Q. 1, mình nghĩ cái khúc nói “tôi 17 tuổi” của Mã Trác là một câu nói về tương lai, tức là năm 17 tuổi sẽ có một màn đau buồn ly kỳ rùng rợn gì gì đó, chưa xảy ra, nhưng sẽ xảy ra. Năm 15 tuổi phép màu của bà phù thủy tốt bụng chính là ám thị cho Mã Trác biết về tương lai. Tóm lại, chương này xác nhận tất cả mọi người đều đang học lớp 10 nhé bà con.

Mình rất thích chương này khúc mà Tiêu Triết hát, vì nó mình đã bỏ ra nguyên một ngày để đặt lời Việt cho bài hát từ cả tháng trước, và dùng aegisub ghép phụ đề vào trong video gốc. Cái khoảnh khắc đó quá đẹp. Đây là lần đầu tiên Tiêu Triết và A Nam được trực tiếp đặt cạnh nhau trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8

Chưa từng thấy ánh trăng nào đẹp vậy.

Trăng nằm treo lơ lửng giữa bầu trời, yên lặng, thanh tịnh, giống như một triết gia am hiểu tường tận hết thảy, nhưng lại vẫn chẳng buồn lên tiếng nói một câu. Chiều xuyên qua khung cửa sổ của lớp học, ánh trăng như một lớp sương trắng rây vào, nhưng không lạnh lẽo, mà toả ra một chút ấm áp, mềm mại phủ lên vạn sự vạn vật, trong đó có tôi. Lần đầu tiên cảm giác được, tôi của tuổi trưởng thành, trừ những thứ gọi là “trách nhiệm,” thì ra còn có sự “bất ngờ” đón đợi ở phía trước. Cuộc đời đầy áp những bí ẩn và bất ngờ, có lẽ tôi thực sự nên học cách thả lỏng một chút.

Buổi liên hoan kết thúc, các bạn học cùng nhau tản đi, trong lớp chỉ còn lại tôi và thầy Sướng. Tôi thu lại ánh mắt đang nhìn bên ngoài, chân thành nói lời cảm ơn với thầy. Thầy vừa giúp tôi thu dọn một đồng quà cáp, vừa bảo tôi: “Thật ra em nên cảm ơn ba em. Chú ý này, là thầy và ba em bàn bạc với nhau cái lần thầy ghé nhà em đấy.”

Tôi ngạc nhiên, những chuyện liên quan đến bữa sinh nhật này, ông chưa từng nhắc đến một tiếng, tôi cứ lầm tưởng là ông đã bận rộn đến độ quên mất ngày sinh nhật của tôi.

Thầy Sướng đưa bó tây cúc đến trước mặt tôi nói: “Cha em cảm thấy tuy em rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn, thành tích cũng không tệ, nhưng không hoà đồng lắm, vì thế mà rất lo lắng. Bó tây cúc này cũng là do ông ấy chọn cho em, tây cúc trong ngôn ngữ của loài hoa là sự vui vẻ, hạnh phúc, thuần khiết, ngây thơ, hoà bình, hy vọng. Thầy nghĩ, em chắc hiểu được tấm lòng của cha em, đúng không?”

Tôi nhận lấy hoa, cúi đầu, ngửi thấy mùi hương ngọt ngào ấy. Thầy Sướng hào phóng rút ra một tờ giấy, bảo tôi: “Đây là giấy phép ra khỏi cổng, đã điền cho em từ trước. Hôm nay cho em nghỉ, về nhà bầu bạn với ba em đi.”

Tôi thuận tay thu lấy tấm giấy phép ấy, thầy Sướng không biết A Nam không có nhà, nhưng tôi cũng không muốn giải thích gì thêm. Đây là ý tốt của thầy, tôi cứ nên theo bài bản mà nhận lấy thì thầy mới vui trong lòng. Tôi ôm bó tây cúc đi xuống cầu thang, trông thấy Tiêu Triết đứng ngay ở đó, mắt thấy tôi xuất hiện, cậu ta còn dám dứt khoát nắm lấy tay tôi rồi bắt đầu chạy. Mà trong tay kia của cậu ta, thì xách một cái hộp trông vô cùng kỳ quái. Không còn cách nào khác, lần này tôi vẫn không sao thoát được cái gọng kìm cậu ta đang cố sức kẹp tôi, chỉ đành vừa chạy vừa la: “Làm gì thế, mau dừng lại!”

Cậu ta kéo tôi thẳng tới phía sau hòn non bộ. Nói thật thì đây là một nơi tôi không ưa cho lắm.

Cậu ta đặt chiếc hộp trong tay xuống đất, nhanh nhẹn thò tay vào trong túi rút ra một chiếc đèn pin, bật chiếu sáng lên nó.

“Mã Trác,” Cậu ta gọi tên của tôi, lại thò một tay một chân ra, khom người nói với tôi, “Xin mời mở nó ra.”

Thật không biết cậu ta đang giờ trò gì, coi bộ như một đêm điên cuồng này còn lâu lắm mới tới hồi kết.

Không biết vì sao, tôi không dám mở chiếc hộp đó ra cho lắm, tôi có chút sợ sệt là từ trong đó sẽ nhảy ra một con mèo hoang, hoặc là một chiếc găng tay quyền anh màu đỏ — giống như những tình tiết liên quan đến quà tặng ở trong tiết mục trên TV vậy, luôn không đem lại sự kinh ngạc cho người nhận, mà phần lớn là kinh khiếp.

Thế là, tôi làm một việc rất mất mặt, dùng chân đá đá chiếc hộp đó một chút, lại dùng mũi ngửi ngửi, rồi dưới sự thôi thúc không ngừng của cậu ta, mới khom người mở ra —

Đèn pin trong tay của Tiêu Triết nhích đến gần, tôi mới nhìn rõ được, nhưng vẫn không hiểu.

Đây là cái gì?

Chất liệu gỗ, hình vuông dẹt dẹt, trên mặt còn có mấy cái lỗ nhỏ kỳ quái.

“Chúc mừng sinh nhật! Mã Trác!” Tiêu Triết la lên một cách kích động, tôi suýt nữa phải bịt mồm cậu ta lại. Đây chính là quãng thời gian bảo vệ đi tuần, cậu ta ồn ào như thế rõ ràng là muốn chết mà.

“Khê chút.” Tôi cầm lấy chiếc đèn pin trong tay Tiêu Triết, cẩn thận cậu ta. Cậu ta lôi tấm bảng kỳ quái kia từ trong hộp ra, loay hoay táy máy nhোáng cái, cũng không biết ấn nút cơ quan gì, mà tấm bảng gỗ này trước mặt tôi khi thì biến thành một chiếc bàn con chân ngắn có thể dùng ở trên giường, chập sau lại biến thành một chiếc tủ con có thể chứa rất nhiều đồ linh kinh.

“Tớ tự tay làm đấy, mã trác (1) nhiều công năng!”

(1) chữ “trác” 卓 này có nghĩa là chiếc bàn, đồng âm với tên của Mã Trác (卓).

“Hà?” Tôi hỏi.

“Mã trác (bàn), bàn học của Mã Trác, gọi tắt.”

Hay cho cậu ta nghĩ được ra!

Tôi thò tay vuốt vuốt mặt bàn phẳng phiu, hình như còn ngửi thấy mùi hương của gỗ phảng phất. Tôi thích ngửi thứ mùi này, giống như tôi thích ngửi mùi sách vậy. Vuốt vuốt một hồi, chợt đụng trúng một vật nhỏ nhỏ như đầu đinh, một góc của chiếc bàn chóp chóp, lập tức bật ra một chiếc đèn bàn hình trái tim!

“Đường dây điện làm tớ bị tổn mất cả một buổi chiều để thiết kế!” Mặt của Tiêu Triết dưới ánh đèn màu hồng yếu ớt lúc sáng lúc tối, trông hơi quý dị, nhưng thần thái vẫn phấn khởi, “Buổi tối cậu có thể dùng nó để đọc sách, khi không cũng có thể bật nó. Rất lãng mạn, đúng không?”

“Thực sự là tự cậu làm sao?” Món quà này quá chất, tôi hơi không thể tin được.

“Không phải là cậu nói thích ngồi trên giường đọc sách sao?” Tiêu Triết nói, “Nếu mà có chiếc bàn này rồi, buổi tối sau khi tắt đèn không chỉ có thể đọc sách được, mà cổ cũng không bị mỏi nữa, tớ mất gần hai tháng trời để làm đấy. Sao, thích không?”

“Cảm ơn.” Tôi nói rất thật lòng, nhưng vẫn cần nhấn thêm câu, “Đâu có ai dùng cái đèn như vậy để đọc sách?”

“Sao lại không có?” Cậu ta vỗ chiếc đèn con kia một cái, ánh đèn màu hồng nhạt biến thành đèn điện màu trắng, sáng đến mắt kính của Tiêu Triết cũng ánh lên.

Thật lợi hại!

“Tớ gấp lại cho cậu.” Cậu ta đẩy đẩy gọng kính nói, “Muộn lắm rồi, nên quay về ký túc xá.”

Tôi nghĩ một chút, vẫn quyết định nói với cậu ta một câu đã muốn nói từ trước: “Sau này đừng tùy tiện tới nhà tớ nữa, được không?”

“Tại sao?” Cậu ta không hiểu.

“Bởi vì ba tớ không thích.” Tôi tìm một cái lý do cậu ta bắt buộc phải thừa nhận.

“Ba của cậu quá bảo thủ rồi.” Ai ngờ cậu ta vẫn không thừa nhận, cậu ta vừa gấp cái bàn lại bỏ vào trong thùng, vừa nói, “Bố của tớ rất dễ dãi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, phụ huynh nhà nào có con gái đều thế này cả, còn không thì quá nguy hiểm cho nữ sinh.”

Tôi hơi mỉm cười giữ im lặng. Cậu ta bê chiếc hộp lên, đứng trước mặt tôi, nói: “Cậu thích món quà này chứ? Nếu không thích, cậu có thể vứt nó đi.”

Có loại người nhỏ mọn như thế này sao?

Tôi nhận lấy cái hộp, làm bộ như chuẩn bị quăng nó vào trong cái ao nước, sau đó tức tốc rút hai tay về, nói: “Cảm ơn cậu.” Không ngờ cậu ta thực sự bị dọa hết hồn, chỉ trong vòng một giây mà đã ở trong tư thế chực lao đi, khiến tôi tin rằng nếu vừa rồi tôi thật sự ra tay, đồ cũng sẽ tuyệt đối không rơi được vào trong ao.

“Mã Trác, cậu xấu xa quá đi, thực sự làm tớ đồ mờ hôi hột.” Cậu ta nói đoạn, giành lấy chiếc hộp trong tay tôi, nói một cách dứt khoát không cho cái lại, “Tớ đưa cậu về ký túc xá.”

Hôm ấy chẳng biết vì sao, đèn đường hình như không sáng như mọi khi, tôi lờ mờ theo sau Tiêu Triết, đi trên một con đường nhỏ vắng vẻ ở trong trường, ngay cả bóng mình ở trên mặt đất cũng nhìn không rõ được.

Tiêu Triết không cảm đâu lo đi như tôi, mà luôn giữ người thẳng tắp, trông thấy người bảo vệ, lớn tiếng chào hỏi. Người khác không chú ý đến cậu ta, mà cậu ta đã khom lưng chào, lễ phép hết chỗ chê.

Mãi đến khi đi tới trước lầu ký túc xá nữ, di động của cậu ta “đỉnh” lên một tiếng, có một tin nhắn. Cậu ta móc di động ra ấn vài nút, nhú đầu mày nói: “Lại lên con điên rồi, phải làm sao đây?”

“Cái gì?” Tôi hỏi.

Cậu ta đưa di động của cậu ta đến trước mặt tôi, trên đó có một tin nhắn Nhan Dữ Dữ gửi tới: nếu 11 giờ tớ chưa về, làm ơn gọi cảnh sát!

Hả?! Lại xảy ra chuyện gì rồi?

Tiêu Triết nhét di động vào trong túi quần, lắc đầu nói: “Tớ thấy dạo gần đây cậu ấy càng lúc càng không bình thường. Tháng trước cậu ấy còn đem tớ ra làm trò đùa, nói cậu ấy có quà cho tớ ở trong ngăn bàn học, kết quả tớ vừa nhìn vào, là là một cuộn giấy vệ sinh buộc nơ. Quá thô tục, quá thô tục.....” Cậu ta cảm tức lập đi lập lại mấy lần, tôi cười, trong lòng đang nghĩ có lẽ cô ấy chỉ phá Tiêu Triết một chút thôi nhì, làm gì đến nỗi phải đi gọi cảnh sát chứ. Chẳng qua là cô ấy chỉ muốn cậu ta quan tâm đến cô ấy thôi.

Tôi luôn coi bọn họ như một cặp đôi oan gia vui vẻ.

Không biết sao, tôi cảm thấy sâu trong lòng Tiêu Triết vốn không hề chán ghét Nhan Dữ Dữ. Giống như là, sâu dưới đáy lòng tôi, có lẽ cũng chưa từng chán ghét ai ai đó.

Ai mà biết được chứ!

Về đến ký túc xá, tôi buông đồ xuống, việc đầu tiên là chạy ra ngoài ban công gọi điện thoại vào di động của A Nam. Ông đang còn ở trên xe lửa, tôi có thể nghe thấy tiếng xe chạy trên đường ray xình xịch.

“Ba muốn mau mau quay về, nhưng không mua vé máy bay được.” Ông nói, “Không mừng sinh nhật với con được, thật xin lỗi.”

“Đừng nói xin lỗi được không ba?” Tôi nói.

Ông thoáng sững sốt, nhưng rất nhanh chóng trả lời tôi: “Được.”

“Cám ơn ba.” Tôi nói, “Tối nay rất vui. Bánh và hoa tây cúc con đều đã nhận được.”

“Đừng nói cảm ơn được không con?” Ông cười.

“Đợi ba về, bà sẽ ép ba đi xem mặt.” Tôi báo cho ông biết, “Tốt nhất là ba nên chuẩn bị tâm lý trước cho tốt.”

“Không có gì,” Ông nói, “Lấy bất biến ứng vạn biến.”

“Con cũng muốn ép ba.”

“Vậy sao?” Ông cười rộ lên, “Có thể tiết lộ con sẽ ép bằng cách nào không?”

“Con còn chưa nghĩ xong.” Tôi ngoan ngoãn khai.

Ngay lúc này, tín hiệu của di động bắt đầu không tốt, tôi chỉ có thể nghe tiếng ông từng đoạn từng đoạn đứt quãng, hình như là xe lửa đang chạy ngang qua đường hầm trong núi hay gì đó, tôi và ông nói với nhau câu tạm biệt ngắn ngủi. Vào trong ký túc xá, trên bàn để đầy quà sinh nhật của tôi. Tôi giống như chỉ trong một đêm, biến thành một cô bé lọ lem có được chiếc hài thêu kim tuyến, nhiều đồ như thế này, nếu không có Nhan Dữ Dữ giúp, tôi bảo đảm sẽ không mở hết được. Đúng rồi, Nhan Dữ Dữ sao rồi, cô ấy thực sự không có ở trong ký túc xá! Tôi vội vàng hỏi Ngô Đan, Nhan Dữ Dữ đi đâu, Ngô Đan nói với tôi cô ấy vốn chưa về ký túc xá, còn tưởng là hai đứa chúng tôi vẫn luôn đi cùng nhau.

Tôi nhớ đến tin nhắn cô ấy gửi cho Tiêu Triết, trong lòng chợt thót lại. Một linh tính không tốt quen thuộc lại chợt ập tới. Tôi gọi điện thoại cho Nhan Dữ Dữ, cô ấy vẫn không bắt. Tôi muốn gọi điện thoại cho Tiêu Triết hỏi tình hình một chút, thì phát hiện ra mình không có số điện thoại của cậu ta, đành cho qua.

Đêm ấy, mãi đến trước lúc tắt đèn, Nhan Dữ Dữ vẫn chưa về.

Tôi ôm một mớ nghi hoặc trong lòng tận đến lúc đi vào trong nhà vệ sinh đánh răng. Do thu dọn mớ quà cáp tốn rất nhiều thời gian, lúc tôi đi, ký túc xá đã tắt đèn, nhưng tại tôi vốn thính, lúc đi qua hành lang, nghe tiếng nữ sinh đang nói chuyện, hơn nữa còn nhắc đến tên của Nhan Dữ Dữ, thế là tôi bất giác dừng chân lại.

“Kịch vui chắc đã lên sàn rồi.”

“Không đúng không đúng, lúc này chắc là đang còn khởi động thân thể.”

“Ồi, đáng tiếc chúng ta không xem được, không biết có đài nào chiếu lại không đây?”

Nói xong, bọn họ cười rúc rích. Tôi còn nhìn thấy có lửa thuốc lá lập lòe, chắc là đang hút thuốc lá. Tôi tới gần thêm chút, định thần nhìn kỹ, nhận ra hai người trong đám, chính là hai đứa con gái tướng cao hóm đánh nhau. Không biết cái màn “diễn xuất” mà bọn chúng nói có dính dáng gì đến Nhan Dữ Dữ hay không? Bọn chúng nhìn thấy tôi, lập tức im bật, hơn nữa còn rất nhanh chóng rã đám. Lúc chúng đi ngang qua tôi, tôi vừa vận giao ánh mắt với một nữ sinh, cô ta trông có vẻ rất chết nhát, lập tức hoảng loạn thu lại ánh mắt của mình.

Tôi lại quay về phòng ký túc xá gọi điện thoại cho Nhan Dữ Dữ, vẫn reng, nhưng vẫn không có ai bắt máy. Tiếng chuông của di động cô ấy rất ồn, cũng rất đặc biệt, là tiếng cười của một người nữ, nếu không bắt máy, sẽ càng lúc càng to lên, nghe khiến cho người ta tê dại toàn thân. Đã có rất nhiều người đề nghị cô ấy đổi, nhưng cô ấy bướng bỉnh không chịu. Dùng lời của cô ấy mà nói, không bắt được máy sẽ bị mất đi một mối làm ăn, cho nên tiếng chuông đại biểu cho tiền, không nghe không được!

Tôi đơn giản phân tích trong đầu một phen, hiện giờ chỉ có hai khả năng: một là di động không có bên người cô ấy; hai là di động ở bên cô ấy, nhưng cô ấy không bắt được.

Bất kể là trường hợp nào, đều khiến người ta lo lắng.

Tôi nghĩ đến tin nhắn cô ấy gửi vào di động của Tiêu Triết, lại nghĩ đến những lời Vương Du Duyệt nói với tôi lúc sẩm tối, quyết định không đợi nữa. Tôi bò dậy từ trên giường, chạy thẳng đến phòng Vu An Đoá gõ cửa.

Đích thân Vu An Đoá tới mở cửa, mái tóc dài buông xoã thoang thoang hương thơm. Cô ta đứng bên khung cửa, mượn ánh sáng ảm đạm ngoài hành lang nhìn rõ tôi, chớp chớp mắt dùng giọng nói êm ái du dương hỏi tôi: “Mã Trác, cậu đến tìm tôi có việc à?”

“Nhan Dữ Dữ đang ở đâu?” Tôi hỏi thẳng.

“Đang ở đâu?” Trên mặt cô ta lộ ra vẻ nghi hoặc, giọng điệu châm biếm: “Văn phòng giáo viên?”

Tôi nói: “Cậu nhất định biết, làm ơn nói cho tôi biết.”

“Xin lỗi.” Cô ta nói, “Tôi thật sự không biết mà.”

“Lúc cô ấy đi, có để cho tôi một tin nhắn.” Tôi hù cô ta.

“Vậy sao?” Vu An Đoá nói, “Nhắn gì thế?”

“Nhắc đến cậu.” Tôi nói, “Mọi người đều là người thông minh, việc gì phải nói toạc hết ra.”

“Mã Trác.” Vu An Đoá thở dài một tiếng sâu xa, lại ghé đến gần tôi, rồi mới nói, “Đừng nói là tôi không khuyên cậu, tránh xa loại người như Nhan Dữ Dữ ra một chút. Cậu coi nó là bạn, người ta thì chưa chắc. Cậu có hiểu con người của nó không? Có biết mỗi ngày nó làm những gì không? Yên lòng đi, chuyện chúng ta không nên đi lo, tốt nhất đừng nhúng vào, đừng không nào?”

Nói xong câu đó, cô ta lui lại vào sau khung cửa, nói với tôi: “Ngủ ngon.” Sau đó để lại mình tôi đứng ngoài cửa.

Tôi dĩ nhiên không để yên cho cô ta, dùng sức gõ cửa.

Cô ta lại mở cửa, hỏi tôi: “Còn có việc gì nữa?”

“Nếu như cậu ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ báo cho trường biết.” Tôi nói.

Cô ta mỉm cười trả lời tôi: “Được thôi.”

Cửa lại đóng lần nữa.

Tôi đứng ở đó cả mấy phút đồng hồ, tôi hơi lúng túng, bởi vì Vu An Đoá không ăn chiêu này của tôi. Nhìn ánh mắt của cô ta, tôi liền biết trong lòng cô ta có chuyện giấu giếm, nhưng cô ta chẳng sợ, tôi có thể nhìn ra, dù sao thì ánh mắt cũng không được gọi là chứng cứ, đối với hết thảy những chuyện này, cô ta toàn thao túng phía hậu trường.

Phải làm sao đây?

Chính lúc tôi đang ra sức suy tính, cánh cửa trước mặt lại mở ra, nhưng lần này người bước ra không phải là Vu An Đoá, mà là đứa con gái trông có vẻ chết nhất lúc ban nãy, trong tay của cô ta là một cuộn giấy vệ sinh, nhìn có vẻ rất bồn chồn hốt hoảng, lúc đi ngang qua tôi, cô ta len lén thò tay kéo nhẹ tôi một cái. Tôi hiểu ý bước theo cô ta một đoạn đường thật dài, đi mãi đến đầu hành lang bên kia, cô ta mới ngừng bước, dùng giọng nói run rẩy lí nhí nói với tôi: “Ra khỏi công trường quẹo trái, quán rượu ‘Quên Đi.’ Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được đem theo người, còn không danh dự họ Nhan sẽ tiêu tùng.”

Nói xong câu đó, cô ta chạy biến vào trong phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Lúc tôi dùng tờ giấy phép tựa như đã sớm có mưu tính để nhàn nhã ra khỏi công trường của Thiên Trung, thì mới phát hiện, mọi việc không nhàn nhã đến vậy.

Tôi mặc một chiếc áo khoác màu đen có mũ, có thể che hết đầu của tôi lại, tay cầm di động và một chiếc đèn pin, trừ những thứ đó ra, tôi không biết nên đem gì theo nữa.

Tôi cũng đã có nghĩ qua việc gọi Tiêu Triết theo, nhưng lời của cô gái kia khiến cho tôi không dám coi thường và hành động tùy tiện. Tôi biết danh dự đối với một cô gái quan trọng đến thế nào, càng quan trọng hơn nữa, tôi sợ lỡ may vốn chỉ có gì lớn lao, mà lại bị tôi hồ đồ làm lớn chuyện, trái lại trúng kế của bọn chúng, thế thì uất chết mất.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn không thông báo cho bất cứ ai biết.

Tôi quyết định cứ chỉ đi xem, trước tiên thăm dò thực hư.

Mặt của tôi do cả một buổi tối trải qua hào hứng vẫn còn đỏ ửng, đến lúc này mới từ từ lạnh bớt xuống. Gió lạnh giống như muốn khiến cho những ý nghĩ nóng nảy đây tính cách mạo hiểm trong lòng của tôi bị ép xuống, lại giống như đang muốn hâm nóng khởi động cho một màn kịch nào đó, muốn nói nhưng không nói, tận lực thúc đẩy.

Kỳ thực tôi chưa từng vào quán rượu bao giờ, thậm chí còn không xác định được với cách ăn mặc của tôi liệu có bị từ chối ngay tại cửa hay không. Cái quán rượu mang tên “Quên Đi” (forget it, thôi đủ rồi, quên đi, kệ nó đi) này tôi đã nghe danh nó từ sớm, trên BBS của Thiên Trung có rất nhiều người say sưa miêu tả nó như một nơi đầy lạc thú, hình như còn bị mang tên là “Thiên Đường Của Kẻ Ác.” Một cái tên rất tục, dù cho vô số trái tim của học sinh Thiên Trung đều hướng về nó, tôi vẫn không có chút hiếu kỳ.

Có lẽ do đêm đã khuya, lúc tôi bước vào thì phát hiện, trong quán rượu này không ồn ào như tôi tưởng tượng, trên sân khấu nhỏ đang bật nhạc nhẹ nhàng hư ảo, rất êm tai, khiến cho phản cảm của tôi đối với nó lập tức giảm đi.

Tôi ngó bốn bề, không thấy tung tích của Nhan Dự Dự.

Chắc tôi vẫn nên gọi cho cô ấy một cú điện thoại trước đã. Tôi nghĩ bụng, nếu như cô ấy thực sự có ở đây, tôi nhất định sẽ nghe thấy tiếng chuông điện thoại đặc biệt mà tìm được cô ấy.

Quả nhiên, ba giây sau khi tôi ấn nút gọi, liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại khiến người ta muốn phát rồ quen thuộc kia! Tim tôi đập điên cuồng, nghiêng tai nghe ngóng thật kỹ, phát hiện tiếng chuông là truyền đến từ một cánh cửa hé mở trông như phòng bao nằm phía sau sảnh.

Tôi bỏ di động lại vào trong chiếc túi đeo thắt lưng, đi về phía cánh cửa ấy.

Tôi thừa nhận, giây phút đó, tôi cảm thấy một nỗi sợ trước giờ chưa từng có. Không khí nơi này thực sự quá tệ hại, hơn nữa, từ lúc tôi mới bước vào tới giờ, có vài tên bộm nhậu đã nhìn tôi chằm chằm từ trên xuống dưới mà đánh giá, tôi rất sợ bọn chúng sẽ bất thành linh xông tới, hỏi tôi là ai, hoặc là kéo tôi tới bắt ngồi ép tôi uống rượu hoặc trả tiền.

Đang nghĩ như vậy, tôi đã đi đến gần cánh cửa kia, tôi dùng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh mà ấn lên cánh cửa, chuẩn bị đẩy nó mở ra, không ngờ là nó tự động mở. Tôi ngược mắt nhìn, phát hiện đứng trước mặt tôi là một tên trọc đầu gầy gầy vạm vỡ, một tay của hắn ta cầm một ly rượu màu nâu sẫm, sau khi đẩy cửa mở thì lác lác nghiêng ngả bước ra, làm như không nhìn thấy tôi gì cả.

Tôi lách người vào trong, trước mắt là một gian phòng bao không gọi là nhỏ, bên hông có một quầy rượu, trên quầy rượu đặt quãng 10 chai rượu lớn nhỏ đủ cỡ đủ màu sắc, cuối phòng có hai bàn bi-da, tiếng thực bi-da vang lên “chát chát.”

Mà trên chiếc ghế sofa cực lớn ở chính giữa căn phòng, là 5,6 người đang ngồi, tư thế khác nhau.

Bất mắt nhất là một người đàn ông mặc áo may-ô thun bó sát người, màu da trên người y hết như màu của chiếc áo thun, vai rất nở nang, dáng ngồi trông cao hơn tất cả mọi người còn lại ít nhất là một cái đầu. Cơ bắp trên người y cuộn cuộn, như là hàng hoá bị dùng dây thắt chặt lại, nhìn thật khiến người ta buồn nôn. Mắt của tôi tiếp tục nhìn xuống, lập tức phát hiện ra Nhan Dự Dự. Hón nửa chiếc xô pha là bị cô ấy chiếm hết, má của cô ấy rất đỏ, chân trần, mặc một chiếc váy ngắn đến độ không thể nào ngắn hơn được nữa, hàng nút kim loại cũng không giải được, có khả năng tụt xuống bất cứ lúc nào. Lúc tôi vào, cô ấy đặt tay trên dây cột vai của chiếc áo yếm, tìm cách cởi nó xuống — cô ấy hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của tôi. Đứng trên cao phía đối diện, từ nãy đến giờ vẫn nhìn cô ấy chăm chăm, đang khom người loay hoay tìm một góc chụp đặc sắc nhất, là một tên “phó nhòm”

Tôi không nghĩ ngợi gì xông thẳng tới, loạng choạ loạng choạng, nhưng xông cực nhanh, tôi nắm lấy bàn tay bị quỳ nhập đang nóng sốt của cô ấy, kéo dây áo lên lại đàng hoàng trên vai cho cô ấy, thấp giọng nói: “Đi theo tớ.”

“Ai á?” Cô ấy ngược mắt, tôi mới phát hiện, cả người cô ấy đều đỏ ửng, thân hình thon dài trông như một nhánh cao lương. Trông bộ dạng này, cô ấy đã say lắm rồi, nhìn tôi chăm chú cả mấy giây sau, cô ấy mới chỉ tôi là lớn: “Ồi, Mã Trác, là em ỉu, sao cậu tới được đây thế, mau mau lại đây, uống rượu với tớ.”

Tôi dùng sức lôi cô ấy, nhưng căn bản là lôi không được, cô ấy giống như bị một loại keo quỷ dị nào đó dán dính cứng ngắt vào trong ghế xô pha.

“Cậu có đi không?” Tôi giựt một mớ tóc của cô ấy, phần nộ rống lên.

“Không đi.” Cô ấy ngay đến cảm giác đau đớn cũng mất hết, trả lời dứt khoát.

Tôi không chút đắn đo cho cô ấy một cái bạt tai. Lớn tiếng ra lệnh cho cô ấy: “Cậu tỉnh lại cho tớ!”

Cô ấy quơ tay, tay quơ trúng một chai rượu trên bàn trà, chai rượu rớt xuống đất bể tan tành, tôi lui ra sau mấy bước mới không bị trúng mảnh chai. Cô ấy gồi đầu lên người của tên đàn ông kia, nói một cách âm ỉ: “Đại Bang, cậu ấy bắt nạt em, anh coi, ngay đến chị em tốt của em cũng bắt nạt em. Toàn thế giới đều bắt nạt em” Nói xong, cô ấy lại lật người, ôm lấy cổ của y mà khóc hu hu.

Cái tên gọi là Đại Bang kia, ôm lấy cô ấy, vươn một cánh tay vỗ vỗ lên lưng cô ấy, mặt không mang bất cứ biểu cảm nào.

Đại Bang? Đợi chút.

Một khắc đó, trong đầu tôi lập tức nổi lên hình ảnh bức thư Vu An Đoá viết cho Thuốc Độc: Đêm nay nếu anh không tới, em sẽ lên giường với Đại Bang.....

Trời ơi, đây không lẫn vào đâu được, chính là cục diện bọn họ đã thiết lập.

Mà lúc này, tôi phát hiện ở đầu phía bên kia của xô pha, tên kia vẫn còn đang cầm máy ảnh chụp hình Nhan Dự Dự, vừa chụp vừa cười một cách tà ác. Tôi muốn ngắt toàn tập, bọn chúng rốt cuộc tính làm gì? Nhưng bất kể là bọn chúng tính làm gì, trong 36 kế, bỏ chạy là thượng kế. Thế là tôi bước đến bên kẻ gọi là Đại Bang kia, nói với y: “Xin lỗi, em muốn đưa cô ấy đi.”

Đại Bang đứng dậy, quả nhiên y rất cao, đứng cạnh tôi, thật là giống như một cây dừa. Y nói với tôi: “Trước tiên em hỏi coi cô ấy chơi đã chưa?” Lúc này, Nhan Dự Dự nhảy qua chiếc xô pha, một chân gác lên chiếc bàn bi-da cách đó không xa, còn rượu khiến cho cô ấy không cách nào đứng vững, cô ấy liên té ngồi phịch lên chiếc bàn bi-da. Cô ấy cười hi hi, dùng tay chống lên mặt bàn bi-da, dạng hai chân ra, vừa đung đưa hai chân, vừa nói: “Chụp hình, chúng ta tiếp tục chụp đi mà.”

Giữa những tiếng cười, ánh đèn của máy ảnh trong tay tên kia không ngừng chớp, tôi không kịp bỏ nhào tới. Mà Nhan Dự Dự lại vô cùng phối hợp, tạo nên đủ kiểu pose làm cho tên kia chụp như điên, tôi thật không cách nào xem tiếp được nữa, xông lên lôi cổ cô ấy xuống.

“Mã Trác tới đây, cùng chơi, vui lắm” Cô ấy vươn tay kéo tôi.

Tôi hoài nghi là cô ấy không chỉ uống rượu, bọn chúng nhất định bỏ thuốc gì đó cho cô ấy uống, mới khiến cho cô ấy thần chí không thanh tỉnh. Tôi cũng không biết lấy sức ở đâu ra, kéo một cái lôi được Nhan Dự Dự từ trên bàn bi-da kéo về tới xô pha, Nhan Dự Dự cuối cùng cũng khép được chân của cô ấy lại, nằm trên đó hoá thành một vũng bùn nhão.

Tôi bước đến bên kẻ chụp hình, nói: “Đưa máy ảnh cho tôi.”

Hắn cầm máy ảnh, nhìn tôi một cách khó hiểu, rồi lại nhìn Đại Bang.

“Em muốn đưa cô ấy đi, hay là muốn lấy cái này?” Đại Bang vẫn còn đang cười, nhìn là biết y hoàn toàn không coi tôi ra gì, “Cái máy này của tôi rất mắc tiền đây, không thể tùy tiện đưa cho em. Em gái, có cần hỏi là em đến từ ngoài hành tinh không?”

“Cô ấy say rồi” tôi nói, “Cô ấy làm phiền các anh, em xin nói lời xin lỗi thay cô ấy. Em không cần máy, chỉ cần thẻ nhớ. Mua cũng được, nhưng mà trên người em chỉ có 200 đồng.”

Đại Bang lắc lắc đầu, cầm một chiếc ly thủy tinh, uống một ngụm cạn tới đáy chất lỏng ở trong ấy, nói: “Tôi không ưa nhất là xin lỗi.”

“Vậy anh thích gì?” Tôi hỏi.

Tôi biết câu hỏi này rất đần độn, lần này không chỉ có Đại Bang cười, nguyên một đám người đều cười. Bọn họ trông vô cùng vui vẻ, không biết một đám đàn ông bu lại trừu ghẹo một cô gái nhỏ, có gì vui vẻ đáng nói chứ?

Đại Bang bảo: “Tôi thích chụp hình, thích uống rượu. Nếu em chịu bầu bạn với tôi, tôi càng thích hơn.”

Tôi lớn gan nói: “Vậy em có thể chọn một trong đám đó không?”

Đại Bang rất có hứng thú nói: “Em có thể chọn, nhưng mà nếu em chọn sai, sẽ đến phiên tôi chọn.”

Tôi nói: “Em chọn uống rượu.”

“Hai trăm đồng rượu à?” Đại Bang hỏi.

Tôi móc ra hai trăm đồng của tôi. Không lâu sau, ba chai rượu màu xanh đậm xếp hàng trước mặt tôi.

“Em chọn một chai uống. Nhưng mà, giá trị của mỗi chai không giống nhau.”

Y chỉ chai giữa nói: “Uống cái này, em có thể đi.” Lại chỉ chai bên phải nói: “Uống cái này, cô ấy có thể đi.” Cuối cùng, y chỉ chai ở bên trái, nói: “Cái này, giao thể nhỏ.”

Nói xong, y mở máy ảnh kỹ thuật số ra, một tấm thẻ SD bật ra, hươ hươ nó trước mặt tôi, rồi đặt xuống bàn trà.

“Em gái, bây giờ bỏ cuộc còn kịp.” Đại Bang bốc một vốc đậu phộng thả vào miệng, vừa nhai, vừa nói một cách lửng bưng không rõ.

Bỏ cuộc? Cho đến bây giờ, tất cả mọi cuộc thi lớn nhỏ nhỏ ở trường đã từng tổ chức mà tôi đã tham gia, tôi chưa từng bao giờ bỏ cuộc. Tôi biết, hôm nay nếu không phải Nhan Dữ Dữ bị khiêng ra thì chính là tôi và cô ấy bị khiêng ra, dù sao thì từ giây phút tôi bước ra khỏi cổng trường, tôi đã chuẩn bị tâm lý bị khiêng về. Tôi nhìn ánh đèn neon ngoài cửa sổ phòng bao, lại nhìn Nhan Dữ Dữ đang nằm trên sofa bất tỉnh nhân sự, cầm chai rượu bên phải lên trước tiên, khui nắp chai.

Tôi nhắm nháp một ngụm trước, hơi đắng, nhưng chút vị đắng này chả thấm vào đâu, so với đồng thuốc nội tôi chuốc cho tôi lúc bé bệnh gần chết mà nói, đã là ngon lắm rồi. Nghĩ vậy, tôi lấy lại can đảm, đề miệng chai rượu cách miệng mình hơi xa một chút, bắt đầu nốc.

Tôi tưởng tượng bản thân mình là một bình dầu cực lớn, trong dầu không ngừng nhớ tới chiếc phễu để đổ dầu. Không ngờ như thế quả nhiên dễ chịu hơn nhiều, không biết từ lúc nào, tôi đã không còn cảm thấy được chất lỏng đang không ngừng chuốc vào trong cổ họng của tôi. Tôi lắc lắc cái chai trong tay, cạn rồi.

Tôi nhìn Đại Bang ở trước mặt, y vẫn còn đang chậm rãi nhai đậu phộng. Nhan Dữ Dữ vẫn còn nằm như một con mèo bị đang say ngủ.

Thế mà, hình như tôi chưa chết.

Thế là tôi lại cầm chai rượu bên trái lên, rồi chai bên phải lên.

Hết thấy đều như đang nằm mơ, tôi dường như đã quên mất mình. Tôi chỉ không ngừng chiếu đi chiếu lại hình ảnh phễu đổ dầu trong đầu, bắt tri bắt giác đem hết tất cả rượu uống sạch sành sanh.

Hoặc có lẽ, tôi thực sự được di truyền từ bà ấy, còn rượu đối với tôi mà nói, không có bất cứ tác dụng nào?

Thậm chí lúc sau cùng uống hết, tôi còn thêm tỉnh táo — do sợ Đại Bang hối hận đổi ý, tôi nhanh chóng cầm thẻ SD trên bàn lên, nhét vào trong miệng mình.

Sau đó, dưới ánh nhìn kinh ngạc của Đại Bang, tôi vòng qua chiếc bàn trà, một tay kéo Nhan Dữ Dữ từ dưới sofa lên, một tay chỉnh lý chiếc váy gùm cô ấy, chuẩn bị rời đi.

Đại Bang nói lời giữ lại, quả nhiên không làm khó chúng tôi nữa. Nhưng mà, y cũng không hề nghĩa hiệp đến độ sai người giúp đưa chúng tôi ra.

Y chỉ là kẻ vỗ tay đầu tiên, nói một cách tán thưởng: “Nữ trung hào kiệt! Con gái của Thiên Trung, em nào em nấy ngầu vĩ!” (1)

(1) nguyên văn là “em sau còn có balls hơn em trước”, xứng đáng làm đàn ông, ý khen ngợi.

Nhưng câu nói ấy còn chưa kịp nói xong, Nhan Dữ Dữ đã không có chút tiền đồ mà đổ rầm xuống đất. Cánh tay của tôi suýt nữa bị làm gãy. Bọn Đại Bang vô cùng vui vẻ, giống như lời trù ẻo âm thầm trong lòng này giờ rốt cuộc đã trở thành sự thật.

Đang lúc tôi đang dùng sức ba bò chín trâu để vực Nhan Dữ Dữ đang nặng chịch như giẻ ướt mà lôi ra tới cửa, cánh cửa ở trước mắt tôi bị một người dùng sức đập văng.

Tôi trông thấy Tiêu Triết!

Tôi không thể không hoài nghi bản thân hơi say — khi tôi nhìn thấy trong tay của cậu ta đang vác một chiếc chày loại để chơi bóng chày, cầm đầu xông

đến bên một người, rồi lại bị bật trở lại, loạng choạng cả mấy bước mới có thể đứng vững được.

Tôi muốn gọi cậu ta, nhưng trong miệng tôi đang ngậm thẻ SD, chỉ có thể phát ra một chút âm thanh ừ ừ để thu hút sự chú ý của cậu ta. Cuối cùng cậu ta cũng quay đầu lại trông thấy tôi, cầm chiếc chày, lại hùng hục xông ra ngoài, nắm cánh tay tôi, nói: “Cậu không sao chứ? Cậu ấy sao rồi?”

Tôi lắc lắc đầu, không lòng dạ nào để tán thưởng tạo hình buồn cười của cậu ta. Cánh tay của tôi càng lúc càng yếu đi, Nhan Dữ Dữ gần như là nằm nhoài ra trên sàn. Mãi đến khi Tiêu Triết chạy đến đỡ cho một tay, cô ấy mới tạm gọi là được vực đứng thẳng lên.

Chúng tôi đỡ Nhan Dữ Dữ bước ra ngoài, tâm tình Tiêu Triết vẫn còn chưa ổn định: “Mã Trác, cậu thực sự không bị thương tích gì? Bọn họ làm gì các cậu? Có cần báo cảnh sát?”

Tôi phun chiếc thẻ SD từ trong miệng ra, cẩn thận nhét nó vào trong túi, rồi mới trả lời: “Không sao, chúng ta mau mau đi thôi.”

Cậu ta gật đầu, sau đó trông thấy chiếc váy siêu ngắn của Nhan Dữ Dữ, kinh ngạc nói: “Ồi trời, cô ấy còn không mặc đồng phục?”

Chỉ có bạn học Tiêu triết mới có thể có óc hài hước lạnh trong tình cảnh này, cậu ta tiếp tục nói: “Thật sự không sao chứ, các cậu không sao chứ? Có cần báo cảnh sát?”

Tôi chẳng buồn trả lời cậu ta, chỉ xua xua tay. Thật không hiểu một tên con trai lớn xác thế này, gặp chút chuyện mà có thể kinh hoàng lúng túng đến vậy. Nhưng mà nói thật ra, tôi cũng không phải không biết sợ sau đó. Nghĩ đến một đám lưu manh ở đó lúc mới rồi, nếu như không phải là dùng hiệp nghị để giải quyết với cái tên Đại Bang, tôi và và Nhan Dữ Dữ đều có khả năng bị lột da không chừng. Tiêu Triết tới, cũng chỉ là thêm một cái xác mà thôi.

Lý do thực sự mà tôi không nói chuyện, là vì tôi sợ giọng của tôi sẽ run, khiến cho Tiêu Triết nghe ra được nỗi sợ hãi của tôi. Biểu hiện mạnh mẽ đối với tôi mà nói, đã thành một thói quen, cho dù là ở trước mặt một nam sinh.

“May cho tớ lúc đó đang còn đứng trên ban công ngắm sao, tớ chính mắt nhìn thấy cậu đi ra khỏi ký túc xá tiến về phía cổng. Tớ biết không ổn, sẽ xảy ra chuyện. Tớ phải chạy đi hỏi nhiều phòng ký túc xá mới ra được cái thứ này.” Tiêu Triết một tay đỡ Nhan Dữ Dữ, một tay cầm chày đánh bóng, vẫn đang còn trong trạng thái rất kích động, giọng nói có chút run run, “May mà tớ chạy đến kịp thời, còn không đã lớn chuyện.”

Cậu ta tự nói mình thành Lệnh Hồ Xung rồi, nhưng mà, cậu ta thể mà lại đi ngắm sao?

May là “nhà thiên văn học” trừ ngắm sao còn có thể ngắm thấy thứ khác, không thì tôi thật không biết làm cách nào mới có thể lôi Nhan Dữ Dữ bình an về đến ký túc xá mà không huy dung luôn cô ấy.

Bước ra khỏi cánh cửa chính của “Quên Đi,” tôi mới phát hiện ba chai rượu thật không nên coi thường, hơi lo lắng một chút, tôi đã không chú ý bậc thêm của “Quên Đi” cao hơn tất cả những bậc thang khác, càng xui xẻo hơn nữa là tôi bị ngã một cú chúi nhủi.

“Mã Trác!” Tôi nghe tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Triết, tôi bị ngã đến mắt đầy sao vàng, lúc khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên, phát hiện Nhan Dữ Dữ đã bị té “uych” một cú xuống đất, mà Tiêu Triết, đang còn lôi kéo cánh tay của tôi, tìm cách đỡ tôi dậy.

Tôi chỉ chỉ Nhan Dữ Dữ, cuống quýt nói: “Cậu đỡ cậu ấy! Tớ không sao.”

Nói xong, tôi gắng sức bò dậy, đứng thẳng lên. Tiêu Triết thấy vậy mới vội vội vàng vàng chạy tới vực Nhan Dữ Dữ dậy.

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước một lúc, tôi mới phát hiện tôi không chỉ đơn giản bị té một cú. Chân trái đau kịch liệt, mà đang còn có cơ nguy càng lúc càng nghiêm trọng hơn. Tôi nhin đau, lại đi thêm chưa được 100m nữa, phát hiện chân tôi đã đau chịu hết nổi.

Chính ngay lúc này, Nhan Dữ Dữ cuối cùng cũng tỉnh lại, cô ấy gọi một tiếng “Tiêu Triết,” rồi “Oe——” một tiếng, nôn hết tất cả mọi thứ trong miệng lên cánh tay của Tiêu Triết.

Tiêu Triết hét lên theo, chửi rống lên một câu: “Mắc bệnh hả!”

Nhan Dữ Dữ cũng không giận, trái lại bắt đầu cười hi hi.

“Cậu ấy xin rồi, không phải là mắc bệnh.” Đối diện với một mảnh hỗn loạn trước mặt, tôi chỉ đành bước tới bên cạnh một bồn hoa bên đường, ngồi xuống, khò khò mũi thở nói, “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

“Cậu không sao chứ.” Cậu ta đỡ Nhan Dữ Dữ đến bên bồn hoa cho ngồi xuống, rồi lập tức cởi chiếc áo bị dơ ra, hỏi tôi, “Vừa rồi cậu có bị thương không?”

“Không.”

“Đều tại cậu!” Cậu ta quay đầu mắng Nhan Dữ Dữ.

Nhan Dữ Dữ sau khi nôn xong, đã tỉnh đôi chút, cô ấy chột hỏi tôi và Tiêu Triết: “Ừa, chúng ta bị sao thế?”

“Bị sao thế!” Tiêu Triết bực bội mắng cô ấy, “Đều tại cậu!”

Nhan Dữ Dữ cười hì hì, nói một cách rất dễ dãi, “Ừ, tại tớ, tại tớ.”

“Đục cậu được không?” Tiêu Triết nhấc tay lên, nhưng cuối cùng cũng không đánh.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi nói. Nhưng tôi vừa đi được hai bước, liền phát hiện chân đau kinh khủng, nhất định là bị trật khớp rồi! Tôi ngồi thụp xuống, thử kéo ống quần tự kiểm tra, nhưng chỉ thấy đau, nhìn không ra bất cứ manh mối nào khác. Tôi thử đứng lên lần nữa,, liền phát hiện lần đau này không giống trước đó, chỉ cần chân hơi chạm đất, liền đau thấu tim.

Tôi than thở không tốt trong lòng, coi bộ phen này trật khớp không nhẹ.

“Đau lắm à?” Cậu ta ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, hỏi một cách ân cần.

“Có thể là trật chân rồi.” tôi nói, “Ngại quá, đợi tớ đỡ một chút rồi hẵng đi tiếp.”

“Tớ đỡ cậu nhé.” Cậu ta vươn tay về phía tôi, rồi lại rút về, chùi đi chùi lại vào quần áo mình, rồi mới vươn tới lần nữa.

“Không cần, cậu vẫn đi đỡ cậu ấy thì hơn.” Tôi dùng cầm chỉ chỉ về phía Nhan Dữ Dữ.

Nào ngờ Nhan Dữ Dữ lại có thể tỉnh nhanh đến vậy, cô ấy giơ tay lên nói với tôi, “Tớ không sao, mình tớ tự đi được.” Nói xong, cô ấy đứng dậy bước đi về phía trường học, vững vàng như bình thường.

Dưới ánh đèn đường, tôi trông thấy Tiêu Triết đang vươn ra những ngón tay thon dài và lòng bàn tay hình chữ nhật. Tôi đặt tay mình lên tay cậu ta, cậu ta ra sức kéo tôi, đáng tiếc sức của cánh tay không mạnh lắm, lòng bàn tay chỉ trong chốc lát đã rịn một lớp mồ hôi. Nghe đói, đây là triệu chứng của bệnh tim. Tóm lại, đoạn đường này đầu cho cậu ta đã gắng hết sức diu đỡ, tôi vẫn cảm thấy đi đứng vô cùng khó khăn. Tôi chỉ có thể xoa xoa tay với cậu ta, tỏ ý là tôi không sao đi được nữa, rồi lại dừng bước.

Trông thấy tình cảnh này, cậu ta không bỏ cuộc, mà kiên quyết ngồi xổm xuống, vòng một tay ra sau lưng, ra sức vỗ mạnh vào lưng mình nói: “Lên đi, tớ đỡ cậu.”

Sao lại có thể!

“Lên đi chứ.” Cậu ta nói, “Phải mau mau đi tới bệnh viện kiểm tra một chút, nếu mà gãy xương thì phiền to.”

Tôi bực mình nói: “Tớ chưa nghe ai nói té một chút mà đã gãy xương.”

“Sao lại không?” Cậu ta nghiêm túc sửa sai tôi, “Hồi cấp hai trong lớp tớ có một bạn học cũng y vậy, đang đi trên đường té một phát, kết quả tới bệnh viện nằm cả nửa tháng!”

Tôi mới không tin cậu ta!

“Mau lên!” Cậu ta lại vỗ lưng mình bôm bốp rõ to, thúc giục tôi.

Tôi lại thử động dậy chân trái, nhưng hơi cử động đã đau đến cả người run lên. Nhìn quanh bốn bề lần nữa, đêm đã khuya, nếu mà còn tiếp tục dồng dãi, sợ rằng sẽ thực sự không vào được trường nữa. Mà lúc này, Nhan Dữ Dữ đã một mình rào bước ở phía trước không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tôi cắn răng, leo lên lưng cậu ta.

Đây chắc là lần đầu tiên tôi kề cận một nam sinh như vậy. Hoặc là đã từng có một lần, trong cái đêm gió tuyết kia, nhưng sự việc trong quá khứ đã bị tôi xoá sạch dữ liệu, nhét nó dưới đáy bao, dùng sách đề xuống tận cùng của đáy rương biến nó thành những ký ức không đáng giá. Ngay lúc tôi đang nghĩ ngợi lung tung, chỉ cảm thấy Tiêu Triết công tôi loạng choạng lắc lư, đi được hai bước về phía trước, sau đó vấp một cú, tôi ngã lăn từ trên lưng cậu ta xuống.

Trời ạ, cậu ta căn bản cũng không nổi tôi!

Cái chân trái vốn đã bị thương của tôi cộng thêm cái chân phải đều va mạnh xuống đất, tôi không kiềm được phát ra một tiếng hét vô cùng đau đớn. Ngay sau đó, tôi nghe có người đang cười âm lên một cách thoải mái.

“Xin lỗi xin lỗi!” Tiêu Triết xoay người, kinh hoàng chạy tới đỡ tôi. Tôi nhìn lướt qua vai của cậu ta, thấy rõ cái kẻ đang cười âm ỉ ấy.

Chiếc mũ dơ dáy của hắn, ánh mắt đen lay láy của hắn, tư thế hai tay dút vào túi áo của hắn, cái bóng của hắn dưới ánh đèn đường đang từ từ trùm lên đỉnh đầu của tôi, tôi thề rằng tôi chưa từng bao giờ quên. Tôi ngồi bệt bên một khóm hoa ven đường, mím chặt môi, nhìn thẳng vào khuôn mặt mỏng lưng của hắn. Mãi đến khi hắn bước lại gần, một tay lôi Tiêu Triết ra, dùng giọng điệu không phục nói với cậu ta: “Có tí xiu sức này, mà cũng chạy đi cưa gái?”

Có lẽ là vì thấy mắt mặt, nên Tiêu Triết đỏ bừng mặt, không cãi lại hắn.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt tôi, tận tình ngắm nghía tôi. Đôi đồng tử đen kịt tràn ngập sự trào phúng, như đang rất tán thưởng đáng về chặt vật và sự bất lực của tôi, lại mong đợi tôi có thể cầu xin hắn điều gì đó. Tôi tránh ánh mắt của hắn, hai tay bám lấy bệ đá của khóm hoa, gắng gượng đứng dậy.

Lòng tự tôn biến đau đớn thành một thứ đứng sau chót, giờ phút này, tôi chỉ muốn kiêu ngạo bỏ đi. Tiêu Triết lại chạy tới điu tôi, bị tôi đẩy ra. Tôi dừng cảm bước tới mấy bước, hơn nửa mỗi một bước đều sai rất rộng. Tôi khắc chế không cho bản thân run lên, trên đầu lập tức đổ mồ hôi lạnh, rớt xuống vài hạt. Tôi cảm thấy tôi sắp chết tới nơi, nhưng vẫn lê bước chân đau đớn khôn tả của mình quật cường tiến về phía trước, tiến về phía trước. Mãi đến khi Tiêu Triết lại xông tới, lớn tiếng gào: “Mã Trác, để tớ điu cậu.”

“Để nó đi.” Tôi nghe tiếng hần lạnh lùng ra lệnh ở đằng sau.

“Không cần mày xía vô!” Tiêu Triết rống với hần.

“Em muốn tôi xía vô không?” Hần rảo bước đến trước mặt tôi, ngăn tôi lại, cúi đầu hỏi một cách mờ ám.

“Không.” Tôi phun ra một chữ.

“Tôi vốn là không định xía vô,” Hần cười ha ha nói, “Nhưng mà con người tôi thích làm trái với ý của người khác, bọn em vậy, tôi lại cảm thấy chuyện này tôi không thể không xía vào.”

“Mày tính làm gì?” Tiêu Triết hỏi hần một cách cảnh giác.

“Tao tính làm mẫu cho mày xem.” Nói xong, hần dùng sức xách hai bên tay tôi lên, giống như tôi là một con rối, chớp mắt cái hần đã quăng tôi lên lưng, tôi còn chưa kịp có phản ứng gì, hần đã chạy như bay về phía trước.

Một khắc đó, tôi ngửi được mùi hơi khiến tôi cảm thấy quen thuộc, nó giống như luôn chực sẵn ngay ngoài cánh cửa của sinh mệnh tôi, khiến cho tôi cảm thấy như toàn thân bị quăng xuống một chiếc giường mềm mại mượt mà êm ái nhất, có vùng vẫy cũng chỉ vô ích, hướng chi càng kháng cự thì càng mất đi ý chí kháng cự. Dưới tiết tấu của bước chân hần chạy, tôi trở nên như một chiếc thuyền đã bốn ba lưu lãng bao ngày, nay thuyền tuy vẫn chòng chành và chạm vào mòm đá theo thủy triều lên xuống, nhưng tôi cuối cùng đã tìm thấy một bến cảng cho mình đỗ lại. Không biết là có phải vì đã chờ đợi phút giây này quá lâu, hay là con đau ở chân đã khiến cho tôi trở nên khuất nhục và nhút nhát, tôi cứ thế mà bỏ lại Tiêu Triết la hét ở phía sau lưng, mặc cho hần cõng tôi chạy như cuồng trên phố.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Đêm ấy, hần đưa tôi về nhà hần.

Không phải là hần lái xe tới, chúng tôi ngồi taxi. Trước tiên, hần vắt tôi ra hàng ghế sau, sau đó bản thân hần cũng chui vào. Sau khi xe nổ máy, hần nói: “Để tôi xem chân em.”

Trong không gian chật hẹp ấy, tôi không làm ra bất cứ hành động phản kháng hoặc cự tuyệt nào. Để mặc cho hần nâng chân trái của tôi lên, lột vớ tôi ra, kiểm tra thương tích của tôi.

Đương nhiên vẫn còn đang đau, nhưng sự thật chứng minh, đau đớn trong một số hoàn cảnh có thể dễ kẹ. Chính ngay lúc hần đang tiến hành vô số nắn bóp và sấm soi một cách vô tình trên cái mắt cá chân bị sưng tấy lên của tôi, trong đầu tôi thể nhưng lại trôi lên ý nghĩ kỳ quái mà đã từng trôi dậy lúc thấy Sướng bảo tôi ước nguyện. Cho dù đây là trực giác đầu tiên của tôi, vậy còn hần thì sao, vì sao hần lại xuất hiện trong trường hợp đặc biệt cụ thể như thế này cơ chứ?

“Vì sao lại có mặt ở đây?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Hần đáp.

“Đội ai đó à?”

“Chắc vậy đi.”

“Cậu thấy gì đó hay là nghe thấy gì đó chăng?”

“Cái gì với cái gì?” Hần rõ ràng là không hiểu tôi đang nói gì, đặt chân tôi trở về chỗ cũ, hần thở ra một hơi, nói, “Cũng còn được, không có gì ghê gớm.”

Tôi tiếp tục hỏi câu hỏi của tôi: “Cậu trông thấy tôi té à?”

Hần đáp một cách giao hoạt: “Em không té, thì làm sao mà tôi có thể nhìn thấy em được?”

“Rất hả hê?” Tôi ngược đầu, nhìn hần mà hỏi.

“Cũng bình thường thôi.” Hấn nói, “Chỉ tiếc là chưa gãy xương.”

Cái câu hỏi đáng ăn đòn này rõ ràng là từ miệng tôi mà ra, nhưng khi nghe thấy hấn đáp như vậy, tôi lại vẫn không phục, không khỏi nhích xa người qua bên kia của hàng ghế trong xe thêm một chút. Không ngờ hấn cũng nhích xa người của hấn qua phía bên hấn, từ khoảng cách xa tôi hơn một chút, dùng ánh mắt phán xét nhìn tôi. Sau đó nói: “Ký giả Mã Trác của tôi, vừa rồi em hỏi tôi năm câu hỏi, lúc về đến nhà sẽ đến phiên tôi tra hỏi em, tốt nhất em nên chuẩn bị cho kỹ.”

“Vì sao không hỏi luôn ngay ở đây?”

“Bởi vì tôi không muốn.” Hấn nói, “Sáu câu.”

Được rồi. Tôi ngậm miệng.

Hẻm 13 số 27. Tôi lại tới nơi này một lần nữa. Hấn đỡ tôi xuống xe, tôi nhìn thấy bóng đèn màu vàng trước cổng vẫn còn, mười năm như một, nó vẫn luôn ở chỗ này, gặp gió thì rung đưa, không có gió thì yên lặng. Rất kỳ lạ, đối với những thứ xuôi theo năm tháng mà biến thành cổ kính, thời gian dường như dần dần trì đọng lại trên chúng. Giống như yêu tinh, sống lâu ngàn năm vạn năm, vẫn cứ trẻ mãi.

“Xe của cậu đâu?” Tôi hỏi hấn.

“Bán rồi.” Hấn nói, “Bảy câu.”

“Vì sao phải bán?”

“Cô gái ‘đặt câu hỏi’ của tôi, nào, chúng ta đi vào nhà.” Hấn mở khoá, đẩy cổng ra, đỡ tôi đi vào đến bên một chiếc ghế gỗ trong phòng khách để tôi ngồi xuống.

Hấn mở đèn. Ánh đèn không sáng lắm, dịu dịu và thoải mái, rất vừa phải. Tôi ngo bôn phía, so với cảnh lộn xộn lần trước lúc tôi rời đi, căn phòng trông sạch sẽ và chỉnh tề hơn nhiều. Xem ra, hấn lại quay về đây sống rồi, chỉ là không gặp được Hạ Hoa, không biết hết thầy mọi việc của chị ấy đã ra sao. Thật là chết tiệt, tôi lại không nhìn được mà muốn đi hỏi thêm câu hỏi nữa rồi, nhưng nghĩ đến cái tên hấn vừa mới đặt thêm cho tôi, cuối cùng tôi biết điều mà chọn giữ im lặng.

Hấn bước vào phòng trong, rất nhanh đem ra một chai dầu Chính Hồng Hoa. “Ráng nhìn.” Nói xong hai chữ đó, hấn nửa ngồi xồm xuống trước mặt tôi, cời giấy ra cho tôi, đổ dầu vào lòng bàn tay, rồi bôi cho tôi. Sức từ tay của hấn thành thạo, trông có vẻ rất rành màn này, tôi dần dần cảm nhận được mắt cá chân nóng lên, cái đau lúc ban đầu cũng dần dần trở nên tê dại. Đang lúc hấn bận bịu, tôi ngược đầu, lại nhìn thấy ánh trắng sáng chết tiệt kia, nguyên một buổi tối, tôi như bị trúng bùa chú của nó, cho nên mới chạy tới quán rượu uống một đồng rượu, đang yên đang lành đi đường lại té trật chân một cách hoang đường, rồi lại bị một người cứ tưởng là cả đời không gặp lại nữa cứ thế mà “bắt cóc” tôi đây, thật không biết nói sao, vớ vẩn hết sức, điên khùng hết cỡ.

“Bây giờ, đến lượt tôi hỏi câu hỏi rồi, nếu em mà không ngoan ngoãn thành thật trả lời, kết quả sẽ là như thế này——” Hấn vừa dứt lời, bàn tay đang bóp mắt cá chân của tôi tăng lực, tôi đau đến hét lên, vô thức dùng chân phải đá thẳng vào ngực hấn.

Hấn không chặn lại, tôi nghe thấy ngực hấn phát ra một tiếng “thịch”, làm tôi sợ đến rụt chân lại.

Ngay lúc tôi vừa cảm thấy có chút đỉnh cảm giác tội lỗi, hấn không biết xấu hổ mà cời áo mình ra, trông hấn quan sát ngực của hấn với bộ dạng xấu xa trong mắt, tôi quay đầu đi.

“Nếu mà em đập làm tôi bị thương, em sẽ phải thoa thuốc y chang cho tôi.” Hấn nói xong, xoay cái đầu quay đi của tôi về chỗ cũ, nhìn thẳng vào ánh mắt đang lảng tránh của tôi, “Tôi đoán, trong lòng em, nhất định rất muốn rất muốn làm cho tôi bị thương đúng không?”

Tôi không trả lời hấn. Dưới ánh đèn treo giữa biên giới của mờ ảo và sáng tỏ nơi ấy, cho dù là tôi cố gắng không có ý, vẫn trông thấy làn da ngăm đen của lòng ngực hấn. Tôi đỏ mặt lên một cách đáng xấu hổ, hoặc có lẽ là, bởi vì lòng tự tôn bị thách đố một cách nghiêm trọng, mà tức giận đến xanh mặt.

Nhưng đỏ mặt hoặc xanh mặt hiện giờ không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, tôi không biết sau đây hấn sẽ định làm gì.

Hấn vẫn cứ không chịu cài hàng nút áo trước ngực lại, mãi đến khi hấn thoa dầu xong cho tôi rồi đứng dậy, cũng vẫn không cài. Hấn đặt nắp chai dầu nhỏ xíu kia, cất đi. Rồi ra bồn nước thông thả rửa mặt rửa tay xong, mới quay về bên tôi, kéo một chiếc ghế, ngồi xuống, đối mặt với tôi, bắt đầu cuộc tra hỏi của hấn.

“Chúng ta bắt đầu đi. Câu thứ nhất, tôi nay cái tên dở hơi mà công em lên có chút xú đã run như cầy sấy kia, xin hỏi có phải là kẻ “xứng đời” theo như lời em nói không?”

“Không.” Tôi lảng tránh thân thể loã lồ của hấn, cúi đầu đáp, giọng nói rất yếu ớt, nhưng rất chắc chắn.

Hấn ra lệnh cho tôi: “Nhìn vào mắt tôi mà trả lời câu hỏi của tôi.”

Tôi tức tốc ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hấn, tôi không hề nói dối, cho nên chả có gì để sợ cả. Nhưng xui xẻo là tôi lại trông thấy bản thân mình trong mắt của hấn, đây là một bản thân mà khiến cho bản thân tôi cảm thấy sợ hãi. Một bản thân mà tôi chưa từng bao giờ muốn trở thành. May sao hấn lại tiếp tục

hỏi, khiến tôi bị kéo ra khỏi nỗi sợ hãi trong lòng, nếu nói từ góc độ ấy, thì tôi thật hy vọng hẳn cứ hỏi mãi.

“Em đã uống rượu à?”

“Vâng.”

“Vì sao?”

“Vì để cứu một người bạn.” Tôi nói. Tôi biết câu trả lời này của tôi nghe thật buồn cười, nhưng thượng đế chứng giám, tôi thực sự không hề nói dối.

“Rất tốt.” Hấn chợt nhếch mép cười, hỏi tôi, “Hỏi tới câu thứ mấy rồi?”

“Chắc là câu thứ bốn rồi.” Thôi khắc mấu chốt tôi không hề hồ đồ, “Còn lại ba câu nữa.”

“Coi bộ tôi nên chọn những gì quan trọng để hỏi. “Hấn cúi người về phía trước, ghé đến gần tôi hơi một chút, “Nói cho tôi biết, sau kỳ nghỉ đông, tại sao lại chọn đột nhiên biến mất?”

Nếu tôi nhớ không lầm, đây là câu hỏi hấn đã từng hỏi qua, ở nơi hòn non bộ chết tiệt kia. Không ngờ thời gian đã trôi qua lâu rồi, câu hỏi này vẫn là gút mắc trong lòng hấn. Tôi quay mặt đi, không dám nhìn hấn, tiện thể suy tính xem câu hỏi này rốt cuộc nên trả lời cho hấn như thế nào mới ổn. Hấn lại không buông tha cho tôi, tức tốc thò tay chụp lấy cằm của tôi, ép tôi phải đối diện với hấn lần nữa.

Trắng to bằng lòng bàn tay không biết từ đâu chợt ló ra, chiếu thẳng lên mặt hấn. Đây là một khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, là ác ma hay tiên nhân ẩn mình sâu trong ký ức của tâm trí tôi. Miệng tôi đã hé ra được nửa chừng, lại gặp phải tật cũ, chợt không thốt ra được một chữ nào. Có lẽ tôi chỉ không muốn lời nói thật của tôi làm tăng lên sự bối rối cho đôi bên lúc này.

“Nếu em không muốn bị tôi tấn cho một trận no đòn, rồi vứt em ra đầu đường cho sói ăn, thì tốt nhất là em nên trả lời câu hỏi của tôi trong vòng ba giây.” Hấn uy hiếp tôi.

Trời biết cái chiêu rở tiền này của hấn đã sớm không có tác dụng với tôi, cái con sói bằng giấy mang đuôi chó này, tôi đã sớm nhìn thấu hết thầy của hấn. Nhưng chính vì thế, trái lại khiến cho tôi hạ quyết tâm nói sự thật cho hấn biết: “Bởi vì, mình đã tới trấn Ngải Diệp tìm cậu.”

“Lúc nào?” Hấn ngạc nhiên.

“Ngày thứ hai của kỳ nghỉ.” Tôi nói.

“Tại sao tôi không biết?” Bộ dạng hấn như đang cố gắng nhớ lại.

“Bởi vì mình trông thấy cậu, nhưng cậu không trông thấy mình.”

“Nói bậy.” Hấn nói, “Sao lại có chuyện này?”

“Bây câu, cậu đã hỏi xong rồi.” Tôi nhìn thẳng vào hấn nói, “Kết thúc ở đây.”

Tôi vừa dứt lời, tay của hấn đã nắm lấy mắt cá chân trái của tôi, bắt đầu hơi hơi dùng sức. Đau, nhưng tôi không giãy dụa, tôi biết điều đó không hay ho gì cho tôi, tôi chỉ gắng gượng ngồi thẳng người, cảnh cáo hấn: “Không được giở trò vô lại.”

“Tôi vốn chính là vô lại.” Mặt hấn không mang biểu cảm nào, “Em không tin điều này thì có thể tiếp tục thử, tôi nhất định sẽ phối hợp với em.”

“Em trông thấy anh và cô ta.” Tôi nói, “Ở nơi vách đá trên đỉnh đó.” Nói xong câu này, mọi vật chợt trở nên yên tĩnh, ngay đến côn trùng nhỏ trong góc tường cũng quên râm ran. Mà tôi cảm thấy bản thân mình nhẹ nhõm hẳn đi, giống như một chiếc lọ đầy bụi bặm, bỗng được ai đó đem ra lau chùi bóng loáng. Trong cảnh bốn bề tĩnh lặng này, hấn chợt nhếch miệng hé ra, rồi cười.

“Em, đã trông thấy gì?” Tay của hấn tiếp tục dùng sức, đồng thời đứng dậy từ ghế, khom người nhìn vào mặt tôi, ép sát đến gần tôi. Hơi thở từ mũi hấn như lướt qua những sợi lông tơ nơi khoé mép tôi, tôi thậm chí đếm rõ được số lông mi trên mắt hấn. Tôi muốn hét lên, bởi vì tư duy đang hỗn loạn, cũng bởi vì chiếc chân trái đang đau kịch liệt. Tôi tuyệt đối không thể nào trả lời câu hỏi hoang đường hơn nữa hạ lưu của hấn, bởi vì, đây chính là giới hạn chót của tôi, tôi bắt buộc phải tuân thủ, không để cho mình rơi vào cạm bẫy của hấn. Cho nên, tôi quyết định giả câm giả điếc, dẫu cho phong ba bão táp đang đón đợi tôi.

Nhưng mà, lại như rất nhiều lần trước, hấn đột nhiên đứng dậy, dùng chân đạp chiếc ghế đằng sau lưng lui ra sau, lớn tiếng nói với tôi: “Em cứ đợi ở đây, tôi đi dọn phòng một chút.”

Hấn tựa như đã đi rất lâu, tôi vẫn ngồi hoài ở nơi đó, tim vẫn đập thình thịch, cảm thấy xấu hổ vì lối suy nghĩ tưởng bở trong lúc bi ai của mình. Tôi không biết vì sao hấn lại có thứ năng lực khiến cho tôi luôn tưởng bở, trước khi gặp hấn, tôi chưa từng phát hiện ra bất cứ ai có khả năng làm điều này. Xưa nay tôi chưa từng có đòi hỏi gì đối với người khác, cho nên không bị thất vọng, không bị ảo tưởng, cũng không tin tưởng. Nhưng đối với hấn, hết thầy đều trở nên bất đồng. Tôi lại một lần nữa không nhận được mà ngược đầu nhìn ánh trăng. Ánh trăng này tôi đã nhìn nhiều năm rồi, nhưng điều tôi dám quả quyết là, đêm nay, nó thực sự không giống với bất cứ đêm nào trước đó. Nó giống như bất chợt mang sức sống, giống như một con mắt của người nào đó đang nhìn tôi, đang nói chuyện với tôi, nó dường như đang nói Mã Trác mi đã 16 tuổi rồi, sau này không được cô đơn chiếc bóng nữa.

Tôi khó khăn lắm mới thu lại được ánh mắt, phòng trong hình như không có bất cứ động tĩnh nào, tôi đứng lên, tập tễnh đến bên cửa. Phát hiện hân thể mà đang còn trải giường, ga giường cũ bị hân lột ra, vứt dưới sàn, thứ hân đang trải là một tấm ga giường mới tinh suông, vẫn còn mang nếp gấp rõ rệt. Lúc hân làm việc, bộ dạng rất nghiêm túc, không mang chút láu táu của ngày thường, tựa như thay da đổi thịt, căn bản là một con người khác của hân.

Tôi cứ dựa vào khung cửa mà nhìn bóng lưng của hân. Không nói gì, mãi đến khi hân không hề ngoái đầu mà lớn tiếng bảo tôi: “Chân còn chưa lành đây, đừng có đứng mãi thế.”

Tôi giật bản mình, lẽ nào hân có mắt đằng sau lưng?

Hân không nói gì thêm, cho đến khi làm giường xong xuôi hết mới xoay người, đi thẳng đến trước mặt tôi, mỉm cười hỏi tôi: “Thử qua chưa, qua đêm cùng với một người đàn ông?”

Lời nói của hân tràn ngập sự mờ ám, còn có một chút hù dọa, nhưng tôi thực sự không cảm thấy có gì không phải phép. Thế là tôi cũng chỉ dùng một nụ cười mỉm để tỏ ý trả lời với hân.

“Em còn dám cười?” Hân nói, “Tôi cảm thấy em nên khóc.”

“Vì sao?” Tôi hỏi hân.

“Đừng có làm bộ với tôi!” Hân đánh giọng lại.

Tôi lại cười. Tôi không thể không cười, bởi vì nếu nói về bản lĩnh “làm bộ,” hân so với tôi không biết còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Hân thấp giọng hỏi: “Vì sao em không giống với bọn họ?”

“Chẳng có gì không giống cả.” Tôi nói.

Hân làm mặt thối: “Chỉ ít là màn đầu võ mềm với tôi, chưa từng có ai sánh bằng em.”

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, chỉ tiếp tục mỉm cười.

“Tới đây, Mã Tiểu Dương!” Hân chợt vươn tay, bế bổng tôi lên, trong tiếng hét đầy kinh ngạc của tôi, nhẹ nhàng bế tôi đến bên giường hân. Ga trải giường mới tinh còn phảng phất mùi hoá chất của thuốc nhuộm, nhưng lại làm người ta cảm thấy gần gũi. Gối đầu rất mềm, vừa ngả vào đã muốn nhắm mắt lại ngủ. Hân đi lấy nước ấm tới, giúp tôi rửa mặt rửa chân, tôi rất ngoan ngoãn làm hết thấy, tôi không biết sau đây sẽ phát sinh ra chuyện gì, tôi thậm chí không cho phép bản thân đi nghĩ, tôi tự nói với mình, cứ vậy đi, đầu cho phải mạo hiểm đến cái chết, cũng nên đi thử nghiệm một chút tốt đẹp ngắn ngủi.

Cuối cùng, hân cũng leo lên giường. Lại không nằm xuống, mà là ngồi dựa vào tôi, vòng cánh tay của hân qua. Tôi ngáp ngừng một chút, rồi xích đến gần hân, tim tôi nhảy như điên cuồng, giống như đang đánh trống. Tôi đoán chừng hân nhất định đã nghe thấy, nhưng khác với thái độ thường ngày, hân lại không trêu chọc tôi, thậm chí, tôi cảm thấy hân có đôi chút căng thẳng. Để điều chỉnh lại bầu không khí này, tôi cố làm ra vẻ ung dung tuyên bố với hân: “Hôm nay, là sinh nhật thứ 16 của em đây.”

“Vậy sao?” Hân rất vui vẻ nói, “Vậy chúng ta có cần ăn mừng một chút không? Nhảy đầm, hát karaoke, đốt pháo, hay là ít nhất cũng ăn bát mì trường thọ?”

Tôi lắc đầu.

“Con gái đều cuồng sinh nhật.” Hân nói, “Em lại chơi trò đặc biệt.”

“Em sẽ không sống lâu được.” Tôi làm bầm.

Hân giống như bị lời nói của tôi khiêu khích, mở bàn tay đang khoác trên vai tôi, thuận thế vả vào má tôi một cái, không mạnh, nhưng cũng không gọi là nhẹ.

“Nói bậy nói bạ.” Hân nói, “Nhất định phải phạt mới được.”

Tôi dùng hai cánh tay bó gối, cảm giác lên đầu gối, từng chữ từng chữ rõ ràng kể chuyện cho hân nghe: “Có nhớ lần trước em đã từng nói với anh, em là một đứa trẻ mồ côi. Cha mẹ em chưa lấy nhau đã sinh ra em. Năm hai tuổi, cha em chết, bị người ta dùng dao đâm chết. Sau khi ông ấy chết, mẹ em vứt em bỏ đi một mình, em lớn lên với bà nội, lúc chín tuổi, mẹ em bỗng dưng quay về đón em, mẹ con em sống với nhau một dạo. Nhưng chẳng được bao lâu, bà ấy cũng chết đi, cũng bị người ta giết chết, cho tới nay hung thủ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Sau đó, em lại về nhà, suýt nữa bị chú Út đánh chết, bà nội cũng đã chết, em không còn nơi nào để đi. May sao trước đây mẹ em có một người bạn chịu nhận nuôi em, ông ấy tên là A Nam, ông ấy thực sự rất yêu mẹ em, chỉ tiếc là họ không có duyên phận. A Nam đem toàn bộ tình yêu của ông dành cho mẹ chuyển lên người em, em theo ông ấy từ Tứ Xuyên tới đây, vì để cho em sống thật tốt, ông mãi không lấy vợ, cái em cần, cái em không cần, ông ấy đều tìm cách cho em hết thấy. Em thường nghĩ, em cứ sống như thế này, trở thành gánh nặng cho người khác, thượng đế sớm muộn gì cũng sẽ trừng phạt em, nói không chừng có ngày, sẽ nghĩ ra chiêu nào đó để lấy đi mạng của em.”

“Đủ rồi.” Hân dùng một tay ôm lấy tôi từ phía sau, một tay kia cốc vào đầu tôi một cái rõ mạnh, rồi thô bạo dùng tay nhéo chỗ nhân trung của tôi, nói, “Im ngay!”

“Cho nên,” Tôi xoa xoa chỗ nhân trung đang đau, vẫn bướng bỉnh lùng bùng nói cho hết, “Em không có cách nào giống được với những đứa con gái khác, anh đã hiểu chưa?”

Hắn buông tôi ra, xoay người của tôi, để cho tôi đối diện với hắn.

Hắn quan sát nhân trung của tôi một hồi lâu, rồi mới nói một cách rất nghiêm túc: “Có đau không?”

Tôi không trả lời, mà dùng sức kéo một bên của chiếc áo sơ mi của hắn, dứt khoát che đi phần da thịt trần trụi, đồng thời hung hăng nói với hắn: “Ngán vạn lần đừng nói với em những lời thô hoặc kiểu như ‘sau này anh sẽ không để cho bất cứ ai bắt nạt em, bao gồm bản thân anh’ nữa. Bởi vì, em không tin.”

Một giây trước khi nước mắt tôi chực rơi, hắn đã cười rộ lên, dùng sức ôm tôi kéo vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Tôi thức dậy lúc năm giờ rưỡi sáng. Trong không khí có mùi bạc hà, lại lịch không rõ. Hắn vẫn còn ngủ ngon lành, một cánh tay duỗi ra dài thật dài, không may là, gáy của tôi đang gối ngay lên đó. Tôi nhấc đầu lên, hình như bao nhiêu máu tích tụ sau ót cả đêm đồng loạt lưu thông trong nháy mắt, đến cả đầu ngón chân lạnh lẽo cũng vụt trở nên ấm áp. Tôi rón rén bò qua người hắn bước xuống giường, lại không cẩn thận đá trúng cái thau rửa mặt để bên giường, phát ra một tiếng ồn kinh thiên động địa. Tôi hoảng lên xoay đầu nhìn, phát hiện cánh tay hắn vẫn nằm yên ở chỗ cũ, ngay đến lông mi cũng không hề lay động.

Giấc ngủ của con trai, thì ra có thể tiến vào cảnh giới say như chết đến vậy, thật khiến người ta hâm mộ.

Tôi không thể nào nhớ nổi đêm ấy rốt cuộc chúng tôi đi ngủ lúc mấy giờ, có lẽ là ba giờ, hoặc có lẽ là bốn giờ..... Trong ký ức của cuộc đời tôi, tôi chưa từng bao giờ nói nhiều như đêm qua, tôi kể cho hắn nghe về Nhã An, kể về mưa ở nơi ấy, kể về nội, chú Út, kể về Lâm Quả Quả, A Nam, thậm chí Lam Đồ. Hắn hỏi rất ít, chỉ nghe tôi nói, mãi đến khi tôi nói khô cả họng, rồi nặng nề đi vào giấc ngủ ở trong lòng hắn.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như có nghe thấy tiếng hắn gọi tên tôi: “Mã Trác, Mã Tiểu Trác, Mã Tiểu Dương.....” Trước khi gặp được hắn, tôi chưa từng có nhiều tên đến vậy. Tôi cảm thấy buồn cười, nhưng tôi không có sức để cười, thật ra tôi rất muốn trả lời hắn, nhưng tôi ngay đến cả một tiếng hừ cũng không đủ sức để phát ra, giống như bị một dạng bóng đè, đầu óc thì thanh tỉnh, nhưng toàn thân không sao cử động.

Kỳ lạ ở chỗ, giấc ngủ ngắn ngủi không làm cho tôi cảm thấy uể oải, trái lại, tinh thần của tôi có chút phấn chấn. Hơn nữa, chân của tôi hình như đã khá hơn rất nhiều, tuy vẫn hơi đau, nhưng ít ra đã có thể đi lại như người bình thường. Tôi dùng nước lạnh trong sân rửa mặt một cái, sau đó tôi ra khỏi sân, đóng kỹ cổng giữ hắn. Rồi ra khỏi con hẻm nhỏ, leo lên tuyến xe buýt 108 đầu tiên. Tôi nhớ đến lần đầu tiên gặp hắn, cũng là trên xe buýt, khi ấy hắn là một người xa lạ, thậm chí là một người xa lạ có chút đáng ghét. Nhưng qua một đêm này, hết thảy đều trở nên khác hoàn toàn. Nhất định là đã khác. Tôi đương nhiên biết, tôi và hắn, không giống như tôi và Tiểu Triết, cũng không giống như hắn và Vu An Đoá, tôi và hắn, là một chúng tôi rất khác.

“Tình yêu” ư? Tôi nghĩ đến cái từ này, trong lòng liền giống như một que diêm đốt cháy một bó rom, một khắc ấy tôi ngây ngốc.

Tâm tư của tôi bay bổng, khoé miệng giương lên, lại không dám tiếp tục nghĩ sâu hơn. Tôi lấy bàn tay chống lên trán, đuôi mày tôi sau lưng tôi, đều tựa như mang hơi thở của hắn. Nếu tôi trở nên một cô gái hư bắt đầu từ đây, A Nam thân yêu, con chỉ hy vọng ba có thể tha thứ cho con.

Lúc tôi ghé ký túc xá lấy sách, đám Ngô Đan vừa mới ngồi dậy, giường của Nhan Dự Dự vẫn trống không. Ngô Đan mang đôi mắt ngái ngủ bảo tôi: “Thật xui xẻo, hôm qua cậu vừa đi cái là có kiểm tra phòng, cậu và Nhan Dự Dự đều kéo nhau đi đâu vậy?”

“Tớ về nhà..... Cậu ấy,” Tôi ngẫm nghĩ, chỉ có thể nói, “Tớ không biết về cậu ấy.”

Cô ấy thế mà vẫn chưa về, Tiểu Triết đã đem cô ấy đi đâu rồi? Chẳng lẽ hôm qua sau khi tôi đi lại xảy ra chuyện gì nữa?

Tôi hơi cảm thấy đau đầu, vớ lấy chiếc cặp rồi chạy về phía phòng học, lúc tôi chạy vào lớp, tiết tự học buổi sáng còn chưa bắt đầu, liếc mắt một cái đã trông thấy Tiểu Triết đầu tiên, đang nhìn sách Anh Văn chăm chú đến nhập thần, không nhìn kỹ thì còn tưởng là cậu ta đang ngủ gục. Lúc tôi đi ngang qua cậu ta, đôi mắt của cậu ta nhìn tôi chòng chọc theo phía trên của mắt kính, nhìn đến tôi rợn tóc gáy.

“Chân của tớ không sao rồi, cảm ơn.” Tôi vút cặp vào trong học bàn, chỉ chỗ ngồi trống không của Nhan Dự Dự hỏi cậu ta, “Cậu ấy sao rồi?”

“Tớ đưa cậu ấy đến nhà chị họ của tớ rồi.” Tiểu Triết nói, “Cậu ấy uống đến độ như vậy, cậu lại không có ở đó, tớ làm sao có thể đưa cậu ấy vào trong ký túc xá nữ?”

Thì ra là vậy.

“Xin lỗi.” Tôi xin lỗi một cách thật lòng, thì thảo với cậu ta, “Đêm qua kiểm tra phòng, tớ thấy là cậu nên mau mau kêu Nhan Dữ Dữ quay về trường đi học, chúng ta phải thống nhất lời khai, tốt nhất là không nên để lớn chuyện thêm nữa.”

Mặt của Tiêu Triết bất lực: “Tớ không biết cậu ấy ở đâu.”

“Không phải nói là ở nhà chị học cậu sao?”

“Đêm qua thì đúng vậy, tỉnh dậy thì đã không thấy đâu rồi.” Tiêu Triết nói.

“Cậu cứ thế mà để cho cậu ấy đi?” Tôi suýt nữa hét lên.

“Lúc cậu ấy tỉnh dậy, tớ còn chưa tỉnh.” Tiêu Triết nói, “Cậu ấy nổi điên một đêm, ba hồi khóc ba hồi cười, hành tớ gần chết, tớ suýt nữa bóp chết cậu ấy.”

“Vậy cậu ấy có thể đi đâu chứ?” Tôi nghĩ không ra.

“Tớ chỉ quan tâm đêm qua cậu đã đi đâu?” Tiêu Triết xoay hẳn người lại, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi tôi. Mặt của tôi chưa kịp phản ứng đã đỏ bừng lên. Tôi hoảng loạn ngồi xuống, cúi gằm đầu, lục tung cặp mình lên. Tôi không muốn trả lời câu hỏi của cậu ta, càng không muốn giải thích bất cứ điều gì với cậu ta, hơn nữa, có một số chuyện vốn là giải thích không rõ được, càng giải thích càng mơ hồ, không bằng giả ngu giả ngốc cho rồi. Nào ngờ cậu ta không chịu buông tha cho tôi, mà dùng bàn tay của cậu ta úp lên bìa cuốn sách Anh Văn mà tôi vừa cầm lên, lớn tiếng nói với tôi: “Mã Trác, tớ hy vọng cậu trả lời tớ.”

Tôi kinh ngạc ngược mắt nhìn cậu ta, dựa vào đâu?

Lời cậu ta nói ngay tiếp theo sau đó càng khiến cho tôi giật mình hơn: “Buổi sáng, tớ trông thấy cậu ngồi chuyển xe buýt 108 tới trường.”

Rốt cuộc cậu ta còn trông thấy những gì khác nữa? Tôi đảm bảo nếu như cậu ta dám chạy tới nhà tôi mà nói lung tung bậy bạ gì đó với bà tôi, ngay bây giờ tôi sẽ không do dự nê nang gì mà táng cho cậu ta một cái tát!

Tôi rút cuốn sách Anh Văn của tôi từ trong tay của cậu ta ra, mở sách, không định nói với cậu ta bất cứ một lời nào nữa. Thật ra mà nói, cái kiểu quan tâm một cách cưỡng ép này, tôi chưa từng bao giờ muốn nhận. Mà sự rình rập của cậu ta đối với tôi, bất kể xuất phát từ tâm tư gì, đều khiến cho toàn thân tôi cảm thấy không thoải mái.

“Cậu đừng trở nên giống như đám con gái.” Nói xong câu này, cậu ta cuối cùng quay đầu đi, lại bắt đầu tiếp tục đọc sách Anh Văn của cậu ta đến nhập thần, đọc đọc yên lành, bỗng lật một trang sách, phát ra tiếng “soạt” vang dội, khiến cho người bạn ngồi cùng bàn với cậu ta đang còn ngủ gục giật bắn mình sợ hết hồn. Cô ta đẩy mạnh cậu ta một cái: “Tiêu Triết cậu mà còn lật sách kiểu đó lần nữa tớ sẽ lật bàn cho cậu xem, có tin không!” Lưu Tinh là ở trong đội bóng rổ của trường, cánh tay lực lưỡng gấp bội lần Tiêu Triết, Tiêu Triết bị cô ta đẩy đến nỗi gần như rớt xuống gầm bàn, nhưng vẫn gắng níu lấy chiếc ghế, tỏ ý bất mãn.

Hôm ấy, tâm trạng mọi người đều không được tốt lắm, nhưng tiết học vẫn rất yên tĩnh. Chỗ của Nhan Dữ Dữ vẫn cứ để trống. Không biết là do cô ấy quá thường xuyên trốn học hay là vì giáo viên căn bản không hề để ý, mà nguyên một buổi sáng chẳng có ai quan tâm đến sự tồn tại của cô ấy.

Tôi rờ rờ chiếc thẻ nhỏ xíu vuông vắn nằm ở trong túi quần, nó vẫn còn đó. Nằm chung một chỗ với nó là chiếc di động không thường được dùng của tôi, giữa hai tiết học, tôi len lén móc nó ra, chuẩn bị gọi cho Nhan Dữ Dữ một cú điện thoại. Không biết có phải do hết pin, trái lại điện thoại của Nhan Dữ Dữ báo tin không nằm trong khu vực hoạt động. Tôi không yên tâm, lại gọi một cú nữa, vẫn gọi không được. Ngay lúc tôi chuẩn bị gửi cho cô ấy một tin nhắn, trong di động của tôi bất chợt nhảy ra một cái tin nhắn, mở ra xem, lại là một tin như thế này:

Mã Tiểu Nữ (Bé Bông), trưa nay mười hai giờ rưỡi, gặp ở quán mì.

Người gửi tin nhắn: Ông Xã

Ông Xã!!!!

Trong di động của tôi chỉ có ba số điện thoại, một là của A Nam, một là của giáo viên chủ nhiệm cấp 2, một là của Nhan Dữ Dữ. Đâu ra ông xã nào đây!

Mã Tiểu Nữ? Quán mì? Chết tiệt!! Nhất định là hần! Nhưng mà, hần đã lưu lại cái danh xưng không biết xấu hổ này vào trong di động của tôi lúc nào? Nhất định là thừa lúc tôi ngủ đêm qua! Thế thì lúc tôi đang ngủ, hần còn làm những gì nữa? Nghĩ liên một mạch như vậy, da mặt của tôi như vừa bị ai lột mất một lớp, vừa đau vừa rát vừa đỏ, nước mắt chực rơi ra tới nơi.

Tôi hoảng loạn xóa ngay đi tin nhắn đó. Hoảng loạn tắt di động. Hoảng loạn nằm bò ra trên bàn học mà rối rắm vì những chuyện này.

“Mã Trác, trả lời câu hỏi này.” Nhất định là đã bị tin nhắn của hần dọa sợ, đã vào học từ lúc nào mà tôi không hề hay biết, giáo viên môn Sử đến bên cạnh tôi trực tiếp cảm thúc kẻ gõ xuống khoảng trống bên cạnh tôi. Tôi bị hết hồn quỳnh quáng nhét di động trong tay vào trong túi áo, đứng dậy.

Câu hỏi gì?

Tôi nhìn cái ốt của Tiêu Triết mà cầu cứu, nhưng cậu ta từ đầu đến cuối không hề có chút ý định xoay lại giúp tôi một phen.

Bể tắc cả 30 giây, sau đó ông thầy dạy Sử hỏi đầu phát tướng đó mới tha cho tôi, lại vỗ vỗ lưng của Tiêu Triết kêu cậu ta trả lời.

Cậu ta lru loát đáp được ngay.

Được rồi, vừa khinh bỉ cậu ta xong lại khinh bỉ bản thân mình.

Do đêm qua ngủ mới có hai tiếng đồng hồ, con buồn ngủ của tôi cuối cùng đã kéo đến vào đầu giờ của tiết học cuối cùng ban sáng. Tôi gắng gượng chống đỡ cho đến khi lớp Toán đó kết thúc, ngay lúc chuông hết tiết học vang lên, tôi nằm dài ra trên bàn ngủ mất. Tôi không biết tôi đã ngủ bao lâu, trong mơ hình như có người đang gọi tên tôi: “Mã Trác, Mã Tiểu Trác, Mã Tiểu Dương.” Giọng nói kia không lớn, có vẻ rất xa vời, nhưng từng chữ rõ ràng, khiến người ta trả lời cũng không ổn, không trả lời cũng không ổn. Đang lúc tôi cố gắng thử tập trung nghe kỹ hơn một chút, thì nó lại trở nên càng điệu vơi hơn, giống như một cánh diều khi gần khi xa, cực kỳ treu ngoi. Trong mơ hồ, tôi bị ai đó đẩy thật mạnh một cú, giật mình choàng tỉnh, ngược mắt nhìn lên, là Tiêu Triết, cậu ta đứng trước mặt tôi, hai tay nắm chặt, dùng một giọng điệu vô cùng nghiêm trọng nói với tôi: “Nhan Dự Dự xảy ra chuyện rồi!”

Tôi hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Nghe nói để cho người ta chụp cái loại ảnh đó đó. Tung ra trên mạng rồi.” Tiêu Triết nói, “Mà không chỉ trong diễn đàn của Thiên Trung, muốn phong kín cũng bí không nổi nữa. Mười một giờ trưa bắt đầu tung lên, nói là mỗi nửa tiếng đồng hồ phát một lần, càng lúc sẽ càng đặc sắc.”

“Không thể nào.” Tôi đưa tay thò vào túi quần sờ sờ chiếc thẻ SD kia. Đây là cái tôi phải uống cả ba chai rượu mới đổi về được chứ chẳng chơi.

“Sao lại không thể. Trưa nay cậu không vào căng tin ăn, ai ai cũng bàn tán về chuyện này.” Tiêu Triết khích động xóc vai tôi, khiến cho tôi cảm thấy rất đau, “Mã Trác, cậu nói cho tớ biết, tối hôm qua lúc cậu tới, có phải là bọn họ đang còn chụp hình cậu ấy? Liệu cậu có bị chụp luôn không? Hà?”

Coi cái tên này, nói bậy bạ gì đây trời, đối diện với sự quan tâm mù quáng của cậu ta, tôi chỉ có thể ráng nhịn đau, ra ý cho cậu ta buông vai tôi ra. “Tớ cần một chiếc máy tính.” Tôi móc tấm thẻ SD trong túi ra nói với Tiêu Triết, “Tớ muốn đọc cái này.”

“Cái gì?” Cậu ta hỏi tôi.

“Nhìn rồi không phải sẽ biết liền sao.” Tôi nói.

“Vậy thì đi theo tớ.” Cậu ta bảo.

Tiêu Triết dắt tôi tới phòng máy tính, mang danh là học trò ưu tú được thầy giáo cưng nhất, cậu ta có một chiếc chìa khoá vào phòng này, có thể dùng thiết bị trong đây bất cứ lúc nào. Mạng của nơi này luôn mở, có thể dùng thoải mái. Cậu ta mở một chiếc máy vi tính lên, thành thạo mở ngăn tủ lấy ra một chiếc máy đọc thẻ, đón lấy tấm thẻ trong tay tôi nhét vào trong, khi hình ảnh trong thẻ hiện lên trên màn ảnh, tôi suýt nữa ngất — đầu có Nhan Dự Dự nào trong đây, chỉ là mấy tấm hình phong cảnh vô vị!

Chẳng lẽ, lúc tôi đang uống rượu bị chúng nó tráo hàng?

Cái lũ chó chết này, đừng để cho tôi gặp chúng nó lần nữa!

Tiêu Triết tìm kiếm một hồi trong máy tính, rất nhanh đã tìm đến được diễn đàn kia, tôi ghé lại gần, trông thấy rất nhiều hình của Nhan Dự Dự, quả nhiên là chụp đêm qua, đa số là đang nheo mắt, quần áo xộc xệch, say lúy túy. Tiêu đề ghi: Châu gái của hiệu trưởng, Bá Chi (1) của Thiên Trung? (Màn đặc sắc không ngừng à nha—)

(1) Trương Bá Chi: nữ nghệ sĩ điện ảnh bị tung ảnh nóng lên mạng năm 2008, scandal vang dội.

Tôi không nỡ nhìn thêm, quay đầu đi, chẳng biết vì sao, bất chợt muốn khóc. Đều trách tôi không có kinh nghiệm, nếu như tôi thông minh một chút, hoặc có lẽ chuyện trước mắt đã không xảy ra rồi.

“Khốn kiếp! Sớm biết vậy tớ đã cho chúng nó biết tay! Biết tay với tớ!” Tiêu Triết một tay đập xuống bàn, phần nộ bất bình.

“Cái tên hôm qua ở quán rượu, tên là Đại Bang. Là bạn của Vu An Đoá.” Tôi nói, mặt không mang biểu cảm gì.

“Tớ đã sớm bảo cô ấy đừng có trêu vào loại người đó!” Tiêu Triết nói, “Cô ấy cứ không nghe, bán hàng, bán hàng! Đầu toàn là những tư tưởng hám tiền! Cái này gọi là không biết phân biệt nặng nhẹ, lấy sự bướng bỉnh làm ra vẻ cá tính!”

“Tung loại hình này có phải phạm pháp không?” Tôi yếu ớt hỏi.

“Chúng nó đã sớm có âm mưu, lần đăng hình tiếp theo nhất định là sẽ không cùng một IP.” Tiêu Triết nói, “Nhan Dự Dự phen này là trộm gà không xong còn mất cả nắm thóc rồi, báo thù báo kiểu gì mà làm mình thành tin nóng luôn.”

“Cậu có cách nào đừng nói lung tung nữa được không?” Mỗi lần tôi nghe thấy những câu thành ngữ và yết hậu ngữ(2) không ngừng phun ra từ miệng

của cậu ta liền cảm thấy rung mình rộn gáy, không nhận được ngắt lời cậu ta: “Cậu chán ghét Nhan Dự Dự đến thế sao? Cậu ấy đối với cậu đâu có tệ!”

(2) Yết hậu ngữ: “Câu nói bỏ lửng” – Yết hậu ngữ là những câu nói ngắn gọn, dí dỏm, rất hình tượng, gồm có hai vế: vế trước dẫn dắt gợi ý cho vế sau, vế sau là đáp án tự nhiên. Đọc thêm ở cuối chương.

Cậu ta thoáng sùng sốt, nói: “Nào có? Tớ đâu có nói chán ghét cậu ấy.”

“Vậy thì cậu đi tìm cậu ấy về đây.” Tôi nói một cách vô lý.

Tiêu Triết đại khái thực sự bị con giận của tôi dọa sợ rồi, đưa túi thức ăn McDonald xách trong tay từ nãy đến giờ cho tôi, nói một cách khô khan: “Bữa trưa cậu chưa ăn, ăn đi.”

Tôi đột nhiên nhớ đến cái tin nhắn chết tiệt kia, bữa trưa. Mười hai giờ rồi. Tôi ngủ quên mất tiêu! Giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã là 1:15! Bốn mươi lăm phút đã trôi qua, hẳn liệu có còn đợi tôi ở đó không? Nếu như đợi không được, liệu hẳn có rất thất vọng?

Chắc hẳn đã đi mất rồi? Tôi không kiểm được mà moi đi động ra nhìn một cái, không có cú điện thoại hệt nào, cũng không có tin nhắn. Hay là, cái tin nhắn kia chỉ là một giấc mơ?

Hai hôm nay, quả thực quá đổi hỗn loạn.

Tiêu Triết vẫn còn đang lải nhải một mình: “Nếu mà thực sự không xong nữa, thì tớ thử dắt thầy Sướng đi tìm cái tên Đại Bang kia xem sao?”

“Được.” Tôi không nghĩ ngợi gì nói liền, “Vậy thì cậu đi tìm thầy Sướng đi.”

Tiêu Triết cùng với tôi đi ra ngoài rồi khoá phòng vì tính lại. Mắt nhìn theo cậu ta queo vào trong dãy lầu của giáo viên, tôi nán lại thêm hai giây nữa, rồi chạy như bay về phía cổng của Thiên Trung.

Đúng vậy, tôi điên rồi, tôi muốn đi gặp hắn.

Còn mười lăm phút nữa là bắt đầu tiết học, từ đây chạy đến quán mì, phải hết năm phút đồng hồ, rồi để chạy về, cũng mất năm phút y vậy. Nếu chúng tôi gặp nhau hai phút, tôi có thể còn lại ba phút để nghỉ ngơi và thở một hơi.

Tôi thừa nhận tôi đã điên rồi.

Nhưng tôi nhất định phải đi gặp hắn.

Sau đó, đang lúc tôi dùng tốc độ còn nhanh hơn tôi tưởng tượng mà chạy tới quán mì trong vòng một phút, vừa bước qua cửa quán mì, tôi đã chết sững. Hẳn đích xác vẫn còn đang ở đó. Nhưng mà hẳn không phải chỉ một mình, ngồi đối diện với hắn, chính là Vu An Đoá, cô ta đang cầm một que diêm thật dài, mỉm cười duyên dáng, đốt diêm thuốc hắn đang ngậm ở trong miệng cho hắn!

Một khắc ánh mắt của chúng tôi giao nhau, kẻ vốn đã chạy đến sắp hết hơi là tôi, giống như bị ai đó điểm huyết, lập tức đứng chết trân ngay tại chỗ.

Nói thêm về yết hậu ngữ: Yết hậu ngữ là những câu nói ngắn gọn, dí dỏm, rất hình tượng, gồm có hai vế: vế trước dẫn dắt gợi ý cho vế sau, vế sau là đáp án tự nhiên. Trong môi trường ngôn ngữ nhất định, thông thường chỉ nói ra vế đầu, vế sau bỏ lửng mà người nghe vẫn hiểu được nghĩa của cả câu. Câu điển hình nhất, nhiều bạn đọc đã từng gặp, là: “lấy trứng chọi đá – không biết tự lượng sức mình.” Yết hậu ngữ đôi khi chơi chữ, giống như trong câu

“Cầm bị ăn hoàng liên — khổ (đắng) không nói ra được.” (khổ vừa mang nghĩa khổ cực, vừa mang nghĩa đắng).

Bên tiếng Việt không có hiện tượng ngữ pháp này, nhưng có ca dao kiểu “chó đâu chó sửa lỗ không,” hoặc “cá không ăn muối cá uon” cũng có thể dùng kiểu bỏ lửng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Vài giây sau, đại não của tôi đã khôi phục lại tư duy. Tôi chỉ có hai lựa chọn: thứ nhất, cút lại về trường; thứ nhì, bước vào, chào hỏi bọn họ.

Tôi chọn cách thứ ba.

Tôi đẩy cửa bước vào, tìm một chỗ ngồi xuống, kêu người phục vụ tới gọi một tô mì. Tôi biết trong vòng ba phút, tôi sẽ không cách nào có thể ăn hết tô

mì trả tiền đứng dậy đi, nhưng vì để giữ lại lòng tự tôn của mình, xem ra tôi phải đi học muộn để trả giá.

Trong quán mì này đầu đầu cũng toàn là mùi hành và dưa chua, tôi ngồi trong đó, có một loại tuyệt vọng giống như một khối thịt muối đã ướp bao nhiêu năm ròng. Tôi rút một đôi đũa dùng một lần, hung hăng tách ra thành hai chiếc, đũa dễ dàng tách rời, trong không khí vang lên tiếng rạn nứt khe khẽ, tôi liền có một khát vọng khó khống chế được, chính là dùng hai chiếc đũa này, hung hăng chọc cho mù đôi mắt của mình đi, tôi thật chính là một con đần, có mắt mà như mù, bại não, bệnh thần kinh, ngu vãi cứt, cho nên mới cho phép bản thân mình phạm một sai lầm không thể dung thứ đến vậy.

Sau đó, ngay chính lúc ấy, hần phát hiện ra tôi, đi đến trước mặt tôi, kéo chiếc ghế ở chỗ ngồi đối diện với tôi, nghênh ngang bệ vệ ngồi xuống. Hần vẫn còn đang hút thuốc, bộ dáng hần hút thuốc bông lăm cho tôi cảm thấy cực kỳ ngứa mắt, hơn nữa hần còn làm một động tác cực kỳ thô lỗ, dùng hai ngón tay đang kẹp điều thuốc mà chỉ chỉ vào tôi, nói: “Bạn học Mã Tiểu Nữu (bé bóng), em cho tôi đợi 50 phút đồng hồ, cái nợ này chúng ta phải tính làm sao đây?”

Tôi nhìn tro thuốc từng hạt từng hạt giống như những bông tuyết rơi bắn hèn mọn lẳng đàng đáp xuống mặt bàn, lại nhìn cái bóng lưng đang cố tỏ vẻ nhu mì của Vu An Đoá, lạnh lùng nói: “Thế cái tin nhắn kia của anh là phát cho cả nhóm à?”

Câu nói đùa của tôi đơn giản dễ hiểu, hần rất phối hợp cười rộ lên, đồng thời ngậm hờ điều thuốc, còn làm một động tác bật ngón tay, gọi người chạy bàn: “Cho một chiếc đĩa nhỏ cái.”

Tôi lại mơ hồ cảm thấy, hần vẫn là cái tên ranh con sắc mùi lưu manh kia, hành sự thô tục không cùng chung một thế giới, sao tôi lại cho rằng chỉ một đêm qua đã có thể đem đến bất cứ thay đổi nào cho quan hệ giữa tôi và hần chứ?

Chắc chắn chúng tôi thế nào cũng vĩnh viễn không đi cùng một đường, ít ra, tôi căm ghét thậm tệ cái gương mặt thoả tha ghi đầy vẻ đắc ý của hần.

Người phục vụ lên tiếp đáp lời rồi mang chiếc đĩa con hần muốn đến. Hần cúi đầu, tìm kiếm cả nửa buổi trong mớ chai lọ trên bàn, rồi mới rút ra một trong đám đó, đổ ra một chất lỏng màu cà phê, đưa thẳng đến trước mặt tôi nói: “Tặng em, coi bộ em thích ăn thứ này.”

Tôi đã ngửi thấy mùi giấm (1).

(1) ăn giấm chua = ghen, biết rồi ha.

“Ăn đi.” Hần ra lệnh, “Đừng để tôi phải chuốc em!”

Hần vừa nói vừa ngồi lo hút thuốc của mình, tôi trông không ra bất cứ vết tích đùa cợt gì trên gương mặt của hần.

Người thế tôi giải vây lại là Vu An Đoá. Cô ta cũng chẳng buồn mặc đồng phục, mà là một chiếc áo len cashmere màu trắng. Tôi không biết vì sao quần áo của cô ta luôn luôn không phải là trắng thì là hồng, giống như được toàn bộ thế giới nâng niu như báu vật vậy.

Cô ta cứ thế mặc một chiếc áo hồng viền ren và một chiếc áo len cashmere trắng như một cây kem sữa mà thanh cao nhã nhặn bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh hần, coi như tôi không tồn tại, nói với hần: “Em phải vào học rồi, sắp bị trễ rồi đây.”

“Ừ.” Hần ừ hừ một tiếng như có như không.

“Anh đưa em đi mà.” Vu An Đoá nũng nịu.

“Đưa em?” Thuốc Độc ngó ngó cô ta, dụi tắt điều thuốc, chỉ tôi bảo, “Vậy phải hỏi xem em ấy có đồng ý hay không.”

Nét mặt của Vu An Đoá ít nhiều gì cũng có chút bối rối, nhưng cô ta điều chỉnh lại rất nhanh, khuôn mặt giãn ra thoải mái như giả phôi đồ. Cô ta vươn tay đánh xuống vai của Thuốc Độc một cái nói: “Đồ mắc dịch, cứ thích đùa hoài, coi chừng một học sinh xuất sắc như Mã Trác sẽ không chịu nổi chiêu này của anh đâu.”

“Chịu nổi hay không, cũng phải hỏi em ấy.” Hần lại còn nói như thế ngay trước mặt cô ta, tôi cảm thấy tôi có chút chịu hết nổi rồi. Lúc này mì của tôi được đưa lên, hần móc ra 10 đồng đập bốp xuống bàn, tỏ ý cho người phục vụ cầm đi. Mặt của tôi lại đỏ lên, vội vàng chạy đi nên trên người tôi không mang theo lấy một đồng. Nếu không, giằng co với hần thêm một phen nữa, cũng là điều tốt đấy chứ.

“Em phải vào học rồi, sắp bị trễ rồi đấy.” Vu An Đoá đứng đó, đem một câu nói đi nói lại, giống như đang nhảy một điệu solo.

Thuốc Độc bắt đầu tỏ vẻ rất mất kiên nhẫn, hần lớn tiếng mắng cô ta: “Mẹ kiếp, em có phải là định hát hết ‘Bài Ca Tạm Biệt’ (Auld Lang Syne) rồi mới đi được không hả?”

Vu An Đoá phụng phịu, cuối cùng chạy đi.

Tôi trông thấy cô ta mang một đôi giày cao gót màu trắng bằng da giả, gót giày đặc biệt rất rất cao, nhưng cô ta vẫn chạy cực nhanh như vậy, trong lòng không khỏi nảy sinh một sự sùng bái chân thành đối với cô ta.

“Ăn đi chứ.” Hần nói với tôi, “Nhìn nó làm gì!”

“Anh nhìn em làm gì?” Tôi hỏi hần.

“Anh nhìn coi em có phải đang nhìn nó,” Hấn nói, “Anh không nhìn coi em có đang nhìn nó được à?”

“Anh có thể nhìn coi em có đang nhìn cô ta không,” Tôi trừng hấn, nói, “Em chính là đang nhìn cô ta.”

“Vậy nhìn nó làm gì?” Hấn thề mà vẫn chưa bị tôi lạng lách làm chóng mặt.

“Cô ta đẹp.” Tôi kiên nhẫn nói, “Lý do này có thích hợp không?”

Nói xong tôi đẩy tô ra, đang còn tính đứng dậy, thì thấy hấn đã đem điều thuốc lá đã bị hút đến chỉ còn đầu lọc ra sức ấn cho đến lúc dựng đứng thẳng lên như một viên phấn, sau đó kéo tô mì của tôi qua, đổ toàn bộ đĩa giấm vào trong, lại bỏ thêm ớt vào, nói với tôi: “Người Tứ Xuyên ưa ăn cay, mùi vị như vậy nhất định ngon.” Nói xong hấn đảo đảo mì lên, gấp một đĩa, đưa thẳng đến bên miệng tôi, nói, “Đây có lẽ là lần đầu tiên anh đút cho con gái ăn, nào, cho chút mặt mũi.”

Về mặt của hấn rất thành khẩn, một nơi nào đó trong tim tôi giống như đang ngâm một cái kẹo bạc hà mà bị uống một ngụm nước sôi, toàn bộ đều nhão thành bùn. Cuối cùng tôi phát hiện ra hấn đã thay một chiếc áo khoác mới, hoàn toàn màu đen, nhìn giống như áo khoác của mấy tay đua xe, khá ngầu. Đúng vậy, tôi không thể không thừa nhận, quả thực là hấn hơi ngầu. Tuy hấn thô tục, lưu manh, thậm chí què kệch, nhưng hấn có chút ngầu, đây hoàn toàn không phải là một mâu thuẫn. Đang lúc tôi thất thần, hấn đã thành công đưa mì gấp ở đĩa vào trong miệng tôi.

Tôi đói rồi.

Tôi đón lấy đôi đĩa của hấn, ngấu nghiến nuốt hết tô mì ấy. Trong lúc tôi đang ăn, hấn vẫn luôn nhìn tôi với ánh mắt đầy hứng thú, nói với tôi: “Đêm qua lúc em ngủ rồi, em có biết anh nhìn em xong nghĩ đến gì không?”

“Không biết.” Tôi đáp.

Ai có thể biết được hấn nghĩ gì, đó mới là lạ.

“Anh nhớ đến một câu thề bạn anh đã từng nói với anh, nó bảo, phụ nữ Đông Bắc thì đòi tiền chúng ta, phụ nữ Thượng Hải thì đòi tình chúng ta, mà phụ nữ Tứ Xuyên,” Hấn ngừng lại một hồi xong mới công bố câu trả lời, “—là đòi mạng chúng ta. Anh cảm thấy, câu nói đó không giả chút nào. Em thì sao?”

Tôi ăn xong nốt miếng mì cuối cùng, buông đĩa, lạnh lùng nói: “Biết thì tốt.”

“Mă Khoe Mê!” Hấn vron tay đánh đầu tôi một cái, nói, “Cho em chút mặt mũi, em còn thực sự dám khoe mẽ nữa!”

Hấn lại đặt tên mới cho tôi, thật là không phục cũng không xong.

“Cuối tuần đi trấn Ngải Diệp.” Hấn tuyên bố với tôi, “Hạ Hoa nói rồi, làm lẩu cho em ăn.”

“Có phải thật không vậy?” Tôi phấn khởi trong chớp mắt.

“Bà còn nói rất nhớ em. Đàn bà thật là rợn da gà.”

Tôi hơi rối rắm: “Anh nói những gì với chị ấy rồi?”

“Chuyện tình một đêm của chúng ta.” Hấn nói với vẻ bất cần.

“Bậy!” Tôi mắng hấn.

Hấn bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói với tôi: “Anh cũng đâu có nói dối, anh cũng đâu có nói là lên giường với em.”

Giữa thanh thiên bạch nhật! Hấn lại dám đi nói những lời ngông nghênh như vậy, tôi thò thẳng tay tới, ra tay tuy nhanh chóng nhưng cũng từ từ chậm bớt lại, bởi vì không biết rốt cuộc là nên bịt miệng hấn lại hay là vả thẳng vào miệng hấn một cái. Hấn chẳng tránh, lòng bàn tay của tôi cuối cùng chạm vào đôi môi ẩm áp của hấn, hốt hoảng vội vã rút về. Hấn lại dùng sức giữ tay tôi kéo về lại, nói với tôi bằng giọng điệu uy hiếp: “Đương nhiên, nếu như em mà vội, thì cái ngày đó cũng không xa lắm đâu.”

Lần này tôi cảm thấy không chỉ có mặt, mà toàn thân tôi từ đầu đến chân đều đỏ hết lên, giống như một Nhan Dữ Dữ say rượu, một nhánh cao lương bị sấy dưới ánh nắng hùng hực đến độ ngã lăn ra.

Trêu tôi đã đời xong, hấn lại ngồi bật cười một mình.

Chính lúc này, chuông vào học của Thiên Trung đã vang lên từ phía xa, tôi giống như bị một thứ gì đó gọi hồn, hết thấy những phần tử nghiêm túc tụ tập hết về lại trong người của tôi, tôi giật mình đứng bật dậy, nói với hấn: “Em trễ học rồi.”

“Lần đầu?” Hấn hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

Hắn cười: “Vậy thì trốn học quách cho xong, anh đưa em ra ngoài chơi.”

Tôi lắc đầu.

“Vậy nếu như anh không duyệt cho em tới lớp, em có cảm thấy em có thể đi nổi không?” Hắn hỏi một cách rất vênh vao.

“Anh sẽ không đâu.” Tôi nói.

Hắn dùng một ánh mắt mang chút giảo hoạt nhìn tôi. Không trả lời, giống như đang thắc mắc về ý nghĩa của lời tôi nói. Tôi vờn tay, kéo hắn một cái, nói: “Đưa em, được không?”

Hắn đi đến chiếc bàn bên kia, lấy mũ của hắn, rồi quay về lại trước mặt tôi, khom mình nói với tôi: “Tuân lệnh, cô nương Mã Trác.”

Nhưng chúng tôi ra khỏi quán mì chưa được bao xa, tôi đã trông thấy Vu An Đoá.

Cô ta đứng bên một cây cột điện, hai tay chấp sau lưng, hai chân đứng khép, dùng một ánh mắt chòng chọc nhìn Thuốc Độc đang đi bên tôi, hơn nữa, cười nụ cười tan nát cõi lòng, không biết đã giữ tư thế đứng đó bao lâu rồi.

Thuốc Độc hoàn toàn làm như không nhìn thấy cô ta, mãi đến khi đi lướt qua cô ta, cô ta chợt vờn bàn tay chấp sau lưng ra, níu lấy tay áo của hắn một cái, hắn mới quay đầu qua nhìn cô ta:

“Hi, lâu rồi không gặp. Ăn cơm chưa?” Hắn chào hỏi, không mang biểu cảm.

Rõ ràng là Vu An Đoá không muốn cười, như vẫn treo một nụ cười rất khó nhìn như trước, hơn nữa còn nghiêng đầu, giống như một thiếu nữ đang động tình mà vờn vẹo người, nũng nịu đang đưa nói: “Anh xấu xa quá đi.”

Tôi không có ý muốn tham dự vào màn ve vãn của bọn họ, nhấc chân trực tiến, hắn liền kéo lấy tôi không chịu buông.

Đây đang là cổng trường đấy!

Tôi nhanh trí, dùng sức đá chân hắn một cú, hắn mới buông ra, phui phui bụi đất trên quần áo, không mấy may chút tức giận nói với Vu An Đoá: “Xem này, tính khí của bạn gái tớ rất tệ.”

Vu An Đoá này giờ vẫn im lặng, vừa nghe lời giới thiệu của hắn, nụ cười trên mặt phủ một lớp tro lắng đọng, chỉ cần khẽ thổi sẽ tan biến mất, nhưng cô ta vẫn có thể vững vàng giữ lấy chút mỉm cười bên khoe miệng, sau đó phun ra một câu nói vu vơ: “Xin lỗi, em sai rồi, lần sau sẽ không làm như vậy nữa.”

Tôi nhìn Thuốc Độc, hắn hình như không hiểu cô ta đang nói gì.

Vu An Đoá thì cười nhìn tôi nói: “Mã Trác, chúng ta phải nhanh lên, còn không sẽ không vào cổng được nữa.”

Nói đoạn, cô ta cương quyết kéo tôi chạy, mãi đến khi chạy qua cánh cổng trường, chạy đến nơi Thuốc Độc không còn nhìn thấy chúng tôi nữa, cô ta mới buông tay của cô ta ra.

“Mã Trác, rời khỏi hắn đi.” Cô ta đối mặt với tôi mà nói, dùng giọng điệu nhẹ nhàng trịnh trọng nói với tôi, “Biết rằng cậu không thích nghe, nhưng mình nhất định phải nói — hắn làm như vậy, chỉ vì đang giận mình, hắn không vui khi mình hẹn hò với tên đàn ông khác, hắn đã từng nói với mình, nếu như mình chỉ cần cho hắn ăn một giọt giấm, hắn sẽ nhất định trả mình nguyên một vại. Đàn ông mà thật nhỏ mọn đúng không? Nhưng mà tình cảm chính là vậy, khiến cho người ta trở nên điên rồ, không biết phải trái. Mình nói cho cậu nghe những điều này, chỉ là không hy vọng cậu bị lợi dụng, cũng không hy vọng cậu bị tổn thương. Dù sao cậu và Nhan Dữ Dữ tuy cũng không phải là cùng một loại người, mình vẫn hy vọng có thể làm bạn với cậu. Cậu là người hiểu biết, không cần mình phải nói nhiều. Nghĩ cho kỹ phải nên làm thế nào đi, được không?”

Tôi hỏi: “Cái ‘tên đàn ông khác’ mà cậu nói, tên là Đại Bang à?”

Khi tôi nói ra cái tên ấy, rõ ràng là đã khiến cho cô ta kinh ngạc. Sững người một hồi sau, cô ta mới trả lời: “Là ai đều không quan trọng, quan trọng là sẽ khiến cho hắn ghen.”

Tôi lơ đãng tài của cô ta, tiếp tục truy kích: “Cậu rất sợ tôi nhắc đến cái tên đó, đúng không?”

“Tên gì? Mình không có gì để sợ cả, đâu biết cậu đang nói gì đâu.” Cô ta lại lờ ra cái vẻ mặt ngây thơ ngạc nhiên của cô ta.

“Tôi hy vọng những bức hình kia rất nhanh chóng biến mất. Bằng không—” Tôi nói, “Tôi có đủ chứng cứ để chứng minh là cô có quan hệ với bọn chúng.”

Vu An Đoá vẫn không cần câu, cô ta mỉm cười nói với tôi: “Tuỳ cậu thôi.”

Nói xong, cô ta vờn tay, rất thân thiết nghịch tóc mái của tôi, sau đó lướt những bước chân đẹp đẽ như đang múa mà tiến về phía trước.

Một khắc đó, tôi chợt có một cảm giác rất xấu, một Nhan Dữ Dữ luôn đi đường ngay mà muốn đầu với loại người này, không nghi ngờ gì chính là lấy trứng chọi đá!

Quyển 2 - Chương 13

Nhan Dữ Dữ mất tích đã ba ngày, không ai biết cô ấy đi đâu.

Trong mấy ngày đó, mỗi ngày trên mạng đều có hình mới, nội dung càng ngày càng khó coi. Sự kiện “ảnh nóng của Nhan Thị” đã truyền đi rần rần trong Thiên Trung đến nước không còn cách nào cứu vãn được nữa. Không biết có phải do thời tiết càng ngày càng ẩm áp hay không, mà những lời đồn không còn mang không khí u ám ẩm ướt tựa như không thể nói cho một ai nghe, chỉ có thể len lén rỉ tai trong phòng vệ sinh, bàn tán trước khi đi ngủ, hoặc trên mặt giấy truyền tay nhau trong giờ học. Đến độ ngay cả giữa hành lang của trường, cũng có người đang oang oang hào hứng nói: “Mô hình nghệ thuật kia của cậu, nếu so với Nhan Dữ Dữ mà nói, chính là không hơn không kém!”

“Tôi hôm qua hình như tớ trông thấy Nhan Dữ Dữ, cậu ấy ở khu vực gần trường.”

“Cậu ấy nghỉ học rồi, đã như vậy rồi, tớ nghĩ không bằng sớm ra tự lực cánh sinh!”

Toàn là những lời nói bóng nói gió, nhưng lại chỉ đích danh đích tánh. Trong lòng tôi tuy hận những lời nói bậy bạ của bọn họ, nhưng không cách nào đi bật miệng từng người được. Hơn nữa chỗ ngồi trống vắng của Nhan Dữ Dữ, và mười mấy tấm ảnh đặc sắc của cô ấy ở trên mạng, mỗi một thứ ấy đều đang úp úp mở mở một câu chuyện mời gọi được nghiên cứu tìm tòi.

Đầu giờ tiết ôn tập buổi sáng, thầy Sướng đã yêu cầu mọi người: “Những lớp khác thầy không quản lý được, nhưng người của lớp chúng ta, thứ nhất không được chuyện tay nhau xem, thứ hai, không được nói lung tung, thứ ba tất cả chúng ta phải lo nghĩ cách làm sao để tìm Nhan Dữ Dữ về cho bằng được.”

Mọi người đua nhau tán tán, có người an ủi thầy Sướng: “Yên tâm đi thầy, Nhan Dữ Dữ có đấy tiền, rồi khỏi gia đình chỉ cần trên người có tiền, đều sẽ không xảy ra chuyện gì”

“Đúng đó, cậu ấy chơi bên ngoài đã rồi cũng sẽ quay về thôi, chúng ta có cuống lên cũng không được ích gì.”

“Tớ thấy nếu cậu ấy quay về thì cũng đừng quay về lớp mình nữa.” Hàng ghế cuối lớp có một nam sinh tên là Thụ Từ đang còn nói, “Mặt mũi của lớp mình đều bị cậu ta làm mất hết sạch rồi.”

“Nói cái gì đó hả!” Chưa kịp đợi thầy Sướng mở miệng, Tiêu Triết đã đập bàn đứng bật dậy, cậu ta đi thẳng một mạch đến trước mặt nam sinh kia, gườm chăm chăm hấn mà nói, “Nói lại lời cậu vừa nói một lần nữa xem.”

Thụ Từ chả thèm sợ Tiêu Triết, phải nói là, chả có nam sinh nào sợ Tiêu Triết cả. Hắn ta đứng lên, dùng giọng điệu trào phúng gần từng chữ nói với Tiêu Triết: “Loại gái này, nếu cậu thực sự thích, sau này có thể lấy về nhà làm vợ, nhưng không thể giữ lại trong lớp 10 của chúng ta để làm mất mặt!”

Trong tiếng cười ồ của cả lớp, Tiêu Triết dùng nắm tay tọng thẳng vào trong cái miệng đang ngoác ra một cách đắc ý của hắn ta, bắt đầu lao vào đánh lộn với một nam sinh rõ ràng là cao hơn cậu ta một cái đầu. Mãi đến khi thầy Sướng nhảy xuống khỏi bục giảng, cùng với sự giúp đỡ của vài nam sinh quanh đó, tách rời bọn họ ra.

Mất kính của Tiêu Triết bị đánh rớt mất, một tay áo đang phát phor ở bên ngoài, hàng cúc áo cậu ta vẫn lấy làm tự hào hình như cũng không còn hoàn chỉnh nữa. Nhưng cậu ta vẫn như một con bò tót bước bình xông tới, miệng gào lên chữ: “Shit, mày là cái quân vô liêm sỉ! Mày có phải là người không? Có quan niệm đạo đức cơ bản không? Tao thấy mày mới là — không biết xấu hổ, đề con không có lỗi gì!”

Bao nhiêu ngôn ngữ thô tục cổ kim nội ngoại gì cũng được cậu ta lôi ra dùng hết sạch, coi bộ cậu ta thực sự diễn tiết lên rồi.

Không biết Nhan Dữ Dữ nếu nhìn thấy màn này, sẽ nghĩ như thế nào.

Giờ thể dục, Tiêu Triết không dự tiết, mà một mình chạy vào trong phòng máy tính. Tôi đoán là cậu ta leo lên mạng, theo dõi những diễn biến của sự tình. Tôi bám theo cậu ta vào, lúc đẩy cửa phòng, phát hiện cậu ta đang gối đầu trên bàn học, hai tay nắm thành quyền, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Mới đầu tôi đang lo là cậu ta đang khóc, bởi vì đi an ủi một nam sinh không phải là sở trường của tôi, đến khi đến gần cậu ta tôi phát hiện ra cậu ta không hề khóc, cậu ta chỉ đang lặp đi lặp lại ba chữ: “Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi.”

“Cậu đang nói cho cậu ấy nghe à?” Tôi hỏi.

Cậu ta giật bắn mình, ngẩng phắt đầu lên, trông thấy tôi, lại như một quả bóng xì hơi, rũ đầu xuống.

“Yên tâm, cậu ấy sẽ quay về.” Tôi an ủi cậu ta.

“Trên mạng vẫn có hình mới, hơn nữa, sao cũng không cách nào tìm ra được cái tên Đại Bang kia.” Cậu ta dùng nắm tay đấm mạnh xuống bàn, nói, “Chuyện này đến cảnh sát cũng vào cuộc rồi. Nếu còn tiếp tục rầm rộ nữa thì tớ thấy cậu ấy thực sự tiêu đời.”

“Con người ai cũng có kiếp số của mình, qua rồi thì sẽ ổn thôi.” Tôi nói.

“Cậu là người tin vào chủ nghĩa định mệnh?” Cậu ta hỏi tôi.

Tôi không quen tự xưng bị chụp cho một cái mũ bự như thế, nhưng vẫn gật đầu.

Cậu ta hít sâu một hơi, giống như tự cổ vũ can đảm thật lớn, dùng một giọng điệu nghiêm túc khác thường nói với tôi: “Mã Trác, có một chuyện, tớ bắt buộc, nhất định phải nói cho cậu biết.”

“Sao?”

“Thật ra, tối hôm đó bọn tớ không có tới nhà chị họ của tớ. Bọn tớ đã cãi nhau, là ngay sau khi cậu đi, cô ấy đã quệt hết những thứ dơ bẩn lên lưng tớ rồi còn muốn tớ cõng cô ấy tớ không chịu cô ấy liền dùng gậy bóng chày đánh tớ tớ chạy trốn cô ấy xông lên muốn hôn tớ tớ đẩy cô ấy ra mắng cô ấy một câu rác rưởi cô ấy rất tức giận bảo tớ nói thêm lần nữa tớ lại mắng cô ấy rác rưởi rác rưởi rác rưởi nếu như tớ biết xảy ra chuyện lớn như thế này cho dù phải khâu miệng tớ hết lại tớ cũng sẽ không nói lời như vậy hãy tin tớ!” Cậu ta giống như đang trả bài, dùng một giọng đau khổ lớn tiếng nói một hơi hết thảy những điều ấy, đầu đã đầy mồ hôi.

Tôi chợt bừng tỉnh ngộ.

Đáng lẽ tôi đã phải sớm đoán được, Nhan Dự Dự không phải là người dễ dàng bị đánh gục như thế. Trong lòng của cô ấy không nguôi ngoai được, chắc là vì những lời nói nặng trong lúc nóng giận của Tiêu Triết đây mà.

“Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, tớ xin lãnh nhận trừng phạt, thấy chết không sờn.” Tiêu Triết đau đớn tự đấm vào ngực mình một phát, cú đập phát ra một âm thanh nhạt nhẽo. Tôi rất muốn hỏi cậu ta, nếu như cô ấy thực sự một đi không trở lại, cậu sẽ đi tìm ai để xin lãnh nhận trừng phạt đây? Nhưng tôi lại để ý thấy trên mặt của cậu ta, đã có một mảng tím bầm, chắc là do đánh lộn với người ta sáng nay mà ra.

Tên con trai này, cho dù cậu ta có phạm phải một lỗi lầm lỗi mắng gì đi nữa, ít ra cậu ta đã dũng cảm thừa nhận, hơn nữa còn sẵn sàng trả giá để đền tội, từ điểm này mà nói, cậu ta là một người đàn ông chân chính không hơn không kém.

Tháo nút cần phải có người thắt nút, tôi quyết định đi tìm Vu An Đoá một lần nữa.

Lần đàm phán này, tôi không muốn thua. Cho nên tôi phải đi tìm cô ta trước tiên. Trải qua vài lần lẩn lộn, tôi phát hiện chỉ cần hấn báo Vu An Đoá làm gì, cô ta nhất định sẽ làm. Còn chuyện mà tôi muốn hấn làm, liệu hấn có đi làm hay không thì còn phải chờ xem.

Tôi đợi hấn ở một công viên nho nhỏ mới được tu sửa lại. Hấn bước đến từ xa thật xa, sải những bước chân thong thả lười biếng, ánh nắng cuối tháng Tư chiếu xuống trên mái tóc và sống mũi hấn, hết thảy đều trông như một mộng cảnh thiếu chất sáng tạo.

Bước đến gần rồi, câu đầu tiên của hấn là: “Đây có phải lại là lần đầu em hẹn hò với một người đàn ông không?”

“Phải.” Tôi cười.

“Nhớ anh rồi à?” Hấn nói, tay đã hung hăng đè xuống vai tôi, sau đó néo mạnh tôi một cái, muốn ép tôi nói ra lời hấn muốn nghe.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Cần anh giúp em một việc.”

“Ồ?” Hấn nói một cách hiếu kỳ, “Nói.”

“Giúp em đòi một món đồ từ Vu An Đoá.”

“Đệt!” Hấn nói, “Em muốn gì anh cho em không được sao?”

“Là hình của bạn cùng bàn với em.” Tôi nói, “Nếu như em đoán không sai, là cô ta và Đại Bang giăng bẫy chụp hình cô ấy, hiện giờ bọn họ tung hết chúng lên mạng, bạn cùng bàn với em không chịu đựng nổi cú khiêu khích này, đến nay vẫn không rõ tầm hơi.”

“Được.” Hấn không nhiều lời, nhưng nói một cách rất sáng khoái, “Chuyện của Mã Tiểu Trác chính là chuyện của anh.”

“Phiền anh rồi.” Tôi nhếch mép mỉm cười.

“Nhưng mà em phải cảm ơn anh.” Hấn nói.

“Cảm ơn.” Tôi nói.

“Dùng hành động đi.” Hấn bảo.

Tôi giờ một ngón tay, chạm vào môi của mình. Sau đó tôi nhón chân, dùng ngón tay ấy, nhẹ nhàng chạm vào má của hấn. Hấn cười, vươn tay nhẹ nhàng

cầm lấy ngón tay của tôi, đặt bên miệng của tôi, vẽ râu cho tôi, vừa vẽ vừa nói: “Mã Tiểu Trắc, có ai đã từng nói với em là em giống một con mèo chưa?”

“Meo.” Tôi kêu giống mèo, hần thể mà tức tốc phản ứng rất nhanh, gằm gừ trong cổ họng, ra dáng vẻ của một con hổ đang ra oai.

Trò này sao lại đùa được tôi, tôi mỉm cười vẩy vẩy tay với hần, nói: “Em đợi tin vui từ anh.”

“Vây là đi?” Hần không cần tôi, nhưng ánh mắt lưu luyến của hần khiến cho tôi động lòng.

“Thời gian giữa trưa rất ngắn.” Tôi cúi đầu nói.

“Mặt em đỏ rồi.” Hần nói một cách đặc ý, “Nào, ngẩng đầu lên, để anh nhìn kỹ chút!”

Tôi đỏ mặt ngẩng đầu, nhanh chóng đảo mắt khinh bỉ với hần, rồi nhanh chóng rời đi.

Nghĩ đến hần nhất định đang dõi mắt theo tôi cho đến thật xa, mặt tôi đỏ từ phốt đỏ sang sồi trào, giống như một chiếc nhiệt kế không ngừng dâng cao. Tôi chỉ có thể rảo nhanh bước chân lên, cầu xin cho gió đang lướt qua vai có thể thổi tan đi sự bối rối của tôi.

Lẽ nào đây chính là cái gọi là.....

Tôi thật đang làm nũng đến độ muốn tự sát tới nơi.

Điều khiến tôi không sao ngờ được là, tốc độ hần xử lý sự việc có thể nhanh đến vậy. Vu An Đoá chủ động đến tìm tôi, là vào lúc chập choạng tối hôm ấy trước giờ vào tiết tự học. Tôi tắm rửa làm bị mất hết một khoảng thời gian, vốn là đã hơi bị trễ học rồi, cầm tập vở từ trong ký túc xá vội vã rảo bước về phía lớp học, là Vương Du Duyệt gọi tôi lại.

“Theo tao tới phòng múa.” Nó kéo tôi một phát không chút lịch sự. Đứa con gái ngăm đen giọng điệu thô kệch này, trời sinh ra giọng đã như ra lệnh khi nói chuyện với bất cứ ai, tựa như với một quan hệ sắt thép giữa nó và Vu An Đoá, thì xúc phạm tới ai cũng không nhằm nhò gì.

“Không rảnh.” Tôi không nhanh không chậm trả lời nó, “Có gì thì nói ngay bây giờ.”

“KHông phải là mày muốn giải quyết vấn đề sao?” Nó nói, “Cò ấy chỉ có mười phút hiện giờ, đi hay không đi tùy mày.”

Tôi cuộn cuộn tập trong tay thành một cuộn, kẹp dưới nách, bước theo nó, đi về phía phòng múa.

Những đám mây rực lửa phía chân trời lúc này đã tàn đi hết, chỉ lưu lại một vành sáng mỏng, bóng đêm đã gần trong gang tấc. Không biết vì sao, ngay lúc Vương Du Duyệt đang rảo bước tiến về phía trước, kéo cánh cửa phòng múa ra giùm tôi, một khắc đó, tôi có một cảm giác không lành. Tôi dừng ở trước cửa một giây, nghe tiếng Vương Du Duyệt đằng sau lưng tôi khẽ cười: “Sợ rồi?”

Đương nhiên tôi không sợ.

Đây là đang ở trong trường, cô ta có thể làm gì tôi?

Tôi bước vào trong. Lại cái là Vương Du Duyệt không vào theo. Điều này rõ ràng có nghĩa là bọn họ đã dàn xếp sẵn với nhau rồi — đàm phán? Đánh nhau? Chẳng lẽ thách tôi thi múa với cô ta? Tôi mặc kệ. Tôi nhìn bốn bề, phát hiện màn cửa sổ dày nặng chịch của phòng múa đều hầu như khép kín toàn bộ, nguyên một gian phòng múa rơi vào bóng tối nặng nề dồn nén, phải mất cả mấy phút đồng hồ, mới tìm thấy nguồn ánh sáng duy nhất — một cánh cửa kính gần sân khấu, có một tia sáng yếu ớt — cho đến khi tôi trông thấy Vu An Đoá đang đứng trong ánh sáng đó, nửa bên mặt chìm trong bóng tối.

Buổi luyện tập của cô ta hình như đã kết thúc, đang còn cời bộ đồ múa kia ra, giống như một con tôm đang lột xác, chậm rãi lộ ra thân thể trắng ngà trước mặt tôi. Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy thân thể của một người cùng giới, tuy là gần như trong bóng tối, nhưng tôi vẫn không khỏi nổi hết da gà lên, cũng bất giác lui ra sau một bước. Cô ta liền cười lên một cách mờ ám với tôi, ngoài đầu cười khẽ nói: “Hần rất thích tớ múa như thế này trước mặt hần.”

Giọng điệu của cô ta nhẹ tênh nhẹ tênh như thế, cho dù là đang nói những lời tự khinh tự hạ mình ấy, vẫn duy trì được sự dịu dàng đã ngấm vào trong xương cốt của cô ta. Không thể không nói, cô ta trông yếu mềm, dẫu cho cô ta luôn thích làm bộ mạnh mẽ, nhưng sự mềm mại trong xương sống trời sinh của những vũ công khiến cho cô ta mất đi sức công kích, làm cho cô ta trông yếu ớt đáng thương. Hoặc có lẽ, đây chính là cách tốt nhất để kích thích khát vọng muốn che chở cho cô ta trong hần?

Nhưng lời nói của cô ta vẫn không ngừng khiến cho tôi nghĩ ngợi hoang đường lung tung, hơn nữa lại cảm thấy không vui một cách thật chết tiệt. May sao bóng tối rất tốt để che dấu hết thảy. Tôi cố lấy giọng điệu ra vẻ hết sức bình tĩnh hỏi cô ta: “Cần tìm tôi?”

“Không phải đâu.” Cô ta không hề có ý định mặc quần áo vào, nói, “Nói một cách chính xác, phải là cậu tìm tớ mới đúng, phải không nào?”

“Được rồi.” Tôi nói, “Cậu có thể ra một cái giá.”

Cô ta phát ra một tiếng cười tựa như ấm nước đun sôi réo lên, giống như từ lúc tôi bước chân vào, cô ta vẫn đang ráng nhịn, cuối cùng đã đến cực hạn. Tôi không có bình luận gì hoặc nghi vấn nào dành cho tiếng cười của cô ta, thế rồi cuối cùng cô ta mới mặc chiếc áo lót vào, chậm rãi bước đến gần tôi

nói: “Có thể nói cho tớ biết, cái giá cậu trả cho hấn cao đến chừng nào để kêu hấn xử lý sự việc cho cậu không? Lẽ nào lại là thân thể ngọc ngà của cậu?”

“Cậu thật buồn nôn.” Tôi có sao nói vậy.

“Nói chuyện tiền bạc thật tổn hại đến tình cảm. Nếu có hứng thú, chúng ta có thể ngồi xuống tâm tình một chút.” Cô ta mặc quần áo xong xuôi, liền tùy ý ngồi bệt xuống sàn gỗ của phòng múa. Tôi thu nhận kiến nghị của cô ta, nhưng không muốn ngồi gần cô ta, thế là ngồi xuống phía đối diện. Nào ngờ cô ta tức tốc xoay đến ngay bên cạnh tôi, nói với tôi: “Cách xa thế, làm sao mà tâm tình?”

“Trên đời này có một từ, gọi là ‘quả báo’, cậu có biết không?” Tôi xoay đầu hỏi cô ta.

Da dẻ của cô ta thực sự rất tốt, trắng hồng trong suốt, mong manh dễ vỡ. Tôi chợt nghĩ đến một cụm từ “rắn mỹ nhân.” Văn tự của Trung Quốc, quả thực vĩ đại.

“Quả báo?” Cô ta cười, “Tớ muốn nghe nữ trạng nguyên giải thích một phen, được không?”

“Hại người cuối cùng hại mình.” Tôi nói, “Tốt nhất là cậu vẫn nên sớm thu tay lại.”

Câu trả lời của cô ta khiến tôi sùng sốt: “Con người của tớ sớm đã sớm nát bét rồi, tớ còn sợ quái gì?” Cô ta vừa nói vừa ghé lại gần tôi, giờ một cánh tay lên, cho tôi xem. Tôi trông thấy trên ấy có rất nhiều những vết mảnh mảnh tựa như miếng vết thương, lúc tôi còn chưa kịp hiểu rõ ràng chúng là gì, chỉ thấy bàn tay kia của cô ta đã nhẹ nhàng gạch một đường trên cánh tay đang giờ lên ấy. Đang làm gì thế này? Động tác của cô ta vừa nhanh vừa nhẹ nhàng, trong không khí hình như còn có âm thanh của da thịt bị rách ra. Mắt đã thích ứng với bóng tối giúp tôi rất nhanh phân biệt được, nằm trong bàn tay của cô ta, chính là một mảnh lưỡi lam. Trong bóng tối, cô ta có vẻ hiểu được rõ như lòng bàn tay sức uy hiếp của bóng tối đối với tôi, đưa cánh tay đang giờ lên đó đến càng gần tôi hơn một chút, gần như chỉ còn cách tôi 5mm, tựa như muốn tôi nhìn cho rõ cổ tay với những vết sẹo xấu xí cùng với nơi đang chậm rãi rỉ ra những giọt máu màu đen.

“Cậu dám làm thế này không?” Cô ta thả cánh tay của mình xuống, tùy tiện vứt miếng lưỡi lam xuống sàn, chỉ là một tiếng động nhạt nhoà vang lên, cuốn sách này giờ vẫn được kẹp nách của tôi rồi cuộc cũng rồi xuống đáp lời, khiến cho tôi không thể không nhặt nó lên một cách rất mất mặt.

“Nói ra có lẽ cậu sẽ không tin, đây là trò chơi bọn tớ rất thường hay làm. Sức phải sao cho chỉ vừa đủ, sẽ đau, nhưng sẽ cảm thấy rất đã, sẽ không thực sự xảy ra chuyện gì, cậu có muốn thử một chút?” Nói xong, cô ta đem tay để lên bên mép, tự liếm vết máu của mình.

Giây phút đó, bao nhiêu da gà da vịt của tôi nổi hết lên. Quá đổi bệnh hoạn!

Cô ta lại cảm miếng lưỡi lam đó lên lần nữa, ghé đến gần mặt tôi. Tôi bắt giắc hơi trốn tránh một chút.

“Ha ha.” Vu An Đoá bật cười, thôi thúc bên tai tôi, “Nào, nếu cậu dám chơi thử một lần, tớ sẽ giúp Nhan Dự Dự một tay!”

Tôi biết cô ta đang chơi tôi.

Đang lúc tôi đắn đo xem có nên đón lấy mảnh lưỡi lam kia hay không, cô ta đã vứt lưỡi lam xuống nơi cách chân tôi không xa, dùng một giọng điệu hoà hoãn nói với tôi: “Quên đi, nể mặt hấn, tớ sẽ thả cho con họ Nhan kia một đường sống, nhưng cũng hy vọng các người từ nay về sau học khôn, đừng tưởng tớ là trái hồng mềm như người ta mà đem bóp.” Nói rõ ràng từng chữ những câu này xong, cô ta lại còn bổ xung thêm, “Năm mười tuổi, người muốn mua tớ đã bắt đầu ngoan ngoãn giúp tớ đếm tiền. Nó thì tính là gì?”

“Cảm ơn.” Bất kể nói cách nào, cô ta đã tỏ thái độ rồi, thì tôi cảm thấy tôi vẫn nên nói hai chữ này ra.

Cô ta cười: “Đừng thấy hấn chịu giúp cậu, hấn chỉ muốn lừa cậu lên giường mà thôi. Cho dù một người chịu đánh một người chịu lãnh, tớ vẫn rất lấy làm tiếc mà báo cho cậu biết, cậu sẽ không thắng được, bởi vì chỉ có tớ, mới là người cùng chung một thế giới với hấn.” Nói xong câu này, màn kịch đã được giăng xếp sẵn kia mới bắt đầu chuẩn bị hạ màn. Vu An Đoá đứng dậy, dùng tốc độ nhanh như chớp mặc chiếc quần dài sẫm màu và một chiếc áo khoác sẫm màu vào, giẫm lên mảnh lưỡi lam vẫn đang còn phảng phất mùi tanh nhàn nhạt của máu mà cô ta vứt xuống đất ban nãy, rồi khỏi gian phòng múa đã bị bóng tối lan tràn, giống như cô ta mới là người được mời đến cuộc hẹn này.

Tựa như có trăm ngàn viên sỏi thô ráp đang nằm trong lồng ngực, tôi thực sự cảm thấy đau lòng. Nói không rõ được, cũng không phải là hận, chỉ là một sự đau lòng, tựa như cái câu “tôi và bọn họ không phải là người cùng chung một thế giới,” đây là một câu thần chú rất lợi hại. Cơ thể của cô ta, lưỡi lam của cô ta, máu của cô ta, đều không dọa tôi sợ được. Tôi lại bị cái câu quen thuộc mà bản thân tôi đã từng nói ra sâu sắc đả kích.

“Ái tình nếu như không gặp đúng, thương tích đôi bên sẽ chất chồng” Hàng chữ này đã được ai đó ở Thiên Trung nghiêng nghiêng ngả ngả khắc xuống trên chiếc bàn ở thư viện, tôi đã từng hết lòng tận sức nghiên cứu nó, giờ đây nhớ lại, nó tựa như một châm ngôn cảnh cáo thế gian, nhắc nhở tôi không nên đánh mất mình một cách sai lầm trong những ảo tưởng ngọt ngào, rồi vì thế mà dẫn dắt kiếp nạn tới.

Sau khi cô ta đi rồi, tôi lại đụng vào mảnh lưỡi lam ấy, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi dao bén nhọn ấy, bỗng như bị một con muỗi bé xíu chích cho một nhát, đầu ngón tay của tôi lan ra một chút ấm nóng.

Lẽ nào, đây là cảm giác “đã” mà cô ta nói sao?

Lẽ nào, tôi vĩnh viễn không cách nào thắng được cô ta sao?

Lẽ nào, tôi thực sự quan tâm đến những thắng thua ấy sao?

.....

Trái tim của tôi vì những câu hỏi quanh co khúc khuỷu ấy mà trở nên yếu ớt và co rút, ngồi thừ ra một mình trên sàn gỗ phủ hơi lạnh lẽo không biết bao lâu, rồi mới nhớ ra đứng dậy, nấn nấn đôi chân đã tê rần, đi về phía lớp học.

“

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Tôi cuối cùng gặp lại được Nhan Dự Dự — khi ấy đã là một hoàng hôn cuối tuần.

Hôm đó sau khi tan học, tôi tới thư viện mượn vài cuốn sách, lúc về đến ký túc xá, cửa hơi khép hờ. Đẩy cửa, tôi liền nhìn thấy cô ấy, kiểu tóc mỹ nhân cổ điển của cô ấy lại không thấy đâu nữa rồi, chỉ cột một đuôi ngựa tùy tiện, mặc một bộ đồ thể thao đơn giản, đang còn đóng đồ vào trong chiếc va li to tướng của cô ấy.

“Hi.” Tôi chào cô ấy.

Tôi rất chú ý, không tỏ ra đặc biệt ngạc nhiên. Bởi vì tôi cảm thấy, cái cô ấy cần lúc này, là một cảm giác giống như bình thường. Tuy những chuyện kia đã xảy ra một cách không sao cứu vãn được nữa, tuy là những chuyện xấu, nhưng vẫn làm bộ như chưa có gì từng phát sinh có vẻ tốt hơn.

“Hi, Mã Trắc.” Cô ấy nói, “Hôm nay cuối tuần, sao cậu không về nhà?”

“Sẽ về.” Tôi nói, “Cậu ăn cơm chưa?”

“À, tớ nên mời cậu ăn một bữa cơm nhĩ. Tớ còn thiếu cậu một bữa cơm đấy.” Cô ấy vừa thu xếp đồ vào va li vừa nói với tôi, “Nhưng mà cậu xem, cái đồng hồ này của tớ, còn phải dọn thêm một hồi nữa mới được!”

“Vậy thì cứ nợ đi, cùng lắm thì tính thêm lãi.” Tôi đùa.

“À, đúng rồi.” Cô ấy cầm cặp lên, móc ví tiền trong đó ra, lấy một xấp tiền đưa tôi nói, “Đây là tiền lần trước nợ cậu, tớ còn đang nói nếu không gặp được cậu, thì phải đi bỏ luôn vào trong thẻ cho cậu.”

“Tớ không phải là có ý đó!” Tôi rồi rít nhét đồng tiền đó về lại.

“Nợ tiền dù sao cũng phải trả mà.” Cô ấy không chọn giằng co, chỉ đặt xấp tiền lên bàn học của tôi nói, “Đây là không tính thêm tiền lãi cho cậu đấy. Còn nữa, trong ngăn bàn ở lớp của tớ vẫn còn một mớ đồ, cậu về đó có gì xem giùm cho tớ, nếu mà dùng không được, thì vứt hết giùm tớ nhé.”

“Cậu sao thế?” Tôi hơi khó hiểu.

Cô ấy không trả lời tôi, chỉ lo vào túi đầu vứt bừa hết đồ vào trong va li rồi nhò nhét. Tôi bước đến gần giúp cô ấy, cô ấy bỗng rút ra từ trong va li một chiếc hộp đồng hồ rất tinh xảo, mở ra cho tôi nhìn, nói: “Xem này, đây là một cặp đồng hồ tớ yêu thích nhất, Movado đấy, đồng hồ tình nhân, đẹp không? Mạc Văn Úy còn làm phát ngôn viên cho nó nữa!”

Tựa như là nếu thảo luận về bất cứ món đồ gì, chỉ cần qua lời giới thiệu của Nhan Dự Dự, đều trở nên đặc biệt nổi trội. Điều này, tôi thật lòng bội phục cô ấy.

“Đẹp!” Tôi nói rất tích cực.

“Có người ra giá đến một ngàn tám, tớ cũng không nỡ bán.” Cô ấy đóng hộp đồng hồ lại, bất chợt dùng hai tay đưa nó đến trước mặt tôi nói, “Tặng cậu, Mã Trắc.”

Hà!

“Chiếc của nữ tặng cậu, còn chiếc của nam kia, cậu đưa nó cho cái tên họ Tiêu kia giùm.” Nhan Dự Dự vứt chiếc hộp vào trong lòng tôi, rồi lại bắt đầu vui đầu đóng va li mớ đồ của cô ấy.

“Cậu làm cái gì vậy!” tôi quăng hộp đồng hồ lại cho cô ấy, nghiêm túc bảo: “Đồ mắc tiền như vậy đừng có tặng bừa, giữ lại cho bản thân cậu và bạn trai đi.”

“Cũng đâu phải là cho không đâu!” Cô ấy cầm chiếc hộp đồng hồ lên, đứng dậy, nhón chân nhét nó vào dưới chiếc gối của tôi. Sau đó dùng ngón giữa gõ lên chiếc bàn con đa công năng mà Tiêu Triết tặng cho tôi, nói: “Tớ muốn đổi nó lấy cái này cơ.”

“Cậu thích thì tặng cậu.” Tôi nói, “Không cần đổi.”

“Cái tên ngọc đó, làm thứ này tốn hết cả bao nhiêu buổi cuối tuần, có mấy ý kiến thiết kế cũng là do tớ đề nghị nữa đấy.” Nhan Dữ Dữ sụt sịt mũi, nói, “Bảo hần làm thêm một cái nữa cũng nhất định không chịu, nói cái gì mà số lượng hạn chế, thật là nhỏ nhen.”

“Cậu đừng giận cậu ta nữa.” Tôi nói, “Vi cậu, cậu ta đã đánh lộn với người khác.”

“Ngốc chết được.” Nhan Dữ Dữ lập tức phê bình, lại giống như đang lăm bằm một mình, “Hần thì đánh được ai chứ!”

“Cậu ta rất hối hận.” Tôi nói.

“Hối hận cái gì?” Nhan Dữ Dữ nói, “Đừng có nhắc đến cái từ đó với tớ nữa được không, tớ hiện giờ mà nghe tới từ đó là đau đầu. Đây thật là một cái từ đáng để người ta ghét nhất trên thế giới.”

Coi bộ tâm trạng của cô ấy thực sự rất tệ.

Tôi cũng không biết phải nói sao cho vừa nữa.

Thế là tôi ngồi xuống bên mép giường đọc sách, muốn ngồi cùng với cô ấy thêm một chút nữa, đợi cô ấy đóng hành lý xong rồi về nhà cũng chưa muộn. Cô ấy lặng lẽ bận bịu một chặp, rồi chậm chạp kéo quai xách của va li dài ra, ngoái đầu hỏi tôi: “Mã Trác, sao cậu không về nhà?”

“Ngồi với cậu nè.” Tôi nói.

“Nhưng mà tớ phải đi rồi.” Cô ấy đứng dậy, kéo chiếc va li lớn của cô ấy nói với tôi, “Xe vẫn còn đang đợi tớ ở trước cổng trường, tớ nghĩ mẹ tớ nhất định đã sốt ruột lắm rồi.”

“Vậy chúng ta cùng nhau đi nhé.” Tôi nói.

“Hay là thôi đi.” Nhan Dữ Dữ nói, “Để mọi người thấy cậu đi với tớ, không tốt lắm.”

“Nói cái khi gió gì vậy hả!” Tôi đứng lên, khích động vút xoạch cuốn sách trong tay xuống đất, nắm lấy cánh tay của cô ấy, nói, “Tớ chính là muốn tất cả mọi người nhìn thấy, thế thì sao nào!”

“Được.” Nhan Dữ Dữ ngoan ngoãn nói, “Được mà.”

Bộ dạng ngoan hiền nghe lời của cô ấy làm cho nỗi đau trong tim tôi bỗng như tăng lên gấp bội. Tôi buông cô ấy ra, cúi đầu lượm sách từ dưới sàn lên, ngay lúc đang tính nhận lỗi vì thái độ mất kiểm chế của mình, Nhan Dữ Dữ nói ở phía trên đỉnh đầu tôi: “Mã Trác, chăn giường này nọ của tớ đều tặng hết cho dì giữ kỷ túc xá rồi, đợi chốc nữa đi ấy sẽ tới lấy đi, cậu giúp tớ thu gom một chút. Tớ đi đây, sau này, không biết khi nào chúng ta mới có thể gặp mặt nhau lần nữa.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ấy, cuốn sách trong tay lại rớt xuống sàn.

“Tớ đi tới nhà cô tớ ở Bắc Kinh để học.” Nhan Dữ Dữ nói, “Đúng rồi, tớ còn đổi tên nữa, gọi là Nhan Tiểu Mễ, sau này nếu cậu muốn viết thư từ gì đó cho tớ, thì phải viết gửi Nhan Tiểu Mễ rồi, ha ha.”

“Tại sao?” Tôi bị khá chấn động, “Nhất định phải như vậy sao?”

Nhan Dữ Dữ gật đầu thật mạnh, sau đó mỉm cười, dùng hai tay áp vào mặt tôi, nắn bóp một hồi nói: “Mã Trác, cậu nhất định phải chúc phúc cho tớ nhé!” Nói xong, cô ấy vẫy vẫy tay với tôi, sau đó lui ra sau vài bước, dùng một tay ôm cái “vạn năng Mã Trác” của Tiêu Triết, một tay lôi va li to kèngh của cô ấy đi ra đến bên cửa.

Cánh cửa mở ra, cô ấy chột ngoái đầu nhìn tôi. Chóp mũi của cô ấy đỏ ửng, hai tai cũng đỏ ửng, giống như một chú thỏ đang canh gác.

Tôi cũng nhìn cô ấy. Dường như tôi chợt hiểu, cô ấy sắp đi ngay rồi, người bạn duy nhất ở Thiên Trung của tôi. Tôi biết tôi vẫn thiếu cô ấy một lời chúc phúc, nhưng tôi không biết phải làm thế nào mới nói nó ra khỏi miệng. Ngay lúc tâm trí của tôi đang còn rối rắm trăm điều, cô ấy chợt buông hết tất cả mọi thứ trong tay xuống, chạy tới bên tôi, ôm tôi thật chặt.

“Tớ thật không muốn khóc tí nào.” Cô ấy ôm tôi chặt như vậy, kiềm nén giọng đã nghẹn ngào mà nói bên tai tôi, “Tớ không muốn khóc lóc mà tạm biệt cậu, Mã Trác, tớ sẽ không quên cậu.”

Tôi đã không còn nhớ nỗi đã bao lâu rồi chưa có ai ôm tôi chặt như vậy. Tôi nói không ra nỗi đau thương trong lòng mình, như một thân tre ướt đầm gặp gió, khắp người trên dưới đều lạnh lẽo. Tôi nhớ đến rất lâu rất lâu trước đây, lúc bà ấy đã xé rách quần áo của tôi, kêu tôi mãi mãi đừng có quay về nữa, chỉ có bà ấy mới ôm tôi chặt như vậy, nhưng sau chót bà ấy vẫn rời tôi mà đi. Tôi xin thề với trời, tôi căm ghét ly biệt — Lâm Quả Quả, Nhan Dữ Dữ, hay là Nhan Tiểu Mễ. Tôi không giữ lại được bất cứ một ai và bất cứ một khoảnh khắc tốt đẹp nào, giữ không được.

Tôi sẽ mãi mãi là một Mã Trắc côi cút.

Ở tận đáy lòng tôi có một câu, mãi đến khi tiếng bước chân của Nhan Dự Dự đã biến mất cuối hành lang, tôi vẫn không dám nói nên lời. Đó chính là: “Đừng rời bỏ tôi, được không?”

Tôi nghĩ tôi không có tư cách đưa ra một yêu cầu như vậy, bởi vì cô ấy vốn không thuộc về tôi, tôi không có quyền lợi chi phối bất cứ một người nào. Tôi cuộn mình trong giường ở ký túc xá, ôm lấy cặp đồng hồ cô ấy để lại cho tôi, nghe kim chỉ giây tíc tắc vụn vỡ, cuối cùng khe khẽ bật khóc.

Sau khi khóc một hồi, tôi ngồi dậy trên giường. Tuần này Ngô Đan không về nhà, cô ta bụng bình thủy bước vào phòng, mở đèn lên, hỏi tôi: “Cô ta đi rồi?”

Tôi gật đầu.

Cô ta vừa làm bầm “Cuối cùng cũng được yên.” Vừa cầm khăn tay bước ra khỏi ký túc xá. Không lâu sau, tôi nghe tiếng nước chảy ào ào và tiếng cười nói từ buồng vệ sinh vang lại.

Trái đất thiếu ai cũng vẫn quay, nhân tình thế thái vẫn luôn lạnh bạc như vậy.

Không có ai quan tâm đến những biệt ly của tôi và ý nghĩa của sự biệt ly đối với tôi.

Tôi mò mò lấy ra di động từ dưới gối đầu, gửi cho hần một tin nhắn tôi muốn gặp hần. Hần báo cho tôi biết hần có việc, vừa mới đang tính ra khỏi nhà, nhưng mà nếu như tôi đến, hần có thể đợi tôi ở nhà.

Tôi bước ra khỏi ký túc xá mới phát hiện, trời đã đổ mưa, đây là một cơn mưa rất kỳ lạ, nói đến là đến. Cơn mưa buổi đêm của tháng Tư như có tình nặn ra nỗi ưu thương. Lúc thì lác đác, lúc thì rào rào, đổ một cách không chút vắn điệu. Tôi không mang dù, cũng lười quay về lấy, mưa rất nhanh đã làm sũng quần áo của tôi, khiến cho tôi trong ngoài ướt như chuột lột.

Vậy vừa vận rất tốt.

Tôi trông thấy Tiêu Triết trước cổng trường, cậu ta cũng không che dù, ngốc nghếch ngồi chồm hổm ngay đó. Tôi miễn làm phiền cậu ta, cậu ta cũng chẳng gọi tôi, chả biết có phải là không nhìn thấy tôi hay không.

Một khắc lúc nhảy lên trên chuyến xe buýt 108, hết thấy như mang một ảo giác đã xuyên qua một thế giới cách biệt. Không biết có phải là do mưa, mà người trên xe vô cùng đông đúc, dồn nén xô đẩy nhau, những thứ che mưa trong tay chảy nước dơ tống tống, mùi keo xịt tóc và cao su quện lại với nhau, khiến cho người ta hít thở không thông.

Tôi bị chen vào bên cánh cửa chính giữa xe, ôm chặt lấy một song sắt lạnh như băng, vừa vận có thể dán mặt vào kính cửa sổ nhìn ra ngoài, giao thông ùn tắc, lúc nhanh lúc chậm, đầu óc tôi trống hoác, lúc sắp đến trạm, xe dừng lại trước một ngã tư đường, tôi từ trong cửa kính của xe nhìn ra trông thấy hần, tay đang cầm một cây dù, hình như đang nhìn ngóng về phía tôi.

Ánh đèn đường được bật lên ngoài kia, lẽ ra vốn phải là màu vàng ấm áp, bị nước mưa làm nhạt nhoà đi, trở thành một màu vàng xám xịt ảm đạm. Sau khi có vẻ như nhận ra được hần, cái lạnh tựa như bị tan ra, nước mắt tôi nhanh chóng chảy nhoè hai mắt, mãi đến lúc đó tôi mới phát hiện mình đã nhớ hần đến vậy, nhớ đến gần như không thể chịu nổi.

Đèn đỏ chậm rãi rì rả qua đi, xe nhích thêm một hồi, cuối cùng cửa mới mở ra, tôi bắn ra khỏi xe, giữa đường phở người xe giăng giăng ấy, hần ôm tôi vào lòng. Mọi người xung quanh hoặc có lẽ đang đưa mắt nhìn tôi, nhưng tôi đã không hơi đâu đi lo nhiều thứ được nữa, có lẽ chỉ có chút buồn thả mới khiến cho tôi cảm thấy người ngoại đôi chút. Chiếc dù đen bung ra trên đầu tôi, tôi ngược mặt lên nhìn hần, hần cũng cúi đầu nhìn tôi, nhưng chiếc dù đã chắn đi ánh sáng, tôi nhìn không rõ về mặt của hần, ngoại trừ đường viền của chiếc cầm rất riêng của hần. Tôi cố gắng cười một cái với chiếc cầm kiên nghị kia, nhưng chắc bộ dạng trông còn khó coi hơn cả khóc.

Hần thế nhưng không trêu tôi, mà lại càng ôm tôi chặt hơn, cùng với tôi sai bước đến con hẻm nhỏ chật hẹp như một khúc ruột quanh co.

Tôi để mặc cho hần ôm, nghe từng hạt mưa rớt xuống trên vải bạt, tựa như nghe từng tiếng trống từ một thế giới khác, không biết đã đi trong bao lâu mới đến trước cổng nhà hần.

Cổng vẫn cứ không khoá, hần dùng mũi chân đẩy cổng mở ra, kéo tôi vào trong nhà. Đã lâu rồi tôi không ghé đây, giàn nho trong sân lại đã nhú ra những chiếc lá xanh non nớt, run rẩy trong cơn mưa. Con chó husky đen tuyền kia ngồi bất động bên cổng, ánh mắt đang nhìn tôi cũng tựa như mang một chút sợ hãi nào đó. Dưới mái hiên của hần, dường như hết thấy mọi sinh vật đều có vẻ như không dám tỏ ra lớn gan một cách trắng trợn, thế nhưng đêm nay, tôi quyết định làm một việc ngoại lệ.

Hần xếp dù dựng trong góc tường, đi vào nhà trong, một tay ôm thau nước một tay cầm bình thủy bước ra. Bóng đèn trong phòng khách đã cũ, hơn nữa bóng đêm đã bao trùm, tầm nhìn trong phòng trở nên rất mờ. Tôi trông thấy hần xắn tay áo lên, đổ nước nóng vào thau, lại thả một chiếc khăn mặt mới vào, rồi xoay người lấy một chai nước suối, đổ đầy nửa thau. Thử độ ấm, sau đó ra sức vò khăn mặt. Tôi ngồi trên chiếc ghế bên bàn, nhìn hần làm hết thấy những việc này. Thật ra tôi đã rất nhiều lần muốn mở miệng, muốn nói chuyện với hần, tôi muốn nói cho hần nghe, tôi rất lạnh, rất cô đơn, tôi rất nhớ hần. Nhưng tôi không nói gì cả, tôi càng muốn tin rằng, cho dù tôi không nói một lời nào, hần cũng sẽ hiểu tôi như cũ.

Chúng tôi sẽ bên nhau, tôi sẽ không chịu thua ai cả.

Mưa càng nặng hạt, gió thổi những ngọn cây ngoài cửa sổ xào xạc xào xạc.

Hắn đến bên tôi, khom người, dùng chiếc khăn mặt mới tinh ấy nhẹ nhàng lau, thì thầm: “Nhất định đã khóc một trận rồi, coi cái mặt lem luốc này này.”

Da thịt vừa tiếp xúc với độ ẩm, nước mắt vừa cạn lại tự dưng giống như không nhìn được, trong ruột gan cũng tựa như cuộn cuộn sóng, muốn tuôn trào. Hắn lau mặt tôi xong, lại lau tóc cho tôi, chiếc khăn ướt, đem đầu tóc vốn đã ẩm sẵn của tôi làm cho càng thêm ướt nhẹp. Bởi vì hôm qua đã gội đầu rồi, mùi hương thoang thoảng còn sót lại tựa như đang thôi thúc tôi làm ra một việc bốc đồng nào đó. Tôi đặt một bàn tay của mình áp lên mu bàn tay lớn của hắn, bàn tay kia thuận thế vươn lên choàng qua cổ hắn.

Hắn tựa như không có chuẩn bị cho hành động này của tôi, khựng lại một chút, sau đó tay trái dùng sức khoanh thắt lưng của tôi, bế bổng tôi lên.

Tôi như một con bạch tuộc quấn lấy người hắn, hai tay bám chặt quanh cổ hắn, mặt cũng dán sát. Tiếng mưa rơi bên tai bỗng chợt biến thành những tiếng ni non, càng giống như là tiếng nhạc bùa mê, từng âm từng âm thôi thúc tôi, giục máu trong huyết mạch tôi lưu chuyển. Ngay chính lúc tôi sắp sửa mê đắm hoàn toàn, hắn chợt buông tay, đặt tôi ngồi bệt xuống mặt bàn.

Hắn quan sát tôi từ trên xuống dưới, tựa như bỗng chợt ngộ ra một điều gì đó, bộ dạng lại giống như triết để mờ mịt không hiểu gì.

Ngay sau đó, hắn cũng nhảy lên bàn, ngồi xuống cạnh tôi, móc ra một chiếc thuốc lá, nói với tôi: “Có chuyện gì không vui, nói ra cho anh vui chút.”

Tôi vươn tay ra nói, “Cho em điếu.”

“Không cho.” Hắn nói, “Con gái con rứa, hút cái gì mà hút.”

Tôi bất mãn: “Lỗi thôi nhiều chuyện.”

“Cha mẹ em cũng tiêu rồi anh không lo thì ai lo cho em giờ?”

“Vậy anh có lo cho cô ta không?” Tôi hỏi.

“Ài?”

“Cái người mà không mặc đồ múa cho anh coi.”

Nhất định là hắn đã bị lời của tôi làm cho giật mình, trợn trừng mắt nhìn tôi. Vẻ mặt của hắn không diễn tả được, không phải là chán kinh, cũng không phải là châm biếm, cũng không thể gọi là nghi ngờ thắc mắc. Chính là, hắn dùng cái vẻ mặt lạ lùng tôi không sao diễn tả nổi ấy mà nhìn tôi cả mấy giây đồng hồ, sau đó hắn thuận tay nhét bao thuốc lá lại vào trong túi, giống như là sợ bị tôi cướp mất vậy.

Tôi không nghe lời, đi móc túi hắn. Hắn chợt tóm lấy tay của tôi, dùng sức vặn một cái, tôi nén đau, lại dùng bàn tay kia, liền bị hắn chiếm thượng phong, hắn đẩy vai tôi một cái, cả người tôi đổ rầm xuống mặt bàn, cái thau nước kia rớt “xoảng” đổ ụp xuống dưới đất.

Hắn làm như không hay biết, lật người đè lên tôi, dùng sức hôn tôi.

Nụ hôn này không giống trước đây.

Tôi giống như một con trai đang ngâm viên ngọc, hắn là loài người tham lam, ra sức muốn lấy đi, nhưng tôi hết lòng không muốn hắn có được một cách dễ dàng, hắn vừa ra tay tôi liền khép chặt vỏ trai, hắn càng muốn xâm nhập, không buông tha. Tựa như một cuộc chiến không phân thắng bại, hết thấy mọi hơi sức đều dùng để chống chọi, lại đem đến một nguồn khoái cảm khó nói bằng lời. Cứ như vậy không biết đã qua bao lâu, sau khi nước mắt của tôi đã bị chiếc bóng đèn chói lác lư trên đỉnh đầu ép ngược lại vào trong, hắn bế bổng tôi lên, vắt tôi trên vai, đi vào trong phòng ngủ, vứt tôi lên giường.

Nếu như sự im lặng là phản kháng số mệnh, vậy thì sự cố chấp cũng thế. Tôi chủ động giải phẫu cho mình, không cần hắn giúp. Tôi chán ghét phải tuân giữ những tình tiết quy củ, nếu như chủ định đã là diệt vong, hãy để cho tôi được oanh oanh liệt liệt.

Tôi thờ phập phồng, giãy giụa ngồi dậy trên giường.

Khoé miệng của hắn đang nhếch lên, tựa như đã sớm chờ sẵn ở đó.

Một khắc ấy, nổi lên trong đầu tôi lại là câu nói kia của Vu An Đoá: “Hắn giúp cậu, chỉ là muốn lừa cậu lên giường mà thôi. Cho dù một người chịu đánh một người chịu lãnh, tớ vẫn rất lấy làm tiếc mà báo cho cậu biết, cậu sẽ không thắng được, bởi vì chỉ có tớ, mới là người cùng chung một thể giới với hắn.”

Ánh mắt đầy nghi vấn và thăm dò của tôi nhất định đã khiến cho hắn cảm thấy hơi mất tự nhiên, hắn ngồi xuống bên mép giường, ôm lấy bả vai tôi, nói: “Hay là em nên có thêm chút kiên nhẫn đối với bản thân mình, em nói xem, có đúng không?”

Chính lúc này, điện thoại của hắn có cuộc gọi, nhưng hắn không bắt, trực tiếp bấm nút từ chối.

Tôi nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, là chín giờ tối.

Hắn hỏi tôi: “Mấy giờ rồi?”

Tôi nói: “Chín giờ mười lăm.”

Hắn lắc đầu: “Ồ bên em, thời gian trôi qua thật mau.” Nói xong, hắn vươn tay ôm lấy tôi, đặt một nụ hôn không nặng không nhẹ lên trán tôi.

Sau đó tay của hắn đặt tay trên cổ áo tôi.

Không biết vì sao, tôi hơi bất giác rút ra sau, tay liền không cẩn thận quơ trúng một vật gì đó đặt ở đầu giường. Tôi đưa khoe mắt liếc nhìn, là một cái bao, tôi đã từng quen thuộc với nó, là một cái bao đựng CD màu bạc.

Hơi thở của hắn dồn dập, cầm lấy nó, vứt qua đầu giường bên kia.

Trong đầu tôi loé sáng. Đẩy mạnh hắn ra, giẫy giụa vươn tay quơ lấy cái bao kia. Hắn với tay muốn giữ lại, tôi không cho. Lúc mở nó ra, vài sợi dây chuyền tuyệt đẹp, bắt mắt đến như thể hiện ra trước mắt tôi.

Mà tôi thì như vừa tỉnh mộng.

“Đây là gì?” Tôi giờ một sợi dây chuyền lên hỏi hắn.

Hắn lạnh lùng nói: “Không phải đồ của em thì đừng đụng bậy bạ.”

“Không được đụng, vậy có thể cướp lấy à?” Tôi dùng sức vắt mạnh sợi dây chuyền ấy vào má hắn, “Anh có biết là anh đã hại chết cô ấy, anh có biết không!”

“Em biết cái mẹ gì!” Mặt của hắn bị tôi quất trúng, đỏ lên một mảng, thẹn quá hoá giận mà rống lên với tôi.

“Khốn kiếp!” Tôi chửi hắn.

Hắn thò tay, giống như lại muốn ôm tôi thêm một lần nữa. Tôi liền tát một cái, roi trúng phóc lên mặt của hắn. Hắn đánh trả lại tôi, tôi lách nhanh như chớp. Tôi kéo chặt cổ áo lên, nhảy xuống giường, dứt khoát xông ra ngoài. Con chó husky này giờ vẫn im lặng lại như hiểu được ý người, ngay lúc tôi chạy ra khỏi cửa, chợt bùng tình cắt tiếng sủa không ngừng.

Con mưa hôm ấy kéo đến hung mãnh, đổ tựa như bão mùa hè, những hạt mưa dưới hiên trông như một bức rèm châu.

Hắn xông theo tôi ra ngoài, tóm được một cánh tay của tôi, tôi thuận thế dùng ngón tay bắm chặt lấy cửa, liều mạng muốn lách ra ngoài. Hắn cười lạnh sau lưng tôi, nói: “Đồ ngu, em tưởng là em có thể chạy thoát à?” Không biết vì sao, câu nói ấy khơi lên vô hạn ý hận trong tim tôi, hắn lại dám nói tôi như vậy. Hoặc có lẽ, trong mắt hắn trong lòng hắn, tôi luôn là một người như vậy? Hắn đối với tôi, chưa từng thật lòng. Hơn nữa, một người như thế này, sao có thể hiểu cái gì gọi là thật lòng?

Tôi xoay người chăm chú nhìn hắn một cái, ánh mắt của hắn nói với tôi, hắn đang rất phẫn nộ. Thế là tôi nhỏ nhẹ nói: “Em theo anh vào, bây giờ anh buông em ra.” Hắn do dự một giây, chính trong một giây hắn do dự ấy, tôi tức tốc rút chiếc kẹp tằm kiểu xưa ra, dùng đầu nhọn hung hăng rạch xuống cánh tay nơi tay áo bị xắn lên của hắn, sau cùng, chiếc kẹp tằm ấy cong hết lại. Tôi nhất định đã quên mất hắn là Thuộc Độc, hắn vốn sẽ không kêu rên hoặc rút lui, hắn sinh ra đã là loại động vật dã man thích bị khiêu chiến. Quả nhiên, hắn lập tức dùng cánh tay máu me kẹp chặt lấy tôi, xách lê tôi vào trong phòng trong, vứt thẳng tôi lên giường. Tôi lại tìm cách vùng dậy, hắn chỉ đẩy nhẹ, đầu của tôi liền đập thật mạnh vào tấm phản gỗ đầu giường. Tôi tiếp tục bò dậy, hắn đã ép sát đến gần tôi, đè tôi xuống lại một lần nữa đẩy tôi ngã. Đằng sau gáy của tôi vô cùng đau nhức, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy hắn đang khẽ cười một tiếng, sau đó vươn tay, không buồn cởi nút áo của tôi, mà từ dưới vạt áo của tôi tiến vào, đặt ở phần dưới rốn của tôi, mon trôn.

Tay của hắn lạnh lẽo thô ráp, bụng dưới của tôi không nhịn được run lên. Con chó kia ngoài cửa sổ bắt chợt lòng lộn sủa lên như điên, hình như tôi thấy trên trời có một chiếc đĩa hát rất lớn, đang còn xoay vòng vòng, phát ra tiếng động cọt kệt cọt kệt.

“Muốn chơi tôi,” Hắn nghiêng răng nói, “Em còn non lắm.”

Xong rồi, hết thầy xong rồi.

Tôi không biết bản thân mình có chảy nước mắt hay không, cũng không biết mình còn đang la hét gì, trừ tiếng mưa ối ối bên ngoài, tiếng từng hạt từng hạt rất chính xác rơi xuống trên mái ngói của nóc nhà, thì tôi gần như hoàn toàn điếc. Từ những năm ấy, tôi đã gần như chưa từng nghe qua tiếng mưa to như thế, giống như bà ấy đang từ trên trời thả tay xuống, không ngừng ấn vào huyết thái dương của tôi, không ngừng không nghỉ mà gõ, nguyên rủa tôi: “Chết cũng không sạch tội, chết cũng không sạch tội.”

Nếu như nói lúc ấy tôi còn có một chút ý thức thanh tỉnh, thì điều tôi biết chính là, đưa tôi đến cảnh này không phải là ai khác, mà chính là tôi.

Là mình tôi tự coi thường bản thân, lấy kẻ cướp làm đồng đội.

Kẻ nên xin lỗi Nhan Dự Dự, là tôi là tôi là tôi!!!

“Tao biết mày đội đã rất lâu rồi. Mẹ kiếp, đàn bà đều hèn hạ như nhau!” Hắn khề thờ gắp, cho tôi một cảnh cáo cuối cùng. Tôi dùng tận sức lực rú lên

một tiếng, lần này, cuối cùng tôi cũng nghe thấy mình, là một tiếng hô hoán, tuyệt vọng, bi ai, hèn mọn.

Bất chợt ngay lúc ấy, tôi nghe được một tiếng “bang” rất rõ ràng, kẻ đang cỡi ngang người tôi đổ gục qua một bên. Tôi vùng vẫy ngồi dậy, trông thấy Tiêu Triết đang cầm cái thau rửa mặt, và A Nam.

A Nam bước nhanh đến, kéo một cái dùng chiếc mền bọc kín tôi lại.

Nước mưa hắt vào nhà, tôi ngửi thấy mùi tanh của máu. Tôi nghĩ có thể tôi đã thật sự điếc rồi, từng cảnh từng cảnh trước mặt tôi như trong mộng, lại càng giống như một màn kịch đã được giàn dựng sẵn, chỉ còn cần đưa ra lời giải đáp cho những bí ẩn. Tôi không có nước mắt, chỉ run lên một cách mất kiểm soát, giống y như là bị giật điện, cứ run rồi run rồi run rồi run. Tôi trông thấy hân tuy ngã trên mặt đất, nhưng góc đầu dầy mím cười với tôi, mặt đất sau gáy của hắn, có máu, nhất định là áo giáp của tôi, nó thể mà lại có hình dáng của một đoá hoa hồng, càng loang lổ, càng nở rộ. Tôi nhìn đến ngày ngóc, mãi đến khi A Nam cách một lớp chăn dày bề bông tôi lên, dịu dàng kiên quyết nói bên tai tôi: “Không sao rồi, ba đưa con về nhà.”

Đến lúc đó, cuối cùng, trong vỏ bọc của chiếc mền ẩm ướt ẩm áp ấy, tôi mới vui mặt khóc nức.

———— Hết phần 1 quyển 2 ————

mình nghĩ đích thực là ảo giác của MT mới có máu sau gáy của TĐ, giải thích hợp lý nhất là sàn nhà bằng xi măng, nước trong thau đổ dưới chỗ TĐ ngã, loang ra, nhưng tay TĐ là máu me đầm đìa, nên MT nhìn hoa mắt. Bởi vì cái thau rửa mặt mà đập “bang” thì là loại vật liệu nhẹ, nhôm nhieu gì gì đó, chứ đập ngay sau gáy mà vỡ đầu chảy máu thì lộn phim rồi, chỉ có Kim Soo Hyun mới độc quyền màn này mà không chết.

à, cho nói vài lời lương tâm, vì có mấy em nhỏ đọc trong đây: này chỉ là truyện thôi nha bà con, hư cấu thì nó giờ trò khi gì cũng đọc giải trí giết thời gian, nhưng ngoài đời mà nấy màn này nó gọi là attempted rape, có ý đồ cưỡng bức, ngoài ra còn bạo lực vậy nữa, cho dù vì bất cứ lý do chính đáng hoặc không chính đáng gì, em nào gặp cây thuốc phiện kiểu này, mình lạy em nên tránh nhân vật đó xa xa ra, nó đánh 1 lần nó sẽ đánh lần 2, nó đánh lần 2 xong đề ra con nó sẽ đánh con v.v, nó hiếp lần 1 nó sẽ hiếp lần 2, hoặc là nó đã hiếp mấy nạn nhân trước đó rồi. Nói chung là hy vọng các bạn trẻ phân biệt thực hư, trong truyện thì lãng mạn, ngoài đời có khi một đi không trở lại hoặc là dở dở ương ương hổng hết một đời. Quan hệ phải đặt trên nền tảng có sự đồng ý của cả hai, đừng bao giờ để bị ép buộc.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 15

Tháng 5, ngày 12, trời quang.

Đang thi kiểm tra Anh Văn buổi chiều, dầy lâu học hơi rung một chút. Đại đa số bạn học đều không để ý, người phản ứng kịch liệt nhất là Tiêu Triết, chỉ nghe cậu ta thét lên một tiếng “EARTHQUAKE (động đất!)” chụp lấy cuốn tập thi Anh Văn của cậu ta rồi xông ra khỏi lớp học.

Đến khi cậu ta kẹp cuốn tập thi Anh Văn mặt xám xịt quay vào lại giữa những tiếng cười trêu chọc của mọi người, còn bị giáo viên Anh Văn cốc mạnh một cái lên đầu. “Thi cho đàng hoàng!”

Sau đó chúng tôi mới biết, thì ra Tiêu Triết “có một ý thức và năng lực tự vệ cực kỳ mãnh liệt, thời khắc máu chót sẽ rất lạnh tỉnh, phán đoán chính xác, đã trải qua nhiều thử thách thực tế, mẫu người có năng lực sinh tồn mạnh mẽ toàn diện này mới không phải chỉ là một tên mọt sách không hay không biết gì như mọi người đã tưởng tượng.” Đó là theo như lời thầy Sưống, ý là phản biện giùm cho Tiêu Triết.

Tuy nhiên những lời ca tụng này hoàn toàn không khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục, bởi vì dưới tình huống nguy cấp mà cậu ta lại phun ra một câu tiếng Anh, rồi vật đem theo tùy thân lúc đó — lại là cuốn vở thi Anh Văn của cậu ta.

Sự thực rõ ràng đã chứng minh cậu ta là một tên mọt sách.

Chưa đến ba giờ chiều, mọi người đã hay tin tức về trận động đất lớn ở Văn Xuyên. Có mấy anh chị ở lớp trên có bạn bè tới Tứ Xuyên học đại học, đều đưa nhau cầm di động nhắn tin vào điện thoại của đối phương, nhưng bởi vì kết nối thông tin bị gián đoạn, mãi không nhận được bất cứ hồi âm nào. Tất cả mọi người còn lại đều bắt đầu bồn chồn bất an, lo gọi điện về cho cha mẹ, thậm chí gọi luôn cả thân thích bạn bè ở vùng lân cận, chỉ vì muốn xác định xem có cảm thấy mặt đất chấn động giống mình không, có phải đều an toàn không.

Năm giờ mười phút, tiết học buổi chiều kết thúc. Bình thường vốn là quãng thời gian nhộn nhịp nhất, hôm nay lại trở nên yên tĩnh lạ thường. Tôi một thân một mình đi trên con đường vắng hoe để đến căng tin lấy cơm, trông thấy bầu trời xám mênh mông, một khắc đó, tôi thừa nhận tôi nhớ đến Nhã An cũ kỹ, nhớ đến căn nhà cũ kỹ kia, nhớ đến những người thân thích nay đã không còn bất cứ một quan hệ gì với tôi, nhớ đến Thành Đô, thậm chí cả cô bé đã từng ở đối diện với nhà chúng tôi tên Lam Đồ.

Tôi hy vọng họ đều bình an.

Năm giờ rưỡi, loa trường bắt đầu phát thanh: “Đây là một tai nạn chưa từng có trong lịch sử, hy vọng thầy cô và học sinh toàn trường cùng động viên

nhau, giúp đỡ những người dân trong khu vực thiên tai vượt qua khó khăn.”

Bây giờ rồi, trước khi tiết tự học buổi tốt bắt đầu, tôi nhận được điện thoại của A Nam, ông nói với tôi: “Ba phải đi Thành Đô một chuyến, đưa một chút đồ tới đó, ngoài ra nhìn xem mộ của mẹ con có vấn đề gì không.”

“Đừng!” Tôi là lớn lên giữa lớp, mọi người đều nhìn tôi. Tôi cúp máy xong liền chạy ra khỏi lớp. Chiếc cổng sắt bên cạnh cổng lớn đang mở, đám người bảo vệ đang tụ tập trong văn phòng bảo vệ dán mắt vào chiếc TV nhỏ lo chú ý đến tin tức tình hình thiên tai. Tôi nín thở chạy một mạch ra khỏi cổng trường. Vừa tới tiểu khu, liếc mắt nhìn đã thấy một chiếc xe vận tải lớn đang đậu trước cửa siêu thị. A Nam còn đang chỉ huy cho công nhân bốc vác hàng lên xe, mà phân nửa hàng hoá trong siêu thị gần như là đã được chuyển lên xe.

“Mã Trác!” Ông nói, “Con không tới lớp, chạy về đây làm gì?”

“Ba thực sự phải về Tứ Xuyên sao?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy.” Ông gật đầu.

“Bên đó hiện giờ rất nguy hiểm, có cách nào không đi được không?”

Ông kéo tôi qua một bên, khẽ thì thầm “Không đi làm sao được! Con quên rồi à, đó là quê của con đấy.”

“Ba có thể phái người khác đi mà.” Tôi nói một cách cố chấp.

“Yên tâm đi con gái rượi,” A Nam nói, “Ba bảo đảm với con, nhất định sẽ chú ý đến an toàn, mỗi ngày gọi điện thoại cho con báo cáo tình hình, coi như được rồi chứ?”

Tôi biết tính cách của ông, đã quyết định chuyện gì rồi thì lấy chín trâu kéo cũng không nhúc nhích. Giờ phút này nếu muốn bàn ra với ông, e rằng còn khó hơn lên trời.

“Lại đây.” Ông móc di động ra, lui ra sau một bước, bảo: “Chụp tấm hình cái, ba đem tới cho mẹ con nhìn, Mã Trác nhà ta đã lớn đến vậy rồi, hơn nữa còn đẹp hơn cả cô ấy!”

Tôi đứng ngây ra.

“Cười cái đi mà.” Ông giờ di động lên.

Tôi gượng gạo nặn ra một nụ cười.

Ánh sáng màu trắng của đèn flash loé sáng trước mặt tôi, nhanh như chớp. Tim tôi thót một cái, tựa như bị kéo rách ra một đường. Ông chụp hình xong, hài lòng nấn nhay nhét di động vào lại trong túi áo, bước tới, vỗ vỗ vai tôi nói: “Ba sẽ cố gắng mau mau quay về, cuối tuần để bà tới trường đón con, nấu thức ăn ngon cho con ăn.”

“Dạ không cần.” Tôi nói, “Con có thể tự mình về nhà.”

Còn nhớ đêm đó, tôi mặc áo khoác của ông về nhà. Lên lầu xong, ông xả cho tôi đầy một bồn tắm nước, bảo tôi đi tắm. Lần đó tôi tắm mất hết một tiếng đồng hồ, đợi đến lúc tôi ra ngoài, phát hiện ông đang dựa vào ghế sofa ngủ say mất tiêu. Tôi dùng chiếc khăn lông khô ráo bọc kín tóc mình, ngồi xuống trước mặt ông, đợi nghe ông quở trách. Tôi đã hạ quyết tâm, bất kể ông nói bao nhiêu lời khó nghe, hoặc là yêu cầu tôi làm những điều khó khăn khác thường cách mấy, tôi đều tuyệt đối sẽ không cãi lại. Nào ngờ ông chỉ bình tĩnh nói một câu: “Không còn sớm nữa rồi, đi ngủ đi con.” Nói xong đứng dậy đi vào trong phòng của mình.

Không chỉ có đêm ấy, mà rất nhiều ngày sau đó, ông cũng không hề nhắc tới tình tiết của cái đêm hôm ấy, tôi không biết có phải ông đã hiểu rõ chân tướng của đêm ấy, hay là ông không muốn hiểu. Nhưng mà lòng tủi bi của ông vẫn khiến cho tôi vô cùng cảm kích. Điều duy nhất khác đi là, ông bắt đầu càng quan tâm đến tôi hơn gấp bội, mỗi cuối tuần đều đúng giờ đợi tôi ngay ngoài cổng trường đưa tôi về nhà, mỗi ngày đều gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn, hỏi han tôi đang ở đâu, ăn gì làm gì vân vân.

Khiến cho ông phải nhọc lòng như vậy, thực sự là nỗi hổ thẹn của tôi.

Hôm đó tôi cứ ở bên ông giúp ông chất hàng vào xe, ông đuổi tôi mấy lần tôi cũng không quay về trường. Mãi đến khi Tiêu Triết đến tìm tôi, ở ngoài song sắt của tiểu khu, cậu ta ra sức huơ tay với tôi, sau đó lấy tay làm loa gọi tên tôi thật lớn.

Tôi bước tới, hỏi cậu ta một cách mất kiên nhẫn: “Làm gì đó?”

“Thầy Sướng điểm danh đấy, “Cậu ta nói, “Cậu vừa nhận một cú điện thoại liên tan biến không thấy đâu nữa cả.”

“Cậu không cảm thấy cậu hơi nhiều chuyện sao?” Tôi hỏi.

Cậu ta thoáng sùng sốt.

“Cúp cua, chạy ra ngoài, cho dù là bị đuổi học, cũng đều là chuyện của riêng tớ.” Tôi nói, “Không cần cậu nhọc lòng.”

Nói xong câu nói giống như lời tuyên thệ ấy, tôi xoay người đi mất. Những lời này thật ra tôi đã muốn nói với cậu ta từ sớm rồi, chỉ là vẫn luôn chưa có cơ hội. Thật ra tới bây giờ, tôi vẫn không biết tôi rốt cuộc có nên nói lời cảm ơn với cậu ta hay là trách móc cậu ta. Đêm ấy, nếu như cậu ta không dẫn A Nam tới kịp thời, tôi đoán không nổi kết cục sẽ ra sao. Điều duy nhất tôi biết rõ là, trong tiềm thức của tôi, nếu như cho tôi cơ hội lựa chọn, tôi thật sự thà là tan xương nát thịt, chứ không mong muốn A Nam phải trông thấy một màn kia.

Tôi nghĩ, điều này nhất định đối với bạn học một sách Tiêu Triết luôn cố gắng làm “một người tốt” hơn nữa có “ý thức tự vệ tuyệt đối,” cho dù nghĩ muốn bề đầu cũng không sao hiểu được đâu.

“Mã Trác.” Cậu ta gọi tôi, tôi chẳng buồn để ý đến cậu ta.

“Bạn học Mã Trác!” Cậu ta nhất định cho là tôi không nghe thấy một cách rất buồn cười, cho nên càng nhấn mạnh giọng điệu của mình.

Tôi ngoái đầu, thông thả quay bước, gần từng chữ một nói rõ ràng cho cậu ta hiểu: “Nghe cho rõ, xin cậu đừng đi quan tâm đến chuyện của tớ nữa!”

Còn chưa đợi tôi nói xong, cậu ta đã cướp lời như pháo đại liên: “Đừng nói gì hết! Mọi việc đều chỉ vì hai chữ: tình bạn!”

Ngay lúc này, A Nam chạy tới, nói sau lưng tôi: “Tiêu Triết tới rồi kìa, Mã Trác con mau mau theo bạn ấy về trường đi, trời tối rồi, một mình con đi ba không yên tâm.”

Con tức của tôi đều đổ hết lên người ông. “Biết rõ là ba không yên tâm rồi, nhưng không nghĩ xem con có yên tâm hay không!”

“Ha ha.” Ông chà tức giận chút nào, trái lại cười. Càng khiến tôi lộn ruột hơn là, ông lại chỉ vào Tiêu Triết nói, “Con chọc cho Mã Trác nhà mình giận à?”

“Không dám, sẽ không làm, không có khả năng.” Tiêu Triết xua tay lắc đầu, “Chú, thi giữa học kỳ Mã Trác hạng năm, con hạng nhất.”

“Đều không tệ mà.” A Nam nói, “Đợi chú quay về chúng ta sẽ mở tiệc chúc mừng bọn con.”

“Chú còn định đi đâu vậy?” Cậu ta thật là nhiều chuyện chết được.

“Chú đi Thành Đô một chuyến.” A Nam đáp.

“Đi làm người tình nguyện?” Tiêu Triết lập tức phản ứng kịp thời, không chờ cho A Nam trả lời, tán dương trước ngay một câu, “Tuyệt, [quăng ra một câu kiểu như “give me five!” chưa biết dịch sao, để đó một tí tiếp]” Vừa nói còn vừa dùng sức vỗ xuống vai của A Nam, hai người làm như anh em tốt không bằng.

Được rồi, tôi đi.

Để bọn họ quan tâm thiên hạ, vì dân quên mình, làm dũng sĩ. Tôi bụng dạ hẹp hòi, ích kỷ chỉ lo cho thân, làm tiểu nhân. Được chưa hả!

Vừa nghĩ vậy xong, tôi cảm thấy rầu rĩ tựa như phải mặc một chiếc áo ướt sũng, trong lòng có ra sức vắt cách nào cũng vắt không khô. Tôi bước đến trước cửa siêu thị, ngồi xuống bậc thềm, lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng. Phải một lúc lâu sau A Nam mới đến bên tôi, khom người nói với tôi: “Mã Trác, con rốt cuộc là sao vậy?”

Tôi nhìn về phía xa xa, không nói gì. Tuy trời đã tối, tôi vẫn nhìn chả thấy được gì, nhưng tôi thà là nhìn đèn đóm phía xa, chứ không muốn nhìn vào trong ánh mắt đầy chờ mong của ông mà chấp nhận nghĩa cử của ông. Ông vươn một cánh tay, kéo tôi đứng dậy bảo: “Ngồi chỗ này lạnh lắm, mau đứng lên.”

Tôi bướng bỉnh rút tay ra, ngồi bó gối, không chịu phục tùng.

Ông không cưỡng cầu, cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Vẫn cứ muốn quay về nhìn một chút, luôn không có thì giờ, không ngờ nay lại vì lý do này mà quay về. Sau khi động đất, rất nhiều bạn bè cũ và khách hàng cũ ở quê nhà đều không liên lạc được. Ba thực sự hơi sốt ruột.”

“Ba đừng cứ coi mình như chúa cứu thế được không?” Tôi lạnh giọng nói, “Một mình ba có thể lo cho gia đình nhỏ của mình đã khá lắm rồi. Mấy chuyện khác, thiếu ba cũng không sao, bớt đi một người cũng không ai tiếc.”

“Coi con kìa, đường đường là một học sinh trung học xuất sắc của Thiên Trung, sao lại có thể nói những lời này chứ?” Ông cười.

Tôi không nói gì.

“Ba mang theo hai người, cả bọn cùng thay phiên nhau lái. Nhóm của ba đều là những tài xế có kinh nghiệm, ba thề với con là ba sẽ không xảy ra chuyện gì.” A Nam nói, “Hơn nữa, nếu ba mà có chuyện gì, ai lo cho con đây?”

Cuối cùng lời của ông đã đi vào lòng tôi, mà nước mắt của tôi trong một khắc ấy như vỡ òa, mất kiểm soát. Tôi càng vui đầu sâu hơn một chút, không muốn để cho ông nhìn thấy sự yếu đuối của tôi. Ông cũng lặng lẽ ngồi bên tôi, không nói gì nữa.

“Chắc con đã để cho ba rất thất vọng?” Mãi một lúc sau, ép cho nước mắt thu trở lại, tôi mới ngẩng đầu hỏi ông.

“Sao lại có thể,” ông nói, “Con vẫn luôn là niềm kiêu hãnh của ba.”

Tôi nhìn ông nói: “Chuyện lần trước, con vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi với ba. Con xin thề với ba, từ nay về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

“Ồ!” Trông ông có vẻ như trả lời rất thờ ơ, nhưng đầu mày rõ ràng giãn ra rất nhiều, mạnh mẽ vững vàng nói với tôi, “Ba tin con!”

“Ông chủ Trương!” Có người chạy đến gọi ông, “Chúng ta phải mau mau xuất phát rồi.”

“À.” Ông vừa trả lời vừa đứng dậy, lại nghiêng đầu nói với tôi, “Ba đi ha.”

Tôi gật đầu

Ông rào bước đến chỗ xe đang đậu. Tôi vẫn đi theo ông, ông leo lên xe, thò tay qua cửa sổ của xe, muốn bắt tay với tôi. Tôi không thích loại động tác quá hình thức này, thế là tôi vươn tay, ban đầu tính chỉ chạm vào đầu ngón tay của ông rồi rút ngay về, không ngờ ông lại trở tay vô nhẹ lên đỉnh đầu của tôi một cái.

“Tạm biệt, Mã Trác.” Ông nói.

Không biết vì sao, tôi không chịu nổi khi nghe ông nói hai chữ “Tạm biệt.” Tôi muốn ra lệnh cho ông không được nói như vậy, đáng tiếc là ông đã ngồi thẳng người, nỏ máy xe mất rồi.

Xe lăn bánh trong bụi đất, đằng sau lưng truyền lại tiếng khen ngọt của Tiêu Triết: “Ba của cậu thật cừ!”

Cậu ta vậy mà vẫn chưa đi.

Tôi liếc cậu ta một cái, rào bước về phía trường học. Cậu ta vẫn cứ bám theo tôi, nhưng cũng rất biết điều không nói năng gì nữa. Sau khi bước qua cổng trường, tôi dừng lại nói với cậu ta: “Cậu về trước đi, mười phút sau tớ mới vào.”

“Tại sao?” Cậu ta la lên với tôi.

“Chẳng vì sao cả.” Tôi nói.

“Mã Trác, cậu sợ cái gì chứ?” Cậu ta nói một cách nghiêm túc chính trực, “Giữa hai chúng ta, không phải sợ bất cứ ai nói điều gì. Bởi vì chúng ta vốn không có gì cả. Lẽ nào không phải vậy sao?”

Tôi căm ghét những trò giải thích toàn giấu đầu lòi đuôi của cậu ta. Thế là tôi nói với cậu ta: “Tiêu Triết, cậu nghe cho rõ đây, tớ cơ bản là không định có cái gì với cậu, hơn nữa cậu cũng không có tư cách để xia vào chuyện này chuyện kia của tớ, nếu như mà cậu còn tiếp tục như thế này nữa, chúng ta đến cả bạn bè cũng không làm nổi đâu!”

“Có phải là cậu đang tức giận chuyện đêm đó?” Tiêu Triết đi thẳng vào vấn đề, “Tức giận tớ dắt ba cậu đến nhà hấn sao? Giận tớ không nên phá hỏng chuyện tốt giữa cậu và hấn? Bạn học Mã Trác, nếu như câu trả lời của cậu là ‘đúng,’ vậy thì được, tớ xin thề, sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, sẽ không dính dáng gì đến Tiêu Triết tớ nữa!”

Tôi nhìn cậu ta, cái tên nhóc ngang ngạnh vô lễ đã từng vứt thẳng món quà sinh nhật tôi tặng cho hấn lại quay trở lại rồi. Hoặc có lẽ, trong xương cốt của mỗi một tên con trai, đều có sự ngang ngạnh vô lễ này.

Cái vẻ tự đại mù quáng của cậu ta đã đến nước nếu không trị thì không được rồi. Tôi lạnh lùng nói: “Cậu nói đúng đó, chúng ta vốn chẳng có gì. Nếu chúng ta chẳng có gì, vậy thì cảm phiền cậu đi đường của cậu, đừng có hờ chút lại lượn đến trước mặt tớ, càng không nên lén lút đứng sau lưng tớ! Bởi vì như thế, thật khiến cho người ta phát ghét!”

Lời của tôi vừa thốt ra khỏi miệng, liền ý thức được lời nói có vẻ nặng nề. Tiêu Triết đứng đây, giống như bị trái bóng bị chọc thủng xì hết hơi, cả người ừ ừ, qua một chập, cậu ta co chân chạy xa thật xa, không quay đầu lại.

Tôi chậm chạp thông thả tiến vào lớp. Có vài người ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt như có lời muốn nói, sau đó xì xào bàn tán. Tiêu Triết đập mạnh xuống bàn một cái, rống lên: “Có để cho người ta làm bài không hả?”

Một đứa con trai đi lấy nước uống ngang qua cậu ta thò tay thoải thích vò đầu của cậu ta không chút cố kỵ, trêu chọc nói: “Con ngoan, ai bắt nạt con thế, mách ba nghe nào?”

Những người nghe thấy lời này cười ầm lên, cậu ta thì hiếm có khi không hề phản kháng, cũng không trả miếng, chỉ lục tung cặp của mình lên, lục ra được một cuốn đề Vật Lý và một cuốn vở đã cũ kỹ đến không thể nào cũ kỹ hơn, lật đến trang sau cùng, bắt đầu tính toán.

Một khắc ấy, tôi có cảm giác như, một Tiêu Triết của trước đây thường bị bọn nam sinh quây quanh, bị đổ nước lên đầu cũng không oán than một câu, đã quay về lại. Nếu như Nhan Dữ Dữ chứng kiến hết cảnh này, nhất định sẽ cười cậu ta một phen thú vị mặt!

Tôi không nhịn được quay qua nhìn vị trí trống vắng bên cạnh. Sau khi Nhan Dữ Dữ đi rồi, nó vẫn cứ để trống, chỉ là tôi vẫn không cách nào quen được, dường như tôi chỉ cần quay qua, cô ấy liền vẫn cứ ở nơi đó tươi cười dụ dỗ tôi: “Mã Trác, giày thể thao của cậu nên thay đôi khác rồi, để tớ để cử cho cậu nhé!”

Tôi đã thử gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng số cũ của cô ấy đã ngưng hoạt động. Cô ấy không cho tôi số mới, QQ cũng luôn nằm trong trạng thái không có mặt trên mạng, status cuối cùng ghi là: “Ai là ai của ai ai ai, yêu ai ai, ai xót ai biết.” Cho đến nay tôi vẫn không giải mã được ý nghĩa của nó. Sau đó nữa, tôi đã buông xuôi ý niệm tìm cách liên lạc với cô ấy, nếu như cô ấy đã ráp tâm biến mất, trở thành cái người “yêu ai ai” kia, vậy thì tôi chỉ đành tôn trọng tự do cá nhân của cô ấy.

Chúng tôi sau chót vẫn sống trong những thế giới của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Hôm sau, nắng chan hoà.

Giật mình tỉnh giấc, việc đầu tiên làm là thò tay dưới gối mò lấy chiếc di động, trên màn ảnh có tin nhắn của A Nam: “Mọi việc đều bình an, ngừng đọc.”

Tôi biết ông không rành gửi tin nhắn cho lắm, thực sự hoài nghi không biết có phải ông đã lưu tin nhắn này trong di động rồi cứ theo giờ để nó tự động phát hay không. Nhưng tôi cố nhin không gọi điện thoại cho ông, trong lúc này, tôi không hy vọng sẽ để tâm trạng của mình ảnh hưởng đến ông. Tôi cũng muốn tin rằng, ông sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, hết thảy đều là do bản thân tôi quá yêu đuối, nghĩ ngợi quá nhiều.

Đêm đầu tiên tới được Thành Đô, ông liền đi ngay đến Đô Giang Yển (đập thủy lợi Đô Giang, sập trong trận động đất). Đêm ấy ông chủ động gọi điện thoại cho tôi, trong điện thoại, giọng của ông rất nặng nề. “Thảm lắm con ơi! Rất nhiều người ly tán và mất hết tài sản, ba rất đau lòng.”

Tôi hỏi: “Ba ra mộ của bà ấy chưa?”

“Còn chưa kịp lo tới.” Ông nói.

“Ồ đó còn dư chấn không?”

“Còn.” Ông nói, “Nhưng mà bọn ba đều ở trong lều, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Ba phải cẩn thận.” Tôi nói, “Lỡ may.”

“Biết mà. Còn sống thật tốt, Mã Trác.” Ông than thở, “Chúng ta không có lý do gì để không sống cho thật tốt.”

Sau khi nói chuyện điện thoại xong với ông, tôi chạy ra ngoài ban công của ký túc xá hóng gió.

Bầu trời đầy sao màu xanh thẫm, hoa cỏ khô trên ban công, tiếng nói cười trên điện thoại ngắt quãng của phòng ký túc xá kế bên, giống như nói nhau thành cảnh trong một thước phim xưa cũ, khiến cho tôi không nhớ rõ rốt cuộc hết thấy những gì đã xảy ra là trong mơ, hay là trong quá khứ. Sau khi Nhan Dự Dự đi rồi, phòng ký túc xá của chúng tôi cũng không có người vào. Văng đi tiếng lẩm bầm bầm của cô ấy, và hi vọng ái ố của cô ấy, căn phòng suốt ngày trở nên quạnh quẽ hiu buồn. Ngay đến Ngô Đan cũng không nhin được mà nói: “Sao cứ cảm thấy có một luồng âm khí?” Tôi chợt phát hiện thực ra nhớ nhung một người là một việc rất tổn hại đến tinh thần, khi họ còn ở bên ta, có thể ta không cảm giác được, sau khi đi rồi, bao nhiêu những tình tiết giữa hai bên đều từng li từng tí bị ký ức phóng đại, biến thành từng chiếc bong bóng, không ngừng sôi sục lên trong lục phủ ngũ tạng của ta, khiến cho ta không có nơi nào để trốn tránh.

Tôi biết, tôi rất nhớ Nhan Dự Dự, rất nhớ A Nam. Chỉ là, trừ bọn họ ra, có phải tôi còn đang rất nhớ ai đó nữa? Những gì đã bị tôi liều mạng nén xuống, chôn vùi trong tầng ký ức tận cùng dưới đáy, ngoài Nhan Dự Dự ra, phải chăng vẫn còn điều gì khác nữa?

Tôi không dám tự trả lời mình.

Ngày thứ ba sau trận động đất, các hoạt động quyên góp trong trường bắt đầu bùng bùng lan rộng. Tan học, thầy Sướng cầm một bảng danh sách ngồi trên bục giảng đăng ký, các bạn học lục đục bước lên đóng góp, đại đa số các bạn học đều đóng góp một trăm, hai trăm, tôi cầm một ngàn đồng đưa cho thầy Sướng, thầy hơi có vẻ ngập ngừng, hỏi tôi: “Có cần giữ lại chút tiền sinh hoạt?”

Tôi lắc đầu nói: “Em có đủ ạ.”

Thầy Sướng cười bảo: “Được, vậy thầy vui vẻ thay mặt đồng bào khu bị nạn nhận lấy nhé!”

Ở dưới lớp không biết ai đang bàn tán: “Nghe nói bố của Vu An Đoá góp một trăm vạn, trên báo đều đăng cả, nhà cô ta thật có tiền!”

“Bản thân cô ấy cũng đem toàn bộ số tiền hai vạn lần trước thắng trong cuộc thi quyên góp hết, cũng lên đầu trang báo của trường!”

“Vậy thì đã là gì! Ngày đầu tiên động đất, ba của Mã Trác đã lái xe vận tải đưa vật phẩm đích thân mình chạy vào Tứ Xuyên cứu trợ dân trong khu thiên

tai kia! Đó mới gọi là hành động thực tế là hơn hết!” Lại là Tiêu Triết lăm lăm nhìn cậu ta khẳng khái nói những lời đó, giống như là bao nhiêu chuyện không vui giữa tôi và cậu ta cách đây mấy hôm đều đã bay hết ra khỏi chín tầng mây rồi. Mà tôi thì chỉ hận không sao khâu được luôn miệng của cậu ta lại, khâu cho kín rít, để cậu ta cả đời này không cách nào mở miệng ra nói được nữa!

“Vậy sao?” Thầy Sưống nói với tôi, “Chúng ta đều phải học tập gương của ba em!”

Tôi rất muốn nói với thầy Sưống, đó là quê hương của tôi, tuy chúng tôi không có một trăm vạn, nhưng chúng tôi khẳng định sẽ có chút không giống như người khác. Nhưng cuối cùng tôi cũng không nói, chỉ lặng lẽ lui xuống khỏi bậc giảng. Sự im lặng là thói quen của tôi, thái độ của tôi. Không giải thích, không trần tình, chỉ cần hành động là được. Điểm này, tôi và A Nam khá giống nhau.

Từ cú điện thoại hàng ngày có thể biết được, những ngày này A Nam đều lo đưa đồ tiếp tế giữa Thành Đô và khu vực thiên tai. Ông nói cho tôi biết ông còn đặc biệt về quê cũ là Nhã An của tôi một chuyến.

“Căn nhà của gia đình con ra sao rồi ạ?” Tôi không nhịn được mà hỏi. Rất kỳ lạ, một khắc đó mũi tôi như ngửi được mùi nồng nồng của thịt muối trong phòng khách mỗi khi trời mưa, và mùi gỗ mục của bàn ghế giường tủ, trộn lẫn vào nhau.

“Còn tốt lắm, chưa bị sụp.”

Tôi nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Vậy..... chú Út thì sao ạ?”

Ngoài chú Út ra, tôi không nhớ được còn thân thích nào ở Nhã An nữa, tựa như ngoài căn nhà cũ ở Nhã An ra, tôi không nhớ được nơi ấy còn chốn nào thuộc về tôi nữa. Đây là cánh cửa cấm kỵ của lòng tôi, không ngờ vì trận thiên tai này mà đột ngột mở ra. Tình thân máu mủ, đại khái là như vậy nhỉ. Đối mặt với tai nạn chân chính, hết thấy những thù hận đều chẳng qua chỉ là một thoáng mây bay.

“Không thấy đâu.” Ông nói, “Trong nhà con chả có ai, hàng xóm kể bên nói sáu năm trước cậu ta cặp với một cô bồ Nam Sung, sau đó theo cô ta đi mất, không thấy quay về lại, cũng không ai biết cậu ta đi đâu.”

Cái con người tôi đã từng thề không bao giờ muốn gặp lại ấy, coi bộ như vĩnh viễn sẽ không gặp lại được nữa rồi.

“Ba ở đó vẫn bình thường chứ?” Tôi hỏi A Nam

“Ba rất ổn.” A Nam nói, “Con cũng tự lo cho mình, qua hai hôm nữa ba sẽ về rồi.”

Lúc bảy giờ tiết học buổi trưa vừa tan, tôi cúp điện thoại xong mới phát hiện trong lớp chỉ còn lại hai người tôi và Tiêu Triết. Cậu ta không xuống căng tin, đang còn ăn mì gói, mùi gia vị của mì nồng nặc bay khắp phòng học. Lúc ăn xong một nửa, cậu ta chợt đặt bát mì ngay chỗ của Nhan Dự Dự, nói với tôi: “Là ba cậu gọi điện cho cậu à?”

“Ừ.” Tôi nói.

“Chú ấy nói gì, nói nghe coi.”

“Chả nói gì.”

“Bạn học Mã Trác, trên người cậu, tinh thần đáng được tớ học tập theo chính là sự khiêm tốn và trầm ổn, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.” Cậu ta phát ra một tràng khen ngợi chẳng ăn nhập, sau đó đẩy bát mì đã ăn hết nửa về phía tôi, dè dặt hỏi tôi, “Có muốn một bát không? Tớ còn một bát nữa.”

“Không cần.” Ngay lúc cậu ta nói, tôi cũng thốt ra hai chữ đó, cậu ta nhìn tôi một cách bất đắc dĩ, nói: “Bạn học Mã Trác, quanh đây ngàn dặm chắc không ai cự tuyệt người ta nhanh bằng cậu.”

Cậu ta nói xong tự ngồi cười “Ha ha ha ha” một mình, âm vang rất lâu trong phòng học vắng vẻ, tựa như cậu ta vừa nói xong một điều gì đó đặc biệt khôi hài, tựa như đêm trước chúng tôi chưa từng phát sinh ra bất cứ điều không vui gì. Bầu không khí này thực sự nhàm chán chết được, tôi đứng dậy bước ra ngoài, tiện thể tránh được luôn cái mùi mì gói đậm đặc không ra gì kia. Ra đến cửa lớp, tôi chợt nhớ ra, xoay người lớn tiếng bảo cậu ta: “Cậu đừng có đi theo tớ, còn không tớ sẽ trở mặt!”

“Vậy cậu đi đâu?” Cậu ta đã đứng ngay sau lưng tôi, bưng bát mì hỏi tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta, cậu ta tới từ lúc nào vậy? Coi bộ cậu ta đã quên mất tôi từng nói “Không được lén lén lút lút đứng sau lưng tớ,” thật khiến cho người ta bó tay.

“Cậu đi đường lúc nào cũng không một tiếng động à?” Tôi nhún mày hỏi cậu ta, “Cậu đi lại lần nữa cho tớ nhìn xem.”

Cậu ta quả nhiên mắc mưu, xoay người trở về chỗ ngồi, tôi lập tức bỏ chạy ra khỏi lớp học.

“Căn tin hết cơm, quay đầu là bến! Mã Trác! Mã Trác Mã Trác! Bạn học Mã Trác!” Sau lưng tôi vọng lại tiếng hô hoán tuyệt vọng của Tiêu Triết. Nhưng rốt cuộc cậu ta không rượt theo, chắc là trong lòng đã rõ, nếu như cậu ta làm như thế, e rằng đến cả ý định giết người tôi cũng có luôn.

Tôi chạy thẳng đến sân vận động chính. Các biển quảng cáo quanh hàng rào đều dán các loại bích báo tuyên truyền, trong đó có một tấm bích báo rất bắt mắt chính là của sân khấu Hoa Lôi, “Biểu diễn từ thiện chống động đất,” cái gì buổi ca nhạc kỷ niệm của Tường Nhã Kỳ, tái trình diễn nhạc kịch về

vang “Lý Tường Màu Xanh,” “thiên tài ba lẽ” Vu An Đoá góp mặt vân vân và vân vân.

Tôi đang còn đứng đó nhìn, bất chợt nghe thấy đằng sau lưng có người đang thò thè hỏi tôi: “Mã Trác, cậu sẽ đi xem tứ diễn à?” Tôi giật bắn cả mình, ngoái đầu trông thấy Vu An Đoá. Cô ta mặc bộ đồ múa màu vàng lóng lánh, bên ngoài khoác hờ chiếc áo đồng phục, đồ múa bó sát người một cách rất khoa trương, phô hết toàn bộ những đường cong của cô ta. Điều càng khiến cho người ta khó chấp nhận hơn là, bên dưới cô ta không mặc quần nào khác, mà để lộ ra làn váy bằng ren cực ngắn, giữa tháng Năm, ăn mặc kiểu này mà xuất hiện một cách đường hoàng giữa sân trường, cho dù là nữ sinh, tôi cũng không dám nhìn cô ta thêm một lần nữa.

Sự chào đón nhiệt tình của cô ta khiến cho tôi càng cảnh giác, không biết cô ta đang tính giờ trò gì ra. Tôi quyết định mím chặt môi, không nói lời nào, ngay lúc tôi đang định bỏ đi, cô ta lại lên tiếng: “Hắn xảy ra chuyện rồi, cậu có biết không?”

Lại xảy ra chuyện.

Lỗ tai của tôi ù đi, thoáng chốc có chút không sao phán đoán một cách chính xác xem lời của cô ta là thật hay giả, bước chân lại như mọc rễ bám chặt dưới đất, không nhấc lên nổi.

“Cậu quan tâm sao, Mã Trác?” Vu An Đoá nói, “Tuy nói là tớ đã sớm biết cậu đã bị hắn vứt bỏ, nhưng chỉ cần cậu quan tâm, tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Tôi sợ cô ta đang chơi tôi, nhưng trực giác nói cho tôi biết, nhất định đã phát sinh chuyện gì đó rất không tầm thường, nếu không, trên mặt của cô ta đã không nên có thần tình ấy. Tựa như muốn bày ra bộ dạng trào phúng, nhưng đồng thời đầy lo lắng và hốt hoảng, dấu cho cô ta ra sức muốn khoá chặt lấy nỗi hoảng sợ này tận sâu dưới đáy mắt, nhưng cô ta đã làm không xong. Trái lại càng làm cho tôi thêm hoảng trong lòng.

Tôi xoay người dợm bước, liền bị cô ta tóm lại, cô ta nói: “Hắn bị bắt rồi! Nghi phạm giết người, nếu bị phán tội, chính là chỉ một đường chết.”

Tôi cảm thấy dường như động đất lại kéo đến. Trời đất đều như đang rung rinh, tôi kịp thời dùng một chân hung hăng giậm mạnh xuống đất, mới để cho mình ổn định lại trọng tâm của cơ thể mà không lộ vết tích.

Một khác kia tôi rất hy vọng cô ta đang nói dối. Nhưng tôi rất nhanh chóng hiểu rõ, đối với những chuyện liên quan đến hắn, cô ta sẽ không nói dối. Huống chi, một chuyện tệ hại đến vậy.

“Nếu cậu rảnh, thì đến xem tứ biểu diễn nhé. Nếu như hắn xảy ra chuyện gì, đây cũng sẽ là màn trình diễn cuối cùng của tớ, sau này ai muốn xem, cũng xem không được nữa.” Vu An Đoá nói xong lời này, nhìn thật sâu vào trong mắt tôi một cái, xoay người bỏ đi.

Lần này là tôi níu cô ta lại: “Chờ chút.”

Cô ta hỏi: “Còn có việc gì à, Mã Trác?”

“Hắn đang ở đâu?” Tôi hỏi.

“Trại giam.” Vu An Đoá nói, “Sao, cậu định đi gặp hắn à? Nhưng mà hắn có nhiều bạn gái như vậy, nếu mà xếp hàng thì không biết đến ngày nào mới đến lượt cậu.”

Đây là lúc nào rồi, cô ta còn không quên đá kích tôi.

“Vậy thì, chúc hắn gặp may mắn.” Liu Lười nói xong mấy chữ đó, tôi tranh thủ rời đi trước.

Tôi thừa nhận tôi đã bị cái tin liên quan đến hắn này đánh gục, nhưng tôi vẫn còn rất chán định học xong tiết buổi chiều hôm đó, rồi dự xong tiết tự học buổi tối, chán định rửa ráy sửa soạn xong xuôi, leo lên giường nằm. Tôi vẫn nằm đọc một cuốn truyện tiếng Anh trước khi tắt đèn, một câu chuyện rất đau buồn, chỉ là tôi đọc đến giữa chừng lại quên mất tên của nhân vật chính. Sau khi tắt đèn, tôi lấy MP3 của tôi ra nghe nhạc, tôi vặn volume của tai nghe lên thật lớn, vẫn là Vương Phi tôi hằng yêu thích, cô ấy đang không ngừng hát đi hát lại ở cuối bài hát “Yêu em không, làm sao dám hỏi? Quên anh đi tựa quên trái tim mình.....”

Nhưng mà, đây là bài hát cực cút gì thế này!

Tôi tắt ngang cái MP3.

Tôi từng nhủ lòng nếu phải dứt bỏ thì nhất định nên dứt bỏ, nên cương quyết thì tôi sẽ tuyệt đối không buông tay. Thì ra, hết thảy những điều này vẫn là những lâu các rỗng tuếch mà tôi tự dựng lên, chỉ một câu ca từ thôi mà đã khiến cho chúng dễ dàng sụp đổ. Tôi từng tự nhắc đi nhắc lại trong lòng, đây là chuyện của bọn họ, không liên quan gì đến tôi. Đây là một kẻ đã sớm không còn dính dáng gì đến tôi, tôi không cần phải níu kéo. Nhưng khi nghĩ lại câu cuối cùng của bài hát kia, nghĩ đến một đời này mãi mãi không trông thấy hắn nữa, nước mắt của tôi cuối cùng tuôn trào trong bóng tối.

Nhớ nhưng càng cảm nhận được mất mát, mất mát càng cảm nhận được mãi mãi mất đi. Quá trình này tựa như bị lãng tri xử tử, từng chút một, bắt đầu khoét xuống ở nơi yếu mềm nhất của trái tim, từ đau đớn kịch liệt cho đến khi hoàn toàn chết lặng, rồi lại quay lại với đau đớn dữ dội hơn, một vòng tuần hoàn, là một cực hình.

Vì sao cứ để tôi luôn gặp phải, thượng đế thật bất công!

Vì sao cứ đi sinh sự, cái thứ người này, chết cũng tốt!

Đương nhiên tôi không đi xem Vu An Đoá biểu diễn. Ba ngày sau, tin tức khiến người ta chú ý, ngoài những thông tin mới nhất liên quan đến “Động Đất Lớn Ở Văn Xuyên” ra, chính là chuyện vào lúc Vu An Đoá kết thúc buổi diễn, bất chợt cầm lấy micro, đi lên đứng giữa sân khấu một lần nữa.

Kể đó, cô ta bắt đầu ngâm:

Tất cả là số phận

Tất cả là khói mây

Tất cả là khởi đầu không kết thúc

Tất cả là chết-trong-trúng-nước sẵn lòng

Tất cả niềm vui vắng nụ cười

Tất cả đau khổ vắng nội dung

Tất cả ngôn ngữ là lập lại

Tất cả giao tiếp là so cung

Tất cả tình yêu đều trong lòng

Tất cả quá khứ đều trong mộng

Tất cả hy vọng mang chủ thích

Tất cả niềm tin mang làm bầm

Tất cả vụ nổ mang khoảnh lặng

Tất cả tử vong đều ngân mãi hồi âm (1)

Bài thơ này không hề ngắn, nếu so tài nghệ ngâm thơ của cô ta với tài múa thì không dám gọi là chuyên nghiệp, nhưng rất lưu loát, giọng điệu du dương, không bị ngắt quãng. Sau đó đang lúc mọi người đã đứng lên xếp hàng xong xuôi chuẩn bị đóng góp tiền, cô ta chợt móc từ trong túi ra một con dao con, đứng ngay cạnh hòm thu tiền mà rạch toác tĩnh mạch ở cổ tay của mình.

Hôm đó trong tiết tự học buổi tối, mọi người chẳng một ai thiết tha gì tới bài vở gì nữa, cả lớp nhao nhao lên như một cái chợ, không phải là đang bàn tán về thiên tài, mà là đang thảo luận về màn “biểu diễn tự sát” của Vu An Đoá.

“Quá đối giết gân.” Người được thấy tận mắt diễn tả sinh động như thật, “Máu tươi lúc ấy phọt ra, cao cả đến nửa mét.”

“Một hành động nghệ thuật đỉnh tuyệt đối!” Có người còn đánh giá ngay sau đó, “Tuy biểu diễn tự sát của bạn học Vu An Đoá đã thành tiết mục thường xuyên như cơm bữa ở Thiên Trung, không còn được coi là mới mẻ nữa, nhưng mà lần này cảm thấy không thể không nói, xứng đáng được một từ ‘chấn động’!”

“Từ góc độ sinh học mà nói, máu từ tĩnh mạch thì không cách nào phọt lên cao được đến nửa mét.” Tiêu Triết bảo, “Các cậu toàn nói dóc, giám định hoàn tất.”

“Thật sự không dóc, cái lão hiệu trưởng ẻo là của chúng ta suýt nữa lăn ra ngất đấy. Nhưng mà cái màn diễn xuất này đánh động đến quần chúng, quyền được rất nhiều tiền, cậu nghĩ xem, người ta vì quảng cáo mà lấy cả sinh mạng ra để trả giá, mọi người cho chút tiền đầu tính là gì chứ.”

“Thừa cơ giờ trò, mượn màn ác tục mà tưởng là nghệ thuật!” Tiêu Triết phẫn nộ bất bình mà nói.

“Tự tử không phải là chuyện thú vị gì.” Tôi ngắt lời bàn tán kích động của bọn họ, nói, “Vẫn xin các cậu tích chút đức cho cái miệng.”

Tôi không biết vì sao bản thân lại đi nói những lời này giùm cho cô ta. Nhưng tôi luôn tin rằng, lần này tuyệt đối không phải là cô ta giả bộ, dựa vào những lời cô ta nói với tôi trước khi xảy ra chuyện, tôi cũng tuyệt đối không tin đây chỉ là một màn “biểu diễn” mà thôi.

Mà hần, rốt cuộc đã làm ra chuyện gì, vì sao lại đi giết người, tôi không tin, tuy hần là một tên lưu manh, du côn, đánh lộn, ăn cắp đồ, thậm chí bán ma túy, nhưng hần sẽ không giết người, sẽ không.

Tiêu Triết vẫn còn chưa hết phẫn nộ, nói: “Mã Trác, cậu có tin nổi không? Phát triển xã hội của nhân loại thế kỷ 21 rồi, tự do dân chủ vốn đã nên ăn sâu vào trong lòng người, thừa cơ giờ trò chính là một tinh thần hủ hoá truy lạc. Thiên Trung đường đường là một ngôi trường ưu tú mà cái thứ người đó lại còn có thể tạo nên trò hề dỏm đáng! Uống cho sự hy sinh của Nhan Dự Dự đáng thương!”

“Nhan Dự Dự có tin tức gì không?” Ngay sau khi cậu ta than thở cảm khái xong tôi liền hỏi.

“Không.” Tiêu Triết nói, “Nhưng chúng ta sẽ không quên cô ấy, cô ấy là một kẻ yếu thế, bởi vì đối thủ của cô ta không phải là người, mà là một luồng bất lương này.”

Tôi đoán giờ phút này, chắc ngoại trừ tôi và Tiêu Triết ra, e rằng trong sân trường Thiên Trung đã không còn ai khác nói về Nhan Dự Dự nữa. Nói như thế, cô ấy thực sự không cần phải trốn đến nơi xa như vậy, tuy không cần phải như Vu An Đoá mà dùng cái chết để đóng vai chính một cách oanh liệt, nhưng đâu cần phải coi bản thân mình quá nặng chứ? — Quang cảnh của tuổi 17, thất bại và vinh quang, chẳng qua cũng chỉ rất ngắn ngủi, ngoài bản thân ra, không ai ghi nhớ đến kinh tâm động phách nữa.

Nhưng mà tôi tin chắc, Nhan Dự Dự nhất định có một sự khởi đầu mới. Vu An Đoá cũng sẽ có một ngày lành vết thương vô sự, chỉ đáng thương cho hân, dôn mình vào đường cùng không còn chốn dung thân, không biết liệu có còn cơ hội nào để xoay chuyển?

chú thích: (1) bài thơ “Tất Cả” của thi sĩ đương đại nổi tiếng người Trung, Bắc Đảo, idlehouse dịch.

chương này mình chém một vài chỗ... đa phần là lúc Tiêu Triết phát ngôn, mình thông cảm cho sự phản cảm của Mã Trác với cái anh chàng ngớ ngẩn này, toàn phát ngôn sai chỗ sai lúc, nói gì như người còi trên. Đến đoạn TT thao thao bất tuyệt về hủ hoá truy lạc, mình ngại dài muốn skip nguyên đoạn khỏi dịch nữa, đọc mà bức mình (hiện giờ là đang dịch bằng sách, không còn được tha hồ copy&paste xuống vào google translate khi không hiểu nữa...)

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17

Buổi tối thứ Năm, lúc tôi làm vệ sinh cá nhân xong chuẩn bị về lại phòng, ký túc xá đã tắt đèn. Trong hành lang mờ tối bỗng xẹt qua một bóng người, thò tay cản đường tôi, làm tôi giật bắn cả mình.

Là Vương Du Duyệt.

“Mã Trác, đi với tớ một chút được không?” Giọng điệu của cô ta mang vẻ cầu xin, hoàn toàn khác hẳn với đạo trước, kéo tôi quanh quẩn qua khúc ngoặt của cầu thang, giọng của cô ta hời hợt nói, “Tớ có việc muốn cầu xin cậu.”

“Có gì nói thẳng đi.”

“Cậu ấy cứ mãi không khoẻ lại được, cậu có thể nào tới nhà cậu ấy thăm cậu ấy không, cậu ấy muốn gặp cậu.”

“Thôi khỏi đi.” Tôi nói, nhớ lại cái lần nọ ở trong phòng tập múa, cũng là do Vương Du Duyệt dẫn dắt, tôi mới đi gặp Vu An Đoá. Đây là một trải nghiệm không vui về gì cho lắm, rất lâu sau đó, hể đến buổi chiều, tai của tôi lại sinh tật, cứ nghe thấy âm thanh đáng sợ của lưỡi lam tiếp xúc với da thịt. Cái cô gái xinh đẹp nhưng có hơi hướng mắc bệnh thần kinh, trực giác bảo tôi vẫn nên tránh cô ta càng xa càng yên thân.

“Năn ni cậu đấy.” Sự mềm mỏng của cô ta khiến cho tôi hoài nghi lỗi tai của mình phải chăng lại sinh tật gì nữa.

Vương Du Duyệt để một mái tóc kiểu con trai, thân thể rắn rỏi, da dẻ ngăm đen, thuộc loại nữ lực sĩ. Nếu như không phải do vóc dáng thấp, nói không chừng còn có thể được xem thành bạn trai của Vu An Đoá. Có lẽ vì trong đầu của Vương Du Duyệt bị thiếu mất một dây thần kinh, cô ta trước giờ vẫn toàn đóng vai phụ. Nhưng cô ta lại đóng rất tận tình, không thể không nói cô ta cũng có chút bản lĩnh.

Chỉ là đối với cô ta, tôi vẫn luôn không có chút thiện cảm.

“Hay vẫn thôi đi.” Tôi nói, “Mình với cô ta cũng chưa phải là quen biết đến mức độ đó, chuyển lời giúp mình chúc cô ta sớm bình phục là được rồi.”

“Mã Trác!” Vương Du Duyệt không để cho tôi đi, “Chỉ cần cậu chịu đi tới nhà cậu ấy, sau này cậu bảo tớ làm gì cũng được. Được không?”

Tôi vẫn đẩy cô ta ra, bung thau rửa mặt của mình chuẩn bị quay về phòng, nhưng điều tôi không cách nào ngờ được là, cô ta lại đi quỳ “bịch” một tiếng xuống ngay sau lưng tôi, tôi trông thấy màn này trong gương của hành lang, hoảng đến độ rút mắt cái thau, xoay người vron tay kéo cô ta dậy, nếu mà bị người khác nhìn thấy, không biết sẽ bị nói thành cái dạng gì nữa. Nhưng cô ta quá nặng, tôi vốn kéo không nổi cô ta, cô ta vừa khóc vừa nói: “An Đoá là người bạn quan trọng nhất của tớ, xin cậu nhất định phải giúp cậu ấy. Hiện giờ cậu ấy bị nhốt ở nhà, ngay đến tự do cũng không có, thực sự rất đáng thương, xin cậu đấy, giúp cậu ấy đi mà.”

Không biết vì sao, hành động này khiến cho tôi liên tưởng đến Nhan Dự Dự, liên tưởng đến cái lần cô ấy đứng trên ghế giữa lớp mà vỗ tay giùm cho kẻ làm biếng là tôi, trừ eo những ai đã nói những lời đồn thổi về tôi sẽ bị “thối lùi rút ra.” Tình bạn của con gái, thực sự tựa như một bầu nước trong lành, bất kể là ai đụng vào nó, cũng vẫn sóng sánh tràn ra. Cho nên, tuy không hiểu cái câu “giúp cô ấy” của cô ta rốt cuộc có nghĩa là gì, một khắc ấy tôi vẫn

mềm lòng.

“Được rồi.” Tôi nói, “Nhưng mà mình có thể làm được gì chứ?”

“Cảm ơn cậu, Mã Trắc!” Cô ta đứng lên, mừng đến phát khóc, “Chúng ta xuất phát ngay bây giờ, được không? Cậu tới nhà cậu ấy là sẽ hiểu hết tất cả!”

Hả? Gấp vậy sao? Lẽ nào thực sự xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng lắm?

Vương Du Duyệt dường như đọc được ý trong lòng tôi, vỗ vỗ lồng ngực mình nói: “Có người bảo kê như tớ đây, cậu đừng lo đêm hôm khuya khoắt! Tớ lấy nhân cách ra đảm bảo sự an toàn của cậu!”

Chẳng lẽ là kiếp trước tôi thực sự đã thiếu nợ ai đó?

Tuỳ nhiên sớm muộn gì cũng phải lo trả nợ, vậy thì lần này để tôi thanh toán sạch sẽ đi vậy.

Đêm hôm mười một giờ rưỡi, Vương Du Duyệt dắt tôi đến một tiểu khu biệt thự hào hoa nhất ở giữa lưng chừng núi. Xe taxi tiếp tụi lăn bánh tới phía trước, qua khu biệt thự quãng chừng 1km, chúng tôi mới gặp nhà của Vu An Đoá.

Không thể không nói, đây là một ngôi nhà sang trọng nhất tôi được trông thấy.

Cho dù là ở trong khu vực toàn biệt thự, trang bị cũng được coi là cao cấp nhất. Nhìn xuyên qua song sắt của cánh cổng, sân cỏ nhà cô ta cũng đã bị bằng 2/3 sân vận động trường chúng tôi rồi. Phía gần cửa nhà có hai bồn phun nước khổng lồ, bốn ngọn đèn dưới đất ở bốn góc nhà hắt lên ánh sáng yếu ớt, soi rõ đường nét hình thù của toà nhà, trong bóng đêm, trông uy nghiêm như một toà thành trì nho nhỏ giắt vàng.

Hết thấy những thứ này, tôi chỉ từng được xem qua trên TV.

“Bố của cậu ấy không cho bạn học tới, chúng ta đi cổng sau.” Sau khi xuống xe, Vương Du Duyệt đưa tôi đi bọc một đường vòng, đến trước một chiếc cổng sắt nhỏ.

Cô ta móc ra một chiếc chìa khoá, nhanh nhẹn mở cánh cổng đó ra, nhìn trái nhìn phải nói với tôi, “Vào trong.”

Đây là một khu vườn nho nhỏ, từ khu vườn nhỏ đó tới toà nhà của Vu An Đoá, phải đi ước chừng thêm 200-300m nữa. Không biết vì sao, bắt đầu ngay từ giây phút đặt chân vào nhà của Vu An Đoá, tôi liền cảm thấy một luồng khí lạnh buốt. Không biết có phải là do căn nhà này quá rộng lớn, hay là phong cách bài trí quá đối lạnh lẽo, tôi lại còn hơi bị run lên.

Bước đến trước cửa nhà, Vương Du Duyệt kéo tôi đến chỗ tủ giày, kêu tôi trốn cho kỹ. Cô ta nói: “Vào lúc này thì bố cậu ấy không có nhà, nhưng người làm trong nhà của cậu ấy đang có mặt, còn dữ hơn cả bố cậu ấy. Đợi chút nữa tớ dụ bà ra ngoài rồi thì cậu vào liền, sau đó đi thẳng lên lầu 2, căn phòng bên trái đầu tiên, An Đoá đang ở trong đó.”

Vương Du Duyệt nói xong, để tôi trốn kỹ, bản thân cô ta chạy vào trong phòng khách trước, không lâu sau liền nghe thấy cô ta bắt đầu cãi nhau với người làm.

“Đi bị sao vậy, đến cả cổng nhà mà cũng không đóng, quá không an toàn!”

“Không thể nào, đích thân tôi đóng mà.”

“Đi đóng thì sao cháu có thể vào được chứ, hơn nữa nếu cháu mà không tới thì làm sao biết tối này đi đã cho cậu ấy ăn cái gì rồi, đi đừng tưởng là cháu không biết lúc bố cậu ấy không có nhà là đi ngược đãi cậu ấy!”

“Ôi, cô nói bậy bạ gì thế! Khuya như vậy rồi, cô mau mau về đi! Đừng tưởng là tôi không biết cô trèo tường vào đây!”

“Ai trèo tường, đi không tin tự mình ra ngoài nhìn đi, rõ ràng là cổng mở toang mà!”

Tôi dán người chặt vào tường, mắt nhìn hai người bọn họ vừa cãi vã vừa đi ra ngoài, tôi vội vàng lên vào trong, chày thẳng một hơi lên đến lầu 2, chiếu theo lời của Vương Du Duyệt, đẩy cánh cửa lớn của phòng đầu tiên bên tay trái.

Một khắc bước vào bên trong, tôi sợ ngây người.

Tôi đã trông thấy Vu An Đoá, cổ tay và cổ chân của cô ta đều quấn băng vải trắng dày cui, hai chân bị thứ gì đó cố định ở trên giường, hai tay bị cố định ở hai bên hông, nguyên một tấm lưng hoàn toàn bị dính chặt vào tấm phản đầu giường, quanh thắt lưng cũng bị cố định bằng cách thức tương tự.

Tôi thật không thể nào tin vào mắt mình được! Vì sao cô ta lại biến thành như vậy? Người nhà của cô ta sao lại có thể đối xử với cô ta như vậy? Lẽ nào tất cả những việc này đều là do một tay “Lão Vu Hối” trong truyền thuyết làm?

Ánh đèn vàng hắt trên khuôn mặt hao gầy của cô ta, tôi chậm chạp tiến đến gần, cô ta dường như phải tốn rất nhiều sức mới có thể nhận ra tôi, hơi cười cười nói: “Mã Trắc, cậu cuối cùng cũng tới rồi.”

Cô ta ấy thế mà vẫn còn cười, hơn nữa cười đến thân thiết như vậy.

Tôi thử kéo cánh tay của cô ta, không xê dịch được. Rõ ràng là cô ta đã bị trói vậy rất lâu rồi, dây dùng để trói không phải là dây thừng, cũng không phải loại dây dùng trong y khoa, mà là một loại dây đeo như cao su đặc biệt, giao điểm của dây trói và băng vải quấn tay hằn lên những lần rất sâu, có vẻ như cô ta nhất định đã giãy dụa giằng co.

Tôi hoàn hồn từ con chấn động, trong lòng chỉ có hai chữ: cứu người. Tôi loay hoay trong phòng, mở tất cả những ngăn kéo và tủ đựng đồ với ý định tìm vật sắc bén gì đó có thể cắt được cái thứ dây như cao su kia ra, cô ta nhìn ra ý định của tôi, lẳng lặng nói: “Đừng tốn thời gian nữa, trong căn phòng này, bao gồm cả căn nhà này, cậu sẽ không tìm ra được thứ cậu muốn tìm.”

Tôi lấy điện thoại ra.

Cô ta rồi rít kêu lên: “Đừng, cậu nghe lời tớ nói trước đã được không?”

Tôi ngồi xuống bên mép giường cô ta, nói một cách lo lắng: “Rốt cuộc là ai đối xử với cậu như thế này?”

“Tự tớ.” Tôi nghi là cô ta vì đã dùng thuốc an thần, cho nên nhìn mới có vẻ như bình tĩnh đến vậy, “Thực sự không phải là lỗi của bất cứ ai, là vấn đề của bản thân tớ. Bọn họ không còn cách nào nữa.”

“Vì sao?”

“Nói chuyện với tớ một chút nhé.” Vu An Đoá nói, “Mấy hôm nay trừ Vương Du Duyệt đến thăm tớ ra, tớ chẳng còn ai khác để nói chuyện, tớ rất cô đơn.”

Trong phòng chỉ bật mỗi một chiếc đèn bàn nhỏ, cô ta lại yêu cầu tôi tắt nó đi.

“Tắt đi đi, ánh đèn này cứ chiếu khiến cho tớ cảm thấy rất mệt. Tắt đèn đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp.” Tôi làm theo lời cô ta, tắt đèn, ánh trăng hắt vào xuyên qua kẽ hở của rèm cửa sổ, chiếu lên gương mặt tái nhợt của cô ta, mái tóc của cô ta mềm mại buông xoã trên bờ vai, cả người chỉ còn lại mỗi một cặp mắt sáng ngời đến hút hồn, trông như một con búp bê bằng sứ trong suốt. Vốn tưởng Vu An Đoá là một con nhím đụng vào sẽ xù lông tấn công, nhưng khi cô ta đã mất đi năng lực đả kích, mới khiến cho tôi hiểu được cái chuyện “hoa khôi” kia là thế nào. Cô ta thực sự rất đẹp, đẹp đến khiến cho người ta lưu luyến cứ muốn nhìn thêm một lần nữa.

“Có tin tức gì của hân không?” Cô ta hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Sao cậu không đi thăm hân?”

Tôi lắc đầu.

“Thật ra, tớ biết cậu yêu hân, tớ cũng biết hân yêu cậu.” Vu An Đoá nói, “Tớ chỉ là không muốn chịu thua, có phải ngu ngốc lắm không?”

“Đừng nói những chuyện này nữa.” Tôi đứng dậy bảo, “Mình phải nghĩ cách cởi trói cho cậu.”

“Yên tâm đi, bỏ tớ về sẽ cởi trói cho tớ.” Cô ta nói, “Ngay trước lúc ông ấy ra khỏi nhà, tớ lại lên con bệnh, ông ấy đành phải làm vậy. Nhưng có lẽ chắc hôm nay ông ấy có việc, dùng bữa xã giao chắc hơi về muộn, cho nên, tớ bị trói hơi lâu thêm một tí.”

“Rốt cuộc cậu mắc bệnh gì?” Tôi hỏi.

“Tớ thích tự sát,” Cô ta nói một cách rất thoải mái, “Tớ đã thử qua rất nhiều rất nhiều cách để chết, nhảy lầu, thuốc ngủ, cắt mạch máu. Lần đầu tiên là năm 13 tuổi, tớ dụ một nữ sinh trong lớp bọn tớ lấy trộm thuốc ngủ cho tớ, mẹ cô ấy mở tiệm thuốc, mỗi lần cô ấy ghé tiệm thì lấy trộm một ít cho tớ. Tớ tích góp rất lâu, gom từng chút thành nhiều. Cuối cùng một tháng sau đó, tớ đã có 70 viên thuốc ngủ. Đêm đó sau khi làm xong bài tập, tớ trốn trong buồng vệ sinh, kiên nhẫn nghiền hết đám thuốc thành bột, sau đó đổ vào trong một ly sữa rồi nốc nguyên một hơi. Đáng tiếc là thuốc ngủ không dễ hoà tan vào trong nước, lúc đó tớ còn nhỏ, không hiểu rõ tình hình, cặn thuốc ở dưới đáy ly liền bị người ta nhanh chóng phát hiện ra, cho nên tớ mới vừa ngủ được 15 phút đồng hồ, liền bị xách vào trong nhà thương rửa ruột. Nhưng cho dù chỉ là 15 phút đồng hồ, tớ lại giống như mơ được rất nhiều giấc mơ, trong mơ hân cùng tớ bay lên, nhìn thấy rất nhiều cánh chim ngũ sắc, trong mơ của mỗi một con chim đều ngậm một đoá hồng, tớ nằm trên lưng hân, trong không khí toàn là mùi hương của hoa hồng, trong miệng của tớ cũng toàn là hương hoa say lòng người kia. Sau đó tớ tỉnh dậy trong bệnh viện, nhìn thấy bố tớ tức giận đến xanh mặt, tớ lại chợt cảm thấy chán chết được. Tớ lại giựt kim ra rồi nhảy từ trên lầu của bệnh viện xuống đất, có cô y tá nọ ôm chặt lấy thất lung tớ, cô ta sợ hãi la hét ôm tôi. Tớ cực kỳ yêu thích cảm giác ấy, dọa cho người ta sợ run bắn người lên, thật đã. Sau đó, giống như mắc nghiện vậy, tớ bắt đầu dần dà đắm ra yêu thích cảm giác tự sát. Hôn nữa, cậu có biết gì không? Mỗi một lần tớ chết, hân liền quay về lại bên tớ lần nữa. Cái chết tựa như chiếc lò xo được tớ và hân cầm ở hai đầu, mỗi lần tớ càng kéo nó tới gần mình thêm một chút, hân ở đầu kia sắp sửa lìa xa tớ sẽ nhún trở về bên tớ. Bọn tớ cứ chơi trò bật đi nhún về như thế, thú vị biết bao.”

Tôi nhắc nhở cô ta: “Nhưng hiện giờ hân đã thế này rồi, cho dù cậu trả giá bằng sinh mạng, cũng không cứu được hân đâu!”

“Tớ không cứu được, bố tớ có thể cứu. Đáng tiếc bố tớ không cho hai đứa bọn tớ qua lại, trước giờ ông ấy chưa bao giờ cho phép, cho nên, ông ấy muốn hân chết, không muốn hân sống. Mã Trác cậu biết không? Trên mỗi con người đều có một sợi tơ chết chóc, đầu này cột vào mình, đầu kia cột vào người yêu dấu của họ. Tớ đã hết cách rồi, hoàn toàn hết cách rồi, cho nên tớ nghĩ đến cậu.”

Cô ta trần thuật đến đây, mới gom lại được ánh mắt trước đó không sao tập trung được, đặt trên mặt tôi, tôi trông thấy hai má của cô ta đã vì những lời kể vừa rồi mà đỏ lên, nhưng mồm miệng của cô ta vẫn vô cùng lạnh lợi, tiếp tục tràng giang đại hải ra thêm một đồng lời nữa: “Tớ không biết cậu đã từng nghe Thuốc Độc nhắc qua chưa, người bố tớ yêu nhất, là chị Hạ Hoa của hắn. Mà người Hạ Hoa yêu nhất, là em trai của chị ta. Đáng tiếc là Hạ Hoa đã biến mất, ngoài Thuốc Độc ra, không ai biết chị ta ở đâu nữa. Cho nên, xin cậu đi tìm Thuốc Độc, hỏi xem Hạ Hoa ở đâu, rồi thay mặt tớ đi tìm Hạ Hoa về đây, kêu chị ta ra mặt để nắm thóp bố tớ, chỉ cần chị ta cầu tình bố tớ, thì mới được việc. Mà chỉ cần bố tớ chịu giúp, thì không chừng hắn sẽ bình an vô sự. Mã Trác, cậu nói xem được không hả?”

Tôi còn đang ngẫm nghĩ về những lời nói phức tạp này của cô ta, thì cô ta lại giống như chợt nhớ ra gì đó, bỗng nở một nụ cười am hiểu, bảo: “Cậu yên tâm đi, chỉ cần hắn không sao, hắn muốn cặp với ai tớ cũng sẽ không để ý, thật đấy, tớ sẽ không để ý.”

Giọng của cô ta nhẹ nhàng như một sợi tóc tơ mềm mại, nhẹ nhàng như thế, không một chút ghen ghét. Tôi lại như bị mắc ghen, hốc mắt hoen ứn, tôi không khỏi vươn tay, xuyên qua lớp lớp băng vải, chạm vào đầu ngón tay của cô ấy. Da thịt của cô ấy nóng rực, truyền hơi nóng lên bàn tay lạnh lẽo của tôi. Tôi không biết vì sao bản thân lại làm như vậy, một khắc đó chúng tôi giống như hai chị em, giống như chợt thân thiết đến không còn khoảng cách. Nhưng sự thân thiết không khoảng cách này, tuyệt đối không giống như kiểu tôi với Nhan Dự Dự, nó giống như một kiểu thông hiểu và đồng tình vượt trên mức bình thường hơn.

Nắm lấy ngón tay của cô ấy, lòng của chúng tôi tựa như biến thành hai tấm gương trong veo, cùng phản chiếu nhau, bao nhiêu ngờ vực và oán hận đều tan như mây khói, rồi cứ vậy soi rõ những đường vân trong trái tim nhau.

Ngay lúc ấy, tay kia của tôi chạm vào xương chìa khoá để ở trong túi áo, tôi chợt nhớ ra, trên đó có móc một cái kéo nhỏ.

Tôi tức tốc lấy xương chìa khoá ra, tìm cách dùng chiếc kéo nhỏ mà cắt những sợi dây cao su. Đây là một quá trình rất hao sức, cô ấy bảo tôi: “Mã Trác, dùng phí sức nữa, bố tớ cũng sắp về đến nơi rồi, ông ấy xử lý mấy thứ này rất nhanh mà.”

Tôi lơ cô ấy, tiếp tục cắt. Chiếc kéo nhỏ không có nhiều lực, lúc không dùng được, tôi liền dùng răng cắn. Tôi bỗng nhớ đến nhiều năm về trước, tôi cũng từng cứu bà ấy như thế này. Sau đó trở đi, tôi đã theo bà ấy rời khỏi Nhà An, bay đến một đất trời mới. Nghĩ đến đó, tôi càng làm càng thành thạo, ngón tay cái và ngón tay trỏ vì dùng sức quá độ để điều khiển kéo mà bắt đầu ngấm ngấm đau, dẫu vậy, tôi cũng không dừng lại. Mãi đến khi cắt được đến sợi dây cuối cùng, tôi ngồi ở đó, xoa nắn ngón tay, không muốn làm gì nữa.

“Cảm ơn cậu, Mã Trác.” Vừa được tự do xong cô ấy vừa ngọ nguậy thân hình vừa nói, “Cậu thật kiên cường, kiên cường hơn cả tớ.”

Tôi bóp ngón tay sưng tấy, thương lượng điều kiện với cô ấy: “Cậu hứa với mình sẽ không tự sát nữa, mình hứa sẽ đi tìm Hạ Hoa cho cậu.”

“Thật hả?” Cô ấy nghe tôi nói vậy, hai mắt sáng rỡ, sau đó không ngừng gật đầu.

“Phải giữ lời hứa.” tôi nói.

“Nhất định!” Cô ấy tiếp tục gật đầu.

Ngay lúc này, tôi nghe đồng hồ dưới lầu của nhà cô ấy gõ mười hai tiếng, “Coong coong coong coong” y như tiếng chuông từ giáo đường, thần bí và bình yên. Rồi cửa phòng bị mở ra, người giúp việc bung một chén cháo bước vào, bà ta bấm công tắc bên cửa, chùm đèn lớn nhất trong phòng bùng sáng, ngay cả một góc tối cũng không tìm ra được trong căn phòng này nữa. Bà ta ngẩng đầu trông thấy tôi, hét hồn la lên: “Cô là ai? Ở đây làm gì?!”

“Bạn cháu đang ngồi chơi với cháu, không sao.” Vu An Đoá đột ngột bị ánh sáng cường độ mạnh làm chói mắt, chỉ có thể nheo mắt nói, “Đi ra ngoài trước đi.”

Bà người làm đặt thẳng chén cháo xuống đất xong chạy một mạch xuống lầu, không biết có phải là muốn đi gọi điện thoại cho bố của Vu An Đoá hay không. Tôi bước đến bên cửa, bung chén cháo lên, đến bên giường của Vu An Đoá nói: “Mau ăn đi kéo nguội.”

Cô ấy khẽ mỉm cười đón lấy. Tôi phát hiện ra tay của cô ấy bị băng bó rất dày, căn bản là không tiện để bung chiếc chén. Tôi lấy lại chén cháo, đút cho cô ấy từng muỗng một. Cô ấy hơi ngáy ra, nhưng lập tức ngoan ngoãn mở miệng. Một chén cháo rất nhanh chóng được cô ấy ăn sạch sẽ. Cô ấy mỉm cười bảo tôi: “Mã Trác, cậu biết không, đây là bữa ăn đầu tiên trong ba ngày qua của tớ.”

“Sau này mỗi ngày đều phải ăn.” Tôi nói, “Không thì lấy đâu ra sức để chờ tin vui từ mình!”

Vu An Đoá rõ ràng rất phấn khởi, lớn tiếng đáp lời tôi: “Tớ tin hắn không sao, tớ cũng tin hắn sẽ không giết người. Tớ còn tin là cậu nhất định sẽ cứu được hắn!”

Ngoài cửa có tiếng ồn vang lên, tôi tưởng người giúp việc lại quay vào, ngoài đầu liền thấy Vương Du Duyệt, mắt của cô ta dừng lại trên chiếc chén không trong tay tôi, không biết có phải là ảo giác hay không, sao tôi lại thấy như mắt cô ta ươn ướt?

Một hồi lâu sau, cô ta tới gần, đón lấy chiếc chén trong tay tôi, nói với tôi một câu cực kỳ chấn động như sét đánh. Cô ta nói: “Bà chị, từ rày về sau có chuyện gì xin bà chị cứ sai bảo, cho dù là lên núi xuống biển gì, đàn em dù chết cũng không màng!”

Mới quanh trở lại Q.1 bổ sung thông tin về cái tên Vương Lục Diệp của Vương Du Duyệt. Lý do bị gọi là Lục Diệp vì cái từ này có nghĩa là “vai phụ, phong nền.” Trong một bộ phim, nữ chính là “hoa hồng,” còn các nữ phụ còn lại gọi là “lá xanh.” Lá xanh làm nền cho hoa hồng được nổi trội.

Quyển 2 - Chương 18

Trong sương sớm, trấn Ngải Diệp tựa như một chiếc thuyền nhỏ màu xanh nằm lặng lẽ.

Tôi đáp chuyến xe đồ sớm nhất, lúc nhảy xuống khỏi xe, còn chưa đến tám giờ. Đây là lúc tiết tự học buổi sáng ở Thiên Trung vừa kết thúc, nhưng tôi nói dối là bị nhức đầu phải đi bệnh viện khám, nhờ Ngô Đan xin phép nghỉ giúp tôi. Vì để có thể mau mau về cho kịp tiết học buổi chiều, tôi xuống xe xong liền chạy một mạch như bay đến nhà chị ấy, công nhà không khoá, vừa đẩy cái đã mở ra. Tôi cất tiếng gọi tên chị, nhưng không có ai trả lời.

Còn sớm thế này, chị đã đi đâu rồi?

Lẽ nào, chị đã không còn sống ở đây nữa? Nếu thật là thế, tôi biết phải làm sao mới tìm được chị đây? May sao ý tưởng đáng sợ này vừa nảy sinh đã bị xua tan, bởi vì tôi trông thấy nửa ly trà nằm trên bàn, và vài món đồ ăn nằm rải rác, chắc là chị chỉ ra ngoài mà thôi, hơn nữa không khoá cửa, chắc là sẽ không đi đâu quá xa.

Tôi xoay người đi vào trong sân, tham lam hít sâu một hơi không khí tươi mát của đồng nội, trong lòng thầm nghĩ khi nào già rồi, cũng tới một nơi như vậy sống qua ngày, chắc sẽ là một lựa chọn không tồi. Tôi chỉ không hiểu một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như Hạ Hoa, sao lại có thể chịu được cuộc sống cô đơn và quanh quẩn ở thôn quê như thế này.

Tôi đợi chị ấy ước chừng nửa tiếng đồng hồ, vẫn không thấy tăm hơi đâu. Nói không chừng chị lại mang Sophie Marceau yêu dấu của chị ấy đi dạo đây chứ. Nếu thế thì không biết lúc nào mới quay về. Tôi nhìn ngọn núi nhỏ cách đây không xa, nơi mà đã từng được chị gọi là “thung lũng ăn thịt người,” từ sau cái lần gặp phải một màn không muốn xem trước đây, tôi đã chưa từng ghé qua.

Chị ấy không có nhà, nên tôi quyết định lên đó nhìn một chút.

Điều tôi không ngờ được là, tôi leo lên đến trên vách đá thì trông thấy chị. Chị ngồi xếp lưng về phía tôi, trên người chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, ngồi rất thẳng, không biết đang nhìn gì, nghĩ gì.

Tôi gọi tên chị, chị ngoảnh đầu, trông thấy tôi, cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: “Là em à.”

Giống như tôi là một người bạn có thể ghé chơi bất cứ lúc nào.

Một người gặp chuyện gì cũng không lấy làm lạ, thực sự hiếm gặp trong nhân gian.

Nhất định là chị đã bị cảm lạnh, cho nên mới không ngừng ho sù sụ. Tôi đến ngồi xuống cạnh chị, phát hiện trên mặt đất đầy tàn thuốc và đầu lọc, tuy vách đá trên đỉnh núi có gió nhẹ, nhưng vẫn không thổi tan đi mùi thuốc lá đậm đặc đã bám dính vào người chị, không biết chị đã ngồi đây bao lâu rồi, bị ho mà còn hút thuốc dữ như vậy, thực không biết tự thương lấy thân mình.

Tôi ngẫm nghĩ xem nên báo tin của Thuốc Độc cho chị ấy như thế nào, ai dè tôi còn chưa kịp mở miệng, chị đã lên tiếng. “Lẽ ra em nên tới sớm hơn, mặt trời mọc ở chỗ này rất đẹp.”

“Chị chuyên môn tới đây xem mặt trời mọc à?” Tôi hỏi chị.

“Không phải chuyên môn.” Chị chỉnh tôi, “Chỉ là thuận tiện.”

Chẳng lẽ chị ấy đã ngồi đây cả đêm?

“Có thuốc lá không?” Chị hỏi tôi.

Tôi nhìn mặt đất đầy đầu lọc, nhắc nhở chị: “Chị đừng hút thuốc nữa, chị bị ho ghê quá.”

“Thật ra chị hết thuốc rồi.” Chị vỗ vỗ túi bảo, “Em ngàn vạn lần đừng nói với chị là cái thằng ranh con kia lại cần tiền, chị hết tiền rồi, ông trời có tìm chị thì chị cũng chẳng có lấy một xu.”

“Tại sao chị không quay về thành phố đi làm?” Tôi hỏi chị.

Chị liếc tôi một cái nói: “Em thì biết gì!”

“Thật ra em biết rất nhiều.” Tôi nói, “Bao gồm cả Lão Vu Hối.”

Chị nghe thấy tôi nói vậy, rất không vui về đứng dậy, phúi phúi cỏ sau móng, giẫm lên đầu lọc trên mặt đất, thông thả đi xuống núi. Tôi theo sau chị lớn tiếng la: “Em tới tìm chị đây!”

Chị xoay người nhìn tôi, vừa ho vừa làm bộ hung dữ với tôi một cách rất gian nan: “Nếu mi mà tự cho là thông minh mà dắt theo người nào tới, tao đem mi giết ngay ở trên núi này rồi chôn xuống đất, mi có tin không?”

“Không ai biết em tới đây cả, em chỉ đến để báo cho chị về chuyện của Thuốc Độc.” Tôi nói.

“Bất kể là chuyện của ai, tao không muốn nghe, đi đi, sau này đừng để tao thấy mi nữa.” Nói xong những lời đó, chị rào bước xuống núi. Chị đi đường núi rõ ràng là có kinh nghiệm hơn nhiều so với tôi, mặc dù tôi vẫn ra sức rượt theo chị, nhưng chỉ có thể nghe được tiếng ho vọng lại từ rất xa của chị, sau cùng, đến cả tiếng ho cũng biến mất.

Tôi lết được xuống núi, rồi chạy về được tới nhà chị ấy, thì mới phát hiện ra chị chưa hề quay về, tôi ngó bốn bề, gọi tên chị ầm lên, nhưng không nghe tiếng trả lời. Tôi mệt đến hai chân nhũn ra, lúc đang ngồi xỏm dưới đất thở hồng hộc thì chợt có người vỗ vỗ vai tôi, nói với tôi: “Vào trong nhà uống ly trà đi.”

Chị ấy nhảy ra từ đâu thế?

Tôi đứng lên, theo sau chị vào trong nhà, chị vẫn còn đang ho, càng lúc càng ho dữ hơn, nếu như chị thực sự đã ngồi trên đỉnh núi hút thuốc nguyên đêm mà còn ăn mặc phong phanh như vậy, không nhiễm bệnh mới là lạ.

“Có thuốc không chị?” Tôi hỏi.

“Không.” Chị lắc đầu.

Tôi chợt nhớ lần trước tới đây bị bệnh, là chị ấy đã nấu thuốc cho tôi uống, chị đã nói đấy là thuốc gia truyền, quả thực rất đáng, nhưng rất hữu ích.

“VẬY BÀI THUỐC GIA TRUYỀN CỦA CHỊ THÌ SAO?” Tôi hỏi chị.

Chị nhìn tôi một cách khó hiểu.

“Thì lần trước em bệnh, cái mà chị nấu cho em đó!”

“À.” Lúc bấy giờ chị mới nhớ ra, bảo, “Lười chả buồn nấu, hơn nữa chị mà ngửi thấy mùi đó là muốn ói.”

“Em nấu cho chị.” Tôi nói.

Chị nhìn tôi một cách không tin tưởng mấy, dùng giọng điệu nửa đùa nửa nói với tôi: “Không có dễ giống như trong phim chương đâu.”

Tôi không cãi mà đi thẳng vào trong bếp, chị vào theo tôi, lục lọi hồi lâu mới tìm ra được liệu, tôi đón lấy, xắn tay áo lên thành thạo làm việc.

Chị rõ ràng không tin tôi, ngay cả đứng xem tôi tự bêu xấu cũng không buồn xem, vừa ho vừa đi ra nhà ngoài.

Lúc tôi đang đun thuốc chị vào đứng sau lưng tôi, cuối cùng mới tin phục mà hỏi tôi: “Em làm sao mà làm được việc này? Hiện giờ lũ con gái ngay cả nhóm bếp cũng chả biết nữa là.”

“Từ dạo năm tuổi đã biết.” Tôi nói, “Em lớn lên dưới quê, thân thể của nội em cứ bệnh hoạn. Đây là một trong những việc nhà của em lúc nhỏ.”

Chị không nói gì nữa, khoác một tấm chăn mỏng, co ro người, kéo một chiếc ghế đầu đến ngồi bên tôi. Tôi bốc một nhúm cỏ trong đám nhiên liệu, nhét vào trong chiếc bếp than. Ngoài tiếng lép bép cháy của củi, xung quanh rất yên tĩnh.

Tôi vẫn còn đang suy nghĩ, tôi phải mở miệng như thế nào về chuyện của Thuốc Độc.

Ngửi mùi thuốc, tôi tựa như lại trở về với những tháng ngày phải nấu thuốc làm cơm thuốc xura, xuyên qua làn khói mỏng, liếc nhìn Hạ Hoa đang ôm ly trà mà uống nước, bọn họ thực sự quá đôi giống nhau. Mỗi một giây được liếc mắt thấy chị, đối với tôi mà nói, giống như được thượng đế ban thưởng cho một món quà để quay ngược thời gian, tuy chỉ trong chớp mắt.

“Chị trông rất giống mẹ em.” Lò than nung mặt tôi đỏ ửng lên, tôi hơi thấy nực.

“Không thể nào,” Chị cười, không cho là tôi nói thật, bảo, “Mẹ em bao nhiêu tuổi rồi? Không thể nào mà da dẻ nuột nà được như chị đâu nhì.”

“Lúc em còn rất nhỏ bà ấy đã chết rồi.”

“Ô, là bị bệnh?” Hứng thú của chị nhen nhóm.

“Là vì tiền.” Tôi nói.

Coi như là tôi rút cuộc thấy được chút ngạc nhiên trên mặt chị.

Tôi nói: “Bà ấy không chỉ nói với em có một lần: ‘Tiền là một thứ rất hại người, không thể có nhiều, đủ xài là được.’ Đáng tiếc cuối cùng bà ấy vẫn cứ chết vì một chữ ‘tiền’.”

“À, người vì tiền tài mà chết, chìm vì cái ăn mà toi, cũng coi như lẽ thường.” Về “ngạc nhiên” của chị lại thu hết về, thay bằng một giọng điệu hờ hững, hóp một ngụm trà, sau đó bắt đầu ho sù sụ.

“Vì sao chị lại trốn ở nơi này?” tôi hỏi. Tôi có phần nắm chắc, phen này chị sẽ trả lời tôi.

Đáng tiếc chị chỉ ném cho tôi hai chữ: “Chị muốn.”

Lại thua trong tay chị.

Tôi chỉ đành thay đổi đề tài: “Đúng rồi, sao không thấy Sophie Marceau của chị?”

“Chết rồi.” Chị bảo, “Cũng không biết bị sao nữa, mấy bữa trước bắt đầu không ăn không uống, giống như là mắc bệnh tương tự vậy á. Tối hôm qua rốt cuộc không cầm cự được nữa, cho nên giữa đêm chị mới đem nó lên núi chôn.”

Thì ra là vậy. Trong lòng chị nhất định rất buồn, cho nên mới ngồi trên đỉnh núi cả một đêm bất chấp hết thảy.

“Tám bạn cuối cùng của chị cũng không còn nữa rồi.” Chị buồn buồn nói.

Ngay lúc này, điện thoại của tôi vang lên, tôi nhìn thấy tên của A Nam đang chớp chớp, vội vàng vớt củi rom trong tay xuống, chạy ra đến cửa mới bắt máy.

“Có tiện bắt máy không?” Tôi nghe thấy bên ông đang có nhiều âm thanh tạp nhạp, hình như là đang ăn sáng, có người đang đưa màn thầu và nước cho ông. Ông nói với người bên đó: “Các anh ăn trước đi, tôi gọi điện thoại cho con gái rệu của tôi.” Nghe ông nói về tôi một cách thân thiết như thế với người khác, trong lòng tôi nóng lên, lời nói ra khỏi miệng lại là nói dối. Tôi nói: “Vừa tan lớp ạ, khi nào thì ba có thể quay về?”

“Sắp rồi, đại khái còn vài bữa nữa thôi.” Ông nói, “Chính là mới rồi ngó thấy di động sắp hết pin, mau mau nói cho con biết một tiếng, sợ đến lúc con gọi ba thì gọi không được lại đâm lo.”

“Dạ hiểu ạ, vậy ba đi lo việc đi.” Tôi sợ bị lộ tẩy, nói xong thì lập tức cúp máy.

Tôi vào lại trong bếp, thả di động vào trong túi áo, ngồi xỏm xuống nhìn cái siêu thuốc, nói: “Ba em.”

“Chị đâu có hỏi em” Chị nói.

“Ba em đi Tứ Xuyên rồi. Ở đó xảy ra một trận động đất rất lớn, chị có biết chưa?”

Chị nhìn tôi mờ mịt.

À, suýt nữa tôi quên mất, nơi này bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, ngay cả truyền thông cũng không có, bất kể là bên ngoài có xảy ra sự tình kinh thiên động địa gì, đều như không dính dáng gì đến chị, làm sao chị có thể biết được.

“Mười hai tháng Năm, dưới Văn Xuyên, Tứ Xuyên quê em xảy ra một trận động đất cấp 8, chết không ít người. Hiện giờ có rất nhiều người đang lo cứu giúp.”

“Mẹ kiếp!” Chị vội tới rờ lui túi áo, thế mà lại mò ra được một điều thuốc, rút một que củi nhỏ đang còn cháy trong bếp lò ra, rồi đốt lên điều thuốc đó, vừa ho vừa nói, “Năm nay thật là một năm tai họa. Chúc mọi người gặp may vậy. Đúng rồi, cái thằng oắt con Hạ Trạch kia đã lâu rồi không ghé nữa, hỏi trước cách mười ngày nửa tháng còn biết mang tới chút thức ăn cho chị, ghé ngồi chơi với chị chuyện trò một chút. Em nói cho chị biết, có phải là nó đã theo thứ người nào đó làm trò quỷ gì không?”

Tôi nín thinh, vẫn không nói ra được.

Chị ấy trông thấy tôi không nói, lại này sinh hứng thú bảo, “Mi tới, có phải là muốn kể khổ với chị?”

Không cho tôi kịp phân bua, chị lại nói: “Thật ra em cũng không cần phải giận nó, thật ra nó vẫn còn là một đứa con nít, phong lưu tuy là có chút phong lưu, nhưng thực sự là một người tốt. Đúng ra chị với nó cũng không tính là chị em ruột thịt. Bảy tuổi mẹ chị chết. Năm tám tuổi, cha chị lấy mẹ nó, sinh ra nó chưa được bao lâu, cha chị bị vào tù, cái năm ông ta chết trong tù, mẹ nó cũng bệnh mà chết. Không còn ai lo cho nó nữa, chị chỉ đành đi lo. Lúc đó chị cũng chả có công việc đáng hoàng, nó theo chị cũng chịu khổ không ít. Lần đầu tiên nó ăn cắp, là bởi vì sinh nhật chị, nó muốn mua cho chị một sợi dây chuyền, sau đó chị biết được, đập cho nó còn nữa cái mạng. Sau đó nữa, bởi vì đời sống, chị chỉ đành phải theo một lão già. Vì chuyện đó, nó lo chị cả đến nửa năm. Tụi chị cứ sống với nhau là cãi vã om sòm, nhưng không bên nhau thì không được. Hai chị em giống như bọn chị, chỉ mong qua loa tạm bợ một kiếp, có thể ăn no là đã không tệ rồi. Chị có thể nhìn ra, nó thương em nhiều lắm. Nếu em nhẫn nhịn được, thì cứ nhẫn nhịn thêm một chút. Không nhẫn nhịn được nữa, thì cũng đừng vì nó mà buồn, không đáng đâu. Em nói xem có đúng hay không?”

Trước giờ chị chưa bao giờ nói nhiều lời như vậy trước mặt tôi, có lẽ là do cảm xúc sâu, hoặc có lẽ là do đã đặt xuống sự đề phòng trong nội tâm đối với tôi, nhưng giờ phút này đối với tôi mà nói, càng khó lòng mà đem những lời vốn muốn nói mà nói ra khỏi miệng. Tôi chần chờ, ấp úng, thuốc trong nôi đã

sôi lên, mùi thuốc càng nồng nặc. Ngọn lửa âm ỉ trong bếp lò khiến cho khói càng bốc ra mù mịt, tôi cũng bắt đầu ho giống như chị.

Chị quạt quạt trước mũi, vớt đầu lọc thuốc vào trong lò, vừa lớn tiếng ho vừa đứng dậy, nói: “Không được rồi, phiền em ngồi đây đợi thêm một chút nữa, chị phải ra ngoài cho thoáng cái.”

“Thuốc Độc bị bắt rồi, là nghi phạm giết người, nếu bị buộc tội sẽ là tử hình. Vu An Đoá lại tự sát lần nữa, bị trói lại trên giường ở nhà. Hạ Hoa, chỉ còn có chị có thể cứu hần, đi tìm Lão Vu Hối để cứu hần đi mà! Nếu còn kéo dài nữa thì sẽ không biết kết quả sẽ ra sao! Xin chị đây!” Một khắc đang khi chị đứng lên chuẩn đi, cuối cùng tôi mới soạn những con chữ đã trần trở trong lòng này giờ thành một câu lộn xộn đầu chó đuôi chuột, lớn tiếng gào lên với chị ấy.

Chị đứng yên ngay tại chỗ, xoay người lại nhìn tôi, giống như một con rối bằng gỗ bất chợt mất hết ký ức, đôi mắt to kia đầy sự tri độn và nghi hoặc.

Tôi gật đầu thật mạnh với chị.

Ly trà trong tay chị cuối cùng rớt xuống đất, tựa như một phát súng muộn màng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Hôm ấy, tôi và Hạ Hoa cùng quay về thành phố.

“Em quay về trường chờ tin chị.” Chị nhét cho tôi một mẩu giấy nhỏ ghi số điện thoại, vẫy tay trong gió chào tạm biệt tôi. Sau đó, chị vừa xoay đầu đi hướng ngược lại, vừa kéo mũ lên, phủ kín đầu. Lúc chị theo tôi ra khỏi trấn Ngải Diệp, chị đã thay một chiếc áo có mũ, phối với chiếc quần jean dơ hầy, hơn nửa vùng eo đều lộ hết ra ngoài, cả người trông luộm thà luộm thuộm.

Tôi đón xe từ bến xe về đến trường mất hết 15 phút đồng hồ, dọc đường ôm một bụng tâm trạng thấp thỏm bất an, không biết kết cục sẽ ra sao. Mẩu giấy con kia bị tôi lật qua lật lại nhìn trong tay cả mấy bận, suy tính xem liên lạc với chị ra sao, nghĩ cả nửa buổi, vẫn quyết định cứ đợi trước đã rồi nói sau.

Lúc tôi quay về lớp, mọi người đang còn nghỉ trưa. Tôi rón rén về chỗ ngồi của mình, lấy tập vở cho tiết học buổi chiều ra, ngay lúc đang chuẩn bị nằm bò trên bàn nghỉ ngơi một chút, tôi mới phát hiện có một cặp mắt đang nhìn tôi trừng trừng từ ngay phút đầu tiên tôi bước qua ngưỡng cửa lớp.

Khỏi cần nói, tất nhiên là Tiêu Triết.

“Đờ hơn chưa?” Cậu ta dùng một cuốn vở hoá học che nửa bên mặt lại mà nói, một mặt để giảm bớt âm lượng, một mặt có thể che đi tầm mắt thỉnh thoảng bất chợt ghé qua của nhân viên đi tuần tra trong giờ nghỉ trưa.

“Đờ hơn rồi.” Tôi xua cậu ta đi, nói, “Tớ muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Ăn cơm chưa?” Cậu ta hỏi.

“Vẫn chưa.”

Cậu ta lục đáy ngăn bàn một hồi lâu, moi ra được một bát mì ăn liền quý báu của cậu ta, phía trên còn dùng băng keo trong dán cố định một cây xúc xích Marco Polo. Cậu ta khăng khăng muốn luồn dưới gầm bàn truyền qua cho tôi, tôi đẩy cả nửa buổi cậu ta vẫn không chịu lấy về lại, tôi đành phải nhận lấy, thuận tay nhét vào trong hộp bàn của Nhan Dự Dự.

Vừa quay đầu lại, tôi liền phát hiện ra bóng dáng của Vương Du Duyệt, lần trước cô ta đứng ở đó, là trong vai tướng quân tiên phong thay mặt cho Vu An Đoá hạch tội tôi. Lần này rõ ràng là không giống vậy, cách cánh cửa sổ, cô ta vừa vẫy tay vừa trợn mắt giương mày, ý là muốn gọi tôi chạy ra ngoài một chuyến, trông có vẻ rất nôn nóng.

Tôi vừa ra một cái, còn chưa kịp hỏi gì, cô ta đã nhét một hộp cơm vào trong tay tôi.

“Ăn đi, bà chị!” Cô ta nói một cách hăng hái, “Trưa nay vốn là định cùng ăn với cậu, kết quả cậu không có mặt. Tớ nghĩ có thể là cậu chưa ăn cơm trưa, cho nên tiện tay lấy luôn một phần, vừa rồi đã hâm nóng trong siêu thị của trường, cậu mau mau ăn lúc còn đang nóng!” Tôi đang còn do dự, mắt đã trông thấy Tiêu Triết hùng hục chạy tới, không nói lời nào giựt lấy hộp cơm từ trong tay tôi, nhét vào trong tay Vương Du Duyệt, nói: “Lấy về lại, đi!”

Vương Du Duyệt nào có sợ cậu ta, cô ta tiến lên một bước, nhìn chóp mũi của Tiêu Triết nói: “Mày là ai hả mày, xê ra chỗ khác!”

“Tao bảo mày —— đi!” Tiêu Triết giơ một ngón tay, bắt đầu từ huyệt thái dương của mình vạch một đường cong hoàn mỹ, điểm kết thúc chỉ về phía mé hành lang, “Quay về lớp của mày mà đi, còn không tao báo cho giáo viên chủ nhiệm của mày, mày vậy là đang chạy qua lớp khác giao lưu!”

Tôi xem hết nỗi màn này, đẩy Tiêu Triết một cái, thấp giọng nói: “Về lại lớp đi, đây không dính gì đến cậu.”

Tiêu Triết phát ra một tiếng hừ từ mũi, nói một cách rất không phục: “Chồn cáo chúc tết gà, mèo khóc chuột, bạn học Vương Du Duyệt, tài nghệ của mày quá thấp rồi. Mả Trác sa vào đây, tao thì không đâu. Cái hộp cơm này mày lấy về đi, còn không tạo thành ngộ động thức ăn, mày có gánh nỗi trách nhiệm không?”

Cái tên mắc bệnh thần kinh cứ tưởng mình đúng này!

Tôi đón lấy hộp cơm từ trong tay Vương Du Duyệt, nói với Tiêu Triết: “Bây giờ cậu lập tức quay vào trong lớp cho tớ, cậu mà còn nói một câu dư thừa nào nữa, tớ sẽ vĩnh viễn không nói với cậu một câu nào!”

Có thể mới coi như dọa được cậu ta một mạch. Cậu ta ngẩng cao đầu bỏ đi mất, lúc đi còn không quên “hừ” với Vương Du Duyệt một tiếng.

“Bị dính cái cây si kiểu này, tháng ngày của bà chị quả thực là không dễ dàng chút nào.” Vương Du Duyệt không hề lấy làm phiền lòng, trái lại còn đâm ra thông cảm cho số phận của tôi.

“Chị của hần đã quay lại rồi.” Tôi nói, “Chắc là đang còn nghĩ cách!”

“Tốt quá, bà chị, tớ biết cậu nhất định làm được!” sức của Vương Du Duyệt lớn kinh người, bóp tay tôi đau điếng.

Giữa các tiết học buổi chiều, tôi luôn bận rộn, trừ việc ghé phòng y tế lấy cho Hạ Hoa những thứ thuốc ho và giảm sốt, tôi còn ghé qua lớp của Vương Du Duyệt, trả lại hộp cơm đã được rửa sạch.

Hai tay của cô ta nắm chiếc hộp cơm, nói một cách khích động: “Nào có ai bảo cậu phải rửa sạch như vậy, thật là có lỗi! Để tớ rửa là được rồi mà!”

Tôi nói: “Cảm ơn cơm của cậu. Nhưng mà sau này đừng lấy cơm giùm mình nữa, mình rất không quen như vậy. uhm, tiền mình không đưa cho cậu đâu, lần sau mình sẽ mời cậu ăn.”

“Săn sóc cho cậu là vinh hạnh của tớ mà bà chị!” Thái độ của cô ta rất ngoan cố, “Bắt đầu từ hôm nay buổi tối cậu không cần phải đi lấy nước nóng nữa, tính hết lên người tớ này!”

“Đừng! Cũng đừng gọi mình là bà chị.” Tôi vội vàng chỉnh lời cô ta, “Cậu lấy đâu ra nhiều bà chị thế, mình đâu phải là Vu An Đoá.” Nói xong câu cuối cùng, tôi cảm thấy như mình hơi lờ lờ, cô ta cũng yên lặng.

“Thật ra, Vu An Đoá là một người tốt.” Cô ta dựa vào khung cửa lớp bọn họ một hồi lâu sau, rồi mới nói với tôi, “Từ cấp 1 bọn tớ đã là bạn học, trong nhà tớ ngoài tớ ra còn có hai đứa em trai, vốn là không có tiền để cho tớ đi học, nếu như không có Vu An Đoá, tớ chỉ có thể học cho đến lúc tốt nghiệp cấp 1. Cậu ấy vẫn luôn giúp đỡ tớ, chưa từng chê tớ nghèo, có gì ngon có gì hay đều chia cho tớ một phần. Cho nên, bất kể người khác cảm thấy cậu ấy như thế nào, tớ vẫn luôn cảm thấy không có ai lương thiện như cậu ấy cả. Nếu như muốn nói cậu ấy có gì không tốt, thì chính là quá lụy tình, không biết cách làm sao để bảo vệ bản thân.”

Tôi gật đầu, trừ gật đầu thì tôi không biết làm cách nào khác để biểu đạt tâm tình của mình. Bởi vì cái từ “tình yêu” này, đối với tôi và cô ấy mà nói, là một cảm kỹ không được gọi là nhỏ.

Tôi đang còn tính đi, Vương Du Duyệt nín tôi lại nói: “Mã Trác, có một chuyện tớ vẫn luôn muốn nói cho cậu biết, là liên quan đến vụ hình của Nhan Dự Dự, thật ra người chủ mưu là Đại Bang. Đại Bang vẫn luôn theo đuổi An Đoá, vô đầu bút tóc vì không có cơ hội, trông thấy An Đoá và Nhan Dự Dự gây với nhau rồi không vui vẻ, hần liền muốn chinh Nhan Dự Dự để lấy lòng An Đoá. Hình là hần chụp, đồ của Nhan Dự Dự cũng là hần trộm, không có quan hệ trực tiếp nào với An Đoá cả. Sau đó Thuốc Độc thoả hiệp với Đại Bang vụ của Nhan Dự Dự, hần nói với Đại Bang hần đã có bạn gái rồi, sẽ không giành An Đoá với hần ta nữa. Đại Bang mới chịu đưa hình và đồ của Nhan Dự Dự cho Thuốc Độc. An Đoá sau khi biết được chuyện này toàn khóc là khóc, cậu ấy nói cậu ấy vẫn sẽ đợi, đợi Thuốc Độc chia tay với cậu xong, sẽ làm lành lại với cậu ấy. Bất kể bao lâu, cậu ấy cũng sẽ đợi cho bằng được. Nhưng cậu ấy sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ để chia rẽ bọn cậu, còn bảo tớ về sau đừng làm khó cậu nữa. Bởi vì cậu ấy cảm thấy, nếu làm như vậy, cậu ấy càng mất mặt một cách triệt để hơn. Cho nên, cậu có phải là đã hiểu lầm cậu ấy rồi không?”

Chuông vào học vang lên ngay lúc này, loa của chuông gắn ngay ngoài cửa lớp học của bọn họ, cho nên âm thanh chói tai nghe muốn điếc. Tôi cảm thấy tai mình chả nghe được gì nữa. Tôi đứng ngây ra đó như trời trồng, không kịp đáp lời cô ấy, Vương Du Duyệt đã thoát biến vào trong lớp. Tôi lững thững đi về lại lớp mình, vừa đi vừa nhớ lại những lời cô ta vừa nói.

“Hần nói với Đại Bang hần đã có bạn gái rồi, sẽ không giành An Đoá với hần ta nữa. Đại Bang mới chịu đưa hình và đồ của Nhan Dự Dự cho Thuốc Độc. An Đoá sau khi biết được chuyện này toàn khóc là khóc, cậu ấy nói cậu ấy vẫn sẽ đợi, đợi Thuốc Độc chia tay với cậu xong, sẽ làm lành lại với cậu ấy. Bất kể bao lâu, cậu ấy cũng sẽ đợi cho bằng được. Nhưng cậu ấy sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ để chia rẽ bọn cậu, còn bảo tớ về sau đừng làm khó cậu nữa. Bởi vì cậu ấy cảm thấy, nếu làm như vậy, cậu ấy càng mất mặt một cách triệt để hơn. Cho nên, cậu có phải là đã hiểu lầm cậu ấy rồi không?”

Nào phải chỉ là hiểu lầm cô ấy, ngay cả hần tôi cũng đã hiểu lầm luôn rồi, không phải sao?

Sau khi hiểu rõ điều này, tôi chỉ chực khóc tới nơi. Về lại lớp, tôi tìm mẫu giấy Hạ Hoa đưa tôi, bắt đầu bấm số đó, tôi muốn giải bày nỗi lòng với chị, muốn hiểu thêm về tình hình của hần gần đây, muốn chính miệng mình nói lời xin lỗi với hần.

Nhưng di động của Hạ Hoa vẫn luôn tắt máy — coi bộ sự tình vẫn chưa có kết quả.

Cả một buổi chiều tôi bị mất tập trung, đắm chìm trong tâm trạng u ám của hối hận và lo lắng đan xen. May là Tiêu Triết vẫn còn đang giận, nguyên buổi chiều cậu ta lơ tôi, trái lại khiến cho tôi được chút yên tĩnh.

Buổi tối hôm ấy trước giờ tự học, nhiệt độ hạ thấp, tôi về phòng ký túc xá mặc thêm một chiếc áo khoác thật dày, đang còn vui đầu đi về hướng lớp học thì bỗng dưng bị ai đó va vào vai. Tôi phốt lò, tiếp tục rào bước, người đó tiếp tục va vào tôi. Tôi quay đầu, trông thấy một khuôn mặt khiến cho tôi suýt hét lên — là Hạ Hoa!

“Đi theo chị.” Chị nói rất khẽ.

Tôi đề trái tim đang bôn chôn thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi đi theo chị. Chị vẫn còn ho, bờ vai không ngừng rung lên, lại bởi vì gầy gò, nhìn bóng lưng trông như cá người có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. Chị dắt tôi đi thẳng một mạch tới sân vận động nhỏ ở sau trường, lại tới nơi có hòn non bộ kia, rồi mới dừng bước.

Không biết có phải là đã dò xét địa hình trước rồi, chị có vẻ như rất rành khuôn viên trường tôi.

Chúng tôi vừa dừng lại chị đã tức tốc móc ra một điều thuốc từ trong túi áo đốt lên. Tôi không nói lời nào giựt phăng điều thuốc của chị, bẻ ra thành hai khúc nhét vào trong túi quần, sau đó lấy từ trong túi xách đeo trên mình ra thuốc đã mua cho chị hồi chiều, đưa ra.

Chị nói: “Này là gì?”

“Thuốc.” Tôi bảo, “Chị lấy xong, nhất định phải uống thuốc đúng giờ. Tình hình của hần bên kia sao rồi ạ?”

“Có quán rượu xảy ra một cuộc ẩu đả, có người bị đâm năm nhát dao, chết ngay tại hiện trường. Dao là chiếc nó hay mang trong người, nó bị người ta tổ cáo, bị cảnh sát đưa đi.”

“Chị tìm bố của Vu An Đoá chưa ạ, ông ta có chịu giúp không?”

Hạ Hoa lắc đầu nói: “Chị vừa đi gặp ông, cảm thấy lẽ ra phải đi tìm em trước.”

“Vì sao?”

“Cái đêm xảy ra chuyện, trời đổ mưa lớn, em không nhớ sao?” Hạ Hoa ho rất dữ, phải một hồi lâu sau mới nói tiếp được, “Đêm đó ba em tới nhà chị đón em về, còn có cái tên nhóc mà phang cho nó một cái thau rửa mặt nữa.”

“Chị xác định là hôm đó?” Tôi ngần ra rất lâu rồi mới nói. Hết thấy không thể nào kịch cỡm như thế này được.

“Đừng vậy, chị hỏi nó hỏi đến độ muốn ho ra máu nó mới chịu nói.” Hạ Hoa bảo, “Phen này cái mạng nhỏ của nó suýt nữa tiêu luôn rồi mà còn bày đặt ra vẻ cá tính, chị nạt cho nó một trận nó mới tỉnh dậy.”

“Tại sao hần không nói?” Tôi khó hiểu.

“Nó không thích đi cầu xin người khác.” Chị bảo, rồi bổ sung thêm, “Đặc biệt là không thích đi cầu xin con gái. Tự nó nói đấy.”

Thế mà tôi lại rung rung khoe mắt, bất kể nói như thế nào, ít ra thì tôi vẫn còn được coi là một thứ “đặc biệt” đối với hần.

Hạ Hoa lẩm bẩm một mình: “Nó là người thân duy nhất của chị, chị cũng là người thân duy nhất của nó, Mã Trác, e rằng em không hiểu được cái gì gọi là nương tựa vào nhau. Nương tựa vào nhau chính là, nó chết rồi, chị cũng mất luôn hồn.” Nói xong mấy câu này, chị sụt sịt mũi, rồi lại đút hai tay vào trong túi áo. Một hồi sau, chị mò được ra một điều thuốc, lần này, tôi không ngăn chị. Chị run rẩy đốt nó lên trong gió, hít hai hơi lại dập tắt nó. Hình như tôi trông thấy ánh lệ trong mắt chị, vì thế mà đôi mắt càng sáng long lanh hơn trước, nhưng cũng có lẽ là chị vẫn luôn có một đôi mắt sáng long lanh như thế, chỉ là trước nay tôi chưa từng nhìn kỹ.

Tôi chỉ đang kinh ngạc, sao đến cả ngón tay chị cũng giống bà ấy đến vậy.

Nhưng mà chị sai bét rồi, tôi sao lại không hiểu cái gọi là “nương tựa vào nhau”?

“Em à, chị tin rằng em sẽ giúp nó.” Chị nói rồi chọt vuron tay, chỉ trong vòng một giây đã nhanh chóng nắm lấy tay tôi, “Hai chị em bọn chị đều thấp hèn, tuy bình thường sống trông vui vẻ đấy, nhưng sênh ra một tí là sẽ bị người ta giẫm vào chỗ chết. Nhưng mà nó sẽ không đi giết người, nó biết nặng nhẹ, sẽ không để cho mình rơi vào bước đường cùng.”

“Muốn em giúp như thế nào đây?” Tôi hỏi.

“Thời gian nạn nhân chết là vào chín giờ tới chín rưỡi.” Hạ Hoa nói, “Nó nói với chị, lúc đó, nó với em — đang trên giường. Chị cần em thừa nhận đây là sự thật, nó nhất định có thể thoát tội.”

Mặt của tôi đã bị lời nói toạc móng heo của chị làm cho trở nên đỏ bừng.

“Chị biết chuyện này đối với em khá khó khăn. Hơn nữa em còn là vị thành niên, nhưng mà đêm hôm đó ba em cũng có mặt, nếu như ông ấy chịu đứng ra làm chứng cho nó, sự tình sẽ dễ giải quyết hơn rất nhiều!” Tốc độ nói chuyện của Hạ Hoa rất nhanh, lòng bàn tay lạnh băng, tựa như có một cục tuyết đang bọc lấy mu bàn tay tôi. Bao nhiêu hơi ấm trên người tôi dường như bị chị hút đi hết, toàn thân biến thành một cột băng cứng đờ.

Tôi chợt nhớ tới, cũng ở nơi này, thiếu niên kiêu ngạo kia, đã từng ngoái đầu nói với tôi một cách rất không cam lòng: “Biến đi!”

Mà tôi vẫn chưa từng thực sự “biến” được ra khỏi cuộc đời của hắn.

Hoặc có lẽ, đây chính là số mệnh. Bắt đầu từ giây phút gặp nhau, tôi đã bị chủ định sẽ không thoát được khỏi số mệnh này, cái số mệnh chết giẫm, sống cũng đoán không ra, chết cũng đoán không ra.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20

Khoảnh khắc về đến nhà mở cửa ra, tôi trông thấy đôi giày da màu nâu quen thuộc ấy nằm ngay trước cửa nhà mình.

Cuối cùng thì ông đã về.

Bốn ba bao ngày nhất định đã khiến cho ông vô cùng mệt mỏi, ông đang còn say ngủ, tiếng ngáy đều đều vang lên trong buổi hoàng hôn yên tĩnh. Âm thanh này rất thân quen, tựa như ngọn đèn con con hiền hoà trên tường của căn phòng nhỏ dưới huyện của tôi, từ lúc tôi tới, nó đã nằm ở đấy, trông thấy nó, là tựa như trông thấy sự an toàn và ấm cúng. Cửa phòng ngủ của ông khẽ mở, tôi bước đến bên giường ông, ông không hề bị giật mình thức giấc. Trên mặt ông đầy râu lún phún, chắc là đã rất nhiều ngày chưa kịp săn sóc cho bản thân.

Đầu giường vẫn là tấm hình của Lâm Quả Quả, tôi biết trước khi về ông đã ghé qua mộ của bà. Tâm trạng của ông rất tốt, còn bảo với tôi, động đất không hề gây bất cứ ảnh hưởng gì đến mộ phần của bà, cỏ trên mộ rất tươi tốt, ông đã mang hình của tôi cho bà xem, và một bó hoa diên vĩ màu xanh lam bà hằng yêu thích. Tôi không hỏi ông có khóc không, nhưng tôi nghĩ nhất định có, bà luôn nằm ở nơi mềm mại và kín đáo nhất của đáy tim ông, may mắn biết bao, mà cũng bất hạnh biết bao.

Tôi quay về phòng khách, trông thấy bên cạnh ghế sofa đặt một thùng giấy rất to đã bị mở ra, ở trên cùng xếp đầy đậu hũ khô vị cay, chắc là nguyên một thùng chất đầy đặc sản của Tứ Xuyên đây. Cũng đâu phải là đi nghỉ mát, ông còn có lòng dạ mang quà về cho tôi, cho dù có tiện hơn đi nữa, cũng coi như một kiểu ân sủng đặc biệt nhỉ. Tôi còn trông thấy trên bàn trà có đặt một bức tranh bằng màu sáp, non xanh nước biếc, ông mặt trời màu đỏ, và một ngôi nhà nhỏ xinh đang phá một làn khói, bên trên có giòng chữ bằng bút chì ghi: tặng bác Trương, chúc bác một đời bình an.

Tôi mỉm cười, coi bộ ông về Tứ Xuyên đã trải ra rất nhiều và thu hoạch rất khá, nói không chừng, đã ôn được một lô tiếng Tứ Xuyên và tiến bộ không ít. Tôi xoay người vào bếp, định làm chút thức ăn cho ông, đợi ông thức giấc là có thể dùng bữa. Nhưng tay chân tôi vụng về, vẫn còn không biết thế nào để làm được cho ra hồn một bát mì trứng. Từ khi về sống chung với ông, ông chưa từng để cho tôi phải làm bất cứ một việc nhà cực nhọc nào, càng đừng nói gì đến chịu khổ cực. Nhưng những gì tôi có thể làm cho ông, vẫn luôn rất ít như vậy, ít đến độ tôi lấy làm xấu hổ.

Gió lại nổi lên rồi, mấy hôm rày đều như thế cả, vô duyên vô cớ nổi lên trận gió lớn, khiến cho người ta bắt đầu mong chờ một điều gì đó, nhưng nằng trãi lại càng chói lọi hơn, đã nhiều ngày không có lấy một giọt mưa nào. Một khắc tôi kéo cánh cửa sổ nhỏ trong phòng bếp lại, những hạt mưa cuối cùng cũng rơi lả rả trên cánh cửa sổ.

Tôi thừa nhận là tôi sợ mưa.

Hết thảy những chuyện không vui, dường như đều xảy ra trong ngày mưa.

Tôi quay về phòng mình, mở máy tính lên, Baidu. Nội dung tìm hiểu như sau: các trẻ vị thành niên không thể làm những hành vi dân sự, tất cả mọi lời nói không thể dùng làm chứng cứ. Liên quan đến những bảo vệ đặc thù dành cho nhân chứng vị thành niên, điều khoản 98 trong “Bộ Luật Tố Tụng Hình Sự” của Trung Quốc quy định, khi thẩm vấn một nhân chứng vị thành niên chưa đầy 18 tuổi, có thể có sự có mặt của đại diện pháp luật được chỉ định ở hiện trường.

Tôi đọc đi đọc lại mấy câu này, giống như đang kiểm tra chính tả ngữ pháp, tìm tòi tìm lui những sơ hở trong câu văn, cuối cùng bại trận đầu hàng — không có đường lui, xem ra chỉ còn nước đi cầu xin A Nam.

Dẫu cho ông là một người vô cùng tốt, nhưng mà tôi vẫn không nắm chắc được bao nhiêu phần ông sẽ đáp lời tôi. Nghe thôi đã rất hoang đường, huống chi chuyện này còn dính lứu đến vấn đề danh dự và tương lai của tôi, thế nào ông cũng sẽ rất thận trọng.

Y như rằng, lúc ông thức dậy đang còn vui vẻ hào hứng ăn bát mì khó nuốt mà tôi đã nấu, nghe xong lời trần thuật lấp bắp của tôi, dứt khoát quẳng lại cho tôi hai chữ: “Không được!”

“Nhưng mà.....”

“Là thế này, Mã Trác.” Ông nói với tôi một cách rất nghiêm túc, “Chuyện này chấm dứt ở đây. Nếu như cậu ta vô tội, ba tin luật pháp nhất định sẽ cho cậu ta một sự công bằng, nhưng, những điều này không đáng gì đến chúng ta.”

“Con có thể đảm bảo sau này sẽ không bao giờ tới lui với hắn nữa.” Tôi thử tìm cách dùng lời đảm bảo của tôi để lay động ông một cách ngay thơ.

Ông thoáng sừng sốt, đặt mạnh bát mì xuống mặt bàn một cái, không nói gì.

Tôi biết ông đã nổi giận. Ông gần như không bao giờ nổi giận với tôi, đây coi như là một cảnh cáo nghiêm trọng nhất. Tôi lẳng lặng đứng lên, đi về phòng mình. Tôi đóng cửa phòng bằng động tác rất chậm, chỉ hy vọng kéo dài thời gian, mong sao sự việc còn có thể chuyển hướng. Nhưng mà một khắc khi tôi đã dùng động tác chậm đến không thể nào chậm hơn để khép cánh cửa lại, tôi trông thấy ông đứng dậy cầm bát đi vào trong bếp. Tôi buồn bã cảm thấy thất bại, rõ ràng biết là không nên ôm ảo tưởng, rõ ràng biết khả năng ông gắt đầu rất mỏng manh, nhưng tôi vẫn dùng cách này đi ép buộc ông phải đối diện với một chuyện cũ mà ông không có lòng dạ nào muốn ngoảnh đầu nhìn, thật là đáng đời.

Tôi ngồi trước cửa sổ, nhìn đèn đuốc trong thành phố đã sáng lên, những vì sao giấu mình trong bầu trời đen tối cao vợi vợi. Trong đầu tôi chợt nhớ đến bộ dạng của hắn một cách rất rõ rệt, mắt của hắn, nụ cười của hắn, cái vẻ xấu xa của hắn khi nói chuyện. Hắn trước giờ chưa từng là một người khách qua đường, bảo tôi làm thế nào coi hắn như một khách qua đường được?

Bảo tôi làm thế nào không quan tâm đến chuyện sống chết của hắn?

Tôi xốc lại lòng can đảm, đang còn định ra năn nỉ ông thêm lần nữa, thì ông đã gõ cửa.

Tôi làm bộ câu nệ nói: “Mời vào.”

A Nam đẩy cửa bước vào, trong tay cầm thức ăn vặt đã mua cho tôi, đặt nó xuống chiếc bàn đầu giường xong, ông bảo: “Mã Trác, ba vừa mới về trước mộ của mẹ con là nhất định để cho con được sống một đời thật bình an. Những chuyện lộn xộn kia không nên xuất hiện trong cuộc sống của con, hiểu không?”

“Nhưng mà,” Tôi nhìn ông nói, “Chẳng phải từ bé ba đã dạy con, không thể làm một kẻ ích kỷ sao? Có một chuyện có thể là ba không biết, hắn không có cha, không có mẹ, từ nhỏ đã không có. Người thân duy nhất là chị của hắn, bọn họ sống nương tựa vào nhau, ai cũng không rời ai được. Nói cách khác, nếu như chúng ta biết rõ chân tướng mà thấy chết vẫn không cứu, thì tương đương với việc khiến cho một gia đình vốn đã không hoàn chỉnh bị nhà tan cửa nát, không phải sao?”

Trông như ông đã bị lời nói của tôi làm động lòng, bước đến bên tôi, vươn tay, vuốt tóc tôi, nói một cách cảm khái: “Con thực sự đã lớn từ lúc nào không hay.”

Tôi dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn ông.

Ông thờ dài một tiếng đáp lời, không biết có tính là ngầm đồng ý hay không.

“Cảm ơn ba.” Tôi tận dụng thời cơ.

Ông đến bên cửa, lại thờ dài một hơi nữa, sau đó nói với tôi: “Chuyện này, con không cần bận tâm nữa, nói chị của cậu ta đến tìm ba là được.”

Giây phút đó, tôi thực sự muốn xông lên, ôm chặt lấy ông, nói một lời cảm ơn thật đàng hoàng. Thật ra bắt đầu từ giây phút mở miệng lên tiếng, tôi đã biết, ông sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Ông vừa đóng cửa rồi đi, tôi lập tức tìm số điện thoại của Hạ Hoa rồi kích động bấm nút gọi, muốn báo cho chị biết tin vui này. Nhưng mà, điện thoại mãi chẳng có ai bắt. Tôi lại gọi thêm mấy lần nữa, sau khi khó khăn lắm mới gọi được, thì bên kia lại là một người đàn ông bắt. “Bạn của cô uống say rồi, cô mau mau đến nước cô ấy về đi.”

Tôi đang còn phản ứng, Hạ Hoa chợt giắt lại điện thoại, dùng một giọng thần bí nói với tôi: “Đừng tới, cẩn thận, ở đây có rất nhiều kẻ xấu. Rất nhiều, rất nhiều, ngàn vạn lần đừng tới.”

Chị ấy vẫn còn bị ho rất nặng, nói một hồi đầu dây bên kia vang lên một tiếng ồn, rồi sau đó điện thoại cúp!

Tôi rồi rít gọi lại, vẫn phải đợi hồi lâu mới có người bắt, vẫn là người đàn ông kia, đang còn gào lên bên đó: “Cô ta điên rồi, cô mau tới đây, không tới tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Tới liền tới liền,” Tôi vội vàng hỏi, “Ở đâu ạ?”

Đối phương nói cho một cái địa chỉ, nghe âm thanh ồn ào ở đầu dây bên kia, chắc là một quán rượu. Nhưng tôi hoàn toàn không biết nó nằm ở đâu. Tôi chỉ có thể hỏi hà ghi địa chỉ xuống mặt sau của một tờ giấy, rồi đẩy cửa phòng, chạy ra phòng khách nói với A Nam đang còn vừa coi tin tức thời sự vừa uống trà: “Chị ấy uống quá chén rồi.”

“Ai uống quá chén rồi?” Tất nhiên ông không hiểu tôi đang nói gì.

“Hạ Hoa.” Tôi đáp.

“Ai là Hạ Hoa?” Ông nói, “Có chuyện gì con cứ nói thẳng thắn.”

“Thì là cái tên Thuốc Độc kia, chị Hạ Hoa của hắn, đã uống quá chén.” Tôi nói năng lộn xộn, “Con nghĩ, chúng ta phải đi xem sao. Một mình chị ấy, hình như đang xảy ra tình huống gì đó.”

“Sao đến chuyện này cũng vào tay chúng ta phải đi lo?” Về mặt của ông trông rất bất đắc dĩ, tựa như tôi đang kể chuyện cười vậy.

Tôi một tay cầm di động, một tay cầm mảnh giấy có ghi địa chỉ, đứng đó lúng túng không biết phải làm sao, tôi cảm thấy tôi không nên ép buộc ông, nhưng đồng thời cũng không thể không quan tâm đến Hạ Hoa. Lúc tôi còn đang do dự thì di động của tôi lại vang lên, lần này tôi mở loa ngoài, sau một mở âm thanh hỗn độn, có tiếng một người đàn ông đang còn dùng hết sức gào lên: “Cô ta muốn giết người tới nơi rồi, cho cô hai chục phút bắt buộc phải tới!”

Tôi đưa tờ giấy đến trước mặt A Nam, nói: “Mau đi mà!”

Ông trừng mắt với tôi.

Tôi lớn tiếng la: “Mau lên chứ!”

Cuối cùng ông mới đứng dậy, lấy áo khoác, cùng tôi ra khỏi cửa. Tôi biết tôi đã bướng bỉnh một cách quá quắt, tôi cũng biết ông sẽ bao dung cho sự bướng bỉnh của tôi, đó là tính xấu nhất của ông, đối với người thân yêu của mình luôn luôn chịu đựng, bao dung, cho dù bị tổn thương cũng không màng.

Trời đất chứng giám, tôi không hề muốn lợi dụng nhược điểm của ông, chỉ là lần này tôi thực sự không còn đường nào khác để đi.

Tôi không thể không quan tâm đến Hạ Hoa, càng không thể để vậy trong lúc hắn đang còn bị bắt ngồi tù, sống chết chưa rõ sẽ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Quán rượu nằm trên một con đường nhỏ ngoài ngoại ô, nếu không tìm kỹ, sẽ không tìm thấy.

Ở khúc giữa của một con hẻm lát đá mang tên “Ngõ Dương Bì” (da dê), có một quán rượu mà người ta bảo với tôi là “Hẹn Gặp Lại” (Hào Tái Lai). “Hẹn Gặp Lại” thật chẳng nghe giống như tên của một quán rượu, bài trí lại càng không giống, không có phong thái cũng chẳng có phẩm vị, so với cái quán “Quên Đi” nằm cạnh Thiên Trung thì có sự chênh lệch rất lớn. Thật chả biết sao chị lại đi chọn một nơi như thế này để mua say.

“Ngồi trong xe chờ ba.” A Nam bảo, “Ba vô xem trước một chút.”

Tôi cũng nhảy xuống xe theo: “Con cũng đi, ba đâu biết mặt chị ấy.”

“Cũng được.” A Nam nói. Ông dắt tôi vào cửa, vào cửa xong là một lối nhỏ chật hẹp, đi tới nửa thì tầm nhìn mới thoáng hơn, dưới ánh đèn màu hồng tù mù, từng bàn từng bàn những cặp đôi nam nữ đang còn ngả nghiêng quơ tay múa chân ca hát, trên mặt đất khắp nơi là vỏ bia, hễ có ai đi ngang qua là lại nghe tiếng vỏ lon kêu lanh canh leng keng.

Tôi rất dễ dàng tìm được Hạ Hoa đang ngồi trong một góc khuất nhất. Nửa người của chị nằm bò hết cả ra bàn, một cánh tay còn đang khoanh ra, ôm lấy ít nhất là tám chai rượu kích cỡ lớn nhỏ khác nhau, vỏ chai ở dưới chân nghiêng ngả hoặc bể vỡ tùy ý, chị hoàn toàn bất động, giống như đã lún quay ra đó say cả mấy năm rồi. Tôi đã từng trông thấy chị nốc cạn nửa tô rượu trắng một cách rất hào sảng, còn tưởng là chị ngàn chén không say giống như bà ấy, lúc này đây xem ra đó chỉ là một hiểu lầm.

“Hạ Hoa.” Tôi bước tới, vỗ vỗ vai chị, chị không hề nhúc nhích, bộ dạng như con tằm.

Tôi đang còn định gọi tiếp, một người trông như là ông chủ chạy tới, nhìn chúng tôi nói: “Quý vị là bạn của cô ta hả, nè, thanh toán hoá đơn cho cô ta trước đi đã.”

“Bao nhiêu tiền?” A Nam hỏi.

“Tám trăm hai.” Ông chủ nói.

A Nam chỉ những chai bia dưới đất bảo: “Cậu lấy bia bán thành rượu tây à?”

“Cô ta say xong nổi điên, đập phá một trận ở trong quán tôi, khách cũng bị cô ta dọa cho chạy không ít, có một nhân viên phục vụ của tôi cũng bị cô ta

đập vỡ đầu phải vô bệnh viện băng bó rồi, tiền thiệt hại này cô ta có trả hay không? Quay đến nước này mà tôi còn chưa gọi cảnh sát là đã hay lắm rồi, tôi thấy anh vẫn là nên giao tiền ra rồi mau mau đưa cô ta đi đi.”

“VẬY bốn trăm đi.” A Nam nói.

“Anh coi chỗ của tôi là cái chợ à?” Ông chủ gào lên với ông, “Tám trăm hai, thử thiếu một xu xem!”

“VẬY thì gọi cảnh sát đi.” A Nam kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, chậm rãi từ tốn nói, “Cảnh sát tới rồi, nếu họ nói đưa tám trăm, tôi nhất định sẽ đưa. Đừng nói tám trăm, tám ngàn tôi cũng sẵn sàng móc ra. Tôi sẽ không ăn chặn của cậu một xu, thế nào?”

Tôi không khỏi trở mắt nhìn ông, những năm gần đây công việc làm ăn của ông càng ngày càng khấm khá, coi bộ kinh nghiệm đối phó của ông đối với những người giống vậy đã mạnh lên không ít.

Ông chủ cứ nhìn ông chăm chăm, tạm thời không biết phải cãi lại như thế nào, qua một chập rồi mới lắc đầu một cách bất đắc dĩ, thò tay ra với A Nam nói: “Thôi kẹ, coi như là tôi gặp xui, mau đưa tiền đây rồi lấy người đi.”

Lúc A Nam móc tiền, tôi tới kéo Hạ Hoa lần nữa, gọi chị ấy: “Hạ Hoa, mau đứng lên, chúng ta phải đi rồi.”

Đến lúc đó Hạ Hoa mới ngẩng đầu lên, vén mái tóc dài rũ rượi trông như ma đang che mặt của chị ấy, trông thấy là tôi, chị mừng rỡ hất mớ tóc ở trong tay ra, nói: “A, Mã Trác, sao em lại tới rồi, chị mời em uống rượu nha.” Chị vừa nói một cái là bắt đầu ho, coi bộ vẫn còn chưa khỏi bệnh.

“Về rồi uống.” Tôi kéo chị, vừa kéo vừa nói, “Ba em tới rồi, chuyện của chị ba đã đồng ý rồi.”

“Đồng ý cái gì?” Giọng của chị càng khàn, đầu óc tựa như bị uống nhiều quá mà hổng, nhìn nhìn tôi rồi vuốt vuốt tóc mình, nét mặt trông ra còn ngơ ngẩn hơn cả Nhan Dự Dự lúc xin.

“Ra rồi nói sau đi mà.” Tôi ra sức kéo chị, chị cuối cùng mới lắc lư đứng lên rồi lại giẫy ra khỏi tay tôi nói, “Chị muốn hát. Micro đâu? Micro của chị đâu mất rồi?”

A Nam tiến lên vươn tay ra với chị, nói: “Đi, tôi đưa cô đi tìm micro.”

“Anh gạt tôi!” Hạ Hoa nói, “Tôi đem micro đi dẫu mất rồi, ai cũng không tìm được.”

Chị vừa nói vừa cười lắc lắc tay với A Nam, mái tóc chị vuốt loạn lên đang giống như bị trúng tà mà từ từ xoã hết xuống sau bờ vai, dưới ánh đèn mờ tối của quán rượu, chiều làm khuôn mặt chị càng thêm dài càng thêm gầy, càng lúc càng giống với bà ấy năm xưa.

A Nam chỉ liếc nhìn chị một mắt liền sững người ở đó.

“Mã Trác,” Hạ Hoa hình như cũng đang nhìn ông, nhìn rất lâu rất lâu, rồi mới mới thò một ngón tay thon dài, chỉ thẳng vào mũi của A Nam, hỏi tôi, “Vị này là ai?”

“Ba em.” Tôi nói.

“À.” Chị có vẻ như chẳng có chút hứng thú gì với A Nam, đẩy chúng tôi ra, mặt không mang chút biểu cảm nào, nghiêng ngả liêu xiêu đi mất, vừa đi vừa ngoái đầu ngoác tay với chúng tôi, nói: “Mau đi theo đi chứ, còn không thì biết tìm micro ở đâu.”

Tôi và A Nam mỗi người một bên, rào bước tiến lên đỡ lấy chị, đi xuyên qua hành lang, ra đến con hẻm ngoài quán rượu. Chị bắt đầu hát lạc điệu một ca khúc cũ: “Chàng chàng chàng bởi tình, đêm nay mất bình tĩnh, chàng chàng chàng bởi yêu, cô đơn ngồi ngắm sao.....” Từ Nhan Dự Dự đến Hạ Hoa, đàn bà sau khi say xin xong sao mà chỉ có mỗi chữ “ngốc nghếch” để hình dung. Trong bụng tôi đang mừng thầm, may sao được đi truyền căn cơ của bà ấy, không thời cái hôm hào sảng uống ở quán rượu kia, chắc là tôi nhất định đã chết đến độ tìm không ra đâu.

Giọng hát của chị vì ho mà bị ngắt quãng, chị rũ người ho sù sụ, ho kiểu như muốn văng hết gan phổi ra.

Trong lúc hơi bối rối ấy, A Nam không khỏi trừng tôi một mắt, ánh mắt ấy tựa như đang nói: đây là chuyện gì thế này? Tôi lẩn tránh ánh mắt của ông, còn chị thì có vẻ như đã ho xong, đứng thẳng người, kéo chiếc mũ dính liền với áo của chị lên, đội đầu, lăm bằm hỏi tôi: “Có thuốc lá không?”

Tôi lắc đầu, khẽ nhắc nhở chị: “Chị không thể hút nữa!”

Chị không nhìn tôi mà quay đầu qua nhìn A Nam, A Nam cũng đang ngó chị, không chời cái vào đâu được.

Dĩ nhiên tôi biết là ông không có thuốc lá, ông không hút thuốc.

“Chị đi mua, bọn em cứ đợi chị một chút.” Chị nói xong, rào bước vào trong tiệm kế bên. Kỳ lạ, bước chân của chị trông vững đến ngạc nhiên, giống như là vốn chưa từng say rượu.

“Này.” Tôi rượt theo chị, “Chị đừng đi lung tung được không?”

Chị làm mặt quỷ với tôi.

“Chị không say?” tôi lạc giọng hỏi.

“Ai nói chị say?” Hạ Hoa càng đau lòng hơn cả tôi, “Ai nói gì em cũng tin à. Chị nói nè Mã Trác, không phải là chị nói em nha, nhưng mà sao người ta gọi một cú điện thoại em đã chạy tới rồi? Chị đã bảo em rồi, đừng có tới đừng có tới, nơi này nhiều kẻ xấu, em lại không tin. Haizz, Hạ Hoa chị đây hành tẩu giang hồ bao năm, còn chưa gặp ai ngốc như em, nếu không, tiền rượu đỡ được một đồng không nói gì, còn có thể nằm ỉ ở đây một đêm.”

“Sao lại muốn nằm ỉ ở đây!” Tôi hỏi, “Chẳng phải là bọn chị còn có căn nhà ở đây sao?”

“Ai nói chị không có.” Chị vừa móc móc túi áo vừa nói, “Nơi để đặt chân vẫn có đấy, khác nhau là có tường hay không có tường.”

Chị lấy tay từ trong túi áo ra, trong tay đang nắm một gói thuốc lá, chị bóc bao thuốc đập đập một hồi, rút được ra ba cục giấy tiền 5 đồng được vo tròn, ngoài ra còn có một đồng tiền các. Chị chỉ cầm lấy một cục tiền, nhét những cục khác vào lại trong bao thuốc rồi bỏ lại vào trong túi áo, xoay người bước vào trong tiệm, đi mua thuốc lá.

Tôi ngoái đầu nhìn A Nam đã đuổi tới, tôi cảm thấy như tôi sắp khóc tới nơi. A Nam nhìn tôi lắc lắc đầu, còn chưa kịp nói gì, chị đã nhào ra, thành thạo đốt thuốc, nói với ông: “Cảm ơn chú Mã, trong người tôi không đem theo tiền, lần sau sẽ trả chú.”

“Không cần đâu.” A Nam nói, “Nhưng mà sau này những chuyện thế này đừng tìm Mã Trác nữa, em nó còn nhỏ, không biết cách xử lý.”

“Không phải chị ấy tìm con.” Tôi vội vàng giải thích, “Là tự con gọi điện thoại tìm chị ấy.”

“Con về xe ngồi trước!” A Nam lớn tiếng bảo tôi.

“Đừng có nổi nóng với Mã Trác,” Hạ Hoa hút véo cái xong một điếu thuốc, lấy chân giẫm lên dập tắt rồi nói, “Nếu trong lòng chú Mã không vui, cứ chửi tôi là được, không nữa thì đánh tôi mấy cái tôi cũng không đánh trả, nhưng mà đánh xong rồi, vẫn cảm phiền chú đi với tôi tới chỗ công an, giải thích một chút chuyện với cảnh sát một phen.”

“Cô coi chỗ công an là siêu thị à, muốn chạy tới là tới?” A Nam nói, “Sáng sớm ngày mai đi, tôi hẹn với luật sư xong cùng đi cũng không muộn.”

“Chú Mã có luật sư hả?” Hạ Hoa cười, “Vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Chị ấy cứ mờ mờ ra là “chú Mã,” “chú Mã, “tôi chả có cơ hội nào để sửa lại được. Càng chết tiệt hơn nữa là, chị ấy lại đốt một điếu thuốc nữa, rồi còn đưa hộp thuốc tới trước mặt A Nam nói: “Chú Mã, tuy thuốc lá không tính là tốt, nhưng mà cho tôi một cơ hội mời chứ?”

“Cảm ơn, tôi không hút thuốc. Mai hẹn với luật sư xong sẽ gọi điện thoại cho cô.” A Nam nói rồi kéo tôi đi.

Đang sau lưng truyền lại tiếng ho của Hạ Hoa, tôi dừng bước, năn nỉ A Nam: “Chờ chị ấy đi một chuyến đi mà, khuya thế này rồi, chị ấy còn đang bệnh.”

A Nam không tỏ ra đồng ý cũng không phản đối, móc chìa khoá đi về phía xe trước. Tôi kéo Hạ Hoa theo ở phía sau, chị đang giằng ra khỏi tôi nói: “Khỏi mắc công đi, tự chị đi.”

“Đi đi mà,” Tôi tiếp tục lôi kéo chị, khề thì thầm, “Chỗ này quá tệ, tìm không ra trạm xe buýt đâu cả.”

Cuối cùng chị không có cách nào cãi lại, dứt hai tay vào túi, bước theo tôi. Một khắc đó, tôi hơi lấy làm hãnh diện và vui vẻ. Hoặc có lẽ là bởi vì cuối cùng tôi có thể giúp được chị, cho dù chỉ là một việc rất nhỏ, nhưng cũng khiến cho lòng tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Chúng tôi ngồi ở hàng ghế sau, chị nói một cách rất lễ phép: “Cảm ơn chú Mã.”

“Ba em họ Trương.” Thực sự đã đến nước không thể không chỉnh nữa rồi.

“À, thì ra em theo họ mẹ hả.” Hạ Hoa tựa lưng vào nệm ghế nói một cách thoải mái, “Cái năm bố mẹ chị ly dị, chị cũng suýt nữa là lấy họ mẹ, may mà sau đó bà chị ra sức phản đối, rồi dần dần quên đi, còn không thì chị đã thảm rồi. Em có biết mẹ chị họ gì không, họ Vũ, Vũ Hoa, suýt nữa chị biến thành một miếng thịt ba rọi! Ha ha ha ha ha!” (1) Nói xong chị tự ngồi cười một mình, cười đã rồi, lại bắt đầu ho kịch liệt.

(1) Chữ Vũ và chữ Ngũ đều đọc là “wu” tương tự nhau, thành ra Ngũ Hoa và Vũ Hoa nghe giống nhau (thịt ba rọi bên tiếng Trung gọi là thịt ngũ hoa).

Khó khăn lắm mới ngừng được cơn ho, tôi nghe thấy trong bụng của chị truyền ra một âm thanh là ạp, chị vuốt vuốt bụng mình, ái ngại giải thích: “Uống nhiều quá rồi.”

Tôi quét mắt quanh khoang xe, bấm nút mở ngăn hộp nhỏ ở chỗ phó lái, mừng rỡ tìm ra vài miếng bánh cốm. Tôi nhanh chóng liếc A Nam một cái, ông đang chăm chú lái xe, không để ý gì đến chúng tôi, thế là tôi lấy mấy miếng bánh cốm ấy, tự tiện nhét vào trong túi áo của chị.

Chị cảm kích nhìn tôi một cái.

Chúng tôi đều không nói một lời, tựa như hết thấy đều không chỉ trong lời nói.

Chị cũng không ăn bánh cốm, mà lại móc bao thuốc lá ra, nhưng ngó quanh, rồi thức thối cất vào lại.

Tất cả những việc này đều được A Nam thu vào mắt, ông quay kính cửa sổ đằng sau xuống giùm chị.

Có gió lùa vào. Ráng đỏ trên mặt của tôi do những căng thẳng vu vơ lúc bấy giờ mới đỡ đi phần nào. Thật ra tôi cũng không nói rõ được là rốt cuộc sự căng thẳng của tôi đến từ đâu, hoặc có lẽ là tại vì A Nam cứ lẳng lẳng không nói một lời, hoặc có lẽ, nhiều hơn nữa, là vì tôi không đủ tự tin khi đứng trước sự phán đoán của thị phi.

Hạ Hoa rút cổ nói lời cảm ơn với A Nam, nhưng vẫn không móc thuốc ra lại. Xe lăn bánh về phía trước được một chốc, chị quay đầu, lấy vai huyếch tôi một cái, nói với tôi: “Cũng cảm ơn em, Mã Tiểu Trắc.”

Cái huyếch đó, mang một sự chấp nhận làm cho tôi cảm thấy như được gia nập vào trong giang hồ, khiến cho lòng tôi lằng lằng.

Hơn nữa, đã rất lâu rồi không có ai gọi tôi như thế.

A Nam quen đường đưa xe vào đầu ngõ của nhà chị, hỏi chị: “Có cần lái vào trong không?”

“Không cần, để tự tôi đi.” Hạ Hoa nói xong, véo véo mặt tôi nói, “Mai đợi điện thoại của em.” Rồi đẩy cửa xe bước xuống. Nhìn thấy chị đi vào trong hẻm, A Nam de xe ra, ngay lúc chúng tôi đang chuẩn bị rời đi, lại trông thấy Hạ Hoa chạy như bay trở lại, đập thẳng vào trong cửa xe kêu chúng tôi ngừng xe.

Tôi đẩy cửa ra, chị tức tốc ngồi lại vào trong, nói với A Nam: “Cảm phiền chạy mau!” Từ cửa kính phía sau của xe tôi trông thấy có vài người đang rượt tôi từ đằng sau.

A Nam kịp thời nổ máy xe. Xe quẹo một cái, người phía sau mới biến mất. Hạ Hoa dựa vào nệm ghế, thở dài thườn thượt một hơi.

“Bọn họ là ai thế?” Tôi hỏi chị.

“Lũ điên.” Hạ Hoa đáp, lại kéo mũ áo từ sau lưng lên che đầu, chỉ còn để lộ ra chóp mũi và cái miệng.

“Không sao chứ hả?”

“Chạy thoát thì không sao.” Lần này chị không moi thuốc lá ra, mà móc ra miếng bánh cốm tôi cho chị, xé lớp giấy bóng kính mỏng dùng để bọc ra, ngặm một miếng cốm ngọt lợ, bên mép còn dính một hạt cốm vụn, tôi trông thấy những ngón tay đang bóc giấy bọc hơi run lên.

Tôi rất muốn vươn tay ôm lấy chị. Cô gái trông rất giống nhưng lại rất không giống Lâm Quả Quả này, bọn họ đều mang theo một bầu khí đầy tai họa mà đến, cuối cùng liệu có cùng đi về chung một nơi?

Hạ Hoa ăn xong hết tất cả những miếng bánh cốm, rút giấy lau tay trên xe ra cúi xuống gom hết những vụn cốm vương vãi dưới sàn xe, tôi cũng cúi xuống giúp chị. Lúc này, xe đã lái vào trung tâm thành phố, A Nam thắng xe, chúng tôi xuyết nửa té nhào xuống sàn xe, giọng của A Nam nói với chị một cách lạnh lùng: “Cô xuống ở chỗ này đi.”

Chị khó khăn lắm mới bò dậy được, chỉnh đốn lại quần áo, nhanh chóng thò tay mở cửa xe ra.

“Đợi một chút.” A Nam cuối cùng ngoái đầu, rất nghiêm túc bảo chị, “Chuyện đã hứa với cô sẽ làm, tôi nhất định sẽ làm, nhưng sau khi chuyện này qua rồi, tôi không hy vọng sẽ nhìn thấy cô nữa, và cả em trai cô.”

Thoáng sừng sốt một chút, Hạ Hoa dịu dàng uyển chuyển nói một cách ngoan thuận: “Được mà, chú M. ..., à không, chú Trương.”

Nói xong, chị tức tốc nhảy xuống khỏi xe, tôi không kịp phui đi cho chị chút vụn bánh cuối cùng còn vương bên mép. Bóng lưng của chị trông giống những vụn tây nhỏ bé yếu đuối, chậm rãi bị gió thổi biến thành những đường sợi, biến thành những chấm nhỏ, sau đó biến mất. Sắc trời khuya như một con hồng thủy màu đen điên cuồng, không biết đã cuốn chị đi về phương nào.

Tôi chỉ cảm thấy đau lòng, không biết chị có chỗ để đi không, lại còn có thể đi đâu nữa đây. Sau khi xe nổ máy, tôi không nhận được gọi điện thoại cho chị, nhưng chị lại tắt máy mất rồi.

A Nam xét hỏi tôi: “Muộn vậy rồi con còn gọi điện thoại cho ai nữa?”

“Tại sao ba lại đi nói chuyện như thế với chị ấy?” Ông đã biết rồi còn hỏi khiến cho tôi chịu hết nổi, cuối cùng la lên với ông.

Ông vẫn lơ tôi, chỉ lo lái xe.

Tôi vẫn không ngừng can nhàn: “Ba có thể đẩy lòng bác ái chạy đến tận Tứ Xuyên thì có sao lại đi dùng thái độ này đối với người đang cần được giúp đỡ ngay bên cạnh mình? Ba có thể gửi máy xe hàng hoá đến tiếp tế cho nạn nhân thiên tai thì có sao lại vứt bỏ một người không có nhà để về ngay đầu phố giữa đêm khuya?”

“Con hiểu cái gì, đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!”

“Ba không cảm thấy họ rất giống nhau sao?” Tôi cố ý hỏi, không muốn để cho ông được yên.

“Không thấy!” Ông có ý ra về chán định, nhưng lời nói của ông đã để lộ sơ hở, “Bọn họ không giống nhau, không ai có thể nhìn giống mẹ con được.”

Tôi chực chờ ngay ở đó mà đáp lại ông: “Nhưng mà con vốn chưa từng nhắc đến mẹ con.”

Ông thua trong tay tôi, không đốp lại được, nhưng mà có vẻ như cũng không muốn đốp. Có lẽ bầu không khí trong xe quá đè nén, A Nam với tay vặn máy hát trong xe lên, lúc này đang phát sóng một tiết mục radio nói chuyện trong đêm, cô gái dẫn chương trình đang đọc một đoạn thơ bằng giọng trầm lắng:

Tưởng nhớ về quá khứ thường gây say

Một nửa là chuyện vui một nửa làm rớt lệ

Niềm vui mãi nhớ lấy

Đau buồn đau vùi xương tủy khắc trong tim

Trong giọng đọc nghe như mê sảng khiến cho khắp người tôi rợn da gà này, A Nam lái xe giống như lái phi cơ.

Tôi dựa vào nệm ghế sau lưng, ngửi thấy mùi của chị còn vương lại trong khoang xe, lạ cái là, mùi lúc mới rồi còn ngầy ngấy vào giây phút này sao lại bất chợt hoá thành vô hình, chỉ còn lại một làn hương thoang thoảng?

Mùi hương này, có phải cũng mang tên “Thuốc Độc”? Liệu tôi có giống như bọn họ, cũng đặc biệt lưu luyến mùi hương đặc thù này? Đang nghĩ lung tung, tôi chợt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn mau mau về đến bên chiếc giường con của tôi, mau mau chìm vào giấc ngủ thật say.

chú thích: cách Hạ Hoa gọi A Nam trong chương này không hẳn là gọi theo vai vế mà là gọi theo phép lịch sự nhé. Nguyên văn là “Mã tiên sinh” và “Trương tiên sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Lúc biết được tin hần được thả ra, đã là hạ tuần tháng Sáu. Khi ấy, kỳ thi đại học đã kết thúc, tầng bốn của ký túc xá nữ sinh gần như đã dọn sạch, cỏ trong sân trường đang xanh um, suốt ngày vang vọng khúc hát ưu thương chia tay bạn bè.

Do gia đình nạn nhân mất mạng có hậu thuẫn không buông tha, vụ án của hần cũng phải xoay sở không ít. Trong đó, A Nam cũng đã giúp đỡ khá nhiều. Dù sao thì ông vẫn là một người tốt bụng, có nói không thêm lo không thêm lo bao nhiêu đi nữa, cuối cùng chuyện gì lo được cũng vẫn đều lo hết thấy. Tin tức là do ông nói cho tôi biết trên bàn ăn nhân dịp cuối tuần. Bàn tay đang mức canh của tôi ngưng lại giữa không trung, mỉm cười nói với ông: “Tốt quá.”

Cảm tạ trời đất, hòn đá đè lên tim bao ngày qua cuối cùng cũng lăn xuống.

“Nếu không phải là thấy họ không cha không mẹ——” A Nam nói đến đây, tôi đã ngắt lời ông, “Con biết rồi ạ, cảm ơn ba. Ba yên tâm đi, con nhất định sẽ giữ lời hứa của mình.”

Tôi đâm ra ngoan ngoãn như vậy, trái lại A Nam không biết phải nên nói gì, đành gấp cho tôi một miếng sườn, sau đó đổi đề tài: “Bà nói gần đây chả có chuyện gì, muốn lên ở với chúng ta một quãng thời gian.”

“Tốt lắm ạ.” Tôi nói.

“Bọn con chắc phải thi cuối học kỳ ha?” Ông nói, “Ôn bài ra sao rồi?”

“Tốt lắm ạ.”

Tha thứ cho vốn từ vựng nghèo nàn của tôi, vào giờ phút này, trong đầu tôi chỉ trôi lên mỗi câu đó. Khó khăn lắm mới ăn xong bữa cơm tối, tôi về đến phòng mình, ngã xuống giường, dùng gối úp lên mặt, hít thở sâu thật sâu.

Hần không sao rồi, đúng là tốt lắm.

Tôi gọi điện thoại cho Hạ Hoa, muốn chia sẻ cùng với chị tâm tình vui mừng này, nhưng số của chị đã ngưng hoạt động. Tôi chỉ đành gửi cho Vương Du Duyệt một tin nhắn, kêu cô ta mau truyền lại tin vui cho Vu An Đoá. Tin tức vừa gửi đi xong, nhà ngoài bỗng vang lên tiếng chuông cửa, nhưng kỳ lạ là đợi cả nửa buổi, vẫn không thấy ai đi mở cửa. Chuông cửa không ngừng không nghỉ vang lên một hồi lâu, tôi đành phải bỏ dậy ra ngoài mở cửa. Nghe trong buồng tắm truyền ra tiếng nước chảy, thì ra là A Nam đang tắm, hèn chi không nghe thấy.

Tôi đến bên cửa, nhìn qua mắt mèo thì trông thấy một cô gái lạ mặt, tay ôm một gói đồ rất bụi, đang còn nhón chân ngó vào trong đây. Tôi đẩy cửa ra, cô ta giật mình, lùi ra sau một bước, nhìn nhìn số nhà, hỏi: “Ồ đây là nhà của Trương A Nam à?”

“Dạ vâng.” Tôi nói.

“Em là ai?” Cô ta tò mò đánh giá tôi.

“Dạ là con gái của ông ấy.”

“À, chào cháu!” Cô gái kia nói một cách rất niềm nở, “Trời nóng lên rồi, cô mang từ nhà đến một số đồ mát giúp giải nhiệt, đem tới đây cho anh ấy.”

Tôi không biết có nên chủ động nhận giùm cho ông hay không, nhanh trí nói: “Ông ấy không có nhà, hay là, lần sau cô lại ghé, nhớ gọi báo trong điện thoại cho ông ấy trước.”

“Được thôi.” Cô gái đang định đi, lại xoay người đánh giá tôi, hỏi một cách tò mò, “Cháu bao lớn rồi?”

“Bà thím này, lẽ nào thím không biết, đi hỏi tuổi tác của một người phụ nữ là một chuyện rất bất lịch sự sao?” Tôi nói xong, sập cửa cái rầm lại. Một hồi lâu sau, bên ngoài mới truyền đến tiếng bước chân đi xuống cầu thang của cô ta. Thật ra khoảnh khắc tôi đóng cửa lại, tôi hơi hối hận, sống chung với ông đã nhiều năm nay, tôi hình như vẫn chưa học được cách cư xử ôn hoà với mọi người, mà lại đi thừa kế sự khắt khe sắc bén của bà ấy, sửa cũng sửa không xong cái tật xấu này.

Ngay lúc đó ông đã tắm xong bước ra, tôi nói với ông: “Mới rồi có một cô ghé, nói muốn tặng quà cho ba. Nhưng mà con không nhận.”

“Tốt lắm.” Ông nói.

Học từ tôi thật là lạ.

Tôi liếc ông một cái, hỏi: “Cô đó là ai vậy, đang theo đuổi ba à?”

Ông chôi đây đây: “Ba còn chưa thấy người, nào biết đó là ai!”

“Con cảm thấy cô ta rất bất lịch sự, hỏi lung tung, con đã nói con là con gái của ba, cô ta còn không tin!”

Ông cười ha ha nói: “Người không tin đâu phải chỉ có mình cô ta, kệ cô ta đi.”

Tôi đảo mắt tò mò nhàm chán với ông, đi vào trong buồng vệ sinh. Lúc tôi rửa tay, phát hiện di động của ông để ở trên bệ của bồn rửa mặt, nhất định là mới rồi quên lấy ra theo, đang khi tôi cầm lên giùm ông thì có một tin nhắn được gửi tới. Di động của ông dùng là chiếc Dopod, tin nhắn mà được gửi tới là hiển thị thẳng trên màn ảnh.

Là một mẫu tin nhắn ông ẹo chảy nước:

Anh Nam, tối mai nấu lẩu đợi anh, anh không tới là em cứ nhịn đói.

Tôi đặt di động vào lại chỗ cũ.

Nhất định là cái mụ vừa rồi! Điều này khiến cho lòng tôi có chút không vui. Theo tôi thấy, người đàn bà khiến cho A Nam rung động, không chỉ có thể làm lẩu, có thể tặng quà, mà còn phải nhất định đẹp hơn Lâm Quả Quả mới được.

Tối hôm sau tôi quan sát ông thật kỹ, ông không hề ra khỏi cửa, điều này khiến cho tôi thở phào một hơi.

Nhưng mà mấy ngày tiếp theo, vận đào hoa của ông hình như phát lên, không ít phụ nữ đều có chút tình ý với ông. Ngoài cái mụ tìm tới cửa, còn có một bà chủ của một công ty nào đó, hờ chút lại lái xe tới siêu thị tìm ông để “bàn việc làm ăn” gì gì đó. Bà tôi sau khi biết xong liền không khép miệng lại được, còn tranh thủ lúc ông không có nhà lên hỏi tôi: “Mã Trác, con muốn một người mẹ như thế nào, trẻ trung, xinh đẹp, hay là tháo vát?”

Cứ như ông ấy là hoàng đế, có ngàn vạn phi tần đứng sau lưng để ông tùy tiện lựa chọn.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đơn chiếc đã nhiều năm như thế, cũng nên tới phiên ông được phong quang một chút rồi. Chỉ là kết quả sau cùng giống như một câu đố đầy bí ẩn khiến cho tôi hiểu kỳ, khiến cho tôi mang khát vọng được mò tới tận đáy. Đoán tới đoán lui, cũng không biết rốt cuộc sẽ là một người phụ nữ như thế nào mới nắm bắt được trái tim của ông, càng không biết người phụ nữ đó có đủ sức mạnh để cùng đấu một trận PK vòng chung kết với Lâm Quả Quả đã ra đi từ nhiều năm trước không.

Tôi không ngừng những suy đoán của mình được, mãi cho đến khi kỳ thi cuối học kỳ cuốn tới như hồng thủy như mãnh thú, hoàn toàn triệt để nhấn chìm hết những thứ lê tề vớ vẩn này trong đám bài tập ôn thi.

Có lẽ là do tâm trạng khá, kỳ thi đó, phát huy của tôi cũng khá, đứng đầu lớp, xếp thứ ba trong toàn khối, 8 điểm cao hơn tổng số điểm của Tiêu Triết.

Hôm thầy Sướng công bố điểm, sau khi Tiêu Triết giả bộ làm ra vẻ đập đầu vào tường xong, nói với tôi:

“Cảm ơn cậu, Mã Trác, cậu càng khiến cho tớ có thêm một tầng can đảm và tự tin nữa!”

Đúng lúc này Vương Du Duyệt chạy qua lớp chúng tôi tìm tôi. Tôi ra ngoài, cô ta rất vui sướng nói với tôi: “An Đoá đi khám bệnh ở Nam Kinh đã về, bác sĩ nói cậu ấy không có vấn đề! Cậu ấy muốn mời cậu nghỉ hè này tới nhà cậu ấy ăn.”

“Cảm ơn.” Tôi nói, “Cô ấy định thế nào?”

“Thi cuối học kỳ chưa thi, cậu ấy muốn ở lại lớp, nhưng mà bố của cậu ấy muốn đổi trường cho cậu ấy.” Vương Du Duyệt nói, “Có lẽ sau kỳ nghỉ hè, cậu ấy sẽ đi Nam Kinh học.”

“Vậy à?” Tôi nói, “Cô ấy không sao là tốt rồi.”

“Cậu ấy nói muốn quên đi hết thảy, bắt đầu lại từ đầu.” Vương Du Duyệt nói, “Cậu ấy còn kêu tớ nói cho cậu biết, lời hứa của cậu ấy là thật, cậu ấy sẽ cắt đứt hết tất cả với hẳn để cậu yên tâm.”

Lẽ nào tất cả trong quá khứ, nếu thật sự muốn quên thì nhất định có thể quên sao, tôi cảm thấy không thể nào. Trái lại là, chuyện càng muốn quên, ta sẽ càng nhớ rõ —đây là điều nhất định.

Ngày đầu của kỳ nghỉ, cuối cùng tôi vẫn từ chối lời mời của Vu An Đoá. Thật ra không phải là tôi coi cô ấy như người ngoài, mà bởi vì tôi rất sợ sau khi tới nhà của cô ấy, sẽ nhìn thấy người tôi không muốn gặp.

Điều tôi đã hứa với A Nam, tôi không muốn có lỗi với ông.

Hôm đó A Nam lái xe tới lấy đồ giùm tôi, vài phút ngắn ngủi lái xe từ trường về đến nhà, di động của ông đã reng cả đồng lần, ông cứ ấn nút cúp không nhận, sau đó thì dứt khoát tắt luôn máy. Nhưng âm nhạc trong xe của ông, thế mà đã đổi từ giọng ca ngọt ngào của Đặng Lệ Quân qua âm thanh u buồn của nam ca sĩ, đang hát một bài tôi chưa từng nghe qua:

Đến tận cùng anh nên thuộc về phù du của thế giới cảm tình nào

ngoài em ra, còn gì khác nữa?

Giọng hát u buồn đến vắt được ra nước, hoàn toàn không phải là thứ âm điệu ông ưa chuộng trước đây.

Tôi hỏi ông: “Ai hát vậy ạ?”

Ông nhất định đang có tâm sự, nghỉ cả nửa ngày mới trả lời tôi: “Không biết nữa.”

Tối dưới lầu, tôi tự mình xách đồ lên cầu thang. Ông đậu xe xong rượt theo, xách va li cho tôi, nói lấp liếm: “Có một người khách phiền chết được, tối nay ba phải ra ngoài.”

Hai câu nói này, tôi không biết có quan hệ logic như thế nào.

Ăn xong bữa cơm tối, bà tôi đi bộ vòng quanh tiểu khu cho mát. Tôi đợi một mình ở nhà, chợt nghĩ đến việc tra bài hát ông nghe trên baidu một phen, thì ra là bài “Phù Du” của ca sĩ Đài Loan, Trai Tần, tôi đeo tai nghe vào nghe đi nghe lại, còn nảy sinh ảo giác, cảm thấy như ông đang hát đi hát lại cho Lâm Quả Quả nghe — một người như ông, muốn nói lời tạm biệt với quá khứ, bắt đầu một đoạn tình cảm mới, dù sao đi nữa cũng không dễ dàng cho lắm.

Những ngày đó ông trở nên cực kỳ bận rộn, ban ngày cơ bản là không có ở nhà, đêm đến cũng về rất muộn, đôi khi còn cả đêm không về. Có một đêm ông còn uống say, là một người bạn của ông phải đưa về nhà. Ông thực sự đã say mềm, cứ nôn suốt, làm nhà cửa bê bối không còn ra dạng gì nữa. Bà phải vô trong bếp làm canh giải rượu cho ông, tôi lấy khăn tay ẩm đưa cho ông, ông nắm lấy tay tôi, gọi tôi “Quả Quả.”

Ông nói: “Quả Quả, sao em lại không ở lại với anh? Vì sao hả em?”

Tôi vớt khăn xuống đất, chạy về căn phòng nhỏ của mình.

Hôm sau, ông ngủ mãi đến tận giữa trưa, lúc tôi đang phơi tấm khăn trải bàn trà đã bị ông làm bẩn tối hôm trước trên ban công, ông bước đến bên cửa của ban công, gãi gãi đầu, mang chút á ngại nói với tôi, “Xin lỗi con, đêm qua ba gặp vài người bạn đã lâu chưa gặp, sênh ra một chút đã uống quá chén, gây phiền phức cho con và bà rồi.”

“Sau này ba ít uống đi một chút,” Tôi nói, “Không tốt cho sức khỏe.”

“Đừng vậy.” Ông hỏi một cách bất an, “À này, lúc ba say, không nói gì tầm bậy chứ hả?”

“Dạ không.” Tôi đáp.

Ông cười, “Hôm nay không ra khỏi cửa nữa, muốn ăn gì để ba đi mua, về làm cơm cho con và bà ăn.

“Sao cũng được ba.” Tôi nói.

Ông nhìn tôi, bộ dạng như muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chẳng nói gì cả, quay đầu bỏ đi.

Buổi trưa tôi ngủ một giấc tỉnh lại, lúc ra ngoài vào buồng tắm rửa tay, nghe thấy trong nhà bếp vọng ra tiếng bà và A Nam đang cãi vã. Bà nói: “Con muốn bán thì bán cái ở trên thành phố, cái ở dưới huyện con đừng hòng dụ được mẹ. Còn không thì mẹ sẽ không tha cho con đâu.”

Ông khuyên bảo bà: “Mẹ à, mẹ cũng nên được nghỉ ngơi rồi. Con bán xong cái chợ, tiện cho mẹ ngày ngày đánh mặt chườm không cần phải nhọc sức nữa, không phải rất tốt sao?”

Bà nói: “Mẹ không cần nghỉ ngơi, mẹ cũng không sợ phải nhọc sức.”

“Đây không phải là con đang cản tiền sao, đợi lúc có tiền rồi, chúng ta mua về lại.”

“Anh đang dỗ bà già sao hả!” Bà tôi nói, “Tôi còn chưa già đến lần lộn. Lúc động đất quỵên góp hết những 50 vạn, tôi đã nói gì với anh, anh quên rồi à?!”

“Được rồi được rồi, đừng la nữa mà, mẹ đừng để Mã Trác nghe thấy.” Ông ép giọng xuống thật thấp, nói “Để con nghĩ cách khác cũng được.”

Ông đã quỵên góp những 50 vạn, thế mà ông chưa từng nhắc đến trước mặt tôi.

Rồi ông lại muốn bán cái siêu thị ở dưới huyện đi, rốt cuộc là vì sao?

Bất kể là lý do gì của ông, trái lại đã chọc giận bà tôi, nhân lúc A Nam ra ngoài chợ mua rau, bà đã dứt khoát thu xếp hết đồ của mình quay về dưới huyện, tôi ngăn cách nào cũng không ngăn nổi.

Lúc ông về nhà, trông thấy bà đã đi rồi, dường như cũng không còn lòng dạ nào để làm cơm, ngồi ở sô pha ngây người.

Tôi pha cho ông một ly trà, hỏi ông: “Ba muốn bán cái siêu thị dưới huyện hả ba?”

Ông ngạc nhiên hỏi tôi: “Bà nói cho con biết sao?”

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi ông, “Đó chính là 10 năm mồ hôi nước mắt của ba cơ mà.”

“Tiền chỉ là vật ngoài thân, con quên lời dạy của mẹ con rồi sao? Ông nói với tôi một cách nghiêm túc, nói xong có lẽ sợ những lời này làm tôi bị tổn thương, vội vàng bổ sung thêm một câu, “Xin lỗi con, hôm nay tâm trạng của ba không được tốt lắm.”

Tôi cười cười với ông, xách rau củ ông mua về vào trong bếp chia ra, rửa sạch. Một lúc lâu sau, ông theo tôi vào bếp, dùng một giọng điệu không mấy tin tưởng hỏi tôi: “Có biết làm không đó?”

“Con đang thử nè.” Tôi nói.

“Hay cứ để ba đi.” Ông vén tay áo lên, đuổi tôi ra khỏi bếp.

Nhưng chiều hôm đó, chúng tôi không hề ăn cơm chung với nhau ở nhà, ông vừa mới nấu cơm xong, nhận được một cú điện thoại, liền vội vàng chạy ra khỏi cửa. Tôi rượt theo ra ngoài, nhắc ông buổi tối ngàn vạn lần đừng uống quá chén. Ông hiền hoà đáp lời tôi: “Nhất định.”

Sau khi ông đi, trong nhà trở nên vắng lạnh lạ thường. Tôi vặn âm lượng của TV lên tối đa, một mình ngồi thưởng thức món thịt xào nước mắm của ông. Chẳng biết sao, cảm thấy hôm ấy ông bỏ ớt vào món đó đặc biệt nhiều vô cùng, làm cho tôi bị cay đến nỗi suýt chảy nước mắt. Tôi lấy một tờ giấy lau miệng, che mắt mình lại, tìm lại vô duyên vô cớ mà đập như điên, lập tức mất hết khẩu vị.

Tôi hoàn toàn không phải là một người sợ cô đơn, cho nên lúc đó tôi cứ mãi không hiểu, rốt cuộc thứ tôi sợ là cái gì.

bài hát “Phủ Du” của Trai Tần

Trong gió, cứ dừng bước mà bất động

Để tiếng cười tan vào trong hoang vu

Khi mặt trời thôi rơi trên dải đất mơ hồ

phải chăng hiện tại bắt đầu bước ra khỏi nỗi đau âm thầm của quá khứ.

Trong gió, cứ dừng bước mà bất động

để mình tan vào trong hoang vu

Nào phải anh cố chấp muốn dừng chân giữa nơi em lui tới

không thể nhìn thấu được trò đùa ẩn nấp trong số phận – vì sao

đến tốt cùng anh nên thuộc về phù du của thế giới cảm tình nào

ngoài em ra, còn gì khác nữa?

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Nghi hè, tôi thành một trạch nữ điển hình.

Sinh hoạt hàng ngày đều không có gì khác ngoài ba việc lớn: lên mạng, làm cơm, làm bài tập hè.

Trung tuần tháng Tám, tôi đã học làm được vài món ra trò, bao gồm cả món cá chua ngọt mà A Nam yêu thích. Sau khi ông nếm nó, tắc lưỡi khen ngợi, nói một cách vui vẻ: “Mã Trác nhà mình thực sự lớn rồi, ba đã được hưởng phúc. Chỉ sợ là bây giờ ăn đậm quen, đợi đến lúc con bắt đầu vào học, ba sẽ không thích ứng được.”

“Vậy thì con ngoại trú, mỗi ngày con về làm cơm cho ba ăn.”

“Vậy sao được!” Ông nói, “Trương lai của con phải làm nữ bác học, không thể ngày ngày bay hoay bên nồi niêu chén bát được!”

“Chưa chắc con có lý tưởng đó.” Tôi nói.

“Vậy nói nghe lý tưởng của con xem?” Ông nói một cách hứng thú, thật ra giữa hai chúng tôi, rất ít khi nói về những đề tài chính thức kiểu này.

“Làm đầu bếp đó!” Tôi nói bậy bạ.

“Học hư rồi ha!” Ông dùng đũa gõ đầu tôi, nói.

Lúc này ông đã bán mất cái siêu thị dưới huyện, bà tôi cũng đã hoàn thành quá trình giãn, sinh bệnh, nằm bệnh viện, rồi xuất viện. Đối với công việc làm ăn của ông, tôi rất ít khi hỏi han, ông đã làm như thế, dĩ nhiên có lý do riêng, điều duy nhất tôi có thể làm, là cố gắng giảm bớt gánh nặng cho ông, làm một số việc sức mình cho phép, trên hết, cố gắng không khiến cho ông phải nhọc lòng vì tôi.

Cho nên, Tiêu Triết đã hẹn tôi vô số lần, tôi đều chưa từng ra khỏi cửa. Mãi đến hôm ấy, cậu ta nói với tôi, đã trông thấy Nhan Dữ Dữ ở Hoa Tinh, nhưng mà Nhan Dữ Dữ không chịu gặp cậu ta, cho nên kêu tôi mau mau ra ngoài một chuyến.

Tôi buông điện thoại xuống liền chạy đến Hoa Tinh, ánh nắng xé chiều thiêu đốt, tôi mong Nhan Dữ Dữ quá nên không ngồi xe buýt, mà ưu tiên gọi xe taxi. Nhiều ngày chưa ra khỏi cửa, nắng hun cho tôi vầng đầu hoa mắt. Tôi lần theo địa chỉ Tiêu Triết cho tôi, tìm tới một căn tiệm nhỏ số A235 nằm trên lầu 3 của Hoa Tinh, trông thấy cửa tiệm đóng chặt, Tiêu Triết đang ngồi đực mặt ra ở trước cửa.

Tôi tiến lại gần, cậu ta chỉ chỉ vào bên trong, ra ý với tôi là Nhan Dữ Dữ đang ở trong đó.

Tôi gõ cửa, không ai trả lời. Tôi gọi tên của cô ấy, nói với cô ấy tôi là Mã Trác. Chờ đã đời, cửa mới kết một tiếng mở ra, vừa nhìn thấy Nhan Dữ Dữ, tôi suýt nữa không nhận ra cô ấy. Tóc của cô ấy đã dài ra, biến thành lọn xoắn, lại còn hoá trang, mí mắt tô màu vàng kim, đánh má hồng. Cô ấy mắt như mới ngủ dậy hỏi tôi: “Mã Trác, sao cậu lại tới đây?”

“Cậu đừng có làm bộ.” Tiêu Triết nói, “Tớ biết ngay là cậu ở trong đó, thức thao láo.”

“Vào trong đi.” Nhan Dữ Dữ lơ cậu ta, chỉ chào hỏi tôi. Tôi theo cô ấy vào trong, phát hiện đây là một tiệm bán đồ nữ sinh, những món hàng các cô gái yêu thích, đều giăng đầy khắp nơi, cái gì cũng có.

“Tại sao không mở cửa kinh doanh thế?” Tôi hỏi.

Cô ấy ngó ra sau một cái, nói: “Sợ ồn ào.”

Tiêu Triết chấp tay sau đít đứng ngay giữa tiệm, lời nói mang cảm giác như cậu ta là bố của Nhan Dữ Dữ. “Nên học thì không lo học, mở tiệm cái gì! Thật là tầm bậy!”

Tôi cười, Nhan Dữ Dữ bắt đầu đờ đẫn nhún vai với tôi.

Nhưng rốt cuộc thì lâu ngày gặp lại nhau vẫn là một chuyện đáng vui mừng. Nhan Dữ Dữ cầm túi xách nhỏ của cô ấy lên nói với tôi, “Dù sao chiều nay cũng không mở cửa kinh doanh nữa, đi, tớ mời cậu ăn đá bào. Ở ngay ngoài cửa có một tiệm rất ngon, bên trong có món đá bào vị xoài rất chính tông.”

“Muốn đi cũng được.” Tiêu Triết nói, “Đề tớ trả tiền!”

Nhan Dữ Dữ bực mình trừng mắt một cái, nói: “Cậu là ai?”

“Đi nào.” Tôi kéo Nhan Dữ Dữ, “Có người mời ăn dù gì cũng là chuyện tốt mà.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiêu Triết nói, “Tiền bạc xưa nay không phải cậu luôn tính toán rất kỹ sao.”

Ai ngờ lại chọc Nhan Dữ Dữ nổi giận, cô ấy rất tức giận nói với cậu ta: “Chia đều trả!”

Tôi thấy á, hai người bọn họ vĩnh viễn không thay đổi được thói quen kinh nhau. Ba người bọn tôi dùng đường lối kéo nhau ra khỏi Hoa Tinh, tới tiệm đá bào Nhan Dữ Dữ nói. Tranh thủ lúc Tiêu Triết đang gọi món ở quầy, tôi hỏi Nhan Dữ Dữ: “Thật sự không học nữa à?”

“Đâu có.” Nhan Dữ Dữ nói, “Tớ về nghỉ hè, ngay đúng lúc rảnh rồi không có gì làm. Có một chị tớ quen phải đi Nepal, chỉ nhờ tớ trông tiệm giùm cho chị ấy vài hôm thôi, đợi chị ấy về rồi, tớ sẽ nghỉ.”

“Cậu làm con mọt sách kia quỳnh quáng lên rồi.” Tôi thì thầm.

Nhan Dữ Dữ cười hi hi: “Hắn tưởng hắn là bố tớ chắc, thiệt tình! Thấy tớ một cái là bỏ lô ba la giăng cho một đồng đạo lý, tớ chỉ còn cách sập cửa vào mặt hắn. Nhưng mà cũng coi như hắn thông minh, biết kéo cậu tới làm cứu binh.”

“Cậu cũng thiệt tình, về mà cũng không tìm tớ, chán cậu quá đi!”

“Còn nói tớ?” Cô ấy trợn trừng mắt, “Di động của cậu tắt máy, cũng không lên mạng, tớ biết đâu ra cách tìm cậu?”

Đang còn nói chuyện, tôi nhác thấy hai người đang từ ngoài cửa bước vào. Một nam một nữ, một trước một sau. Trên lưng của cô gái đeo một túi xách to đùng, còn đeo một cặp kính mát cũng cực lớn. Môi miệng tô son màu ngọc trai không ra ngọc trai, vàng kim không ra vàng kim, da dẻ trắng nõn, tóc rất dài, lạnh như tiền, bộ dạng ra vẻ như là một minh tinh Tây Âu. Tên con trai biếng nhác nổi gót cô ta, mặc một chiếc áo sơ mi màu đen trông giống như cùng một bộ tình nhân với cô gái kia, kính mát cũng y chang. Trơ mắt nhìn thấy bóng dáng đang bước tới ấy, ngụm nước chanh trong miệng tôi suýt nữa sặc phun ra đàng mũi.

Là hắn.

Nhan Dữ Dữ xuôi theo ánh mắt của tôi ngó qua, chỉ nhìn một giây, liền quay đầu lại, cốc đầu tôi một cái, nói “Không được nhìn!”

Tôi đâu có muốn nhìn.

Nhan Dữ Dữ nhai nhai ống hút nát báy, vừa nhai vừa hút vừa nói: “Bà chị đó tên là Tinh Tinh, là bà chủ thu tiền thuê mặt bằng của toà nhà này, cũng là em gái của ông chủ toà nhà này. Nhưng mà không còn trẻ nữa, sắp ba mươi rồi, tình yêu chị em điển hình.”

Thì ra không phải là hần cặp với Vu An Đoá nữa.

“Nhưng mà nghe nói bọn họ quen nhau đã lâu rồi, vốn trước đây Thuộc Độc đã theo chị ta đi Quảng Châu một dạo, sau đó bọn họ chia tay, không ngờ bây giờ lại dính vào nhau tiếp.”

Thì ra là thế.

Tôi lập tức nghĩ đến mùa đông năm ngoái, những lời Vu An Đoá đã nói với tôi trong thư viện, trong lòng nhói lên tựa như bị một con ong chích cho một phát, bắt đầu rần rần đau. Thì ra hần không chỉ có Vu An Đoá, mà còn có chị Tinh Tinh, trong cuộc đời đầy kinh nghiệm nhân sinh mà chỉ hơn tôi chưa đến vài tuổi của hần, rốt cuộc hần đã từng có bao nhiêu mối tình không rõ lai lịch nữa đây?

Từ ngay sau khi bọn họ bước vào trong tiệm, tôi đã không nhìn họ thêm một lần nào nữa. Bọn họ ngồi xuống ở một nơi kế bên cửa sổ, cách tôi ba chiếc bàn. Lúc này Tiêu Triết bung khay bước tới, vừa vờ che khuất tầm nhìn của tôi.

Che khuất càng tốt.

“Bao nhiêu tiền?” Nhan Dữ Dữ nói, “Tớ tính cho cậu.”

“Vô vị.” Tiêu Triết nói.

Nhan Dữ Dữ đảo mắt khinh bỉ Tiêu Triết: “Cậu mắng ai đấy?”

“Ai vô vị thì tớ mắng kẻ đó á.” Tiêu Triết nói, đẩy ly kem của mình nhích ra một chút, ngồi xuống chỗ đối diện với tôi, ra hiệu chấm dứt cuộc chiến, “Được rồi, ngừng!”

Ngay đúng lúc này, tôi nhìn thấy một màn tôi không muốn nhìn thấy: Người phụ nữ kia đang một tay ôm eo Thuộc Độc, chuẩn bị đút cho hắn một thìa đá bào vun vút.

Điều may mắn là, hắn hơi cau mày, sau đó khẽ đẩy cô ta ra.

Dẫu vậy, tim tôi vẫn tựa như đã bị một viên đạn nhỏ bắn làm mất đi một miếng thịt, tôi cuống quýt nuốt xuống một muỗng đá bào thật lớn, hầu mong lấp đi khoảng trống đó. Tôi cảm thấy mình đang bị nọc độc của sự dố kỵ và phần nộ xâm chiếm toàn thân thể, khắp người nóng bừng, khổ sở không nói nên lời.

Nhan Dữ Dữ và Tiêu Triết không phát hiện ra vẻ mặt khó coi của tôi, bọn họ lại bắt đầu cãi cọ, lần này là vì chuyện ông hút. Cô ấy muốn cậu ta lên quầy lấy cho cô ấy một chiếc mới, nhưng cậu ta không chịu. Tôi chỉ mong có thể dùng băng keo dán miệng bọn họ lại. Có vậy mới không thu hút sự chú ý của người khác.

Tuy từ đầu chí cuối, hai nhân vật đeo kính đen kia có vẻ giống như chưa từng liếc chúng tôi lấy một mắt.

Khó khăn lắm mới ăn xong món đá bào khiến cho người ta thấp thỏm không yên này, quay trở ra con đường nóng như nung. Bên đường đỗ một chiếc xe Mini Cooper màu đỏ, Nhan Dữ Dữ chỉ vào nó bảo tôi: “Xem kia, xe chị Tinh đấy. Đợi tớ phát tài xong sẽ mua một chiếc như vậy, nhưng mà tớ không thích màu đỏ, tớ thích màu đen, đen mới đủ ngầu.”

“Xe vợ bé.” Tiêu Triết nói.

“Cậu không nói thì sẽ chết à?” Nhan Dữ Dữ hỏi cậu ta.

“Người chết dĩ nhiên không nói được.” Cậu ta tự cho là câu trả lời của mình cực kỳ hài hước, còn làm mặt quỷ với tôi.

“Ngày mai chúng ta đi xem phim đi.” Nhan Dữ Dữ kéo tôi nói, “Tớ mời cậu, xem phim xong chúng ta đi ăn Pizza Hut.”

“Tinh luôn tớ vào.” Tiêu Triết nói một cách đáng thương.

“Cậu đừng có cố dây vào thế giới của phụ nữ. Còn không tớ sẽ hoài nghi định hướng giới tính của cậu đấy.”

“Định hướng sao cơ?” Tiêu Triết nói, “Cậu nói rõ đi mà.”

Đụng phải tên giả bộ ngu, Nhan Dữ Dữ cũng bị ngu luôn, xông lên phía trước đi bóp cổ cậu ta. Đúng lúc ấy, hai vị kia đẩy cửa bước ra, bọn họ mở cửa xe leo vô xe. Chiếc xe nghiêng ngang rồi đi, tôi nhìn thấy người lái xe là chị Tinh, không phải hắn.

Nhan Dữ Dữ lắc đầu nói: “Mã Trác, may sao ý chí cậu kiên định. Chỉ đáng thương cho tình thánh Vu An Đoá, hy sinh vì tình một cách không thoải đáng.”

“Sao, cô ta rạch tay lần trước vẫn chưa bình phục hay sao?” Tiêu Triết hỏi.

“Bình về tình thần thì sao có thể nói bình phục là bình phục được, chỉ có thể nói có phát bệnh hay không thôi. Nhà nó có lịch sử bệnh thần kinh, mẹ của nó có đó. Nghe nói không chịu được bất kỳ sự kích động nào. Nếu nó thật sự rời khỏi Thiên Trung thì tốt rồi, tớ có thể dày mặt chuyển trường về lại Thiên Trung, chỉ cần không nhìn thấy cái con tiện nhân đó, bị chửi muối mặt cũng không sao.”

“Ồ.” Tiêu Triết như bừng tỉnh, “Cô ta thực sự mắc bệnh thần kinh à?”

“Đúng y boong.” Nhan Dữ Dữ nói, “Cậu tớ đã từng nói lúc ghé nhà tớ. Nhà của nó tìm đủ mọi cách để dấu chuyện này. Ở Thiên Trung thì nói là thôi học. Nhưng mà sau khi biết được chuyện này, tớ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cậu nghĩ xem, nếu cậu đang đi đường mà bị một đứa điên nó đập cho một phát bẻ cả đầu, cậu khóc thì được tích sự gì chứ, chỉ có thể trách số mình xui, đúng không?”

“Ha ha hahahaha.” Nghe Nhan Dữ Dữ nói vậy, Tiêu Triết cười như điên.

“Thật ra, chuyện này có một số hiểu lầm——“ Tôi đang còn định giải thích một chút giùm cho Vu An Đoá, cái tên Tiêu Triết chết giẫm kia lại cướp lời của tôi, “Cuộc đời, vốn là một sự hiểu lầm lớn!”

Phát ngôn xong câu nói thối như cứt ấy, cậu ta chợt ngoái đầu lại hỏi Nhan Dữ Dữ: “Cậu nói sẽ chuyển về đây học lại, là thật à?”

“Dĩ nhiên không phải. Đó là giả thiết, cậu hiểu không hả?”

Cậu ta cắn nhai: “Làm tớ mừng hụt một phen!”

Nhan Dữ Dữ vì câu nói đó mà đỏ hết cả mặt. Cô ấy xoay người, lớn tiếng chào tạm biệt chúng tôi, rồi nhanh chóng chạy biến vào trong Hoa Tinh.

Hôm đó, tôi và Tiêu Triết ngồi xe buýt về. Bất chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp hắn, cũng là ngồi trên tuyến xe buýt này. Lúc xe sắp sửa chuyển bánh, có một thiếu niên chạy như bay xông vào, nhét tiền lẻ vào hộp thu phí. Cậu ta cũng đội mũ, động tác cũng rất giống. Hết thấy tựa như một màn kịch chiếu lại, chỉ đáng tiếc là cậu ta không phải là hắn nữa.

Già thì chịu vậy!

Lúc này một nhân viên phục vụ gõ cửa, đặt xuống hai ly nước chanh, dùng giọng rất chuyên nghiệp nói: “Phí thuê bao phòng một giờ hai mươi tám đồng, thời gian thuê tối thiểu 2 giờ. Thức uống gọi riêng, xin thanh toán hoá đơn trước.”

Hắn bước tới, rút một tờ tiền màu hồng từ túi quần phía sau, nhét vào trong tay nhân viên phục vụ: “Nếu tiền không đủ thì hẵng tới làm phiền.”

Cửa được đóng lại, nhân viên phục vụ rất hiểu ý, bỏ đi.

Tôi ngồi trên ghế sofa, trái tim vừa khôi phục sau một trận đấu đá lại bắt đầu điên cuồng đập thình thịch bởi bốn chữ “phí thuê bao phòng.” Tôi đã trở thành một đứa trẻ hư hỏng, đây là điều không chối cãi vào đâu được. Để che dấu sự bất an trong lòng, tôi cầm nước lên, uống một ngụm hết hơn nửa ly.

“Đánh đủ chưa?” Hắn ngồi xuống cạnh tôi, gác một chân lên bàn trà, bảo tôi, “Nếu mà đánh đủ rồi, thì bây giờ chúng ta có thể tới màn sau.”

“Trông anh giống như luôn canh sẵn ngoài cửa, làm sao anh biết em sẽ tới?” Tôi hỏi hắn.

“Cầu may thôi.” Hắn thờ dãi đáp. Một con người ngang ngược như hắn mà có thể nói một câu xuống nước như vậy, làm cho trong lòng tôi cảm thấy như đang ngậm ô mai, chua cũng không hẳn, ngọt cũng không vừa.

“Hạ Hoa cứ không cho anh đi gặp em.” Hắn nói, “Còn bắt anh thề độc.”

“Anh thề rồi à?” Tôi hỏi.

Hắn hồ hững nói: “Thề chứ, ‘nếu không ra cửa bị xe đụng chết, ăn com bị nghẹn chết, trời mưa bị sét đánh chết, chơi gái bị người ta.....’ “Nói đến đây hắn im bặt, liếc tôi nói, “Thôi, em là trẻ vị thành niên, không nói mấy thứ này với em”

“Vậy sao anh còn dám đi gặp em?”

Hắn lườm tôi một cái, nói: “Hôm nay là em tới gặp anh được không hả?”

“Vô lại.” Tôi nói.

“Vậy em thích vô lại hay là em thích ma cà bông đây?” Hắn hỏi một cách không biết xấu hổ.

“Ai cơ?”

“Cái tên gián điệp con suốt ngày bám theo sau đít em đó, sao, anh gọi nó là ma cà bông em có ý kiến à?”

“Thế chị Tinh Tinh của anh thì sao?”

Hắn phang lại tôi câu khác, “Lẽ nào hắn cam lòng để yên cho em quay về với anh sao?”

Sở trường của hắn chính là cái kiểu không biết xấu hổ này, loại người như hắn có muốn dạy cho một bài học cũng không xong. Tôi đặt ly nước xuống, ngồi tránh xa hắn ra. Hắn lập tức nhích qua theo. Tôi tiếp tục lui ra sau, hắn tiếp tục lui theo. Trong căn phòng bao bé tẹo này chỉ có hai chiếc ghế sofa, còn nhích nữa chỉ có nước rót xuống đất. Hắn đã đoán chắc như vậy, đắc ý vỗ vỗ đùi, nói: “Mã Tiểu Trác, qua ngồi đây với anh.”

Tương tượng của hắn thật tốt đẹp. Tôi cầm ly nước chanh nhân viên phục vụ vừa bung vào khi nãy, đổ thẳng lên đùi trái mà hắn vừa giờ ra, sau đó phối hợp với lời thoại, “Đáng tiếc không phải nước nóng”

Mã Trác tôi xưa giờ không chịu thiệt, càng không định dễ dàng tha thứ cho hắn. Ly nước này dành cho cô tình nhân phú bà của hắn.

Đúng là hắn không ngờ tôi sẽ làm như vậy, nhìn chiếc quần ướt nhẹp của mình nói một cách bội phục: “Chiều này ác thật, người khác sẽ tưởng là anh đáի dầm đây.”

Tôi ngoảnh đầu đi, không thèm để ý đến hắn, đồng thời bắt đầu chậm rãi uống nửa ly nước chanh còn lại, vì muốn kéo dài thời gian, một một ngụm hầu như chỉ nhấp nhấp.

Hắn lại giờ trò cũ ra, nói: “Anh đếm 1, 2, 3, em không quay đầu lại anh cũng xuất độc chiêu đó nha!”

Tôi mới không cho hắn cơ hội, lập tức quay ngoắt lại nhìn hắn. Hắn không ngờ tôi còn ứng chiêu độc vậy, nhất thời ngẩn ra không biết làm sao để đối phó với tôi, nghĩ một hồi lâu, mới đặt tay lên vai rồi ôm lấy tôi, nói một câu sến súa khiến người ta nổi một đồng da gà: “Ông đây không ngày nào không nghĩ đến em.”

Cuối cùng thì tôi bị lời ngon tiếng ngọt của hắn tạm thời thuần hoá, không chống cự nữa. Lúc ngẩng đầu lên từ trong vòng tay của hắn thì nhìn ngay thấy dấu răng ở cổ hắn. Cổ của hắn không tính là tinh tế, gân xanh thô và lộ rõ, cho nên dấu răng nhỏ của tôi để lại những vết sâu, tựa như rất nhiều đốt muỗi cắn, nằm quanh yết hầu của hắn. Có dấu còn sâu gần 2mm. Chỗ bị răng nanh cắn đã thâm tím, máu như sắp rỉ ra, nhìn như hình xăm

Tôi nhìn thấy sự trả thù của mình, cũng nhìn thấy tình yêu của mình.

Chỉ là, không biết hắn có hiểu không?

Khi ấy, tôi nào biết tình yêu vạn kiếp bất phục là cái gì. Nhưng tôi như đã linh cảm được hết thấy những yêu thương hận thù giữa chúng tôi sau này, sẽ thấm thiết hơn giây phút ấy rất nhiều. Cho nên, tôi rút đầu, không dám nhìn những vết thương ấy nữa.

Buổi chiều hôm đó, tôi tắt di động, chạy ra ngoài, dùng điện thoại công cộng gọi cho A Nam, nói với ông là tôi đi xem phim với Nhan Dự Dự, cho nên sẽ về nhà muộn. Đây đã không phải là lần đầu tôi nói dối nữa, nhưng vẫn ngượng mồm một cách lạ thường, ấp úng nửa ngày mới nói xong một câu. May sao ông đang bận, hình như không để ý lắm. Quan trọng hơn nữa là, ông nói với tôi ông cũng vừa bận có công chuyện tối hôm đó, cũng sẽ không về nhà dùng cơm, khiến cho tôi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc về lại căn phòng bao nhỏ xíu, tôi nghe thấy hắn đang gọi điện thoại, không biết nói chuyện với ai, giọng điệu không vui. Thấy tôi bước vào, hắn tắt máy, nhét vào túi sau của quần jeans, bảo tôi: “Tối nay mời em ăn món cơm ếch nấu ớt trừ danh của ‘Quên Đi.’”

“Được.” Tôi nói.

“Chúng ta gọi chút rượu ăn mừng nhé?”

Tôi nói: “Em ngàn chén không say, không dùng được.”

“Được thôi,” Hắn không kiên trì, cũng không khiêu chiến với lời nói huyênh hoang của tôi, chỉ bảo, “Thiếu nhi không uống, anh uống!”

Không biết có phải do đặc biệt vui vẻ, đêm ấy hắn thực sự uống say. Quá nửa tuần rượu, hắn đứng lên, kéo tôi đi xăm xăm ra ngoài, đi từ gian phòng bao nhỏ xíu kia ra đến giữa đại sảnh ồn ào huyền ảo. Lúc đó đã hơn tám giờ tối, ban nhạc trên sân khấu bắt đầu biểu diễn, một cô ca sĩ vừa hát xong một ca khúc, âm nhạc tạm ngưng, tai tôi vẫn ong ong lên một cách khó chịu. Hắn bảo tôi đứng đó đợi, chạy lên nói chuyện với ban nhạc.

Không lâu sau, hắn bước ra giữa sân khấu, giọng ngà ngà, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi lên sân khấu, muốn hát một bài hát tặng cho bạn gái của tôi — Mã Tiểu Trác.”

Nói đoạn, ánh mắt của hắn nhìn về phía tôi, trong ánh mắt đó, là lửa thiêu. Tôi bất giác che mắt mình lại, lùi về phía sau đám người. Đèn đóm xung quanh rất mờ, tôi nấp sau lưng một tên béo, mới cảm thấy bớt căng thẳng, nhưng vẫn có thể nghe tiếng trống ngực mình rất rõ ràng. Lúc đó hắn đã bắt đầu cất tiếng hát, tên béo đứng trước mặt tôi rất nhanh chóng hiểu ra tôi chính là “nữ chính” trong bài hát ấy, lại còn cùng với một tên bạn của hắn ta, bắt đầu nâng tôi cao lên, giống như đang có một chiếc bục nâng tôi dần dần lên cao chót vót, để cho tôi không sao lẩn tránh ánh mắt như mũi tên của hắn đang bắn về phía tôi.

Hắn đang hát đến đoạn cao trào, giọng hát tuy không hay, nhưng gào rống nhiệt liệt, tôi nghe ra tiếng bễ từ cổ họng và vẻ cuồng si:

Đã có ai nói cho em nghe anh rất yêu em?

Nhật ký của em đã có ai từng khóc?

Đã có ai nói em hay anh rất bận lòng?

Bận lòng vì khoảng cách giữa thành phố đôi ta.....

Tôi 16 tuổi đầu, cuộc sống dường như ngày càng thêm điên đảo.

Tôi cứ thế mà bị 2 tên con trai lạ hoặc nâng cao lên, bồng rồi đứng giữa sảnh của quán rượu, hai tay úp lên mũi, liều mạng nhắm nhin, mới không để cho nước mắt rơi.

Giọng ca của hắn vẫn tiếp tục, tôi phải nấn nì thì đám người lạ đó cuối cùng mới thả tôi xuống. Bọn họ còn không quên chúc phúc cho tôi: “Em là một cô gái thật hạnh phúc.” Tôi cười, đang còn suy nghĩ xem lúc hắn đi xuống thì tôi nên khen hắn hay là trêu hắn, sau lưng tôi chợt vang lên một giọng nữ. “Hắn cứ như một tên hề ấy nhỉ?”

Tôi ngoái đầu, trông thấy người phụ nữ đã gặp ở Hoa Tinh tên là Tinh Tinh kia.

Đúng lúc này, giọng hát trên sân khấu bỗng im bật, chỉ thấy hắn nhảy xuống, chạy như bay đến bên tôi, kéo tôi nói: “Đi.”

“Đợi chút.” Cô gái kia giờ tay cản hắn lại, nói, “Đi theo em, chuyện tối nay em sẽ bỏ qua.”

Hắn hoàn toàn lơ cô ta, kéo tôi đi mất. Chúng tôi ra đến bên ngoài quán rượu, cô gái kia vẫn bám theo, cách nơi chúng tôi đứng 1m, cô ta la lên với hắn: “Anh đừng hối hận đấy!”

Mặc dù hắn vẫn luôn nắm chặt lấy tay tôi từ đầu tới cuối, nhưng màn kịch xen ngang này khiến cho tôi đâm ra lúng túng. Nước mắt vì cảm động của tôi vẫn còn rưng rưng, ai ngờ giữa đường lại xông ra một kẻ muốn giết người phá bình, cho nên khỏi cần nghĩ cũng có thể đoán được bộ dạng khi đó của tôi trông ngớ ngẩn đến độ nào. Tôi ngoái đầu ngậy ngó nhìn cô ta, hắn kéo mạnh tôi một cái, nói: “Đi mau, nhìn cái gì mà nhìn!”

Nào phải “đi” là đã đủ. Thái độ của hắn rõ ràng là muốn chạy thực mạng, vừa đi vài bước hắn đã bẻ xóc tôi lên, vắt ngang vai rồi chạy băng qua đường. Mới đầu tôi tưởng hắn đang nổi điên, nhưng rất nhanh, tôi hiểu ra hắn đang nghiêm túc. Xưa giờ tôi chưa từng phải chạy để giữ lấy mạng, nên bị dọa không ít, không thốt nên lời, người mềm nhũn, cánh tay không kiểm soát được cứ văng qua văng lại, tầm nhìn chỉ thấy được cặp chân hắn đang sai bước như bay. Tôi có thể nghe được tiếng rồ máy xe gầm rú ở phía sau, thế là tôi nghênh cổ lên ngó, động tác này rất gian nan, cộng thêm với máu trên não tôi nãy giờ bị chảy ngược, nhưng tôi vẫn nhìn thấy rất rõ — ánh đèn pha chói lòe chiếu xuyên qua mắt tôi, một chiếc xe Mini Cooper đỏ rực như một con bò đực điên cuồng lao về phía chúng tôi. Hắn không ngoái đầu lại, nhưng chân nhanh nhẹn búng cao lên một phát. Tôi nhìn xuống, trông thấy chúng tôi đã đứng trên một bồn hoa.

Chiếc xe tông thẳng vào một thân cây kế bên bồn hoa, hết hai phần ba lá trên cây bị cú chấn động làm rụng đầy đất.

Tôi còn chưa kịp chấn tỉnh, văng đầu hoa mắt.

“Mẹ kiếp!” Hắn mắng, sau đó vội buông tôi ra, tôi khó khăn lắm mới đứng vững được, hắn đã nhảy xuống khỏi bồn hoa, chạy đến bên cạnh chiếc xe, mở cửa xe, nắm lấy tóc của cô gái đã bị cú tông xe làm cho ngã ngốc, kéo cô ta xuống khỏi xe, xáng cho cô ta hai cái bạt tai.

Hết thấy những điều này được hắn làm vô cùng lưu loát, tôi nhìn đến sững sờ.

Sau đó, hắn buông cô ta ra, trở về bên tôi, kéo tay tôi nói: “Đi thôi.”

Nghĩ đến Vu An Đoá, lại nghĩ đến cô gái tên Tinh Tinh này, coi bộ hắn đúng là có bản lĩnh khiến cho phụ nữ vì hắn mà điên.

Đương nhiên hy vọng là tôi không phải một trong số đó.

Nếu muốn sống sót, chiến thắng hắn, đối với tôi mà nói, là điều bắt buộc.

Bài hát “Đã có ai nói cho em biết” của Trần Sở Sinh

khi xe lửa tiến vào thành phố xa lạ này

những ánh đèn neon xưa nay chưa từng thấy

anh mở bức thư em đưa đến tiễn anh

bỗng cảm thấy nhớ em vô tận

thành phố không biết ngày đêm mùa đông không thấy tuyết

anh nghe có người reo mừng có kẻ khóc than

đã sớm quen với bóng đêm đầy cảm muội*

nhưng vẫn không có cách nào quên được bóng hình em

đã có ai nói cho em nghe anh rất yêu em?

nhật ký của em đã có ai từng khóc?

đã có ai nói em hay anh rất bận lòng?

bận lòng vì khoảng cách giữa thành phố đôi ta....

*cảm dỗ ám muội

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 25

Mùa thu ấy khi lớp 11 khai giảng, tôi cứ như còn chưa tỉnh ngủ.

Buổi sáng, tôi luôn chập chờn trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, đến chiều, cả người coi như tỉnh táo hơn được đôi chút, đợi đến đêm về, trái tim mới chân chính bùng lên sức sống.

Bởi vì lúc ấy, tôi có thể tha hồ gửi tin nhắn cho hắn, không cần phải giống như ban ngày trong giờ học, cứ luôn phải để nắp di động mở, đặt trong một chiếc túi nhỏ xiu kẹp vào giữa hai chiếc bàn học, ánh sáng của cả một ngày tựa như chỉ dừng lại trên chiếc màn ảnh màu đen ấy, không lúc nào không ngừng hy vọng nó sẽ chớp sáng lên.

Trước lúc ký túc xá tắt đèn còn có thể trốn ngoài ban công, làm bộ như đang ôn từ vựng tiếng Anh, lén lút gọi điện thoại cho hắn. Nếu chẳng may có ai tới, sẽ lớn tiếng nói vài câu vu vơ không ăn nhập, rồi sau đó vội vàng cúp máy.

Trong Thiên Trung, thật ra có rất nhiều nữ sinh ôm trong lòng một bí mật giống như tôi. Phần lớn thời gian, đôi mắt của bọn họ luôn sáng rực, bước đi lảng lảng. Dẫu cho có phải đau khổ, bản thân nó cũng là một loại hưởng thụ. Do thành tích tốt và tính tình ít nói, cho nên coi như tôi thuộc loại che dấu khá nhất trong bọn họ, ngay cả đến một Tiêu Triết luôn quan tâm đến tôi cũng tạm thời chưa mò ra được chút manh mối.

Chỉ có bản thân tôi biết, tôi đã bắt đầu trở nên không giống như xưa, trong người tựa như có một tổ chất nào đó đang sinh sôi mãnh liệt, thúc đẩy tôi dần dần trở thành một con người mới, cho đến khi con người cũ của tôi hoàn toàn bị nuốt chửng. Hết thấy những điều này khiến cho tôi có một ảo giác mỗi ngày đều đang thay đổi sắc thái, khiến cho tôi có khát vọng háo hức muốn trải nghiệm chúng.

Cuối tuần, trời trở lạnh. Sau khi tan học, tôi chạy về ký túc xá gom đồ xong xuôi, vội vã chạy ra khỏi trường. Lúc chạy tới trước cổng trường, tôi cố ý ngoái đầu lại nhìn một lượt, không thấy Tiêu Triết. Gần đây, động tác này đã trở thành thói quen của tôi, hắn thường cười tôi vì chuyện này, nói là tôi đã sinh lắm thời đại, tư cách quá chuẩn để làm một cô bé liên lạc. Tôi dùng tốc độ chạy 100m nước rút phóng về phía “Quên Đi.” Mãi cho tới khi trông thấy hắn đang đứng dựa lưng vào cái cây đã từng bị con ngựa sắt đâm sầm vào, miệng ngậm hồ điều thuốc lá, mỉm cười với tôi.

Tôi chạy tới, lấy điều thuốc trên miệng hắn xuống, dụi tắt cho hắn.

Sau đó hắn đi về phía trước, rồi tôi bước theo sau.

Phần lớn số lần, hắn sẽ không dắt tôi vào “Quên Đi.” Nhưng tôi cũng không quan tâm hắn dắt tôi đi đâu, miễn sao gặp được nhau, dù là không nói với nhau một câu, chỉ lững thững đi theo hắn qua vài con phố, thế cũng đủ là một hạnh phúc lớn lao tột cùng rồi.

Khác với những cặp “tình nhân ngầm” của Thiên Trung, cơ hội để tôi và hắn gặp nhau không nhiều, tôi đa cũng chỉ là hai lần một tuần. Trừ cuối tuần, chúng tôi thường chọn chiều thứ Tư, hoặc trưa thứ Sáu để gặp mặt, địa điểm cụ thể đều là dùng tin nhắn hoặc điện thoại xác định. Có khi hắn rõ ràng đã xác định địa điểm rồi, tôi hồi lại chớp nhoáng đôi chỗ, báo hại tôi phải thay đổi sách lược.

Không phải lần nào cũng tìm được cơ để chuẩn ra khỏi trường, cho nên có đôi khi, hắn sẽ lén lút lên vào trong trường. Hắn sẽ mặc bộ đồng phục không biết lấy từ đâu ra, chúng tôi luôn gặp nhau trong tiệm tạp hoá nho nhỏ kế bên cổng trường, lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó lảng vảng ở khu hòn non bộ ở phía sau trường một hồi, hoặc chạy tới sân khấu Hoa Lôi cãi nhau một trận ra trò, rồi lại nghe hắn đồ ngon đồ ngọt, ví dụ như —— anh lật hết Thiên Trung lên cũng không tìm ra được một nữ sinh nào diễm lệ hơn Mã Tiểu Trắc.

Tôi thì lúc nào chả mặc một bộ đồng phục xám xịt, giày thể thao cũ rích, lưng đeo cặp đen thui. Tóc đã dài ra, tôi cũng chưa có thời gian đi tỉa bớt. Nhưng hắn khen tôi đẹp, tôi liền cảm thấy mình trở nên đặc biệt hơn một chút. Hôm đó hắn mang đến cho tôi một món quà đặc biệt, một đôi bao tay len màu đỏ (1)

(1) Bao tay len gồm có 1 ngón cái và một bọc dành chung cho 4 ngón còn lại, nhìn giống bao tay của em bé. (mittens)

“Nhắc thấy nó trên phố, cảm thấy rất hợp với em, thành thử mua về.” Hắn nói, “Trời trở lạnh rồi, em sẽ cần đến nó.”

Tôi nhận lấy, tai nghe tiếng chuông của tiết tự tập từ xa vọng lại.

“Đi đi.” Hắn nói, “Cuối tuần này dắt em đi chơi chỗ này hay lắm.”

“Đừng phung phí tiền.” Tôi cầm đôi bao tay, cúi đầu nói.

Hắn đập vào sau đầu tôi một cái, làm tôi đau cả đầu, sau đó hắn nói một câu khiến cho tôi cảm thấy đặc biệt bất an, hắn nói: “Yên tâm đi, không phải là ăn cắp đâu.”

Tôi muốn bịt miệng hắn lại, nói với hắn tôi thật sự không phải có ý đó. Nhưng hắn đã quay đi, sai bước xa dần. Tôi không nắm được là hắn có giận tôi hay không. Trải qua một quãng thời gian dài như vậy, thật ra đối với tính tình mưa nắng bất thường của hắn tôi hoàn toàn chưa hiểu rõ như lòng bàn tay được.

Tôi mang đôi bao tay màu đỏ đó vào, chạy tới lớp, Tiêu Triết tặng cho tôi một cái bao bằng nhựa trong hình dáng bông hoa, cười hi hi nói: “Thử phát minh mới của tớ xem sao, túi nước nóng không cần sạc pin, xem có dùng tiện hay không, tớ định đi đăng ký bằng sáng chế, sau đó giao cho Nhan Dự Dự bán.”

“Cảm ơn.” Tôi nói.

Cậu ta nhắc nhở tôi: “Tháo bao tay ra đi, mang vào rồi sao mà thử?”

“À.” Tôi nói.

“Cậu đang có tâm sự?” Cậu ta hỏi tôi.

“Không.” Tôi vội vàng cười cười nói, “Trưa nay ngủ không đủ, hơi mệt.”

Hôm đó sau khi chúng tôi tạm biệt nhau, mãi đến đêm, hắn cũng không gửi tin nhắn cho tôi. Tôi lo là máy của hắn bị hết pin, tranh thủ giữa hai tiết học gọi điện thoại đến thăm dò, phát hiện máy của hắn vẫn bật. Tôi gửi một tin nhắn hỏi hắn đang làm gì, hắn không trả lời. Lòng tự tôn của con trai quả thực là một trò rất quái đản, chỉ hơi sênh một chút thôi, liền nát bét.

Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội gọi thêm cú điện thoại nữa cho hắn, hắn đã tắt di động.

Tôi không có cách nào đoán được hắn đang ở đâu, đang ở với ai, đang làm gì, lúc lòng dạ xoắn xuyết, lần đầu tiên tôi nghiêm trọng cảm nhận được sự buồn bực cùng với cảm giác thiếu an toàn mà cuộc tình này đem đến cho tôi.

Thứ Sáu cuối cùng mới gọi được cho hắn, hắn nói với tôi đêm ấy hắn bận, hẹn với tôi ba giờ chiều thứ Bảy tới trường dạy nghề. Tôi không nhận được, hỏi hắn: “Anh bận gì cơ chứ?”

Hắn cười, nói: “Bắt đầu muốn quản lý anh rồi?”

“Đúng vậy.” Tôi nói như đang giỡn. Khó khăn lắm hai đứa mới đợi được tới cuối tuần, tôi vẫn nghĩ không ra, có việc gì quan trọng hơn đi gặp tôi hôm ấy chứ.

“Mai gặp rồi nói sau đi.” Hắn hình như thực sự rất bận, nhanh chóng cúp điện thoại.

Tối thứ Sáu ấy, A Nam vắng nhà, lòng tôi đầy khúc mắc trải qua nó một mình. Nhưng tôi vẫn bám lấy lòng kiêu ngạo của bản thân, không gọi điện thoại cho hắn nữa. Lúc chuông cửa vang lên, tôi tưởng A Nam đã về, mở cửa ra rồi mới phát hiện lại là Tiểu Triết, trong tay cậu ta ôm một đồng hồ tạp nham, tự mình xăm xăm chen qua cửa tiền vào, nói: “Bạn Mã Trác, tớ đến thương lượng với cậu một chút, chỉ cần cái tiền một chút nữa thôi, thì túi nước nóng của tớ có thể giữ nhiệt tới 48 tiếng đồng hồ lận!”

Nhưng mà, chuyện này, sao cậu ta không đi tìm Nhan Dự Dự?

Lẽ nào cậu ta thực sự không hiểu rằng tám giờ tối đi xông vào nhà một nữ sinh, là một hành động rất bất lịch sự sao? Huống chi lúc này chỉ có một mình tôi ở nhà!

“Hê hê!” Cậu ta vút bao đồ nghề xuống ghế sofa nhà tôi, xoa xoa tay nói, “Tớ có linh tính, tớ nay nhất định sẽ thành công!”

Tôi thờ ơ hỏi: “Cậu định làm thí nghiệm ở trong nhà tớ?”

“Nghiên cứu chung với cậu!” Cậu ta nói.

“Nhưng mà, tớ muốn đi ngủ rồi.” Tôi uyển chuyển ngỏ ý đuổi khách.

“Hả?” Cậu ta nhìn chiếc đồng hồ lớn treo trên tường, “Cậu đi ngủ sớm vậy sao?”

“Tớ mệt.”

“Ồ.” Cậu ta lại xốc đồng hồ nằm trên ghế sofa lên, ôm trong lòng, nói, “Vậy tớ về trường nghiên cứu đây, có tin tức gì sẽ báo cho cậu hay trước tiên nhé.”

Tôi tiễn cậu ta ra cửa, cậu ta bất chợt ngoái đầu lại nói với tôi: “Mã Trác, xin lỗi cậu.”

Tôi không hiểu cậu ta đang nói gì. Cậu ta vội giải thích: “Mấy bữa nay tớ thấy cậu hơi lơ đãng, tưởng là cậu xảy ra chuyện gì, tớ đứng ra không nên nghi ngờ cậu, thực xin lỗi!”

Nói xong câu đó, cậu ta như tháo chạy xuống dưới lầu.

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, may mắn.....

Nhưng, nghe tiếng bước chân của cậu ta khuất dần dưới lầu, lần đầu tiên tôi không cảm thấy chán ghét sự cố ý dằn xép do quan tâm thái quá của cậu ta. Ít ra, buổi tối cuối tuần cô đơn này, được ai đó nhớ đến, cũng coi như không tệ đi.

Đêm đó tôi mất ngủ, lúc A Nam về đến nhà, chắc cũng phải là một giờ sáng, tôi vẫn còn đang lật qua lật lại trong chăn, nghe thấy ông đang nói chuyện trên điện thoại với ai đó: “Về tới rồi, em cũng mau mau đi ngủ đi. Đêm nay lạnh, nhớ đóng kỹ cửa sổ.”

Giọng điệu nghe vô cùng âu yếm.

Coi bộ tình yêu của ông, cũng oanh oanh liệt liệt không kém gì của tôi.

Dưới tầng hầm của dãy lầu xập xệ khu khoa học kỹ thuật trong trường dạy nghề, có một cánh cửa rất bí mật, mà hắn lại có chìa khoá để vào. Sân trường dạy nghề vào thứ Bảy vắng tanh vắng ngắt, từ rõ xa đã thấy hắn đứng ở chỗ sân vận động, đợi lúc tôi tới gần, hắn cố tỏ vẻ thần bí lấy ra một

chiếc khăn màu đỏ, nói là muốn bịt mắt tôi lại, đưa tôi tới một chỗ rất hay ho. Lúc mở chiếc khăn ra, tôi mới phát hiện thì ra nó là một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, không biết hắt lấy đâu ra mấy thứ kỳ quái này. Hắt bịt mắt tôi lại, nắm tay tôi dắt đi về phía trước, đi mãi, lâu thật lâu sau, mới tháo khăn trên mặt của tôi ra. Tôi mở mắt, trước mặt tôi là một bãi đất rất rộng, khắp nơi toàn là những cột trụ màu trắng, giữa những cây cột, là những bóng đèn điện thấp lè tè màu vàng, chiếu lên những bức tường trắng khiến chúng nhuốm màu đồng cũ kỹ. Hắt đứng sau lưng tôi, bóng hắt trên mặt đất biến thành một dải rõ dài. Những thứ trước mặt trông rất không chân thật, hắt khẽ hỏi sau lưng tôi: “Thế nào, có phải em thích kiểu không gian như vậy không?”

“Đây là đâu?” Tôi ngạc nhiên hỏi hắt.

“Tầng hầm của khoa khoa học kỹ thuật. Vốn là định xây thành hầm đậu xe, sau đó bỏ ngang.” Hắt nói, “Người anh em của anh khám phá ra đấy, nhưng nó đã chia tay với bạn gái của nó rồi, để lại cho anh dùng. Chỗ này thường không có ai tới, cuối tuần lại càng không.”

Ở bên hắt, lén lút vụng trộm đến quen rồi, bất kể ở nơi nào, tôi luôn phải ngó dáo dác tứ phía, nín thở rón rén sợ xảy ra sơ sót gì, ở chốn công cộng thì phải làm ra vẻ không quen biết nhau. Bỗng dưng có một không gian riêng như vậy, khiến tôi mừng rỡ.

“Em la lên một tiếng đi.” Hắt nói, “La to lên!”

Tôi bịt tai mình lại, la thật lớn “A A A.” Tôi nghe thấy tiếng của tôi vang dội bốn bề. Lạnh lạnh, đình tai, nhưng không có bất cứ một ai để có ý kiến gì với chúng cả. Trước mặt tôi, chỉ có mình hắt đang mỉm cười.

“Sang năm anh tốt nghiệp khỏi đây rồi.” Hắt nói, “Anh phải ra ngoài kiếm tiền, rồi mới quay về cưới em, liệu em có nhớ anh không?”

“Không cho anh đi.” Tôi nói.

“Vi sao? Anh muốn kiếm thật nhiều tiền, cho em một mái nhà thực thụ.”

“Dù sao thì cũng không cho đi.” Tôi nói.

“Đồ bám như đĩa.” Hắt mắng tôi.

“Đĩa thì đĩa.” Tôi nói.

Chả biết là có phải vì những bức tường dày này đã khiến cho thời gian trôi chậm lại đến không cảm giác được, hay là bởi vì xung quanh toàn một màu trắng xóa không phân biệt được ngày và đêm, lần đó chúng tôi cứ ở mãi cho đến 7 giờ tối, thời gian cũng tựa như một chiếc lông vũ, thoáng phớt qua trên da, chưa kịp cảm nhận kỹ đã đến lúc phải tạm biệt.

Nhưng mà, cuối cùng có một không gian riêng cho hai người, thật tốt quá.

Tôi biết rất rõ trong lòng, nơi đây không phải là tiên cảnh, mà là một thiên đường sa ngã.

Từ đó về sau, nơi ấy chỉ thuộc về hai chúng tôi. Hắt luôn xách theo một chiếc ba lô, trong ba lô có một chiếc áo t-shirt cũ cực lớn, lúc tới nơi gặp được nhau rồi, liền nhanh chóng phủ nó lên một lớp báo đã được trải ra dưới đất, móc ra cơm trưa của chúng tôi, ngồi ăn dưới đất. Có lần, hắt bảo tôi nằm xuống.

“Làm gì?” Chiếc áo T-shirt màu xám đỏ đầy những vết loang lổ không rõ lai lịch, tôi lấy ngón tay quệt qua, là dầu nhờn dơ bẩn.

“Em nói xem?” Hắt nói một cách mặt kiêu nhẵn, điều thuốc ngậm bên khoé mép đã cháy hết một nửa, tro thuốc rơi lất phất như bông tuyết.

“Đừng có hòng.” Tôi lạnh lùng đẩy hắt ra, hắt không phục, nắm lấy hai vai của tôi, tôi hất mạnh ra. Hắt lại cười rất vui vẻ, lấy điều thuốc ra, ho mạnh một tiếng, nói: “Kêu em ngồi xuống, để anh mát xa cho em đó mà.”

“Mát xa gì?” Tôi không hiểu.

“Mẹ, nghe tiếng Anh không hiểu à?” Vừa nói hắt vừa ra sức gỡ phẳng giày của tôi ra. Tôi ngồi bệt xuống trên chiếc áo t-shirt đỏ, mặt đỏ bừng. Hắt nắn bóp gót chân của tôi, rồi còn đưa lên mũi ra sức hít hà, tôi hét lên một tiếng, rút chân lại. Nhưng hắt dùng sức tóm gót của tôi, dùng sức rất mạnh, tôi đâm lo là xương mình đã bị bóp gãy mất một đoạn. Hắt cười, nói: “Đừng sợ, sắp làm rồi.”

Nói xong, hắt dùng một tay nắm lấy gót chân tôi, tay kia ấn dưới lòng bàn chân, lực đạo vừa đủ, lúc đó tôi mới hiểu ra, thì ra hắt nói chữ Massage, ý là tẩm quất.

“Để chịu không?” Hắt hỏi, tôi vừa định tỏ ý tán thành, hắt lại gãi nhẹ dưới lòng bàn chân tôi, cả người tôi run bắn lên, hắt cười ha ha rất đắc ý.

“Đứng đầu Thiên Trung, mà nghe không hiểu chữ mát xa.” Hắt lắc đầu.

Tôi cố ý hỏi: “Anh đã mát xa cho bao nhiêu cô gái rồi?”

“Rất nhiều rất nhiều, nhiều đếm không xuể.” Hắt nói.

“Đêm hôm qua, có phải đi mát xa cho ai đó?”

“Không sai!” Hấn gạt đầu thật mạnh.

Tôi lập tức mắc bẫy, vùng vằng rút chân về, vừa rút vừa la: “Buông em ra!”

Hấn tăng thêm sức, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chẳng qua — em là người duy nhất anh không lấy tiền, mà cũng có thể là người duy nhất không đòi thêm phục vụ nào khác ngoài mát xa ra. Nhưng mà ai biết được em đang nghĩ gì trong bụng?”

Không biết xấu hổ.

Tôi làm bộ khóc, cuối cùng hấn mới buông chân tôi ra, rồi lại ôm ghì tôi trong lồng ngực rộng của hấn, lấy ngón tay vuốt nhẹ những sợi tóc trên đầu tôi, nói: “Mã Tiểu Trác, phải nghe lời, biết không? Nếu nghe lời, thì lần sau anh sẽ chải tóc cho em”

Lần sau đó, hấn thật sự mang tới một chiếc lược bạc gãy răng nhìn như đồ cổ, rất cũ kỹ, còn thiếu 3 cái răng lược. Hấn còn trình trọng nói, đây là món quà bà của Hạ Hoa tặng cho chị ấy, hấn phải thừa dịp chị ấy đi vắng, lén lút lấy mang tới đây, là bảo vật trong nhà của Hạ Hoa. Hấn thất cho tôi 3 biếm tóc, trong một buổi trưa mà hấn tạo cho tôi vô số kiểu tóc, từ cột đuôi ngựa cho đến kiểu tóc người dân tộc Ngõ Duy Nhĩ, từ kiểu tóc cổ điển cho đến dễ rũ rượi như Cher, hấn nghịch tóc tôi không biết mệt.

“Sao cái gì anh cũng biết vậy?” Tôi nhìn bản thân biến đổi trong gương, nhìn đầu khi hấn mạnh tay giựt kéo đầu tóc, hỏi hấn.

“Đây chưa tính là gì.” Hấn trả lời với một vẻ ta đây rất ngầu, “Anh còn biết nấu Mãn Hán Toàn Tịch (2).”

(2) Một bữa ăn đặc sắc tập hợp các món ngon của Hán Tộc và Mãn Tộc.

Cứ như thế, mỗi lần gặp nhau, chúng tôi đều có việc gì đó để làm, nếu là buổi trưa, hấn sẽ mang thức ăn ngon tới, còn mang theo một chai rượu Nhị Oa Đầu. Có khi, chúng tôi chả làm gì cả, chỉ dựa vào nhau, tôi neho mắt nhìn hấn hút thuốc, nhìn những dải khói thay đổi hình dạng dưới ánh đèn vàng ấm đậm, ngỡ như mình không phải đang ở trong nhân thế. Đôi khi tôi sẽ uống vài ngụm rượu, uống xong hấn cứ nhìn tôi hỏi: “Say chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy tiếp nhé?”

Tôi lại uống nữa, vẫn không say.

Đấy trở thành một trò chơi nho nhỏ giữa hai chúng tôi, mỗi lần như vậy, hấn luôn nhướn mày rõ cao nói với tôi: “Mã Trác, em có một tuyệt chiêu như vậy, không lộ diện trong giang hồ, thật vô cùng đáng tiếc!”

Có đôi khi, chúng tôi lần lữa, mãi cho đến khi sắp vào học tới nơi, tôi mới vội lên ra ngoài lại. Chỉ là, mỗi lần khi tôi rời đi, hấn sẽ luôn đặt tay lên sau cổ tôi, kéo tôi quay trở lại, sau đó hôn tôi thật sâu thêm một lần nữa. Đó là một nụ hôn khiến cho tôi không sao đứng vững được, cũng không sao nói nên lời tạm biệt. Mỗi lần nó kết thúc, đối với tôi mà nói, giống như một khoảnh khắc sự sống và sự chết giao hoà, không cách nào nói rõ được những cảm giác vu vơ. Cứ như vậy, mỗi một lần là một biến đổi mới, lại tựa như chưa có gì từng thay đổi. Mỗi một lần chúng tôi gặp nhau, mỗi một lời nói ngọt ngào, đều khiến cho tôi thật lòng mong đợi. Sau này, lúc bản thân tôi mở miệng nói câu “Em đi đây,” thì đã tự ý thức được nụ hôn tạm biệt quay cuồng đất trời sắp sửa ập tới, rồi lại không biết xấu hổ mà đắm chìm và vui sướng.

Nhưng mỗi lần rời khỏi nơi ấy, tôi lại tức tốc móc đồng phục từ trong cặp, thay ra, rồi nhai một viên kẹo bạc hà.

Dẫu thế, mùi vị của thuốc lá trong miệng hấn vẫn tựa như không lúc nào không phảng phất quanh người tôi, thậm chí ở trong máu của tôi, quanh quẩn, tuần hoàn.

Giờ đây nhớ lại quãng ngày ấy, tôi giống như một con vụn bị phù phép, trong lòng trống trải chỉ mang mỗi bóng hình hấn. Từ thiên đường tôi tám bước ra, ánh mặt trời luôn làm tôi chói mắt đến chảy cả nước mắt, mà tiếng trống ngực vang dội trong tim càng khiến cho tôi khó bước vững, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ ngã xuống máu me đầm đìa.

Chỉ có trời mới biết, tôi chỉ là không cảm được lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26

30 tháng 11 là ngày cuối cùng của kỳ thi kiểm tra cuối tháng. Do dự báo hôm sau sẽ có tuyết rơi, nên môn thi cuối cùng là Anh Văn bị dời đến đêm 29/11 trước đó, kỳ nghỉ cũng vì thế mà được sớm hơn một ngày.

Vụ thi môn Anh Văn buổi tối, mãi đến sau khi tan học buổi chiều, mới được thông báo, không ít bạn học la ó “mắc lôm,” tôi chỉ có thể gửi tin nhắn vào di động của hắn, báo cho hắn biết phải thủ tiêu buổi hẹn hò tối hôm đó của chúng tôi.

Nhưng máy của hắn lại ngưng hoạt động.

Tôi muốn chạy ra siêu thị mua thẻ điện thoại nạp tiền cho hắn, thế mà thẻ điện thoại cũng bị bán hết sạch.

Không thể không lấy làm lạ.

Xế chiều, khí lạnh ủa về, gió lạnh quất phần phật khắp nơi, người đi trong sân trường cũng vì thế mà thưa thớt. Lúc tôi một thân một mình bước tới phòng thi, đụng mặt Tiêu Triết. Mấy bữa nay cậu ta bị cảm mạo, mặc đồ dày cui kín mít, trông như một chú gấu nâu, lúc đang còn đeo tai nghe, vừa đi vừa dùng dùi mũi dầy đặc nghẹt cứng luyện tiếng Anh. Vừa nhìn thấy tôi, còn dùng tiếng Anh chào hỏi: “Hello Ma Zhuo, what’s new?”

Tôi thì trong lòng chỉ đang cầu mong sao hắn sẽ không phải chờ tôi quá lâu, định lơ Tiêu Triết, nhưng cuối cùng cậu ta không nhịn được nữa, gọi tôi, nói, “Mã Trác! Cấp cứu cho tờ khăn giấy lau mũi đi!”

Tôi lo lấy khăn giấy vứt cho cậu ta, thật không biết sao trên đời này có những người luôn đưa ra yêu cầu trước, rồi lại có những người luôn đợi đến lúc không thể nào không nói được nữa thì mới chịu nói ra bản thân mình đang cần gì.

Giờ thi gần kề, tôi tắt di động, lại bất ngờ nhận được một tin nhắn từ A Nam: Mai có bão tuyết, tối nay tới trường đón con về nhà, đợi ba.

Thật là đã nghèo rồi còn gặp eo.

Nguyên một buổi thi đêm đó, tôi không sao tập trung được, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, mong sao hắn bất chợt xuất hiện ở trước cửa lớp. Nhưng xui xẻo là suốt 2 tiếng đồng hồ của buổi thi, trừ bước chân chậm rãi của giám thị, không còn bất cứ người nào khác xuất hiện nữa.

Sau khi thi xong, thầy Sướng tuyên bố, những bạn học nào có điều kiện, tối nay lo về nhà trước đi để khỏi phải gặp bất tiện ngày mai khi tuyết rơi nhiều, giao thông tắc nghẽn. Tôi quyết định mạo hiểm, khoan không mở di động lên, chạy thẳng ra ngoài tìm hắn giải thích cho rõ ràng, rồi mới quay về trường đợi điện thoại của A Nam.

Nhưng mà đang khi tôi quần khăn dày kín chạy ra ngoài cổng trường, thì đã thấy chiếc xe của A Nam đỗ ở đó. A Nam hình như đang nhận điện thoại trên xe, lưng quay về phía tôi. Tôi vội kéo khăn quàng lên che kín đầu, định lách ra khỏi tầm nhìn của ông.

Thế nhưng đúng lúc ấy, đằng sau lưng vang lên một giọng nói khàn đặc đầy âm mũi rất quen thuộc, “Bạn học Mã Trác!”

Tôi tức điên, muốn làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục chạy, hắn ta lại gào lên: “Bạn học Mã Trác, tớ nhìn thấy xe của ba cậu rồi, cậu — đi — quá — lỗ — rồi!”

Tôi căm phẫn quay ngoắt đầu, muốn đập hắn ta ngã lộn. Nhưng hắn ta lại y như một con gấu nâu đầy nhiệt huyết, nhảy nhót búng người đến trước mặt tôi, khó nhọc nói với tôi: “Mã Trác, sao cậu đi lẹ thế, chẳng lẽ cậu không nhìn thấy xe của ba cậu sao?”

Còn có cụm từ nào khác có thể hình dung tâm trạng của tôi lúc này ngoài “khóc không ra nước mắt” không?

A Nam cuối cùng cũng đã phát hiện ra tôi, ông đang bước tới từ phía đằng sau Tiêu Triết, trong tay ôm một chiếc áo khoác quân đội lớn.

“Nhiệt độ xuống rồi, có lạnh không?” Ông lo lắng khoác chiếc áo lên vai tôi.

“Không lạnh ạ.” Tôi đáp, nhìn Tiêu Triết bằng đôi mắt oán hận, hắn ta hất xì một cái rồ to.

“Muộn vậy rồi cháu còn đợi xe buýt sao?” A Nam quan tâm hỏi han hắn ta, “Bằng không lên xe, chú đưa cháu về.”

“Dạ đừng đừng đừng.” Hắn ta lắc đầu lia lịa, giống như đưa hắn ta về là đòi mạng hắn ta không bằng. A Nam cảm thấy hắn ta quá khách sáo, khẳng khái tóm lấy hắn ta: “Mau lên xe đi, chú thấy cháu cũng đông công rồi, có xe đưa rước rất tiện, đàn ông con trai đừng có dè dặt như mấy bà thím vậy chứ.”

“Dạ vâng!” Không ngờ Tiêu Triết lại thoải mái đáp lời ngay lập tức, bọn họ người trước kẻ sau rảo bước về phía xe, còn chân của tôi lết chậm hơn bất cứ thứ gì. Lên tới trên xe, Tiêu Triết không chút khách sáo, ngồi chễm chệ ở vị trí phó lái, mình tôi ngồi ở hàng ghế sau.

A Nam nổ máy, de xe, lái ra khỏi khu cổng trường.

Nhưng mà, đợi chút, hình như tôi đã nhìn thấy hắn qua cửa sổ.

Hắn mặc một chiếc áo khoác da, trên mũi đeo kính bảo hộ mắt, vẻ mặt lạnh lùng.

Lúc đèn xe quét qua hắn chưa đến một giây đồng hồ, tôi xác nhận đấy chính là hắn. A Nam và Tiêu Triết chắc là không hề trông thấy, nhưng tôi đã trông thấy rất rõ ràng.

Tôi dán mặt mình lên kính cửa sổ, hình như hắn cũng có thể nhìn thấy tôi, hắn đang đứng dựa vào bức tường loang lổ kế bên cổng trường, một tay che

bật lửa đốt thuốc, ánh lửa loé lên chiếu trên chiếc kính bảo hộ trên mặt hắn, tôi không nhìn thấy được ánh mắt của hắn.

Một khắc ấy, tôi hiểu được thế nào gọi là khoảng cách xa nhất trên thế giới — không phải chân trời góc bể, mà là anh đứng trước mặt em, mà em không thể nào nói được với anh: “Hết thầy đều là hiểu lầm.”

Nhất định ngày tháng đã quánh lại như mật, chỉ lo dán dính tôi và hắn vào nhau, đến độ tôi hầu như quên mất, còn có một Tiêu Triết sờ sờ ngay bên. Mà sờ trường của tên này, chính là luôn luôn xuất hiện lúc hắn ta không nên xuất hiện nhất, mở miệng lúc hắn ta không nên mở miệng nhất, hành động lúc hắn ta không nên hành động nhất, phá hỏng hết thấy tất cả.

Sau khi A Nam mở máy sưởi trong xe lên, Tiêu Triết đưa cho tôi một túi giấy lau mũi đang dùng còn thừa lại, nói: “Bạn học Mã Trác, trả lại giấy lau mũi cho cậu.”

Nếu mà không phải vì A Nam đang ở trên xe, tôi nhất định đã quăng túi giấy đó vào mặt hắn ta, kêu hắn ta biến ngay cho khuất mắt tôi.

Lần này được nghỉ tổng cộng 3 ngày, hai ngày đầu có bão tuyết, A Nam phần lớn thời gian là ở nhà, bà tôi cũng tới, tôi vốn không có cơ hội ra khỏi cửa. Tối ngày thứ ba, cuối cùng có nắng, buổi chiều A Nam đi vắng, tôi nói dối với bà là tôi muốn về trường sớm, ôm tâm trạng thấp thỏm bất an tìm tới nhà hắn. Ba hôm nay, điện thoại của hắn luôn trong tình trạng ngưng hoạt động, tôi nạp thêm tiền điện thoại cho hắn, vẫn ngưng hoạt động.

Vì thế, tôi biết, hắn chủ động cắt máy, chứ không phải là thiếu tiền.

Tôi quyết định đi gặp hắn rồi chủ động chịu trách nhiệm với hết thầy mọi hiểu lầm. Tôi bằng lòng giải thích hết thầy mọi chuyện với hắn, chỉ cần hắn bằng lòng nghe. Sợ gặp phải Hạ Hoa, trước nay chúng tôi không hẹn nhau ở nhà hắn, nhưng lần này, tôi không còn cách nào khác.

Vừa vào đến cổng nhà hắn, tôi liền nhìn thấy chiếc Mini Cooper đang đậu chễm chệ ngay trước cổng đập vào mắt, trên mui xe còn đọng lại tuyết chưa tan, diu diu ánh lên dưới nắng hoàng hôn, hoàn toàn trong trạng thái thu trống rỗng chờ nghỉ ngơi.

Tuyết đã ngừng rơi từ đêm trước, xem ra cô ta đã có mặt ở đây cũng được khá lâu rồi.

Vậy thì tôi nên đi vào, hay là không nên đi vào đây?

Cổng nhà hắn không khoá, ánh đèn hắt ra từ bên trong như gọi mời tôi, thế là tôi bước qua cổng.

Vào đông, cảnh tượng nơi đây đã hoàn toàn khác. Không biết có phải là vì chả ai chăm sóc, sân nhà rộng mênh mông mà chẳng có lấy một chút màu xanh.

Tôi rón rén, thật ra trong lòng đang run bắn lên vì lo sợ. Tôi sợ gặp phải cảnh tôi không muốn nhìn thấy nhất, sợ rằng đang đón đợi tôi, là một sự lừa dối, càng lo sợ những gì tôi đang có trong tay, thật ra đã sớm lìa bỏ tôi. Trong buổi chiều đông ưu thương này, tôi chợt trở nên yếu đuối, thương cảm vu vơ. Đối với cảnh đời, tôi xưa nay vốn đã không ôm bao nhiêu ảo tưởng, vẫn luôn chuẩn bị đón nhận trường hợp xấu nhất. Cho nên, nói là tôi không bị dao động bởi những ấm lạnh trong đời, thì hơi đề cao tôi, tôi chỉ là không có khuynh hướng tự huỷ hoại hoặc những kết cục tốt đẹp cho bản thân mình mà thôi.

Vừa vào đến nhà, tôi đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Nhưng đến khi tôi trông thấy bọn họ, họ chỉ ngồi ngây người ra trong phòng khách, kẻ thì ôm điều khiển ngồi chơi game với một thái độ rất nhàm chán, kẻ kia thì đang ôm một cuốn tiểu thuyết ngôn tình cũ rích tả tôi đọc rất chăm chú, tôi không chỉ không cảm thấy thất vọng, mà còn thờ phào nhẹ nhõm.

Thì ra cái cô gái tên Tinh Tinh kia không nhìn già chút nào, bộ dạng lúc tẩy trang không hề khó nhìn. Cô ta thấy tôi trước, sau đó trên khuôn mặt ửng đỏ treo một nụ cười khác với bình thường. Có vẻ như cô ta đã uống không ít.

Cô ta đóng sách lại, lảo đảo lắc lư đứng lên, chả ngó ai, tới bên cửa phòng ngủ, thay đôi dép lê của Hạ Hoa bằng một đôi giày cao gót, lộc cộc đi ra sân.

Tôi nghe thấy tiếng nổ máy xe, uống nhiều đó, theo lý mà nói thì cô ta không thể nào lái xe được. Hắn xem cô ta như không khí, vẫn ngồi yên ở đó, hai chân gác lên bàn, chăm chú nhìn vào máy game, cũng coi tôi như không khí.

Lúc này tôi mới để ý thấy dưới chân hắn lổn nhổn vỏ chai, chú chó hiểu ý người màu đen tuyền cũng đang ngoan ngoãn nằm bên cạnh chân hắn.

Vào đến địa bàn của hắn, tôi không dám mạnh động.

“Máy điện thoại của anh ngưng hoạt động rồi.” tôi nói.

“Ừ.” Hắn đáp.

“Tại sao lại để nó ngưng hoạt động?” Lúc đi về phía hắn, tôi vấp phải một vỏ chai, cuối cùng hắn mới ngược đầu lên nhìn tôi, hai mắt đỏ quạch, ánh mắt ấy nói cho tôi biết, hắn đã say mèm.

“Sao uống nhiều vậy?” Tôi không nhịn được mà hỏi.

“Hừ hừ.” Hắn không hề trả lời tôi, mà chỉ dùng một ánh mắt lạ lùng đo lường tôi, nói, “Mã Tiêu Trác thích Ma Cà Bông.”

“Đù rồi, đừng nói lung tung.” Cho dù hấn đang say, tôi cũng không cho phép hấn nói bậy bạ.

Hấn ép sát tôi, khẽ nói: “Nói lại xem?”

“Em bảo anh đừng nói lung tung.” Tôi dịu giọng, nói, “Em muốn xin lỗi anh, đêm hôm đó hết thấy những gì xảy ra đều là những hiểu lầm. Anh ngàn vạn lần đừng nghĩ lung tung.”

“Đêm hôm nào?” Mùi ghen tuông lan tràn trong không khí, hấn còn vẫn làm bộ làm tịch với tôi. Do muốn điều hoà lại bầu không khí này, tôi đến bên hấn, ôm cổ hấn hôn nhẹ một cái, nói: “Ba ngày trước, không phải em thất hẹn, mà là buổi thi bất chợt thay đổi lịch trình, đổi thành ngay tối hôm đó, ba em lại tới trường đón em, cho nên.”

“Muốn xin lỗi anh, cũng có thể.” Hấn ngắt lời tôi, ôm lấy tôi, vuốt ve đầu tóc tôi, nói, “Nhưng mà em cũng biết, anh luôn thích hành động, không thích nghe nói.”

Ngay đến chân tóc hấn cũng toàn mùi rượu, trước giờ bên tôi, hấn chưa từng bao giờ uống say đến thế.

“Nhưng mà em chỉ còn có 2 tiếng nữa là đến tiết tự học buổi tối rồi, hơn nữa,” Tôi liếc hấn một cái, dừng cảm nói, “Anh cũng không thiếu người để ngủ, không phải sao?”

“Kẻ đang ghen không phải là anh sao?” Hấn cười, lại với tay ôm trọn lấy tôi, nói, “Mã Tiểu Trác cũng biết ghen, có phải không?”

Tôi ngược đầu, hấn cũng đang cúi đầu nhìn tôi. Giây phút đó quý xui thần khiến sao, tôi rướn người lên, dừng cảm hôn hấn.

Mới đầu hấn sững người, phải mất hai giây đồng hồ mới hôn đáp lại tôi. Do đã kịp phản ứng, hấn vừa hôn đáp trả tôi, vừa ráng nhin cười, cả người rung lên bần bật.

Tôi thì, đây là khoảnh khắc quắn bách nhất trong đời tôi.

“Nếu đã chỉ có hai tiếng đồng hồ,” Hấn nhắc một chai rượu từ dưới đất lên, nói với tôi, “Vậy thì tới đây.” Hấn đi vào trong phòng ngủ. Từ sau lần trước, tôi chưa từng ghé lại nhà hấn lần nào nữa, càng chưa từng đặt chân lại vào trong căn phòng kia. Phút giây đó trái tim tôi bất chợt nhảy nhót điên cuồng, hình như tôi đã linh cảm được chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, nhưng lại không dám xác định. Lúc tôi còn đang do dự không biết có nên đi theo hấn vào phòng ngủ hay không, thì mọi ám thị liên quan đến những gì sẽ xảy ra tiếp theo sau đó, tựa như cánh phi cơ sắp đáp xuống, càng lúc càng hiện ra vô cùng rõ rệt.

Hấn ngồi ngả người ra trên giường, ga giường rất thơm mát, chăn giường không một nếp nhăn, đều là đồ mới toanh. Hấn biết tôi sẽ tới sao? Hay là do người khác làm thay cho hấn? Tôi còn chưa kịp nghĩ ngợi thêm, hấn đã đặt chai rượu trên chiếc tủ ở đầu giường, vươn tay ra nói với tôi: “Lại đây.”

Tôi bước một bước nhỏ. Hấn cười, nói: “Anh bảo em tới đây.” Giây phút tôi sà vào lòng hấn, hấn tức tốc hôn xuống. Tôi hơi giây một chút, lí nhí nói: “Anh đã uống rượu.”

“Anh đã uống rượu, nhưng anh rất tỉnh. Mã Tiểu Trác, Mã Tiểu Trác, em là của anh. ... Em có biết không hả?” Rất nhanh, tôi bị cơ thể nặng nề mang đầy mùi rượu của hấn đè lên. Cảnh đêm kia lại hiện ra trước mắt tôi, tôi bất giác cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, đã không còn trông thấy vết tích của bông hồng máu đâu nữa. Tôi thoáng có một giây đầu óc tỉnh táo, nhưng dưới những nụ hôn roi xuống như mưa của hấn, tôi lại rất nhanh chóng quên mất mình là ai.

Tôi là một Mã Tiểu Trác đã từng khiếp sợ đưa trả một bọc giấy chứa ma túy cho hấn.

Tôi là một Mã Tiểu Trác quảng khăn đỏ bị hấn tóm gọn ở trường dạy nghề.

Tôi là một Mã Tiểu Trác vì muốn lấy về lại bức tượng phật của Tiêu Triết mà suýt bị làm thịt.

Tôi là một Mã Tiểu Trác vì chính mắt nhìn thấy hấn đi hôn một người con gái khác mà hốt hoảng bỏ trốn.

Tôi là một Mã Tiểu Trác vì muốn cứu hấn đã thì không gặp hấn nữa, rồi lại tự mình thất hứa.

Tôi là một Mã Tiểu Trác nguyện lòng dùng hết phần sinh mệnh còn lại để đổi lấy một khắc có thể chân chính thuộc về mình.

Đời người dài đằng đẵng, mà lại chỉ có rất ít giây phút có thể sống cho chính mình. Những khuôn mặt tưởng như chỉ là những vị khách qua đường đã từng lướt qua đời tôi, giờ phút này lại kéo nhau về. Những khuôn mặt của họ lồng vào nhau, tựa như một khúc ca biệt ly đầy tình cảm được khéo léo quay ngược. Giờ phút này, tôi biết rõ tôi đang vì mình, vì bản thân mình mà sống. Tôi bằng lòng — bằng lòng giao phó thân thể, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể chứng minh rằng tôi đang sống.

Đang yêu, đang được yêu.

Đời người trên thế gian này, còn có gì trị giá hơn nữa đây?

Năm xưa, người mẹ trẻ xinh đẹp Lâm Quả Quả của tôi, phải chăng cũng đã từng có những suy nghĩ như thế?

Di động lựa ngay đúng lúc này mà vang lên.

Tôi giật người mớ nó ra từ trong túi áo theo phản xạ. Hấn không cho tôi bắt máy, tôi sợ là A Nam gọi. Đang tranh giành, cả hai chúng tôi đều nhìn thấy cái tên hiện ra trên màn hình — Tiêu Triết. Cái tên này rõ ràng đã chọc giận hấn, hấn lập tức lật người ngồi dậy.

Thoáng sừng sốt một giây, tôi bắt máy.

“Mã Trác, tớ đang phụ thầy Sưóng ghi điểm vào học bạ, cậu có muốn biết hạng của cậu trong cuộc thi cuối tháng vừa qua không?”

Tôi ngược mắt nhìn hấn, hấn đã cúi đầu bước ra khỏi phòng.

Tôi cúp máy. Cậu ta không gọi lại nữa, nhưng gửi cho tôi một tin nhắn: Đúng thứ 21, đây là một thành tích đáng buồn cười không cơ chứ, tự kiểm điểm đi!

Tôi dứt khoát tắt luôn máy. Sau đó chạy ra ngoài tìm hấn.

Hấn lại bắt đầu uống rượu, cầm chai tu thẳng.

Tôi xông tới, muốn giật lấy chai rượu từ tay hấn. Nhưng cũng chỉ là công cốc, một chai rượu lớn như thế, mà hấn đã nốc cạn. Sau đó, hấn chỉ ngồi yên ở đó, tay cầm vỏ chai, cuối cùng cũng có một phút yên tĩnh.

Tôi dùng móng tay cào mạnh lên mu bàn tay của hấn — đây là trò tôi hay làm mỗi khi tôi không còn biết dùng cách nào khác. Hấn biếng lười nhìn mu bàn tay đỏ tấy lên, “Sao, cái tên theo em vào xe ba em ngồi, coi bộ như là dạng con rết tiêu chuẩn phải không?” Hấn làm bộ như hoàn toàn không hề nghe được câu nào tôi nói.

“Đã nói là tiện đường rồi mà!” Tôi ra sức cãi lại.

Nào ngờ tiếng của tôi vừa ra khỏi miệng, hấn chợt bật lên khỏi ghế như bị điện giật, quăng thẳng vỏ chai ở trong tay một phát, chai rượu đập trúng cửa sổ, mặt kính lập tức vỡ nát, tựa như bùng nổ vậy, những mảnh thủy tinh bắn còn cao hơn cả đầu người. Tôi sợ chết khiếp.

Hấn điên rồi.

Hấn chưa từng bao giờ nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, giống như một giây sau đó có thể lập tức đem tôi nuốt sống, hấn đến gần tôi, xách tôi lên, lôi ra ngoài sân, như đang xách một bao rác. Tôi giãy giụa, nhưng cơ bản là vô hiệu. Một khắc đó, tôi phát giác, thì ra con gái đi đánh nhau với con trai, vốn là một chuyện không có khả năng.

Huống chi còn gặp phải Thuốc Độc.

So với lần trước, tôi càng không chiếm được ưu thế. Tôi còn không có lấy một chút can đảm để bảo vệ bản thân, cứ thế mà bị hấn đá lăn ra đất.

Tôi còn chưa kịp bò dậy, hấn lại đập tôi một cước. Tôi lăn như một quả banh, đụng trúng góc tường, lưng đau buốt không chịu được.

“Nó có gì hay ho?” hấn xách tôi lên, động mạnh xuống đất, gào rống, “Em nói đi, nó có gì tốt? Chỉ có nó mới xứng với em thôi phải không?” Hấn đã điên rồi, trong mắt không còn sót lại chút lý trí nào, mắt đỏ muổn nhò ra máu. Tôi muốn giải thích, nhưng hấn hoàn toàn không cần tôi giải thích, sáng cho tôi một cái bạt tai, tựa như một con dao phang vào mặt tôi, nửa khuôn mặt tôi đau đến chết lặng, mắt không mở ra được, cơ mặt co rút một cách mất không chế, thế nhưng hấn vẫn không dừng tay, lại lấy tay kia xách cổ áo tôi lên, tát má bên kia của tôi. Tôi lấy tay bụng lấy khuôn mặt đã nhoe nhoét máu mũi.

Tôi đã bị triệt để ngây dại. Tôi hoàn toàn không ngờ được, hấn lại có thể đánh tôi. Hấn như một con báo săn mồi, một loài dã thú khát máu, hấn đã không còn là hấn. Đúng vậy, hấn là Thuốc Độc. Tôi đã quên mất hấn là Thuốc Độc, tôi đã quên hết thầy, ngay đến khóc cũng không khóc được. Lúc chân hấn lại nhấc lên chực bung một cú đập, tôi chỉ biết nhào tới chụp lấy, ra sức đè chân hấn xuống, nói: “Đừng đánh nữa, đừng đánh em nữa.”

Hấn không nghe thấy, hấn hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Hấn hất chân, cú hất khiến tôi lăn ra xa. Tôi lại lăn tròn trên mặt đất, người dính toàn những thứ gì đó dơ hầy. Trong đầu tôi đã không còn ý nghĩ nào khác ngoài chữ: chạy. Tôi bò dậy, xông về phía cánh cổng. Hấn đã phát giác ra, lập tức vuron tay cản, ôm lấy eo tôi, vừa ôm được lại quật ngay xuống đất.

Tôi bị đau kêu không ra tiếng, khóc cũng không được, toàn thân chỉ run lên bần bật, những cú đấm đá túi bụi như mưa lại rơi lên tôi, tôi khiếp sợ nhìn về mặt méo mó của hấn, mắt mũi hấn càng lúc càng trở nên mơ hồ. Sau đó, hấn mớ từ túi sau ra một con dao sáng chói. Hấn chìa mũi dao vào cổ tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tao không có được, đưa khác đừng hòng. Mã Tiêu Trác, em có văn hoá như vậy, giải thích cho tôi nghe xem cái gì gọi là đồng quy vu tận.”

Tôi không thể thốt ra được tiếng nào.

“Con mẹ nói em giải thích cho tôi!” Hấn rống lên, mũi dao đã hoàn toàn dí vào cổ tôi, tôi cảm nhận được một cảm giác đau nhói. Tôi dường như trông thấy có hai bóng người ngoài cổng, một trong hai bọn họ đã bỏ nhào lên hấn, sau đó tôi nghe một tiếng “thịch,” hấn đổ xuống ngay trước mặt tôi, con

dao văng qua bên.

Tôi ôm cổ rắng nhin đau đón bò dậy, nhìn ra đó là Vương Du Duyệt và Vu An Đoá.

Trong tay Vương Du Duyệt là một cục gạch, trong mắt loé lên ánh nhìn hung dữ, có thể giết người.

Tôi trông thấy hấn loạn choạng bò dậy, đứng lên, máu trên đầu hấn đang chảy từng giọt, rất nhanh, hơn nửa khuôn mặt đã tựa như đang tắm trong máu, trông hấn như một kẻ khát máu, mất hết lý trí, chỉ biết giết. Hấn bước một bước về phía Vương Du Duyệt, tôi không quan tâm đến những đau đón của mình nữa, vội bỏ nhào lên hấn, la lên với Vương Du Duyệt: “Chạy mau!”

Đứt lòi, tôi buông tay ra. Hấn tựa như một nhánh cao lương bị lưỡi liềm chém đứt, đổ xuống trong vũng máu.

Vương Du Duyệt khóc, mắng hấn: “Hấn dựa vào cái gì? Hấn dựa vào cái gì mà đánh các cậu? Các cậu vì sao lại đi thích loại người này? Hấn chỉ xứng đáng bị lấy gạch đập chết.....” Nói xong cô ta xông lên, tiếp tục đá hấn đang nằm ở dưới đất.

Mà hấn, thì đã bất động.

Chết rồi sao?

Tôi cảm thấy mình đã mất hết ý thức.

So với chúng tôi, người duy nhất bình tĩnh hiện giờ chỉ có Vu An Đoá. Cô ấy đến bên hấn, vờn tay dò tìm hơi thở nơi mũi hấn, sau đó bình tĩnh nói: “Các cậu mau mau đi đi, để tớ lo ở đây cho, tớ là bệnh nhân, người ta không làm gì tớ được.”

“Mã Trác, cậu đừng hiểu lầm.” Vương Du Duyệt nói, “An Đoá ngày mai đi Nam Kinh rồi, cậu ấy chỉ muốn tới đòi lại một số đồ của cậu ấy thôi!”

“Các cậu mau đi đi!” Vu An Đoá la lên với bọn tôi.

Tôi không thể nào bỏ đi được, bất kể là như thế nào. Tôi thần thờ ngồi xồm xuống lấy tay nâng hai chân hấn lên. Nặng chình chịch, cơ bản là tôi không sao xê dịch nổi, tôi chỉ biết rằng hấn không thể chết hấn không thể chết hấn không thể chết. Tôi gần như là gào khóc, ngồi xồm xuống, chặt vật tìm cách lòi hấn dậy. Chính lúc chúng tôi đang nhao nhao hỗn loạn, tôi lại nghe thấy giọng nói của cô gái tên là Tinh Tinh kia. “Còn không mau khiêng hấn lên xe!”

May là có Vương Du Duyệt, chỉ thấy cô ta xông tới, khuôn Thuốc Độc lên, loạn choạng chạy ra ngoài.

Vu An Đoá vờn tay ôm lấy tôi, dịu dàng nói: “Mã Trác, chúng ta cuối cùng có thể rời xa hấn rồi, tốt quá, đúng không nào?”

chương này TĐ bị mất điểm thành số âm luôn rồi.

hôm nay sẽ ra 2 chương, kết thúc quyển 2.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27

Đêm đó, tôi mơ thấy hấn.

Hấn rất dịu dàng, nụ cười giống hệt như A Nam.

Hấn mặc bộ quần áo lần đầu chúng tôi gặp nhau, đội chiếc mũ VD (hàng nhái), vô cùng vô cùng vui vẻ dễ chịu nói với tôi: “Mã Tiểu Trác, anh cũng phải đi đây.”

Tôi bừng tỉnh giấc, đuổi người, cổ đang rất đau, vết thương trên lưng nặng nề tựa như đang dẫu một chiếc riu cùn.

Tôi bật khóc, thật sự là vì đau, chứ không phải vì lý do nào khác.

Sau ngày hôm đó, tôi không gặp hấn lần nào nữa. Vương Du Duyệt nói với tôi, hấn bị chị Tinh Tinh đưa đi nhà thương xong không có tin tức gì nữa, không ai biết hấn đã đi đâu. Điều duy nhất có thể xác nhận là, chắc hấn không sao. Bởi vì hấn đã gửi trả lại hết đồ cho Vu An Đoá, một hộp đồ rõ to, trên đó hấn còn dính thân ghi một dòng chữ: Xin lỗi, tạm biệt.

Còn đối với tôi, hấn không để lại gì cả.

Ngoại trừ một lá bùa hộ mệnh quý dị, một lời hứa thất bại, và những vết bầm trên người tôi rồi sẽ dần dần tan biến.

Ngay đến một lời tạm biệt, cũng không có.

Tháng 12 rì rì nhích như một chuyến xe lửa chậm chạp nhất. Có lẽ do thời tiết quá lạnh, đầu óc tôi tựa như một CPU bị làm việc quá tải, tìm không ra chỗ trống để suy nghĩ chuyện trăng gió vãn vơ, trừ việc học thuộc lòng các bài cổ văn và Anh văn, tốc độ lúc nói chuyện cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

Tiêu Triết lại tự động trở về giống như cái đạo truyền giấy cho tôi mỗi ngày. Trên mặt giấy, cậu ta viết: Có lẽ đây là cách giao lưu tốt nhất giữa hai chúng ta. Chúng ta hãy làm một đôi bạn không nói chuyện với nhau đi vậy.

Có đôi khi tôi sẽ đáp lại một, hai chữ với cậu ta, có khi sẽ không, thậm chí có lúc, tôi còn chủ động viết cho cậu ta một hai mảnh giấy. Cậu ta tựa như qua một đêm bỗng chợt biết điều hơn xưa rất nhiều, không còn tỏ ra quan tâm quá mức bình thường đối với tôi nữa, càng không réo gọi tôi suốt ngày. Ngoại trừ những lúc cậu ta cổ vũ tôi trong việc học hành ra, cậu ta cũng không còn hờ hững là lái nhái bên tai. Tôi cũng không còn chán ghét cậu ta như trước, nhất là sau khi cậu ta ngừng không gọi tôi là “Bạn học Mã Trắc” nữa.

Có đôi lúc tôi nghĩ, trên đời này, một cậu con trai với trái tim trong veo tựa như Tiêu Triết, phải chăng càng ngày càng hiếm thấy? Đáng tiếc là, dường như cậu ta đang ra sức thay đổi bản thân. Cậu ta không chỉ bắt đầu nói cười với bạn cùng bàn của mình, mà đôi khi tôi còn thấy cậu ta mồ hôi mồ kê nhễ nhại luyện tập ném bóng rổ.

Tôi lẳng lặng đi lướt qua cậu ta, không chào hỏi gì cậu ta. Giống như lời cậu ta nói, chúng tôi là một đôi bạn không nói chuyện với nhau, hay là đối với tôi mà nói, là một cách làm bạn bao dung và thân mật nhất. Tôi cũng dần dần tin giống như cậu ta rằng có lẽ giữa nam nữ thực sự có thể có một tình bạn “thuần khiết,” tình bạn này vừa an toàn vừa thiết thực, vững vàng hơn bất cứ loại quan hệ nào khác, càng không dễ bị thương tổn.

Tội gì không giữ nó?

Lúc năm mới gần kề, tôi nhận được một tấm thiệp từ Vu An Đoá. Nghĩ ra thì đây coi như là tấm thiệp năm mới đầu tiên tôi nhận được trong đời, nó bé bé, giống như một món điểm tâm ấm áp, hương thơm tươi mát nức mũi. Vu An Đoá ghi trên đó: Xin cậu nhất định phải hạnh phúc.

Tôi còn nhận được một cú điện thoại của Nhan Dự Dự gọi tôi từ mãi tận Bắc Kinh. Cô ấy nói: “Bắc Kinh đúng là lạnh, tớ thật tình không muốn đi học ở đây nữa, quay về mở một cửa hàng luôn cho rồi.”

Tôi khuyên cô ấy: “Đội học xong về mở tiệm cũng không muộn mà, cùng lắm chỉ kiếm ít đi chút xíu thôi.”

“Chỉ tớ bảo tớ, mấy cửa tiệm đất khách của Tỉnh Tỉnh đã được chuyển nhượng hết sạch, giá cả thấp đến không thể tưởng tượng nổi, ôi, nếu mà tớ có đó tớ sẽ chạy tới giành lấy một tiệm.”

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi.

“Chắc là bị Thuốc Độc nó hại chứ gì, loại người như hần, không hại người ta chết thì không dễ yên mà. Được rồi được rồi, không nói nữa, nói chuyện cậu đi, có yêu đương gì không?”

“Đâu có.” Tôi nói.

“Cái tên kia rất tốt với cậu đấy,” Cô ấy cười ha ha, “Tớ cảm thấy tớ sắp quên Tiêu Triết rồi.”

“Quên thì tốt, Tiêu Triết cũng không tệ.” Tôi trả lời.

“Cậu á, nhất định là đang có tâm sự. Nói chuyện điện thoại với tớ mà câu trước câu sau không hề ăn nhập, thôi, sau Tết hỏi tội cậu sau.” Nói đoạn, cô ấy liền cúp máy.

Tết năm đó, A Nam nói với tôi ông phải tiếp một người khách rất quan trọng, không thể ở nhà đón Nguyên Đán với tôi được. Tôi nói với ông không sao, ở trước mặt ông, nguyên mùa đông tôi toàn quần khăn kín mít hoặc mặc áo cổ lọ. Tôi không thể để cho ông biết đến màn kịch đau khổ nhất trong đời của tôi, tôi sợ ông sẽ bật khóc vì nó.

Ông đã bảo bọc tôi như thế, mà tôi lại không biết quý trọng bản thân, quả thật là một sự bất hiếu.

Tết, tôi về lại dưới huyện với bà, phát hiện “Siêu Thị Quả Quà” của chúng tôi thực sự đã không còn, thay vào đó là một cửa hàng tiện lợi mang tên “Mái Nhà Hạnh Phúc,” mặt tiền đã được tu sửa lại, hết thấy những gì trong quá khứ chỉ còn là những kỷ niệm đen trắng.

Bà tôi thờ dài, nói: “Tiền dùng đường hoàng thì thôi, đây chỉ sợ rằng đã đưa hết cho con hồ ly tinh kia!”

“Bà yên tâm đi.” Tôi an ủi bà, “Ba con không phải loại người đại dột như vậy.”

Hôm đó ra khỏi nhà đi mua đồ, đi ngang qua trường cấp II ngày xưa, tôi không nhận được chạy vào trong nhìn một chuyến. Nhớ dạo đó, mỗi ngày chỉ cần khoác lên người bộ đồng phục không dính một hạt bụi, ngồi trên chiếc xe buýt của trường không bao giờ thay đổi, lấy về những điểm tốt, coi như đã làm tròn bổn phận của một đứa con ngoan, nào ngờ lọt xác lại trở thành một điều không sao thu lại được, nó không chỉ mở ra những điều phức tạp trong

lòng ta, mà còn gieo vào đó một hạt giống, rồi mặc cho ta không tưới bón không chăm sóc, nó vẫn cứ thế mà không ngừng bò lan.

Tôi không còn là một đứa con ngoan của A Nam nữa, đây là lần thất hứa thứ hai trong đời tôi. Xem ra, chỉ còn cách dùng những ngày tháng còn lại để từ từ bù đắp cho những sai lầm mà thôi.

Mùng một, tôi đi một mình đến trấn Ngải Diệp. Tôi không biết Hạ Hoa có còn ở đó hay không, nhưng cũng không phải là tôi đi thăm chị ấy, chỉ là muốn đi nhìn ngọn núi nọ, và vách đá kia.

Tôi chỉ nghĩ bụng, coi như kỷ niệm ngày tôi chỉ còn một mình.

Tôi sẽ không làm gì đại đột. Tôi biết rõ tuổi mình vẫn còn trẻ, những gì đã mất và đã bỏ tôi đi, có lẽ vốn chưa từng thuộc về tôi, vốn không cần phải luyến tiếc.

Lúc tôi được căn nhà của Hạ Hoa dưới chân núi, tôi suýt nữa không nhận ra nơi ấy. Chiếc chuồng của Sophie Marceau đã bị phá đi, hơn nữa chỗ cổng vào vốn là một mảnh đất trống, tạo nên một khoảng đất rất rộng, trồng đầy đủ các loại cây cối khác nhau, chỉ bằng chút nhận thức về sinh vật ít ỏi của tôi, cũng có thể thấy ở đây được trồng rất nhiều giống cây cỏ khác nhau, bốn mùa quanh năm sẽ luôn có hoa đua nở. Tôi đến gần, trông thấy bên vườn hoa có đặt một tấm biển nho nhỏ, trên đó dùng bút phấn ghi một hàng chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo: Vườn Hoa của Mã Tiểu Trác — đang kiến thiết.

Là hấn.

Trái tim của tôi như bị bóp chặt.

Tôi đã quên, chuyên ngành của hấn ở trường dạy nghề, là làm vườn.

Giữa mùa đông, thứ duy nhất có chút sức sống, ngoại trừ bụi cây rậm rạp nhìn giống như cỏ dại mọc bên ngoài, còn có một hàng mai màu trắng nhạt yếu ớt.

Cõi trần vốn lắm si tình giả, chớ cười ai yêu quá cuồng si, nếu không chịu lạnh tàn xương cốt, nào lấy đâu mai toả ngát hương

Tôi nhớ đến lời bài hát chủ đề của bộ phim truyền hình già muốn rụng răng này, rồi mới chợt hốt hoảng hiểu ra ý nghĩa chân chính trong lời ca.

Những ngày tôi luôn không biết hấn đang bận rộn với chuyện gì, thì ra hấn đang ở đây tạo dựng cho tôi một mảnh vườn xinh đẹp này. Nếu như tất cả đều là do tự tay hấn làm, vậy thì hấn đã phải tốn hết bao nhiêu thời gian, bao nhiêu công sức?

Thì ra, tôi đã thực sự từng được yêu một cách hết lòng như vậy.

Tôi nhìn tấm biển kia, nhất định là do thời tiết quá lạnh, nước mát đến bây giờ mới bị làm cho tan ra, dần dần làm cho mất tôi mờ đi, mãi cho đến khi tôi nghe có tiếng người đang nói chuyện, tôi mới vội vàng tìm thân cây để núp.

Một hồi lâu sau, tôi thò đầu ra nhìn, trông thấy Hạ Hoa vẫn diễm lệ như xưa. Lưng của chị xây về phía tôi, đang còn rửa xe, vừa rửa vừa ngâm nga hát: “Thật ngọt ngào, nụ cười của em thật ngọt ngào, tựa hoa hé nở trong gió xuân, ôi hé nở trong gió xuân,” Có thể thấy được rằng chị đang rất vui vẻ. Tình cảnh này, giống y như mùa đông năm ngoái, chỉ là, người đang cầm ống nước, đã không còn là hấn.

Giây phút đó, tôi đau lòng hiểu ra, tôi sẽ mãi mãi không gặp được hấn nữa rồi.

Trên thế gian này, người với người đi qua đời nhau chắc luôn là như vậy. Tôi chợt nhớ đến chú Út, nhớ đến Nhan Dự Dự, nhớ đến Vu An Đoá, thậm chí nhớ đến cô bé Lam Đồ thuở nhỏ sống trong căn hộ đối diện với Lâm Quả Quả. Tôi nghĩ, sẽ luôn có một số người, đến đi rồi đi, đi rồi ta sẽ không bao giờ gặp lại được. Tôi chợt nhận ra, kỳ thực, ly biệt không nhất định là một sự việc đáng tiếc nhất; nằm lì trong cuộc sống của một ai đó nhất định không chịu rút lui, đó mới là điều khiến cho người ta rầu rĩ nhất.

Từ góc độ này mà nói, tôi cảm thấy may mắn là tôi đã rút lui.

Mà ơi, chiếc xe kia, tại sao tôi lại có cảm giác rằng nó rất quen thuộc? Rồi đến cái người vừa bước ra từ trong nhà, tay bung ly trà, lại càng khiến cho tôi hết hồn.

Là A Nam.

Ông bước đến bên chị ấy. Chị nhón chân, mỉm cười yêu kiều, hôn nhẹ lên trán ông.

Thì ra là thế.

Chỉ có tôi vẫn luôn bị che mắt.

Thế giới của người lớn cho phép chơi trò che dấu như vậy, thế thì tại sao thế giới của chúng tôi lại không được phép? Tôi không rõ là điều hấn muốn, có phải chỉ là được quang minh chính đại ngồi lên xe của A Nam giống như Tiêu Triết mà thôi hay không. Nhưng ít ra, nếu như hấn có được cơ hội đó, chuyện ngày hôm ấy đã được viết rất khác.

Tôi trốn ở sau thân cây, không để cho họ nhìn thấy tôi, nước mắt đã đầm đìa trên mặt lúc nào không hay.

Tôi xoay người, bước lên con đường núi, hình như chưa bao giờ nhanh như vậy, thoáng cái tôi đã leo được lên đến đỉnh. Tôi nhớ hẳn đã từng nói với tôi ở nơi này: sau này, anh sẽ không bắt nạt em nữa, cũng sẽ không cho phép ai ức hiếp em.

Đó là những lời oanh liệt nhất tôi đã từng nghe qua trong quãng đời thanh xuân không tính là phong phú cho lắm của mình.

Tôi biết tôi sẽ không quên.

Tôi còn biết, mảnh vườn trước nhà Hạ Hoa, mùa xuân năm sau, nhất định sẽ nở đầy hoa tươi đẹp, khắp ngọn núi này cũng sẽ là những đoá hoa. Bởi vì chúng tôi ra đi, mảnh vườn ấy sẽ trở thành một món quà cho Hạ Hoa và A nam. Bọn họ sẽ kết hôn, sẽ có một đứa con ngoan ngoãn xinh đẹp, sẽ có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Cuối cùng ông có thể đạt được hạnh phúc muộn màng của mình.

Mã Trác xưa nay luôn là một kẻ dư thừa.

Tôi đeo trên mình một lá bùa hộ mệnh luôn trực chỉ nơi trái tim tôi, nó đã từng khoét một lỗ nhỏ ở nơi ấy, moi tìm tôi ra, tặng cho cái người tên là Thuốc Độc, mặc cho hắn ung dung thưởng thức kỹ lưỡng. Không biết sau này, liệu hắn có đem nó trả lại cho tôi hay không? Tôi chỉ biết, hiện giờ tôi phải ra sức chữa thương cho lỗ hồng ấy, khiến cho nó khép lại, không lưu dấu vết.

Bất kể là có tìm hay không, chỉ ít nhìn vào, không thấy sút sạo gì.

Khí trời trong lành, nắng chiếu trên những ngọn rom vàng, đang hong khô những gì già nua, cũng đang ấp ủ những gì non nớt. Hết thấy đều giống như ngày này năm ngoái. Tôi đứng trên đỉnh núi, lấy ra một tờ giấy từ trong cặp, gấp thành một chiếc máy bay. Tài thủ công của tôi luôn rất tệ, gấp rất không tốt, cánh của nó cũng xiêu vẹo méo mó. Lúc nó bay đi, cũng bập bênh chới với, rõ ràng là không có nhiều sức đề bay. Dần dần, tôi không nhìn thấy đôi cánh của nó nữa.

Tôi muốn bay đua với nó, chỉ là, hướng đi của chúng tôi không giống nhau.

Xin lỗi, tạm biệt.

Em sẽ nhớ kỹ, em đã từng yêu anh sâu đậm, vào lứa tuổi 17 mà lẽ ra không nên yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: “Anh quyết định nổi đau trong tim em”

khi câu chuyện bắt đầu, tôi đã quên mất mình là ai.....

nếu không cẩn thận bỗng dưng chợt nghĩ

ít ra thì tôi vẫn được coi như hạnh phúc đi

Đầy cánh cửa văn phòng luật sư ra, tôi đã thấy ngay Lạc Tiêu Tiêu đang diễn trò. Cô nhỏ hip mát, giờ cao hai cánh tay quá đỉnh đầu, ra sức lắc vòng eo, ngoáy mũi, trong miệng không biết đang ngâm nga điệu nhạc dở hơi gì. Màn độc diễn múa-bụng-Ấn-Độ của thiếu-nữ-nổi-loạn đang tới hồi gay cấn kịch liệt đây mà.

“Hello.” Tôi ôm chồng văn kiện đứng ở ngưỡng cửa, đợi cho đến lúc cô ta hài lòng thu hết cờ quạt chiêng trống lại rồi mới lên tiếng chào hỏi.

Dĩ nhiên cô ta chả coi tôi là cái thá gì, chỉ lờm tôi một cái, rồi thờ hờn hờn gieo mình xuống ghế sofa, ôm lấy chai nước ngọt to tướng trên bàn chăm chăm lo uống. Biết tôi đã đến đứng bên cạnh cô ta, cô ta mới biếng nhác phun ra một câu: “Ai rồi?”

“Chị là trợ lý của luật sư Phương.” Tôi nói, “Ông ấy rất bận, nên chị tới đây nói chuyện với em một chút.”

“Trợ lý, hay là bồ nhỉ?” Cô ta bất chợt thấy thú vị, chống người ngồi lên, đánh giá tôi không kiêng nể gì. Tôi trông thấy cô ta đang dùng kính áp tròng màu ngọc lam. Tựa như để tôi có thể nhìn kỹ hơn, cô nhỏ chớp mắt liên tục mấy cái, lông mi giả cao cấp hoàn toàn không có nguy cơ bị rớt ra.

Cô ta mang giày thể thao vải bố, một chiếc áo thun bó người màu ngọc lam, nước hoa xức trên người, nếu như tôi đoán không lầm, hình như là “Chance” của Chanel, trông như đang cải trang làm một cô con gái nhà giàu. Chỉ đáng tiếc là khuôn mặt của cô ta vẫn chưa hoàn toàn phát triển đủ độ già dặn, nhìn thế nào cũng chỉ thấy non choẹt, phần kim tuyến đề qua đêm rơi rớt trên gò má càng nhìn chả ra đâu vào đâu.

“Hỏi chị đây — Chị nhìn em làm gì?” Cô nhỏ kéo dài giọng, “Chẳng lẽ bị em nói trúng tim đen nên chết điếng rồi hả?”

“Chị nên hỏi em mới đúng. Ngày 13 tháng này, tức là tối thứ Sáu tuần trước, vào lúc 7 giờ 15, em đang ở đâu?”

“Đang ở với trai nhà em.” Cô ta trả lời rất nhanh.

“Hai người làm gì?”

“Chị muốn biết hai tụi em làm gì sao?” Cô nhỏ bắt đầu cười xấu xa, lắc tay lia lịa ghé sát đến gần mặt tôi nói, “Ái chà chà chà, chị gái trợ lý kiêm bồ nhí à, không nhìn ra là chị xấu xa đến vậy, chưa chi đã đi hỏi trẻ con một câu hỏi không lành mạnh như thế này. À đúng rồi, có phải là Bác Phương đã quên nhắc chị là em vẫn còn là vị thành niên không, em mới 15 thôi đó.”

Vừa nói vừa không ngừng lắc lư trước mặt tôi, tôi đâm nghi không biết cô ta có phải bị mắc chứng rối loạn tăng động không. Tôi bị nhìn cô ta lắc đến chóng cả mặt, chỉ có thể lui ra sau chiếc bàn trà.

“Chị nói xem 1 nam 1 nữ ở bên nhau thì còn có thể làm gì?” Cuối cùng cô ta mới ngồi xuống, tiếp tục ôm bình nước ngọt to thân yêu của mình, ngửa đầu uống ừng ực, coi bộ cô ta thuộc loại lớp trẻ có nhu cầu biểu diễn cực mạnh thời nay.

Tôi nhắc nhở cô ta: “Tốt nhất là em nên nói thật nếu em muốn giải quyết được vấn đề.”

“Chị đừng có coi em giống như Ngô My My!” Cô ta chĩa chai nước ngọt vào tôi như đang chĩa súng, “Chị chia cho em nửa số tiền luật sư mà chị gạt lấy được từ Ngô My My, thì cái gì em cũng sẽ nói cho chị biết. Còn không thì miễn bàn!”

Đúng là nẫu người điển hình của thế hệ 9x, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tôi vút văn kiện trên tay xuống mặt bàn, nói: “Nhìn đi, nhìn xong rồi em hãy quyết định xem có muốn nói hay không nói.”

Cô ta thò một chân quét cho văn kiện rớt hết xuống đất: “Em không có hứng!”

“Liên quan đến Diệp Tien Tien em cũng không có hứng?”

“Diệp Tien Tien là ai?” Giả bộ y như thật.

Tôi đứng dậy, lượm văn kiện lên, xoay người bước ra cửa, muốn giả bộ thì mọi người cùng giả bộ, coi ai sợ ai.

“Đợi chút.” Không ngoài dự đoán của tôi, cô ta gọi tôi lại.

Tôi xoay người nhìn cô ta, tay giờ cao xấp văn kiện lên. Quả nhiên, cô nhỏ dẫn mạnh chai nước ngọt xuống bàn trà, la lên với tôi: “Chị đứng cách em xa như thế, làm sao em có thể nhìn rõ được? Chị có chắc là chị hiểu luật pháp không? Em thấy những thông tin thường thức chị cũng không rành nữa là. Đối với đương sự, chị phải tôn trọng, chị có hiểu không hả?”

Tôi quay vào lại, đặt tất cả mọi thứ lên bàn, nhắc chừng: “Coi chừng cái chân em.”

“Đồ nhỏ mọn.” Cô ta giương mắt đầy sự đề phòng lên trừng tôi, rồi mới xé phong bì giấy ra. Động tác rất chậm, giống như đang gỡ bom nổ chậm. Chỉ một chút doạ nạt mà cũng không chịu nổi, thiết nghĩ cô ta rất thiếu cảm giác an toàn. Nhớ thuở tôi 15, chắc thật ra cũng không khác cô nhỏ này bao nhiêu? Chỉ là hiện giờ nhìn vào, thì thấy cô nhỏ này ứng phó với toàn thế giới như kẻ thù, còn tôi dạo đó, chỉ âm thầm coi toàn thế giới như kẻ thù ở trong lòng mà thôi.

So sánh như thế, không phải là tôi không hiểu được cho những hành vi của cô ta.

Tôi để ý thấy ngón tay cầm văn kiện của cô nhỏ hình như đang hơi run lên, hoặc có lẽ thông minh như cô, đã đoán trước được bên trong là những gì. Vì muốn cho cô ta một chút không gian, tôi tìm việc để làm, bắt đầu thu dọn bàn làm việc của Luật Sư Phương.

Nào ngờ tôi vừa bước đến bên bàn làm việc của Luật Sư Phương, còn chưa kịp xếp được một chồng sách cho ngay ngắn, đã nghe cô nhỏ hét tướng lên, tôi xoay người, trông thấy những bức hình và tài liệu bị Lạc Tiêu Tiêu vung vãi đầy trên mặt đất, còn cô ta thì hét nửa người trên đang nằm bò trên chiếc bàn trà hình chữ nhật bằng kính, trông như một con bạch tuộc vừa bị cá mập ngoạm.

Tôi để kệ cô ta.

Tôi quay đi tiếp tục dọn dẹp bàn làm việc, rồi quay lại dọn dẹp mớ đồ bị cô ta hất xuống đất, nhét chúng lại vào trong phong bì, xong ngồi xuống một chiếc ghế, kiên nhẫn đợi cho cô ta mở miệng.

10 phút đồng hồ qua đi, cô ta vẫn nằm bò ra trên bàn bất động giả chết.

Tôi thò tay chọc chọc cô ta, dẫu cho tôi có 2 vạn phần kiên nhẫn, cũng sắp phải chịu thua.

“Tôi chết rồi, đừng cứu tôi.” Cô ta thều thào.

“Hôm 13 tháng này, tức là tối thứ sáu tuần trước, vào lúc 7 giờ 15 phút, em đang ở đâu?”

Cuối cùng cô nhỏ chịu ngẩng đầu, khuôn mặt tèm lem ngược nhìn tôi, giọng hỏi khản đặc tràn ngập thù hận: “Nếu như em nói cho chị biết, cái thứ rác rưởi đó liệu có bị nhốt lại, bắn chết, chém đầu, giết chết cả nhà nó!”

“Cái đó phải tùy theo pháp luật.” Tôi nói, “Chị chỉ hy vọng em nói ra hết thấy sự thật, có thể không hề hấn gì.”

“Đ.m nhà chị.” Cô ta văng ra một câu chửi thô tục bén nhọn, rồi lại như chợt nghĩ ra điều gì đó, cầm bì thư lên hét: “Khoan đã, cái mớ quỷ này các người lấy đâu ra, có phải là đã đem PhotoShop rồi không, tôi cảnh cáo chị ha, đừng có mà giờ trò với tôi, tôi đã nói là tôi không ngu ngốc như Ngô My My đâu!”

Tôi nói: “Nào nào, nếu em thật sự thông minh, thì nên biết rằng cái cậu Diệp Tiệp Tiệp đó vốn chẳng thương yêu gì em, cậu ta có rất nhiều phụ nữ. Cậu ta cặp với em, vốn chỉ là để gạt tiền của em.”

“Chị lão toét!” Lạc Tiêu Tiêu bật dậy xông tới trước mặt tôi, túm lấy áo của tôi. Đôi mắt nhìn tôi như muốn toé lửa, chực đem cả người tôi thiêu đốt mới cam lòng. Tôi đương nhiên đâu có dại dột chịu đứng đó để mặc cho cô ta vung tay đập lên mặt tôi. Thế là tôi gỡ tay cô ta ra, hơi xuống nước một chút, nói: “Xin lỗi đã nói trúng tim đen.”

“Đừng có học dùng thành ngữ theo tôi!” Cô ta để ý hành động của tôi, cười đắc ý nói, “Chị lui ra sau làm gì, sợ em đánh chị à, tuy nhiên cái dạng này của chị đúng là rất muốn ăn đòn.”

“Nếu ra tay thì chưa chắc em sẽ thắng.” Tôi nói, “Không tin thì em có thể thử xem.”

Cô ta đúng là không sợ chết mà nhào tới, tôi lách mình, xoay tay phản đòn, ấn cô ta xuống đất.

Không uống công học ba năm taekwondo.

Tôi buông cô nhỏ ra, cô ta chật vật bò dậy, làm một thế thủ dư thừa, tay chỉ mặt tôi lên lên xuống xuống mà dọa nạt: “Chị hiểu tôi rõ như vậy thì phải biết rằng, tôi có rất nhiều bạn bè, không nhất định phải đích thân ra tay.”

“Là loại bạn bè thế nào? Cùng ăn chơi với em? Cà chấy thế tín dụng của em, trộm di động của em, bán PSP của em, gạt em để lên giường với người khác, hay là loại trực tiếp cướp bạn trai của em? Cô bạn nhỏ, em hay ho lắm, phen này không phải là chuyện nhỏ. Hút xì ke bán ma túy, em tưởng những thứ này là đang đóng chơi trong phim diễn trò trong tiểu thuyết à? Đừng tưởng là em xài cái chiêu bài vị thành niên thì có thể gánh tội được giảm kẻ khác, đợi đến lúc chết tới nơi rồi còn không hay!”

Cô ta vẫn mạnh miệng: “Tôi bằng lòng chết vì anh ấy, liên quan đếch gì đến chị!”

Tôi ngồi xuống ghé: “Tùy em”

“Chị tưởng là chị ngon lắm sao! Biết chút võ mèo cào là có thể tùy tiện dạy đời tôi?” Lòng tự tôn của cô nhỏ hiển nhiên đã bị tổn thương — có thể tưởng tượng được, ở tuổi này, lòng tự tôn có lẽ là thứ duy nhất mà cô ta có, “Chị dám nói là chị chưa từng bị bạn trai gạt không? Chưa từng bị đàn ông đánh? Chưa từng vì một người đàn ông mà không cảm được lòng mình? Nếu như đúng là như vậy, thì tôi không biết nên chúc mừng chị hay là thương hại chị, o.ba.san!” (1)

(1)Obasan, tiếng Nhật, “bà thím.” Ý chê gái già gái ế.

Tôi mỉm cười nói: “Ít ra thì chị cũng không thấp hèn đến độ bị người ta đem bán rồi còn giúp họ đếm tiền.”

“Tôi muốn giết chết cái con mụ già thói Ngô My My nhiều chuyện kia!” Cô ta đẩy văng tôi chực xông ra cửa, tôi kéo được cô ta lại. Cô ta xoay người định cấn cánh tay tôi, tôi nhanh nhẹn tránh được. Cô nhỏ bị mất thăng bằng, té bịch xuống đất, mặt đất lốt gạch men hơi trơn, cô nhỏ bò mấy lần không xong, dứt khoát ngồi luôn dưới đất khóc bù lu bù loa.

Coi như rốt cuộc tôi đã hiểu được ý của câu “thiếu nữ thần kinh có vấn đề” trong miệng của Luật Sư Phương. Chả trách ông ấy đã chọn đi rửa xe trước, quãng củ khoai nóng lại cho tôi đối phó.

“Chị hỏi em một lần chót, ngày 13 tháng này, tức là tối thứ Sáu tuần trước, vào lúc 7 giờ 15 phút, em đang ở đâu?” Đợi cho cô ta khóc xong xuôi, tôi đến gần, ngồi xổm xuống cạnh cô nhỏ, đưa cho cô ta một tờ giấy lau mũi, đổi thái độ, dịu dàng hỏi cô ta.

“Nhà chị là cái băng nhào à?” Cô ta hỏi.

“Đúng vậy.” Tôi nói.

“Luật sư trong giờ làm việc có thể cười sao?”

“Chị chỉ là một trợ lý quen.” Tôi đáp.

“Được thôi.” Cô ta nói, “Nếu chị muốn biết đến vậy, đành phải nói cho chị biết, tối hôm đó em ở quán internet. Lên mạng chơi đến 7 giờ sáng, sau đó em ngồi máy bay tới Thượng Hải xem buổi trình diễn ca nhạc của Trần Dịch Tấn. High lắm à nha, chị có xem bao giờ chưa?”

“Một mình?”

Cô nhỏ cảnh giác liếc tôi, không trả lời.

“Thật ra là trước đó bọn em đã cãi nhau, cho nên nguyên một đêm bọn em hoàn toàn không ở cùng một chỗ đúng không? Hơn nữa, em gọi điện thoại hoài cho cậu ta, mà cậu ta toàn tắt máy, đúng không? Cho nên chỗ ma túy đó, thật ra là không dính líu gì đến em cả, đúng không? Em nhất định kéo mình vào là bởi vì em muốn ép mẹ em phải bỏ tiền ra mướn luật sư cho cậu ta đúng không?”

“Em không biết chị đang nói gì hết.” Lạc Tiêu Tiêu bò được dậy, bò lên sofa, ngồi trong góc ôm lấy mình, không nói gì nữa. Một chập lâu sau, cô nhỏ mới khẽ lầm bầm: “Thật ra mọi người không cần phải nhọc sức lo đi tìm chứng cứ để chứng minh hấn rất lẳng nhăng gì gì đó. Em đã sớm biết là hấn có rất nhiều bạn gái, nhưng mà hấn đẹp trai như thế, tốt với em như thế, trước mặt sau lưng đều gọi em là bà xã, ăn một cái bánh nướng cũng chia em một nửa, em không nỡ.”

Tôi không thể không hoài nghi gu thẩm mỹ của đám trẻ thế hệ 9x. Chỉ ít thì dựa vào hình chụp, cái tên kia tóc thì vàng, bộ dạng thì như cả đời chưa bao giờ tỉnh ngủ, tôi thật không biết cái từ “đẹp trai” là lấy đâu ra.

Hơn nữa, cái bánh nướng thì bao nhiêu tiền chứ? Rốt cuộc là vì cái gì mà cô ta không nỡ buông?

“Chị đã từng yêu bao giờ chưa?” Cô ta tỏ vẻ khinh miệt, “Nhưng mà bộ dạng chị trông khô khan như bà thím vậy, chắc là kiểu tình cảm không có anh ấy sẽ không sống nổi chắc chắn chị chưa bao giờ trải qua đâu. Cho nên, chị sẽ không hiểu. Em nói cũng như không.”

Tôi lấy một tờ giấy trắng từ bàn của Luật Sư Phương đưa tới, nói với cô ta: “Không nói cũng được, em viết hết chuyện đã xảy ra giữa em và Diệp Tiệp Tiệp trong hai hôm đó ra đây. Nhớ kỹ là phải viết sự thật, cái không nên viết thì ngàn vạn lần đừng viết lung tung.”

“Chị viết giùm em đi.” Cô nhỏ đẩy tờ giấy lại cho tôi, nói, “Em không biết viết.”

“Được rồi.” Tôi không biết phải làm gì với cô ta, “Em nói, chị viết.”

Cô nhỏ ngồi ngay ngắn trên sofa, ho khan hai tiếng, bắt đầu: “Đó là một buổi sớm mai lộng gió tươi đẹp, trên bầu trời xanh lơ trôi từng áng mây trắng, dưới những áng mây là những cánh chim trời, trên cánh của một chú chim non nọ, không cẩn thận đã bị dính một viên kẹo bạc hà, cho nên chú chim ấy bay không được, bịch một tiếng, té lộn cổ, chết queo— í, sao chị không ghi xuống?”

“Tiếp tục,” Tôi nói, “Chị chỉ cần viết những thứ cần thiết là được.”

“Đẹp.” Cô ta kể mặt đến gần tôi bắt đầu ra điều kiện, “Thế này nhé, nếu như chị có thể cứu anh ấy, chị muốn em nói sao cũng được, nhé?”

“Cứu thế nào? Rõ ràng là cậu ta đã làm sai, không chỉ chị, mà Luật Sư Phương, mẹ em, hay ai cũng không cứu được cậu ta nữa. Còn em, khó trốn khỏi tội khai man, em nghĩ cho kỹ đi.”

“Em rất không ưa người khác uy hiếp em.” Cô nhỏ nói.

“Coi bộ là em thích bị người khác cho em ăn đũa.” Tôi nói, “Đừng nói chị không nhắc em, chỗ đồn cảnh sát đánh người thật đấy. Em muốn ăn no đòn thì cứ việc ráng nhét mình vào trong, ai cũng bó tay thôi.”

“Chị nói vậy em mới phát hiện là em đang đói.” Ánh mắt của cô ta lấp lánh, “Chưa được ăn no thì em không nhớ gì cả.”

Tốt lắm, chút nhẫn nại này tôi vẫn có, thế là tôi hỏi: “Muốn ăn gì, chị đi mua cho em.”

Cô nhỏ nhìn tôi với ánh mắt đầy ngờ vực, ý là “Sao chị tốt thế?” Nhưng lại ngay lập tức sai bảo tôi như thật: “Tám miếng cánh gà Mc Donald, nhớ thêm sốt cà chua nữa. Đương nhiên nếu có thêm ly cocoa nóng thì càng tốt. À đúng rồi, tiền thì tìm Ngô My My mà đòi, em không có tiền.” Nói xong những điều ấy, Lạc Tiêu Tiêu lại bất chợt nhìn ngực tôi, hai mắt sáng rỡ, tôi còn chưa kịp phản ứng, cô ta đã thò tay chớp lấy mặt dây chuyền trước ngực tôi, trầm trồ khen ngợi: “Ồ, cái này thật cá tính, xem ra là đồ của đàn ông nhì. Đẹp chết được, cho em đi!”

Tôi giục phẳng sợi dây chuyền lại từ tay cô ta, xoay người vút bút giấy xuống bàn: “Cho em nửa tiếng đồng hồ, viết cho đàng hoàng hết xuống, chị đi mua McDonald về cho em xong sẽ thu bài.”

Cô nhỏ dẫu mở mắt, cặp mắt vẫn tò mò nhìn chằm chằm món đồ trước ngực tôi.

“Cho em đi mà.” Cô ta nói, “Cho em rồi cái gì em cũng nói tuốt.”

Tôi thật không biết nên hâm mộ hay khinh thường cô ta, việc có liên quan đến mạng người, trong mắt cô ta chẳng qua chỉ là một trò chơi.

Tôi nhìn cô ta, đọc vanh vách: “Chiếu theo điều luật 347 của bộ luật hình sự: buôn lậu, buôn bán, vận chuyển, chế tạo, nha phẩm số lượng trên 200g cho tới dưới 1000g, bạch phẩm từ 10g cho đến dưới 50g, hoặc bất cứ số lượng lớn của loại ma túy nào khác, phạt từ 7 năm tù trở lên, ngoài ra phạt thêm hiện kim.

Lợi dụng, dụ dỗ vị thành niên buôn lậu, buôn bán, vận chuyển, chế tạo, hoặc bán ma túy cho vị thành niên sẽ thụ hình phạt nặng hơn. Lượng bạch phẩm tịch thu được từ trên người của Diệp Tiệp Tiệp và đồng bọn của cậu ta là 120g, muốn xưng phong hi sinh hay là tự giữ lấy mình, em ngồi cân nhắc cho kỹ đi.”

Đối với những thiếu nữ mới lớn này, chỉ có một cách là hù dọa rồi uy hiếp, trị được bách bệnh. Nhất là đối với cái cô nhỏ điên điên khùng khùng không biết chút lễ phép Lạc Tiêu Tiêu này.

Tôi xô ra một mớ đồ xong, hài lòng liếc khuôn mặt tái mét của cô nhỏ một cái, nhanh chóng đến bên cửa, đẩy cửa mở, bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 2

Nếu như muốn quên đi sự tồn tại của một thứ gì đó, biện pháp tốt nhất là cứ để nó ở yên một chỗ.

Đối với tôi mà nói, sợi dây chuyền trên cổ chính là như vậy.

Tôi thừa nhận tôi rất quý nó, bởi vì nó là kỷ vật duy nhất hân để lại cho tôi. Có đôi lúc tôi ngây thơ nghĩ, nếu như tôi bảo vệ lá bùa hộ mệnh của hân cho thật tốt, chắc hân sẽ sống không đến nỗi tệ. Mùa đông năm ấy, sau khi hân bốc hơi khỏi cuộc đời của tôi tựa như không khí, tôi cũng đã từng thử tìm cách nắm giữ lại một chút gì đó, để an ủi nỗi buồn đơn phương dành cho mối tình đầu của mình. Nhưng rất nhanh, tôi đã phát hiện ra đó là một điều không nên, hân sẽ không quay về, tuổi 17 của tôi cũng sẽ không trở lại, quá khứ sẽ không quay trở lại, cay đắng ngọt bùi đều sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Thứ vẫn luôn luôn quay lại, chỉ là từng chuỗi ban mai nối tiếp ban mai, bất kể ta bằng lòng với nó hay không, mỗi sớm thức dậy, nó đều vui vẻ chào đón ta.

Thật đáng tiếc biết bao, ngay từ khi câu chuyện bắt đầu, sinh mệnh đã chủ định những buổi mai này sẽ chỉ còn lại một mình tôi, những buổi mai không có hân.

Năm tôi tốt nghiệp trung học, tôi đã từng ghé qua trấn Ngải Diệp, vườn hoa nhỏ đã từng một thời đang được kiến thiết khi ấy đã sớm chẳng còn ra hình dạng gì nữa, tám biển gỗ nhỏ ghi tên của tôi chẳng biết đã ở phương nào, bốn bể hoang vu, cỏ mọc xanh rì. Vật duy nhất còn sót lại, chính là căn nhà Hạ Hoa đã từng cư ngụ, loang lổ cũ kỹ, nhưng dưới ánh nắng mặt trời, vẫn trông rất duyên dáng.

Nhà bếp không khoá, tôi đẩy cửa bước vào, bụi bặm rớt là tả tơi trên trần nhà xuống. Chảo gang trên bếp lò đã rỉ sét, lạ chưa, tôi dường như vẫn còn ngửi thấy mùi thuốc bắc trong không trung. Theo tôi đoán thì A Nam và Hạ Hoa đã chia tay nhau mùa hè năm ấy, ngoại trừ lần duy nhất vô tình nhìn thấy được, tôi chưa thấy họ thân mật lần nào nữa, dĩ nhiên cũng chưa từng nghe họ cãi vã. Vì muốn để cho tình cảm của họ có không gian phát triển mà không mang mặc cảm tội lỗi, năm cuối trung học tôi gần như sống luôn trong trường. Đôi khi ghé qua nhà một chuyến, cũng chỉ nói chuyện vãn vơ, tuyệt không đã động gì đến họ. Giữa những tháng ngày biết rõ mà không bao giờ nói ra ấy, tôi tuy đã cố gắng đóng vai một kẻ bàng quan hoàn hảo nhất, nhưng cũng biết rõ bọn họ nhất định đã chia tay rồi, bởi vì A Nam lại quay về nhà, mỗi tối đều nửa nằm nửa ngồi trên sofa xem TV, rất ít khi ra khỏi cửa, không ngo ngoàng gì đến siêu thị, cũng không bao giờ nghe nhạc của Đặng Lệ Quân nữa.

Cảm giác trong lòng tôi rất quái lạ, nói không rõ được rốt cuộc đây là tiếc nuối hay nhệ nhỡm.

Dạo đó ông mau chóng già đi trông thấy. Năm đầu lên đại học, lúc tôi về nhà dịp Tết, cảm thấy như ông đã biến thành một người khác, đầu tóc bạc hết nửa, nói chuyện càng chậm chạp. Tôi mua cho ông thuốc vitamin E và dầu cá, ông không hề cần nhắc tôi phí tiền, trái lại ngoan ngoãn ngày ngày chiếu giờ uống thuốc rất đúng liều lượng.

Nói cho cùng thì bao nhiêu kẻ thất tình trong thiên hạ đều cùng một bộ dạng, có đau đớn sống không bằng chết cách mấy cũng sẽ lại một ngày trời quang mây tạnh. Cho nên, tôi hoàn toàn không lo lắng về A Nam cho lắm, tôi tin rằng ông sẽ khá lên, tựa như khi xưa ông mất đi Lâm Quả Quả. Đợi ông thu nhặt xong từng mảnh tim vỡ của mình, sẽ lấy lại được phong độ như xưa.

Thời gian là liều thuốc tốt nhất để tìm quên.

Còn tôi, nếu mà không gặp phải cái quân bại não 9x Lạc Tiêu Tiêu kia, giờ phút này đã tuyệt đối không thấy ngọt ngào như trên cổ đang đeo một tảng sắt.

Tôi đứng ngoài hành lang của văn phòng luật sư nơi không khí thông thoáng, hít sâu vào mấy hơi, chuẩn bị qua phòng giải lao để uống ly cà phê, ổn định tâm trạng. Vừa đẩy cửa ra đã thấy bên trong có người, chúng tôi đều giật bắn mình. Cô ấy giật mình có lẽ là do sự đường đột của tôi, mà tôi, thật ra là bởi vì cô ấy quá đẹp.

Cô ấy không hoá trang, nhưng da rất trắng, mặc bộ đồ đen, khí chất nổi bật. Tôi đã từng thấy rất nhiều “mỹ nữ,” nhưng cô ấy thật sự không giống họ, quan trọng nhất là, khoé mắt cô ấy còn hoen lệ, đang dùng giấy thấm thấm, không biết điều gì đã khiến cô ấy đau lòng.

Nhưng những ai ra vào văn phòng luật sư, thiết nghĩ cũng đều gặp phải chuyện không được như ý.

“Xin lỗi.” Tôi nói một cách ái ngại, “Chị đang đợi Luật Sư Phưong phải không ạ, ông ấy sẽ quay về rất nhanh thôi.”

“Cô là Mã Trắc phải không?” Cô ấy đứng lên, “Chúng ta đã nói chuyện với nhau trên điện thoại.”

Tôi kinh ngạc.

“Tôi là mẹ của Lạc Tiêu Tiêu.” Cô ấy nói.

Tôi ngây người. Thì ra cô ấy chính là Ngô My My trong truyền thuyết! Trước đây chúng tôi đã từng gặp nhau mấy lần trên điện thoại vì chuyện liên quan đến Lạc Tiêu Tiêu. Nhưng Ngô My My trước mặt cách quá xa với những gì trong tưởng tượng của tôi về cô ấy. Kinh nghiệm thật hại người, tôi cứ tưởng là một phú bà như cô ấy nhất định sẽ có dáng người đầy đặn, tròn trịa mũm mĩm. Nào ngờ cô ấy lại vừa trẻ vừa đẹp như thế này, xanh mơn mướt, nếu bảo cô ấy là chị của Lạc Tiêu Tiêu, tôi nghĩ trong 10 người thì hết 9 người sẽ tin ngay.

“Mấy hôm nay chuyện của Tiêu Tiêu đều phiền đến cô rồi.” Cô ấy nói một cách biết ơn.

Mặt tôi muốn đỏ hết lên. Nói thật ra thì, ngay cả cái chức trợ lý của Luật Sư Phương tôi cũng không dám xưng, tôi chỉ là một sinh viên thực tập quèn, đang học năm thứ ba ở Học Viện Tư Pháp. Nhờ một đàn chị giới thiệu, mới có được cơ hội thực tiễn này. Những gì tôi có thể làm, đều quá đỗi ít ỏi.

Cô ấy dè dặt hỏi tôi: “Cháu nó xem xong những thứ đó thì nói sao, có chịu phối hợp không ạ?”

“Sao chị không tự mình đi hỏi em ấy?” Tôi nói, “Em ấy ở ngay phòng kế bên thôi.”

“Thôi, đừng để nó biết tôi ở đây thì hơn, nó mà nhìn thấy tôi, lại sẽ nổi con lên.” Ngô My My thờ dãi.

Chưa từng gặp qua một người mẹ nào sợ con gái mình đến vậy.

Tôi an ủi cô ấy: “Chị yên tâm, chắc em ấy cũng biết chuyện này không phải chuyện nhỏ.”

Nét mặt của cô ấy trông hơi giãn ra một chút, nhưng chớp mắt lại lo lắng hỏi tôi: “Cô Mã, tôi thật không biết phải cảm ơn cô ra sao. Nhưng mà, tôi có một điều cần xin cô giúp, xin cô ngàn vạn lần đừng tiết lộ cho Tiêu Tiêu biết những tư liệu đó là từ đâu ra, được không?”

“Dạ được.” Tôi nói.

Coi bộ dung mạo và trí tuệ có tỉ lệ nghịch. Nếu mà tôi là Lạc Tiêu Tiêu, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được chuyện đó là do mẹ mình làm. Loại việc dấu diếm tế nhị này thật nhảm chán chết được.

“Nuôi con gái mà được như cô tốt biết bao.” Cô ấy lại thờ dãi, “Tôi không được may mắn như thế.”

Cô ấy nào biết, tôi cũng không được may mắn như Lạc Tiêu Tiêu, bởi vì lúc tôi 15 tuổi, tôi đã sớm không còn một người mẹ để thờ dãi vì tôi.

Cô ấy nhìn tôi rầu rĩ nói: “Không dấu gì cô Mã, tôi sắp gục vì nó tới nơi rồi. Ngày nào cũng ngồi nhà hồi hộp lo lắng, không biết nó sẽ bắt chọt rước họa gì về. Cô xem, lần này còn dính cả vào ma túy, không phải là muốn chết sao! Nếu nó mà xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn sống nữa, hai mẹ con tôi chi bằng cùng nhau đi châu Diêm Vương coi về còn sướng hơn!” Cô ấy vừa nói vừa nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt to vô cùng động lòng người, tôi đang nghĩ một cách nhảm chán ở trong bụng, không biết trên đời này có người đàn ông nào có thể kháng cự lại được ánh mắt như thế không nhỉ.

Tôi cười: “Đâu đến nỗi nghiêm trọng vậy. Nhưng mà Ngô Nữ Sĩ, chị có bao giờ nghĩ, muốn tìm hiểu thêm về con mình, không nhất định phải dùng đến thám tử?”

Gọi thẳng cô ấy là nữ sĩ thực sự phải có chút can đảm, trông cô ấy quả thực là còn quá trẻ (1)

(1) Ngô Nữ Sĩ tương đương với “Bà Ngô” thành ra nghe già dặn.

“Tôi thật hết cách rồi.” Cô ấy chán nản biện bạch.

“Chị có biết Tiêu Tiêu thích màu gì không?” Tôi hỏi.

“Đỏ? Vàng?” Cô ấy lắc đầu nói, “Nó luôn thích tô vẽ bản thân thành cái dạng người không ra người quý không ra quý.”

“Tôi đoán là em ấy thích màu ngọc lam. Bởi vì tất cả những gì quan trọng trên người em ấy đều là màu ngọc lam.”

“Thế à? Vậy thì tôi đúng là chưa phát hiện ra.” Ngô My My nói.

“Vậy chị có biết em ấy thích nghe ca sĩ nào hát không?” Tôi lại hỏi.

“Châu Kiệt Luân?” Cô ấy lại lắc đầu, “Nó nào có yên lành chịu ngồi nghe nhạc, suốt ngày toàn phá phách.”

“Sai rồi, em ấy thích Trần Dịch Tấn.” Tôi nói, “Em ấy cãi nhau xong với người con trai mình thích nhất mà còn có thể bay một mình tới Thượng Hải để xem trình diễn ca nhạc, có thể thấy được là em ấy thích ca sĩ đó nhiều cỡ nào. Cho nên, Ngô Nữ Sĩ, thứ cho tôi nói thẳng, giữa chị và con gái chị là một khoảng cách như cái hố đen của vũ trụ. Có thể là em ấy không hề hời hợt như chị nghĩ.”

“Nó không chịu nói chuyện với tôi, không thì lại không về nhà, về cái là khoá mình trong phòng.” Ngô My My nói, “Cô nói xem tôi làm cách nào để hiểu nó đây?”

“Em ấy không chịu nói chuyện với chị, khả năng lớn nhất có thể là vì những lời chị nói em ấy không muốn nghe. Chị thử tin tưởng em ấy, cổ vũ em ấy, bầu bạn với em ấy nhiều hơn, may ra có thể có một bước ngoặt.”

Ngô My My nhìn tôi, tựa như không hiểu tôi đang nói gì, lại tựa như rất hứng thú.

“Lòng tự tôn của em ấy rất cao, tự tin lại không đủ, cho nên mới thích làm ra những chuyện quá khích. Em ấy bỏ học quá sớm, không có tiếng nói chung với chị, cho nên cảm thấy cô đơn. Em ấy không có gì làm, nên mới lẩn lộn cùng với đám bạn bè mà chị không ưa. Em ấy chỉ mới 15 tuổi, mà lại thích nguy trang bản thân thành một người lớn, cho nên, em ấy sống cũng mệt mỏi hơn những người khác.”

“Là vậy sao?” Ngô My My dò hỏi, “Lẽ nào cô không cảm thấy là nó đã hết thuốc chữa?”

“Đương nhiên không phải.” Tôi lắc đầu.

“Không sợ cô cười, có mấy lần nó quậy dữ quá, tôi chỉ muốn tự tay giết chết nó cho rồi. Thậm chí có bạn bè của tôi còn khuyên tôi nên nhốt nó vào trại giam vài năm.”

“Xin lỗi, có lẽ tôi không ở trong chốn nên không biết chốn có rận, nhưng tôi thật sự cảm thấy chị không cần phải lo lắng thái quá, tôi cũng đã từng tiếp xúc với khá nhiều thiếu nữ nổi loạn, theo kinh nghiệm của tôi thì, đợi các em ấy lớn lên, đa số đều không cần trị mà tự khỏi.”

“Lớn tới độ nào?” Cô ấy hỏi.

“Chắc độ 20 tuổi.” Tôi nói.

Cô ấy cười, nói một cách tuyệt vọng, “Tôi sợ rằng Tiêu Tiêu sống không đến nhiều đó tuổi.”

“Sao lại không thể?” Tôi nói, “Có một người mẹ thương yêu em ấy như chị, số của em ấy phải tốt hơn thế.”

“Tiêu Tiêu mà nghĩ vậy thì đã tốt rồi.” Cô ấy thờ dãi.

“Thật ra trong lòng em ấy cũng nghĩ như vậy, nếu không ngoài mặt sao lại dám bướng bỉnh thế này?”

Cô ấy nghe tôi nói liền cảm thấy rất vui vẻ, khen ngợi tôi: “Luật Sư Phương khen cô thông minh được việc, quả thật không ngoa.”

Lần này tôi thật sự đỏ mặt hết lên, trốn tránh ánh mắt của cô ấy, nói: “Chị ngồi chờ, tôi đi McDonald một chuyến, Tiêu Tiêu nói em ấy đói bụng.”

Tôi vừa ra đến cửa, cô ấy đã gọi tên tôi rồi rượt theo, khăng khăng đòi đưa cho tôi 500 đồng. Tôi ngẫm nghĩ, rút ra một tờ 100, nói với cô ấy: “Vậy đủ rồi.”

“Tôi ở đây chờ cô về.” Cô ấy nói như một đứa trẻ, “Mã Trác, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện thật cận kề với nhau một phen.”

Tôi đóng cửa xong mới nhớ ra, lúc cô ấy cười, trông rất giống một người — hoa khôi của Thiên Trung, Vu An Đoá. Từ sau khi cô ấy thuyền chuyễn xuống Nam Kinh học, tôi rất ít nhận được tin tức gì về cô ấy. Nghe nói cô ấy đậu được vào học viện điện ảnh, nhưng không đợi đến tốt nghiệp thì đã qua Mỹ. Chúng tôi đã từng trao đổi QQ, nhưng biểu tượng của cô ta vĩnh viễn trong trạng thái màu xám. Cô ấy đã quyết định lánh xa quá khứ, chắc là vì cô ấy đã muốn ra đi không ngoái đầu lại. Chỉ là không biết, thời gian đã qua lâu rồi, phải chăng cô ấy cũng giống như tôi, vẫn đang còn từ từ học quên?

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3

Tôi vừa xuống lầu thì gặp ngay Tiêu Triết đang cầm cúi xăm xăm đi ngang qua.

Cậu ta mặc một chiếc áo phao màu xám, bị lạnh cóng đến độ hai má tím tái. Đụng phải tôi, cậu ta nhếch miệng cười: “Khéo vậy sao?”

“Sao cậu tới đây?” Tôi hỏi cậu ta.

“Thuận đường ấy mà.” Lại nữa rồi, nói láo trắng trợn.

Tôi dắt cậu ta tới tiệm McDonald cách đó không xa, mua hai ly sữa nóng (1) đứng đối diện cùng uống chung với cậu ta. Cũng không biết cậu ta có ăn com ở trường hay không mà sao càng ngày càng gầy đi, trông như cây sậy.

(1) Món này nó như kiểu hot chocolate, mà thay vì chocolate thì lấy sữa tươi hâm nóng đánh (khuấy) lên với các vị khác nhau, có cái thì bỏ chuối, có cái bỏ vanilla, v.v., có chỗ gọi nó là “hot milkshake.”

Tôi uống tổng uống tháo cái ly sữa nóng đó, nói với cậu ta: “Tớ phải đi rồi, bận công chuyện, ở văn phòng có việc, tối nay bảo đảm phải tăng ca.”

“Tớ có thể đợi cậu.” Cậu ta nói, “Gần đây có một tiệm sách.”

“Không có tiệm sách nào mở cửa tới nửa đêm đâu,” Tôi nói, “Cậu mà không có gì làm thì tới giúp Nhan Dự Dự gửi hàng đi kia.”

“Tớ không làm” Cậu ta nói, “Lần trước giúp cậu ấy điền đơn chuyển phát nhanh, điền từ đêm khuya tới sáng hôm sau, tay tê dại luôn, mà cậu ấy chả mời tớ uống lấy một ngụm nước, thật là nhỏ mọn. Hơn nữa hôm nay tớ tới, là vì muốn mời cậu đi ăn.”

“Vì sao muốn mời tớ đi ăn?” Tôi ngạc nhiên.

“Sinh nhật tớ mà.” Cậu ta giận dỗi, “Tớ phát hiện từ sau khi cậu quên sinh nhật của tớ năm đầu, liền cứ thế mà chưa từng lần nào nhớ cả, có phải là quá đáng lắm rồi không.”

Thiệt cái tình.

Tôi chỉ đành nói: “Chẳng phải là cậu đã vứt quà sinh nhật tớ tặng sao? Rốt cuộc ai mới là người quá đáng đây.”

Cậu ta cười hi hi, cười xong phun ra một câu sến súa: “Chúng ta già hết rồi.”

“Là cậu già thôi ha, đừng có lôi tớ vào.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Cậu ta nói, “Cậu là Thiên Sơn Đồng Lão (2)”

(2) nhân vật trẻ mãi không già trong “Thiên Long Bát Bộ” của Kim Dung

“Vây đi, cậu cứ qua bên chỗ Nhan Dự Dự chờ tớ.” Tôi nói, “Tớ tan việc sẽ qua đó tìm các cậu. Sau đó chúng ta đi Happy, được không?”

“Được.” Cậu ta vui vẻ nói, “Muộn cách mấy bọn tớ cũng sẽ chờ cậu!”

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!” Tôi cụng chiếc ly trống không của mình vào ly sữa của cậu ta, cậu ta nhìn tôi, nghiêm mặt dụ dỗ tôi, “Nhất định phải tới đấy, có tin vui bất ngờ đấy.”

Tôi áy náy nói: “Thôi cậu đừng bắt ngờ tớ gì nữa, đến quà sinh nhật của cậu tớ còn chưa tặng mà, cậu xem, ngay cả thời gian ra phố tớ còn không có nữa.”

“Không cần đâu.” Cậu ta nói, “Bất ngờ của cậu cũng chính là của tớ!”

Tôi đang còn thắc mắc về những lời nói ngớ ngẩn của cậu ta thì cậu ta lại nói: “Sao cậu làm gì mà cứ phải tăng ca thế, cậu với cái lão luật sư kia rốt cuộc là như thế nào, có phải đứng đắn không đấy?”

Thật không biết đầu óc của cậu ta suốt ngày nghĩ gì.

“Mặc đồ nhiều hơn một chút.” Tôi nhắc cậu ta, “Trời lạnh lắm.”

Cậu ta cười hi hi: “Không sao mà, tớ gặp cậu là máu huyết dâng trào.”

Cậu ta vừa đùa một câu này, bầu không khí lại có vẻ hơi kỳ quặc, tôi chỉ có thể ngậm miệng.

Sau khi chào tạm biệt Tiêu Tiêu, tôi xách bao thức ăn McDonald nóng hôi hổi về lại văn phòng của Luật Sư Phương trên lầu 12, gặp cảnh hoàn toàn làm tôi bất ngờ.

Chỉ thấy Lạc Tiêu Tiêu đang cời trên bệ cửa sổ, đang khom người, hai tay nắm chặt lấy song cửa sổ. Hàm răng đang nghiến chặt, nét mặt dữ tợn. Có vẻ như màn kịch “nhảy lầu tự sát” đang được trình diễn.

Ngô My My và Luật Sư Phương đứng cách cô nhỏ quãng 3m, Ngô My My đang hét nước hết cái năn nỉ cô ta: “Tiêu Tiêu, con xuống đi mà, con xuống xong cái gì mẹ cũng đồng ý với con.”

Tôi để ý thấy ánh mắt của Lạc Tiêu Tiêu loé lên một tia giao hoạt, nhưng cô ta vẫn đang đọc lời thoại bằng giọng điệu thống thiết, la lối: “Mẹ kệ con đi, con chết rồi mẹ khỏi phải phiền lòng nữa!”

Tôi không hề nghi ngờ chút nào, cô ta đang diễn kịch, bởi vì lúc tôi bước vào phòng, ánh mắt của cô nhỏ phóng ngay đến tay tôi lưu luyến trên chiếc bao thức ăn cả đến 5 giây. Thử nghĩ xem, một người định nhảy lầu không thiết sống nữa, thì làm sao có thể nhớ đến nhu cầu của cái bao tử của mình? Hơn nữa, không phải là tôi chưa từng gặp người thật sự muốn tự sát, năm xưa khi Vu An Đoá dùng lưỡi lam rạch rưng nhát từng nhát một xuống cổ tay mình,

biểu cảm trên mặt cô ta không phong phú như vậy.

Khi một người thực sự không thiết tha gì nữa, biểu cảm duy nhất chỉ có thể là bình tĩnh.

“Coi chừng rớt xuống đấy.” Tôi đặt McDonald lên bàn trà, nhắc nhở cô ta, “Ăn trước đi đã, ăn xong nhảy cũng không muộn.”

Cô nhỏ ngược đầu hung hăng trừng tôi một mắt, rõ ràng là vô cùng bất mãn với cái màn chen ngang của tôi.

“Đừng nói lung tung.” Luật Sư Phuong khề răn đe tôi, ngó ý muốn tôi đứng ra sau ông ta.

Cùng một lúc ấy, Lạc Tiêu Tiêu vì muốn ra oai với tôi, đã chậm chậm ngả người ra ngoài cửa sổ, Ngô My My hét lên, với một tay tới, lại sợ làm con gái mình giật mình, vội vã rút về lại, một hồi lâu mới vất vả phun ra một chữ: “Đừng.....”

“Xuống đi cháu.” Luật Sư Phuong dỗ dành cô ta, “Có bác Phuong ở đây, có chuyện gì mà chẳng giải quyết được chứ.”

“Tôi hận các người!” Lạc Tiêu Tiêu gân cổ lên gào rống. Âm thanh vang xa vắng vắng.

Cảnh trước mắt quả thực hơi hỗn loạn.

Nhưng điều kỳ lạ là, tôi hoàn toàn không cảm thấy hoảng sợ, bởi vì tôi nắm khá chắc việc Lạc Tiêu Tiêu sẽ không nhảy xuống. Chỉ từ một chút trao đổi ngắn ngủi lúc nãy với cô nhỏ tôi đã biết, gan cô ta không đủ lớn. Điều cô ta muốn, chỉ là một kết quả bướng bỉnh, cô nhỏ cho rằng chỉ cần mẹ mình chịu bỏ tiền chịu nhượng bộ, cô và cậu bạn trai kia đều sẽ không xảy xước gì, tối nay đã có thể tiếp tục đi chơi ở tiệm internet thâu đêm hoặc đi nhảy đầm, hoặc bay thẳng đi coi một buổi trình diễn ca nhạc nữa cũng không phải chuyện không thể.

Rất rõ ràng, cô nhỏ này là một đứa bé đã bị nuông chiều đến hư hỏng, nhưng hết thảy những điều này đều không phải là lỗi của cô ta.

Tôi nói với Luật Sư Phuong: “Vừa rồi cháu đã gọi được cho Diệp Tịch Tịch, cậu ta nói.....” phần sau tôi cố tình nói thật nhỏ, nếu cô ta mà không tò mò thì coi như cô ta có bản lĩnh.

“Anh ấy nói gì?” Lạc Tiêu Tiêu quả nhiên cõng bên cửa sổ gào lên với tôi.

Tôi và Luật Sư Phuong trao đổi một ánh mắt ăn ý với nhau.

“Tôi hỏi chị anh ấy nói gì!” Lạc Tiêu Tiêu lại gào lên, nhảy phắt xuống khỏi bậc cửa sổ, “Tôi cảnh cáo chị, chị mà dám dẫu tôi, tôi cho chị biết tay, chọc đến tôi mà có muốn chạy thoát cũng không dễ đâu.”

Coi như cô ta thông minh, quảng cho bậc thang còn biết bước xuống.

Ngô My My đứng trước mặt tôi vỗ vỗ ngực, khó khăn lắm mới lấy lại được bình tĩnh, tiến lên nắm chặt lấy tay cô con gái không buông. Luật Sư Phuong cũng sải bước nhanh chóng chạy tới đóng chặt cửa sổ lại, còn thủ đẩy mạnh coi có chặt chưa.

“Anh ấy nói gì!” Lạc Tiêu Tiêu hất tay hai người kia còn chưa kịp hoàn hồn, xông đến trước mặt tôi ngược đầu chất vấn.

“Chả có gì,” Tôi mỉm cười, “Chị quên rồi.”

“Đ.m!” Cô nhỏ bị tôi chơi cho một vỡ, không chịu tha cho tôi, túm lấy cổ áo của tôi định tiếp tục dây dưa xô xát. Nhỏ này mà nổi điên lên thì sức cũng không vừa, tôi không cẩn thận đã bị cô ta đè xuống đất, hai chúng tôi lăn lộn dưới sàn, khí nóng trong miệng cô ta phun vào mặt tôi, hai bàn tay quặp quanh cổ tôi như móng gà. Thật ra thì tôi cũng không bị đau, tôi cũng biết là cô ta không đủ thương được tôi. Tôi nhường cô ta một chút chỉ vì muốn để cho cô ta trút giận, trút xong rồi tự nhiên sẽ bình tĩnh lại.

Điều tôi lo lắng nhất chỉ là sợ bị cô ta nhổ nước bọt vào mặt, ngoài ra thì những cái khác đều không sao.

Luật Sư Phuong và Ngô My My hè nhau lôi được cô nhỏ từ trên người tôi ra, cô ta bị mỗi người giữ lấy một cánh tay, hai bàn tay vẫn nắm thành quyền gào lên với tôi: “Có ngon thì một chọi một, tao mà đánh không chết cái quân chó chết # % * % ¥ • @ * & # %.....”

Bao nhiêu từ ngữ thô tục phong phú tuôn ra ào ào không ngừng.

“Được rồi được rồi.” Ngô My My khuyên cô ta, “Tiêu Tiêu, chúng ta về nhà trước đã, có gì về nhà rồi nói.”

Lạc Tiêu Tiêu nhìn tôi chằm chằm, cuối cùng mới ngừng chửi, trở mặt cười một cách quỷ dị. Sau khi cô ta cười xong lại còn dùng giọng điệu ôn hòa nói với Ngô My My và Luật Sư Phuong: “Con không muốn về nhà, con muốn trò chuyện một chút với chị gái này. Thử chị ta muốn con viết con còn chưa viết mà.”

Luật Sư Phuong nhìn tôi thăm dò, tôi gật đầu với cô nhỏ, tỏ ý là được.

“Yên tâm đi.” Lạc Tiêu Tiêu gật gù, “Chị gái thần tiên này có võ, con đánh không qua nổi chị ta đâu.”

Một giây mà cả trăm vẻ mặt, nếu như trước đó tôi chưa từng hiểu gì về con người của cô ta, chắc tôi sẽ thật sự hoài nghi là thần kinh của cô ta có vấn

đề. Tiền Luật Sư Phuong và Ngô My My ra cửa xong, Lạc Tiêu Tiêu lập tức chạy đến bên tôi nói: “Cảm ơn nha, nữ phụ tuyệt nhất quả đất, nếu không có chị kịp thời xuất hiện, em sợ mình thực sự ngã lộn cổ xuống thật, mẹ kiếp không ngờ cao như vậy! Tầng 12 lận á, cứ tưởng là đang ở trên lầu sáu thôi chứ!”

“Ôn cứu mạng em tính báo đáp sao đây?”

“Ê, chị nói thật cho em nghe đi, rốt cuộc thì em có thể cứu Diệp Tien Tien yêu dấu của em không?”

“Không cứu nổi nữa.” tôi nói, “Em nghĩ cho kỹ đi, nếu mà em nhất định muốn tự đồ bỏ lên đầu mình, mẹ em dù sao đi nữa cũng sẽ tìm cách rửa sạch cho em bằng mọi cách. Điều mấu chốt là, vì để rửa sạch cho em, sẽ tốn một đồng tiền, rồi Diệp Tien Tien vẫn bị nhốt nhiều đó năm, không thay đổi. Em tính xem có đáng hay không?”

“Vậy, nếu như mẹ em và lão Phuong chịu giúp, Tien Tien liệu có được giảm hình phạt?”

“Trong mức độ pháp luật cho phép, đương nhiên có thể.”

“Mẹ kiếp, em không muốn nghe những lời lập lờ nước đôi như thế!” Cô nhỏ lại không khỏi nổi nóng, bắt đầu gào lên. Tôi đưa tay vuốt cô ta, sau đó chỉ tay tới đồ ăn McDonald ở trên bàn trà. Cô nhỏ ngồi xuống, mở ra ăn ngấu nghiến. Sau khi nuốt xong miếng cánh gà thứ 3, cô ta mở miệng đầy dầu mỡ nói với tôi: “Được rồi em tin chị, nghe theo chị! Nhưng chị mà dám gạt em, em sẽ tìm người ulynh chị đấy.”

Tôi nói: “Em mà tìm người ulynh chị thiệt, chị sẽ tìm người tóm cổ em.”

Cô ta cắn miếng cánh gà thứ tư, mồm nhồm nhoàm dạy đời tôi: “Chị đừng có đầu võ mồm với em được không hả, đừng quên, em là khách hàng của chị đây.”

“Được rồi, quý khách hàng, phiền em làm xong bài tập của mình trước đi đã.”

“Nhàm chán.” Cô ta vứt xương gà vào thùng rác gần đấy, nhắm không chính xác, rớt xuống đất. Tôi bước đến dọn dẹp chiến trường giùm cô ta.

Cô ta hỏi đằng sau lưng tôi: “Tên họ quý cô?”

“Mã Trác.” Tôi đáp.

“Làm trợ lý một tháng được nhiều tiền nhỉ?”

“Rất ít.” Tôi nói.

“Chị có bạn trai không?” Cô nhỏ này thật nhiều chuyện.

“Không liên quan gì đến em.”

“Em rất muốn biết, rốt cuộc loại con trai nào mới có thể trấn áp được loại nữ cường như chị. Em đã nhìn ra được là ông bác Phuong kia không làm được rồi.”

Tôi cảnh cáo cô ta: “Em mà còn nói lung tung nữa chị kiện em tội bôi nhọ.”

“Em là vị thành niên!” Cô ta lại nữa.

Tôi làm bộ muốn quát cô ta, cô nhỏ biết điều, xuống nước: “Được rồi được rồi, bà thím trợ lý độc thân kiêm bồ nhí Mã Trác, em sợ chị rồi, được chưa hả?”

Tôi đẩy tờ giấy trắng tới trước mặt cô ta: “Không được chỉ nói không, phải dùng hành động chứng minh.”

Cô nhỏ lại đẩy tờ giấy trở về lại, đắc ý lắc lư người trước mặt tôi nói: “Nhưng mà chị cũng đừng vội đắc ý ha, em cá với chị, trong vòng 24 tiếng đồng hồ, chị nhất định sẽ có việc phải tìm đến em, chị có tin không? Cho nên, tốt nhất là chị nên ghi nhớ số điện thoại của em đi, không thì tới lúc đó tìm không ra em, em sợ chị sẽ cuồng quýt đến độ thất khiếu chảy máu rồi bỏ mình đấy.”

Nói đoạn, cô ta lấy lại tờ giấy kia, viết xuống một dãy số rất khó coi, vứt bút qua một bên, nói với tôi một cách quyết tâm “Em đã quyết định rồi, vì chính nghĩa không thiên vị người thân, cho Diệp Tien Tien chết bà nó đi!”

Mình thấy cái tên Diệp Tien Tien mình phải tra thử nó trong tự điển, tưởng là mình đọc sai – mà không sai, tiện trong “ti tiện”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4

Bắc Kinh trong đêm khuya, nhiệt độ đã rớt xuống gần 10 độ âm.

Ra khỏi văn phòng, tôi không để ý thấy mặt đất đã đóng băng, trượt chân một cú. May là Luật Sư Phuong đang đi ở phía sau kịp thời chụp được tay tôi, tôi mới không ngã chổng vó.

“Mã Trác, chú đưa cháu về.” Luật Sư Phuong nói.

Tông chỉ của tôi là cố gắng không làm phiền đến người khác, nhưng hiện giờ xe buýt và tàu điện ngầm đều không có, trời thì lại lạnh thế này, nếu muốn gọi xe taxi chắc cũng phải đợi một hồi lâu. Tôi đang còn do dự, chợt nhìn thấy Tiêu Triết đang đứng ở bên kia đường. Mặc dù cậu ta đã đội chiếc mũ tuyết lót lông che kín hai tai rõ ràng, mặt cũng được che hơn phân nửa, nhưng tôi vẫn có thể thoáng liếc mắt đã nhận ra cậu ta. Cậu ta đứng bất động dưới một cây cột điện, tựa như đang thi xem ai đứng thẳng hơn. Dưới chân cậu ta là một chiếc bánh sinh nhật nằm yên ngoan ngoãn.

Chắc cậu ta đã nhìn thấy tôi, nhưng không hề có động tĩnh gì. Chẳng biết cậu ta đã giữ tạo hình manequin-sống này bao lâu rồi, tôi rất hoài nghi không biết có phải cậu ta đã bị đông cứng đến độ chỉ số thông minh rớt xuống 0 luôn rồi không.

“Cảm ơn chú.” Tôi nói với Luật Sư Phuong, “Tự cháu về được rồi ạ.”

“Có người đón thì chú yên tâm rồi, mai gặp lại.” Ánh mắt của Luật Sư Phuong ngó về phía bên kia đường, tỏ ý đã hiểu, vỗ vỗ vai tôi, rồi xoay người bước đi.

Tôi chạy lon ton đến trước mặt Tiêu Triết, ngược đầu nhìn cậu ta. Bông tuyết không biết từ lúc nào đã bắt đầu rơi, dưới ánh đèn đường, ánh mắt của Tiêu Triết trông trống rỗng một cách kỳ quái, giống như bị ai đó niệm chú định thân vậy.

“Này!” Tôi đẩy mạnh cậu ta một cái, la lên với cậu ta: “Đứng ngây ra đó làm gì thế!”

Cậu ta vẫn phớt lờ tôi, tôi biết ngay là cậu ta lại lên cơn rồi. Khỏi cần nói, nhất định đang oán tôi bận rộn đến khuya, không ăn mừng sinh nhật cùng với cậu ta.

“Hôm nay có quá nhiều việc, cho nên tớ tặng ca mãi đến giờ.” Tôi vờn một tay cầm chiếc bánh sinh nhật từ dưới đất lên cho cậu ta, tay kia lôi cậu ta, nói: “Chúng ta mau mau ra đường gọi xe thôi, sắp chết cóng tới nơi rồi!”

Cậu ta giằng ra, rầu rầu nói: “Cậu thật sự tặng ca sao?”

“Cậu tưởng là thế nào?” Chẳng lẽ cậu ta nghĩ tôi hát karaoke trong văn phòng?

“Tại sao tặng ca muộn đến vậy?”

“Thì việc chưa hết chứ sao.”

“Bạn những gì thế?”

“Luật sư Tiêu Vận Hôi,” Tôi bực mình, “Tớ nai lưng cày cả nguyên một ngày trời rồi, cậu có thể nào đừng tiếp tục tra hỏi tớ nữa được không?”

“Cậu đang mắng ai thế,” Cậu ta nói, “Đừng gọi tớ là luật sư, tớ phiền nhất là đám luật sư.”

Tôi trừng cậu ta một mắt.

“Cái lão kia, tớ rất ngứa mắt với hắn.” Cuối cùng cậu ta cũng vào đề, “Hờ tí là vỗ vai cậu, mấy người cứ động tay động chân thật là không chút giáo dưỡng. Mà tớ cũng đã từng thấy người khác thực tập rồi, chưa thấy ai thực tập như cậu, cẩn thận không thôi bị người ta lợi dụng cái danh ‘công việc’…….”

Tôi không đợi cho cậu ta nói xong, buông chiếc bánh xuống đất bỏ đi. Tôi ghét nhất là lúc cậu ta cứ lải nhải không ngừng, xưa nay Tiêu Triết vốn là một cái đài radio — giống như một chiếc máy ghi âm lạnh lẽo không ngừng không nghỉ mặc sức phát thanh, rồi cho rằng đó là giao lưu. Càng mầu chột hơn nữa là, nếu gặp mặt cứ muốn dạy đời người ta, thì có gì phải đêm hôm khuya khoắt giữa mùa đông đất trời giá rét chạy ra đây đứng đợi!

“Mã Trác!” Cậu ta gọi tên tôi thật lớn ở phía sau.

Tôi để kệ cậu ta, không cho cậu ta chút thể diện nào, cậu ta luôn luôn không biết nặng nhẹ khi nói chuyện.

“Bạn học Mã Trác!” Cậu ta lại la, nhưng giọng điệu đã mềm mỏng hơn rất nhiều, “Cậu lại bỏ lỡ sinh nhật của tớ nữa rồi, lẽ nào một câu xin lỗi cũng không có sao?”

Tôi quay lại, giơ tay lên ngó đồng hồ, nói với cậu ta: “Cậu nhìn cho kỹ ha, 11 giờ 55 phút, vẫn đang còn là sinh nhật của cậu, nhân vật chính, xin lỗi, chúc mừng sinh nhật, OK?”

“Tớ không kịp ước điều ước nữa rồi.” Cậu ta xoắn xuýt.

Tôi khom người, nhanh chóng mở chiếc bánh của cậu ta ra, tìm nến cắm vào, hỏi cậu ta: “Có mỗi lửa không?”

“Có cần phải khác người như vậy không?” Mặt của cậu đầy ngờ vực, vừa hỏi vừa rất phối hợp ngời xôm xuống móc ra chiếc bật lửa đưa cho tôi.

Tôi đốt những ngọn nến lên, cậu ta không nhìn nến mà cứ nhìn chăm chăm vào mặt tôi, khẽ chê bai: “Cậu còn sáng tạo được đến vậy, bội phục.” Xuyên qua cặp mắt kính dày cui của cậu ta, tôi phát hiện đáy mắt cậu ta có một lớp màu xám tro nhàn nhạt, miệng đang trễ xuống, nhìn không khác gì một chú ếch. Tôi ngo đồng hồ trên tay hỏi cậu ta: “Mau ước đi rồi, qua 12 giờ là điều ước không linh nữa đâu.”

“Ước gì mới tốt đây?” Cậu ta gỡ chiếc mũ tuyết xuống nhét trong lòng, hai tay chấp lại, mắt nhắm, thờ dài, “Hình như lần nào tớ cũng chỉ ước mỗi một điều, nhưng không biết đến ngày nào mới thành sự thật. Có phải là tớ nên đổi điều ước khác thì mới gọi là thông minh không?”

Nhưng không đợi cho cậu ta lải nhải xong câu tự hỏi tự đáp đồng dài ấy, một cơn gió đã ào tới dập tắt hết mấy ngọn nến trước khi cậu ta kịp thổi.

May sao cậu ta không để ý, chắc vẫn còn đang chìm đắm trong những ước nguyện tươi đẹp.

Tôi dùng ngón tay móc một miếng kem bánh, trét lên mũi cậu ta. Cậu ta liền chụp lấy ngón tay của tôi, lớn tiếng hỏi: “Chẳng lẽ cậu không quan tâm một chút nào đến ước nguyện của tớ sao?”

Tuyết bắt đầu càng lúc càng lớn, rớt trên kính và chóp mũi của cậu ta, trông cậu ta như một bức tượng, một anh hùng đứng sừng sững trong tuyết.

“Cậu cười gì thế?” Cậu ta tò mò.

“Cười cậu buồn cười.” Tôi nói.

“Vậy thì cứ cười tiếp đi, cười tiếp đi, chỉ cần cậu vui là được. Nào, tớ chia cho cậu một miếng bánh.” Cậu ta nói, “Cậu phải ăn một chút đấy nhé, thì mới giúp cho điều ước của tớ trở thành sự thật.”

“Được.” Đúng lúc tôi đang vừa đói vừa lạnh, không ngại đứng ngay dưới cột điện giờ này ăn một miếng bánh sinh nhật ngọt lợ. Tiêu Triết cúi người, cẩn thận rút hết những cây nến ra, vứt vào trong thùng rác gần đó, rồi lại mau chóng chạy về, trịnh trọng cắt một lát bánh đặt vào trong chiếc đĩa giấy, rồi đặt vào tay tôi. Sau đó, cậu ta cũng cắt cho mình một lát, vừa ăn vừa bảo tôi: “Lớn bằng này rồi, đây mới là lần đầu tiên tớ đứng bên đường giữa gió tuyết mà ước nguyện rồi cắt bánh sinh nhật ăn, hê hê, thật không biết gọi là lãng mạn hay là đáng buồn.”

“Dùng từ không đúng!” tôi phê bình cậu ta, “Buồn ở đâu ra?”

“Nỗi buồn không nhà! Cậu nghĩ xem, giờ phút này, nếu chúng ta đang ở dưới một mái nhà ấm áp, có một gian phòng khách thật rộng, trải thảm thật dày, cửa sổ sát đất nhìn ra đèn đuốc muôn nhà, một ly rượu đỏ, à không, hai ly rượu đỏ, thì còn gì bằng?”

Bốn chữ cuối, cậu ta nói rất diễn cảm, rất cẩn thận (1). Tôi chỉ ráng nhét bánh đầy mồm, giả bộ như đang bị nghẹn, không hó hé một tiếng nào.

(1) Nguyên văn của 4 chữ “còn gì bằng” là 夫复何求 (Phu phục hà cầu), ý nghĩa là “một người còn mong gì hơn,” lấy từ Kinh Thi ra, nhưng phát âm rất giống với “phu phụ hà cầu” >>> vợ chồng còn mong gì hơn.

“Cậu có lạnh không?” Cậu ta ngấu nghiêng nuốt xong bánh, rút chiếc mũ tuyết từ trong lòng ra đội lên cho tôi. Chiếc mũ được nhiệt độ của cơ thể cậu ta ủ, hai tai đang đông cứng bắt chợt ấm áp, tai còn hơi ửng hồng.

“À đúng rồi Mã Trắc,” Cậu ta nói, “Cái ngạc nhiên tớ đề cập đến, cậu có muốn nghe không?”

“Nói đi.” Tôi cầm đĩa giấy đựng bánh màu hồng trong tay, ngược mắt nhìn cậu ta. Nét mặt của cậu ta khác hẳn về u sầu bi thương lúc mới rồi, mặt nhìn là thấy rõ đang cất dấu một tin cực vui. Thật ra từ sau khi lên tới đại học, cậu ta không ngừng mang tin vui đến cho tôi. Nào là đoạt giải huy chương vàng cao nhất toàn học viện, rồi đủ loại thi đua đều đoạt giải nhất, nào là mua được cổ phiếu giá hời lần thứ N phát tài to,, tin vui đối với cậu ta thành như cơm bữa, tôi đã sớm đâm quen.

Thật ra tôi khâm phục cậu ta nhất chính là vì tinh thần không bao giờ bỏ cuộc của cậu ta. Bất kể là làm chuyện gì, cậu ta cũng luôn đầy tự tin và nhiệt tình, so với những nam sinh trong trường tôi mãi mãi chỉ lẩn quẩn với những kế hoạch trứng nước, loại người như Tiêu Triết, trong xã hội thời buổi này, chính là động vật hiếm hoi.

Tôi vừa đợi nghe cậu ta tuyên bố tin vui lớn trong ngày, vừa khom người thu dọn chiếc bánh trên mặt đất, chuẩn bị mang về ký túc xá chia cho chị em cùng phòng. Hôm nay muộn thế này rồi mà còn đánh thức bọn họ, thật đáng ngại. Nói thật ra thì công việc ở văn phòng luật sư vẫn tôi mệt hơn rất nhiều so với trường học, nhưng tôi vẫn quyết cường không lùi nửa bước.

Mãi cho đến lúc cậu ta tuyên bố ở trên đỉnh đầu tôi bằng một giọng như đang hát: “Được rồi được rồi, không để cậu đoán nữa, để tớ nói luôn cho cậu nghe đi, Chú Nam sắp dọn lên Bắc Kinh rồi!”

“Cậu nói gì?” Phen này tai tôi ửng hồng lên thật.

“Ba cậu, Chú Nam, sắp dọn lên Bắc Kinh rồi!” Tiêu Triết hào hứng nói, “Chú ấy đã mua xong nhà ở làng Á Vận (2), hai phòng ngủ một phòng khách,

hôm nay báo cho tớ biết là tuần sau sẽ giao nhà! Qua năm mới là cậu sẽ có gia đình ở Bắc Kinh! Thật khiến cho người ta hâm mộ quá đi. Nhưng mà tớ cũng sẽ cố gắng, ráng sao đuổi kịp nhà cậu mới được!”

(2) làng Á Vận là khu được quy hoạch vào năm 1990 đón chào Á Vận Hội được tổ chức ở Bắc Kinh, nằm về phía bắc, khu vực gần ngoại ô.

“Chuyện này từ khi nào?” Tin tức này đối với tôi cứ như là sét đánh giữa trời quang.

“Đã lên kế hoạch cả năm nay rồi, tiền đặt cọc mua nhà còn là do tớ ứng trước cho chú ấy cơ mà. Chú ấy sợ cậu không đồng ý, cho nên mới dấu không nói cho cậu biết. Nhưng mà tớ nghĩ, cậu nên vui mới phải, cậu lại có thể sống chung với ba cậu rồi. Khu nhà của cậu tớ biết, rất gần trạm xe điện, rất tiện.”

“Nhà bao nhiêu tiền?”

“Tớ không rõ lắm,” Tiêu Triết nói, “Hai vạn một mét vuông thì phải, rất mắc. Một căn chắc cũng phải ít nhất là hai trăm vạn mới đủ.”

“Ông ấy lấy đâu ra nhiều tiền đến vậy, có phải là đi vay không?” Tôi cảm thấy mình sắp khóc tới nơi.

“Cái này thì tớ thực sự không rõ,” Tiêu Triết nói, “Nhưng mà Mã Trác, cậu đừng lo nhiều như vậy, chú Nam không phải là người hay làm chuyện bừa bãi, chú ấy làm gì cũng có chừng mực, cậu chỉ cần tin tưởng chú ấy là được.”

“Cậu thì biết quái gì!” Tôi giận giữ vứt bánh cho cậu ta, cậu ta không kịp chụp lấy, chiếc bánh rớt xuống đất. Chắc lượm lên lại cũng đã thối không còn thuốc chữa, nhưng so với tâm trạng hỗn loạn của tôi hiện giờ, đấy chẳng nhằm nhò gì.

Tôi vứt chiếc mũ lại cho cậu ta, dứt tay vào túi áo, hămhăm rảo bước. Trời đã đủ lạnh lắm rồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy tôi phải cần lãnh tĩnh thêm.

“Mã Trác!” Cậu ta rụt lên níu tôi lại, tôi hất cậu ta ra tiếp tục bước đi.

Cậu ta bám theo sau tôi kéo néo: “Chú Nam làm vậy, chỉ là vì hy vọng sau khi cậu tốt nghiệp có thể ở lại Bắc Kinh yên tâm lập nghiệp, không cần phải vì chú ấy mà quay về mảnh đất xa xôi không phát triển ấy, tấm lòng của chú ấy, cậu phải hiểu chứ. Cho nên, Mã Trác, cậu phải nên vui mừng, còn không chú ấy sẽ mất hứng!”

“Đây là chuyện gia đình tớ,” tôi quay lại nói với cậu ta, “Mắc mớ gì đến cậu?”

Rõ ràng là cậu ta không biết phải trả lời tôi như thế nào, miệng há giữa chừng, về mặt bối rối.

Hở chút là “Chú Nam” “Chú Nam,” thiết nghĩ bao năm nay, giữa cậu ta và ông ấy, có chuyện gì chắc đã nói hết với nhau rồi. Nhưng mà, cho dù bọn họ có là bạn tâm giao với nhau đi nữa, cũng không nên làm việc gì dính đến tôi sau lưng tôi, hoặc là ép tôi phải cho ra một quyết định. Bất kể là xuất phát từ mục đích gì, tôi đều sẽ không thích.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, rớt xuống trên mặt tôi, nhưng tôi chỉ cảm thấy mặt mình nóng ran, những bông tuyết tan ra trên đỉnh đầu tôi, rồi lại chậm rãi rớt xuống đất, mãi cho đến khi bao trùm kín lấy tôi, khiến cho tôi muốn nghẹt thở. Tôi không có cách nào xác định xem Tiêu Triết còn bám theo tôi hay không, dĩ nhiên là cậu ta bám theo tôi, nhưng tôi không muốn ngoái đầu lại nhìn, nếu như cậu ta thật sự coi tôi như một người bạn, thì sẽ có ngày cậu ta hiểu được con giận quái lạ này của tôi từ đâu mà tới.

Chỉ là, ông đã sắp 50 tuổi rồi, ông đã vì tôi mà bỏ ra quá nhiều, ông còn muốn tôi phải nợ ông đến khi nào? Rốt cuộc đến bao giờ thì ông mới hiểu, rằng tôi đã lớn, rằng tôi đã không còn là một Mã Trác nhỏ côi cần ông chăm lo nữa?

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 5

Nhà của Nhan Dự Dự ở tầng 12.

Mỗi lần tới nhà cô ấy, cô ấy luôn bật bài hát “Lầu 12” của Mạc Văn Úy cho hợp cảnh: “Làm việc cả ngày chỉ ăn bát canh nguội. Ô, chỉ có tình yêu khiến lòng ta lắng lắng. Ô, tình yêu khiến ta hứng chí trào dâng.”

Cô ấy hát theo, học theo từng li từng tí, hát xong ôm chầm lấy tôi la ôm tôi: “Mã Trác, tớ mà không mau mau yêu đương thì sẽ chết mất!”

Theo tôi nhớ thì, ngoài một thoáng hương tình với Tiêu Triết ra, cô ấy đúng là chưa từng yêu đương gì cả. Thành tích thi lên đại học của cô ấy rất tệ, theo học ngành quản trị nhân sự ở một trường tư thục ở Thiên Tân. Đấy không phải là lĩnh vực cô ấy yêu thích, buôn bán ở trong trường lại bị bạn học chê bai và trường học cảnh cáo, cho nên mới đến năm hai đã thôi học. Cô ấy mang đầu óc thích buôn bán của mình đến Bắc Kinh, dặt theo vài đàn em, thuê một căn hộ nhỏ chỉ rộng 70 mét vuông, mở một cửa hàng thời trang trên mạng, làm ăn vô cùng thuận lợi.

Bán hàng trên mạng dính rất nhiều việc lắt nhắt, may là Nhan Dự Dự thích làm, cho nên chưa từng nghe cô ấy than phiền. Trôi không phụ lòng người, cửa hàng mạng của cô ấy càng lúc càng đắt khách, nghe đâu lúc làm ăn khá khá nhất, một tháng có thể thu vào được mười mấy vạn. Cô ấy mua một chiếc ô tô nhỏ màu đỏ, ngày ngày lái đi giao hàng, lại còn khi thì bay đi Hàn Quốc khi thì bay qua Nhật, mang về một lô hàng hoá khiến các em gái rú lên mê mẩn.

Cô ấy trời sinh ra để làm nghề này, không phát tài cũng khó.

So với cô ấy và Tiêu Triết, tôi thật lấy làm xấu hổ, mấy năm nay trên đại học, trừ làm gia sư kiếm được chút đỉnh tiền tiêu vặt, toàn bộ chi phí sinh hoạt của tôi đều do A Nam cung cấp. Nghỉ hè tôi về nhà, muốn tôi siêu thị của ông giúp đỡ chút việc, ông nhất định không chịu. Ông luôn không thích tôi chạy ra ngoài làm việc, lúc nào cũng bảo con gái chưa tốt nghiệp chỉ cần học cho giỏi, tốt nghiệp xong thì tìm một việc làm cho đảng hoàng là được, không cần phải suốt ngày lo đi kiếm tiền, không tốt.

Tôi biết cái ý “không tốt” của ông là đang nói về Lâm Quả Quả. Ông nhất định không hy vọng tôi lặp lại vết xe đổ của mẹ mình, cho nên mới canh giữ tôi nghiêm ngặt như vậy, mà tôi thì vì không muốn làm ông buồn, nên bằng lòng ý lại vào ông.

Nhưng trong lòng tôi tự có giới hạn chót của mình — tôi là một con người mang lý tưởng. Từ đầu năm cấp 2, tôi đã khẳng định được điều này. Tôi nhất định phải có sự nghiệp và thành tựu của riêng mình, không chỉ vì bản thân tôi, mà nhiều hơn là bởi vì A Nam. Tôi hy vọng ông sẽ vì tôi mà hạnh diện, tôi hy vọng khi ông về già, tôi có đủ khả năng để kính hiếu ông com áo vô lo.

Nếu như một chút đó tôi cũng làm không xong, tôi còn có mặt mũi nào sống trên cõi đời này?

Luật Sư Phuong là nhân vật máu mặt trong ngành, cho nên lúc đàn chị của tôi hỏi tôi nếu không được trả thù lao, tôi có bằng lòng theo ông ấy thực tập không, tôi không chút do dự gì liền đồng ý ngay. “Cơ hội” và “bổ lỡ” là hai từ không nên bao giờ gặp nhau, điều này tôi đã khắc sâu trong lòng hơn ai hết.

Căn hộ thuê của Nhan Dự Dự nằm trong một toà nhà rất cũ, qua 12 giờ đêm, thang máy sẽ ngừng hoạt động. Cầu thang là một mảng tối om, tôi mất không biết bao nhiêu sức mới lết được đến trước cửa nhà cô ấy, bấm chuông cả buổi mà không thấy ai ra mở. Tưởng là cô ấy không có nhà, tôi đã tính bỏ đi rồi, thì cửa lại chợt mở ra. Nhan Dự Dự đứng ở ngưỡng cửa, mặc một chiếc áo ngủ không thể nào hoa hòe hơn được, chớp mắt hỏi tôi: “Mã Trác, sao lại là cậu?”

Tôi hỏi cô ấy: “Vậy cậu tưởng là ai?”

“Sam Worthington.” Cô ấy mời tôi vào nhà, gấp một cái rõ to.

“Chưa nghe qua.”

“Mã Trác, cậu có phải đang sống trong thập niên 80 không vậy hả?” Cô ấy vỗ vỗ tôi nói, “Đừng nói tớ cậu không biết ‘Avatar,’ tớ sắp vì không tới được tỉnh cầu Pandora mà phát bệnh trầm cảm đây này.”

Tôi nhìn mắt cô ấy, hỏi: “Cậu khóc à?”

Theo những gì tôi hiểu về cô ấy, tôi có thể khẳng định là cô ấy đã khóc, bởi vì mắt của cô ấy sưng húp lên, nói những câu cường điệu là chỉ vì muốn đòi đi sự chú ý của tôi.

“Đâu có, không ngủ đảng hoàng mà thôi.” Cô ấy lảng tránh ánh mắt của tôi, chỉ vào một đồng quần áo chất trong phòng khách, nói, “Vốn là tớ có 3 nhân viên, một người thì ông nội mất, xin nghỉ về quê; một người đang đi đường yên lành tự dưng té, gãy xương phải vào bệnh viện; còn người còn lại thì tới tháng, đau bụng không lết ra được khỏi giường. Hai hôm nay chuyện lớn chuyện bé gì cũng chỉ mình tớ ráng lo, mệt đến nỗi tớ muốn bê đôi mình ra xong ráp lại từ đầu.”

“Thế thì bớt kiếm tiền đi một chút vậy.” Tôi nói, “Tiền lúc nào chả còn đầy ra đó.”

“Cậu nói nghe thật là dễ dàng.” Nhan Dự Dự nói, “Hiện giờ các cửa hàng trên mạng cạnh tranh với nhau sán sạt. Hơi sênh ra một chút là có kẻ giết cậu đến không còn lại một cái móng tay, nuốt sống không còn một mảnh xương. Không giầu cậu đâu, mấy bữa trước ở công xưởng, chỉ vì giành một lô hàng, tớ suýt nữa đánh lộn với người ta.”

Tôi nói: “Được rồi được rồi, bà chủ Nhan đại nhân của tôi, coi như tớ nói bậy đi. Cảm phiền cậu đặt vé máy bay trên mạng giùm tớ, mai tớ muốn về nhà một chuyến, muộn như vậy rồi ở trường không lên mạng được nữa.”

“Sao thế?” Cô ấy hỏi một cách đầy lo lắng, “Nhà cậu có chuyện gì à?”

“Đâu có đâu.” Tôi nói, “Tớ chỉ nghỉ tớ muốn về nhà thăm ba tớ.”

“À.” Cô ấy chỉ chiếc máy tính trên bàn, nói: “Tự cậu đặt đi, tớ phải đi ngủ đây.” Nói xong, cô ấy không để ý gì đến tôi nữa, xoay người đi vào trong phòng ngủ, sập cửa cái rầm. Tôi đến bên chiếc máy tính của cô ấy, phát hiện ảnh bảo vệ màn hình chỉ là một chữ “Biến!” đỏ như máu. Coi bộ tâm trạng của cô ấy đã ở dưới đáy bể rồi. Tôi vào đến trước cửa phòng cô ấy, đẩy cửa mở, nhìn thấy cô ấy đang ngồi bó gối vùi đầu bất động giữa chiếc giường cực lớn của cô ấy.

“Có chuyện thì thế hả?” Tôi dựa vào khung cửa, hỏi cô ấy.

“Chả có gì.” Cô ấy nói.

“Chẳng lẽ lại là bệnh trầm cảm thật?”

“Thôi đi, Mã Trác.” Cô ấy nói một cách nóng nảy, “Các cậu đã khi nào thật sự coi tớ là một người bạn chưa hả, các cậu đều có không biết bao nhiêu là bí mật, thì cũng nên để cho tớ có một chút bí mật của riêng tớ chứ?”

“Tiêu Triết chọc giận cậu phải không?” Tôi nói, “Hôm nay còn là sinh nhật cậu ta mà.”

“Cấm nhắc tới tên hắn với tớ!” Nhan Dữ Dữ nói, “Hiện giờ tớ thật sự thật sự vô cùng vô cùng căm ghét cái con người đó.”

“Tớ cũng vậy.” Tôi nói.

“Thôi đi.” Cô ấy nói một cách không tin, “Hắn mới không đi chọc giận cậu, đồ cho cậu được vui mỗi giây mỗi phút chính là sự nghiệp vĩ đại trong đời này của hắn.”

“Ba tớ mua nhà ở Bắc Kinh.” Tôi nói, “Tớ phải lo chạy về khuyên ông ấy trả lại căn nhà. Tớ không muốn ông ấy phải chịu quá nhiều áp lực vì tớ, làm như vậy cả hai người đều rất mệt mỏi.”

“Mã Trác, cậu cứ luôn đòi mạnh mẽ như vậy.” Nhan Dữ Dữ vẫy vẫy tôi, “Tớ đây ngồi.”

Tôi bước đến ngồi xuống bên giường cô ấy, cô ấy bất chợt ôm tôi, nói: “Nếu như cậu bằng lòng thì dọn tớ ở chung với tớ đi, nếu cậu sợ ồn ào, tớ có thể ngủ ở phòng khách, dù gì thì tôi nào cũng lo làm cho đến khuya.”

“Sao cậu tốt với tớ thế?” Tôi nói.

“Tự bỗng dưng rất sợ cô đơn.” Cô ấy nói, “Hai hôm nay không có nhân viên ở đây, suốt ngày chỉ mỗi mình tớ đối mặt với một mớ quần áo không chút sinh khí, không có lấy một ai để cùng trò chuyện. Tớ chợt nghĩ cả một đời này của tớ, không biết có phải sẽ cứ như vậy, không có được chút cảm giác tìm được bến đỗ.”

“Vì thế mà cậu khóc?” Tôi nói, “Mau mau đi tìm một tên bạn trai đi, với điều kiện hiện giờ của cậu, không phải là tha hồ chọn sao.”

“Sao cậu không yêu đương?” Cô ấy hỏi tôi, “Có phải là vẫn còn nhớ cái tên kia?”

“Cậu thì sao?” Tôi ăn miếng trả miếng, “Cậu có phải vẫn còn nhớ tớ cái tên kia?”

“Tớ làm gì có tên nào chứ!” Cô ấy phình má nói, “Chiều nay còn cãi nhau một trận với Tiêu Triết. Phen này ngay đến một người bạn phái nam để tạo scandal cũng không còn.” Y như rằng.

“Vì sao?” Tôi cũng đâm ra tò mò.

“Tối nay mua thức ăn ngoài về ăn, hắn nhất định đòi chia đôi tiền với tớ.” Nhan Dữ Dữ nói, “Tớ nằng nạnh một trận. Tổng cộng chỉ có 28 đồng bạc, cậu nói xem bạn bè với nhau nhiều đó năm trời, tại sao hắn vẫn còn lòi thôi như thế chứ? Lẽ nào tình bạn giữa tớ và hắn, ngay cả đến 28 đồng bạc cũng không đáng giá sao!”

“Chắc nhiều khi nghĩ là cậu sẽ mời cậu ta ăn một bữa tiệc linh đình.” Tôi an ủi cô ấy.

“Bọn tớ cãi nhau rất dữ dội.” Nhan Dữ Dữ ngã đầu lên vai tôi, nói, “Bao nhiêu lời khó nghe đều nói hết ra rồi. Tớ nghĩ từ nay trở đi, tớ và hắn sẽ không còn là bạn với nhau nữa, cũng tốt, nhẹ cả người.”

“Mỗi lần cãi nhau xong đều nói như vậy, thật không hiểu các cậu sao thích cãi nhau thế.” Trong phòng mở máy sưởi rất ấm, tôi ngồi dậy cởi chiếc áo len dày của mình ra, lúc đang cởi áo giữa chừng, tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng. Tôi phát hiện trên cổ mình đã bị thiếu một món đồ, đúng vậy, tấm bùa hộ mệnh của hắn, đã biến mất.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Nhan Dữ Dữ, tôi lục soát người mình từ trên xuống dưới sạch sẽ, xác nhận đây là sự thật.

Khỏi cần phải nghĩ cũng biết là nó làm — thiếu nữ bất lương Tiêu Tiêu. Lúc nó giận dữ xông vào cấu xé tôi ở văn phòng luật sư, đã tiện thể cuỗm mất đồ của tôi.

“Sao thế hả?” Nhan Dữ Dữ nói, “Cậu nhìn như bị mất hồn vậy.”

Tôi chạy ra ngoài phòng khách, lục trong túi xách của tôi ra miếng giấy Lạc Tiêu Tiêu đưa cho tôi, gọi điện thoại cho nó. Gọi đến lần thứ năm, điện thoại vẫn không thấy ai bắt. Cái con bé mang tính cách chiếm hữu siêu cường ấy, chắc là gặp thứ gì mình thích sẽ nhất định không từ bất cứ thủ đoạn nào cho đến khi đoạt được mới thôi. Tôi biết nó cố ý, nó làm vậy chỉ vì muốn tôi khó chịu. Nếu như lúc đó tôi không tỏ ra quá quan tâm đến lá bùa ấy, đưa cho nó nhìn vài cái, có lẽ nó đã không làm như vậy. Cái cô nhỏ thiên kim tiểu thư muốn mưa được mưa muốn gió được gió ấy, nào có từng biết quý bất cứ món đồ gì, tôi thật sự đâm lo nó chơi đã đời rồi, sẽ thuận tay tặng cho ai đó hoặc vứt ra ngay giữa đường, tôi mà muốn tìm về lại chỉ như mò kim đáy

biên.

“Cậu không sao chứ, Mã Trác.” Nhan Dữ Dữ để chân trần chạy ra phòng khách theo tôi, “Sắc mặt của cậu trông rất tệ.”

Tôi đặt đít xuống ghế sofa, đang chuẩn bị gọi cho Ngô My My thì di động của tôi reng. Ở đầu kia, Lạc Tiêu Tiêu đang dương dương đắc ý gào lên: “Chị gái, chị tìm em hả, có gì cần sai bảo thế?”

“Em đang ở đâu?” Tôi hỏi nó.

Nó báo một cái tên, nhưng ở bên nó ồn ào chết được, tôi không sao nghe rõ.

“Mới chia tay nhau chưa được bao lâu mà đã nhớ em rồi à, chị thật là tình cảm.” Tôi có cảm giác là nó đã uống rượu, bởi lời nói nghe có vẻ lè nhè. May cái là hình như nó đã rời khỏi chỗ ồn ào như cái chợ kia, chỉ ít thì tôi còn nghe ra được nó đang nói gì.

“Em nghe đây,” Tôi bảo nó, “Nếu em mà làm mất đồ của tôi, tôi sẽ lấy mạng em.”

“Vừa lúc em không muốn sống nữa,” Nó nói, “Cảm ơn chị giúp em.”

“Em đang ở đâu?!” Tôi gào lên với nó.

“KTV Kẹo Ngọt khu Công Thể.” Nó nói, “Nửa tiếng sau thì không chắc.”

Tôi cúp điện thoại hỏi Nhan Dữ Dữ: “Trong vòng nửa tiếng đồng hồ chúng ta có thể chạy tới Kẹo Ngọt ở khu Công Thể không?”

Nhan Dữ Dữ ngược mắt nhìn bóng tối đen ngòm ngoài cửa sổ đang có tuyết lát phát roi, chậm rãi trả lời tôi: “Nếu không muốn sống thì có thể.”

bài hái “Lầu 12” của Mạc Văn Uý.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 6

Nhan Dữ Dữ phóng xe như điên tới khu vực Công Thể, vừa quẹo vào bãi đậu xe tôi đã trông thấy Lạc Tiêu Tiêu ngay. Cô ta đang bị hai tên đàn ông kiểm kẹp, mỗi tên giữ một bên, lôi ra bãi đậu xe. Có vẻ như là cô ta ra không muốn đi cùng bọn chúng, vùng vẫy rất nhiều lần, nhưng vẫn rất nhanh chóng bị bọn chúng đẩy vào trong một chiếc Tucson màu đen. Gần như đồng thời với lúc bọn chúng leo lên xe, chiếc việt dã liền tức tốc quay đầu, chạy như bay ra đường cái.

Chiếc xe ấy đi lướt ngang qua xe chúng tôi, nhưng hết thấy mọi việc đều xảy ra nhanh như chớp, tôi còn không kịp la lên.

“Đuổi theo!” Tôi ra lệnh cho Nhan Dữ Dữ.

“Cậu tưởng tớ là 007 à!” Cô ấy vừa de xe vừa bực bội quạt tôi, “Mã Trác, rốt cuộc là cái trò quỷ gì thế này!”

“Con bé đó lấy lá bùa hộ mệnh của tớ. Nó ở trong chiếc xe phía trước cách chúng ta 2 chiếc.”

“Vậy thì chết bà nó rồi.” Nhan Dữ Dữ vội vội vàng vàng, de một hồi mới quay đầu xe lại được. Đến lúc chúng tôi leo được ra đường cái đuổi theo, chiếc xe kia đã không thấy tăm hơi. Chúng tôi cứ tiếp tục chạy về phía trước một hồi, rồi dừng lại ở ngã rẽ, Nhan Dữ Dữ nhìn tôi, ý là muốn tôi ra quyết định.

Quyết định duy nhất của tôi là gọi điện thoại cho Lạc Tiêu Tiêu. Sau đó, kẻ bắt máy không phải là cô ta, mà là một giọng đàn ông chậm rãi trầm thấp, hẳn ta dùng tiếng Phổ Thông rất chuẩn, tựa như người đang phiên âm, hỏi tôi: “Xin hỏi ai ở đầu dây?”

“Tôi tìm Lạc Tiêu Tiêu.” Tôi nói.

“Nếu bà là mẹ của cô ta, tôi xin báo một tin xấu cho bà, quý nữ nhà bà đã bị chúng tôi bắt cóc, xin bà chuẩn bị sẵn 100 vạn tiền mặt vào lúc 12 giờ trưa ngày mai để chuộc lại. Nếu không, sẽ có chuyện đáng tiếc xảy ra. Nếu như bà không phải là mẹ cô ấy thì xin bà chuyển lại tin xấu này cho mẹ cô ấy. Cảm ơn đã hợp tác.”

“Đừng có lộn xộn nữa!” Tôi nói, “Bảo Lạc Tiêu Tiêu tiếp điện thoại!”

“Thưa bà, bà xem bộ dạng tôi như đang lộn xộn sao? Nhưng mà để cho bà tin tôi, có lẽ tôi nên cứa cổ cô ấy một chút, lấy chút máu! Để bà có thể

thường thức tiếng hét động lòng người của cô ấy.” Giọng điệu của gã ta trở nên hung hãn. Ngay lúc ấy, tôi nghe giọng khóc la của Lạc Tiêu Tiêu ở đầu đây bên kia: “Mẹ, cứu con với! Mau đến cứu con!”

Trực giác mách bảo tôi, không phải là cô nhỏ đang đóng kịch.

Coi bộ số tôi thật không khá rồi, tự dưng đụng ngay một màn bắt cóc y như thật.

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, nói với kẻ ở đầu dây bên kia, “Nếu tôi có thể nói số biển xe của các người, các người có thể thả cô ta ra không?”

May thay mới rồi tôi lẹ mắt, nhìn thấy được thứ tôi nên nhìn, lại còn ghi nhớ luôn 4 số cuối của nó theo bản năng: 7834.

Sau khi tôi lưu loát đọc xong bốn con số ấy, đối phương rõ ràng không ngờ tôi còn có chiêu này, mãi một lúc sau mới hỏi tôi: “Quý cô tên gì?”

“GPRS.” Chuyện bắt cóc thì hiện giờ vẫn chưa biết rõ là thật hay giả, vẫn nên giữ một chút hóm hỉnh.

“Quý cô họ G quả nhiên danh bất hư truyền.” Đối phương có vẻ như không chịu thỏa hiệp, “Tuy nhiên tôi cảm thấy mình vẫn nên tóm tắt lại những lời nói vừa rồi cho cô, xin nhớ cho, thời gian, 12 giờ trưa mai, số tiền 100 vạn, địa điểm đợi tôi thông báo.”

“Chiếu theo điều khoản thứ nhất của quy định 239 trong Bộ Luật Hình Sự, tội danh bắt cóc, xử 10 năm tù giam cho đến chung thân, ngoài ra sẽ chịu phạt tiền hoặc tịch thu tài sản; nếu như nạn nhân chết hoặc cố ý giết hại nạn nhân, phán tử hình và tịch thu tài sản. Chiếc xe Tucson màu đen của ông chỉ vừa mới rời khu vực Công Thể chưa quá 5 phút, nếu như tôi báo cảnh sát, chỉ trong vòng 10 phút cảnh sát có thể tìm được xe của ông. Đương nhiên, nếu như trong vòng 10 phút ông có thể đưa Lạc Tiêu Tiêu trở về chỗ cũ, chuyện này có thể coi như chưa từng xảy ra.” Nói xong, tôi cúp máy, nói Nhan Dự Dự lái xe quay về đậu bên lề đường của khu Công Thể.

Tôi khá chắc chắn bọn chúng sẽ không dám đánh cược với tôi, trừ phi chuyện này ngay từ đầu đã là một màn kịch.

“Mã Trác,” Nhan Dự Dự tắt máy, đỗ xe bên đường, đốt một điếu thuốc, nói với tôi, “Tại sao chọn làm luật sư vậy, làm nghề này có vẻ như rất nguy hiểm.”

“Chuyện tối nay chỉ là ngoài dự liệu.” Tôi vỗ vỗ tay cô ấy, tỏ ý cô ấy đừng lo.

“Tớ không sao.” Trái lại cô ấy an ủi tôi, “Tớ mà sợ cái gì chứ.”

Chúng tôi còn đang nói chuyện thì trông thấy chiếc xe kia từ xa lái tới trong kính chiếu hậu, xe đỗ lại, Lạc Tiêu Tiêu bị tổng ra khỏi xe như một túi rác, ngã xuống đường, sau đó xe vụt biến mất.

Nhan Dự Dự đang còn định xuống xe, tôi kéo cô ấy lại, bảo cô ấy đợi thêm một chút.

Tôi trông thấy Lạc Tiêu Tiêu bò dậy từ dưới lòng đường, tay đang ôm cổ, đèn đường chiếu lên mặt cô ta, trắng bệch bạc. Cô ta đi hai bước, nhưng hình như chân nhũn ra, không đi được nữa, từ từ ngồi thụp xuống, rõ ràng là đã bị dọa sợ khiếp đảm.

Tôi xác nhận chiếc xe kia đã đi xa rồi mới xuống xe, chạy đến bên Lạc Tiêu Tiêu, xốc cô nhỏ dậy. Cô ta hét lên, phát hiện là tôi, vừa đẩy tôi ra vừa gào la om sòm: “Đồ điên, ai cần chị lo! Để bọn nó giết quách tôi cho xong, tôi không muốn sống nữa, không muốn sống nữa, chị có hiểu không hả!”

Tôi vung tay sáng cho nó một cái bạt tai.

Cuối cùng nó mới bình tĩnh lại, tiếp tục ngồi cuồn mình dưới đất, khóc bù lu bù loa. Tôi lại lôi con bé sềnh sệch như lõi bao rác vào trong chiếc xe của Nhan Dự Dự, nói với Nhan Dự Dự: “Đi bệnh viện thôi.”

Cổ áo nó toàn máu, cổ chắc vẫn đang còn chảy máu, tôi không biết liệu có nguy hiểm hay không.

“Cho em băng Urgo.” Cô nhỏ khóc lóc, “Em muốn băng Urgo.”

“Em đừng ngộ nguậy nữa, coi chừng mất máu chết đó.” Tôi dọa. Cuối cùng nó mới ngậm miệng, khuôn mặt nhỏ tái mét nhìn tôi, hỏi: “Em có thể thật sự chết sao?”

“Dám lắm.” Tôi nói.

“Chị ta là ai?” Chỉ lưng Nhan Dự Dự hỏi.

“Cảnh sát hình sự quốc tế.” Tôi nói.

“Chị đừng gạt em” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Cảnh sát hình sự quốc tế mới không đi nghe chị chỉ huy.”

“Đây chuyện của chị đâu?” Tôi hỏi cô ta.

“Ui da, rớt dưới sàn xe lúc nãy rồi.” Cô ta nói, “Bọn chúng dữ dễ sợ, lấy dao bén cứa cổ em, dây bị đứt mất, rớt ngay xuống sàn, không thấy đâu nữa!”

Nhan Dự Dự tấp xe vào lề nói: “Mã Trắc, cậu đã thắng nó xuống xe đi, coi chừng máu của nó, đừng để chiếc xe yêu quý của tớ nhìn giống hiện trường án mạng.”

“Cứu nguy chữa thương chị có hiểu không hả?” Lạc Tiêu Tiêu ôm cổ đang chảy máu đầu vỗ mồm với Nhan Dự Dự, “Noi gương của Bethune(1), biết không hả? Có chút đạo đức nghề nghiệp của cảnh sát hình sự quốc tế không hả?”

(1) Henry Norman Bethune: bác sĩ người Canada đã cứu mạng rất nhiều người dân và lính Trung Cộng trong cuộc chiến chống Nhật, rất nổi tiếng bên Trung Hoa và từng được Mao Trạch Đông tuyên dương.

Nếu không phải vì luyện tiếu sợi dây chuyền của tôi, tôi thật sự muốn đá con bé này xuống khỏi xe, nhưng giờ đây tôi chỉ có thể nhỏ nhẹ nói với nó: “Món đồ đó rất quan trọng đối với chị, em trả lại cho chị được không?”

Nó gào lên với tôi, nước mắt nước mũi ràn rụa: “Quan trọng đến mức nào? Có quan trọng giống như Diệp Tiễn Tiễn đối với em không? Sao lúc em mất đi Diệp Tiễn Tiễn thì các người không ai đồng cảm với em? Tại sao hả? Em phải để cho các người cảm nhận được nỗi đau khổ của sự mất mát, quyết không để cho các người được yên vui!”

Tôi vòng tay qua ôm cô nhỏ: “Được rồi, bình tĩnh đi, coi chừng vết thương của em.”

Cô nhỏ ôm lấy tôi, khóc ngặt. Lúc niên thiếu, hình như tôi chưa từng khóc một cách thoải mái như vậy, cũng chưa từng thấy ai khóc một cách dốc lòng như vậy, tựa như ngày tận thế đã gần kề, mọi người đã không còn đường nào để thoát.

Cô bé nói rất đúng, có lẽ mỗi người trong chúng ta chỉ biết quan tâm đến mất mát của riêng mình. Đau đớn của ai khác, vốn chưa từng dính dáng gì đến bản thân.

Tôi vỗ về cô ta, khó khăn lắm cô ta mới nín dần, không nói gì nữa, để mặc cho chúng tôi đưa cô ta đến bệnh viện. Vết thương trên cổ rất quái gở, may sao Nhan Dự Dự có quen một y tá ở bệnh viện, là khách hàng cũ của cô ấy, cho nên mới không phải gặp nhiều phiền phức, đã có người xử lý vết thương ngay cho cô nhỏ. Vết cắt không tính là sâu, nhưng rất nguy hiểm, nếu như chỉ cần hơi lệch một chút thôi là có thể cắt trúng động mạch, mất mạng như chơi. Tôi không hiểu được, một cô bé 15 tuổi lấy đầu ra kẻ thù cơ chứ. Dám chừng thực sự là vì tiền của Ngô My My gây ra.

Nhan Dự Dự mua trà sữa, ngồi đợi với tôi ở ngoài hành lang trước cửa phòng cấp cứu. Tôi đang còn do dự không biết có nên gọi điện thoại cho Ngô My My hoặc Luật Sư Phương hay không thì Lạc Tiêu Tiêu bước ra khỏi phòng cấp cứu, ánh mắt của cô ta lảng tránh, nhưng giọng điệu rất thành khẩn: “Cảm ơn chị, tiền thuốc men khi khác em sẽ trả lại.”

“Em biết chị muốn thứ gì.” Tôi nói.

“Thật sự là bị rút mất trên xe rồi.” Cô ta nói, “Nhưng mà chị yên tâm, em nhất định sẽ đòi lại cho chị.”

“Đám băng đảng đó ghê gớm lắm.” Tôi nói, “Em tốt nhất là bớt chạy ra ngoài đi, ở nhà nhiều hơn một chút.”

“Mạng lớn thiệt.” Cô ta nói, “Chị cứu em một lần, coi như em nợ chị.”

“Thôi, khỏi đòi cũng được.” Tôi nói, “Đi nào, bọn chị đưa em về nhà.”

“Chị từ bỏ món đồ yêu quý của mình vì em sao?” Cô nhỏ chột mím cười, “Em không thân thiết ruột thịt gì với chị, tại sao chị lại chịu làm như vậy?”

Tôi không trả lời cô ta.

“Cái đó nhất định là của bạn trai chị tặng cho chị, đúng không?” Cô ta làm như mình thông minh lắm, “Hơn nữa người bạn trai đó đã bỏ chị ra đi, đúng không?”

Tôi nhét ly trà sữa Nhan Dự Dự mua vào trong lòng cô ta, hy vọng chiếc ống hút bự chàng kia có thể lấp cái miệng của cô ta lại.

Trên đường trở về xe, cô ta cứ dựa vào vai tôi, rồi bất chợt nói với tôi: “Thật ra em rất tò mò, chị nói xem trong lòng của Ngô My My, em và 100 vạn, bên nào quan trọng hơn.”

“Không biết tốt xấu.” Tôi nói, “Mẹ của em tốt với em như vậy.”

“Thôi đi, đám người bọn chị chỉ thấy những gì bên ngoài.” Lạc Tiêu Tiêu chột nói, “Chị, đêm nay em ở tạm nhà chị được không, em không muốn Ngô My My trông thấy bộ dạng em hiện giờ.”

“Xin lỗi, chị sống trong ký túc xá.”

“Ồ,” Cô ta nói, “Vậy thì phiền chị thả em xuống ở đầu đường trước mặt.”

Nhan Dự Dự làm y như lời cô ta, dừng xe ở đầu ngõ, Lạc Tiêu Tiêu tự mình mở cửa xe leo xuống. Tôi phát hiện cô nhỏ chỉ khoác một chiếc áo bông rất mỏng, bên trong chỉ mặc một chiếc áo thun màu ngọc lam kia. Bóng lưng trông vô cùng đơn bạc, tựa như một cánh diều có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

“Đừng dấy vào nó.” Nhan Dữ Dữ cảnh cáo tôi, “Phiền to đấy.”

“Có phải chúng ta nên đưa cô bé về nhà không?” Tôi nói, “Mẹ cô ta là khách của bọn tớ.”

“Mã Trác, tớ thật sự mệt lắm rồi.” Nhan Dữ Dữ nói, “Tớ muốn về nhà ngủ một giấc.”

“Được.” Tôi chẳng biết phải làm sao khác.

Sau đó, ngay lúc chúng tôi quay xe định rời đi, lại trông thấy Lạc Tiêu Tiêu chạy như bay về phía này, rượt theo xe của chúng tôi. Tôi mở cửa sổ, nghe thấy cô ta đang la: “Chị ơi đợi chút, em dắt chị đi lấy lại dây chuyền.”

Nhan Dữ Dữ dừng xe lại. Lạc Tiêu Tiêu bắt kịp, cầm di động lắc lắc nói với tôi: “Ngay bây giờ đi với em, em biết chiếc xe kia đang đỗ ở đâu. Dây chuyền bị rớt dưới sàn xe, mò một cái là ra ngay.”

“Khỏi đi, cô bé này.” Nhan Dữ Dữ đáp thay tôi, “Chúng tôi không rảnh giỡn chơi với cô.”

Cô nhỏ thở hồng hộc nói: “Nếu đây là một vật rất quan trọng thì nên theo em ngay bây giờ, còn không, ngày mai không chừng bọn chúng đem xe dẫu vào công trường chui nào đó đổi dạng, lúc đó ngay đến biển số xe cũng đổi đấy. Nếu mà muốn tìm cũng tìm không ra nữa đâu.”

Tôi nhìn Nhan Dữ Dữ, Nhan Dữ Dữ nhìn tôi đầy chất vấn, tôi đọc được lời cảnh cáo trong mắt của cô ấy. Nhưng không biết tôi bị gì xui khiến mà vẫn mở cửa xe ra theo bản năng, nói với cô nhỏ: “Em lên xe rồi nói sau.”

“Đi về phía Bắc.” Cô ta gõ gõ ghế của Nhan Dữ Dữ.

“Chúng ta gọi cảnh sát trước đi.” Nhan Dữ Dữ lạnh lùng nói.

“Gọi cảnh sát?” Cô nhỏ cười lạnh một tiếng: “Chị rớt cuộc có hiểu 110 không hả, bọn họ gửi cảnh sát tới một phát đã đòi 200 đồng, giữa đêm mà đòi cảnh sát tới cũng mất cả tiếng đồng hồ, tra hỏi lại mất thêm hai tiếng nữa, vô ích!”

“Dữ Dữ,” Tôi nói, “Cảm phiền cậu.”

Nhan Dữ Dữ bắt đầu rời ga, lái đi theo hướng của Lạc Tiêu Tiêu đã chỉ.

Thật ra hôm đó, từ lúc cô ta leo lên xe, tôi đã ngấm ngấm cảm thấy bất an. Nếu là bình thường, lúc có cảm giác này, tôi sẽ không hành động một cách tùy tiện, nhưng mà luôn luôn có một số lúc tôi giống như bị trúng tà hoặc bị thứ gì ám, cho dù người thấy mùi nguy hiểm, vẫn không ngăn ngại mà lao thẳng tới, tựa như muốn chơi trò đua xe với số mệnh, đua xem ai phóng nhanh hơn, mặc sức hơn, không sợ đêm đen tai họa long trời lở đất mà xông thẳng tới hơn.

Tôi giả biệt cảm giác ấy đã quá lâu quá lâu rồi, đáng sợ là, khi nó quay trở lại, đáy lòng tôi thể mà vui sướng tựa như gặp lại người bạn cũ.

Rốt cuộc tôi bị sao thế này?

Theo lời chỉ đường của Lạc Tiêu Tiêu, xe của chúng tôi chạy thẳng ra khu vực ngoại ô, cuối cùng tới một bãi đất trống rộng mênh mông. Dọc đường, Lạc Tiêu Tiêu không ngừng bấm tin nhắn, tôi đang còn tính là nếu như cô ta không nói cho chúng tôi biết phải đi đâu tiếp theo thì sẽ bảo Nhan Dữ Dữ quay xe lại, đã không kịp hồi hận nữa rồi, bởi vì tôi nhìn thấy mười mấy chiếc xe Tucson màu đen đang giãn hàng, trông thấy ánh đèn xe yếu ớt của Nhan Dữ Dữ, liền đồng loạt bật đèn pha lên, chói loà đến nỗi muốn làm tôi mù mắt.

Nhan Dữ Dữ lập tức đạp thắng, muốn quay đầu xe lại, thiếu nữ 9x ngồi hàng ghế sau đã bật dậy, chìa mũi kim bạc nhọn hoắt ngay cổ họng của cô ấy, trầm giọng nói: “Không lái tới đó sẽ chết ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Xe vừa đỗ xong, Nhan Dữ Dữ nhảy ngay xuống, lôi Lạc Tiêu Tiêu từ hàng ghế sau ra, không nói câu nào, đập nó túi bụi. Nhan Dữ Dữ xuống tay rất nặng, không chút lưu tình, đáng đời Lạc Tiêu Tiêu xui xẻo, đụng ngay trúng lúc cô ấy đang không vui.

“Bớ người ta giết người!!” Lạc Tiêu Tiêu gầy yếu hiển nhiên không phải là đối thủ của Nhan Dữ Dữ, ngoài việc la hét như bị thọc tiết ra thì chỉ có cách ôm đầu mặc cho Nhan Dữ Dữ tấn. Nghĩ đến chuyện trên cổ nó còn có vết thương, sợ lỡ xảy ra chuyện gì, nên tôi phải phí hết sức ba bò chín trâu mới tách được hai người bọn họ ra, Nhan Dữ Dữ chỉ mũi Lạc Tiêu Tiêu đánh giọng mắng: “Lúc tao ra ngoài lăn lộn, con nít ranh như mày còn ngồi trong nhà trẻ đấy. Lộn xộn với tao hả, đừng tưởng là bà đây sợ mày!”

Tôi dĩ nhiên biết là cô ấy không sợ, cô ấy làm vậy, chẳng qua là vì tôi, vì lá bùa hộ mệnh của tôi — cô ấy đã từng tặng cho tôi không biết bao nhiêu là dây chuyền đẹp đẽ, tôi khẳng khái không chịu thay dây chuyền.

Đương nhiên cô ấy biết tầm quan trọng của nó đối với tôi.

Tranh thủ lúc tôi nín được Nhan Dự Dự, Lạc Tiêu Tiêu nhanh nhẹn như khi bỏ chạy, vừa chạy vừa chỉ vào chúng tôi hướng về phía trước gào lên: “Thứ các anh muốn bọn họ có đấy, đừng để cho bọn họ chạy thoát!”

Chưa tới vài giây sau, chúng tôi đã bị một đám 7,8 người đàn ông bao vây, Lạc Tiêu Tiêu đứng trước mặt một gã đeo kính, một tay nín lấy tay áo của gã, vênh vác nhìn chúng tôi. Tôi hơi không hiểu rõ tình huống này ra sao, bản thân mình rốt cuộc rớt vào vũng nước đục nào?

“Nếu đoán không lầm thì ở đây có một quý cô GPRS phải không?” Ánh mắt gã đeo kính quét qua quét lại giữa tôi và Nhan Dự Dự, tôi đã nghe ra được giọng của gã, chính là kẻ đã nói chuyện trên điện thoại với tôi. Kính của gã gọng vàng hai bên, mặc một chiếc áo phao màu trắng, kiểu tóc què mùa, vóc dáng gầy gò, tạo hình của gã so với “quần chuyên bắt cóc” trong truyền thuyết quả thực là cách nhau một trời một vực.

“Là tôi.” Tôi nói, “Tôi đến tìm đồ của tôi, tìm được sẽ đi ngay.”

“Thật khéo, có vẻ như hai chúng ta đều bị mất đồ.” Gã đeo kính nói, “Chi bằng chúng ta giúp nhau tìm một phen?”

Tôi chỉ vào giàn xe Tucson trước mặt hỏi gã đeo kính: “Cho hỏi hôm nay Lạc Tiêu Tiêu đã ngồi ở trong chiếc xe nào?”

Gã rất phối hợp, chỉ ra cho tôi.

“Có thể là sợi dây chuyền của tôi bị rớt trong đó.” Tôi nói, “Nếu không phiền, tôi muốn xem một chút.”

“OK.” Gã đeo kính hào sảng một cách bất ngờ, móc chìa khoá ra đi mở cửa xe. Tôi đến trước mũi xe, xác nhận biển số, lục nguyên một chiếc xe, không tìm được thứ tôi muốn.

“Sao cậu lại đi tin cái con ranh láo lếu ấy.” Nhan Dự Dự dựa vào cửa xe bảo, “Đám chừng thứ đó đang ở ngay trên người nó. Rõ ràng là nó đang chơi cậu.”

Cô ấy nói đúng quá đi.

Tôi nổi giận bưng bưng, xầm xầm về lại trước mắt Lạc Tiêu Tiêu. Tôi thề, nó mà dám không giao sợi dây chuyền ra cho tôi, tôi sẽ vứt nó cho sói xoi thịt.

Lạc Tiêu Tiêu biết tình thế không tốt, nín lấy tay áo gã đeo kính gào lên: “Cô ta là luật sư của Diệp Tien Tien, cô ta gạt Diệp Tien Tien bảo chỉ cần giao đồ thì lập tức thành vô tội, đều là do cô ta làm, các anh tìm cô ta mà tính sổ!”

Gã đeo kính nhìn tôi chằm chằm, tôi cũng nhìn lại gã chằm chằm.

Tôi nói: “Anh mà tin lời cô ta, thì anh là kẻ ngốc.”

“Chị còn dám mắng Trần Đại Ca là ngốc?” Lạc Tiêu Tiêu giờ một nắm đầm bằng tay phải lên, xúi mấy tên đứng sau: “Đục cô ta đục cô ta đục cô ta!”

Rõ ràng là mới thoág cái cô ta đã vứt “òn cứu mạng” ra sau đầu.

Cũng may, chưa có ai nhúc nhích.

Lạc Tiêu Tiêu lại bắt đầu nói một cách đáng thương: “Trần Đại Ca, em biết là em chạy không thoát rồi, nhưng mà mấy thứ đó thật sự không có ở chỗ em, cho nên em mới tìm đủ mọi cách gạt bọn họ đến đây cho anh tùy ý xử lý. Không tin các anh có thể soát xe của bọn họ, dám chừng có thu hoạch đấy.”

Lạc Tiêu Tiêu vừa nói xong, gã mang tên Trần Đại Ca ra hiệu bằng mắt, đã có vài tên tiến tới chỗ xe của Nhan Dự Dự. Nhan Dự Dự trông thấy tình hình này, vội bảo vệ chiếc xe thân yêu của mình, nói: “Không ai được phép đụng vào xe tôi. Còn không tôi báo cảnh sát.”

Vừa nói, cô ấy vừa móc di động của mình ra, nhưng có người khác còn nhanh tay hơn cô ấy, ngay lập tức cô ấy đã bị hai tên đàn ông khổng lồ, di động bị cướp mất một cách trắng trợn. “Soát xe soát xe soát xe!” Lạc Tiêu Tiêu như uống nhầm thuốc, không ngừng giơ cao nắm đầm tay phải gào lên. Tôi sợ là Nhan Dự Dự phản kháng lại sẽ bị thiệt thòi, vội vàng thương lượng với gã Trần Đại Ca kia: “Xe sẽ để cho các anh soát, anh thả bạn tôi ra trước đã.”

Nhan Dự Dự được thả tự do, nhìn nhìn mấy tên oắt con lục lục lợi lợi trong xe mình, tức giận bảo tôi: “Ngày mai đi đổi ngay một chiếc xe mới cho tớ!”

“Coi như tớ nợ cậu.” Tôi nói, “Khi nào có tiền sẽ đền cho cậu chiếc Ferrari.”

“Tớ muốn Maserati.” Cô ấy nói, “Mã Trác, đi theo cậu đúng là mở mang tầm mắt.”

Tôi vô cùng áy náy, ngoại trừ cười cười với cô ấy, cũng không biết làm gì khác.

Cô ấy đảo mắt khinh bỉ: “Khen cho cậu còn cười nổi.”

Đĩ nhiên bọn chúng chả tìm được gì cả.

Lạc Tiêu Tiêu tròn tròn mắt tiếp tục đóng kịch: “Không thể nào, các anh thiếu năng hay là bại não vậy hả, nhiều cặp mắt vậy mà tìm đồ khó khăn thế, có soát túi đằng sau ghế phía trước chưa đó.....”

Nói còn chưa xong, đã bị người ta tát cho một cái, gào lên ra lệnh với cô ta: “Câm mồm!”

“Bàn một cú giao dịch được không?” Tôi nói với gã đeo kính: “Hiện giờ tôi muốn soát người cô ta. Nếu tôi soát ra được thứ tôi cần, tôi sẽ nói hết những gì tôi biết cho anh nghe.”

“Mẹ kiếp, chị thật sự bị bại não thiếu năng rồi à,” Lạc Tiêu Tiêu bùng mặt nói, “Còn dám ra lệnh như vậy với Trần Đại Ca nữa, chị có biết anh ấy là đại ca của đại ca, anh ấy chả thèm nghe chị chỉ huy đâu.”

Trần Đại Ca ra hiệu bằng tay, hai tên đàn ông lực lưỡng tiến lên mỗi tên ghim lấy một cánh tay của Lạc Tiêu Tiêu khiến cho cô ta không cách nào cử động được. Lạc Tiêu Tiêu tìm cách phản kháng, nhưng hoàn toàn vô ích.

“Này! Bỏ Nhí họ Mã kia, con mẹ nhà chị có phải gốc rễ có vấn đề không hả, sờ mó người tôi làm cái gì hả, chị có tin là tôi sẽ đệ đơn kiện chị sàm sỡ không hả.....” Cô ta nói còn chưa xong, tôi đã rờ trúng lá bùa hộ mệnh của tôi nằm trong túi quần jeans của cô ta. Sớm biết vậy tôi đã soát người cô ta ở bệnh viện thì đâu phải gặp nhiều phiền phức như thế này!

Tôi giờ lá bùa hộ mệnh lên trước mặt cô ta, cho cô ta nhìn. Sau đó nhanh chóng đeo nó lại lên cổ mình, nói với gã đeo kính: “Trần Đại Ca, cảm ơn.”

“Không có gì.” Gã nói, “Đừng quên giao dịch giữa hai ta.”

“Thứ anh muốn tìm, tôi nghĩ tôi không biết nó ở đâu.” Tôi nói, “Nhưng mà Lạc Tiêu Tiêu nhất định biết, nếu anh trối nó lại, đập cho vài trận, bỏ đói nó vài ngày, dám chừng nó sẽ khai ra.”

“Mã Bỏ Nhí, chị có chút đạo đức nghề nghiệp được không hả?” Lạc Tiêu Tiêu gào lên, “Nếu tôi mà bị gì, Ngô My My sẽ lấy mạng chị!”

“Là em bắt nạt trước thì sao lại đi trách chị bắt nạt?”

“Họ sẽ không tha cho em!” lần này Lạc Tiêu Tiêu trông có vẻ như sắp khóc thật, “Diệp Tiệp Tiệp lấy tiền của họ mà không giao hàng, còn bị bắt, họ tin chắc là em có hàng, nhưng em không có gì để đưa, chỉ còn nước chết! Chị đã từng hỏi Diệp Tiệp Tiệp, nhất định là chị biết hết thấy, chị nói hết chân tướng cho họ nghe đi, cứu em lần này, em nhất định sẽ nói mẹ em báo ơn chị!”

“Nếu mẹ em có tiền như thế, vậy thì để bà ấy báo ơn Trần Đại Ca đi.” Tôi nói, “Chị không giúp em được nữa.”

“Tôi X tám đời tổ tông nhà chị!” Cô ta lại bắt đầu chửi bới ầm ĩ lên, con người với năng lực cao siêu, thật là chịu không nổi cô ta. May sao có người bên cạnh lấy ra một cuộn băng keo, dán miệng cô ta lại một cách rất chuyên nghiệp.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không báo cảnh sát.” Tôi nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lạc Tiêu Tiêu và đôi mắt mở to đầy sợ hãi của cô ta, nói với Trần Đại Ca, “Cần làm gì thì tùy ý anh. Muộn rồi, tôi và bạn tôi cần phải về nghỉ ngơi. Hết thấy oan đều có đầu, nợ đều có chủ, việc này không dính dáng gì đến chúng tôi, chắc anh sẽ không làm khó người qua đường như chúng tôi, phải không nào?”

“Nghe qua thì cũng có lý.” Gã tên Trần Đại Ca kia sờ cằm nói, “Nhưng tôi phải xác định lời cô nói là thật. Cho nên, xin lỗi, chúng tôi phải soát người các cô.”

Nhan Dự Dự ré lên một tiếng, tôi lùi ra sau một bước nói với Trần Đại Ca: “Tôi nghĩ tôi nên nhắc nhở anh một chút, căn cứ vào điều luật thứ 40 của Bộ Luật Dân Sự, hạn chế tự do cá nhân của bất kỳ ai một cách bất hợp pháp, xâm nhập nhà cửa hoặc lục soát người của bất kỳ ai một cách bất hợp pháp, xử phạt tạm giam từ 10 ngày cho đến 50 ngày, ngoài ra nộp phạt 500 cho đến 1000 đồng. Cho nên, nếu các anh nhất định muốn làm vậy, e rằng chuyện này sẽ bị làm lớn.”

“Cô đừng quên là cô vừa mới soát cô ta!” Trần Đại Ca chỉ tay vào mặt Lạc Tiêu Tiêu.

Tôi nói: “Đừng quên là các anh cũng tham dự, nhưng mà đúng là cô ta có quyền kiện chúng tôi. Nếu anh làm vậy, tôi cũng có quyền kiện anh.”

“Uy hiếp tôi?”

“Nói chuyện riêng một chút được không?” Tôi hỏi gã.

Gã nhắc chân, đi tới một chỗ khác cùng với tôi. Gã móc ra gói Hồng Song Hỷ, mời tôi một điếu, tôi lắc đầu nói với gã là tôi không hút thuốc. Tự mình gã đốt thuốc, nói với tôi: “Tốt nhất là cô chuyển lại lời tôi cho Diệp Tiệp Tiệp, giao đồ cần giao ngay ra đây, còn không tôi và anh em tôi sẽ không để yên đâu.”

“Theo như tôi biết, đồ trong tay cậu ta đã bị cảnh sát tịch thu.” Tôi nói, “Hơn nữa Lạc Tiêu Tiêu chỉ là một thiếu nữ vị thành niên nghèo nghèo, anh lấy nó ra trút giận cũng chả được ích gì.”

“Cái tên họ Diệp suýt nữa hại chết bọn tôi, hữu ích vô ích gì tôi cũng phải thù một phen.” Trần Đại Ca nói, “Bà mẹ của con nhỏ đó không phải rất giàu sao, cô đi chuyển lời, đưa tiền ra giải trừ tai họa, tôi cũng chấp nhận.”

“Anh đòi bao nhiêu?” Tôi hỏi.

“Không nhiều, 100 vạn.”

“Nhiều lắm đấy.” Tôi nói.

Gã nhìn tôi, cười rồi nói, “Gan của cô cũng lớn lắm đấy.”

“Cảm ơn.” Tôi nói, “Anh có từng nghĩ chưa, cho dù anh lấy được 100 vạn, nhưng cả đời vẫn phải trốn chui trốn nhủi, tội gì?”

“Luật sư đại nhân, lẽ nào cô sẽ báo tôi cho cảnh sát?” Gã nói.

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi nói.

Gã vút đầu lọc, trở mặt ngay lập tức: “Đêm nay tôi có thể thủ tiêu ba người các cô, không để lại vết tích. Cô có tin không?”

“Tin.” Tôi nói, “Nhưng anh sẽ không làm vậy.”

“Vì sao?” Gã lấy làm lạ.

“Thủ tiêu chúng tôi chả giúp ích gì được cho anh.” Tôi nói, “Tôi và bạn tôi đã đi trước các anh một bước, nếu chúng tôi mà không về ngay giờ, e rằng sẽ lập tức có người tìm tới đây, gây phiền phức cho Trần Đại Ca, trái lại không tốt.”

“Tôi không sợ nhất chính là phiền phức.” Hấn nói một cách thoải mái, “Nếu mà tôi sợ phiền phức, tôi đã không đi con đường này. Cho nên tôi cần phải nhắc nhở cô, chuyện đêm nay nếu mà bị tiết lộ ra ngoài, bất kể cô là thần thánh phương nào, cả nhà cô lớn nhỏ gì e rằng sẽ bị lôi ra sấy khô cong queo đấy.”

“Yên tâm đi Trần Đại Ca,” Tôi nói, “Thời điểm quan trọng gần kề, bằng hành nghề luật sư lại khó thi như vậy, tôi sẽ không làm ra việc gì bất lợi cho mình, còn cô ta,” Tôi liếc qua Lạc Tiêu Tiêu một cái, “Bảo đảm là một trái bom nổ chậm, vút sớm chừng nào hay chừng nấy.”

Gã cười cười gât gù, “Được rồi, tôi để cho các cô đi, giữ Lạc Tiêu Tiêu lại. Cô là người thông minh, chắc hiểu rõ nếu làm hỏng việc của chúng tôi thì sẽ không có kết quả tốt.”

“Tôi hiểu.” Tôi nói.

Hấn phát tay tỏ ý là chúng tôi đi nhanh đi.

Tôi chạy về lại, kéo Nhan Dự Dự lên xe. Cô ấy nổ máy xe, rất nhanh chóng quay ra đường cái. Tôi không biết cô ấy có sợ hay không. Nói thật ra thì tôi vẫn còn hơi sợ. Tôi chợt nhớ cách đây rất lâu, cái lần cô ấy uống say, tôi cứu cô ấy từ tay Đại Bang về, khi đó bản thân tôi không hề cảm thấy chút khiếp sợ.

Thì ra tôi đã không xuất hiện trên giang hồ nhiều năm như vậy.

ráng đi, vài chương nữa trùng phùng

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8

Hai giờ khuya, ánh đèn đường soi trên mặt đường nhựa tĩnh lặng như biển cả.

Trải qua một ngày toàn gặp chuyện đầu đau, đầu óc tôi không cách nào lắng xuống được, chả biết vì sao, trái tim tựa như bị ai đó dùng gậy đập vỡ mất một mảng, bao nhiêu chuyện xưa ồ ạt tuôn ra, nhận chìm khiến tôi muốn ngạt thở. Từ sau khi tới Bắc Kinh, lại một lần nữa tôi cảm thấy cuộc đời mình như bị xé toạc ra. Giống hệt như năm xưa khi rời khỏi Thành Đô, đứa trẻ Mã Trác từ đó trở đi đã ngã vào con nước của năm tháng dài đằng đẳng, mãi mãi tìm không ra tăm hơi nữa. Không biết là do ký ức luôn chất đầy những điều đau lòng, hay là do tính cách, tôi không thích ôn chuyện cũ, thà là cứ thẳng tiến không ngoái nhìn. Cho nên thời kỳ bốn năm đại học, điện thoại của tôi luôn một tuần chỉ gọi một lần, như một lệ thường. Ngoại trừ về nhà dịp Tết, tôi rất ít quay về, và kỳ lạ là, A Nam xưa nay chưa từng chất vấn tôi gì cả. Tôi đoán có lẽ ông ấy đã nhạy bén cảm nhận được sự thay đổi trong tôi, nhưng cố ý kín miệng không nhắc đến. Lằn ranh giới giữa chúng tôi không cần phải dấu diếm, nhưng ai cũng coi như không thấy mà thôi.

Đối với tôi hiện giờ mà nói, mái nhà ấy tựa như một câu đối xuân cũ kỹ, dài đầu năm tháng, màu sắc vốn có đã sớm phai mờ, nhưng nếu chưa phải lúc, thì không cách nào lấy nó xuống được.

Chỉ là, không biết đến ngày nào mới coi như “phải lúc”? Nếu như ông ấy thật sự lựa chọn đến Bắc Kinh sống, phải chăng ngày đó sẽ mãi mãi không tới?

Tôi không sao phân tích được nội tâm của mình, rốt cuộc là đang sợ hãi điều gì, lo lắng điều gì. Vẫn mong được làm một cánh diều thông dong, thật ra lại lo sợ ông ấy buông dây rồi tôi sẽ không tìm được lối về, đúng là được hay mất đều cũng canh cánh trong lòng.

Tôi ngồi trong xe của Nhan Dự Dự, cửa sổ để mở, mặc cho gió rét thốc vào mặt, tôi cảm thấy mình cần chút lạnh tỉnh.

Nhan Dự Dự quay hết cửa sổ lên, nghiêm giọng bảo: “Sẽ bình đấy.”

“Xin lỗi.” Tôi nói, “Đêm nay đã để cậu bị sợ.”

“Khách sáo cái nỗi gì.” Cô ấy nói, “Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, cái con nhãi ranh kia, vừa 9x vừa phú nhị đại, có vẻ còn nguy hiểm hơn cả bom nổ chậm, quen nó là mất mạng như chơi.” Nói xong, cô ấy lại kẻ mặt sát tôi, đề giọng xuống thật thấp thì thào một cách nghiêm túc: “Yên tâm đi, đêm nay nếu mà nó bị phanh thây, cậu tớ đều không có mặt ở hiện trường, tớ làm chứng.”

Tôi nói: “Cô ta sẽ không xảy ra chuyện gì cả.”

“Sao cậu biết, tớ thấy đám người đó không dễ chọc vào.”

“Tớ khá nắm chắc.” Tôi nói.

Nhan Dự Dự tăng tốc độ xe, nói: “Trên người cậu có hơi hường của dân anh chị, từ năm lớp 10 tớ đã phát hiện ra rồi. Giống như là không có chuyện gì có thể làm cho cậu sợ được.”

“Tào lao.” Tôi nói

Cô ấy chỉ cười.

Đêm ấy tôi ở lại nhà Nhan Dự Dự, cô ấy ngồi tính sổ sách đầu đêm, tôi cũng gần như không chớp mắt, chúng tôi trò chuyện với nhau câu được câu mất.

Cô ấy nói: “Cậu đoán xem lúc kim đang chia ngay hòng tớ thì tớ nghĩ gì trong đầu?”

“Không biết.”

Cô ấy cười, đốt một điếu thuốc, rít một hơi, “Tớ đang nghĩ, nếu như Tiêu Triết ở đó, không biết hắn có dừng cảm xông lên vật lộn với cái con kia.”

Tôi còn chưa trả lời, tự cô ấy đã cười rũ rượi, xua tay lia lịa nói: “Chỉ nghĩ thôi đã mắc cười rồi, tuyệt đối không có khả năng, quá không phù hợp tính cách của hắn!”

Tôi hưởng ứng: “Lén lén lút lút gọi 110 thì mới phù hợp với tính cách của cậu ta hơn.”

Chúng tôi cùng nhau cười ngất.

Thật ra cũng chả phải chuyện gì đáng buồn cười, nhưng điều có thể khiến cho người ta cười, hình như càng lúc càng ít đi, cho nên tiêu chuẩn khiến người ta cười càng ngày càng thấp dần. Tóm lại, quãng thời gian ở bên Nhan Dự Dự luôn thoải mái. Cô ấy cũng kể như một bộ phận trong ký ức xa xưa mà tôi không nhớ cắt bỏ.

Tờ mờ sáng, cô ấy ngủ mất. Trước lúc ngủ, đã dặn đi dặn lại tôi nhất định phải gọi cô ấy dậy để cô ấy đưa tôi ra phi trường. Nhưng tôi vẫn không nỡ, làm xong cho cô ấy một cái sandwich để trong bếp, tôi rón rén rời đi.

Tôi đặt vé máy bay vào 8 giờ sáng, lúc tới phi trường còn chưa tới sáu rưỡi, sân bay chỉ lác đác vài mạng. Những người chọn bay sớm đa phần là nhân viên thương nghiệp, ai nấy đều trông nghiêm túc, tay hoặc cầm cà phê hoặc cầm di động hoặc ngó giờ, về mặt giữ khoảng cách với người khác cả vạ dậm. Sau khi làm thủ tục lên máy bay, chỗ ngồi của tôi ngay cạnh cửa sổ, ánh nắng dần dần lan toả chói chang. Tôi dụi dụi đôi mắt sưng húp của mình, đắp miếng che mắt, định ngủ một giấc.

Nhưng không sao ngủ được.

Một khắc khi máy bay cất cánh, tôi chợt nhớ đến năm tôi 18 tuổi, ngồi trên máy bay, nắm chặt lấy chiếc điện thoại A Nam mới mua cho tôi, lập lời thề — “Hãy chờ con trở lại. Con nhất định sẽ quay về.”

Nhưng giờ đây, tôi đã sớm quyết định sẽ không quay về nữa, không phải sao?

Tôi đã đâm ra yêu thích Bắc Kinh, yêu thích sự đồ sộ thành thị của nó, hối hả, trống vắng, thậm chí vô tình. Bởi vì ở nơi đây, tôi mới có đủ sức để sinh trưởng, bùng nổ, từ đây thực sự trở thành một bản thân mới.

Xuống máy bay, tôi gọi ngay cho Luật Sư Phuong xin nghỉ phép. Nói với ông rằng trong nhà có việc, ngày mốt tôi mới có thể quay trở lại làm việc. Ông ấy ân cần hỏi tôi có cần giúp đỡ gì không, tôi nói không sao, chỉ là chuyện nhỏ không cần đề tâm. Chính trong khoảnh khắc vừa bỏ đi động vào túi, tôi ngược đầu, hình như thoáng thấy một bóng hình đã từng quen biết, trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Trong ký ức của tôi, lần đầu tiên hắn xuất hiện, chiếc mũ kéo sụp xuống rất thấp, nhưng đường cong của chiếc cằm độc đáo ấy lại khiến tôi cả đời khó quên.

Giữa giòng người mệnh mông, thế nào mà lại nhờ vào chiếc cằm kia của hắn rồi trùng phùng? Diễn màn này trên TV là toàn nghe người ta chửi cho. Tôi cười nhạo bản thân mình, coi bộ bốn năm qua, điều tôi đã quên, không chỉ có mỗi một lời thề.

Tôi mua vé xe buýt ở phi trường, leo lên xe, tìm hàng ghế sau cùng, ngồi xuống. Tôi của liên tục 24 tiếng đồng hồ chưa ngủ tẹo nào, ần ần hai bên thái dương đang đau nhức, nhét tai nghe của ipod vào tai.

Trần Dịch Tấn hát:

Ươn ướn mái đầu không tránh được

London vẫn yêu hạt mưa phùn

Trong buổi sớm mai nhẵn nại ngáp

Tất cả chỉ vì mong gặp em

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, không khí của Nam Kinh chẳng thấy trong lành hơn Bắc Kinh là bao, đâu đâu cũng xám xịt, chín giờ sáng, cả thành phố đứng giờ bưng tỉnh, phun khói ô nhiễm, che khuất hết thấy.

Đã tìm được quán hàng phủ bụi

Không sao tìm về thuở yêu đương

Linh khí sớm đã bị ô nhiễm

Nào ai không đổi thay trong cuộc sống bình thường

Vặn nhỏ âm lượng, tôi khép hờ mắt, day day thái dương

Càng khát khao gặp lại rồi sau đó nhận ra

Đã cách cả mười năm ở giữa

Khuôn mặt mong được gặp chỉ trong hoài niệm

Không biết làm cách nào để nói chuyện cùng nhau

Trong mông lung, lại trông thấy cái người rất quen ấy, cùng trên một chuyến xe buýt với tôi. Đáng tiếc là khi tôi mở mắt ra, hắn đã ngồi xuống, chỗ đầu trên hàng đầu. Xe nổ máy, tôi chỉ có thể nhìn được cái ót của hắn, tôi hơi ghé đầu, trông thấy bộ đồ hắn đang mặc —— là bộ tây trang kiểu Anh thịnh hành nhất hiện giờ.

Hạ Trạch, tây trang?

Tôi bật cười.

Sao lại có thể là hắn?

Tôi nhắm mắt, tiếp tục nghe bài hát mang tên “Chi bằng không gặp.” Tầm bùa hộ mệnh lia xa tôi mười mấy tiếng đồng hồ đã trở về nhiệt độ vốn có của nó, luôn khiến cho tôi cảm thấy yên tâm.

Tới trạm xe, tôi mở mắt ra, nhìn lên hàng ghế trước theo bản năng, kẻ ngồi ở vị trí đó đã không thấy đâu. Tôi xuống xe, lưỡng lự không biết có nên gọi một cú điện thoại về báo cho A Nam biết hay không, cuối cùng vẫn quyết định để kệ. Dù sao cũng là “bất ngờ,” thì thôi cho “bất ngờ” tới bên luôn đi.

Tôi tới trạm xe khách đường dài mua vé, rất không may, chuyến kế tiếp đã lăn bánh đi, phải đợi thêm một tiếng đồng hồ nữa mới có chuyến sau. Tôi không muốn ăn, tìm một sạp bán trái cây mua hai trái táo, rồi lại tới siêu thị mua một chai sữa chua, xuyên qua tấm kính ướt át, tôi rất mong sao được trông thấy cái kẻ mặc tây trang kiểu Anh kia một lần nữa, nhưng chẳng thấy ai cả.

Cả đêm không ngủ, chỉ có thể trách cảnh cũ bầu trời cũ đã khiến cho tôi nảy sinh ảo giác.

Uống hết một bình sữa chua lớn, vài giờ sau, cuối cùng lại quay trở về chốn phố xá thân quen, tiểu khu thân quen, nhưng mà, “Siêu Thị Quả Quả” thân

quen kia lại bỗng bốc hơi đầu mất, thay vào đó là một căn thảm mỹ viện.

Tôi đứng đó, nhìn tấm biển lớn của căn thảm mỹ viện nọ, trong lòng tựa như bị ai đó tự dưng khoét đi một mảng lớn, đau đến thờ không ra hơi.

Nếu bảo khi ông ấy bán cái siêu thị dưới huyện đi để mở một siêu thị lớn hơn trên thành phố, vậy thì giờ đây ông ấy bán cái siêu thị trên thành phố đi, lẽ nào bởi vì muốn chuyển siêu thị lên tới Bắc Kinh? Hay là do áp lực phải mua căn hộ trên Bắc Kinh đã khiến cho ông không thể không chọn cách làm như vậy?

Xem ra, tôi đã về muộn mất rồi.

thôi thúc cho chúng nó gặp nhau nên tần suất tăng.

Bài hát của Trần Dịch Tấn

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 9

Tôi lên lầu, bấm chuông đã đời, vẫn không thấy ai mở cửa.

Tôi nhìn đồng hồ, năm giờ. Vẫn còn cách bữa cơm tối một lúc. Tôi lục sâu trong túi xách ra chiếc chìa khoá, mở cửa. Nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, đây là tác phong đã thành thói quen của ông. Trong bếp có nồi canh gà đang được ninh, lửa liu riu, bốc hơi nóng. Chắc là ông không đi đâu xa.

Tôi về phòng mình, hết thấy đều chưa thay đổi. Ngay cả khăn trải giường, hình như là mới được giặt hôm qua, phảng phất mùi hương bột giặt. Tôi mệt mỏi rũ rùi, cởi giày ngã xuống giường, mau chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh dậy, trên người đã được đắp một chiếc chăn, mà ông thì đang ngồi trong chiếc ghế sofa nhỏ ở trong phòng tôi, nhìn tôi cười, hỏi: “Dậy rồi à?”

“Dạ.” Tôi ngồi dậy.

“Thấy con ngủ thật ngon lành, không nhớ gọi con dậy, sao đột ngột về nhà thế?”

“Trong trường được nghỉ học, con về thăm ba.” Không biết vì sao lại nói dối. Trông ông rất tiêu tụy, râu lại mọc lún phún, bộ dạng như đã rất nhiều ngày không nghỉ ngơi đằng hoàng.

“Cũng không biết gọi một cú điện thoại, làm ba hết hồn, còn tưởng là trong nhà có trộm.” Ông đứng dậy nói, “Cũng muộn rồi, chắc con đói rồi phải không, đi ra ăn chút gì nhé.”

Tôi ngó đồng hồ, gần 8 giờ tối, tôi thê mà đã ngủ lâu như vậy.

Tôi theo ông ra phòng khách, ông hâm lại thức ăn, lại còn có món cá chua ngọt mà tôi yêu thích nhất. Tôi xới hai bát cơm, tôi với ông mỗi người một bát, ông lôi một chai rượu từ dưới bàn lên nói với tôi: “Đang vui, uống vài ngụm.”

“Có chuyện gì mà vui thế?”

“Còn phải hỏi!” Ông nói, “Con về chứ sao.”

Tôi xuống bếp lấy lên hai ly rượu, rót rượu cho ông.

Ông nhấp một ngụm, ngẩng đầu nhìn quanh nhà nói với tôi, “Đúng rồi, có một chuyện đang định nói cho con hay, căn hộ này ba sắp bán rồi, mấy năm nay giá lên không ít, rất lời.”

“Tại sao ba phải bán siêu thị đi vậy?” Tôi hỏi ông.

“À.” Ông nói, “Ba già rồi, muốn nghỉ ngơi.”

“Ba lười quá đi.” Tôi nói, “Bốn mươi tám tuổi, đang còn là tráng niên, nghỉ cái gì chứ?”

Ông cười: “Bà con cũng ở đây không quen, thích ở dưới huyện, có mặt chược để chơi. Con đi rồi, mình ba ở căn hộ lớn thế này, cảm thấy rất cô đơn. Cũng không thú vị gì.”

“Nhưng mà,” tôi buông đũa, “Cho dù ba đến Bắc Kinh, con cũng đâu có thời gian bầu bạn với ba.”

“Ba không cần con bầu bạn với ba mà.” Ông thoáng sững sốt, nói, “Ba có việc riêng của mình.”

“Ba.” Tôi nói, “Có cách nào đừng như thế này không?”

“Đừng như thế nào?” Ông nói.

“Con đi đến đâu, ba liền theo đến đó. Con đã lớn rồi, con muốn sống cuộc sống của riêng mình, ba mà như vậy, trong lòng con sẽ cảm thấy khó chịu, ba có hiểu không ba?”

Ông nhìn tôi, nét mặt rất kỳ lạ, giống như là gặp một người ngoài hành tinh.

Mãi một lúc sau ông mới lên tiếng: “Có phải con sợ ba làm phiền con không?”

Tôi tìm cách nói cho ông hiểu: “Con chỉ muốn tự lập, sớm muộn gì con cũng phải dựa vào bản thân mình, không thể cứ y lại vào ba.”

“Con vẫn còn đang đi học——”

“Rất nhanh sẽ tốt nghiệp rồi.” Tôi ngắt lời ông, “Con sẽ tìm được việc, tự nuôi mình, đương nhiên cả ba nữa.”

Ông lắc đầu: “Ba nào có cần con nuôi!”

“Bao năm nay, con đã nợ ba quá nhiều rồi.”

Về mặt của ông như bị tổn thương, nói: “Con sao thế, còn nói ra được chữ ‘nợ’ này?”

“Xin lỗi ba, có lẽ còn dùng từ không thoả đáng. Con hiểu lòng tốt của ba đối với con là phúc phần của con, nhưng ba cũng nên hiểu cho, con đã lớn rồi, con có thể tự chăm sóc cho bản thân. Ba không thể cứ lúc nào cũng xoay quanh con, ba cần phải có cuộc sống của riêng mình, cùng với người ba thương, kết hôn, sinh con cái, sống vui vẻ!”

“Có phải con đang nói ba đã thành gánh nặng của con?”

Tôi vội vàng nói: “Ba đừng hiểu lầm, ý của con không phải là như vậy——”

“Vậy thì ý của con là gì?” Ông nổi giận, “Có phải là con muốn thanh toán rạch ròi với ba, sau đó chặt đứt quan hệ từ đây về sau?”

Trời ạ.

Tôi tưởng chúng tôi có thể bình tĩnh ngồi xuống thảo luận, tôi tưởng là chỉ cần tôi nói chuyện nhỏ nhẹ với ông, ông nhất định sẽ hiểu ý của tôi. Tôi hoàn toàn không ngờ sự tình lại có thể trở nên hồng бет như thế này. Ông đã thật sự nổi giận, uống một ngụm sạch bách rượu trong ly, sau đó đứng lên, quay về phòng của mình, rất lâu sau không ra lại.

Tôi cũng chả thiết tha gì với ăn uống nữa. Chạy ra sô pha ngồi suy xét hồi lâu, tôi quyết định gõ cửa phòng ông.

Ông không trả lời tôi.

Tôi hé cửa phòng ngó vào, trông thấy ông đang ngồi trên chiếc ghế đung đưa ngay gần cửa sổ, nhắm mắt, không biết có phải đã ngủ rồi hay không. Đêm ở phương Nam, bởi vì không có lò sưởi, còn lạnh hơn cả ở phương Bắc. Tôi rón rén đến bên ông, khom người, đắp cho ông một chiếc chăn nhỏ. Đầu ông hơi cau lại, khẳng định còn chưa ngủ, chỉ là ông không muốn để ý đến tôi. Tôi ngồi xuống thềm kê bên chiếc ghế của ông, nhìn đầu giường của ông. Vẫn còn đặt bức hình của Lâm Quả Quả. Đã nhiều năm trôi qua, nhưng nụ cười của bà chưa từng thay đổi, cùng với một sự thật không cách nào thay đổi được, đó chính là tôi càng ngày càng giống bà ấy. Hết thấy những điều này như một lời nguyện rửa không sao giải trừ được, không ngừng nhắc nhở tôi đêm ngày phải đề phòng những cạm bẫy và bất trắc của số mệnh, không lúc nào được yên thân.

“Ba đừng giận nữa nha ba?” tôi năn nỉ ông, “Ba biết ý của con mà.”

Ông vẫn không thèm để ý đến tôi.

“Cho con một chút thời gian, để con làm những gì con muốn làm, đừng nâng đỡ con từng bước một thì con mới có một chút cảm giác thành tựu, ba thấy đúng không ba?”

Cuối cùng ông mới chịu mở mắt ra nhìn tôi, nhưng vẫn không nói gì.

“Con đi hâm nóng lại thức ăn, chúng ta ăn cơm, được không ạ?”

“Ngày nào con về trường?” Lúc tôi đứng dậy đi ra đến bên cửa phòng thì nghe thấy tiếng ông hỏi.

“Chuyến bay muộn nhất tối mai ạ.” Tôi nói.

“Ba lái xe chở con ra phi trường.” Ông nói, “Tranh thủ bây giờ ba còn có ích một chút.”

Tôi biết ông đang dối, nhưng tôi sẽ không giận lời nói dối của ông.

Lúc bữa tối sắp sửa bắt đầu một lần nữa, chợt nhận được cú điện thoại của Luật Sư Phuong, giọng điệu của ông không tốt lắm, hỏi thẳng tôi về chuyện của Lạc Tiêu Tiêu ngay tại chỗ.

Tôi hỏi ông: “Ý chú là sao ạ?”

“Cô ta nói cháu bày cho người ta bắt cóc cô ta, rồi tống tiền mẹ cô ta.”

“Không có chuyện đó.” Tôi nói, “Đợi cháu quay về, sẽ giải thích rõ ràng hết với chú.”

“Tôi cần cháu giải thích ngay bây giờ.” Luật Sư Phuong nói.

Tôi chỉ đành buông bát đĩa, chạy về phòng, kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Luật Sư Phuong nghe. Ông ta nghe xong, chỉ hỏi tôi một câu: “Vì sao bỏ mặc cô ta ở đó?”

“Bọn chúng sẽ không làm gì cô ta, cháu cảm thấy, cô ta nên được dạy dỗ một chút, còn không sẽ vĩnh viễn không học cách ngoan được.”

“Cháu cảm thấy, cháu có năng lực tới cỡ nào mà có thể tự mình cảm thấy? Cháu có biết là cô bé bị bọn chúng đánh cho suýt tàn phế không. Nếu như cô ta mà xảy ra chuyện gì, chúng ta biết nói sao với mẹ của cô ta!”

“Xin lỗi chú.” Tôi nói.

“Thôi, không nói nữa. Cháu mau mau về lại đây, thu dọn đồ của mình rồi rời khỏi văn phòng ngay cho tôi.” Luật Sư Phuong nói xong, cúp điện thoại. Tôi gọi lại, ông ta không bắt máy. Tôi hoàn toàn tin là loại người như Lạc Tiêu Tiêu có thể dùng dao tự rạch người mình để trả thù tôi.

Tôi không trách Luật Sư Phuong đã nổi nóng, nếu có trách thì chỉ trách tôi quá sợ ý, có lẽ trong chuyện này, tôi vốn nên xử lý tốt hơn.

Tôi quay lại phòng khách, do trong lòng ô m tâm sự, ăn được nửa chừng đã không ăn tiếp được nữa. A Nam hỏi tôi: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Không có gì.” Tôi nói, “Công việc gặp chút vấn đề, bị luật sư mắng vốn.”

“Đừng lo,” A Nam nói, “Máng là một hồi sẽ học được cách làm. Hồi đó ba bốc vác, suốt ngày bị sếp mắng cả trăm lần, nếu không, làm sao ba hạ quyết tâm tự đi mở siêu thị làm sếp của chính mình được chứ.”

Tôi cười gượng.

“Không vui thì đừng làm nữa, đổi việc khác biết đâu tốt hơn.” Ông lại hạ thấp tiêu chuẩn một cách vô nguyên tắc nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 10

Ban chiều ngủ một giấc đã dài, đến đêm ngủ hết nổi.

Tôi suy nghĩ xem có nên gọi cho Ngô My My hay không, nhưng cảm thấy không thể nói rõ mọi chuyện trên điện thoại được, sau cùng vẫn quyết định để về rồi gặp mặt nhau giải thích. Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ mình thật sự cứ cho mình là đúng, hoàn toàn không đứng ở địa vị của một luật sư và cương vị đại diện cho văn phòng luật sư mà suy nghĩ, cho nên mới dễ xảy ra sự hiểu lầm kém cỏi này. Không biết Luật Sư Phuong người giận rồi liệu có thu lại mệnh lệnh hay không, tôi chỉ biết tôi không thể nào để mất đi công việc đó được. Bởi vì đối với tôi, nó quá mức quan trọng. A Nam đã đi ngủ, tôi có thể thoáng nghe thấy tiếng ngáy của ông, nói thật ra thì, hai năm nay, ông đã già rất nhanh chóng. Tôi không xác định được có phải là do liên quan đến khía cạnh tình cảm không, vì ông không tiện thổ lộ với tôi, nên tôi cảm thấy tôi vẫn nên giữ im lặng thì tốt hơn.

Tôi đến bên giường, kéo màn rèm cửa sổ ra, muốn nhìn bầu trời đêm ở phương Nam. Xuyên qua cửa kính, hình như tôi thấy trên con đường của tiểu khu có một người đang đứng. Ánh đèn vàng mù mờ, khiến cho tôi khó xác định được. Nhưng hẳn có vẻ như đã đứng đó rất lâu rồi, ngay lúc tôi xuất hiện bên cửa sổ, hẳn hươ tay với tôi.

Tôi đẩy cánh cửa sổ mở ra.

Thị lực của tôi cũng coi như không tồi, tôi nghĩ là tôi đã không nhận lầm, chính là bộ đồ tây trang kiểu Anh ấy, là cái kẻ gần như đã theo tôi suốt một ngày, khiến cho tôi suýt hết lên.

Tôi thò đầu ra ngoài một chút, hân vẫn tiếp tục hươ tay với tôi.

Tôi ở trên, hân ở dưới, tôi không nhìn thấy rõ mặt của hân, nhưng tôi biết nhất định là hân đang gọi tôi. Đúng lúc này, ánh đèn đường dường như trở nên sáng hơn rất nhiều, tựa như một giòng thời gian óng ánh đang dụ hoặc tôi gieo mình vào. Người ở dưới lầu bước tới hai bước, động tác của thân hình ấy làm cho tim tôi muốn nhảy vọt ra ngoài, tôi không sao khống chế được bản thân, nhảy xuống khỏi bậc cửa sổ, rón rén lên ra khỏi nhà, xông xuống cầu thang. Tôi chạy như bay, suýt mấy lần vấp té. Vừa nhảy xuống dưới lầu, trong khoang cầu thang đã đụng trúng một người ôm chầm lấy tôi.

Là hân.

Đã lâu lắm rồi, bầu khí tôi hằng nhung nhớ và khiến tôi gục ngã ấy vẫn giữ được mùi sương và sự dịu dàng của đêm xưa, tựa như một thời số cô la được bọc đầy bột cocoa đang tan chảy trên mặt tôi, lại tựa như hân chưa từng rời xa, hân vẫn luôn bên tôi, chúng tôi vẫn là những người bạn thân nhất của nhau và đồng thời là tình nhân. Kiếp trước đã chủ định, kiếp này hữu duyên, kiếp sau còn lưu luyến.

Hân cứ ôm tôi mãi, ôm rất chặt, mà chẳng chịu nói câu nào. Ban đầu tôi vốn đang run lên, nhưng hiện giờ đã hết, cơ thể cứng đờ một cách lạ thường, trong vòng tay của hân, tôi nghe thấy xương mình đang vang lên rảng rác. Hay là tôi cũng đang dùng sức mà ôm chặt lấy hân? Tôi nghĩ, cái ôm vốn chưa từng mong đợi nhưng sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được này, như một bàn tay lớn bên gối quàng của ký ức, bắt chợt kéo sợi nơ cột bao, chuyện xưa rơi vãi đầy trên đất, chúng tôi không sao cầm được lòng mình.

Lẽ nào đây chính là lý do thật sự vì sao tôi đã bỏ mặc hết thấy để chạy về?

Không biết qua bao lâu, hân nhẹ nhàng buông tôi ra, tôi nhìn chăm chăm mặt đất, bóng của hai chúng tôi vừa dài vừa hẹp, trông như đang vẽ nên hai thân cây trên mặt đất. Tôi dần dần khôi phục lại khả năng suy xét, bắt đầu nghĩ vì sao hân lại có mặt ở đây? Hay là từ lúc ở phi trường, người luôn bám theo tôi có thể là hân? Ô, không, nhất định là hân.

Nhưng mà, tại sao đợi mãi đến giờ hân mới chịu xuất hiện?

“Thật ra ở phi trường anh đã trông thấy em.” Hân mỉm cười nói, “Em vẫn một bộ dạng đó, lưng đeo ba lô, tai nhét tai nghe. Mặt sa sầm, tựa như toàn thể thế giới đều nợ tiền em. Anh cứ do dự không biết có nên bắt chuyện với em hay không. Mẹ kiếp, anh nghĩ hết cả nguyên ngày, tự nói với mình, nếu như anh tới nhà em, có thể gặp được em, anh sẽ không do dự nữa.”

Do dự?

Trong cuốn tự điển của hân, có cái từ này sao?! Hay là còn có lúc nào đó tôi không biết đến, hay vì một người nào đó tôi không biết đến, hân đã học được do dự? Vừa nghĩ đến đây, nước mắt của tôi lại chực rơi, tôi dùng toàn bộ sức lực của mình đẩy hân ra, loạng choạng xông ra phía bên ngoài tiểu khu, tôi chạy rất nhanh, khó khăn lắm hân mới rượt theo kịp tôi, lúc đó tôi đang còn băng qua đường, hân níu lấy tôi từ phía sau. Hai chúng tôi liền đứng ngay giữa đường nhìn nhau, xe cộ xung quanh bất mãn bấm còi âm ỉ lướt nhanh qua.

“Đi theo anh.” Hân nói, “Mã Tiểu Dương.”

“Vì cái gì?” Tôi vừa hỏi xong câu hỏi ngốc nghếch ấy, hân đã gọi được một chiếc xe taxi vừa đi ngang qua, bẻ bồng tôi lên, nhét vào trong xe.

Tôi không có khả năng phòng ngự, dường như ở đâu khác thì phản ứng vô cùng nhanh nhạy, tới lúc gặp hân, thì sẽ trở nên trì độn. Loại bệnh này gọi là gì nhỉ? Chính nó, bệnh sai thời (1)

(1) Tên bệnh Sai Thời là từ một bộ phim hoạt hình ngắn ở Trung quốc mà ra, người mắc bệnh này gồm những triệu chứng: 1. bệnh nhân lấy một khoảng thời gian ngắn ngủi kéo nó thành rất dài rất chậm trong cảm giác, mỗi một giây đều bị kéo dài thành vô cùng chậm chạp, tựa như chạy đến vô tận. 2. Lấy một quãng thời gian thật dài, gom nó thành cực ngắn. Nhân vật trong phim mắc chứng bệnh này thật ra chỉ là một loại bệnh tâm lý sau khi họ bị người yêu tổn thương.

Tuy rằng trông hân lịch lãm đến độ tôi không nhận ra được, tuy hân còn mặc một bộ tây trang đi dọa người như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, trong xương tủy, hân vẫn là hân. Chuyện gì hân đã quyết định, không cho phép ai chống lại. Nếu chống đối vô nghĩa, thế thì tôi yên tâm để mặc cho hân ấn đầu tôi vào lồng ngực của hân, nghe nhịp tim hân đang đập, mặc cho hân đưa tôi đến nơi mà hân muốn đi.

Giờ phút này, nếu hân là một giòng sông, tôi chính là một con thuyền đã buông mái.

Số 27 ngõ 13, đây là nhà của hân.

Bóng điện màu vàng từ mù vẫn đang đưa trước cổng, cột nhà mọc meo vẫn mang mùi cũ, phòng khách trong nhà vẫn trống hoác trống huơ, sàn nhà đã được quét tước vô cùng sạch sẽ, còn được rải nước sáng loáng. Trong nhà vẫn luôn lộn xộn bữa bãi, giờ đây lại được thu dọn vô cùng chỉnh tề, giống như để nghênh tiếp khách quý. Nhưng nhất định không phải là tôi.

Nghĩ đến đây, tôi lại bắt đầu đau lòng.

Hân kéo một băng ghế dài ra, tôi ngồi xuống. Sau đó, hân lấy một ấm đầy nước, bắt đầu đun sôi. Trên bàn trà trong phòng khách có đặt mấy loại trà, Thiết Quan Âm, Ô Long, còn có Bích Loa Xuân. Tôi không biết hân bắt đầu thích uống trà từ khi nào, dĩ nhiên là những gì tôi không biết vẫn còn rất nhiều, đây là điều đương nhiên.

“Muốn uống gì?” Hân khom người hỏi tôi, giống như một nhân viên phục vụ rất chuyên nghiệp.

“Cảm ơn,” Tôi nói, “Không cần.”

“Vậy thì dùng chút rượu.” Hắn mở tủ ra, lấy một chai rượu đỏ, khui nắp, tự mình uống một ngụm lớn, sau đó nhét vào trong tay tôi: “Uống!”

“Không.” Tôi nói.

Bản thân hắn lại tu một ngụm lớn nữa, sau đó vứt chai rượu, ôm lấy đầu tôi, hôn tôi. Rượu đỏ chảy vào trong khoang miệng, không nhiều, nhưng sao tôi lại có cảm giác như mình đã say đến bất tỉnh nhân sự?

“Xin lỗi.” Môi của hắn trần trọc bên tai tôi, nói với tôi, “Anh vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi.”

Vốn là tôi nên cho hắn một cái bạt tai, nhưng đã bị câu xin lỗi dịu dàng này làm cho buông xuôi hết thấy, bao nhiêu uất ức trong lòng nhanh chóng sụp đổ, hoá thành một nắm tro nhẹ tênh.

Tôi vẫn là tôi rất vô dụng của năm xưa, bốn năm đã không giúp tôi trở nên kiêu ngạo hơn một chút nào trước mặt hắn. Chỉ là, cuộc hội ngộ này, đối với tôi mà nói, tựa như một truyền kỳ. Là một tấn kịch hoành tráng nhất, trong tất cả những giả thiết về trùng phùng xưa giờ, chưa từng bao giờ nghĩ đến.

Tay của hắn trượt qua cổ tôi, lôi được ra lá bùa hộ mệnh tôi vẫn đeo trên cổ, hắn vui mừng một cách bất ngờ, hỏi tôi: “Nó vẫn luôn ở đây à?”

Nếu như hắn biết tôi đã vì nó mà đem qua suýt mất mạng, hôm nay lại vừa mất việc, không biết hắn sẽ nghĩ gì?

“Tới đây.” Hắn kéo tôi tới ngồi trên bậc thềm, chính nơi đó, hắn đã từng giẫm đạp lên lồng ngực của tôi, tôi có một mảnh tim đã rớt mất ở nơi này từ dạo đó, lỗ hổng kia khiến cho tôi vừa yêu vừa hận nhưng vẫn bắt buộc nó phải tồn tại, tôi chưa từng bao giờ nghĩ đến chuyện đắp vá.

“Nói chuyện em hiện giờ đi.” Hắn đưa chai rượu cho tôi.

“Anh nói trước đi.”

“Anh tạm tạm.” Hắn nói, “Mấy năm nay vẫn luôn ở Thâm Quyển, mở một quán trà, làm ăn cũng không đến nỗi.”

“Em đang đi học.” Tôi nói, “Bắc Kinh.”

Hắn cười: “Thật ra mỗi năm anh đi Bắc Kinh cũng đến 10 lần.”

Tôi vốn định hỏi: “Đi một mình?” Nhưng lúc câu hỏi ra khỏi miệng lại trở thành: “Anh thường về nhà không?”

“Chưa từng về lần nào, đây vẫn là lần đầu. Lúc trông thấy em ở phi trường, anh còn tưởng mắt mình có vấn đề.”

“Thật ra em cũng rất ít khi về.” Tôi nói.

“Vậy chính là duyên phận rồi.” Hắn ôm lấy tôi, ép tôi phải nhìn hắn lần nữa. Trong ánh mắt hắn là vẻ ôn hoà vô cùng lạ lẫm đối với tôi, tựa như bao nhiêu ngang ngược đã bị nung chảy hết. Vẻ ôn hoà này so với sự tàn bạo hắn để lại trong ký ức của tôi lần cuối cùng gặp mặt khác nhau một trời một vực. Rốt cuộc là thời gian, hay là ai, đã thay đổi hắn?

Bỗng dưng tôi rất muốn biết câu trả lời.

“Anh tưởng rằng anh sẽ mãi mãi không quay về lại.” Hắn nói, “Anh đã sắp sửa quên mất chốn này rồi.”

“Kể cả em luôn sao?” Tôi nói.

Hắn vươn tay, bóp tay tôi, rất mạnh, làm tôi oai oái kêu đau.

“Nói sai thì phải trả giá.” Hắn cười, bảo.

“Vậy anh về đây làm gì?” Tôi bóp bàn tay bị đau gần chết của mình, hỏi.

“Về tham gia hôn lễ của chị anh. Anh là người thân duy nhất, thời khắc quan trọng nhất trong đời của bà, anh không thể không về.”

“Cái gì?” Tôi thật sự không nghe rõ, hoặc có lẽ, hắn có rất nhiều người chị, tôi không thể nào xác định được đó là người nào.

Hắn đốt một điếu thuốc, nói rõ từng chữ một với tôi: “Hạ Hoa, ngày mai sẽ kết hôn. Anh rể của anh chắc em biết đấy, chính là lão Vu hói, bố của Vu An Doá.”

Nghe được tin này, trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt tiều tụy của A Nam, sau đó, tôi ngồi ngây ngốc luôn tại chỗ.

thôi đi ngủ, đêm của chúng nó còn dài.v

Quyển 3 - Chương 11

“Qua đây.” Hấn chưa phát hiện ra cú chấn động long trời lở đất trong lòng tôi, nên vẫn ngồi đấy giang rộng đôi tay, vậy gọi tôi.

Thật ra tôi đã ngồi rất gần hấn rồi, đây là một khoảng cách mà vài tiếng đồng hồ trước đây tôi có tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi. Tôi xoay qua nhìn mặt hấn, tôi chỉ muốn nhìn gương mặt ấy cho rõ hơn một chút, kể cả mắt hấn long mảy của hấn, nhưng hấn đã nóng lòng không kịp đợi nữa, thô lỗ ôm chầm lấy tôi vào lòng.

“Hạ Hoa tại sao lại muốn lấy Lão Vu Hối?” Tôi hỏi hấn.

“Bồ dung anh thật muốn cưới em.” Hối một đằng đáp một nẻo.

“Em không muốn làm vợ bé đâu!” Tôi vừa dứt lời, ngón tay trái của hấn đã bóp mặt tôi thật mạnh, đau đến nghiêng răng méo miệng. Cái con heo bạo lực này, bóp mặt tôi xong lại bóp chặt cứng hai cánh tay của tôi, rồi còn ghì chặt hai bàn tay khiến tôi không sao nhúc nhích được, mắt thấy hấn đang há mồm hà bá của hấn, coi bộ như muốn ngoạm cổ tôi, tôi chỉ còn cách dùng chân đá hấn thật mạnh để tỏ ý phản kháng. Tôi rất hoài nghi là hấn đang mang chân giả, bởi vì tôi dùng sức mạnh như vậy, mà mặt hấn không hề đổi sắc, lại còn hung ác ra lệnh cho tôi: “Nói gì thế, nói lại lần nữa nghe coi!”

“Đau quá đi!” Tôi kêu la.

“Em không trông chừng được cái miệng em thì anh sẽ không trông chừng được tay anh đâu.” Hấn tươi cười, mặt kẻ sát vào tôi. Tôi ngửi thấy trên người của hấn là mùi hương nhàn nhạt của trà chứ không phải mùi thuốc lá đáng ghét kia. Xem ra, hấn đã trở thành một người đàn ông chân chính, còn tôi, vẫn chỉ là một cô nhóc chưa biết lớn, luôn bị hấn chơi xỏ. Nghĩ đến đây, tôi ngoảnh mặt đi, không muốn để cho hấn thân cận với tôi.

“Vẫn sống chết đòi cậy mạnh!” Hấn đang còn căn nhắc tôi, thì cánh cổng “kéééééé” một tiếng, bị đẩy mở. Hai chúng tôi tức tốc buông nhau ra, dưới ánh trăng lạnh lẽo, tôi nhìn thấy Hạ Hoa đang tiến vào, chị ấy co ro, đầu tóc rối bời, khoác một chiếc áo bông, bên trong hình như là một chiếc áo len cũ của rất nhiều năm trước, bước chân phiêu diêu, có vẻ như đã uống chút rượu. Thuốc Độc ra đón: “Không phải đã nói là đi thử áo cưới rồi tối nay ngủ ở khách sạn sao?”

“Chị mầy á, mặc áo cưới nào chả đẹp, thử cái mẹ gì, còn nữa, đây là nhà tao, tao mà không được gả đi từ đây thì gả từ đâu hả? Sáng mai mầy phải cống tao ra khỏi cổng đó, biết không hả!” Chị ấy vừa nói vừa khom người, sau đó đứng thẳng người, đẩy mạnh vào ngực Thuốc Độc một cái, cười rộ lên.

Trông bộ dạng của chị ấy dám chừng đã uống say rồi. Nhưng mà căn cứ vào tiền án uống rượu giả say của chị lần trước, tôi tạm thời không có được một kết luận chính xác.

Lúc Thuốc Độc lui ra sau mấy bước, Hạ Hoa chợt trông thấy tôi. Ánh mắt của chúng tôi lướt qua vai của Thuốc Độc, giao nhau. Tôi rất mong tìm được chỗ nào đó để ẩn mình, nhưng hiển nhiên không được, thế nên cách duy nhất của tôi chính là đứng yên bất động.

Chị đi thẳng về phía tôi, tìm tôi đập nhanh thật nhanh, tựa như tôi đã làm gì sai vậy. Tôi rất sợ chị ấy bất chợt sẽ túm lấy cổ áo tôi, la lên: “Cô tới đây làm gì! Tôi không muốn thấy mặt cô! Đừng xuất hiện trước mặt tôi! Tôi chán ghét mỗi người trong nhà cô!” v.v., nhưng trong thực tế chị ấy chỉ coi tôi như người tàng hình, lướt ngang qua tôi, đặt đến bên chiếc bàn ăn, phát hiện ra chai rượu đỏ, chụp lấy nó, vui mừng reo lên: “Rượu ngon!”

Thuốc Độc chạy tới giành lấy rượu của chị, chị không chịu buông, nhất định đòi lấy lại, giành giựt tới lui một hồi, Thuốc Độc dứt khoát mở nút chai, trút sạch rượu xuống đất, rượu nhanh chóng bị trút hết. Hạ Hoa hết cách, tát thẳng vào mặt Thuốc Độc. Cái tát đó vô cùng vang dội, không chút nao núng. Sau đó, chị nhanh nhẹn xoay người lao đến bên tủ, định lấy ra một chai rượu mới.

Thuốc Độc lao đến bẻ quặt tay của chị ra sau lưng, Hạ Hoa liều mạng giằng co la hét, Thuốc Độc nói: “Bà mà uống nữa, tôi bẻ gãy tay bà, rồi quăng bà vào phòng nhốt lại.”

“Hạ Trạch mầy buông chị ra!” Chị dụ giọng, “Em ngoan của chị, mầy để chị được buông thả một lần được không hả?”

“Để chị ấy uống đi mà.” Tôi bước lên, nói, “Em sẽ uống cùng chị ấy.”

Thuốc Độc nhìn tôi ngạc nhiên.

“Ngày mai làm vợ người ta rồi, nên uống cho đã đời một phen.” Tôi nói, “Trong nhà còn rượu không, nếu không để em đi mua.”

“Ai đây chứ?” Hạ Hoa lại không đón nhận ý tốt của tôi, không thèm liếc tôi một cái, hất Thuốc Độc ra, giọng lạnh lùng: “Tôi uống rượu quen uống một mình, làm quái gì cần người uống chung?”

“Cũng quen giả bộ say, đúng không?”

Chị ấy bị lời của tôi đánh trúng, trầm ngâm trong mấy giây, quay qua nhìn tôi. Tôi đón lấy ánh mắt của chị, trong ấy vẫn có nét gì rất giống với ánh mắt của ai đó, khiến cho tôi không kìm được mà tham lam muốn nhìn thêm mấy cái nữa. Chị em nhà này y như nhau, trước giờ đều là người cứng rắn, nhưng cứng rắn chỉ là cái vỏ bên ngoài, bọc lấy một trái tim mềm mại. Y như rằng, chị ấy chợt phì cười, vươn tay véo mũi tôi, nói: “Được rồi, là em nói đấy nhé, uống với chị!”

Một chai rượu đỏ mới được đặt lên bàn. Ba chiếc ly, thêm một đĩa đậu phộng rang. Thuốc Độc rót đầy vào ly rượu ở trước mặt mỗi người, hỏi tôi: “Ai sẽ nói lời chúc rượu mừng?”

“Tao muốn gà quay!” Hạ Hoa được voi đòi tiên.

“Bà chị, giữa đêm rồi.” Thuốc Độc nói.

Hạ Hoa móc chìa khoá xe trong túi ra đập lên bàn nói: “Lái xe chưa đến 10 phút, có một siêu thị mở 24 tiếng đồng hồ, trong đó cái gì cũng có. Xe đang đậu ngay đầu ngõ. Vừa mua đây, cẩn thận đừng để bị tông hù.”

“Sợ bà rồi, rượu phải đợi tôi về mới được uống!” Thuốc Độc nói xong, cầm chìa khoá lên, ra khỏi cửa.

Trong nhà chỉ còn lại tôi và Hạ Hoa, trăng chậm rãi nhô cao, khiến cho tâm trạng đề phòng của tôi lại thức tỉnh, tôi thật sự rất lo là A Nam bắt chợt tình giác, phát hiện ra tôi không có nhà, gọi vào máy của tôi, mà tôi thì ngay lúc đó đang cùng bạn gái cũ của ông ấy uống rượu mừng chị ấy sắp kết hôn, cảnh tình này không khỏi quá kịch côm rồi.

Nghĩ đến đây, tôi thậm chí còn làm một việc rất vớ vẩn, lén lút tắt luôn di động đi.

Hạ Hoa ngồi ngay trước mặt tôi gọi tên tôi: “Mã Trác?” Chị ấy gọi một cách rất xa lạ, thậm chí có chút ngập ngừng. Chắc chắn là chị tưởng tôi không biết chuyện giữa chị và A Nam, cho nên mới làm bộ ra vẻ đối xử với tôi như người ngoài. Nhưng tôi tha thứ cho màn đóng kịch này của chị, gật đầu với chị.

Chị hơi mỉm cười, lấy ly rượu khế cùng vào ly của tôi, nói: “Cạn ly.”

“Chúc chị tân hôn hạnh phúc!” Tôi uống cạn ly.

“Thế giới hoà bình!” Chị ấy cũng cạn ly, không biết là say thật hay say giả, cười rất khoa trương. Chúng tôi lại một lần nữa cùng nhau đối ẩm, giống y như năm xưa, chỉ là không còn nổi lâu nghi ngút khói. Không biết có phải là do mới rồi gây gổ với Thuốc Độc hay không, chị có vẻ bị nóng, cởi áo khoác bông ra, lại cởi luôn áo len, chỉ còn lại một chiếc áo cộc tay. Tôi thấy chị đã gầy đi, nhìn giống như chỉ còn một mớ xương, khiến người ta đau lòng.

“Coi chừng bị lạnh. Không thể là một cô dâu cảm mạo được.” Tôi đi qua bên chị, tốt bụng trùm áo khoác lên cho chị, mắt trông thấy trên cổ chị có một vết bớt nhìn giống như cánh bướm màu đỏ. Chị thể mà lại có một vết bớt bẩm sinh trông lạ như vậy, hay là xâm mình? Cô gái kỳ lạ này, khắc ở nơi sâu nhất trong ấn tượng của tôi về chị ấy là hình ảnh chị nhón chân hôn A Nam, trừ điều đó ra, kỳ thật tôi chưa từng biết gì về chị cả.

“Em có quà cưới cho chị không?” Chị bắt chợt hỏi tôi rất đột ngột.

“Rất xin lỗi, em chỉ vừa mới biết đây thôi.”

“Xạo đi.” Chị nói, “Lẽ nào Hạ Trạch không ôm đùi em khóc rống lên — chị anh sắp lấy lão già hói lợi rồi!”

“Bọn em rất lâu rồi chưa liên lạc ạ.” Tôi giải thích, “Hôm nay chỉ là vừa khéo gặp nhau thôi.”

“Cũng đúng ha.” Chị chợt ngộ ra, “Nhưng mà em vẫn còn nhớ nhưng nó, thật khiến cho người ta hâm mộ. Nhìn này, nhẫn cưới của chị đẹp không, hôm qua mới lấy về đây, của Tiffany, số lượng giới hạn.”

“Rất đẹp ạ.” Tôi nói rất thật lòng.

Chị ấy tức tốc rút tay về, “Nhưng mà em đừng lo, em không cần phải tặng chị món quà cưới gì cao siêu cả, nếu em bằng lòng thì tặng chị một bó hoa hồng nhé, chị thích nhất là hoa hồng. Trước đây Hạ Trạch trồng một bụi ở trước cửa nhà cũ của bọn chị, sau đó không có thời gian chăm sóc, chết khô hết. Tốt nhất là màu vàng, chỉ đáng tiếc là hoa hồng vàng rất hiếm, không dễ mua.”

“Hình như có một bài hát mang tên đấy,” Tôi nói, “Nhưng mà lời hát rất u buồn.”

“Em không biết hả, hồng vàng là tượng trưng cho sự chia tay.” Chị nói, “Nhưng chị lại thích, một con người thích chia tay, có phải rất kỳ lạ không?”

“Chia tay nhất định là có nỗi khổ riêng,” Tôi nói, “Ai lại thích chia tay chứ?”

Chị vừa cười vừa tự rót rượu cho mình, lắc đầu nói: “Chắc em cảm thấy là em hiểu chị, Mã Trác.”

Tôi không chối cãi gì, nhưng có thể nhìn ra chị đã say, thậm chí hốc mắt đã đỏ hoe lên: “Nhưng mà á, em không hiểu đâu, em thật tình không hiểu đâu, em không hiểu chị một chút nào. Em á, em cũng không hiểu Hạ Trạch, Hạ Trạch cũng không hiểu chị, không ai hiểu ai cả.....”

Ngay lúc chị còn trăng giang đại hải nói những lời này, ngoài cổng có người gõ. Tòe cứ tưởng Thuốc Độc đã về, chạy ra mở cổng, trông thấy ở đó có một cô gái mặt mũi xinh xắn, dè dặt hỏi tôi: “Em tìm cô Hạ, cô ấy có đây không ạ?”

“Cô Hạ không có nhà!” Chị ấy gào ầm lên từ phía trong.

“Cô, em tới đón cô về lại khách sạn.” Cô gái kia dĩ nhiên nghe ra được giọng của chị ấy, bước ngay qua cánh cổng, rất lễ phép nói, “Ngài Vu nhắn cô nghỉ ngơi sớm.”

“Đúng bảy giờ sáng tôi sẽ có mặt. Nói ông đêm nay đừng kể tôi đi!” Hạ Hoa không đứng lên, cũng không buồn nhìn cô ấy một mắt, mà làm bầm bảo tôi, “Mã Trác, tiền khách.”

Cô nhỏ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn tôi.

Tôi dõ dăng đôi bên: “Chị ấy nói ngày mai bảy giờ sẽ có mặt, nhất định sẽ có mặt. Hay là em cứ về trước đi đã.”

Đang nói thì Thuốc Độc xách một túi nylon về, trông thấy tình hình, hần chả nói chả rằng, tổng cô gái ra ngoài cổng, dứt khoát đóng sập cửa lại, ôm tôi kéo vào phòng khách, vứt túi đồ lên trên bàn.

Hạ Hoa cười khanh khách, đổ hết đồ trong túi ra bàn, cầm lấy gà quay lên bảo tôi: “Đi hâm nóng một chút đi. Mau lên, chị đói chết mất.”

“Tôi đi.” Thuốc Độc nói, “Bà đừng có coi người ta như là người hầu!”

“Mày cứ chịu nó đi!” Hạ Hoa nói, “Cẩn thận sau này nó leo lên đầu mày nó đá!”

“Đó là chuyện của tôi.” Thuốc Độc nói, “Không cần bà bận tâm.”

“Mày đừng quên ngày mai mày phải cống tao đấy!” Hạ Hoa chỉ hần, “Tao mà không vui tao cũng có thể đá lên đầu mày!”

“Thôi đi,” Thuốc Độc nói, “Sau này bà mà leo được lên đầu cha hời đấy thì mới coi như bà có bản lĩnh.”

“Tao đã làm từ lâu rồi, chỉ là mày không biết thôi.” Hạ Hoa làm bầm nhìn theo bóng lưng của Thuốc Độc đang đi vào trong nhà bếp. Cái cặp chị em này mà ở bên nhau thì thành drama diễn hoài không kết thúc. Nhưng tình cảm sâu đậm giữa bọn họ, bất cứ người nào tình mắt cũng có thể nhận ra.

Thuốc Độc rất nhanh chóng hâm nóng gà quay rồi bung ra, ba người chúng tôi cùng ly, bên ngoài lại vang lên tiếng đập cổng.

Hạ Hoa gấp một miếng gà nhét vào miệng, sau đó bật dậy, tìm một cục gạch trong sân, liệng ra cổng, gạch đập trúng cột sắt, vang lên một tiếng rất lớn. Người ở bên ngoài cổng hình như bị giật bản mình, không đập cổng nữa.

Hạ Hoa vui vẻ nhún nhảy chạy vào lại trong nhà, nói: “Uống tiếp!”

“Nếu không muốn lấy, đêm nay vẫn còn kịp.” Thuốc Độc nói, “Ngày mai tôi có thể mang bà về Thâm Quyến.”

“Tao đi Thâm Quyến làm gì?” Hạ Hoa nốc cạn một ly, “Đừng nói chuyện điên khùng.”

“Tôi nói thật.” Thuốc Độc nhìn Hạ Hoa rất nghiêm túc, rồi ngó đồng hồ đeo tay, nói: “Bà còn 4-5 tiếng đồng hồ nữa để có thể quyết định lần chót.”

“Đừng nói tao 4 tiếng, 4 tiếng lâu lắm sao? Sao mày không nói chuyện bốn năm nay mày mất tâm mất tích, tao khó khăn lắm mới tìm mày về được, tao còn sống để gặp được mày là coi như phúc lớn đời này của tao. Vốn là muốn để cho mày nhìn thấy tao lấy người ta vinh hoa phú quý, mày lại nhất định đòi nói mấy lời dư thừa này với tao! Tao có chỗ tốt để đừng chán, mày không vui, đừng không hả?”

“Tôi đang nghiêm túc.” Thuốc Độc vẫn nói câu đó, “Tôi không muốn nhìn thấy bà phải chịu khổ.”

“Cái gì gọi là chịu khổ?” Hạ Hoa nhìn hần.

“Không cam lòng không tình nguyện, thì sẽ phải chịu khổ.”

“Mày hiểu được bằng xương bằng thịt sao?” Hạ Hoa bắt chợt cười lên, cười xong, chị ngó tôi, hỏi: “Chị đã từng cho là chị em nhà này cả đời sẽ đều mang số phận của kẻ thứ ba, bây giờ khó khăn lắm chị mới có thể làm vợ cả, Mã Trác em nói coi, chị có thể buông một cách dễ dàng hay không?”

Lời của Hạ Hoa đúng là nghe không xuôi tai, Thuốc Độc vứt đũa, sắc mặt lập tức sa sầm.

Cùng lúc này, ngoài cổng lại không buông tha cho người ta mà vang lên tiếng gõ. Hạ Hoa quơ áo bông mặc vào cài nút lại, chạy ra cổng, giựt phăng cánh cổng mở toang, gào lên với người ở bên ngoài: “Gõ cái gì mà gõ, gõ mõ người chết sao hả, bà mày theo mày về là được chứ gì!”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 12

Cửa bị mở ra, một đám người tuồn vào sân, số 27 ngõ 13 chưa bao giờ đông vui như thế này.

Tuy người đông thể mạnh, nhưng họ lại không dám lên tiếng, chỉ ngoan ngoãn lễ phép đứng đó, đợi Hạ Hoa phát ngôn. Tuy nhiên, tôi đoán nếu Hạ Hoa còn không chịu đi nữa, thì đám người này nhất định sẽ xông lên trời gõ chị ấy lại khiêng đi. Cho nên, thức thời làm kẻ hào kiệt đi vậy, Hạ Hoa vuốt mặt, đứng lên, đeo túi xách, loạng choạng bước ra cửa. Vừa đi đến cửa một cái đã có người đỡ lấy túi xách của chị, chị xoay người cười cười, sáng khoái vẫy vẫy tay với tôi, coi như chào tạm biệt. Bộ dạng ấy của chị rất giống một cô vợ bé đã được nâng lên thành chính thất trong phim truyền hình, tất cả mọi đạo cụ đều có sẵn, chỉ còn thiếu một bộ sườn xám hoa.

Trong trí nhớ của tôi, chị cũng đã có lần giả bộ say khướt, chính là lần chị nợ người ta một đồng tiền, lưu lạc bên ngoài, may sao gặp được A Nam, ông đã thanh toán tiền rượu cho chị. Sau đó quá trình họ quen biết nhau, yêu đương, rồi chia tay ra sao, tôi cũng chưa từng thử suy đoán, nhưng nếu như bắt buộc phải chia tay, thế thì kết quả bây giờ của chị cũng chưa chắc là một kết quả xấu.

Ít ra, chị sẽ không trở nên như Lâm Quả Quả, cả đời nổi trôi, cả đời không biết đâu là bến đỗ. Ít ra, chị đã chọn một bến đỗ vừa đủ cho chị dừng chân nghỉ ngơi, ai có thể nói đây không phải là một loại may mắn? Tôi vốn không tin cái về tham tiền hám lợi mà chị bày ra, cũng như tôi vĩnh viễn không tin cái câu Lâm Quả Quả luôn treo ở đầu lưỡi, “Tiền, luôn luôn không bao giờ đủ.”

Rõ ràng đối với họ, chỉ có tình yêu, mới là thứ xa xỉ nhất.

Nếu không có được, ít ra vẫn còn có tiền để lấp khoảng trống thì sao không lấy?

Thuốc Độc rụt theo, chị bướng bỉnh hất tay Thuốc Độc ra, không cho ai diu dắt. Thuốc Độc vẫn đi theo, khoác tay ôm lấy bờ vai của chị. Chị cười thật tươi, nhón gót, một cánh tay vịn hần, tay kia vịn lên tới đầu hần, vừa vuốt ve tóc hần vừa làm bộ trách móc: “Đưa chị ra khỏi cửa mà cũng không đốt pháo hả?”

“Có chứ.” Câu trả lời của Thuốc Độc làm tôi bất ngờ, “Sao lại có thể quên được?”

Nói đoạn, hần buông tay chị, xách một túi xách da rắn từ trong nhà ra, rồi lại rút một sào tre rõ dài từ chỗ giàn nho, treo băng pháo lên ngọn sào, đưa cho một tên béo đang đứng trong sân, sáng giọng bảo: “Giơ lên!”

Nói rồi móc bật lửa trong túi châm ngòi.

Trong nháy mắt, pháo nổ vang trời, tung toé nở hoa. Không khí đêm đông như bị tiếng pháo kinh thiên động địa ấy truyền nhiễm, không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa. Pháo vừa bắt đầu nổ, Thuốc Độc đã chậm rãi ngồi xổm xuống, để Hạ Hoa leo lên lưng.

Hạ Hoa cười duyên dáng, leo lên.

Tôi chưa từng bao giờ thấy Thuốc Độc dịu dàng nghiêm túc như vậy, hần từ từ đứng dậy, bước từng bước yên tĩnh tiến về phía cổng, nghiêm trang cung kính cử hành nghi thức này — cổng chị của hần qua cổng đi làm đầu nhà người.

Tôi trông thấy Hạ Hoa vùi đầu vào cổ của Thuốc Độc, không biết chị đang cười hay đang khóc. Tôi nghĩ, phần lớn là đang cười chứ nhỉ. Chỉ có điều bản thân tôi, tại sao càng lúc lại càng không nhìn rõ được bóng lưng của hai người bọn họ?

Họ đi càng lúc càng xa, đi về phía đầu ngõ, đám người cũng đi theo sau họ, che khuất tầm nhìn của tôi. Tôi cúi đầu, phát hiện mình thật sự đã ướt nước mắt.

Coi như là nước mắt vui mừng đi, tôi rất thật lòng chúc phúc cho chị ấy.

Tôi tin rằng nếu A Nam biết được, chắc cũng sẽ mừng cho chị đúng không? Ông là một người tốt như thế, cho dù bản thân mình không có được, nhìn người khác hạnh phúc chắc cũng là một chuyện tốt.

Tôi không biết mình đã đứng bên cổng bao lâu, lúc Thuốc Độc quay lại, chỉ còn mỗi mình hần, đầu cúi gằm, đi đường chỉ chăm chăm chú ý đến bước chân của mình, tựa như một đứa trẻ lạc lối.

Lúc đến trước mặt tôi, hần ngẩng đầu hỏi tôi: “Còn nhớ con chó ấy không?”

Tôi gật đầu.

“Năm ngoái nó chết rồi.” Hần nói, “Chết trong lòng Hạ Hoa, cũng đã được chôn ở đây. Sau này căn nhà này cũng chỉ còn lại mình nó trông nhà.” Nét mặt và giọng nói của hần cực kỳ cô đơn. Vết sẹo nơi bị mất một mảnh tim của tôi lại bắt đầu đau nhói, không kềm được lòng vươn tay ôm lấy hần, như ôm một chiếc búp bê cuối cùng có thể sưởi ấm cho tôi.

Hắn chẳng nói gì, chỉ bế bổng tôi lên, ôm tôi đi thẳng vào phòng của hắn.

Bầu khí tận thế của nơi này, tôi vĩnh viễn không quên được. Ánh đèn soi trên hai má đã nhuộm hồng của tôi, khuôn mặt của hắn lại mơ hồ mong lung.

Tôi nhớ nhưng cảm giác của bóng tối, rất nhiều lúc, tôi thậm chí còn mong sao có thể đắm đầu vào thể giới tăm tối này, mãi mãi không trôi lên lại. Tựa như đang ôm một khúc gỗ nổi, trôi bèo bồng trên đại dương bao la, cho dù tôi có vẫy vùng đến sức cùng lực kiệt, nước biển sẽ thấm vào tôi từng chút từng chút một, tuôn vào tai mắt mũi mồm, không thoát được đâu.

Thuốc Độc, Thuốc Độc. Hắn như chính cái tên của mình, tôi khó lòng chống lại.

Nhiều năm trước, hắn đã từng đánh tôi thương tích đầy mình trong căn phòng này, hôm nay chúng tôi lại đến đây, tôi đã trở thành người an ủi vết thương của hắn. Vẫn còn rất nhiều câu hỏi tôi chưa kịp hỏi, nhưng cũng đã không quan trọng nữa. Không có gì đem lại cho tôi dũng khí bằng lúc ôm hắn ở trong lòng. Dầu cho hắn có muốn siết cổ tôi ngay lúc này, muốn tôi chết trong tay hắn, tôi thề rằng tôi sẽ không giây giữa một chút nào.

Hết thấy chỉ vì trong ánh mắt cô đơn của hắn, tôi đã nhìn thấy mình, bao năm nay, thật ra tôi cũng vẫn luôn cô đơn chiếc bóng, không phải sao? Một mình đi học, một mình ngồi xe điện, một mình ăn cơm, một mình đau buồn, một mình vui vẻ, một mình trần trở về tương lai, một mình rời xa tình yêu.

“Của anh. Của anh. Của anh.” Hắn chỉ lặp đi lặp lại hai chữ ngắn ngủi này bên tai tôi.

Tôi không muốn phát ra bất cứ âm thanh nào đáp lại hắn, hạnh phúc như đê vỡ bờ này khiến tôi hoảng sợ, hoảng sợ bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh mộng, mà khúc ca biệt ly vẫn luôn đeo bám theo tôi cả đời như một lời nguyện rủa kia, sẽ lại vang lên bên tai tôi không cách nào chống trả được.

Tôi xứng đáng có được một hạnh phúc như vậy ư? Tôi xứng ư?

Tôi chỉ nắm chặt lấy lá bùa hộ mệnh nằm trên cổ tôi, nắm chặt thật chặt, không vì bất cứ lý do nào cả.

Trong giờ phút này, tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Hoặc có lẽ trong máu tôi có gen di truyền từ bà ấy, không sợ nguy hiểm, dẫu phải trả giá bằng tính mạng, cũng bằng lòng mỉm cười nơi chín suối.

Nhưng hắn có hiểu được hay không?

Không biết khoảng mấy giờ, hắn ngồi dậy, châm thuốc. Tôi mở ngọn đèn bên giường lên, dựa đầu vào tấm phản đầu giường, nhìn hắn. Hắn vươn một ngón tay, nhẹ nhàng vuốt lông mi của tôi, thờ dài nói: “Cuối cùng em đã là của anh.”

Tôi véo véo cảm hắn thay cho câu trả lời. Hắn lại thờ dài nói: “Cuối cùng bà đã lấy chồng.”

“Vui lên đi.” Tôi nói, “Chị ấy đã chọn như vậy, thế nào cũng có lý do của chị ấy.”

Hắn ôm tôi, hút thuốc, kể chuyện cho tôi nghe: “Năm anh 13 tuổi, anh đi làm tay chân đàn em cho một sòng bài ngầm, thật ra chỉ là làm GP (1). Bà thì làm nhân viên phục vụ cho một chỗ Spa, hề anh hết tiền lại đi xin tiền bà. Lúc đó anh bị người ta lừa, chơi bài bị thua hết 2.000 đồng, bà phải trộm tiền của ông chủ trong tiệm đưa anh đi trả nợ, kết quả bị người ta bắt quả tang tại trận, xách vào đồn cảnh sát ngồi cả mấy ngày trời. Lão chủ đó là một tên háo sắc, đã có vợ rồi vẫn khăng khăng bảo nếu bà chịu hắn thì mới cho qua chuyện, không truy cứu nữa. Trước mặt tất cả mọi người, bà nhổ ngay nước bọt vào mặt nó, sau đó một hồi không biết sao chuyện lại đến tai của đại ca của anh, ông nghĩ sao ra được cách để đem bà ra, rồi anh hơi sợ ý một chút, hai người bọn họ đã ngủ với nhau. Chắc đó là tên bạn trai đầu tiên của bà. Gã đó bị thọt, anh đã từng thấy hắn đánh đập Hạ Hoa. Dùng cái nạng mà đánh, nạng rất thô. Em đừng tưởng lúc bình thường bà oai phong vậy, trước mặt gã kia lại khiếp sợ chẳng khác nào một con chuột nhắt. Nhưng may mà có gã thọt đó, bà mới tự thuê được một cái mặt tiền, làm mỹ dung gì gì đó cho người ta, kiếm được chút tiền nuôi sống cả hai chị em. Sau đó anh hỏi bà, ‘Hắn đánh bà, sao bà còn chịu đựng hắn?’ Bà lấy trong tủ ra một cái bát, đập vào cạnh bàn, miệng bát mẻ mất một miếng, nói, ‘Không thì tự mày chạy ra đường đứng kiếm tiền về, hay là mày cầm cái bát này ra đường mà xin ăn.’ Đến lúc đó anh mới học cách biết điều, hiểu được bà đã chịu khổ chịu cực.”

“Sao lại quen biết Lão Vu Hối vậy?” Tôi bị câu chuyện của hắn thu hút, không nhận được hỏi tiếp.

“Cũng chỉ là tình cờ,” Hắn nói, “Anh cướp tiền của Vu An Đoá, sau đó lại làm cho Vu An Đoá tự tử, bố cô ấy tìm đến nhà anh, muốn anh nộp mạng. Bà ra nói đỡ giùm anh, kết quả Lão Vu Hối chết mê trước vẻ đẹp của bà, bắt đầu theo đuổi bà. Đạo đó anh ngày nào cũng gây chuyện ở bên ngoài, căn tiệm mỹ dung nhỏ của bà không sao trả hết nợ của anh được. Lão Vu Hối đồ ngọt bà, bà liền ngoan ngoãn dẹp tiệm, theo lão đi ứng thù trong các buổi tiệc tùng thương trường. Bà không còn nghề nghiệp nữa, Vu Đức Hải ăn chắc bà rồi còn gì, có thấy lão ta giáo hoạt không? Đương nhiên nếu như không có một cửa nợ như anh trong nhà, bà đã không phải bán mình như thế. Có lẽ đã tìm gã được cho người nào tốt, sống một cuộc đời yên ổn bình an. Em xem hiện giờ, bà vẫn còn trẻ đẹp, lại đi lấy một lão già ghê tởm, là anh nợ bà, cả đời cũng không sao trả hết được.”

Nói xong, hắn vứt đầu lọc, lấy tay úp lên mặt.

Tôi gỡ tay hắn ra, nắm lấy bàn tay hắn. Sau đó tôi áp mặt đến gần kề, chủ động dâng môi mình lên. Lúc hắn đang sắp đáp lại, điện thoại đổ chuông. Hắn liếc nhìn di động của mình, ngồi dậy ở trên giường, sau đó, hắn cầm di động, đi vô buồng tắm.

Thật ra đó là một hành động dư thừa, bởi vì bốn bề quá yên tĩnh, nhà cũ lại vốn không có cách âm, cho nên tôi có thể nghe rõ mồn một tiếng hắn nói chuyện trong buồng tắm.

“Chuyện gì vậy?” Hình như có chuyện gì đó khiến hắn bị bất ngờ.

Im lặng một hồi sau lại nghe hắn nói: “Không cần đón, cứ chăm sóc cô ấy đi, anh sẽ kiểm chuyển bay sớm nhất sáng mai quay về ngay.”

Đối với một “cô ấy” ở đầu dây bên kia, giọng nói của hắn gần như ôn tồn và chắc chắn, hoàn toàn không giống như lúc nói chuyện với tôi, ngang ngược và vô lý. Tựa như là một con người khác.

Tôi lập tức rút ngay ra khỏi mộng cảnh, ôm lấy hai chân, toàn thân lạnh lẽo.

Hắn ở lì trong buồng tắm một hồi lâu, cuối cùng quay lại bên giường. Nói với tôi: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi à? Tại sao xin lỗi?” Tôi hỏi.

“Anh phải quay về.” Hắn nói, “Có việc gấp.”

“Chuyện gì?”

Hắn không chịu trả lời, và đồng thời, hắn mở tủ quần áo, lôi ra một chiếc va li cỡ nhỏ bằng da, mở ra.

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn làm hết thấy những việc này, tiếp tục hỏi: “Anh đặc biệt chạy về đây để tham dự hôn lễ của Hạ Hoa, bây giờ lại vội vàng vàng chạy đi, thế này là thế nào?”

“Thật sự có việc gấp.” Hắn nói, lôi từ giữa va li ra một xấp tiền dày cùi, chắc đâu đó 4,5 vạn, hắn đặt tiền lên tay tôi, nói: “Số tiền này, cảm phiền em ngày mai đưa cho Hạ Hoa giữ anh.”

“Lẽ nào không phải là anh nên tự tay đưa cho chị ấy?”

“Anh phải đi rồi, ra phi trường ngay bây giờ có thể đáp kịp chuyến bay sớm nhất.” Giọng điệu của hắn trở nên lạnh lùng đến gần như xa lạ, trước đây gặp lúc này, tôi đã biết thắng lại. Nhưng hôm nay tôi thật sự không nhịn nổi nữa, vứt hết nguyên xấp tiền xuống giường, sau đó tôi xuống khỏi giường, nhanh chóng mặc xong quần áo, đi thẳng ra cửa, nghe thấy tiếng hắn ở đằng sau lưng tôi: “Mã Trác, nếu như hôm nay em bước ra khỏi cánh cửa này, thì đừng bao giờ quay trở lại nữa, chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.”

Tôi đi thẳng ra ngoài sân, đứng ở đó độ vài giây, thật ra tôi vẫn còn hy vọng hắn sẽ đuổi theo tôi, ôm lấy tôi từ phía sau, cầu xin tôi đừng đi. Nhưng đây không phải là phong cách của hắn, bất kể là một thiếu niên đội mũ lưỡi trai kiêu ngạo của năm xưa, hay là một người đàn ông phong độ mặc tây trang kiêu Anh của hôm nay, đều không làm được việc này. Tôi rất muốn quay đầu lại, nhưng tôi đã nghe thấy tiếng nói chuyện trên điện thoại vọng ra từ phòng của hắn — rõ ràng là hắn đã gọi để hỏi thăm thông tin về chuyến bay sớm nhất sẽ đáp xuống ở Thẩm Quyển.

Hết thấy chẳng qua chỉ là một vòng tròn, rồi lại đường ai nấy đi.

Hắn vẫn là hắn, tôi cũng vẫn là tôi.

Chúng tôi vẫn không thể nào ở bên nhau.

Tôi mở di động ra, nhìn thấy thời gian hiện giờ là 2 giờ 39 phút. Trong sân lạnh đến nỗi tôi không cách nào lưu lại thêm một giây. Trước giờ tôi vốn không phải là người quan trọng nhất đối với hắn, từ đầu đến cuối, xưa nay chưa từng, cũng không thể nào trở thành.

Tôi hít sâu vào một hơi, kéo chiếc cổng đang đóng chặt, bước ra ngoài.

chú thích (1) GP là 1 kiểu nhân viên tiếp thị, các em gái đẹp trai xinh được mướn để làm kiếng ở các party, quán nhậu, bar, KTV, v.v. Họ không bán thân, cũng không phải nghệ, chủ yếu bán cái mặt để tạo bầu không khí sôi nổi vui vẻ câu gọi khách hàng.

em Mã, không phải là lỗi của em, cũng không phải là lỗi của hắn. Là phong thủy của căn phòng đó có vấn đề. Lần sau nhớ kỹ, kéo nhau vào hotel. sẽ bình an.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 13

Ôm bó hoa hồng tươi của đầu ngày, tôi bước đi trong thành phố đã không gọi là quen thuộc nữa. Thời tiết cũng không tốt mấy, mây mù giăng giăng, giống như có thể đổ mưa bất cứ lúc nào. Lúc này nếu tôi quẹo trái, đi thêm 10 phút nữa, sẽ đến Thiên Trung. Vẫn còn nhớ lần chót đến Thiên Trung là để lấy giấy báo nhận học, thầy Sướng hơi khó hiểu hỏi tôi: “Mã Trác, thành tích của em hoàn toàn có thể lên Thanh Hoa Bắc Đại mà, tại sao lại đi Đại

Học Chánh Pháp chứ?”

Tôi chỉ mỉm cười.

Không ai đoán được tôi rốt cuộc định làm gì, giống như tôi có dã tâm không thể để cho ai biết được.

Nhưng chỉ mình tôi biết, bàn tay to lớn của số phận, chính là giống như thị xã nhỏ mang tên “Nhã An” mà tôi đã sắp sửa lãng quên, không một giây nào ngừng đổ mưa trong tim tôi, nhắc nhở tôi không cách nào trốn thoát được sự cô độc. Tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa, dùng cách thức trần tục cũng được, dùng cách thức chỉ mình tôi biết cũng được, tôi nhất định phải bảo vệ cho bằng được con đường luôn dẫn dắt tôi rời xa những người và vật, bởi vì đó là tất cả những gì tôi có. A Nam chưa từng phát biểu bất cứ ý kiến gì về những chuyện này, giờ đây nghĩ lại, trên phương diện hướng đi trong cuộc đời, ông luôn đề mặc cho tôi tự lo liệu cho bản thân, là tôi quá thiếu hiểu biết, nên mới đôi khi cố ý vô tình làm ông bị tổn thương.

Đêm qua lúc tôi về đến nhà, ông đã ngủ say giấc. Sáng nay tỉnh dậy, ông đã chuẩn bị bữa sáng cho tôi, là sandwich, bánh mì được nướng thơm lừng, kẹp rau sống, phô mai, và thịt nguội. Không biết ông đã học làm món Tây từ khi nào, hơn nữa còn làm rất ra trò. Đôi giày thể thao của tôi cũng đã được ông giặt sạch, đặt trên bệ cửa sổ phơi nắng.

Ông hỏi tôi: “Đêm qua con đi ra ngoài sao? Trên giày sao lại toàn bùn thế?”

Tôi cắn bánh mì “rộp” một cái, hỏi ông: “Ba có muốn mua một tấm vé máy bay bay cùng con về Bắc Kinh không?”

“Hả?” Hình như ông chưa nghe rõ.

“Đi coi căn nhà kia đó mà.” Tôi nói, “Tiêu Triết nói đi từ trường của tụi con tới cũng không bất tiện lắm.”

Nhất định là ông đã ngạc nhiên bởi sự thay đổi sau một đêm của tôi, nhưng ông vẫn không đặt câu hỏi nào, mà lại bung đến cho tôi một ly trà đỏ, ngồi ở bàn ăn đối diện với tôi, nói: “Thu xếp xong xuôi mọi việc ở bên này xong ba sẽ tới ngay, trước khi đi ba sẽ gọi điện thoại cho con.”

“Đạ được.” Tôi nói, “Con phải đi ra ngoài một chuyến, trưa sẽ về ăn cơm. Nếu như ba lái xe đưa con đến phi trường được, chúng ta có thể xuất phát tầm 4 giờ chiều.”

“Đương nhiên sẽ đưa con.” Ông nói.

“Ba nên cạo râu đi.” Tôi nhắc nhở ông.

Ông rờ cò cằm rồi cười.

Lúc xuống xe taxi bước vào trong tiệm hoa tìm mua hoa hồng, trong di động tôi báo có tin nhắn, móc ra coi, lại là Lạc Tiêu Tiêu. Trong tin nhắn ghi: “Nếu không muốn chết thì mau tìm em”

Xem ra cô nhỏ vẫn còn sống, hơn nữa sống không đến nỗi tôi, cho nên mới có tâm trạng dễ tiếp tục khiêu khích một người dung như tôi.

Chỉ là khi tin nhắn này tới, có sao tôi lại mang chút chờ mong cơ chứ, hẳn sẽ không tìm tôi nữa, tôi cũng sẽ không đi tìm hắn. Đây là điều hai chúng tôi đã giao hẹn với nhau rồi, không phải sao?

Trong màn kịch trùng phùng hoa lệ ấy, ngay cả đến trao đổi số điện thoại còn chưa kịp làm. Có đáng buồn cười không.

Mé trái của vườn hoa thành phố, có một nhà hàng năm sao duy nhất trong thành, cũng là nơi Hạ Hoa tổ chức lễ cưới hôm nay. Đêm qua tôi chỉ ngủ 2 tiếng đồng hồ, sáng ra bỏ dậy chạy tới tiệm hoa mua một bó hoa hồng, trong tiệm quả nhiên không có hoa hồng vàng, tôi chỉ đành mua một bó hoa hồng đỏ, không nghĩ gì nhiều, chỉ vì là đã hứa với chị ấy, cho nên nhất định phải tặng món quà chúc phúc đơn giản này cho chị. Bất kể là chị có quan tâm hay không, tôi chỉ hy vọng sau này chị sẽ sống hạnh phúc, vui vẻ. Giống như bốn chữ rất đơn giản được tôi viết xuống tấm thiệp: “Mỹ mãn từ đây.”

Tôi chuẩn bị để lại hoa và thiệp ở chỗ lễ tân, tấm lòng của tôi, chỉ cần chị nhận là được.

Giữa sảnh của nhà hàng có một tấm biển rất bắt mắt: Mr. Đức Hải & Ms. Hạ Hoa, Mãi Trong Bể Tình. Đúng là một tấm biển công bố thật choá mắt, hướng dẫn những quan viên đến tham dự hôn lễ nên đi đâu. Thế nhưng không có ảnh cưới phóng lớn của cô dâu chú rể. Coi bộ cái đằng sau cái đám cưới xa hoa này, vẫn có chỗ cho vài điểm xuề xòa.

Tôi bước đến trước bàn lễ tân, chỗ đó có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó, một cô gái đeo kính đen đang còn đàm phán oang oang với người ở quầy lễ tân: “Hiện giờ tôi đang hoài nghi đến sự an toàn của bà ấy, cho nên tôi nhất định phải vào trong phòng nhìn một chút.”

Trưởng nhóm lễ tân mỉm cười giải thích: “Vị khách đó còn đang ngủ.”

“Nếu xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?” Cô ấy bắt đầu la lối, “Mau mau đi mở cửa ra cho tôi!” Cô ấy vừa nói vừa hươ tay, tay đập trúng ngay lên bó hoa của tôi, hoa thì không sao, nhưng có lẽ cô ấy đã bị gai của hoa hồng đâm trúng, đau đến nỗi hét lên một tiếng.

Tôi lui ra sau một bước, đối phương đã cướp lời, gọi tên của tôi: “Mã Trắc?!”

Lại là Vu An Đoá, tôi hoàn toàn nghe không ra tiếng của cô ấy.

Mấy năm trời không gặp, cô ấy càng trở nên lộng lẫy, mái tóc dài đến eo, cột lên thật cao trên đầu, ngũ quan vô cùng tinh tế khiến người ta không kềm được muốn nhìn kỹ hơn một chút, sợ không cẩn thận sẽ nhầm lẫn chúng với những kẻ tầm thường, cô ấy càng trông giống một minh tinh hơn. Vừa nhận ra tôi xong, người của cô ấy hơi chồm ra phía trước, có cảm giác giống như là muốn ôm tôi, nhưng động tác này mới làm được nửa chừng thì ngưng lại. Cô ấy cúi đầu xuống nhìn thấy bó hoa trong tay tôi, nói: “Ngần vạ lần đừng nói với tớ hôm nay cậu là phù dâu chứ.”

“Không phải.” Tôi hạ thấp bó hoa xuống thêm một chút, “Tớ chỉ đến tặng bó hoa này thôi. Tớ nay tớ phải lên máy bay bay về Bắc Kinh, cậu thì sao, cậu đặc biệt đến vì hôn lễ của bố cậu à?”

Cô ấy nhủ mày nói: “Tớ sắp phiền chết được. Nếu cậu có chút thời gian, đi uống ly cà phê với tớ nhé.”

Tôi đương nhiên không từ chối.

Giao hoa cho quản lễ tân, rồi theo Vu An Đoá tới quầy cà phê trong sảnh của khách sạn, chúng tôi tìm một góc ngồi xuống. Quá lâu rồi không gặp, cho nên cũng không biết bắt đầu hàn huyên từ đâu. Nhớ lần trước lúc ngồi đối diện với nhau, chính là trong thư viện màu đỏ ở Thiên Trung, khi ấy chúng tôi đều ôm khư khư lấy sự cố chấp của mình, tiến hành đàm phán như đang gặp quân địch. So với khi ấy, lúc này chúng tôi đều khách sáo và chừng mực, thật là khiến tôi cảm thấy bất an. Lịch sự hỏi thăm tình hình hiện giờ của nhau xong, cà phê cũng được bưng tới, cô ấy cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ, cuối cùng hỏi tôi: “Hắn đã quay về rồi, đúng không?”

“Ừ.” Tôi hơi do dự, nhưng vẫn nói thật.

“Hắn vẫn một bộ dạng như trước đây?” Vu An Đoá cười, “Hay là tớ không nên hỏi cậu, thật ra tớ đã quên hắn từ lâu lắm rồi, thật đấy, tuần trước tớ vẫn còn đang ở bên Mỹ, mẹ tớ gọi điện qua nói với tớ, nói bà ấy đã ly hôn với bố tớ rồi, bố tớ muốn lấy Hạ Hoa. Vốn lẽ đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì, tớ cũng không định về, chuyện của đám người lớn để tùy họ thôi. Nhưng không ngờ mẹ tớ cuối cùng lại nghĩ quẩn, làm âm lên đòi tự tử, rồi còn nói cái gì, bố tớ muốn tái hôn thì trừ phi chuyển toàn bộ tài sản qua tên tớ, còn không thì đừng hòng làm được cái hôn lễ này. Bố tớ năn nỉ tớ về khuyên mẹ tớ, về máy bay cũng mua sẵn hết rồi, tớ đành phải về. Nhưng mà tớ nào có giúp được gì chứ, cậu xem, mẹ tớ tự nhốt mình ở trong phòng khách sạn, không thêm để ý gì đến tớ. Thật ra tớ biết bà ấy sẽ không tự tử, cho dù xuống tay với bản thân, cũng để cho mình một đường sống, bà ấy có liều mạng, cũng vẫn muốn đợi đến ngày bố tớ lăn ra chết thăm thì mới cam lòng.”

Cô ấy vẫn y như trước đây, hề nói chuyện là nói một hơi, không cho bất cứ ai cơ hội chen vô câu nào.

Coi bộ chuyện trong gia đình này, sẽ mãi luôn phức tạp, ngay cả một kẻ đứng ngoài như tôi nghe mà cũng cảm thấy mệt.

Chắc là cô ấy phát hiện ra mình đã nói qua nhiều, cố làm ra vẻ thoải mái, đổi đề tài: “Cậu đã yêu đương gì chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Hai chị em nhà bọn họ, đều là đẳng cấp sát thủ. May sao chúng ta coi như phúc lớn mạng lớn, mau mau tránh được. Chỉ có thứ người hòng nảo như bố tớ, mới cứ vươn tay ra dây vào. Cậu coi, cái cô Hạ Hoa này cũng hòng nảo luôn rồi, bố tớ lớn tuổi như thế, lại là tái giá, muốn kết hôn thì âm thầm làm là được rồi, vẫn nhất định gióng trống khua chiêng mời khách, không biết để yên tâm cái nỗi gì!”

“Sao, là Hạ Hoa yêu cầu đãi tiệc à?” Tôi ngạc nhiên.

“Cô ta nói với bố tớ, không lấy thì thôi, còn lấy thì phải làm cho linh đình lên.” Vu An Đoá lắc đầu, “Thôi kệ đi, nói chuyện gì vui hơn chút, còn nhớ Vương Du Duyệt không, cô ấy cũng đi Mỹ luôn, hình như muộn hơn tớ 1 năm. Mới tới chưa được 3 tháng, đã quen một tên gốc, hai người cứ thế mà sống chết yêu nhau, sau đó mới biết cái tên gốc ấy trị giá cả trăm triệu. Quá tuyệt, bây giờ có sao đi nữa thì sau này cũng có thể coi như tớ chung đụng với dân giàu sụ rồi.”

Nói thì là bảo là chuyện vui, nhưng giọng điệu của cô ấy sao nghe thật ưu thương.

Tôi an ủi cô ấy: “Cậu đẹp như thế này, sau này nhất định sẽ lấy người rất khá.”

“Chưa nghe câu hồng nhan bạc mệnh sao?” Cô ấy mỉm cười, “Lâu rồi không dùng tiếng Trung, tớ đã quên rất nhiều thành ngữ. Có rất nhiều chuyện tớ tưởng là mãi mãi không quên được, cũng đã quên hết rồi, nếu mà mẹ tớ chết, sau này tớ sẽ không bao giờ quay về nước nữa. Cho nên hôm nay gặp cậu được 1 lần, tớ thật sự rất vui.”

Tôi cũng bị lời nói của cô ấy làm cho buồn rầu, không biết phải nói gì.

“Tớ phải đi xem mẹ tớ sao rồi, gọi bà ấy dậy, đem luôn bà ấy đi, để cho bà ấy khỏi gây chuyện. Hai mẹ con tớ đã lỡ mất rồi, thôi thì vun đắp cho một đôi uyên ương hạnh phúc, coi như là tích đức vậy.” Cô ấy nói rồi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán hoá đơn.

Tôi vội vàng nói với cô ấy để tôi lo, nói xong rồi lại thấy cũng không đúng lắm, làm như vậy lại có vẻ xa cách. Quan hệ giữa cô ấy và tôi rất kỳ lạ, đã từng là tình địch, rồi có vẻ như vừa mới rồi đã biến thành bạn bè, nhưng ngay lập tức sắp sửa hai người hai nơi không liên lạc gì với nhau nữa.

“Cũng được,” Cô ấy khom người tỏ ý cảm ơn với tôi, “Như vậy tớ sẽ luôn nhớ rằng Mã Trác đã mời tớ đi uống cà phê nhỉ.”

“Mau đi đi.” Tôi cười vẫy vẫy tay với cô ấy, cô ấy đi được hai bước, tôi lại gọi tên cô ấy.

Cô ấy quay người hỏi tôi: “Hà?”

“Bảo trọng” Tôi nói.

“Đó là nhất định rồi.” Cô ấy mỉm cười, “Cậu cũng vậy nhé.”

Cà phê 68 đồng. Sau khi Vu An Đoá đi trước, tôi thanh toán hoá đơn, ngồi đợi nhân viên phục vụ thối lại tiền. Cậu ta đem đến cho tôi một tờ báo, ái ngại nói là không đủ tiền lẻ, phải đợi lâu 2 đem tiền xuống đổi. Dù sao vẫn còn sớm, cà phê vẫn chưa bị nguội lạnh. Tôi cũng có ý muốn ngồi nán lại xem báo trong yên tĩnh. Tờ báo này là nhật báo của thành phố, ở một chỗ rất bắt mắt đang đăng thông tin về hôn lễ của Hạ Hoa.

Vẫn là cái câu kia, Mr. Vu Đức Hải & Ms. Hạ Hoa, Mãi trong bể tình.

Coi bộ chị ấy đã ráp tâm muốn tất cả mọi người trong thành hay biết. Chị ấy kết hôn tới nơi rồi. Chị ấy gả cho người ta tới nơi rồi. Có lẽ ả ý là: chị ấy muốn bắt đầu cuộc sống mới. Những người cũ, biến hết đi.

Chị đang muốn nói cho ông ấy nghe.

Nếu chỉ là bướng bỉnh, hoàn toàn không cần phải trả một cái giá đắt như vậy. Hoặc có lẽ, đây thật sự là một lựa chọn tốt. Từ đây về sau có một ngọn núi vững chắc để dựa vào, không cần phải lo sợ điều gì nữa, cho nên, chị mới cần đến kiểu khăn chùi gối trắng này để trợ giúp cảm giác an toàn của chị. Nhất định là như vậy.

Thanh toán hoá đơn xong, tôi bước ra khỏi cánh cửa lớn của nhà hàng, một cơn gió thổi tới, tôi mới phát hiện nhiệt độ đã xuống thấp hơn. Cái lạnh của phương Nam và cái lạnh của phương Bắc hoàn toàn không giống nhau, rét buốt, gió thổi luôn vào xương tủy, khiến cho người ta rét căm căm. Tôi chợt có một ảo giác, nghi ngờ không biết đây có phải là một đại kết cục của một bộ phim truyền hình hay không, cần quét sạch thì quét sạch, cần khai trương thì khai trương, cần trùng phùng thì trùng phùng, chỉ là, sau khi trùng phùng lại cáo biệt, đường ai nấy đi. Có lẽ số phận đã định, lần quay về này, chính là đem mở bài chưa được xóc đều dứt khoát xóc lại một lần nữa, để rồi có lẽ cuộc sống lại sang trang.

Giờ đây, đã đến lúc tôi phải ra đi, giống như Vu An Đoá vậy, quay đầu mà bước, không cần một lời tạm biệt, bởi vì bắt buộc phải như vậy.

Thế rồi ngay lúc tôi sắp sửa gọi taxi, tôi liền trông thấy một chiếc xe cấp cứu hú còi đang chạy tới, họ dừng xe ngay trước cửa lớn của nhà hàng, xe còn chưa kịp đỗ, người trên xe đã đua nhau nhảy xuống, xông thẳng vào trong nhà hàng.

Không nghi ngờ vào đâu được nữa, đã xảy ra chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 14

Nhớ có một dạo Nhan Dự Dự lao đầu vào nghiên cứu xem chỉ tay, từng bảo chỉ tay của tôi phức tạp nhất trong số cô ấy đã từng thấy.

“Trên tay của cậu toàn chữ thập, khiếp quá đi.” Cô ấy dùng giọng đầy kinh ngạc nói, “Hơn nữa, nghiêm trọng nhất không phải vấn đề này, cậu có muốn nghe tớ nói thật không?”

“Nói đi.”

Đối với bói toán, tôi bán tín bán nghi, nhưng không khỏi muốn nghe cho biết.

“Đường hôn nhân của cậu đi về một phương hướng không xác định được.” Cô ấy nói, “Tuy nhiên, đường sự nghiệp thì rất sâu và rất thẳng.”

Đại khái là từ sau khi về nhà một ngày, trải qua đủ mọi sự việc, hiếm hoi lắm mới được một phút để nghỉ ngơi, tôi ngồi trên chiếc ghế dựa trong nhà, vừa nghe giọng nói khoa trương của đám đàn bà mưu mô trên TV không ngừng vọng lại, vừa nhàm chán nhìn bàn tay phải của mình, nghĩ đến những chuyện lan man này.

Số mệnh của con người thật sự có thể mở xé được chỉ bằng một bàn tay ư? Dù sao thì tôi cũng không tin.

Nhưng tại sao lại vẫn có rất nhiều sự việc rất giống như đã được định trước, kết quả như đã ẩn nấp nơi đó, bất kể ta cố gắng thế nào, cũng không sao thay đổi được nhỉ?

A Nam đang ở trong buồng tắm cạo râu, hình như còn đang ngâm nga hát, so với hôm qua, tâm trạng của ông có vẻ như khá hơn rất nhiều. Tôi không thể xác định được là ông có biết chuyện Hạ Hoa kết hôn hay không, cũng như tôi không biết mẹ của Vu An Đoá liệu có quấy cho hôn lễ ấy nào loạn đến gà bay chó sủa hay không. Trên đời này luôn có người vui kẻ buồn, thôi thì cứ để tôi quyết tâm là kẻ đứng ngoài cho đến cùng, dù sao vẫn là chuyện của người khác, những tay vào cũng chẳng hay ho gì. Những gì chúng ta có thể làm, có lẽ chỉ là mắng ai người nấy giữ.

“Chúng ta xuất phát sớm một chút, mấy thứ đồ đó chắc phải bỏ túi xách.” A Nam gọi tôi xuống lầu. Thế là tôi mới phát hiện một mình ông đang xách hai gói đồ to đùng, bên trong toàn thức ăn. Tôi vốn định từ chối khéo, nhưng cuối cùng lại không làm vậy. Khi chẳng còn gì để mất nữa, tôi cũng không muốn từ chối sự quan tâm của ông ấy. Ông đi sau tôi, tôi không biết vì sao tôi lại ngoái đầu, ông nhìn tôi cười: “Nhìn cái gì mà nhìn, có phải là không đành lòng rời căn nhà này? Yên tâm đi, trước khi bán sẽ để con về, thu xếp đồ đạc của con cho đàng hoàng, thứ nào cần thì chuyển phát nhanh đến Bắc Kinh, thứ nào không cần thì vứt sạch!”

“Ba thật là hào phóng nhì.” Tôi nói ông.

“Chịu thôi.” Ông cười, “Ai cũng phải nhìn về phía trước mà.”

Xuống dưới lầu, ông đưa chìa khoá xe cho tôi nói, “Con bỏ hành lý vào xe đi, ba lên lầu lấy cái này một chút.” Tôi làm y như lời ông xong leo vào xe ngồi đợi ông. Ông chạy ton ton xuống, trong tay cầm đĩa hát của Đặng Lệ Quân, nói: “Lâu lắm rồi không nghe, không biết có còn chơi được nữa không.”

Bộ dạng này, có vẻ như ông lại lưu luyến chuyện xưa rồi.

Vị trí của Lâm Quả Quả ở trong tim ông, chắc chưa từng có ai thực thụ thay thế được.

Giữa tuần, xe trên đường không đông, chúng tôi nhanh chóng lên được cao tốc, hướng về phía phi trường, ông tăng tốc độ, lúc bài hát “Biết nao chàng trở lại” vang lên, ông khẽ cất giọng hát theo.

Từ biệt đêm này rồi Biết nao chàng trở lại?

Nhấp xong chén rượu này Món mặn dâng kẻ môi

Đời người khó dịp say mấy độ

Không vui còn mong muốn gì hơn

Nếu như tôi nhớ không lầm, trong buổi trình diễn chia tay của Đặng Lệ Quân, bà cũng đã từng hát bài này, đây là buổi trình diễn cuối cùng của đời bà. Đặng Lệ Quân mặc một chiếc váy hồng lông lánh khoét hở lưng rất sâu, tà váy đung đưa theo nhịp điệu của khúc hát, dưới hội trường kinh động, tựa như trông thấy tiên nữ giáng trần. Khi ấy ông cùng với Lâm Quả Quả đang ở trong căn nhà ở Thành Đô, cùng ngồi xem TV trình chiếu buổi ca nhạc ấy, tôi của lứa tuổi nhi đồng còn chưa mang bất cứ cảm giác gì đối với âm nhạc, đối với yêu đương cũng lơ đãng, cho nên ký ức sâu đậm nhất, vẫn chỉ là chiếc váy đung đưa kia. Sau này lớn rồi có một ngày không có gì làm, tôi chạy lên mạng tìm ôn kỷ niệm, bất giác hốc mắt đỏ lúc nào không hay.

“Cô ấy đã từng hát bài này cho ba nghe.” A Nam vừa lái xe vừa mỉm cười nói với tôi, “có một lần cô ấy say rượu, ba đi đón cô ấy về, lúc đó đang giữa đêm khuya, cô ấy ngồi sau lưng ba trên xe gắn máy, hát oang oang, chính là bài hát này. Lúc đó ba không nghe nhạc thịnh hành, quê mùa đến độ ngay cả Đặng Lệ Quân cũng không biết. Thời gian qua mau thật, con coi, thoát cái con đã sắp tốt nghiệp đại học rồi.”

“Ai cũng phải nhìn về phía trước mà.” Tôi lặp lại lời của ông. Bao năm nay không ngừng nhớ thương, tôi cảm thấy đối với ông mà nói, quá tổn hại đến tinh thần. Có lẽ Hạ Hoa đi làm dâu nhà người ta, biết đâu cũng chỉ vì giận ông. Ai lại muốn đi lấy một người đàn ông mà trong lòng luôn hướng về một người con gái khác chứ, cho dù là người con gái đó đã sớm không còn trên cõi đời này.

Tôi thì nhất định không chịu rồi. Nếu như hẳn đã có bạn đời, hơn nữa chuyện của cô ta đối với hẳn là “chuyện quan trọng nhất,” hơn cả hôn lễ của Hạ Hoa, hơn cả sự sum họp của chúng tôi, vậy thì tôi lưu luyến làm chi nữa.

“Tôi Bắc Kinh sẽ bắt đầu một cuộc sống mới rồi.” Tôi cố ý ra vẻ thoải mái, “Con nghĩ ba cần phải tìm một cô gái xinh đẹp yêu đương một phen, vì tình yêu khiến người ta trẻ lại.”

“Không phải cuộc tình nào cũng có hiệu quả này.” Hiếm có khi nào ông lại nghiêm túc trả lời câu đùa của tôi như vậy, hơn nữa lại còn đi sâu hơn vào đề tài, “Có những tình cảm thì đúng vậy, có những tình cảm không vậy. Có một số người khiến cho ta không thể không trẻ đi 20 tuổi, lại có một số người sẽ khiến cho ta hiểu rõ rằng ta không bao giờ trẻ lại được nữa.” Có lẽ là do không cẩn thận đã giải thích quá nhiều, ông quay qua cười, bảo tôi, “Ba đã già rồi, còn con, Mã Trắc, lúc còn trẻ, nhất định phải yêu đương vài lần, mới không uổng phí cuộc đời.”

“Đừng nhắc đến Tiêu Triết với con.” Tôi cảnh cáo ông ấy.

Ông ấy cười rộ lên.

Trong ký ức, hình như đã rất lâu rồi chưa thấy ông cười thoải mái như vậy. Nếu nói nguyện vọng duy nhất của tôi mười mấy năm trước chẳng qua cũng chỉ là mong sao ông có thể thực sự sống vui vẻ và hạnh phúc, thế thì hiện giờ tôi chắc chắn được 9 phần là tôi có thể làm được. Hơn nữa, tôi nhất định phải làm được.

“Thật ra Tiêu Triết khá lắm mà,” ông nói, “Tên đó thông minh, làm việc lại đáng tin cậy, và quan trọng nhất là, ba thấy nó thật sự thích con.”

“Có phải là ba sợ không gả con đi được không hả?”

“Không phải không phải.” Ông vội vàng nói, “Ba chỉ thấy sao nói vậy và đề nghị một chút thôi. Chuyện tình cảm ấy mà, mấu chốt nhất vẫn là phải xem mình có chấp điện hay không.”

Coi ông nói kia, giống như mình là chuyên gia không bằng.

Thôi thôi, tôi không đụng vào vết sẹo của ông nữa, nếu không tự dung nhắc đến chuyện đám cưới linh đình rầm rộ của Hạ Hoa hôm nay, chắc cũng đủ để cho ông mắc ghen.

Tôi phi trường, ông dừng xe ở khu vực cổng sân bay, xách hành lý ra cho tôi. Vừa xách vừa nói: “Ồ đây ba đã làm hết cho con, tới Bắc Kinh chỉ có một thân một mình, nếu xách hành lý mà thấy nặng, nhớ là phải lấy một chiếc xe đẩy.”

“Ba yên tâm đi, con đâu phải là con nít nữa đâu.” Tôi nói rồi giành lấy một chiếc bao, “Để con.”

Ông nhìn chiếc bao trong tay tôi, chợt nói: “Mã Trác, con mang mấy túi hành lý về thế?”

“Đâu mang cái nào,” Tôi nói, “Chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ, ba không biết sao?”

Ông chỉ chỉ vào một chiếc va li cỡ nhỏ màu hồng tro nói: “Đây không phải là của con?”

“Không phải ạ.” Tôi nói, “Lúc con đặt hành lý vào đã thấy nó rồi, còn tưởng là của ba cơ.”

Ông quay người lại, ngơ vức xách chiếc va li lạ kia lên, rõ ràng là không ngờ nó lại nặng đến vậy, định nhẹ nhàng nhấc nó lên mà nhấc tay không nổi. Ông nhú mắt nhìn nó, giống như đang cố gắng nhớ lại gì đó. Tôi không nói câu nào kéo khoá mở luôn ra, đẩy nắp lên. Ngay lập tức, cả hai chúng tôi đều sững sốt — một va li đầy ắp những xấp tiền 100 đồng nằm ngay ngắn chỉnh tề, giống như đã sắp đợi chúng tôi vậy.

Y như trong ciné của Mỹ!

Ông ngó dáo dác bốn phía, vội vàng đóng va li lại, tôi vội kêu ông đợi chút, bởi vì khoẻ mắt tôi nhác thấy có một phong thư nhét giữa hai xấp tiền, tôi rút nó ra, tức tốc mở ra coi.

Là thư của Hạ Hoa viết, không biết có phải là do thời gian quá gấp gáp, chữ viết rất ngoáy, chỉ có 3 hàng chữ ngắn ngủi.

Anh Nam:

Em đã nói, những gì nợ anh, cả đời này em sẽ tìm cách trả hết.

Người tốt lành hãy sống một đời bình an.

Em yêu anh!

Hạ Hoa. Tuyệt bút.

Thời gian ghi, thế mà lại là hôm nay!

Tôi đưa thư cho A Nam; đối với ông, hết thấy xảy ra quá sức đột ngột không kịp trở tay. Ông mím chặt môi, đứng sững ra lâu thật lâu, giống như bị phù phép, hoàn toàn bất động.

Một khắc đó tôi đang nhìn một A Nam ngây ngốc, chợt nhớ đến hai chữ “Tuyệt bút” trong thư của Hạ Hoa, cảm giác duy nhất chính là, phen này thật sự xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!

Tôi tự mình bỏ hết hành lý lại vào trong cốp xe, đóng nắp, nhét chìa khoá lại vào tay ông, hỏi ông: “Ba có biết hôm nay Hạ Hoa kết hôn, gả cho Lão Vu Hối không?”

Ông im lặng.

“Thôi, để làm thủ tục đăng ký cho con lên máy bay trước đã.” Ông ngẩng đầu lên bảo tôi.

“Đợi con một chút.” Tôi đứng bên đường, gọi 114, hỏi số điện thoại của nhà hàng nơi Hạ Hoa cử hành hôn lễ, tôi ngó đồng hồ đeo tay, 6:15, nếu không xảy ra điều gì bất ngờ, giờ phút này hôn lễ sẽ đang diễn ra nhộn nhịp.

May mà điện thoại rất nhanh chóng đã có người bắt, tôi vội hỏi: “Tôi muốn tìm chị Hạ Hoa, là cô dâu kết hôn ở chỗ của các chị hôm nay, tôi có việc gấp.”

“Xin lỗi, ngại quá, chị không biết sao, hôn lễ của ngài Vu và cô Hạ Hoa đã bị huỷ rồi.”

“Hả!” Tôi ngạc nhiên, “Tại sao thế?”

“Bọn em cũng không rõ nữa ạ, chỉ biết là cô Hạ Hoa ngất xỉu, đã được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện.”

“Xin hỏi bệnh viện nào ạ?”

“Dạ không biết ạ,” Giọng cô gái ở bàn lễ tân rất ngọt ngào, “Tình hình cụ thể thì em nghĩ chị vẫn nên liên lạc với người nhà của cô ấy.”

Cúp điện thoại, trong đầu tôi nổ ầm một tiếng, chợt nhớ đến còi xe cứu thương lúc tôi rời khỏi khách sạn. Thì ra lại là đến cấp cứu cho Hạ Hoa!

Mà chuyện đã đến nước này, tôi vẫn không rõ đây là một âm mưu hay thực sự là tai họa, nhìn ánh mắt mong ngóng của A Nam, tôi chỉ có thể nói sự thật cho ông biết: “Hạ Hoa bị ngất xỉu trước hôn lễ, đã được đưa đến nhà thương, không biết rõ nguyên do.”

“Ba không đưa con vào trong được nữa.” A Nam nhảy lên xe nói, “Ba phải đi xem một chút.”

“Đội đã.” Tôi kéo cửa nhảy lên ghế phó lái nói, “Con đi với ba.”

Ông ngạc nhiên nhìn tôi.

“Con đi với ba.” Tôi đặt tay mình lên bàn tay phải đang nắm lấy vô lăng của ông, kiên định lặp lại lần nữa, “Con giúp ba đi tìm chị ấy, xử lý êm xuôi rồi, con sẽ quay về.”

A Nam yêu là oanh liệt nhất:))

P.s. không được nhắc đến bất cứ loại chó nào trong comment, không cún, mực, vện, cây v.v. nghiêm cấm:))

Đặng Lệ Quân hát “Biết Nao Chàng Trờ Lại” trong buổi trình diễn cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 15

Xe quay đầu, rất nhanh chóng leo trở lại lên đường cao tốc.

Chỉ là lần này, chúng tôi không còn bụng dạ nào để đi nghe hoặc ngâm nga theo nhạc nữa. Hạ Hoa chưa biết sống chết ra sao khiến cho tâm trạng của chúng tôi đã tồi tệ đến cực điểm. Tôi ngồi trong xe dùng điện thoại gần như lật tung mấy bệnh viện trong thành phố lên, nhưng vẫn không sao tìm ra ai tên là Hạ Hoa.

“Liệu có bị đưa về nhà không?” A Nam nói, “Hay là cũng không phải bịnh nặng gì, chỉ là do quá mệt mỏi thôi.”

“Con biết nhà của Lão Vu Hối ở đâu.” Tôi nói, “Con đã từng tới.”

“Vậy thì đi xem xem.” A Nam nói, “Biết được cô ấy an toàn thì ba sẽ yên tâm. Ngoài ra, đợi khi nào tìm được cô ấy, thì trả tiền lại cho cô ấy, chuyển lời giùm ba, cô ấy không nợ ba gì cả. Chuyện quá khứ cũng đều đã qua hết rồi.”

“Còn nếu tìm không ra thì sao?” Tôi hỏi ông.

Ông im lặng một hồi rồi nói: “Vậy thì tìm cho đến khi nào ra mới thôi.”

“Tại sao ba và chị ấy chia tay nhau?” Đã đến nước này, tôi cũng không muốn nói chuyện vòng vo với ông nữa.

“Nói ra thì chuyện rất dài.” Ông nói, “Thật sự cũng không biết bắt đầu từ đâu.”

Tôi tin lời ông nói là thật, cũng không ép ông nữa. Xe chạy như bay trên cao tốc, tôi chợt nghĩ đến Thuốc Độc, hơi ấm của hắn từ đêm qua vẫn còn vương bên tôi. Đã biết rõ không thể có được, nhưng vẫn còn lưu luyến không sao chặt đứt. Cái kẻ đã không biết vì ai mà nhất định phải chạy tới phi trường vào sớm tinh sương ấy, nếu như hắn biết Hạ Hoa xảy ra chuyện, không biết tâm trạng của hắn sẽ như thế nào?

Nhưng mà, chúng tôi ngay đến cả số điện thoại cũng chưa kịp trao đổi, lại còn nói không bao giờ gặp nữa.

Dọc đường, ai nấy đều ôm tâm sự, tôi và A Nam gần như không nói với nhau câu nào. Đến đầu khu phố, A Nam theo lời chỉ đường của tôi, nhanh chóng đã dừng xe trước cổng nhà Vu An Đoá. Mấy năm trời chưa thấy nó, tôi gần như không còn ấn tượng gì với chốn này nữa, vốn định đi cửa hông vào, nhưng không sao nhớ ra lối vào nằm ở đâu. Chỉ đành vòng lại ra cổng chính lúc này. Nơi đây không còn đáng về nguy nga tráng lệ như trong trí nhớ, có lẽ do thời tiết quá lạnh hoặc do không có tâm trạng, nhìn lá trên cây trong sân đã rụng sạch, lại nhìn toà nhà chính cách đó không xa, đều như phải

gánh chịu xiết bao là uất ức và đau thương.

“Nếu có người khác ở đó thì đừng dẫm động đến tiền.” A Nam dặn dò tôi, “Ba lái xe ra xa xa một chút, đợi con ở phía đằng trước, con đi bộ ra quãng 5 phút sẽ gặp ba.”

Tôi gật đầu nhảy xuống xe.

Tôi dùng đầu óc luật sư của mình để xem xét hết thấy những chuyện này, tôi không muốn tin rằng Hạ Hoa thật sự “sinh bệnh,” nếu như Vu Đức Hải thật sự giả hoạt như trong lời của Thuốc Độc, ai biết được cái đám cưới này có phải là do dùng điều kiện kỳ quái nào đó để đổi lấy hay không cơ chứ? Cái va li tiền đó, nói sao cũng không dưới hai, ba trăm vạn, lẽ nào số tiền này là cái giá Hạ Hoa dùng tính mạng mình đánh đổi để trả nợ cho A Nam? Là Lão Vu Hối ngốc như vậy, hay đã sớm biết âm mưu của Hạ Hoa rồi, chỉ đợi cô ấy tự chui đầu vào rọ?

Nói thế nào đi nữa, vì A Nam, nhất định phải tìm cho ra Hạ Hoa mới là chuyện cần thiết nhất.

Tám, chín giờ tối, không khí bắt đầu rét lạnh, tôi quấn áo khoác chặt quanh mình, hít sâu một hơi, bấm chuông.

Bấm cả mấy lần mới thấy đèn đỏ bên cạnh chuông cửa loé lên một cách không tình nguyện chút nào.

Gần như ngoài dự đoán của tôi, giọng nói trong máy nội đàm bên cạnh chuông cửa truyền đến lại là giọng quen thuộc của Vu An Đoá: “Ai đó?”

Tôi quay đầu, thấy bên trên có gắn camera, cô ấy cũng được dịp nhìn thấy rõ mặt tôi.

“Mã Trác?” Cô ấy hình như không tin được lại là tôi, hỏi bằng giọng điệu đầy nghi ngờ. Tiếp theo đó, cánh cửa tự động từ từ hé mở, cuối cùng tôi mới bước được vào toà nhà lạnh lẽo đồ sộ này.

Vu An Đoá thò nửa đầu ra, như là sợ ồn ào phiền đến ai đó, dùng giọng nói rất khẽ và nhỏ nhẹ, dè dặt hỏi tôi: “Mã Trác, có việc à?”

Tôi gật đầu, nói thẳng: “Tớ tìm Hạ Hoa.”

“Vào rồi nói sau.” Cô ấy liếc tôi một cái, tách người đi vào trong.

Tôi rón rén theo cô ấy vào, trông thấy cả Vu Đức Hải. Ông ta mặc một bộ tây trang vô cùng quý giá, đã cởi giày, hơn nửa người nằm vắt trên sofa, giống như đã ngủ mất.

Ngày cưới mà lại nằm ngủ gục trong nhà, không biết là màn gì đây.

Vu An Đoá ra hiệu “suyt” bằng tay với tôi, dắt tôi vào phòng của cô ấy.

“Nói đi, cậu tìm cô ta làm gì?” Về đến phòng, cô ấy lập tức đổi giọng, rất khác so với sáng nay, tôi nghe ra được ý khiêu khích trong lời nói và sự nghi ngờ, nói xong, cô ấy đi tới trước cửa sổ, kéo rèm kín lại. Không khí lập tức trở nên quỷ dị.

Tôi cố gắng quan sát căn phòng của cô ấy, nhìn không ra có gì khác thường. Tôi cũng biết là nếu như Hạ Hoa thực sự bị dấn nơi đây, cũng tuyệt đối không phải là ở trong căn phòng này.

“Tớ gọi điện thoại đến nhà hàng, nghe nói chị ấy bị nhập viện, tớ không yên tâm, cho nên tới xem một chút.”

Cô ấy vẫn giữ vẻ đề phòng: “Mã Trác, Hạ Hoa đã là vợ của bố tớ rồi. Chuyện này kết thúc ở đây, bởi vì cả thành phố đều đã biết rồi. Nhà tớ có thể đảm bảo sự an toàn cho cô ta, cũng tuyệt đối sẽ giữ cho cô ta an toàn. Hơn nữa, đề tớ lặp lại, đây là chuyện của nhà họ Vu, không phải là chuyện của nhà họ Hạ nữa, con gái nhà họ Hạ đã gả đi rồi, cậu nên hiểu ý của tớ.”

Tôi nói: “Tớ chỉ không hy vọng chị ấy xảy ra chuyện gì, ngoài ra, tớ có một số lời quan trọng muốn nói cho chị ấy biết, cho nên, xin cậu để cho tớ gặp chị ấy một lần, được không?”

“Cô ta không có nhà.” Vu An Đoá nói: “Tớ cũng không biết cô ta đi đâu mất.”

“Cậu đã hỏi mẹ cậu chưa?”

“Đủ rồi!” Vu An Đoá nói, “Mã Trác, thứ lỗi cho tớ nói thẳng, tớ cho rằng giao tình giữa cậu và Hạ Hoa cũng chưa tới mức này được. Thậm chí, tớ có đủ lý do để cho rằng, cậu và ai đó đã cấu kết để dấn cô ta đi, sau đó chạy tới đây kiểm chuyện……”

Tôi thật hết biết nói sao.

“Cậu tới đây rốt cuộc là để làm gì?” Cô ấy dùng ánh mắt sắc bén nhìn tôi.

“Tớ tìm Hạ Hoa.” Tôi nói, “Tớ nghi là chị ấy đã xảy ra chuyện.”

“Hoặc có lẽ cậu nên về hỏi em trai của cô ta, đây là một âm mưu.” Vu An Đoá thờ dãi nói, “Không ngờ nhiều đó năm rồi mà hấn vẫn không có tiền đồ như vậy.”

“Cậu hiểu lầm hán rồi.”

“À?” Vu An Đoá hỏi.

“Thuốc Độc.” Tôi thần nhiên đáp lời.

“Không phải hai người đã chia tay rồi sao, hay là cậu cũng tham gia vào chuyện này?” Vu An Đoá ghé lại gần tôi nói, “Nếu không phải, cũng đừng tự tìm phiền phức, tớ khuyên cậu đi ra khỏi nhà tớ ngay bây giờ coi như chưa có chuyện gì xảy ra cái gì cũng không biết. Mỗi người đều phải trả giá cho hành động của mình, cho dù cậu nhúng tay, kết cục cũng không thay đổi đâu.”

“Ý cậu là số tiền đó à?” Tôi hỏi thẳng cô ấy, “Nếu như cậu để cho tớ gặp Hạ Hoa, tớ bảo đảm sẽ tìm số tiền đó về lại cho cậu.”

Vu An Đoá sững sốt một hồi lâu, rồi mới hỏi tôi: “Dựa vào đâu để tớ tin cậu?”

Tôi chỉ chiếc giường lớn của cô ấy nói: “Tớ còn nhớ cậu đã từng nằm đây nói với tớ, trên thân của mỗi người đều có một sợi dây chết chóc, một đầu cột họ, đầu kia cột kẻ khác. Cậu quên rồi sao? Tớ vẫn nhớ cái đêm hán nổi điên lên đánh đập tớ, là cậu đã cứu tớ, bảo tớ mau chạy lẹ. Chúng ta là bạn, những điều này tớ sẽ không quên.”

“Được rồi, để tớ nói cho cậu biết.” Cuối cùng Vu An Đoá mới chịu nói thật với tôi, “Nhà tớ cũng đang tìm cô ta, trước hôn lễ cô ta bị ngắt xiu, nhà tớ đưa cô ta vào bệnh viện, kết quả cô ta nhảy cửa sổ từ lầu hai ra trốn mất.”

“Đây là một âm mưu, cô ta nằng nết 200 vạn của bố tớ. Vốn là cô ta định ngay sau hôn lễ sẽ bỏ trốn, nào ngờ ngắt xiu trước đó.” Vu An Đoá nói, “Nhưng mà cho dù cô ta có tính toán kỹ càng đến đâu thì cũng thế nào chứ, không phải vẫn chết ư sao!”

“Chết ư? Là ý gì?” Nghe Vu An Đoá nói vậy, tim của tôi như muốn vọt lên miệng, xem ra lúc chị ấy viết “bức thư tuyệt mệnh,” chị ấy đã biết tất cả.

“Cô ta bị mắc một chứng bệnh, tên là Lupus ban đỏ. Bác sĩ nói bệnh tình của cô ta đã đến mức rất nghiêm trọng. Cô ta lại lợi dụng lúc không ai chú ý leo ra khỏi cửa sổ lầu 2 nhảy xuống. Chỗ đó có một vườn hoa, cho nên không ai trông thấy. Tớ chỉ có thể nói, cô ta muốn tiền chứ không muốn mạng. Cho dù lấy nhiều đó tiền thì cũng làm được gì chứ, vẫn vong thân cuối trời thôi, không biết có phúc để hưởng thụ hay không!”

Một khắc đó, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh vết bớt màu đỏ đã từng thấy trên cổ của Hạ Hoa. Điều này giúp tôi xác nhận được là Vu An Đoá đã nói thật. Đối với bệnh này, tôi chỉ biết nó qua tiểu thuyết, câu chuyện vang tiếng một thời trên mạng, nữ chính Khinh Vũ Phi Dương cũng mắc chứng bệnh đó, nam chính chẳng qua chỉ chạy đi rót cho cô ấy một ly nước, cô ấy đã mãi mãi rời khỏi nhân thế. Lúc đọc truyện này chắc tôi đâu đó lớp 7, hiểu biết về mạng internet còn rất ít, nhưng đến cuối truyện, khẳng định là tôi đã khóc, một mình tôi trốn trong căn phòng nhỏ dưới huyện, khóc lóc tồn không biết bao nhiêu là giấy.

“Cậu đi tìm cô ta đi.” Vu An Đoá nói: “Nếu như tìm được cô ta, tớ hy vọng cậu có thể khuyên cô ta quay về. Bố tớ đã năm mươi tuổi rồi, ông ấy đã buồn xuống rất nhiều thứ để có thể được ở bên cô ta. Chỉ cần cô ta đồng ý quay về, tớ tin rằng bố tớ sẽ không chấp. Còn không, chuyện âm ỉ lên, e rằng sẽ không ai chấp nhận nổi.”

Tôi rất muốn nói: “Chị ấy đã sắp mất mạng tới nơi rồi, cần gì ai chấp nhận nữa?”

Nhưng nghĩ lại thật ra trong lòng cô ấy hiện giờ cũng đang rất khó chịu, cuối cùng tôi không nói gì cả, chỉ gật đầu.

Vu An Đoá quay qua đối diện với tôi, xắn tay áo lên, cho tôi nhìn theo của những vết cắt đã từng nằm nông sâu chi chít trên cổ tay cô ấy. Từng lần từng lần theo màu hồng ấy khiến tôi nhớ lại cảnh tôi cùng với cô ấy đàm phán ở sân khấu Hoa Lôi.

“Còn nhớ không? Vốn là tớ có thể dễ dàng xóa hết chúng đi, nhưng tớ không làm. Cậu đoán xem vì sao?”

Tôi không lên tiếng, tự cô ấy trả lời: “Bởi vì tớ muốn ghi nhớ, đừng đại đột vì yêu nữa. Tình yêu ấy mà, yêu lắm rồi sẽ mất cả mạng. Tớ không thể nào phạm sai lầm lần thứ hai.”

Tôi vươn cánh tay, ôm lấy cô ấy, hoàn thành một nghi thức mà cô ấy chưa làm xong với tôi sáng nay.

“Mã Trắc,” Cô ấy nói bên tai tôi: “Tớ thật sự không yêu hán nữa, cậu nên chúc mừng cho tớ. Đáng thương cho ông bố tớ, vì chuẩn bị cho đám cưới này mà đã hai đêm không chợp mắt, bây giờ kết hôn không xong nữa, ông ấy mệt quá ngã gục. Theo đuổi đến thực mạng như vậy, để rồi cuối cùng cũng như không. Gặp nhau chỉ bằng nỗi hoài niệm, gặp rồi chỉ bằng chẳng gặp nhau. Đó mới là ý nghĩa thật sự của tình yêu.”

Thật ra, cô ấy vẫn rất quan tâm đến hán. Chỉ là đã không còn bất cứ lý do nào để nói lời yêu nữa. Đến tận cùng, đây là sự may mắn hay bất hạnh của cô ấy đây? Trong lòng tôi, cũng không có câu trả lời. Dù sao thì quãng thời gian yêu đương oanh liệt kia của chúng tôi, mới là chứng minh mạnh mẽ nhất cho những gì chúng tôi từng trải qua khi còn non dại, cho nên, ai có thể nói bản thân thật sự không mang chút lưu luyến nào đối với quá khứ?

Nhưng trưởng thành có lẽ chính là như vậy, từ không sợ bị tổn thương cho đến sợ sệt không dám nói lời yêu, chẳng qua chỉ cách nhau một thước năm tháng.

Trước khi đi, cô ấy đưa cho tôi một tờ giấy có ghi số điện thoại của Hạ Hoa, nói: “Tìm được Hạ Hoa nhớ liên lạc với tớ, nhất định đấy. Bố tớ đã phải nhọc tâm rất nhiều vì tớ, giờ đây, đến lượt tớ lo cho ông ấy, tớ không muốn để cho ông ấy phải buồn khổ.”

Lời nói của cô ấy đánh vào chỗ yếu mềm trong lòng tôi.

Tôi cũng đâu có khác gì đối với A Nam. Cái ngày tôi có thể lo được cho ông ấy, tôi đã đợi quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 16

Vu An Đoá tiễn tôi ra đến tận cổng. Tôi đi trên đường cái độ 10 phút mới thấy chiếc xe của A Nam đỗ bên lề.

“Chị ấy không có đó.” Tôi mở cửa leo vào chỗ ngồi, nói với A Nam đang cầm tay lái.

Ông chợt ngừng phát đầu, rống lên với tôi: “Vậy thì còn đi đâu được nữa?” Không biết là có phải do ảo giác hay không, mà chỉ mới sau vài tiếng đồng hồ, râu của ông lại như đã mọc dài ra, dưới cằm một mảng xanh đen.

Ông rất hiếm khi nào dữ dằn với tôi, nhưng tôi lại không hề cảm thấy tủi thân.

“Tới nhà của chị ấy xem sao.” Lòng tôi cũng rối bời không khác gì ông.

Xe phóng rất nhanh tới trước cổng nhà Hạ Hoa, xe việt dã của A Nam không vào trong hẻm được, chúng tôi chỉ có thể xuống xe đi bộ tới số 27 ngõ 13. Ông gần như là chạy, tôi thì đâm sợ ai đó còn chưa đi, đang còn ngồi trong phòng khách uống rượu cười nói với Hạ Hoa, mà cha con chúng tôi lại như từ trên trời rơi xuống, nếu vậy thì sẽ trông ngu ngốc vô cùng.

Rất nhanh, sự thực đã chứng minh, mọi thứ chỉ là ảo tưởng của tôi. Ổ khoá to tướng trên cổng nói cho tôi biết, nơi đây là một căn nhà trống không bóng người. Giống như hán đã nói, ở lại trông nhà, chỉ còn con chó già đã chết được chôn trong sân.

A Nam giờ tay gõ mạnh vào cánh cổng, bên trong dĩ nhiên chả có ai trả lời. Ông lại thử tìm cách cạy ổ khoá, vừa cạy vừa lầm bầm một mình: “Có thể đi đâu cơ chứ?”

Gần như cùng một lúc, hai chúng tôi đều nghĩ đến một nơi — nhà cũ ở trấn Ngải Diệp!

Tôi nhìn A Nam, A Nam nhìn tôi. Sau đó, cả hai cùng chạy về phía chiếc xe, ông đã không còn kiểm soát được tình cảm của mình, lái xe như bay, rất nhanh, chúng tôi leo lên cao tốc hướng về nơi mang tên trấn Ngải Diệp đó mà phi. Dọc đường, tôi thử gọi vào số điện thoại của Hạ Hoa mà Vu An Đoá đã cho tôi, cũng gửi rất nhiều rất nhiều tin nhắn, nhưng không nhận được bất cứ hồi âm nào.

Tôi nhớ đến hai chữ “tuyệt bút” lạnh lẽo trên giấy, lại nghĩ đến vách đá cao chót vót ở trấn Ngải Diệp, tim tôi như cán cân bị đứt dây, tất cả đều bật nghiêng rớt hết xuống, để mặc cho A Nam lái xe như bay cũng không nhắc nhở ông chú ý an toàn.

Giọng của ông khàn đi: “Rất nhiều năm trước, ba cũng đã từng điên dại chạy đi tìm một người như thế này, nhưng mà ——”

“Đừng nói nữa.” Tôi ngắt lời ông, “Chị ấy sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Thật không?” Trong mắt ông phát ra ánh sáng kiên định, “Ba tin vào trực giác của con.”

“Nhưng có một chuyện con phải nói cho ba biết.” Giờ phút này, tôi cảm thấy tôi phải nói cho ông biết hết thấy mọi sự thật.

“Là tin xấu sao?” Xem ra trực giác của ông cũng không tồi.

“Vu An Đoá nói với con, chị ấy mắc một chứng bệnh, y học gọi là Lupus ban đỏ. Bác sĩ nói bệnh tình đã rất nghiêm trọng rồi, cho nên cho dù chúng ta tìm thấy chị ấy, e rằng.....”

Chiếc xe thoảng chao đảo, rồi lại càng lao đi nhanh hơn. Con đường này đã từng mang ký ức của nỗi sợ hãi chết chóc trong tôi, đêm ấy tôi cũng tưởng là ông đã xảy ra chuyện, giữa trời tuyết bỏ đi tìm ông. Từ nhỏ đến lớn, liên quan đến chết chóc biệt ly, tôi nghĩ chắc cũng không ai hiểu về nó hơn tôi, tựa như tôi càng đến gần ai, người đó càng dễ dàng rời xa tôi. Đó là lý do chân chính vì sao trong bao năm qua, A Nam đã sớm là người thân thiết nhất trong đời tôi, mà tôi lại cố ý tình nguyện tạo ra một khoảng cách giữa tôi và ông ấy.

Đương nhiên tôi cũng nhớ đến hán. Hôm ấy hán đã không quản ngại hết thảy mà vui đôi chân đã lạnh cóng của tôi vào trong lòng bàn tay, bảo bọc cho tôi tựa như bảo bọc một đứa trẻ. Đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được tình yêu như ánh quang đầu tiên của viên trân châu vừa được hình thành trong lớp vỏ trai, soi đến trái tim ướt át mẫn cảm của tôi. Nếu như có thể lộn ngược dòng thời gian, tôi nguyện lòng quay lại phút giây ấy, khi chúng tôi chưa ai hiểu được ai, nhưng lại gần gũi nhau đến thế, nương theo sự động lòng rất đơn thuần mà ôm lấy nhau, không cần dùng bất cứ duyên cớ gì, hoặc bất cứ ngôn ngữ nào.

Nhân sinh nếu chỉ như mới gặp, nào phải bi thu gió bề bâng (1)

(1) Thơ “Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Lần Đầu Gặp Gỡ” của Bạch Lạc Mai.

Đại ý của bài thơ: (bài thơ mượn lời người con gái)

Ở bên người trong lòng luôn giống với lúc vừa quen biết, ngọt ngào như thế, ấm áp như thế, thâm tình và vui vẻ như thế. Ta và chàng vốn lẽ tương thân tương ái, nhưng tại sao lại trở thành rời ra ly biệt hôm nay? Giờ đây dễ dàng thay lòng đổi dạ, chàng lại nói giữa tình nhân là luôn dễ thay lòng.

Ta và chàng giống như Đường Minh Hoàng và Dương Ngọc Hoàn, cùng thê nguyên sống chết có nhau trong Trường Sinh điện, nhưng cuối cùng từ biệt dứt khoát cắt đứt, cho dù như thế, cũng không sinh lòng oán hận. Nhưng chàng sao có thể so với Đường Minh Hoàng năm đó, ngài vẫn là thê cùng Dương Ngọc Hoàn làm chim liền cánh, cây liền cành. (Lục Bích phân tích và tóm tắt)

“Con xác nhận là bọn họ không gạt con chứ?” Trong lòng ông vẫn ôm một tia hy vọng.

“Chắc không đâu ạ.” Tôi nói, “Chị ấy ngắt xiut ngay trước khi hôn lễ bắt đầu cử hành, được đưa tới bệnh viện kiểm tra. Chị ấy từ bệnh viện bỏ trốn, vốn là không định chữa bệnh. Đúng rồi, đã bao lâu ba không thu dọn cốp xe của ba rồi?”

“Ba không nhớ nữa.” Ông nói, “Không biết cô ấy bỏ nó vô lúc nào. Chắc là hôm nay thôi. Ba thật quá ngu ngốc, nếu hỏi cô ấy thêm vài câu nữa thì đã tốt rồi.”

“Lúc trước chị ấy là người đề nghị chia tay ạ?” Tôi hỏi.

“Ba thật là ngu.” Ông lại vẫn một mực tự trách bản thân, không trả lời câu hỏi của tôi. Mãi lâu sau ông mới lại hỏi ngược lại tôi: “Mã Trác, con biết chuyện ba với cô ấy bắt đầu từ khi nào?”

“Rất nhiều năm trước.” Tôi nói, “Là ở trấn Ngải Diệp. Con đã từng thấy ba và chị ấy bên nhau.”

“Con thật biết dấu tâm sự.” Ông thở dài, không biết là đang khen hay đang mắng tôi.

Lúc xe tới được trấn Ngải Diệp, trời đã hoàn toàn tối hù. Đêm ở dưới quê không giống như ở trên thành phố, đâu đâu cũng đen kịt, mịt mù, tựa như trên một mảng vốn đã đen ngòm lại còn phủ thêm tầng tầng lớp lớp màn đen, phải trùm sao cho tất cả mọi ánh sáng không lọt qua được thì mới thôi. Đã rất lâu rồi chưa tới đây, chúng tôi vẫn không cần tốn nhiều sức đã tìm đến được ngôi nhà nhỏ dưới chân núi ấy. Bóng đêm bao trùm nơi này không một kẻ hở, không một tia sáng, cũng không một tiếng động, hoàn toàn không giống như một nơi có người ở. Tôi lấy can đảm đẩy cửa mở, A Nam cầm đèn pin từ trong xe ra, chiếu quanh nhà trước sau một lượt, ngay cả chiếc chuồng nhỏ trước đây Sophie Marceau ở, cũng không bỏ qua, nhưng không phát hiện bóng dáng của Hạ Hoa. Tôi nghĩ đến căn nhà bếp nhỏ nhỏ bên hông nhà, ôm tia hy vọng cuối cùng bước qua đó.

Không bóng người.

Tôi đặt tay lên bếp, không chút hơi ấm. Không một dấu vết đã từng có người ghé qua.

Tôi bất chợt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ù rũ ngồi sụp xuống. A Nam cũng học theo tôi, chẳng qua là ông đốt một điếu thuốc lá. Đầu thuốc lập loè, tựa như một ánh mắt rã rời, chỉ muốn khép lại, nhưng lại mở choàng ra. Đột nhiên mắt tôi bị một chiếc áo mớ trên cửa sau của nhà bếp thu hút, tôi đứng dậy, chạy qua, mừng rỡ la lên: “Chị ấy đang ở đây, đây là đồ của chị ấy, đêm qua chính mắt con nhìn thấy chị ấy mặc!”

“Thật sao?” A Nam hỏi.

Tôi gạt đầu như điên, là chiếc áo bông đó, không sai, chị ấy đã khoác bên ngoài chiếc áo len, nhất định là thế! Trừ phi chị ấy có hai chiếc áo như vậy!

“Đêm qua con đã gặp cô ấy?” A Nam nhìn tôi chằm chằm, trong mắt có thứ gì đó làm tôi dăm sợ, tôi chỉ có thể quay mặt đi, không dám nhìn ông.

“Mã Trác,” Ông dò xét tôi, “Rốt cuộc thì là chuyện gì vậy con, có thể nói thật cho ba nghe không?”

“Con không muốn ba mua nhà, con không muốn ba phải bỏ ra quá nhiều cho con, con sợ con nợ ba quá nhiều sẽ không có cách nào trả lại, cho nên con mới chạy về đây, nhưng bây giờ con mới biết, sự việc không giống như con tưởng. Ba tin con!”

Ông thở dài một hơi, lấy tay vuốt mặt. Không biết ông đang tìm cách chỉnh đốn lại suy nghĩ, hay là thật sự không tin tôi, không có gì khiến tôi đau khổ hơn điều này.

“Ba không hiểu được con.” Ông nói một cách đau khổ.

“Chúng ta đi tìm chị ấy đi ba.” Tôi nói, “Từ đây lên núi, có một vách đá, trước đây con đã từng tới. Chỉ là trời tối thì đường không dễ đi cho lắm.”

Nói xong, tôi tức tốc chạy ra khỏi cửa.

Rất nhanh, ông đã bắt kịp tôi. Trăng sao không biết trốn đâu hết cả rồi, một đêm này tựa như khẳng khẳng muốn người ta phải cô độc, cô độc, cô độc. Đêm trong núi không chỉ không có ánh sáng, đến cả gió thổi qua cũng chỉ nghe trống vắng, hết thấy đều hoang liêu, chờ đợi, và mờ mịt. Chỉ có ánh đèn

pin của A Nam lắp loé dôi theo tôi từ phía sau, tốt xấu gì cũng coi như một nơi dựa dẫm. Dọc đường chúng tôi không nói câu nào, giẫm lên cỏ dại, bước chân càng lúc càng hối hả. Có một đoạn đường khó đi, tôi quay người định nắm tay kéo ông lên, ông chỉ xua xua tay với tôi.

“Con thề là bọn con sẽ không đến với nhau.” Tôi đứng trước mặt ông ấy nói, “Ý con là con và em trai của chị ấy.”

Nói xong câu này, tôi vội xoay người, không nhìn được tăng thêm tốc độ, tôi chỉ hy vọng tôi đã biểu lộ được tâm ý của mình, đánh tan những lo lắng bất an trong ông. Để khi ông đối mặt với Hạ Hoa, có thể đưa ra lựa chọn chân chính bằng con tim của ông. Chỉ là, nỗi lo lắng lớn nhất trong tôi giờ đây — liệu chị ấy có còn ở trên núi không, hay đã.....

Tôi không dám nghĩ tiếp.

Không biết từ lúc nào, tôi đã bắt đầu khóc. Tôi để mặc cho nước mắt rơi, bước chân càng lúc càng dồn dập. Tôi chưa từng khóc thả giàn trước mặt của A Nam, cũng không định làm như vậy. Cho nên tôi không muốn để cho ông nhìn thấy. Lòng của tôi vô cùng hoảng loạn, tôi không hiểu rốt cuộc là tôi đang sợ hãi điều gì. Là sợ Hạ Hoa xảy ra chuyện, hay là sợ một lời của tôi đã định, tôi và hân từ đây về sau sẽ mãi mãi chia lìa. Tôi không sao tự ép mình chối bỏ được nơi mềm yếu nhất trong tim tôi, thật ra nơi đó mãi mãi đã chỉ thuộc về hân.

Đúng vậy, không sao chối bỏ được.

Trong cơn gió càng thổi càng hoang liêu giữa núi đồi này, lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự bé nhỏ của mình, tựa như một mầm đậu yếu ớt mới nhú, giờ phút này, ai vươn tay cũng có thể mặc sức dập tan tôi. Sinh mạng yếu đuối đến thế, đến nỗi tôi không còn cách nào tự dối lòng mình nữa, đến nỗi tôi phải dừng cảm mà ra đi, bởi vì tôi không còn lựa chọn nào khác.

Tôi vừa hung hăng gạt lệ vừa dẫn đường cho A Nam, gần như là chạy thẳng một mạch lên đến đỉnh núi. Trên ấy trống không, chẳng thấy một bóng người. Tôi chạy đến bên vách đá, thử nhìn xuống bên dưới, A Nam xông lên nắm chặt lấy cánh tay của tôi. Ông đang run lên một cách rất rõ rệt, thật ra tôi cũng vậy. Bởi vì chúng tôi đồng thời cùng nhìn thấy những chiếc máy bay giấy nằm bên vách đá. Tôi nhặt từng chiếc một lên, ánh đèn pin chiếu tới, trên mặt giấy chỉ viết đúng một câu: “A Nam, chúc anh hạnh phúc!”

Là chị, là chị, là chị!

Chị đã lẻ loi một mình nơi này, phóng đi những ước mơ và tuyệt vọng trong tim chị. Phải chăng đây là điều cuối cùng mà chị muốn làm nhất và cũng là điều duy nhất chị làm? Tôi không gánh đỡ nổi bao nhiêu lo lắng và dằn vặt trong lòng nữa, đứng gào lên giữa trời: “Hạ Hoa!”

Tiếng thét gào ấy vang vọng rất lâu giữa núi đồi, nhưng đáp lại chỉ có tiếng gió sà sạt lùa qua những ngọn cỏ.

“Ba xuống dưới nhìn chút.” A Nam nói, “Con cứ đợi ở đây!”

“Không được!” Tôi vươn tay níu lấy ông.

Ông nhất định đã nhìn thấy nước mắt trên mặt tôi, giờ tay lên định lau, nhưng tôi bùng mặt, không để cho ông lau.

Ông gắt lên với tôi: “Không được khóc!”

Ông chưa bao giờ gắt gỏng với tôi như vậy, nhưng tôi biết, ông chỉ muốn an ủi tôi. Tôi bùng mặt mình, lẳng lặng tự lau khô nước mắt. Cuối cùng ông xuống nước: “Ba sẽ cẩn thận. Ba đã nhìn xuống rồi, lỗi mồn kia nhất định thông xuống được bên dưới.”

“Không được!” giọng tôi khản đi.

“Bất kể thế nào, ba phải tìm cho được cô ấy.” A Nam lớn tiếng, “Con có can cũng không can được ba đâu.”

“Vậy con cũng đi!”

“Con nghe lời, ngồi đây chờ ba, ba sẽ quay lại rất nhanh.” A Nam cởi áo khoác ra, choàng lên người tôi, “Mở điện thoại lên, có gì có thể liên lạc bất cứ lúc nào.”

“Nguy hiểm lắm ba.” Tôi níu lấy ông, nói một cách ngắc quằng, “Hay là chúng ta đi tìm thêm dụng cụ, dây dợ gì đó, còn không thì chúng ta gọi cho đội cứu người.....”

“Ba sợ không kịp nữa.” A Nam nhìn trời, hạ quyết tâm, “Nếu cô ấy không sợ gì, thì ba còn gì để sợ nữa?”

Tôi buông tay ra.

Tôi biết, đúng là tôi không can được ông. Không ai có thể can được một trái tim không chối được lòng. Không biết có phải là do A Nam đã truyền dũng khí cho tôi không, tôi chợt cảm thấy có một sức mạnh khó tả đang dâng lên trong lòng, nó khiến cho tôi hoàn toàn tin tưởng, A Nam có thể, chỉ cần ông muốn, sẽ nhất định có thể tìm được chị ấy, đưa chị ấy an toàn trở về.

Chị ấy sẽ không hề hấn gì.

Không có sự đồng ý của ông, làm sao chị ấy có quyền buông xuôi để cho mình thịt nát xương tan cơ chứ?

Đứng trước tai hoạ, lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được sự tàn khốc và bấp bênh của sinh mệnh, nó yếu đuối như một sợi tơ, thậm chí mỏng manh đến gần như không thể nhìn thấy. Tôi chỉ biết dùng hai tay bắt lấy, lo sợ nhất là đến cuối cùng, không còn gì cả, chỉ là một vốc gió.

Rồi ngay lúc A Nam cất bước định leo xuống dưới núi, tôi chợt mơ hồ nghe có tiếng than khóc, định thần lắng nghe kỹ, âm thanh đó bắt đầu càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng mất hết không chế vang lên trong không trung.

Là Hạ Hoa!

Tiếng khóc ấy, đến từ bụi cỏ phía bên trái.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, đã thấy A Nam thoăn thoắt đến bên bụi cỏ, bới cỏ xốc lên được nguyên một hình người, ra sức ôm chặt lấy chị trong lòng, hà hà chường này mồm tím mụ Trương ra nhào nặn nhá

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 17

Bác Kinh tháng Hai giống như một chú gấu bắc cực ngủ đông, hít thở thật khê như sợ làm ồn phiền đến người khác.

Tuyết rơi liên tục mấy ngày liền, hiếm hoi lắm mới có được một buổi chiều nắng, Hạ Hoa ngồi trên bệ cửa sổ phết nước sơn màu cà phê lên từng móng chân của mình.

Đây là ngày thứ hai chị được chuyển từ bệnh viện về đến nhà. Bác sĩ nói, bệnh tình của chị đã thuyên giảm nhiều rồi, cho nên đặc biệt cho phép chị về nhà đón năm mới, nhưng không được uống rượu, không được thức khuya, không được tùy tiện ra khỏi cửa, không được vận động quá mức, không được ăn đồ cay. tóm lại là một đống những “không được.”

Tôi khó quên được cái đêm chúng tôi cứu chị về từ trên núi, chúng tôi đưa chị về nhà của bà tôi ở dưới huyện, A Nam chạy đi rước một người bạn tốt làm nghề bác sĩ của ông, chỉ còn lại tôi chăm sóc cho chị. Trong căn phòng nhỏ của tôi, tôi đun cho chị chút nước, chị vẫn nắm chặt lấy tay của tôi, lòng bàn tay nóng sốt, tựa như một viên gạch nóng hổi. Lúc ấy chị đã sốt đến nước thần trí mơ hồ, nói năng lung tung lẫn lộn—

“Thấy lợi mà không chiếm lấy thì chính là ngu như chó. Chiếm không xong thì không chạy được à?”

“Tiền quá chừng chừng, tiền xài không bao giờ hết. cho anh cả đấy.”

“Sophie. Sophie. em ở đâu, đừng trốn chị, chị sợ.” Tôi biết chị ấy đang gọi con đà điểu của chị ấy. Gọi một hồi, khoé mắt của chị chảy nước mắt, tôi lau đi cho chị. Nhìn gò má nhô cao của chị, tôi không ngừng nghĩ đến Lâm Quả Quả, nghĩ đến vẻ mặt của bà lần cuối cùng tôi nhìn thấy bà, vừa nhục nhã vừa không thanh thản, hốc mắt của tôi cũng bắt đầu ướt.

Có người gõ cửa, tôi tưởng là A Nam đã dắt bác sĩ về, mở cửa ra lại thấy bà tôi đang choàng áo len đứng ngay ngoài cửa, chỉ vào trong phòng, mặt đầy nghi ngờ hỏi tôi: “Ai đây?”

“Một người bạn ạ.” Tôi nói, “Chị ấy bị bệnh đang sốt cao.”

Trong phòng lại còn vang ra tiếng Hạ Hoa đang làm bài hát: “Trời tối đen, chưa đổ mưa, trời tối đen tối đen.” Xem ra chị ấy đã sốt mê man rồi.

“Bạn của con hay là bạn của ba con, đây nào phải sốt gì, là uống say đúng không?” Bà tôi có vẻ như rất bất mãn.

Tôi không biết giải thích ra sao, chỉ biết áy náy đẩy bà về lại phòng ngủ của bà.

Đợi mãi mới thấy bác sĩ tới, tiêm thuốc cho Hạ Hoa, chị ấy mới dần dần hạ sốt. Đợi chị ấy bình phục một chút, A Nam dấu bà, nói dối rồi đưa chị ấy lên Bắc Kinh. Bắt đầu từ lúc lên máy bay trở đi, Hạ Hoa trở nên vô cùng ngoan ngoãn, tới bệnh viện rất phối hợp tiếp nhận điều trị, bác sĩ hỏi gì đều trả lời, uống thuốc truyền nước gì cũng không hề nhăn mặt, chỉ không rời A Nam nửa bước, 10 phút không thấy mặt là đi tìm khắp nơi.

“Không phải bệnh nan y, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.” Đây là lời định nghĩa về bệnh của Hạ Hoa qua lời của chuyên gia ở Bắc Kinh.

Nhưng định nghĩa này khiến cho chúng tôi thở phào nhẹ nhõm. Sau khi phải chịu tra tấn bởi một màn sinh ly tử biệt, thì còn gì đáng để cho chúng tôi cảm thấy trần trụi hy vọng hơn một hứa hẹn chị sẽ vẫn tiếp tục sống.

Căn nhà của A Nam ở Bắc Kinh vừa mới được giao, nhưng vẫn cần một thời gian để tu sửa và bài trí trước khi có thể dọn vào ở. Cho nên A Nam

mướn một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ gần bệnh viện, lầu 24. Tiểu khu không lớn lắm, nhưng thơm mát, không khí cũng trong lành. So với ngôi móc meo trong bệnh viện, tâm trạng của Hạ Hoa ở đây rõ ràng khá lên rất nhiều.

Chúng tôi đều cố ý không nhắc gì đến chuyện cũ nữa, biết rõ trong lòng nhưng không đề cập đến. Có điều, không chối cãi vào đâu được, giữa chúng tôi kẹt một người, sự bối rối này, chúng tôi không có cách nào trốn tránh.

Thấy tôi vào, chị ấy lớn tiếng bảo: “Mã Trác, cời vớ ra!”

“Làm gì?”

“Son móng chân á, nào, xem lão gia (1) mua cho chị màu này, trông có đẹp không?”

Chị ấy cứ gọi ông là “lão gia,” gọi một cách vô cùng triu mến, giống như chị ấy mới là con gái của A Nam không bằng. So ra thì một tiếng “ba” làm bầm của tôi nghe rất kém cỏi.

(1) Lão gia vừa có thể dùng để gọi ông chủ, lại có thể là vợ cả vợ bé bỏ nhí con cái hoặc thậm chí đầy tớ gọi người chủ trong gia đình, nên mình để nguyên văn, bởi Hạ Hoa đặt mình ở thân phận khá khó đoán.

“Ông ấy mua cho chị à?” Tôi ngồi xuống bên bệ cửa sổ, bên cạnh chị.

“Mua rất nhiều, kem bôi mặt, sữa rửa mặt, còn có son bóng môi nữa, hơn nữa toàn loại làm bằng nguyên liệu thiên nhiên, dùng sẽ không bị dị ứng. Em nhìn xem, có gì em thích không, chị xài không hết đâu.” Chị kéo tôi vào trong phòng, trên giường chất một đống chai lọ. Tôi cũng phục ông luôn, không biết một người đàn ông bốn mấy tuổi lúc đứng ở quầy mỹ phẩm của phụ nữ chọn một đống xanh xanh đỏ đỏ, chai lọ bình tuýp này, rốt cuộc là tâm trạng khi ấy ra sao.

“Chắc phải dùng rất nhiều tiền ha.” Hạ Hoa nói, “Nhưng mà kệ nó đi, tiền là để xài mà, chị đã nói với lão gia từ đời nào rồi, tiền không phải là để chữa bệnh cho chị, mà là dùng để sống, em thấy có đúng không?”

Tôi mắng chị ấy: “Bệnh không chữa cho xong thì làm sao mà sống!”

Chị cười hi hi, cười ngã lãn ra giường.

A Nam không cho tôi nói, cho nên Hạ Hoa không biết số tiền ấy đã sớm trả lại cho nhà họ Vu. Đêm trước khi đưa chị ấy đi Bắc Kinh, tôi đích thân giao lại số tiền ấy vào tay của Vu An Đoá, tóm tắt sơ sơ chuyện giữa chị ấy và A Nam cho cô ấy nghe, hy vọng cô ấy có thể thành toàn cho bọn họ.

Tôi biết yêu cầu của tôi hơi quá đáng, cho nên không dám nhìn vào mắt của cô ấy, nào ngờ cô ấy đồng ý một cách rất hào phóng, xách một va ly đầy tiền lên, nói với tôi: “Thật ra cậu cũng chỉ vì ba của cậu, tớ cũng vì bố của tớ. Đối với ba của cậu, có lẽ cô ta là một báu vật, mà đối với bố của tớ cô ta đã chủ định sẽ là tai họa. Cho nên Mã Trác, nói cho cùng, bên của tớ sẽ luôn thua.”

Có lẽ là cô ấy muốn điều tiết lại bầu không khí nên nói vậy, nhưng câu nói đùa này rất miễn cưỡng, khiến người ta khó mà cười được. Hơn nữa, nếu chuyện này mà dùng “thua thắng” để định luận một cách khái quát, kết cục e rằng vẫn chỉ là một bài toán đồ thôi.

Hạ Hoa thu hết mớ đồ đó lại, bỏ vào trong bao, ngáp một cái rõ to, hỏi tôi: “Khi nào lão gia về?”

“Không biết nữa.” Tôi nói, “Sấm đồ tết chắc cũng phiền phức lòi thôi lắm. Em nấu cơm cho chị ăn đi vậy, chị muốn ăn gì nói em biết.” Nói xong tôi móc một tờ giấy từ trong túi ra, trên đó A Nam đã ghi sẵn chế độ ăn uống bác sĩ đặc chế cho chị.

Tôi nói chị tự chọn món, chị liền ôm chiếc gối ôm nằm cuộn tròn trong giường, dùng giọng nói lũng búng bảo tôi: “Chị đi ngủ đây, hiện giờ không muốn ăn, khi nào lão gia về em gọi chị dậy nha.”

Cũng không biết là ngủ thật hay giả bộ ngủ, dù sao thì chị cũng rất nhanh chóng khép mắt lại, không nói gì với tôi nữa. Tôi đắp cho chị một chiếc chăn mỏng, phát hiện vết màu hồng trên cổ chị đã lợt đi không ít, nhìn lại tron lảng như xưa. Bệnh của chị ấy vốn là không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bởi vì chị quá bướng bỉnh, lại gây nên tổn hại lớn cho khí quản và nội tạng của mình, cho nên bác sĩ mới nói những lời kiêu như nếu không điều trị cho tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Đóng cửa đi ra ngoài. Trong phòng khách hơi bừa bãi, tôi đang định thu dọn, chợt trông thấy di động trên bàn trà của Hạ Hoa loé sáng. Di động cài chế độ im lặng, chỉ thấy màn hình sáng lên, không có tiếng động, tôi còn tưởng là của A Nam, đến gần xem, trên màn hình hiện lên chữ “Em trai.”

Tôi hơi khựng lại một chút, nhưng rất nhanh đã xoay người đi vào bếp, thậm chí không buồn thò tay đập nát cái di động đó.

Thế sim là hồi hôm qua sau khi xuất viện A Nam mới mua về cho chị ấy, xem ra người đầu tiên chị liên lạc vẫn là hấn. Nói cho cùng, hấn là người thân duy nhất của chị, liên lạc thì cũng rất bình thường, chỉ hy vọng chị sẽ không kể những gì liên quan đến tôi là được. Tôi càng không hy vọng hấn sẽ vì thế mà hiểu lầm tôi — để sau khi mọi việc đã như nước chảy qua cầu, ít ra tôi còn có thể giữ được chút kiêu ngạo và tự tôn đáng thương của mình.

Chúng tôi đã nói rồi, không bao giờ gặp nhau nữa.

“Chị muốn uống nước.” Hạ Hoa bất chợt xuất hiện sau lưng tôi nói một câu, tôi giật bắn mình.

Tôi đón lấy chiếc cốc từ trong tay chị, rót nước đun sôi vào cho chị, thấy vẫn còn hơi nóng, chế thêm nước sôi vào cho nguội bớt. Chị nghịch chiếc di động trong tay nói: “Mã Trắc, có một chuyện cảm phiền em”

Tìm tôi thót lại.

Chị ấy nói: “Bệnh của chị, đừng nói cho Hạ Trạch biết.”

“À.” Tôi nói, “Chị yên tâm đi, em sẽ không liên lạc với hắn.”

“Ồ, vậy hả.” Chị đón lấy chiếc cốc từ trong tay tôi, cười rồi nói, “Chị cũng không muốn liên lạc với nó, nhưng nó cứ đi tìm chị.”

Nói xong, chị lắc lắc chiếc di động có màn hình đang chớp sáng, vừa bấm nút cúp vừa chửi ầm lên: “Đám cưới của chị nó bỏ mặc, bây giờ chị bỏ trốn khỏi lễ đường thì nó bắt đầu đi lo.”

“Chắc hắn lo lắng cho chị mà.” Tôi nói.

“Vậy thì chị cho nó ném mùi lo lắng là được.” Hạ Hoa hàm hàm nói.

Vô tình rớt vào giữa ân oán của hai chị em này, tôi nói với Hạ Hoa một cách khó khăn: “Thật ra em cũng không hy vọng chị sẽ nhắc đến chuyện gì liên quan đến em khi nói chuyện với hắn, bất cứ chuyện gì.”

“Giao dịch hoàn tất.” Hai tay của chị ấy đều đang cầm đồ, không cách nào đập tay high five với tôi được, đành giơ một chân lên đập nhẹ vào chân của tôi. Nỗi lo lắng căng thẳng trong lòng tôi lúc bấy giờ mới buông xuống được.

“Thấy tên nhóc đến bệnh viện thăm chị cũng khá lắm đấy.” Hạ Hoa nói, “Cái thằng mà kể chuyện cười khô khan kiểu người Anh á. Chị thấy nó cũng có tình cảm với em lắm.”

Lại thêm người nữa gán Tiêu Triết cho tôi.

“Khi nào thì chị mới lấy ba em đây?” tôi vội đổi đề tài.

“Em là luật sư mà, không biết lấy một lúc hai chồng là phạm tội sao!” Chị trừng mắt với tôi, “Chị đã chính thức nhận giấy kết hôn với lão Vu Hối rồi đấy!”

Nói xong, chị còn cười lên khanh khách.

“Cười cái đầu nhà chị!” Tôi mắng.

“Lão gia thật là khờ, chị mà không làm như vậy, ông ấy sẽ nhất định cưới chị về làm vợ.” Hạ Hoa nói, “Vẫn là như vậy tốt hơn, hiện giờ ông ấy muốn ra tay nghĩa hiệp, cũng không có điều kiện để làm. Đợi chị chết đi rồi, ông ấy còn có thể cưới người trẻ đẹp hơn chị. Nghe nói ở Bắc Kinh, không thiếu nhất chính là gái đẹp!”

“Nói bậy bạ gì đó, cái gì mà chết với không chết.” Tôi nói, “Không phải đang sống sờ sờ đây sao?”

“Bệnh này là di truyền.” Hạ Hoa cố tỏ vẻ thần bí hạ giọng xuống thật thấp, “Nói em nghe một chuyện ha, bà ngoại và mẹ chị, đều chết vì bệnh này cả, lúc chết đều chỉ mới 33 tuổi. Năm nay chị cũng 33 tuổi rồi. Nghe nói buổi sáng trước khi bà ngoại chị mất, vẫn còn đánh mặt chườm. Mẹ chị cũng vậy, chị chỉ ra ngoài mua một bọc muối, bà ấy đã tắt thở.”

“Đừng nói những lời nhăng nhít như thế.” Tôi vội vàng ngắt lời chị, “Chị khác với bọn họ, ba em sẽ không để cho chị chết, em cũng sẽ không.”

Chị nhìn tôi, bỗng dưng nở nụ cười. Sau đó chị đặt cả cốc nước lần di động xuống bệ cửa sổ nhỏ trong bếp, đến bên tôi, dịu dàng ôm tôi, nói bên tai tôi: “Cảm ơn.” Nói xong, chị lại rất nhanh chóng buông tôi ra, cầm lấy chiếc điện thoại yêu dấu vẫn còn đang chớp sáng của chị ấy, quay ra xô pha, cuộn tròn lại như con tôm luộc, tiếp tục ngủ.

Tôi dọn dẹp bếp một hồi, ra chỗ chị định đắp cho chị tấm chăn thì phát hiện chị vốn không hề ngủ, mà là đang khóc, vùi đầu trong góc của xô pha, nước mắt lã lã rơi. Tôi vội chạy đi lấy khăn mặt lau cho chị, vừa lau vừa dỗ dành: “Đừng khóc mà, chị có nhớ bác sĩ nói chị không được để bị kích động không?”

“Chị không muốn chết.” Chị chồm người dậy, ôm chầm lấy tôi thật chặt, nói, “33 tuổi, lần đầu tiên chị mới có cảm giác của gia đình, chị thật sự không muốn chết.”

“Chị sẽ không chết.” Tôi nói bằng giọng thật từ tốn, tiếp tục dỗ dành, “Đợi bệnh chị lành rồi, chị về làm thủ tục ly hôn, sau đó, lấy lão gia; sau đó nữa sinh con cho ông ấy; rồi sau đó nữa nuôi con khôn lớn; có quá nhiều quá nhiều việc chị cần phải làm, sao lại chết được chứ?”

“Vậy em bảo đảm chị không chết đi.” Chị giống như một đứa trẻ, nức nở bên tai tôi nói những lời buống bình.

Tôi còn chưa nói được câu “em bảo đảm,” thì cửa phòng bị đẩy ra, là A Nam, tay xách bao mẹ bao con đứng ở ngưỡng cửa, nhìn thấy bộ dạng của hai chúng tôi, hỏi một cách đầy hứng thú: “Ui da, ôm nhau rồi à?”

Tôi mắc cỡ, Hạ Hoa vẫn ôm chặt cứng lấy tôi, nước mắt nước mũi tèm nhem làm nũng với A Nam: “Lão gia, con gái anh đang bắt nạt bệnh nhân.”

“Nó sẽ không làm vậy.” A Nam cười xách hết đồ vào, “Cùng lắm là nó chỉ trêu em thôi.”

“Anh cứ bệnh nó đi!” Hạ Hoa cau mày nói, “Em không vui!”

Tôi đẩy Hạ Hoa ra, lúc cô ấy đổ xuống sô pha, tôi làm bộ thò tay bóp cổ cô ấy la lên: “Bắt nạt chị nè, hài lòng chưa?”

“Này này này!” A Nam vút hết đồ xuống đất xông tới, còn tôi và Hạ Hoa thì đã ôm nhau cười rũ rượi. A Nam bị trêu, cốc lên đầu chúng tôi mỗi người một cái, nhưng niềm vui trên mặt không sao dấu nổi.

Tôi đứng lên, dọn hết đồng đồ dưới sàn, đem vào trong bếp thu cất, khéo để lại không gian cho hai người bọn họ.

Không biết bao lâu sau, A Nam bước vào, đứng sau lưng tôi, nói với tôi: “Để ba làm cho.”

“Chị ấy đâu?” Tôi hỏi.

“Ngủ rồi.” A Nam nói, “Mã Trác, con vất vả rồi.”

Tôi đang định trách ông, ông đã vội vàng biết điều mà bổ sung: “Cũng đã đến lúc con nên san sẻ với ba nhỉ.”

Trà đã được tôi nấu sẵn trước đó, tôi đưa cho ông. Đây là ly trà giữ nhiệt tôi dùng tiền học bổng mua cho ông, một ly rất lớn. Ông thích uống trà nóng, mỗi ngày lại uống nhiều nước lọc, cho nên chiếc ly này đặc biệt thích hợp với ông.

“Trà ba thích này, Đồng Đình Ô Long của Đài Loan.” Tôi nói.

Ông cầm chiếc ly lật qua lật lại nhìn, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, vừa thưởng thức vừa làm bộ như chỉ hỏi chơi: “À đúng rồi, cô ấy khóc chuyện gì thế?”

“Chà có gì đâu,” Tôi nói, “Chị ấy nghĩ ba tốt với chị ấy như thế, cảm thấy bản thân không cách này báo đáp được, cảm động quá khóc luôn.”

Ông nén giọng xuống thật thấp hỏi: “Cái vụ tiền, con không nhắc gì chứ?”

“Yên tâm đi.” Tôi nói, “Không tin tưởng con đến vậy sao?”

“Không phải không phải.” Ông vội vàng nói, “À đúng rồi, tối nay Tiêu Triết đến ăn cơm. Ba bận quá nên nhờ nó tới chạy tới nhà mới giúp ba xử lý một chút việc, chốc nữa nó sẽ đưa một bản thiết kế về cho ba, nếu còn không đúng nữa thì ba còn phải bảo nó đưa lại cho người thiết kế nữa....”

Thật không biết vì sao ông phải giải thích một tràng dài như vậy.

“Vậy ba chiều đãi cậu ta cho thật tốt ha, con phải tới văn phòng luật sư lấy máy tính của con.” Ông gật đầu, tôi vừa ra tới cửa, còn chưa mang xong giày, ông lại không yên tâm chạy ra theo dặn dò: “Lấy xong rồi về ngay, cũng đừng ngồi xe buýt, gọi xe taxi đi nhé, đừng để mất thời gian.”

Tôi đâm sợ nếu còn tiếp tục chần chờ nữa thì ông sẽ leo ngay lên xe đưa tôi đi, thế là vẫy tay với ông xong vội vã ra khỏi cửa.

bài hát “trời tối đen” Của Tôn Yến Như

Ngày bé khi ồn ào bướng bỉnh ngoại tôi luôn hát dỗ dành tôi

Buổi trưa mùa hạ, bài ca xưa cũ ủi an tôi; bài ca ấy hình như lời hát thế này

Trời tối đen, sắp đổ mưa, trời tối đen tối đen. ...

Xa rồi tuổi thơ, có cuộc sống riêng mình; có bài hát mới, ý tưởng mới

ương nganh và bốc đồng những lúc mất kiểm soát tôi đã quên vẫn còn có bài hát ấy

Trời tối đen, sắp đổ mưa, trời tối đen tối đen

Tôi đã yêu một người khiến tôi không sao cảm lòng nổi

tôi tưởng đây là một thế giới tôi luôn theo đuổi

Đề rồi va chạm ngược xuôi, bị hiểu lầm bị dối gạt

phải chăng đằng sau thế giới của người lớn chỉ là những mất mát

con đường tôi đi mỗi ngày phải đối mặt với những ngã rẽ

Tôi hoài niệm những hạnh phúc đơn sơ tươi đẹp trong quá khứ của tôi

Tình yêu luôn khiến ta khóc khiến ta cảm thấy không hài lòng

Bầu trời bao la nhưng sao nhìn không rõ ôi cô đơn.

(v.v. và v.v. còn về sau nữa, nhưng đại ý bài hát trong lòng của Hạ Hoa vậy đủ rồi ha. Điều quan trọng là cái phần “trời tối đen...” hát bằng tiếng địa phương – hình như là tiếng Phúc Kiến, tại bài này từ Đài Loan ra, nhưng mình không chắc, thành ra chính cái đoạn đó trong bài hát là như một giấc mơ êm đẹp đã vượt mặt v.v. và v.v.. Ngoài ra, trong truyện, Nhiều Tuyết Mạn chép 1 chữ sai, thay vì “sắp đổ mưa” thì bà chép là “chưa đổ mưa”)

bonus:

“Vị bạn học này, tôi đã nhìn cậu lâu lắm rồi, trước khi tôi ngửa ngáy chân tay, tốt nhất là cậu tự động biến đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 18

Nhà của A Nam rất gần chỗ văn phòng luật sư, đường Tam Hoàn hôm đó lại kẹt lậ thường, tôi mất hết gần hai tiếng đồng hồ mới tới được toà nhà đó.

Vào trong thang máy, ấn nút lên tầng 12, tôi mới nhớ ra, từ hôm sinh nhật của Tiêu Triết tôi bị làm tăng ca đến giữa đêm ở đây rồi ra về, sau đó đã chưa từng quay lại.

Tôi vẫn chưa nói cho A Nam biết chuyện tôi bị cho thôi việc ở văn phòng luật sư, không biết phải mở miệng thế nào, sợ rằng ông sẽ vì tôi mà bận lòng. Thật ra điều càng khiến tôi lo sợ hơn là Luật Sư Phuong sẽ coi thường tôi. Nếu không phải vì Hạ Hoa bị bệnh, tôi đã bay ngay về văn phòng để giải thích cặn kẽ ngọn nguồn chuyện của Lạc Tiêu Tiêu đêm nọ.

Việc cũng đã mất rồi, không lo kịp nữa, tôi chỉ có thể gánh chịu trách nhiệm tôi nên gánh.

Ra khỏi thang máy, tôi đi thẳng tới văn phòng luật sư, gõ cửa vài cái, không ai trả lời. Nhưng cửa không đóng, tôi chỉ đẩy nhẹ một cái, cánh cửa đã tự động “kéoét” mở ra.

Tôi thò đầu vào nhìn ngó, không có ai, trên bàn có đặt một ly nước vẫn còn đang bốc khói, coi bộ ông ấy chỉ tạm thời bước ra ngoài. Tôi đứng đợi ở trước cửa một lúc, phát hiện những cánh cửa văn phòng khác đều đóng im ỉm, trog hành lang không một bóng người. Tôi nghĩ ngợi một chút, bước vào trong văn phòng. Máy tính của tôi nằm trên bàn làm việc ở gian ngoài của văn phòng, nhiều ngày không được dùng đến, phủ một lớp bụi mỏng, tôi lấy giấy lau miệng lau qua một lượt, bỏ máy vào trong túi xách máy tính. Ngay lúc định xoay người đi ra, nghĩ thấy chưa ổn thỏa lắm, lại xé một tờ giấy trên bàn làm việc của Luật Sư Phuong viết cho ông ấy vài lời, lại sợ ông ấy không nhìn thấy, tôi kê tờ giấy dưới ly nước nóng. Lúc tôi cúi đầu xuống, bất chợt nhìn thấy một đôi giày vải bố sặc sỡ, lòi ra ngoài ở chỗ góc tường và góc bàn trong văn phòng độ 5cm.

Đôi giày vải đó màu cam rực rỡ, màu sắc này nhìn rất quen mắt. Không sai, là giày vải bố của LV — tuy tôi luôn không nhiễm chứng bệnh hàng hiệu, nhưng đôi giày đặc biệt này, tôi chỉ nhớ duy nhất một người đã từng mang.

Nhỏ Lạc Tiêu Tiêu này, đúng là một âm hồn bất tán.

Chỉ có điều, nó đang lén lút trốn trong đây làm cái quái gì?

Tôi quyết định coi sự tồn tại của nó như không có, bởi vì rất rõ ràng — thứ nhất, nó trốn là bởi vì không muốn ai nhìn thấy; thứ nhì, nó đã trốn như vậy nhất định là đang tính làm chuyện không muốn cho ai biết; thứ ba, bất kể nó làm gì hoặc nghĩ gì cũng không còn dính dáng gì đến tôi nữa. Hiện giờ, ngay cả chức vị của một trợ lý cũng không còn nữa rồi.

Cho nên, tôi ôm chiếc máy tính của tôi làm bộ không hay biết, đi ra khỏi văn phòng, trước khi ra khỏi, còn không quên khép cửa lại gùm cho nó.

Xuống tới dưới lầu chưa đi được hai bước, thế mà lại trông thấy Luật Sư Phuong. Bộ dạng ông ấy hình như là đang đợi ai đó. Ông ấy đã trông thấy tôi từ xa, đương nhiên tôi chỉ còn nước chạy qua chào hỏi ông ấy.

“Mã Trác?” Ông hỏi một cách ngạc nhiên: “Tới lúc nào thế?”

“Cháu về văn phòng của chú lấy máy tính xách tay của cháu, không thấy chú ở đó, đã để lại một tờ giấy.”

Ông ấy cười cười nói: “Chú còn tưởng cháu đang giận, không thèm cả máy tính nữa, gọi điện thoại mấy lần cho cháu, đều là tắt máy.”

“Cháu đổi số rồi à.” Tôi nói.

“Sức chịu đòn của bọn trẻ thật yếu, mới nói có vài câu mà đã không chịu nổi rồi.” Luật Sư Phương bảo, “Hơn nữa chuyện lần trước chú đã hiểu ra rồi, may mà Lạc Tiêu Tiêu không gặp chuyện gì lớn. Đầu đã qua hết rồi, cháu cũng đừng nghĩ ngợi quá nhiều.”

“Dạ cảm ơn Luật Sư Phương.” Tôi nói, “Cháu đã để lại số điện thoại mới trong giấy, nếu có chuyện gì lật vặt cần cháu làm, chú cứ bảo cháu.”

“Được thôi.” Ông nói, “Ăn Tết vui vẻ nhé!”

Tôi nhìn toà nhà lớn sau lưng, nói với ông ấy: “Vậy chú lo việc chú, cháu đi trước đây. À, sau này nếu chú không có trong văn phòng, tốt nhất là chú khoá cửa lại cho an toàn.”

“Được, chào cháu.” Lời nói của ông ấy rất lịch sự, nhưng giọng điệu rõ ràng tỏ ý là không muốn nói gì thêm với tôi. Tôi thức thời quay người rảo bước tới trạm xe buýt, mãi đến khi cửa xe buýt khép lại, xe bắt đầu chuyển bánh, tôi mới thở phào.

Tôi tự hỏi mình, thật ra trong lòng ngấm ngấm hy vọng ông ấy có thể giữ tôi lại. Nhưng cách ông ấy lịch sự từ chối và khách sáo với tôi, là một thất bại tôi không sao chối cãi nổi. Xe buýt lắc lư, nhớ lại trước đây mỗi lần ngồi trong xe buýt về lại trường, trong lòng ôm biết bao nhiêu là lý tưởng và hoài bão — tôi đang thực tập trong văn phòng của một luật sư nổi tiếng nhất Bắc Kinh, tôi đang làm trợ lý cho luật sư nổi tiếng nhất của thủ đô, thành tích của tôi ưu tú, chịu khó chịu cực, tương lai của tôi mạnh mẽ và đầy hứa hẹn tươi đẹp như thế. Mà giờ đây, hết thấy đều tan tành mây khói, tôi chỉ có thể ngồi thừ người trên xe buýt nhìn bầu trời xám xịt, cùng với hàng chữ di động trên xe buýt đang báo tin khí lạnh sẽ về, xen lẫn với tin tức thời sự, tin tức tài chính về những công ty mới phá sản cùng với những lời bình luận ba hoa của chuyên gia, khiến cho tâm trạng tôi tệ đến mức không thể hình dung được.

Giữa đông, không khí tận thế mặc sức vẫn vũ giữa bầu trời, ngày xuân sao xa tít mù khơi. Bị cho thôi việc cũng không có gì xấu, khủng hoảng tài chính, ai cũng không tránh nổi, tôi chỉ đành yếu ớt tự an ủi mình.

Lúc về đến nhà, người ra mở cửa là Tiêu Triết. Đã khá lâu rồi tôi chưa gặp lại cậu ta, cậu ta cắt tóc cực ngắn, trán vừa cao vừa bóng loáng. Đại khái là trong phòng mở máy sưởi quá cao, trán của cậu ta lấm tấm mồ hôi, nhưng cậu ta hoàn toàn không hay biết.

“Đội cậu không được, mọi người ăn trước rồi.” Cậu ta nói.

Tôi ngồi xuống trước bàn, hỏi cậu ta: “Ba tớ và Hạ Hoa đâu rồi?”

Cậu ta nói: “Ăn xong đi tản bộ rồi.” Lúc trả lời tôi, cậu ta không hề nhìn tôi, mà cầm một bó dưa châu mỳ như đang suy tư.

Tôi không nhịn được hỏi cậu ta: “Cậu nhìn dưa chăm chăm vậy có nhìn ra gì không?”

“Tớ đang nghiên cứu xem một người trưởng thành dùng một tay có thể cầm được bao nhiêu chiếc dưa, cậu biết không, rất thần kỳ — tay trái và tay phải khác nhau đấy.”

OK.

Cậu ta lại không chịu để yên, làm ra một động tác vô cùng khiến người ta sững sờ, chạy ngay đến trước mặt tôi hào hứng cầm cổ tay tôi lên, thúc giục tôi: “Không tin cậu thử xem.”

Tôi rút tay lại theo bản năng, chắc là do dùng sức quá độ, cậu ta nhận ra sự kháng cự và bối rối của tôi, búng tình ngộ, xua tay lia lịa nói: “Đừng, cậu đừng, đừng, ngàn vạn lần đừng nghĩ là tớ cố ý bày ra màn vừa rồi để”

Tôi tiếp tục nhìn cậu ta, mặt cậu ta đỏ au, bộ dạng vô cùng khổ sở. Ngồi lại xuống chỗ đối diện với tôi, ôm đầu trầm tư 15 giây, thở dài một hơi, rồi mới ngược mắt nhìn tôi hỏi: “Bạn học Mã Trác, có phải là cậu cảm thấy tớ là một kẻ thất bại từ đầu đến chân?”

“Chắc đâu đến nỗi.” Tôi hơi bực.

“Tớ rất buồn cười,” Cậu ta nói, “Trước khi gặp cậu, tớ tưởng là trên đời này không có ai thông minh hơn tớ; sau khi gặp cậu, tớ liền phát hiện ra mình là kẻ ngu nhất thế gian. Lúc chưa có cậu, tớ hầu như chưa bao giờ so sánh, tự mình cố gắng tự mình khen. Nhưng gặp cậu rồi, tớ mới hiểu ra cả con người tớ không có ưu điểm, không chỗ nào đúng cả. Thật ra tớ rất muốn bảo vệ cậu, nhưng tớ biết rất nhiều khi đều là cậu bảo vệ tớ, tớ cố gắng rồi cố gắng, chỉ để có thể nhích gần đến cậu hơn một chút, kết quả bất kể là EQ hay là IQ, tớ đều luôn rớt lại đằng sau cậu. Cậu xem, đây không gọi là thất bại thì còn có gì gọi là thất bại?”

Quen biết cậu ta N năm rồi, rất ít khi nào nghe cậu ta nói một hơi ra câu dài như vậy. Nhưng cậu ta nói rất lưu loát, giống như đã học thuộc lòng sẵn để tham gia một cuộc thi diễn giảng. Nói xong một lô những lời này, màu đỏ trên mặt của cậu ta dần dần rút lui, đôi mắt lại thuần khiết trong veo như ánh mắt của cậu thiếu niên năm xưa. Tôi biết cậu ta đang đợi câu trả lời của tôi, cho nên tôi trả lời rất nghiêm túc: “Không, cậu không thất bại.”

“Cậu đang an ủi tớ à?” Cậu ta gắng hỏi, không cam lòng.

“Để tớ nói cho cậu nghe một chuyện nhé, tớ bị chỗ văn phòng luật sư cho thôi việc rồi. Cậu xem, tớ cố gắng lâu như vậy, làm nhiều như vậy, kết quả lại

vẫn như không. Thế thì cậu có cảm thấy thất bại hay không?”

“Không thất bại!” Cậu ta đáp nhanh như chớp, “Tớ đã sớm mong ngày này. Cái tên luật sư dẫn dắt cậu, nhìn một cái là biết hần dê dẫm!”

Thôi thôi, thật sự không có cách nào nói chuyện với cậu ta.

“Tớ cảm thấy đây là số mệnh.” Cậu ta nói, “Tuy ngành tớ học là thiên văn học, nhưng tớ vẫn tin vào số mệnh. Chỉ có số mệnh mới có thể giải thích được vì sao cậu lại xuất hiện bên tớ, lẽ nào không phải sao?”

Đề tài chạy càng lúc càng xa, tôi mới phát hiện, cậu ta vốn không cần nghe tôi an ủi, mà là cần tôi lắng nghe. Thế là tôi chỉ đành cúi đầu húp canh, không tiếp tục trả lời, đợi nghe cậu nói chán động tiếp theo của cậu ta.

Y như rằng, cậu tiếp tục nói: “Mã Trác, tớ có một chuyện muốn báo cho cậu biết, rất nghiêm trọng.”

“Ồ.”

“Tớ quyết định chỉnh sửa lại quan hệ giữa hai chúng ta một chút — không phải đơn thuần là bạn học nữa, mà là ‘đối tác chiến lược,’ phương thức là vậy: bắt đầu từ hôm nay, chúng ta giữ một thói quen học tập chuyên sâu, mỗi ngày ít nhất là một tiếng đồng hồ — giống như hồi chúng ta ở dưới trung học vậy, bởi vì nghiên cứu

cho thấy, hai người nam nữ có IQ cao mà cùng thảo luận một vấn đề học tập, cho dù lĩnh vực nghiên cứu bất đồng hoặc phương hướng bất đồng, không chỉ giúp ích được cho tiến triển trong phương diện học tập, mà còn thúc đẩy sự hài hoà về thể chất lẫn tinh thần, cậu hiểu không? Thiên Nhân Hợp Nhất (1), đây là phương hướng nghiên cứu gần đây của tớ.”

(1) Thiên Nhân Hợp Nhất đi chung với thuyết ngũ hành và âm dương, tóm tắt của thuyết này là “giữa con người và hoàn cảnh tự nhiên và xã hội, luôn luôn mâu thuẫn và thống nhất với nhau”

“Không phải cậu học thiên văn học à?” Tôi nói.

“Tớ cho rằng chìa khoá vàng của vật lý chính là triết học. Quan điểm của cậu thì sao?” Cậu ta đưa một tay ra, khẳng khái khích lệ tôi phát biểu ý kiến.

Tôi hoàn toàn chả có ý kiến nào.

Trong sách nói sao nhỉ, hai đường thẳng song song, mãi mãi không có giao điểm?

Tôi không thể nói những lời vắn vè như vậy, nhưng dù sao thì ý của câu đó chính là đang nói về tôi và Tiêu Triết.

“Cậu ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta cũng ra ngoài tản bộ!” Tiêu Triết nói, “Hồi nhỏ bố tớ thường bảo tớ, ăn xong đi trăm bước, sống lâu 99 tuổi!”

Nói xong cậu ta nhìn tôi đầy trông mong. Ánh mắt ấy của cậu ta khiến tôi cảm thấy nếu mình cự tuyệt thì tôi chính là người vô tình nhất thế gian.

May mà A Nam và Hạ Hoa kịp thời quay về cứu nguy, A Nam xách trong tay một túi trái cây lớn, Hạ Hoa ôm cánh tay của ông cùng bước vào nhà, thấy bộ dạng của chị ấy có vẻ như rất vui, sắc mặt hồng hào, cử động nhanh nhẹn, con ma bệnh dường như đã bị đuổi ra khỏi người của chị, không để lại chút tăm hơi.

Còn ma lực nào mạnh mẽ hơn tình yêu? Không phục cũng không được.

“Mùa này còn có măng cụt?” Tôi tìm chuyện nói.

“Mắc lắm đấy.” Hạ Hoa cười ỏn ẻn nhìn A Nam nói, “Nhưng ăn ngon cực, chúng ta cũng đâu thiếu tiền.”

“Đề cháu rửa cho.” Tiêu Triết đón lấy cái bao từ tay A Nam, rồi lại quay qua tôi hỏi: “Mã Trác cậu thích ăn măng cụt hay là nho?”

“Rửa hết đi, lắm lời!” Hạ Hoa mắng cậu ta, “Trong đầu gì chỉ biết có mỗi Mã Trác!”

“Chính thế!” Cậu ta quạt lại, “Lẽ nào chị có Chú Nam rồi còn chưa đủ sao?”

“Ý cậu là thế nào đấy hả, giải thích rõ ràng cho tôi!” Hạ Hoa rượt theo cậu ta vào trong bếp, tiếp tục gây chuyện, A Nam cười cười lắc đầu, cũng bước theo vào. Đứng lúc này, di động của tôi chợt vang lên, tôi bước đến bên cửa sổ, móc di động trong túi xách ra nhìn, lại là số điện thoại của vị luật sư còn lại trong văn phòng, Luật Sư Lưu. Tôi chán chừ rồi bắt máy, đối phương hỏi thẳng tôi: “Mã Trác, chiều nay Luật Sư Phương uống ly nước trong văn phòng bị trúng độc, hiện giờ đang nằm trong phòng cấp cứu! Căn cứ vào tờ giấy cháu để lại trên bàn của ông ấy, quãng thời gian đó cháu vừa khéo ở trong văn phòng của ông ấy. Cho nên, chỗ cảnh sát hy vọng cháu có thể tới giúp cho cuộc điều tra càng sớm càng tốt!”

“Nói cho cháu biết địa chỉ, cháu tới ngay.” Hồi rõ ràng xong xuôi, tôi cúp máy, chạy vào bếp, cười với Tiêu Triết đang rửa trái cây: “Không phải nói muốn đi tản bộ sao, mau lên!”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 19

Đồn công an. Phòng lấy khẩu cung cho phép hút thuốc, còn đọng lại mùi thuốc lá đậm đặc. Tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng không thể không phôi hợp ngồi xuống.

“Nghe nói cô vừa bị Luật Sư Phuong khai trừ?” Viên cảnh sát lưng thẳng như tấm phản hỏi tôi một cách rất nghiêm túc.

“Tôi chỉ là một tay thực tập sinh.” Tôi nói.

“Xin trả lời câu hỏi trực tiếp, đúng, hay là không đúng?”

“Đúng.” Tôi nói.

“Vì lý do gì?”

“Có lẽ ông ấy cảm thấy tôi không phải là người khá nhất.”

“Không phát sinh chuyện gì cụ thể chứ?”

“Không có.”

“Hình như cô vì thế mà ôm hận trong lòng?”

“Dĩ nhiên không.” Tôi nói.

“Mấy giờ chiều nay cô tới văn phòng của ông ấy?”

“Hơi qua 5 giờ một chút.”

“Cô tới làm gì?”

“Lấy máy tính xách tay tôi để trong văn phòng của ông ấy.”

“Cô có thấy ai khác không?”

“Không.”

“Giấy lau tay trong thùng rác có dấu vân tay của cô, cô giải thích như thế nào?”

“Máy tính xách tay lâu rồi không dùng, bên trên phủ bụi, trước khi bỏ nó vào túi xách máy tính tôi lau qua một chút. Sau đó tôi để lại một mảnh giấy trên bàn cho Luật Sư Phuong, còn để lại cả số điện thoại của tôi, sau khi xuống lầu, tôi còn gặp Luật Sư Phuong ở bãi đậu xe, chúng tôi nói chuyện với nhau vài câu.”

“Nói những gì?”

“Vài câu hỏi thăm bình thường.”

“Thế nào gọi là hỏi thăm bình thường?” Cô ta rất không vui, ngoài dự liệu của tôi, nắm tay thành quyền đấm mạnh xuống bàn, nếu như đã không sớm có chuẩn bị, tôi đã bị tiếng động “rầm” đó làm giật mình rồi. Vẫn thường nghe danh công anh giỏi thủ đoạn dụ cung, không ngờ cũng có bức cung trá hình. Cô ta lại lượm cây bút lên, tiếp tục nói: “Nội dung cụ thể? Đừng nói tôi cô đã quên rồi.”

Tôi kể đại khái nội dung cuộc nói chuyện với Luật Sư Phuong ra cho cô ta nghe. Nhưng trước khi gặp được mặt Luật Sư Phuong, do chưa biết rõ tình hình, tôi không định khai ra chuyện đôi giày vải LV nằm dưới bàn trà. Phần còn lại thì cây ngay không sợ chết đứng. Học luật gần 4 năm trời, đọc qua vô số vụ án, những thứ này tôi đã am hiểu từ lâu.

Hơn nữa Luật Sư Phuong đã không chỉ từng bảo tôi một lần: cẩn thận, chính là tố chất bắt buộc của một luật sư. Tôi có một loại linh tính, chuyện này hoàn toàn không đơn giản như tôi nghĩ. Lạc Tiêu Tiêu vì sao lại trốn trong văn phòng, mà người khiến cho Luật Sư Phuong đích thân xuống bãi đậu xe đứng đợi lại là ai cơ chứ?

Nữ công an hết lời để hỏi tôi, cuộc nói chuyện đi vào bế tắc. Cô ta vứt cho tôi vài tờ giấy, bảo tôi viết hết toàn bộ sự việc xảy ra ở văn phòng luật sư chiều hôm nay. Tôi hỏi cô ta: “Tôi viết xong có phải là có thể ra về?”

Cô ta lại ngهنh ngang không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, mà nói: “Phải viết cho bằng hết từng chi tiết một xuống, không được bỏ qua dù chỉ một chút, điều này giúp ích cho cô và cả với quá trình phá án.”

Tôi ngồi xuống bàn, miêu tả lại tình huống được một nửa, liền trông thấy Luật Sư Luru xông vào, ngoắc tay với tôi: “Mã Trác, Luật Sư Phưong đã tỉnh, không sao rồi, chúng ta có thể về.”

“Không bị di chứng gì chứ hả?” Tôi hỏi ông ta.

“Không, nhưng mà rất nguy hiểm.” Luật Sư Luru kéo tôi qua một bên khẽ nói: “Hoá chất được pha vào ly nước của Luật Sư Phưong, độc tính rất mạnh, triệu chứng ở nạn nhân đều giống như của Luật Sư Phưong, vầng đầu, sùi bọt mép, hệ thống dây thần kinh mất kiểm soát, tứ chi bại hoại vô lực. Nếu kẻ bỏ độc không phải là một tay sành sỏi thì chính là Luật Sư Phưong mạng lớn, nghe nói chỉ cần thêm 1mg nữa là đã đủ để mất mạng.”

“Không sao thì tốt rồi.” Ruột gan mắc kệt này giờ của tôi cuối cùng coi như trở lại chỗ cũ.

“Luật Sư Phưong bảo tôi xin lỗi cháu, ông ấy biết chuyện này không liên quan đến cháu.” Luật Sư Luru nói, “Nhưng vẫn phải phiền cháu thêm một chút, ông ấy muốn gặp cháu.”

“Bây giờ ạ?” tôi ngạc nhiên.

“Bây giờ.” Luật Sư Luru nói.

Tôi gật đầu.

Hai chúng tôi cùng bước ra ngoài, trông thấy Tiêu Triết. Cậu ta ngồi tuốt cuối hành lang, ôm lấy đầu mình như đang đau khổ. Tôi tới gần cậu ta, căn phòng kê bên có người đẩy ra, một ông cụ thò đầu ra, chỉ vào Tiêu Triết nói với tôi: “Ra rồi à? Mau đem tên này đi, điên tới nơi rồi!” Tôi dùng ánh mắt đầy nghi vấn nhìn ông cụ, ông cụ bảo: “Hắn là hét ôm tôi chỗ này, nói cái gì đồn công an bắt ầu phạm pháp nè, giam giữ trái phép nè. La thêm nữa tui nghĩ dám chừng hắn sẽ bị bắt luôn. Cho nên tui mới kéo hắn ra chỗ này, ngó chừng hắn, kêu hắn đừng có nói năng lung tung nữa.”

Cái tên mù pháp luật này! Tôi vội vàng cảm ơn ông cụ nọ, kéo Tiêu Triết ra khỏi đồn công an rồi mới buông tay.

“Phối hợp với điều tra của cảnh sát là nghĩa vụ của công dân đấy!” Tôi nói với cậu ta: “Cậu đừng gây chuyện nữa.”

“Chắc.” Cậu ta rờ rờ đầu, “Dù sao thì cậu cũng bình an vô sự là tốt rồi. Điện thoại của cậu để chỗ tớ, chú Nam gọi tới hai lần, tớ nói bận bịu, không biết có bị lộ tẩy hay không.”

“Nói với ông ấy là Nhan Dự Dự thất tình đi,” Tôi nói, “Tớ phải ở bên cậu ấy một chốc.”

Tiêu Triết chỉ chỉ vào tai mình, tưởng bản thân cậu ta đã nghe lầm.

Tôi nói: “Cậu không giúp tớ thì đâu còn ai giúp tớ nữa, còn không thì cậu nói hai mình đi xem phim suất khuya, để ông ấy yên tâm.”

Cậu ta chớp chớp mắt, dùng giọng điệu không tin tưởng hỏi tôi: “Mã Trác, cậu thường xuyên nói dối như vậy à?”

Vốn là tôi không định mang cậu ta theo, nhưng Luật Sư Luru đã lái xe tới nơi, đang bấm còi gần đó với tôi. Tôi đành phải kéo cậu ta: “Ít ra thì tớ không dối cậu, tớ còn phải chạy tới bệnh viện một chuyến, cậu nói đi, có theo tớ hay không?”

Cậu ta chọn theo tôi lên xe.

Đưa tôi tới bệnh viện xong, Luật Sư Luru rời đi. Tôi bảo Tiêu Triết đứng ngoài đợi, một mình lên lầu vào phòng bệnh. Luật Sư Phưong đang được truyền nước biển, ông ra ý cho tôi đóng cửa lại, sắc mặt của ông vàng như sáp, tình trạng nhìn không tốt cho lắm.

“Họ không làm khó cháu chứ? Mần hiểu làm này bị xé ra hơi to.” Ông vỗ vỗ chiếc ghế đã được đặt sẵn bên mình, ra ý cho tôi ngồi xuống.

Tôi vừa lắc đầu vừa ngồi: “Chỉ thuật lại tình hình đại khái thôi ạ.”

Vài giây trầm mặc lơ lửng giữa chúng tôi. Cuối cùng ông ấy đi thẳng vào đề tài: “Mã Trác, chiều nay lúc ở trong văn phòng của chú, có phải cháu đã nhìn thấy gì?”

Tôi gật đầu, nhưng lại nói ngay lập tức: “Nhưng chú yên tâm, cháu đã không nói gì cả.”

Ông ấy trầm ngâm một hồi, nói, “Chú biết ngay cháu sẽ làm như vậy. Chuyện này ngừng ở đây, đừng nhắc đến nó với ai. Chú cũng không muốn truy cứu nữa. Chú tin rằng cô bé chỉ hồ đồ nhất thời.”

“Luật Sư Phưong——” tôi cảm thấy sự việc không thể cứ thế mà cho qua, bởi vì nó dính đến mạng người!

Ông ấy ngắt lời tôi: “Chú cũng coi như mạng lớn. Sau này tự mình cẩn thận hơn, còn về phần cô bé kia, chú sẽ thương lượng với mẹ cô ta một phen, thu xếp chu đáo cho cô ta để tránh cô ta tiếp tục phạm phải sai lầm.”

“Luật Sư Phuong, chú không suy xét thêm chút nữa sao?” Tôi nói.

“Vây đi, Mã Trác, cảm ơn cháu.” Luật Sư Phuong đưa bàn tay trái không cầm kim ra, tôi dùng tay phải nắm lấy, động tác này trông hoàn toàn trái ngược với cách người ta thường bắt tay, nhìn rất quái lạ.

“Cháu có tố chất tốt để làm luật sư, nếu như cháu bằng lòng, sau Tết chính thức đến văn phòng của chú làm việc đi.”

“Điều này.....”

“Chú làm luật sư đã gần hai chục năm, sẽ không nhìn sai người.” Luật Sư Phuong nói, “Cháu không cần phải trả lời chú ngay, có thể về nhà suy nghĩ kỹ. Chú mệt rồi, cần nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, ông nằm xuống nhắm mắt không để ý đến tôi nữa.

Tôi nhẹ nhàng bước ra ngoài, khép cửa lại cho ông ấy. Cho đến lúc ra tới cửa chính của bệnh viện, tôi vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ. Công việc vừa mới mất của tôi, vô duyên vô cớ tự dưng nhạt lại được, hơn nữa còn là công việc chính thức! Tôi nhìn Tiêu Triết đang đứng dưới cột đèn run như cây sậy. Cậu ta trông thấy tôi ra, dậm dậm hai chân trên mặt đất, muốn cho tôi nhìn về hướng của cậu ta, thật ra thì tôi đã nhìn thấy cậu ta từ lâu, động tác này của cậu ta có vẻ dư thừa.

“Gọi xe?” Cậu ta hỏi tôi, đứng bên đường giơ cánh tay ra.

Tôi níu cậu ta lại, nói: “Rất gần mà, hay là đi chung một đoạn với tớ đi.”

Cậu ta đưa cánh tay làm ra tư thế “mời.” Bắc Kinh giữa đông rét buốt căm căm, trong đầu tôi lại không ngừng sôi sục bao nhiêu thắc mắc. Tiêu Triết chợt nói: “Chắc là cậu cảm thấy hành vi của tớ ở đồn cảnh sát hôm nay thiếu hiểu biết.”

“Đầu đó.” Tôi lơ đãng trả lời, “Chẳng lẽ cậu đang hy vọng tớ khen cậu là anh hùng sao?”

“Thật ra, tớ chính là rất anh hùng mà, “ Cậu ta không ngừng ba hoa phân tích, “Tớ hy vọng có thể tạo nên một hiệu ứng burom burom, suy xét cho cùng thì hành vi của tớ có thể dẫn đến hai hậu quả: một, họ thả cậu ra, vậy thì tốt; hai, tớ thật sự bị bắt, như thế thì tớ cũng có thể thuận tiện tiến hành một cuộc thực nghiệm. điều tra xem ở cục cảnh sát có thật sự có hiện tượng bức cung không. Cậu biết mà, dư luận xã hội hiện giờ chưa chắc đứng về phía cảnh sát đâu.”

“Sự thật chứng minh, thực nghiệm của cậu thiếu logic. “ Tôi nói, “Bởi vì cậu không suy xét đến trường hợp tớ chỉ đang phối hợp với điều tra, mà không phải là bị bắt.”

“Thực nghiệm thất bại.” Cậu ta nhún vai, “Nhưng mà cũng không coi như hoàn toàn không có thu hoạch, chí ít, tớ xác nhận được một điều.”

Điều gì?

Cậu ta bỗng chợt như vừa hạ quyết định, đẩy đẩy gọng kính, nói với tôi: “Mã Trác, nhìn lên trời.”

Tôi ngược đầu, tưởng là đang có mưa sao băng. Nhưng nhìn kỹ lại, giữa bầu trời đêm quang đãng với vài ngôi sao sáng nhất đang rải trên cao, không có chút ý định sa xuống đất, chỉ lung linh phản chiếu ánh sáng màu trắng nhạt.

“Thầy hướng dẫn của tớ nghiên cứu một ngôi sao, 76 năm mới xuất hiện một lần. Nhưng ông ấy chưa từng bao giờ bỏ cuộc.”

Tôi hơi nhúm mày, nhìn cậu ta.

Cậu ta cũng đang ngược đầu ra sức nhìn bầu trời, tiếp tục nói: “Cậu xem, ánh sáng của những vì sao này, đều là khúc xạ đến đây từ mấy trăm thậm chí mấy ngàn năm trước. Cậu có thể tưởng tượng không? Chúng vô tư như thế, vô tư hơn tất cả mọi vô tư của nhân loại, chúng chiếu sáng trong đêm, chiếu sáng mỗi con người, mãi cho đến khi nhân loại đều bị huỷ diệt hết bao nhiêu lần, chúng vẫn nằm yên nơi đó.”

“Thế cậu đã xác nhận được gì?” tôi hỏi.

“Thiên văn học là một môn khoa học cô độc nhất, bởi vì cả thế giới chỉ có một nhà thiên văn học nổi tiếng nhất, ông ấy tên là Einstein. Nhưng theo tớ thì thiên văn học cũng là một môn khoa học lãng mạn nhất trên thế giới, cả đời canh giữ một vì sao, cậu nói xem có lãng mạn hay không?”

Tôi lại ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy sao, những ánh sáng ấy tựa như đã được lời của Tiêu Triết gột rửa bằng phép thuật, soi sáng đến tận tận tràn đầy sức mạnh.

“Điều tớ xác nhận được chính là, tớ sẽ làm một quân canh ngắm sao trời, bắt đầu từ đêm nay. Bởi vì, đây chính là sứ mạng của đời tớ.”

Nói thật thì, một Tiêu Triết lúc này đây đang làm tôi cảm động, ngoài cảm động ra, còn hơi chán động. Tôi chưa bao giờ nghĩ một kẻ toàn hơi hướng của thư sinh như cậu ta lại có khí phách lớn và cổ chấp như thế. Trong lòng ngực của cậu ta ẩn dấu cả một vũ trụ. So với cậu ta, lý tưởng của tôi quá đói nghèo nàn, làm luật sư chẳng qua vì muốn yên thân sống, nuôi gia đình, lấp miệng ăn. Nói cho cùng thì cũng chỉ vì cảm giác cần sự an toàn yếu đuối của tôi mà thôi.

Không phải sao?

Thế thì, có phải tôi nên cự tuyệt lời mời của Luật Sư Phuong?

Nhất là nếu như ông ấy mời tôi chỉ vì hy vọng tôi sẽ giữ kín bí mật giấu cho ông ấy, tôi lại càng không thể tiếp thụ sự sắp xếp mang tính chất giao dịch này, không phải sao?

Thật là rối rắm.

Chỉ hy vọng những gì tôi làm đêm nay là đúng.

Bệnh viện cách nhà của A Nam không xa lắm, chúng tôi đi bộ chưa tới 15 phút đã về đến nhà, tôi ngược đầu, nhìn thấy đèn trong nhà vẫn còn sáng, chắc là A Nam đang đợi tôi.

Chiếc mũ của Tiêu Triết đã lệch qua một bên, hơn nửa đầu của cậu ta bị lộ ra ngoài, chóp mũi bị lạnh cóng đỏ au, tôi sửa lại mũ cho cậu ta, lấy khăn quàng cổ từ cổ mình, quấn lên cho cậu ta rồi nói: “Hôm nay, cảm ơn cậu.”

Tôi đang còn định dẫn cậu ta về nhà đi đường cẩn thận, cậu ta liền tỏ ra không có chút ý định ra về, hơn nữa còn vui vẻ giậm giậm chân. “Mã Trác, cảm ơn cậu đã quan tâm đến tớ như vậy. Mau lên, chúng ta cùng lên đi. Không thì Chú Nam sẽ lấy làm lạ tưởng là chúng ta đang giờ trò gì đấy.”

“Cậu không định về nhà à?”

“Chú Nam không báo cho cậu biết hả?” Cậu ta ngạc nhiên oai oái, “Ký túc xá của bọn tớ mấy hôm nay không ở được nữa rồi, máy sưởi ngừng hoạt động, Chú Nam đặc biệt cho phép tớ tới ngủ trên ghế sofa nhà cậu, tớ còn xách cả hành lý tới mà.”

Không phải chứ? Tôi còn đang bận nghĩ về sự thật đáng buồn này thì cậu ta đã lên tiếng tiếp: “Tớ đã nhận một công việc quan trọng giáo sư giao cho tớ, thế nên Tết năm nay không rảnh để về nhà được, cậu không có ý kiến với việc tớ ăn ké bánh chèo mừng Tết tại nhà cậu chứ?”

“Tôi có ý kiến.” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên trong trời đêm, nhưng mà người nói không phải là tôi, tôi kinh ngạc quay đầu, liền cảm thấy cơ thể va vào ngay vào một người.

Chưa kịp nhìn rõ mặt của hắn, hắn đã ôm chặt lấy tôi vào lòng, nhìn Tiêu Triết đang há hốc mồm kinh ngạc, nói: “Vị bạn học này, tôi đã nhìn cậu lâu lắm rồi, trước khi tôi ngứa ngáy tay chân, tốt nhất cậu tự động biến đi.”

phần về astro physics tác giả sai tè le, chúng ta hãy rộng lượng bỏ qua, cứ tiếp tục cho là Tiêu Triết thông minh xuất chúng đi))

“Người không đụng ta, ta không đụng người, người mà đụng đến ta, nộ — mạng — ra~~~~”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 20

Lúc tôi ý thức ra được hắn đã lại “từ trên trời rơi xuống,” phản ứng đầu tiên chính là giãy ra khỏi vòng tay của hắn.

Tôi không phải dùng chút sức nào mà đã dễ dàng vùng thoát, khác với trước đây, hắn không hề cưỡng cầu, thậm chí tôi còn có thể cảm giác được hắn hơi lui lại một chút phía sau tôi. Có lẽ nhận ra được ý muốn của tôi, Tiêu Triết liền sấn lên, duỗi tay định kéo tôi ra phía sau cậu ta, nhưng tay cậu ta còn chưa kịp chạm vào cánh tay của tôi, kẻ đứng sau lưng tôi đã co cẳng dứt khoát đập mạnh vào ngực của Tiêu Triết khiến cậu ta ngã vật ra đất.

Tôi hét lên một tiếng, quay đầu mắng hắn: “Anh điên rồi à?”

Hắn lạnh lùng trả lời tôi: “Nếu có, cũng là do em bức anh.”

Lúc đó tôi mới nhìn rõ hắn, trời lạnh vậy mà hắn chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng bằng da, tóc đã được cắt ngắn hơn so với lần trước, điều duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt rét lạnh của hắn, khiến cho cái lạnh xung quanh tăng thêm một bậc.

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, quay đầu đi, trông thấy ánh mắt đầy oán giận của Tiêu Triết. Cậu ta cứ thế ngồi ở dưới đất, có vẻ như không muốn đứng lên, chiếc khăn quàng cashmere của tôi đã bị hai tay của cậu ta xoắn không còn nom ra hình dạng gì nữa. Tôi muốn bước tới kéo cậu ta đứng dậy, cậu ta đã nhảy phắt lên trước tôi một bước, trong tay không biết từ lúc nào đã có thêm một cục gạch.

Lúc tôi hiểu ra cậu ta định làm gì, cậu ta đã giơ cao cục gạch nhắm về phía trước, trong đầu tôi chỉ còn nhớ vài thủ chiêu cơ bản của taekwondo, tay chặt xuống, cậu ta không kịp phòng bị, cục gạch bị buông rớt xuống đất, kêu “bịch” một tiếng nặng nề.

Cậu ta vẫn không bỏ cuộc, đi chỗ khác, muốn lượm thêm gạch, không cẩn thận lại bị vấp té.

Cậu ta mặc đồ rất dày, té chắc cũng không sao, nhưng một cú đập vào ngực kia cho dù không làm cậu ta bị thương thì chắc cũng đã làm cậu ta bị bầm dập, nhưng cậu ta vẫn không hề do dự, bò dậy tiếp, gấp gấp cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra, bên trong chỉ còn một chiếc áo lông vũ tay cộc, rồi gầm lên một tiếng, tay đã bày ra thế chuẩn bị đấu quyền.

“Người không đụng ta, ta không đụng người, người mà đụng đến ta, đem — mạng — nộp ——”

Tôi sợ cậu ta sẽ nổi điên lên thật, vội vàng níu lấy cậu ta nói: “Cậu lên nhà trước đi, được không hả?”

“Mã Trác, dưới tình huống hiện giờ cậu đừng làm trọng tài gì nữa hết, con giun xéo lắm cùng quần(1), tớ đã sẵn lòng bị khiêng ra khỏi đây rồi!”

(1) nguyên văn “ai bình tất thắng” >> binh lính đau thương thì sẽ vùng lên. Khổ cho Tiêu Triết qua tiếng Việt thành giun.

Giữa khuya trời đông giá lạnh, cậu ta đã bị cồng đến độ rãng va vào nhau lập cập, nói năng không rõ ràng nữa rồi. Tôi lượm chiếc áo khoác của cậu ta từ dưới đất lên, trùm lên đầu cậu ta, ra sức đẩy cậu ta về phía cầu thang. Nhưng điều tôi không ngờ tới là, khó khăn lắm mới ổn định xong Tiêu Triết, quay qua, hắn đã biến mất tăm.

“Hắn sợ rồi!” Tiêu Triết phấn khởi giật phất chiếc áo khoác đang che đi tầm mắt, đắc ý nói, “Đi, chúng ta lên nhà!”

Tôi bất giác đẩy cậu ta một cái theo phản xạ. Cậu ta tuyệt vọng bị đánh lui ra sau một bước, trong mắt là sự chật vạt và bất an khiến tôi không sao dám nhìn thẳng.

“Cậu lên đi.” Tôi nói.

“Mã Trác, cậu sao thế này, Chú Nam đang đợi cậu.”

“Là bạn tớ, thì hãy tiếp tục giúp tớ nói dối.”

“Mã Trác!” Tiêu Triết níu ngay lấy tôi nói, “Hắn đã đi rồi!”

Cậu ta tóm tôi rất chặt, tôi dùng sức cách nào cũng không thoát được, chịu thôi, đành lấy chân đạp thật ác lên chân cậu ta một phát, cậu ta mang giày thể thao, nhất định rất đau, nhưng cậu ta vẫn cố sống chết túm lấy tôi, hặn không khiêng được tôi lên vát ngang vai. Cảm giác ấy, tựa như bản thân tôi đang trở mặt nhìn một người toan nhảy xuống vách núi, mà cậu ta, chính là một đại anh hùng đang cố sức cứu lấy tôi.

“Tiêu Triết!” Tôi rống tên của cậu ta lên, làm kinh động đến cả người gác cửa.

Ông ta khoác một chiếc áo bông cảm cổ xồng ra, cầm một chiếc đèn pin giờ lên gõ xuống đầu Tiêu Triết một cái, nói: “Đêm hôm khuya khoắt rồi còn làm gì đó hả?”

Tôi vội xua tay rồi rít với ông ta: “Không sao không sao, đều là người quen.”

Tiêu Triết cũng phụ họa: “Bạn bè cãi nhau thôi, ông đừng làm rộn thêm nữa!”

“Xời, trò mới à.” Ông cụ lăm bằm lâu bầu lui lại về phòng của mình.

Cậu ta lại tiếp tục như đang xách một xấp sách báo cũ mà tha tôi, đôi ủng cao su của tôi kéo lê dưới đất phát ra tiếng xẹt xẹt, cánh tay bị cậu ta kéo đến muốn bong gân. Thang máy đang ở tầng trên cùng, trong lúc chờ đợi toa thang chậm chậm đi xuống, Tiêu Triết bất chợt nhận ra là cậu ta vẫn đang còn nắm chặt tay tôi từ nãy đến giờ, vội vớt tay tôi như bị giật điện, tôi bị đau đến độ toàn thân run lên.

“Xin lỗi.” Cậu ta nói.

“Xin lỗi.” Tôi cũng nói.

“Tại sao?”

Tôi không đáp gì nữa mà trực tiếp vọt qua cậu ta, chạy như bay ra khỏi cửa lớn, lao về phía cổng của tiểu khu.

Cậu ta không đuổi theo nữa, tôi loáng thoáng nghe tiếng cậu ta kêu gọi tôi vẳng tới phía sau lưng, nặng nề, cấp bách, không vui.

Tuy không nói gì, nhưng trong lòng tôi đã có câu trả lời. Tuy cậu ta không gắng hỏi nữa, nhưng tôi nghĩ cậu ta đã biết rõ câu trả lời trong lòng tôi.

Hãy tha thứ cho tôi không còn lựa chọn nào khác.

Lúc tôi lao như điên cuồng ra khỏi cổng của tiểu khu, thở hồng hộc ngó tứ phía, y như tôi đoán, hắn đã sớm không thấy đâu. Hắn luôn là như vậy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không cho bất cứ ai làm tổn thương dù chỉ là một tạo đến lòng kiêu ngạo của hắn. Giữa chúng tôi mãi là như vậy, không có sự công bằng nào.

Tôi đứng giữa đường phố vắng tanh, muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt, trong lòng như có một đồng lửa muốn nuốt chửng tôi thiêu sống tôi. Khốn nạn nhất là, đồng lửa đó đang cháy đầu này thì đầu kia lại có một con hồng thủy, tìm tôi như bị cuốn vào một guồng máy, bị nghiền nát báy, tán loạn. Lúc này đây, nếu như có một chiếc xe phóng ngang qua tôi, tôi nghĩ điều duy nhất tôi có thể làm là đâm đầu vào nó cho tan xương nát thịt, chết sớm rảnh nợ!

Tôi vừa nghĩ đến đây, một chiếc xe taxi màu xanh lá bất chợt quẹo tới từ góc phố, đỗ lại trước mặt tôi. Ngước mắt nhìn, Thuốc Độc đang ngồi ngay ở hàng ghế sau. Hắn nhìn tôi, lẳng lặng mở cửa xe.

Hắn biết tôi sẽ lên.

Tôi cúi đầu bình ổn lại hơi thở một giây, chui vào xe.

Một giây ấy, điều duy nhất tôi có thể xác định là, bất cứ lần nào đánh cược với hắn, tôi cũng đã chủ định làm người thua. Tôi không biết chiếc xe này đang đi về đâu, nhưng chắc chắn là hắn đã dẫn dò tài xế trước đó, chỉ đợi tôi xuất hiện. Hắn đã sớm biết thế nào tôi cũng làm như vậy, đuổi theo, nhào vào trong lòng hắn. Hắn đã ăn chắc tôi rồi, cho nên mới không sợ tôi rời đi. Đây là số mệnh, là chủ định, tựa như sau khi bị thương, vết thương cũng biến thành bộ phận của bản thân, cho dù để lại vết sẹo xấu xí cách nào đi nữa, cũng không thể không cùng nhau sống cho hết một kiếp một đời.

So với giá lạnh ở bên ngoài, trong xe taxi quá ấm, khiến cho tôi cảm thấy khó thở, hắn hài lòng mãn nguyện, vươn tay ra nắm lấy tay tôi, tôi giằng ra, hắn tiếp tục nắm lấy, tôi lại giằng ra tiếp. Hắn kéo mạnh tôi vào trong lòng, tôi xây lưng về phía hắn, nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt không báo trước bất chợt trào ra.

Hắn xoay mạnh đầu tôi trở lại, ép tôi phải nhìn vào mặt hắn, cười trêu tôi: “Em sao lại trở nên đa sầu đa cảm thế này, có phải học từ cái tên một sách kia ra không?”

Tôi cắn mạnh lên mu bàn tay của hắn, mu bàn tay hắn rất gầy, thêm vào đó thời tiết đang lạnh, răng của tôi buốt cả lên, tôi có thể cảm nhận được xương nơi bàn tay hắn, lại cắn mạnh hơn nữa. Hắn chả buồn lên tiếng, hừ cũng không thèm hừ, tựa như tôi chỉ đang cắn một cái bánh bao chay trong tay hắn. Cuối cùng tôi chán nản ngẩng đầu, trông thấy dấu răng mình trên mu bàn tay hắn, đỏ tía, bén nhọn, tựa như nơi đó được khắc một vết xăm. Hắn cười khiêu khích tôi: “Đừng mềm lòng, tiếp tục.”

Bạo lực và nước mắt của tôi, trong mắt hắn, đều thua thảm hại. Thế là tôi dứt khoát húc đầu vào lòng hắn, húc rất mạnh, chỉ mong sao húc cho hắn ná thờ, để cho hắn cũng thể nghiệm một chút tình trạng tiến thoái lưỡng nan của tôi bây giờ. Hắn rất biết lợi dụng thời cơ, giang tay ra gom tôi vào lòng, chiếc cằm có chút râu lún phún cọ thô bạo lên má tôi, nhả ra một câu thôi như cút: “Thời tiết Bắc Kinh thật đẹp.”

Đêm đó hắn đưa tôi tới một quán trọ trông rất khá nằm phía nam trên đường Nhị Hoàn. Lần đầu tiên đến một nơi như vậy, tôi hơi bồn chồn, thậm chí bất an. Hắn thì vô cùng tự nhiên, mời tôi ngồi xong, bắt đầu pha trà cho tôi uống. Tôi không ngờ hắn lại lấy ra trà Tạng của Nhã An. Mẩu bánh trà nho nhỏ màu vàng kim, tiếp xúc với nước sôi xong, nhanh chóng toả mùi hương đặc biệt của chốn quê nhà, mũi tôi không biết sao chợt cay cay.

Càng không ngờ là hắn còn mang theo bên mình một bộ trà cụ xinh xắn tinh xảo, động tác pha trà rất điêu chuyên nghiệp. Nếu như không được chính mắt mình nhìn thấy, thật khó lòng tưởng tượng nổi kẻ suốt ngày chỉ biết đánh lộn và ra về ngầu như hắn có thể có đủ kiên nhẫn và hứng thú với những thứ yên tĩnh như trà nghệ.

“Anh thích trà Tạng.” Hắn đưa cho tôi một chén trà, nói. “Mỗi lần uống, đều nhớ đến em. Quen với trà lâu ngày, em sẽ biết, người cũng như trà vậy. Loại trà này chính là em, đậm đặc, bướng bỉnh, nhưng uống vào rất thú vị.”

“Vậy thì trà nào giống anh?” Tôi tò mò.

Hắn cười xấu xa: “Mùi vị của anh, người hiểu rõ nhất không phải là em sao?”

Không thể không thừa nhận, hai giờ khuya ngồi trong một căn phòng trọ uống trà với oan gia đã lâu ngày không gặp, nói chuyện kiểu này hơi có mức độ thử thách khá cao đối với tôi.

Khó khăn lắm tôi mới lấy hết can đảm đón lấy ánh mắt của hắn mà đáp: “Đương nhiên không phải.”

Hắn cười: “Sao anh thấy như là em không phải đang uống trà mà là uống giấm?” (ghen)

“Bởi vì em rất đê ý.” Tôi nói, “Đê ý là có ai đó quan trọng hơn em.”

“Lẽ nào tất cả những hành vi của em tới nay thì anh không đê ý sao?” Hắn uống một ngụm trà rồi nói, “Em học luật thì em phải biết, trên thế giới này, công bình và công chính cũng rất quan trọng.”

“Cậu ta chỉ là một người bạn.”

“Một người bạn có thể được em quán khấn cổ cho?” Hắn nói, “Anh nhớ là anh chưa bao giờ được hưởng loại đãi ngộ này. Có phải là anh nên coi như địa vị của hắn trong lòng em quan trọng hơn anh?”

Hắn không ra làm luật sư, thật quá ư ồng! Chả hơi đâu cãi vớ vẩn với hắn nữa, tôi chỉ có thể hỏi hắn một vấn đề quan trọng nhất: “Tại sao anh bắt chợt xuất hiện dưới lầu nhà em?”

“Em trả lời trước cho anh, đó là nhà em, hay là nhà của em với ai đó nữa.”

“Cậu ta chỉ đưa em về.”

“Vậy thì Hạ Hoa ở phía tầng trên nhà em hay là tầng dưới?”

“Là ở cùng một nhà.” Tôi nói.

Hắn rõ ràng không ngờ được câu trả lời này.

“Bà bỏ ngang hôn lễ chạy mất, lại không hề liên lạc anh nhiều ngày qua, anh tưởng là bà bị gì rồi. Nhưng mà nói thật ra thì, anh không sao ngờ được chuyện này lại dính dáng đến em. Mã Tiểu Dương, cho anh một lời giải thích được không?”

Tôi hỏi hắn: “Chuyện tình cảm của Hạ Hoa, anh có biết gì không?”

Hắn lắc đầu với tôi.

“Vậy người mà chị ấy thật lòng yêu, anh có biết là ai không?”

Hắn nói: “Dù sao cũng không phải Lão Vu Hối.”

Giờ phút này, tôi cảm thấy có dấu hắn cũng không được ích lợi gì nữa, thế là, tôi ngồi thẳng người, quyết định nói cho hắn biết sự thật: “Anh nghe em nói đây, người Hạ Hoa yêu, là ba của em.”

Lời của tôi rõ ràng làm hắn kinh ngạc, đến khi từ từ bình tĩnh lại, hắn đốt một điếu thuốc, ngồi yên một chỗ hặm hực rít thuốc, mãi lâu không nói một lời.

“Thật ra bọn họ rất hợp với nhau, rất đẹp đôi.” Tôi nói.

“Ý em là, anh nên gửi thiệp chúc mừng họ?”

“Anh đừng trách chị ấy, không phải chị ấy cố tình giấu anh.”

“Thế thì đã sao?” Hắn vứt đầu lọc, nói: “Hay là em bày cho anh đi, nếu như bây giờ anh đứng trước mặt ba em, thì anh nên kêu ông bằng ba, hay kêu bằng anh rể? Mẹ kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 21

Sáng sớm tỉnh giấc, liếc mắt nhìn qua, hắn vẫn còn đang ngủ say.

Đêm qua quên kéo rèm cửa sổ, nắng đông chiếu vào, dịu dàng phớt nơi sống mũi hắn. Tôi vươn tay khẽ chạm vào mặt hắn, chắc hắn đã mệt lắm, không chút phản ứng nào, trở mình tiếp tục ngủ.

Tôi ngồi dậy, xoay lưng về phía hắn, mở di động lên. Tin nhắn đầu tiên nhảy ra đến từ Tiêu Triết: “Nói dối giùm cậu xong rồi, lần sau không được làm vậy nữa.”

Thêm một tin nữa: “Tớ quyết định về nhà ăn Tết, năm mới vui về!”

Lại thêm một tin nữa: “Tình yêu vĩ đại, thất bại cũng là vĩ đại!”

Từng tin từng tin một của cậu ta truyền đến, lải nhải không ngừng, khó khăn lắm mới có được một tin nhắn từ Nhan Dự Dự chen vào giữa: “Tiêu Triết xin rời, khóc la âm ỉ ở chỗ tớ cả đêm.”

Hèn chi.

Tôi đang còn nghĩ xem có nên trả lời tin nhắn của Nhan Dự Dự không, chợt có người vỗ vai tôi, thì ra hắn đã thức dậy. Tôi giật cả mình, dẫu nhem đi động ra sau lưng theo phản xạ. Chắc hắn đã thấy hết hành động nhỏ nhẻ này của tôi, nhưng hắn không nói gì, chỉ giang rộng cánh tay của hắn ra, để tôi nằm nép vào lòng hắn, tôi ngoan ngoãn làm theo. Mặt của hắn áp lên mặt tôi, ấm áp dễ chịu. Từ góc nhìn này, có thể thấy được một mảnh trời Bắc Kinh. Bầu trời sau khi đổ tuyết, sạch như tấm gương, khiến lòng người cũng bừng sáng.

Hắn nói: “Qua Tết, anh cũng sẽ dọn lên Bắc Kinh.”

“Một mình anh?”

“VẬY CHỨ EM HY VỌNG MẤY MÌNH NỮA?”

Tôi nín thinh.

Chúng tôi đều biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì. Trải qua đêm qua, tôi càng hiểu sâu sắc hơn được một điều, có được chút nào thì nên biết hài lòng với những gì mình có. Nhân sinh ba trăm năm trước bốn trăm năm sau, muốn hỏi cũng hỏi không rõ, rất nhiều chuyện cho dù có hỏi được rõ ràng thì cũng chỉ đem đến đau buồn. Vốn đã tưởng rằng lần buông tay ấy là trọn đời, mà sau đó còn có cơ hội bên nhau lần nữa, đầu chỉ là một ngày một đêm, đầu chỉ là ngồi đối diện với nhau cùng uống chén trà từ quê nhà, thì tôi nên lấy làm hài lòng với hạnh phúc còn con này.

“Đúng rồi, chuyện Hạ Hoa gạt Lão Vu Hối mấy trăm vạn, em có biết không?” Hấn chợt hỏi tôi.

“Biết.” Tôi nói.

“VẬY NÓI CHO ANH BIẾT, MƠ TIỀN ĐÓ ĐI ĐÂU RỒI, KHÔNG PHẢI LÀ ĐANG NẪM CHỖ NHÀ ÔNG GIÀ EM CHỨ?”

Sao lại nói vậy! Tôi quả thực bị hấn làm cho tức xì khói. Giữa ban ngày, lý trí của tôi đã lành lặn, tôi bỗng dưng hiểu ra một điều, thảo nào đêm hôm khuya khoắt mà hấn còn lặn lội bay từ Thâm Quyển đến Bắc Kinh tìm Hạ Hoa, đợi giữa trời tuyết giá rét cũng không một lời oán trách, chắc là hấn vốn nhắm vào số tiền đó đúng không? Thì ra bao năm qua, hấn vẫn chưa thay đổi, vốn chưa từng thay đổi, hấn vẫn là một con người như vậy, ích kỷ, hẹp hòi, chỉ biết đến mình, bặt mạng vì tiền.

Bất chợt từ trong mộng cảnh ngã lăn ra đất, tôi chỉ muốn mau mau rời đi.

Tôi cảm áo khoác của mình ra đến cửa, tay vừa chạm vào nắm cửa, hấn đã xông đến, khoá hai cánh tay tôi chặt cứng đằng sau lưng, tôi không sao nhúc nhích nổi. Sức của hấn thật sự rất mạnh, tôi chống lại cũng vô hiệu, chỉ nhoáng cái tôi đã bị hấn đè xuống giường.

Tôi lại thử tìm cách gãy ra, liền nghe thấy tiếng hấn đang cảnh cáo tôi: “Tôi không có nhiều kiên nhẫn, tốt nhất là em nên ngoan một chút cho tôi.”

Tôi nhắm mắt, đón đợi bạo lực của hấn. Tôi biết, đây chính là số phận, ai bảo tôi, tự làm tự chịu, vứt bỏ Tiêu Triết mà chạy đi tìm hấn, hết thấy mọi tổn thương đã được dự báo trước, tôi lại vẫn bỏ ngoài tai hết thấy.

“Nhìn anh.” Hấn ra lệnh cho tôi.

Tôi mở mắt, nhìn gương mặt hấn. Khoảng cách quá gần, vừa quen thuộc vừa xa lạ, tôi thật sự không dám nhìn. Khoảnh khắc ấy, như trong mơ, hoặc có lẽ đây mới là quan hệ thích hợp của chúng tôi, chỉ trong mơ, mới không phải vất vả mới có được những gì ngọt ngào và tốt đẹp. Một khi tiến vào hiện thực rồi, có ra sức cố gắng cũng chỉ làm tổn thương lẫn nhau, càng lúc càng nhiều.

Đáng buồn biết bao.

Hấn hỏi tôi: “CÓ PHẢI EM RẤT MUỐN BIẾT ĐÊM TRƯỚC KHI HẠ HOA KẾT HÔN, VÌ SAO ANH NHẤT ĐỊNH PHẢI QUAY VỀ THÂM QUYỂN KHÔNG?”

Cả một thân hình nặng chịch của hấn đè lên tôi, tôi rất đau, hít thở cũng khó khăn, vốn là nói không ra lời, ngay cả gật đầu cũng khó. Nhưng tôi sẽ không chảy nước mắt, cũng không muốn khuất phục xin tha, không muốn mất đi chút tôn nghiêm bé nhỏ cuối cùng của mình trước mặt hấn.

May sao cuối cùng hấn cũng buông lỏng một chút, tiếp tục nói với tôi: “Thật ra, chuyện Hạ Hoa lấy mấy trăm vạn của Lão Vu Hối, lão ta đã biết từ sớm, chỉ là lão ta đã đoán sai, tưởng là bà sẽ đưa tiền cho anh. Chính vào cái đêm trước khi bọn họ kết hôn, Lão Vu Hối kêu người tới nhà anh, định cướp lại số tiền đó, chúng nó tưởng là không ai có nhà, thật ra có người đang ngủ. Cô ấy mang thai 5 tháng, bị hoảng sợ, lúc bỏ chạy ra ngoài bị té cầu thang, bị mất đứa con. Đứa con ấy, là của anh.”

Thì ra là vậy.

“MÀ TIÊU DƯƠNG.” Hấn nói bên tai tôi, “THẬT RA ANH ĐÃ CHẴNG CÒN GÌ, NẾU EM DÁM RỜI BỎ ANH, ANH SẼ CÙNG EM ĐỒNG QUY VU TẬN.”

Tôi khóc không ra nước mắt.

Thì ra yêu chính là biết rõ mà vẫn làm, không màng những sai lầm ân oán trước đây. Cuối cùng tôi đã hiểu ra, vì sao nhiều năm trước, lúc Vu An Đoá biểu diễn màn hôn hít hoa lệ trên vách núi cùng với hấn, tôi tuy tim đau như cắt nhưng cũng đã đồng thời tha thứ cho hấn.

Cho nên, tuy tôi đã trốn chạy nhiều năm, nhưng vẫn lần lần không thoát được số phận hấn nắm trong lòng bàn tay.

Nhưng có lần nào tôi không cam tâm tình nguyện trước sau như một đâu?

Trước khi nước mắt tôi tuôn trào, tôi chỉ có thể đan 10 ngón tay với hấn, nắm lấy thật chặt, hy vọng hấn có thể thấu hiểu được lòng tôi.

“Anh và cô ấy không có hôn ước.” Hấn chủ động giải thích, “Năm đó cô ấy bán tiệm, đi cùng với anh tới Thâm Quyển, bọn anh ăn uống chơi bởi nguyên một năm trời, thêm vào đó anh còn cò bạc, rất nhanh chóng tiêu sạch tiền. Sau đó anh quyết tâm sửa đổi, là cô ấy đã tới hợp đêm làm tiếp viên, kiếm

được đủ tiền làm vốn cho anh mở một quán trà. Bây giờ đã mở đến chi nhánh thứ ba, làm ăn không đến nỗi tệ. Sau khi sảy thai mất con, cô ấy bị mắc chứng trầm cảm, cả ngày không nói không rằng, anh tìm người coi sóc cô ấy, nhưng giữa hai người bọn anh càng ngày càng ít đi tiếng nói chung.”

“Nhưng mà,” Tôi nói, “Cô ấy không xa anh được, đúng không?”

“Chuyện này không phải chuyện em nên quan tâm.” Hấn nói, “Hãy tin anh, anh sẽ xử lý tốt. Tối nay anh sẽ quay về, điều em cần làm chính là đợi anh trở lại, được không?”

“Không được.” Tôi nói.

Tôi không thích cách hấn nói chuyện với tôi như vậy, tựa như hấn nắm hết thầy trong lòng bàn tay hấn, không liên quan gì đến tôi. Mà hơn nữa dường như mỗi lần hấn mà nói kiểu này, lại là một lần chia ly dài đằng đẳng, không biết bao giờ mới gặp lại.

Tôi không thể không thừa nhận, đây là ám ảnh tâm lý của tôi.

Hấn hình như đã thấy được sự bất an trong tôi, lại ôm chặt lấy tôi lần nữa.

“Nhưng mà anh đến Bắc Kinh không phải là để tìm Hạ Hoa sao, lẽ nào không gặp mà đã đi?”

“Nếu em đã nói là hiện giờ bà còn sống, thế thì anh yên tâm rồi, không gặp cũng không sao. Bà luôn trách anh mấy năm nay trốn ở Thâm Quyển lơ đãng, nhưng bà nào có biết, anh chơi trò đó là bởi vì anh sợ gây phiền phức cho bà. Bây giờ thì hay rồi, bà không khách sáo chút nào, tặng cho anh một quả phiền phức rõ to! Cái gì khác anh đều không sợ, chỉ sợ bà vì tiền mà mất mẹ nó mạng!”

“Hạ Hoa có biết chuyện Lão Vu Hối tìm anh quấy rối không?” Tôi hỏi.

“Bà vẫn chưa biết,” Thuộc Độc nói, “Thôi kệ, em cũng đừng nói gì, tránh cho bà khỏi hoảng lên. Cá tính của bà á, dám chùng lại đi tìm Lão Vu Hối đòi sống đòi chết. Anh cũng nghĩ thoáng rồi, con cũng đã sảy mất, số tiền đó cứ để bà giữ đấy, để đưa con chưa ra đời của anh trả nợ thay cho ông bố vô tích sự của nó. Đòi này anh đã nợ bà quá nhiều, nếu không phải vì anh thì bà cũng không đến nước này!”

Tôi thật sự không chịu được khi hấn dùng giọng điệu ấy nói chuyện với tôi, điều duy nhất có thể làm, chính là húc mạnh vào lòng hấn, hai tay ôm chặt lấy cổ hấn không để cho hấn hít thở, cũng không để cho mình hít thở.

Hấn chịu đựng không một tiếng phản đối, mãi đến khi tôi hết hơi hết sức chịu thua, hấn mới véo cằm tôi nói: “Anh phải thừa nhận một điều, con người anh, không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ em.”

Tôi đắc ý mỉm cười.

“Anh đói bụng!” Hấn ngồi dậy mặc quần áo vào, nói, “Anh phải đi ăn sáng.”

Tôi nói một cách đáng thương: “Em cũng đói.”

“Gia hạn cho em năm phút sửa soạn.” Hấn vẫn hung dữ như trước.

Mà thật ra, ba phút sau tôi đã sửa soạn xong xuôi thoả đáng, chả có gì để cho hấn nói được nữa. Chúng tôi đi xuống lầu 3, vào quán ăn của khách sạn, nơi đó là một quán ăn Quảng Đông, điểm tâm, cháo, mì, món gì cũng có.

“Mỗi lần tới Bắc Kinh, anh đều ở đây.” Hấn nói, “Chính là vì ung đồ ăn sáng ở quán này.”

“Sao anh càng ngày càng giống một gã trung niên thế.” Tôi phê bình hấn.

“Ý em là anh nhìn không giống chồng mà giống chú hả?” Chỗ nào không muốn hấn đụng đến thì hấn cứ thế mà nhắc đến, thật là nhỏ mọn!

Đến lúc hấn ăn xong một bát cháo và một cái bánh bao xá xíu, tiếp tục chuyển hướng tấn công đến tô mì, tôi nhin hết nỗi, quyết định nói sự thật cho hấn nghe, để hấn khỏi mặt nặng mày nhẹ suốt ngày cứ như tôi thiếu hấn một ngàn vạn!

“Anh đã hiểu lầm Hạ Hoa rồi.” Tôi nói.

“Món mì này không tệ, có thể so sánh được với mì ở quán gần Thiên Trung.” Hấn giống như không nghe thấy tôi nói gì, ngoắc tôi, “Nào, em cũng ăn một bát đi.”

“Thật sự thì Hạ Hoa không phải là vì theo ba em nên mới cắt đứt liên lạc với anh.”

“Mau mau ăn đi, gầy như thế này, sau này chắc anh nuôi em cũng mệt!”

“Anh có từng nghe qua một căn bệnh, gọi là Lupus ban đỏ chưa?”

Đũa của hấn dừng giữa không trung.

“Trước đây Hạ Hoa cắt đứt liên lạc với anh, hoàn toàn không phải vì chị ấy theo ba em, mà là vì chị ấy bị mắc phải căn bệnh ấy. Chị ấy đã cho rằng mình không sống lâu được nữa, cũng không hy vọng anh sẽ đau lòng và buồn vì chị ấy, cho nên chị ấy mới cố tình giấu anh. Trước đây chị ấy mượn một món tiền lớn từ ba em, trước khi lấy Lão Vu Hối, chị ấy đã biết bệnh của mình rồi, tiền chị ấy gạt của Lão Vu Hối, đều đưa hết cho ba em, chuẩn bị để chết. Em và ba em tìm được chị ấy trên vách núi ở trấn Ngải Diệp, nếu như mà chậm trễ một chút, e rằng chị ấy đã mất mạng. Nhưng số tiền kia, ba em không muốn, đều trả hết lại cho nhà họ Vu rồi, em đã đích thân giao tiền cho Vu An Đoá. Vẫn là em đã hứa với chị ấy sẽ không nói cho anh biết, em chỉ hy vọng chị ấy sẽ không trách em, bởi vì điều em hy vọng hơn hết chính là anh không giận chị ấy. Anh chỉ có một người chị, một người thân duy nhất, em không hy vọng giữa hai người bọn anh có bất cứ hiểu lầm nào.”

Hắn nhìn tôi, buông đầu xuống bàn.

“Nhưng mà chị ấy không sao.” Tôi an ủi hắn, “Bác sĩ nói, chỉ cần bảo dưỡng thật tốt, sẽ không gặp vấn đề gì nữa.”

“Em hiểu mẹ gì!” Hắn mắng tôi.

Thôi thôi thôi, nề tình vì tâm trạng của hắn không được tốt, tôi tha thứ cho sự vô lễ của hắn. Tôi không tin rằng trong những tháng ngày còn dài sau này, tôi sẽ không trị được cái kẻ thô lỗ trước mặt mình này!

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 22

Com tất niên, tám món cộng với canh.

A Nam nói, đây là mang ý nghĩa “mãi mãi bền lâu.” Ông còn nói thêm một tràng về những kế hoạch, ví dụ như qua Tết sẽ bắt đầu buôn bán ở Bắc Kinh, đợi khi nào có tiền sẽ mua một căn hộ, đón bà lên đây sống luôn, bán căn nhà cũ dưới quê, rồi mua xe mới ở Bắc Kinh, hè năm nay sẽ đưa tôi và Hạ Hoa đi đảo Bali nghỉ mát v.v. và v.v.

“Anh cứ yên tâm đầu tư món tiền ấy đi!” Hạ Hoa nói, “Em tin tưởng năng lực của anh!”

“Coi chừng áo mới của em, đừng để nước nho làm lem.” A Nam cười cười nhắc nhở chị.

Tôi và Hạ Hoa đều mặc đồ mới, là đồ chúng tôi cùng nhau đi ngoài phố mua về chiều hôm qua. Người trả tiền dĩ nhiên là A Nam, ông cũng vô cùng kiên nhẫn lượn quanh khu thương trường cùng với hai người phụ nữ, dẫn cho chúng tôi chỉ mua một đôi vớ, ông ấy cũng đứng phía sau cười hi hi móc tiền ra, cô bé bán quần áo cứ luôn miệng gọi ông là “Anh Hai,” còn rất tò mò đoán quan hệ của 3 người chúng tôi. Hạ Hoa chỉ vào tôi nói: “Không nhìn ra sao, chị là vợ cả, nó là vợ bé! Cho nên cái áo mắc tiền này là của chị!”

Cô bé trợn mắt há hốc miệng ra, tôi cúi hết quần áo vào tay của Hạ Hoa nói: “Má, má tự chọn luôn đi, chọn được cái nào ưng ý thì con mua cho má là được!”

A Nam cười vô cùng vui vẻ, rõ ràng chỉ cần đưa người ta sáu trăm, lại đưa người ta tới bảy trăm đồng. Hạ Hoa giật tờ một trăm đồng dư kia lại, tự mình nói: “Tuy nhà chúng ta rất có tiền, nhưng một trăm đối với chúng ta cũng rất quan trọng!”

Nhìn bộ dạng yêu tiền như sinh mạng của chị ấy, đúng là giống hệt như Lâm Quả Quả! Vừa nghĩ đến đó, tôi không khỏi cảm thấy lo lắng cho A Nam!

A Nam tự mở cho mình một chai rượu: “Cái thằng nhỏ Tiêu Triết này cũng thiệt tình, nói sẽ uống rượu chung với ba, lại chạy về nhà mất tiêu. Mã Trác, nói thật ra thì có phải tụi con gây nhau không hả?”

“Tiêu Triết chơi không vào,” Hạ Hoa nói, “Không phải gu của Mã Trác nhà mình.”

“Chắc là duyên phận chưa tới.” A Nam cười chất phác.

Từ sau đêm nọ, tôi chưa gặp lại Tiêu Triết, chỉ liên tục nhận được tin nhắn từ cậu ta:

“Đã về tới nhà.”

“Về ngang qua Thiên Trung nhìn qua mọi cái.”

“Ở đây 0 độ, ấm hơn Bắc Kinh.”

Tin nhắn của cậu ta luôn luôn như một cái máy, không buồn không vui. Đương nhiên tôi cảm thấy áy náy đối với cậu ta, nhưng tôi chưa bao giờ đã động đến. Không biết vì sao, tôi sẽ cảm thấy sợ khi phải nhìn thấy bầu trời đêm, sợ nhớ đến lý luận vĩ đại về “canh giữ một vì sao” của cậu ta. Trước mặt Tiêu Triết, tôi luôn là kẻ kém cỏi, không sao thủ vai tự tin thẳng lưng ưỡn ngực được. Cho nên dù nhìn vào thì thường thấy tôi ở thế thượng phong, nhưng vốn

chưa từng là kẻ thắng cuộc.

Nguyên một bữa cơm tôi toàn do một tay A Nam làm, ông không cho tôi và Hạ Hoa nhúng tay vào. Bày lên một bàn đầy thức ăn, nhìn vào toàn sắc hương vẹn toàn. Tay nghề làm bếp của ông càng ngày càng cao là cái chắc, nhưng rõ ràng ông cũng đã bỏ tâm sức ra chuẩn bị rất kỹ. Có đôi lúc tôi thật tình khó tin được trên thế giới còn có được một người như A Nam. Dường như cả một cuộc đời, ông tồn tại là vì người khác, mang một trái tim tựa như của thiên sứ. Càng điên hơn nữa là, ông lấy đó làm niềm vui, bản thân ông không biết được mình vĩ đại đến cỡ nào. Trước khi nhắc đĩa, Hạ Hoa vui đầu nhún tin không ngừng, tôi cũng bận nhún tin. A Nam nhìn chúng tôi thờ dài nói: “Em với Mã Trác ngồi trước mặt anh mất rồi, anh không còn ai để gửi tin nhắn nữa.”

“Em đang gửi tin cho cái thằng em chết giẫm của em.” Hạ Hoa nói, “Tết nhất mà gọi điện thoại tới nó chả buồn bắt máy, suốt ngày chả biết bận cái quý gì nữa. Nói tới mới thấy, cả đời em hình như đa số những bữa cơm giao thừa là ăn cùng với nó. Hai chị em đã sống nương tựa vào nhau 10 năm trời, bây giờ kẻ nam người bắc, chắc em mà chết đi thì cũng phải vài năm sau nó mới hay biết.”

“Tết nhất đừng nói bậy bạ! Muốn thi đợi qua tết em bảo nó lên đây thăm em đi.” A Nam nói xong rồi nhanh chóng bỏ sung, “Nếu em sợ thì cha con anh có thể tránh đi.”

“Em sợ gì chứ!” Hạ Hoa nhanh chóng giọng cao ly rượu nói, “Thôi thôi, không nói chuyện này nữa, nào, lão gia, em gái, chúng ta cùng cạn ly, chúc hai người mỗi năm một tốt đẹp hơn!”

A Nam cùng ly với tôi xong nói: “Chúc em khoẻ mạnh, càng ngày càng xinh đẹp!”

A Nam vừa nói xong, chuông cửa vang lên.

Hạ Hoa và A Nam nhìn nhau, nhất định rất lấy làm lạ không biết là ai. Tôi đứng lên trước tiên chạy đi mở cửa, nhìn thấy hán đứng ngay trước cửa nhà, một tay xách một bao đầy quả cáp, tay kia cầm một chai Ngũ Lương Dịch (1), mỉm cười nói với tôi: “Mừng năm mới, Ms. Mã”

(1) Ngũ Lương Dịch [五糧液]: một loại rượu trắng mạnh không mùi không vị tựa như Mao Đài, được sản xuất tại thành phố Nghi Tân phía nam tỉnh Tứ Xuyên.

Tôi cúi đầu, để cho hán bước vào nhà, hai người trong nhà đều kinh ngạc đứng hết lên.

“Bà mẹ tui ơi!” Hạ Hoa hét lên vứt đôi đĩa trong tay, nhảy phốc ra ôm chầm lấy hán. Hai tay hán đều đang cầm đồ, không sao ôm được, chỉ có thể dùng má cọ cọ vào chị ấy, nói: “Ngạc nhiên không, hạnh phúc không?”

“Ngạc nhiên cái đất, hạnh phúc cái đất!” Hạ Hoa buông hán ra, đập vào lồng ngực tôi một cái nói, “Quá trời quá đất, chuyện lớn như vậy mà dám dấu chị!”

“Là chủ ý của tôi.” Thuốc Độc nói xong, đưa bao quả lớn cho tôi, xách chai rượu đến bên bàn ăn, nói với một A Nam như đang còn trong mơ: “Chú, cháu đến uống rượu chung với chú, được không ạ?”

Hán gọi ông là chú, không biết ông đã cân nhắc danh xưng này trong lòng bao lâu rồi. Nhưng bất kể thế nào, trông hán rất lễ phép, lời nói hành động đều không chê chỗ nào được. Không thể không công nhận, so với tên nhóc cả giựt của đạo trước, hán đã như thoát thai đổi lột thành một con người mới. Giờ phút này, nếu như tôi là A Nam, tôi nghĩ chắc tôi cũng chẳng tìm ra được chỗ nào để bắt bẻ hán.

“Ba à, xin lỗi đã không nói trước với ba về chuyện Hạ Trạch sẽ tới, đó là vì con cứ không biết phải mở miệng ra sao.” Tôi bước tới giải thích với A Nam, trong lòng căng thẳng đến cực điểm.

“Đúng, đúng là hơi đột xuất.” Sự căng thẳng của tôi lây sang A Nam, ông lấp bắp nói, “Hoan, hoan nghênh. Mã Trác, mau đi lấy thêm bát đĩa.”

“Nếu trách thì cứ trách cháu đi ạ.” Thuốc Độc nói, “Cháu sợ Hạ Hoa mà biết được sẽ không để cho cháu bước qua cửa.”

“Coi chừng bây giờ cũng có thể bị đuổi á nha.” Hạ Hoa lấy đĩa gõ xuống bàn dọa hán.

“Tôi không sợ, Mã Trác sẽ bảo vệ tôi.”

Hán còn dám trắng trợn nói những lời tình cảm sến súa kiểu đó với tôi trước mặt A Nam. Mặt tôi có đỏ hay không, không còn là vấn đề, vì đã xanh mét mất rồi. Thế là tôi vội vàng chạy vào bếp lấy bát đĩa và ly rượu cho hán. Hạ Hoa đi theo vào, khẽ thì thầm hỏi tôi: “Chuyện gì mà đột ngột thế này!”

Tôi nhún vai, ra ý là không có gì để nói.

Chị ghé vào tai tôi nói: “Lão gia gốc luôn rồi, sao giờ?”

“Gốc còn đỡ hơn điên.” Tôi làm bầm.

Hạ Hoa cốc mạnh vào đầu tôi một cái, cười hi hi chạy đi. Tôi cầm bát đĩa quay ra phòng khách, phát hiện Thuốc Độc đã bày ra bộ tách trà hán đem theo người cũng với lá trà trước mặt A Nam.

“Loại Đại Hồng Bào này quán của cháu có tổng cộng nửa cân, ăn cơm xong cháu sẽ pha mời chủ một ấm, rất thú vị. Bộ tách trà này cháu đặc biệt chọn

biểu chú, là từ Đức Trấn, một chiếc ấm và bốn chén trà, được về tay, coi như hàng độc nhất vô nhị.”

A Nam cầm một chén trà lên, giong về phía đèn quan sát một hồi lâu rồi nói: “Đúng là tốt thật, nhưng mà đồ quý như thế này, chú làm sao nhận được.”

“Chú khách sáo rồi.” Thuốc Độc nói, “Ngựa tốt xứng với yên đẹp, trà tốt xứng với người hay, chú cứ việc yên tâm nhận đi ạ.”

“Có vẻ như là mày thật sự lên chức ông chủ rồi à?” Hạ Hoa nói chen vào, “Quán trà mà mày nói không phải là mày ăn gian đánh lận cướp về đấy chứ?”

“Bà chị à,” Hắc hoà nhã nói, “Đang Tết nhất, có cách nào giữ lại chút thể diện cho tôi không hả?”

Haizz, để hắc tới địa bộ này, cho dù là đang giả bộ cũng đã làm khó cho hắc rồi. Để giải vây cho hắc, tôi vội nói với mọi người: “Nào, nếu không động đũa thức ăn sẽ nguội mất.”

Thế là mọi người mới chịu quay về bàn, Thuốc Độc mở chai rượu hắc mang tới ra, đổi ly rượu trước mặt của A Nam, rót cho ông ấy một ly đầy, rồi đứng lên hai tay nâng ly, nói với A Nam: “Thưa chú, đầu tiên xin cảm ơn chú đã tiếp nhận một người khách không mời mà đến như cháu để ăn tết ở nhà chú, sau đó xin cảm ơn chú đã chăm sóc cho chị cháu trong những năm vừa qua. Ân đức bao la của chú, hai chị em cháu sẽ ghi nhớ cả đời. Quan trọng nhất là, phải đặc biệt cảm ơn chú đã cực khổ nuôi lớn Mã Trắc, để cháu có thể được sánh đôi với một cô gái tốt đẹp như thế này. Sau này, xin chú yên tâm giao em ấy cho cháu, cháu xin thề sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt, không để cho em ấy phải chịu bất cứ thiệt thòi nào, chuyện gì cũng sẽ nghe theo em ấy, chỉ cần em ấy vui, sao cũng được! Cháu chỉ là một kẻ thô lỗ, không biết ăn nói, sau này xin chú nhìn cháu biểu hiện, nếu có chỗ nào không vừa ý, xin chú cứ nhắc nhở, cháu nhất định sẽ sửa chữa! Không nói nhiều nữa, cháu xin cạn ly trước để kính chú!”

Nói đoạn, hắc ngửa cổ trút cạn ly vào bụng.

Tôi không diễn tả được vẻ mặt của A Nam, càng không sao đoán được tâm trạng của ông ấy lúc này. Trông thấy ông ấy hào phóng uống cạn ly rượu, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Hoa vẫn là người biết điều tiết bầu không khí nhất, rót đầy hai ly rượu cho bọn họ thêm lần nữa, nói: “Trà bài khá à nha, luyện bao lâu rồi vậy?”

“Một đêm mà thôi.” Hắc nói, “Thằng em trai của bà không ngu dốt như bà nghĩ đâu.”

“Tao còn tưởng mày chết dưới Thâm Quyển rồi cơ.” Hạ Hoa nói, “Hôm đám cưới tao mà mày còn chạy mất đất được, nếu mà có mày ở đó, tao cũng đâu phải chạy trốn chật vật đến vậy.”

“Bà còn dám nói!” Thuốc Độc kêu: “Lúc bà gây hoạ bà có nói cho tôi biết không?”

“Thì đã sao!” Hạ Hoa nốc cạn ly nước nho, cầm chai rượu lên đổ vào ly mình, nói: “Coi như là tao sai, nào nào, cạn một ly tạ tội ha!”

“Không được!” Người đầu tiên ngăn chị lại là A Nam.

“Cho em uống một chút thôi, một chút xíu thôi mà!” Hạ Hoa nhõng nhẽo với A Nam.

“Khi nào khỏi bệnh thì khi đó được uống.” Thuốc độc giành lấy chai rượu trong tay chị ấy, lại rót cho chị đầy một ly nước nho.

Nghe câu nói này của Thuốc Độc, tay của Hoa Hoa run lên một cách rõ rệt, quay đầu qua nhìn tôi, tôi chợt dạ ngó ra ngoài cửa sổ.

“Bà đừng có nhìn em ấy.” Thuốc Độc nói, “Tính của bà tôi còn không biết sao, nếu không xảy ra chuyện lớn gì thì đã mỗi ngày không gọi 10 lần thì cũng gọi 8 lần trên điện thoại! Tôi đã nói từ lâu rồi, thằng em của bà đây không ngu dốt như bà nghĩ. Mặc bệnh thì lo đi bệnh viện chữa cho đàng hoàng, chạy đi gạt tiền rồi đòi nhảy xuống vực cái nỗi gì, tuổi còn nhỏ mắc sai lầm một chút thì thôi không nói gì, đây già đầu tới nơi rồi còn làm mấy trò đó, thật là mất mặt!”

“Không nói chuyện với mày nữa.” Hạ Hoa tránh khéo.

“Không sao mà.” A Nam tìm cách giảng hoà, “Bác sĩ đều nói là không sao rồi.”

“Uống đi chứ!” Thuốc Độc nâng ly lên với Hạ Hoa.

A Nam nói chen vào: “Đồ lạnh, bớt uống chút đi.”

Hạ Hoa cười hi hi, cầm ly lên. Thuốc Độc cộng ly với chị ấy, nói: “Đừng tưởng là loại người như Lão Vu Hối chỉ biết ăn không ngồi rồi. Coi như là bà thức thời, còn biết mang trả sổ tiền không nên lấy đó, nếu không, đêm giao thừa này e rằng bà đã chẳng được ngồi đây cộng ly với tôi, mà là đang vừa khóc vừa đốt tiền mã cho tôi!”

Hạ Hoa nghe xong câu này, nhìn qua A Nam, rồi lại nhìn tôi, chiếc ly trong tay “xoảng” một tiếng rớt xuống bàn, người bật lên, chạy vù vào trong phòng ngủ.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của A Nam, tôi liền biết ngay, tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 23

Lúc A Nam và Thuốc Độc chung sức phá được cánh cửa phòng ra, Hạ Hoa đã đang còn để chân trần đứng chênh vênh trên bệ cửa sổ, làm tim tôi vọt lên tới tận cổ họng.

Căn phòng của chị vốn có song cửa sổ, nhưng không biết sao mà từ góc độ của tôi nhìn về phía sau lưng chị, chỉ thấy bóng dáng của song sắt đầu cả, chỉ thấy bóng đêm ngoài cửa sổ đen ngòm đến quỷ dị, không có lấy một ánh sao. Hơn nữa, bởi vì trong phòng bật lò sưởi, cho nên Hạ Hoa chỉ mặc một chiếc áo kiểu dài kiểu Trung, cặp chân hoàn toàn để trần, quỳ trên bệ cửa sổ, mặt quay về phía gió phương Bắc đang lồng lộng thổi, chính là đang cố gắng để cho bản thân có thể trải nghiệm một màn “roi tự do.”

Không thể không công nhận, so với màn kịch giả nhảy lầu của Lạc Tiêu Tiêu, hiện giờ nhìn Hạ Hoa quả thực vô cùng kinh tâm động phách.

“Hạ Hoa, em mau xuống ngay cho anh!” Tiếng của A Nam vô cùng run rẩy. Cảm ơn trời đất, song cửa sổ được lắp rất vững vàng và khít nhau, khiến cho chị ấy đâu có muốn cũng không cách nào nhảy ra được.

“Các người dám để mất tiền của tôi?” Chị ngoái đầu, cặp mắt mở to, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “của tôi”, giống như chúng tôi vừa đâm vào mặt của chị ấy.

“Đó là tiền cứu mạng của tôi, các người có biết không hả!” Chị hét lên.

A Nam chạy tới ôm chặt lấy chị: “Em vào lại trong phòng đi mà, có gì từ từ nói.”

“Cút ra!” Chị đẩy mạnh A Nam một cái, nước mắt lã chã rơi, “Anh nghĩ anh là ai? Anh dám gạt tôi? Anh có biết là tôi phải khó khăn lắm mới lấy được số tiền đó không, không có sự đồng ý của tôi, anh không có quyền tùy ý đem trả lại! Đó là thứ tôi dùng tính mạng để đổi lấy, các người có hiểu không hả!” Từ nghẹn ngào chuyển qua khóc hu hu, Hạ Hoa dùng một tay nắm lấy khung cửa sổ, tay kia đập mạnh vào kính. Kính cửa sổ chấn động rung lên, trông như có thể vỡ ra rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Vào phòng rồi nói chuyện được không em?” A Nam cầu xin chị, vờn hai tay muốn ôm lấy chị, nhưng chị mặc kệ ông, còn dùng chân đạp ông ra. Một chân đạp hụt, chị đứng càng không vững, trông như đang biểu diễn xiếc. Chính lúc này, Thuốc Độc xông lên búng thẳng chị ấy ra khỏi bậu cửa sổ, vút chị ấy xuống giường giống như vút một chiếc gói.

Tôi tức tốc đóng cửa sổ ngay lại, chốt thật chặt.

“Coi chừng té!” A Nam đang muốn đỡ lấy chị, nhưng chị lẩn một vòng, lại bật dậy, xông tới góc phòng cầm một đôi giày cao gót mới mua lên, ném té tát vào chúng tôi. Tôi đang gần như ngồi xổm nên không bị ném trúng, đa số là rơi vào người A Nam. A Nam hét cách, chỉ còn nước ghi chặt lấy hai cánh tay của chị, không ngờ chị lại hung dữ ngoạm cổ A Nam.

“Bà quạ đủ chưa hả!” Thuốc Độc giận dữ quát lên, lôi chị ấy ra. A Nam không sợ thân mình, đau lòng nhảy bổ tới ôm lấy Hạ Hoa nói: “Nhẹ thôi, đừng để cô ấy bị thương.”

“Chó chết, đừng có đụng vào tôi!” Chị phẫn nộ đẩy A Nam ra, lại tự mình không cẩn thận va vào cạnh giường, té phịch xuống đất.

Tôi bước tới đỡ chị dậy, ngồi bên mé giường vuốt quần áo phẳng thơm lại cho chị. Toàn thân chị run lên bần bật, nhớ đến lời bác sĩ nói đừng để chị bị kích động, lòng tôi hoảng cả lên.

“Chị bình tĩnh một chút đi mà.” Tôi dỗ dành.

“Tôi làm sao bình tĩnh nổi!” Chị lắc đầu nguây nguẩy, chỉ tay vào Thuốc Độc khàn cổ thét gào: “Từ nhỏ tôi đã con mẹ nó biết tiền quan trọng, em đi hỏi nó coi có đúng không, không tiền, không đường sống!..... Tôi là đứa một chân đã đứng trong quan tài rồi, số tiền đó các người lấy về giúp tôi để tôi lo hậu sự có được không hả, có được hay không hả? Ngu ngốc!”

Tôi chưa bao giờ gặp cảnh chị ấy hung dữ như vậy, tựa như đã hoàn toàn trở thành một người khác.

Thuốc Độc bước tới, vỗ vỗ vai tôi nói: “Mã Trác, em đưa chú ra ngoài nghỉ ngơi một chút, chuyện này để anh lo.”

Tôi và A Nam nhìn nhau, trong mắt của A Nam là do dự, nhưng tôi đến bên ông, kéo lấy tay ông, ông cũng thuận theo tôi, ra khỏi phòng, để lại không gian cho hai chị em bọn họ.

Thức ăn trên bàn đã sớm nguội lạnh, cũng mất đi vẻ ngon lành hấp dẫn lúc mới dọn ra của chúng. Một bữa ăn tất niên vốn nên vui vẻ được hưởng thụ, không ngờ lại ra một kết quả như vậy. Bên ngoài đã bắt đầu có người đốt pháo, volume của TV nhà nhà đều vận lớn hết cỡ. Năm mới tới, xuân mới tới, nơi nơi đều là ca hát nhảy múa tung bừng. Chỉ là hết thấy những điều đó không liên quan gì đến chúng tôi. A Nam ngồi xuống sofa, hai tay lùa vào túi

ôm đầu, không chịu nói gì.

Tôi an ủi ông: “Không sao đâu, thì cũng phải trải qua một quá trình, sau khi chị ấy chịu chấp nhận thì sẽ tốt lên.”

“Có lẽ không nên giấu cô ấy.” Ông thở dài, “Nói dối luôn không tốt.”

Tôi dòng tai lên nghe ngóng phòng trong, chẳng nghe ra được động tĩnh gì. Ngồi một hồi cảm thấy buồn chán, lúc tôi bung đĩa cá hấp vào bếp chuẩn bị hâm nóng lên một chút, A Nam cũng vào theo, nói với tôi: “Mã Trắc, đêm nay ba muốn đưa cậu ta tới khách sạn ngủ, trong nhà hết chỗ rồi.”

“Dạ con biết.” Tôi nói, “Anh ấy đã tự đặt phòng rồi, ba đừng lo.”

“Con cũng biết.....” Ông lại hơi ngập ngừng, “Muốn ba chấp nhận, cũng phải trải qua một quá trình.”

“Dạ biết.” Tôi nói, “Không sao ạ.”

Ông xoa xoa tay, tựa như vừa hạ quyết định, bảo tôi: “Đương nhiên một khi Hạ Hoa khoẻ rồi, thật ra ba cũng có thể không cần phải ở bên cô ấy.....”

“Ba,” Tôi ngắt lời ông, “Con hỏi ba một câu được không ạ?”

“Con hỏi đi.”

“Rốt cuộc là ba có yêu Hạ Hoa hay không?”

Ông không trả lời tôi.

“Ba yêu mẹ con hơn, hay là yêu Hạ Hoa hơn?”

Ông vẫn không trả lời.

“Để con giúp ba trả lời, là ba yêu mẹ con hơn, đúng không ạ? Trong lòng ba, bà ấy mãi mãi nằm ở vị trí thứ nhất, đúng không? Nhưng mà dẫu vậy, ba cũng vẫn yêu Hạ Hoa, ba cũng sẽ lo lắng cho chị ấy, đau khổ vì chị ấy, đúng không? Người chết đã chết, người sống vẫn sống, thứ gì của ba sẽ là của ba, nếu không phải thì có cầu cũng không được, những điều này, chúng ta đều không sao tránh khỏi, đúng không ba?”

“Rốt cuộc là con muốn nói gì?” Ông khó hiểu.

“Con muốn nói với ba, con thật sự rất yêu anh ấy. Giống như hồi xưa ba yêu Lâm Quả Quả, cũng giống như bây giờ ba yêu Hạ Hoa. Đây là tình yêu, không tránh được, không chối được, nhưng tình yêu của con, tình yêu của ba, không dính dáng gì đến nhau, ba không cần phải hy sinh gì cho con, con cũng sẽ không hy sinh gì cho ba, nói trắng ra, con không sợ bốn người chúng ta ra ngoài bị thiên hạ chê cười, bởi vì nếu như một người không thể nhìn thẳng vào tình cảm trong lòng mình, đây mới là chuyện đáng chê cười, ba hiểu không ba?!”

Nói xong những lời ấy, tôi tắt bếp, chạy ra ngoài ban công dính liền với phòng bếp để hít thở cho thoáng.

Có lẽ là tôi nói những lời quá thẳng thắn, cho nên ông ngại không ra theo để phân bua với tôi. Mười phút sau tôi vào nhà, không thấy ông ở trong bếp, ra phòng khách cũng không thấy ông đâu, đang còn dăm lo, chợt phát hiện ban công ngoài phòng khách xuất hiện thêm hai đôi giày, sau đó, xuyên qua tấm cửa kính lớn đang đóng chặt, tôi thấy A Nam và Thuộc Độc đang cùng nhau đứng ngoài ban công hút thuốc, hơn nữa còn đang chuyện trò với nhau. Càng khó tin hơn nữa chính là, bọn họ đều đang mỉm cười, giống như chưa từng có chuyện gì không vui xảy ra, đây chính là một đêm giao thừa vui vẻ thái bình.

Đầu vừa cúi xuống, nước mắt sụt nữa rớt ra. Cảnh này, có lẽ tôi đã từng thấy ở trong mơ, hoặc có lẽ ngay đến cả nằm mơ tôi cũng chưa từng dám mơ, hai người đàn ông quan trọng nhất trong đời tôi, tôi vui biết bao khi thấy bọn họ như thế này. Bất kể là câu chuyện họ đang nói có liên quan đến tôi hay không, quan trọng là họ đang bày ra dáng vẻ “có thể cùng nhau nói chuyện,” đây quả thực là một món quà Tết tuyệt vời nhất của tôi, không phải sao?

Để ổn định lại tâm trạng một chút, tôi tự rót cho mình một ly rượu, uống cạn, ngay lúc này, tôi nghe giọng của Hạ Hoa vang lên sau lưng, chị ấy nói, “Lão gia đâu? Chị đói bụng.”

Tôi xoay người nhìn chị, so với lúc này, chị có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, con cổ chấp khăng khăng không buông kia trông có vẻ như đã qua đi. Chị kéo tôi tới ngồi xuống trước bàn, nói: “Xin lỗi nha, tối nay nổi con hơi quá.”

“Không sao ạ.” Tôi nói.

“Hạ Trạch nói đúng, tiền với người mà đem ra so, thì người quan trọng hơn.” Chị nói, “Lão gia tốt với chị, bao nhiêu tiền cũng không đổi lấy được.”

“Nghĩ thoáng được là tốt ạ.” Tôi nói.

“Thật ra cũng không phải đã nghĩ thoáng được hết,” Chị nói xen với chút bất đắc dĩ, “Nhưng đã đến nước này rồi, còn có thể làm gì nữa? Tiền nhiều như thế, cả đời chị chưa từng bao giờ trông thấy tiền nhiều đến vậy!”

“Chị có biết vì sao mẹ em chết không?” Tôi nói với chị, “Bà ấy là vì tiền, xác nằm vạt vương ở khu hoang phế, đến bây giờ cũng chưa tìm ra hung thủ là

ai.”

“Kể nghe đi!” Chị mở mắt thật to, vẻ mặt thật sự giống Lâm Quà Quà quá đỗi.

“Năm đó, em chưa tới 10 tuổi.” Tôi tiếp tục kể, “Có chuyện này có thể chị không biết, ba em và em không có quan hệ máu mủ, là ông ấy đã nhận nuôi em, nếu không, chắc em đã bị vào cô nhi viện, bây giờ chắc không biết còn đang lưu lạc phương nào.”

Nghe tôi nói xong, tôi có cảm giác như cầm của Hạ Hoa sắp rớt xuống.

“Ông ấy là người tốt nhất mà em gặp được ở đời này, là một người đàn ông có trách nhiệm nhất,” Nói đến đây, cánh cửa ban công mở ra, A Nam và Thuộc Độc cùng nhau bước vào, chỉ thấy Hạ Hoa nhào lên người A Nam ôm chầm lấy ông, dúi đầu vào trong ngực ông, không nói gì, chỉ ôm chặt cứng.

A Nam rất mắc cỡ, muốn đẩy chị ấy cũng không được, không đẩy ra cũng không xong.

Thuộc Độc đứng trước mặt ông, lưng xây về phía hai người đang dính vào nhau, khẽ vỗ vỗ vào lồng ngực mình, ra ý cho tôi cũng nhào lên hân. Tôi giờ nắm đầm cho hân nhìn, hân ngửa đầu cười rộ lên. Ngày thường hân hay làm mặt ngầu trông rất thối, đây là lần đầu tiên tôi phát hiện, khi hân cười lên trông cực đẹp.

Tối hôm ấy, chúng tôi đốt pháo ngoài ban công. Thuộc Độc bật tai cho Hạ Hoa, tôi phần khởi chưa từng thấy, đứng trên ban công vừa giậm chân vừa ngước lên trời la lớn, “Chúc mừng năm mới! Chúc mừng năm mới!”

“Chưa bao giờ thấy con vui như vậy.” Mắt A Nam dường như long lanh nước.

“Bà ấy có thể nhìn thấy được.” Tôi nắm chặt lấy tay của ông nói, “Nhất định là bà ấy đang vui hơn ai hết.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 24

Đào mất, một năm đã trôi qua.

Mười ngày hạnh phúc mang cảm giác như ngồi hoà tiền, lao nhanh vùn vụt.

Hôm ấy là tết Nguyên Tiêu, một ngày trước khi Thuộc Độc về lại Thâm Quyển, hân mời tôi đi ăn. Biết tôi là người Tứ Xuyên, thích ăn cay, hân đặc biệt dắt tôi tới một quán lẩu trứ danh nhất của thủ đô, nếu như không đặt chỗ ngồi trước, tới đây phải đứng đợi 2 tiếng đồng hồ cũng coi như bình thường. Trong kế hoạch vốn là 4 người, nhưng Hạ Hoa không thể ăn thức ăn dầu mỡ hoặc cay, A Nam ở lại nhà làm cơm cho chị ấy, cho nên cuối cùng biến thành một buổi hẹn họ của chúng tôi.

Vừa ngồi xuống bàn, tôi bất ngờ trông thấy Lạc Tiêu Tiêu. Đầu tóc của cô nhỏ đã được cắt cực ngắn, mặc một chiếc tạp dề màu đỏ kích cỡ rộng so với dáng người cô ta, tay áo xắn lên, chân vẫn đôi giày LV đã bị cô ta mang đến độ dơ hầy, trông như một cánh bướm sắc sỡ, chạy tới chạy lui lảng vảng trong quán.

Mới đầu tôi còn nghi ngờ là mình nhìn lầm, nhưng nhìn kỹ lại, đúng là cô nhỏ. Mà lúc này đây, cô ta đứng cách chỗ của tôi hai chiếc bàn, lưng xoay về phía tôi, đang còn ra sức đẩy mạnh tiêu thụ với vài người đàn ông.

“Em nói nè anh hai, anh xem anh gọi một bàn thức ăn nhiều thế này, một chút tiền khui rượu anh còn không kham nổi sao?”

Một gã đàn ông trung niên mặc áo thun màu đỏ trong bọn họ, trông vừa béo vừa tròn, nhìn là biết ngay thuộc loại “cực phẩm nhân gian” quát lên một câu với Lạc Tiêu Tiêu: “Anh! Tao làm bố mày còn được nữa là!” Cả bàn cười ầm lên. Một gã gầy gầy đeo kính nói một cách bất mãn: “Chúng tôi hay tới đây ăn, trước đây đâu có bao giờ thu tiền khui rượu, hôm nay đang là tết Nguyên Tiêu mà còn đòi lấy bằng được vài đồng này của chúng tôi sao?”

“Đứng đứng đứng, chính là bởi vì đang tết Nguyên Tiêu, thì thêm chút lì xì đi mà!” Cô nhỏ vừa nheo nheo tỏ vẻ áy náy, tay thì thoăn thoắt khui một chai bia, ghé tới rót đầy vào ly cho gã ta, “Chúc mừng anh hai năm mới phát tài vạn sự như ý phúc như biển Đông thọ cao như núi!”

“Cái này là cô rót à nha,” Gã mập chả thèm nghe những lời chúc xoén xoét từ miệng của cô nhỏ, đặt ly bia mạnh xuống giữa bàn, nói, “Tôi không có bảo cô khui à nha.”

“Được được, để em uống được chưa hả?” Cô ta nhấc ly bia lên uống cạn một hơi. Gã mập kia lấy làm thú vị: “Tứ lượng không tòi, uống hết cả chai này luôn đi rồi nói sau.” Cô ta không nói thêm câu thứ hai, thật sự cứ thế mà uống. Gã mập vô cùng hào hứng, thò tay véo vào eo của cô nhỏ một cái, nói: “Thú vị nha, nhưng mà rốt cuộc em là trai hai gái vậy hả, anh phải kiểm tra một chút!”

“Bố nuôi à bố tha cho con đi,” cô ta gạt tay của gã mập xuống, nói, “Con còn phải lo kiếm tiền nữa mà, bố mà chịu mua mười két bia giùm con, tối này

con để cho bố tha hồ kiểm tra, được không ạ?”

Tôi nhìn bóng lưng của cô nhỏ đang còn đứng giữa một đám đàn ông nói năng nhăng nhít, không biết sao, cảm thấy có chút xót xa. Một cô con cưng nhà giàu, buông phúc không lo hưởng, Tết nhất không biết sao lại chạy tới đây chịu tội, mua vui cho đám người không ra gì này. Sợ cô nhỏ bị xấu hổ, tôi cúi thấp đầu, hy vọng cô ta không thấy tôi là tốt nhất. Nào ngờ cô ta vừa xoay người nhìn về phía bàn tôi một cái, ánh mắt của tôi và cô ta lại giao nhau. Điều bất ngờ là, cô ta vừa thấy tôi xong, hoàn toàn không tới cả khía, mà cup mắt rồi chớp một cái đã biến đầu mắt.

“Nhìn gì thế, quen à?”

“Cứ cho là vậy đi.” Tôi nói.

Mùi vị của lẩu ở quán đó rất chính thống, thêm vào đó bữa trưa tôi không ăn gì, tôi đã ăn rất nhiều. Lơ đễnh ngược đầu lên, phát hiện hán đang ngăm nhìn tôi ăn ngấu nghiến với ánh mắt đầy hứng thú, làm tôi đâm ngại.

“Sau này chúng ta có nhà rồi,” hán nói, “Em nấu cho anh ăn.”

“Sao lại là em?”

“Đàn bà mà, không nấu nướng thì làm gì?”

“Em muốn đi làm.” Tôi nói, “Em không quen bị người khác nuôi.”

“Anh sẽ từ từ để cho em quen.” Hán cười hi hi nói.

Tôi tiếp tục ăn, không thêm thảo luận về bản quyền ngôn ngữ với hán, chắc là những điều đó hán chẳng quan tâm đâu. Nhưng mà tôi không lo lắng lắm. Mặc dù xưa giờ tôi chưa từng nghiên cứu chuyên sâu về tình yêu và hôn nhân, nhưng tôi rất rõ là ai cũng phải trải qua thời gian thích ứng, va chạm, rèn luyện, rồi mới có thể tu thành chính quả.

Tôi có rất nhiều kiên nhẫn.

Đúng vào lúc này di động vang lên một tiếng, là tin nhắn của A Nam gửi tới, nhắc nhở tôi về nhà sớm một chút và chú ý an toàn. Tôi nhìn đồng hồ, mới tám giờ tối, thật không biết ông lo cái nỗi gì.

“Ba em phải không.” Thuốc Độc hỏi, có đôi lúc hán thật thông minh.

Tôi gật đầu.

Mấy bữa rày, bởi vì không muốn để cho A Nam phải lo lắng, chúng tôi cố gắng hẹn hò vào ban ngày, buổi tối trước 10 giờ thì hán đưa tôi về nhà, chuyện trò dăm câu với Hạ Hoa, rồi sau đó tự mình bắt xe về khách sạn. Nhưng tôi biết, hán đã lo đi tìm nhà rồi.

“Đêm nay anh không thả cho em về đâu.” Hán cười, “Anh cũng phải cho ông ấy học quen, chuyện gì cũng vậy, quen dần là được.”

“Đừng.” tôi nói, “Chiến lược và chiến thuật rất quan trọng.”

“Cái gì gọi là chiến lược chiến thuật?” Hán nói, “Em không định nói với anh là lúc hai người bọn họ lấy nhau thì chúng ta đi làm hoa đồng để lấy lòng ba em đây chứ?”

“Anh đừng có nói tầm bậy! Ba em hoàn toàn không phản đối chúng ta.”

“Nếu ông mà phản đối thật sự á, thì em nghe theo ai?”

“Em nghe theo bản thân mình.” Tôi nói.

Hình như hán không hài lòng với câu trả lời này của tôi cho lắm, không tiếp tục với đề tài này nữa, mà mở một chai bia ra. Lần này người rót bia đổi thành một cô nhỏ khác, cô ta không hoạt bát như Lạc Tiêu Tiêu, mặt cứ giữ yên một vẻ.

“Nhỏ vừa rồi đâu?” Gã mập của bàn kia la lên với cô ta, “Gạt tôi mua chai bia rồi không thấy đâu nữa! Gọi nó ra đây cho tôi!”

“Cô ấy có việc phải đi trước rồi ạ, đây là bia quý vị gọi!” Cô bé vóc người cao đặt một két bia xuống bàn của bọn họ.

“Nó không tới khui thì trả hết lại!” Gã mập rống lên, “Đi kêu nó rút ra đây, dám gạt ông!” Có vẻ như gã mập đó đã xin rồi, mặt đỏ như gan lợn. Cô bé vóc người cao không dám chọc giận hán, lăm bầm nói một câu “Để em đi xem thế nào, “ rồi đi mất, gã mập không buông tha cho cô ta, rượt theo định kéo cô bé lại, nào ngờ trượt chân, người của gã lao đảo xém chút nữa là té vào bàn chúng tôi, làm đổ chiếc xe con đặt rau của chúng tôi, rau vương vãi đầy dưới sàn, một đĩa rau xanh gần như đổ hết lên đôi giày da mới của Thuốc Độc.

“Mẹ kiếp, mày đang ăn hay đang gọi mái!” Thuốc Độc rống lên.

Gã mập ấy là một kẻ chết nhất, nhìn thấy Thuốc Độc đang sấm vai hung ác, không dám cãi một tiếng nào, vội vàng để bạn bè của gã ta diu về lại bàn

mình. Cô bé vốc người cao vừa xin lỗi vừa ngồi thụp xuống lấy giấy ăn lau giày cho Thuốc Độc.

“Được rồi được rồi, để tự tôi làm.” Thuốc Độc cúi kính nói.

Nhân viên quản lý nghe tin vội chạy ra, không ngừng xin lỗi và nói: “Để tôi nói người bưng rau khác lên cho anh chị, muốn ăn gì xin cứ nói cho tôi biết, chúng tôi xin tặng một món miễn phí.”

“Dọn dẹp lẹ lẹ lên là được rồi!” Thuốc Độc đốt điếu thuốc nói, “Tết nhất mà ăn một bữa cơm cũng không cho người ta thông thả.”

“Thưa anh, đây là khu vực cấm hút thuốc.” Người quản lý nhắc nhở hần.

Hần ngậm hờ điếu thuốc nói: “Ông trả tiền hoá đơn được không?”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Người quản lý thấy hần hung dữ cũng không dám tranh cãi, vội vã kêu người tới thu dọn bãi chiến trường chỗ chúng tôi.

Tôi nhìn hần cười cười.

Hần lườm tôi một cái: “Cười gì mà cười! Nếu mà thời anh còn trẻ ——”

“Anh sẽ lật tung cái quán lẩu này lên!” Tôi tiếp lời hần.

“Thông minh!” Hần nói, “Anh chính là thích em thông minh như thế! Ăn no chưa, no rồi thì anh dắt em đi coi một quán trà anh ngắm trứng, có người bạn không làm nữa, muốn chuyển nhượng cho anh.”

Hần như vậy là không định thả cho tôi về nhà rồi đây mà. Tuy nhiên, nghĩ đến chuyện sáng sớm ngày mai hần sẽ rời đi, trong lòng tôi dĩ nhiên cũng quyến luyến không muốn rời, hy vọng có thể được ở bên hần được phút nào hay phút này.

Lúc hần đang thanh toán hoá đơn, tôi lấy lý do phải đi rửa tay, nhân tiện gọi điện thoại luôn cho A Nam, nói cho ông biết tôi đi coi quán trà với Thuốc Độc, cho nên tối nay sẽ về muộn.

“Đừng ngủ qua đêm ở bên ngoài.” A Nam nói.

“Dạ biết rồi.” Có đôi lúc cảm thấy ông ấy thật khờ, tôi đã bậy lớn rồi, nếu như tôi không chịu nghe lời, thì làm sao mà ông kèm kẹp được tôi. Tôi vừa mới cúp máy xong, ông đã gọi ngay lại cho tôi nói, “Mã Trắc, không phải là ba muốn xía vào việc của con, chỉ là con gái phải hiểu cách tự bảo vệ mình, ba không muốn con phải chịu thiệt thòi.”

“Dạ con biết.” Tôi nói.

Đẩy cửa buồng vệ sinh, tôi liền trông thấy Lạc Tiêu Tiêu, chắc là cô nhỏ đã uống quá nhiều, đang còn gục đầu bên bồn cầu nôn thốc nôn tháo. Tôi nhìn thấy mặt của cô ta trong gương, son phấn nhoè nhoẹt, trông vô cùng chật vật.

Nhưng cô ta đã không định nhận quen biết tôi, tôi cũng không cần phải để ý đến cô ta. Tôi rửa tay xong định rời đi, cô nhỏ chọt lên tiếng: “Chị ơi, cho em mượn 3 ngàn.”

Quả nhiên là một phú nhị đại cải trang, tuy tiền mờ miệng mượn tiền mà giá khởi đầu đã là ba ngàn.

“Không có.” Tôi nói xong đi về phía cửa, cô ta bất thành linh ôm chặt lấy tôi từ phía sau, khuôn mặt nhem nhuốc cọ luôn vào người tôi: “Chị ơi cứu em, tôi nay mà không trả tiền, em sẽ chết chắc luôn.”

“Sao không đi tìm mẹ em?” Sợ cô ta làm dơ áo của mình, tôi vội đẩy cô ta ra.

“Em không thể về nhà được.” Cô ta bắt đầu khóc, “Em về nhà không được nữa rồi.”

Tôi đang đau đầu, cánh cửa buồng vệ sinh lại có người đẩy ra, người bước vào là cô bé vốc người cao, mặt không mang biểu cảm nói: “Bên ngoài có người tìm cậu.”

“Ai?” Lạc Tiêu Tiêu trông rất căng thẳng.

“Không biết. Hai tên con trai.”

Lạc Tiêu Tiêu vừa nghe xong, mặt biến sắc, đẩy chúng tôi ra, chạy thẳng về phía hành lang thông với nhà bếp.

Tôi quay về sảnh quán, hần đã thanh toán xong hoá đơn, đứng ở đó chờ tôi, trong tay cầm chiếc áo khoác của tôi. Tôi đang còn định vươn tay đón lấy nó, hần đã mở áo ra, muốn khoác lên cho tôi. Tôi chỉ đánh rất vụng về mà tiếp nhận loại dải ngò đặc biệt này từ hần trước ánh mắt của bao người. Hần choàng tay ôm tôi, rồi hai đứa cùng nhau bước ra khỏi quán ăn, vẫy một chiếc xe taxi. Chúng tôi vừa lên xe, hần đang còn nói địa chỉ cho tài xế, xe còn chưa kịp nổ máy, cánh cửa bên phó lái đằng trước đột nhiên bị ai mở ra, một người ăn mặc rất quái đản nhảy lên xe, la lớn: “Chúng ta đi thôi!”

Nghe giọng nói thôi là tôi đã biết ngay, chính là âm hồn bắt tán Lạc Tiêu Tiêu!

“Mau xuống xe!” Tôi đẩy cô ta, “Chị không rảnh chơi với em!”

“Em biết, chị muốn yêu đương đúng không nào, yêu đương tuyệt vời lắm sao?” Cô ta quay người ra sau, đôi mắt to sáng ngời dán chặt lên Thuốc Độc cả nửa buổi, kêu lên một cách khoa trương, “Má ơi, có anh đẹp trai từ trên trời rơi xuống!”

Thuốc Độc hoàn toàn không hiểu rõ tình hình, chỉ có thể quay qua tròn mắt nhìn tôi.

“Muốn hiểu thêm về cô gái bên anh không?” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Anh chỉ cần nói tài xế lái xe đi ngay giờ, em nhất định sẽ trả công cho anh bằng một bất ngờ chấn động.”

“Cô mà không xuống xe, tôi cũng sẽ cho cô ném một bất ngờ chấn động.” Thuốc Độc nói.

“Thôi được rồi!” Trông cô nhỏ đáng thương, dám chùng lại đang bị người ta đuổi giết, tôi vội vàng ngăn Thuốc Độc lại nói, “Là bạn của em, cho cô ta đi kẻo một đoạn cũng được.”

“Chị thật tốt.” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Em sẽ đi tới chỗ nào hai anh chị đi, tới đó thì cứ thả em xuống, em bảo đảm sẽ không làm phiền đến anh chị!”

Xe taxi nổ máy, bóng đèn lớn nhất thế giới mới rút từ trên trời xuống là Lạc Tiêu Tiêu lúc này vỗ vỗ ngực, bộ dạng như cuối cùng có thể thở phào thoát nạn. Nhưng chưa được vài giây sau, cô ta lại không chịu ngồi yên, ngoái đầu ra sau, nhìn chăm chăm vào mặt Thuốc Độc, nói một cách hâm mộ: “Chị ơi bạn trai của chị thật là con mẹ nó đẹp trai đến sáng lấp lánh!”

Tôi cảnh cáo cô nhỏ: “Im miệng.”

“Chắc chắc!” Cô ta lại nói một cách hâm mộ, “Chả trách anh sáng lấp lánh, có điều kiện, có nền móng, có thực lực!”

“Bạn em?” Hần chịu hết nổi, hỏi tôi.

“Để em tự giới thiệu!” Không đợi tôi mở miệng, cô ta đã không chờ được nữa, “Dân nữ danh táng Lạc Tiêu Tiêu, biệt hiệu Thiếu Nữ Xinh Đẹp Vô Đối, tuổi lên mười bảy, gia cảnh hiền lương, xin được hỏi danh táng của quý công tử?”

Thuốc Độc không đáp lời cô ta, chỉ nói với tôi: “Anh vâng đầu.” Rồi lại lớn tiếng nói với bác tài, “Cảm phiền bác dừng xe ở phía trước.”

“Đừng đuổi em đừng đuổi em, em xin ngoan được không hả!” La xong câu này, cô ta lập tức quay ra đằng trước, lấy áo trùm lên đầu, bày ra bộ dáng không nói thêm bất cứ câu nào nữa.

Thuốc Độc dùng ánh mắt chất vấn nhìn tôi, tôi chỉ đành thì thầm giải thích với hần: “Lúc em thực tập ở văn phòng luật sư, đó là con gái của một người khách.”

“Em đang làm luật sư hay là làm bảo mẫu?” Hần lấy làm lạ.

“Bà xã anh ngẫu nha!” Cái đầu rù không biết đang sống hay chết ở hàng ghế phía trước chọt la lên từ dưới lớp áo, “Em lấy trộm tấm bùa hộ mệnh của chị ta, chị ta kêu người đánh em suýt nữa què giò. Rồi, em im!”

Đề tài này rõ ràng là loại hần thích, quay qua hỏi tôi: “Phải không?”

“Đừng nghe cô ta nói hươu nói vượn, anh tưởng em lẫn lộn trong xã hội đen hay sao!”

Hần vươn tay mò quanh cổ áo của tôi, mò trúng tấm bùa hộ mệnh ấy, hải lòng nhe răng cười. Tuy nhiên nhất định là Lạc Tiêu Tiêu không nhìn thấy, tôi vẫn cảm thấy như yếu điểm của mình bị phơi bày ra trước mặt thiên hạ, đỏ mặt từng cơn.

Hần thờ dài nói: “Thủ đô chính là thủ đô, chuyện lạ người lạ gì cũng đều có đủ.”

Lần này cái vị ngồi ghế trước biết điều, không nói gì, nhưng tôi đoán rằng mặt cô nhỏ đã phải nhin đến đỏ tía rồi. Khó khăn lắm mới tôi được địa điểm, cô ta nhảy xuống xe trước tiên, hất áo ra khỏi đầu, la lên: “Tự do rồi!”

Thừa lúc Thuốc Độc còn đang trả tiền taxi tôi kéo cô nhỏ qua một bên, dúm cho cô ta một trăm đồng, nói, “Mau đón xe về nhà đi, Tết nhất mà cũng không lo ở nhà với mẹ của em nữa.”

“Mẹ em không cần em nữa.” Cô ta nhận lấy tiền, nói với tôi.

“Nói tầm bậy.”

“Không tin thì thôi.” Cô nhỏ khịt khịt mũi, nhét tiền vào trong túi quần jeans, bộ dạng như một đứa trẻ lưu manh không nhà.

“Mẹ em cặp bồ với cái lão họ Phương kia, chị có biết không vậy?” Cô nhỏ chọt hỏi tôi.

“Đừng tưởng là không ai biết em đã làm gì!” Tôi cảnh cáo cô ta, “Làm người phải biết tốt xấu, nên nghĩ nhiều hơn về cách người khác tốt với em, em làm

ra chuyện gì tự bản thân em biết trong lòng.”

“Vậy thì lão ta đi kiện em đi, tại sao lão ta không đi kiện em chứ! Để họ tới bắt em là được, em không sợ!”

“Được rồi, “tôi nói, “Chị đi đây, em mau mau về nhà đi.”

“Chị có thể chuyển lời giúp em, sớm muộn gì em cũng sẽ tiêu diệt lão ta!” Lúc Lạc Tiêu Tiêu nói câu này, trong mắt bùng lên một sự thù hận đáng sợ.

“Đừng gây chuyện, không tốt gì cho em đâu.”

“Lão ta chết rồi thì sẽ tốt ngay thôi!” Lạc Tiêu Tiêu hừ hừ.

Thuốc Độc bước đến, nắm lấy tay tôi, lại nói với Lạc Tiêu Tiêu, “Còn đi theo nữa, chân cô sẽ gãy, đừng bảo tôi chưa cảnh cáo cô.”

“Anh đẹp trai, em tình nguyện gãy chân vì anh!” Cô ta lại còn tiếp tục nói một cách trơ trẽn phía sau lưng chúng tôi: “Này, cho dù anh không muốn, ít nhất cũng trao đổi danh thiếp đi, xưng hô ra sao?”

Thuốc Độc dừng bước, nói một cách bất đắc dĩ với tôi: “Nếu anh thật sự đánh người thì em cũng đừng trách anh thô lỗ.”

“Em đi mau đi,” Tôi đẩy cô ta, “còn không đi nữa chị gọi điện thoại cho mẹ em đấy.”

“Chiều này ác!” Cô nhỏ ngồi xồm xuống trên một nắp cống bên vệ đường, tư thế giống như Mario lúc vượt qua cửa ải, phất phất tay với chúng tôi, “Bye bye nha!”

Lúc này tôi mới để ý, cô ta chỉ mặc một chiếc áo bông rất mỏng, bên trong là một chiếc áo thun, giữa thời tiết này thật sự không giữ ấm được.

Nhưng mà cũng đáng đời, cái loại phú nhị đại buông bỏ cuộc sống no ấm không lo hưởng, nhất định đòi “sáng lấp lánh” khác người, nghĩ lại thì cũng chả đáng cho tôi đi thương hại.

“bóng đèn lớn nhất thế giới Lạc Tiêu Tiêu”: Khi hẹn hò, kẻ dư thừa chính là bóng đèn.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25

Đây là một quán trà phong cách Trung, diện tích không lớn, nhưng hoàn cảnh yên tĩnh, bày biện đâu ra đấy. Tuy tôi hoàn toàn không biết gì về buôn bán, nhưng đi một vòng nhìn quanh, vẫn cảm thấy rất hợp ý mình. Ông chủ quán trà tên là A Cát, độ 30 tuổi, rất gầy, nhìn nho nhã, có vẻ rất quen với Thuốc Độc.

“Thật sự quyết định đến Bắc Kinh, không đổi ý nữa?” Anh ta hỏi hần.

“Quyết định rồi.” Hần nói, “Không đổi ý.”

“Quán dưới Thâm Quyển của cậu bán rồi à?”

“Gần như là vậy.”

“Nói ra thì mấy quán trà đó của cậu vị trí tốt, buôn bán cũng tốt, cậu buông được sao?”

Hần vỗ vỗ vai A Cát nói, “Nói nhiều lời dư thừa như vậy, có phải là anh tiếc không muốn chuyển nhượng cho tôi?”

“Tôi muốn tiền mặt, nếu như không phải đang kẹt tiền, tôi đúng là tiếc không muốn buông nó. Mớ quán lâu năm, tình cảm cũng trở nên gắn bó với nó.” A Cát nói.

“Sáng mai tôi lên máy bay, sẽ nhanh chóng lo chuẩn bị tiền mặt xong xuôi, anh yên tâm đi.” Thuốc Độc nói.

“Vậy thì không có vấn đề gì.” A Cát vừa nói vừa nhìn tôi.

“Vợ tôi.” Thuốc Độc giới thiệu.

“Vợ cậu quá nhiều, tôi không phân biệt được.” A Cát cười cười, dắt chúng tôi vào một phòng bao VIP, vừa ngồi xuống, anh ta đã nói với Thuốc Độc: “Đưa chứng minh thư để tôi đi copy, một sổ thủ tục tôi có thể làm trước được.”

Hắn móc ví ra, để dài đưa chứng minh thư cho A Cát.

A Cát đi ra khỏi phòng, tôi thì thăm hỏi hắn: “Chứng minh thư cứ tùy tiện đưa cho người khác vậy sao?”

“Bạn bè mà.” Hắn nói.

Tôi lại nhắc bệnh nghề nghiệp, căn dặn hắn: “Vẫn đừng nên làm như vậy.”

“Ồ.” Hắn lơ đãng trả lời tôi, gọi tôi tới gần, “Để anh dạy em trà nghệ, em học cho đảng hoàng sau này phục vụ anh.”

“Không học!” Tôi cau, “Dù gì anh cũng có nhiều vợ phục vụ anh.”

“Nghe tên đó nói láo lếu!” Hắn cười ha ha, vươn tay kéo tôi đến ngồi bên hắn. Hắn đổ nước sôi vào trong ấm trà, đặt ấm trà lên chiếc bếp điện kê bên, rồi lấy lá trà đưa trước mũi tôi hỏi tôi: “Thơm không? Đây là trà Phổ Nhĩ năm năm.”

“Tại sao lại đi thích trà?” Tôi rất thắc mắc.

“Thế sao em lại chọn làm luật sư?” Trước giờ hắn chưa bao giờ trả lời câu hỏi nào của tôi cho ra hồn.

“Chắc có lẽ là từ nhỏ em thiếu cảm giác an toàn.” Tôi cười cười đáp, “Cha mẹ đều chết sớm, được nhận nuôi thì lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người khác. Tuy ba em đối xử với em rất tốt, nhưng vẫn mang cảm giác phải nín thở, sợ đâu đó làm không tốt, khiến cho người ta không vui.”

“Sau này sẽ không vậy nữa.” Hắn vênh mặt, “Sau này cả một thế giới, em chỉ cần phải nhìn sắc mặt của mỗi mình anh là được.”

Tôi chợt nhớ ra một điều: “Có một chuyện, vẫn muốn nói với anh.”

“Nói đi.”

“Cái mà đã từng đang được kiến thiết dưới trần Ngải Diệp — Vườn Hoa Mã Tiểu Trác, thật ra em đã thấy nó.”

“Ha ha, vậy à?” Hắn khịt khịt mũi hơi xấu hổ, nói với vẻ tự giễu, “Lúc còn trẻ, ai chẳng từng làm một chút trò ngớ ngẩn.”

“Cảm ơn anh.” Tôi nói rất thật lòng.

“Cảm ơn thì được tích sự gì chứ,” Hắn nhìn tôi nói, “Cũng đâu thấy em khóc lóc hoặc đi khắp thế giới tìm anh? Bây giờ khó khăn lắm mới được bên nhau, kêu em nấu có ấm trà mà em cũng ơ à ơ ẹo! Em nói xem, tương lai anh còn hy vọng gì việc em sinh con dạy cái rồi làm hiền thê lương mẫu nữa?”

Sinh con dạy cái? Hắn đâu cần phải suy nghĩ xa xôi đến vậy chứ!

“Em đừng có lười đấy nhé, ít nhất là phải sinh ba đứa cho anh.” Hắn nói, “Vậy mới đủ một bàn mặt chược.”

Tôi đang còn định nắn nắn mơ hão huyền, di động của hắn đã đổ chuông. Hắn móc di động trong túi áo ra, liếc một cái, sau đó bước ra khỏi phòng bao nhận cuộc gọi.

Tôi chỉ nghe một tiếng “Ừ” thân thiết của hắn cùng với tiếng bước chân bỏ đi càng lúc càng xa trong hành lang. Nhiều phút đồng hồ trôi qua, hắn vẫn chưa quay về.

Tôi nghĩ tôi có thể đoán được đó là điện thoại của ai. Đây là đề tài bao ngày nay chúng tôi đều tránh né, tôi để cho hắn có được đầy đủ tự do, là vì tin rằng hắn nhất định có thể làm như hắn đã nói — thu xếp thoải đáng.

Không có hôn ước, không có tình cảm, thu xếp thoải đáng.

Tôi cũng không có lý do để không tin hắn. Nước đã sôi đi sôi lại mấy lần, tôi tự mình pha trà, nếm trà. Nhìn ra ngoài song, sắc trời không đẹp lắm, âm u nặng nề, như muốn đổ mưa, nhưng chưa đủ thể lực, mây đang tích tụ lại.

Một bình trà từ nóng biến thành nguội lạnh, hắn vẫn chưa bước lại vào phòng.

Trong quãng thời gian ấy, A Cát đã thò đầu vào thăm dò một lần, tôi chỉ chỉ ra ngoài phòng, anh ta hiểu ý, đóng cửa lại. Nghiêng tai nghe ngóng, có thể thoáng nghe được tiếng hắn đang nói chuyện ở cuối hành lang, nhưng dĩ nhiên không nghe rõ được hắn đang nói gì.

Tôi nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã cả nửa tiếng đồng hồ trôi qua. Kể ra, giữa tôi và hắn, hình như vẫn chưa từng có một cuộc nói chuyện nào lâu như thế trên điện thoại. Theo từng giây từng giây trôi qua, oán khí trong lồng ngực của tôi càng lúc càng dâng trào, tóm lấy một chén trà ra sức bóp để trút giận, nhưng không ngờ chất lượng của chén trà cực tốt, bóp hoài muốn mềm tay mà nó vẫn không có chút ý định nát vụn.

Không biết lại qua bao lâu, cuối cùng hắn đẩy cửa bước vào, nhét di động vô túi, mỉm cười hỏi tôi: “Sao, trà uống ngon không?”

Tôi đặt chén trà xuống, đứng dậy, tức tốc nói: “Không còn sớm nữa, em phải về nhà thôi.”

“Ngồi xuống!” Hấn vừa rót trà vừa bình tĩnh ra lệnh cho tôi.

“Sắp mưa rồi, anh cũng mau mau về lại khách sạn đi, mình em có thể tự gọi xe về—“

“Mẹ kiếp em đừng có mà giả bộ với anh!” Hấn chỉ mặt tôi nói, “Mà Trác, hôm nay em mà dám ra khỏi cánh cửa này, anh sẽ dám xé xác em ra, không tin em thử coi!”

“Không phải vậy.” Tôi đâu muốn lấy cứng chọi cứng với hấn giữa quán trà, cũng tuyệt đối tin là hấn dám nói dám làm, tôi chỉ có thể ép mình bình tĩnh nói, “Trong nhà có chút việc, ba em đang hỏi em về.”

“Sao, ông có thể suốt ngày chằng chằng thiếp thiếp với Hạ Hoa, lại không để cho em ngồi đây uống tách trà với anh à?”

“Anh đừng có nói chuyện khó nghe vậy được không?”

“Vậy em phải dạy anh.” Hấn nói, “Con người anh vô văn hoá, không sánh kịp với đám bạn của em.”

Hấn lại nói những lời mang đầy ẩn ý, tôi đứng đó, đi cũng không xong, ở cũng không xong. Cuối cùng hấn cho tôi một bậc thang để bước xuống, đứng lên ôm tôi kéo xuống ngồi bên hấn, móc bao thuốc lá ra, sai tôi: “Rút một điếu ra mời lửa cho anh!”

Nề tình hấn chỉ có một cánh tay rảnh rỗi, tôi thuận theo hấn.

Hấn hôn má tôi một cái, coi như làm hoà.

“Chúng ta về khách sạn đi,” Hấn nói, “Anh mệt lắm rồi, sáng mai còn phải lên máy bay sớm.”

“Nếu đã có nhiều chuyện cần phải nói đến vậy, có thể ngồi chuyện bay đêm về đó mà nói.”

Hấn cười rộ lên, cánh tay vòng quanh eo tôi siết mạnh, làm tôi đau đến muốn khóc.

“Anh thích cái bộ dạng ghen tuông của em,” hấn nói, “Vừa muốn ăn đòn vừa kém cỏi, nhưng đáng yêu chết được!”

Thôi, nếu hấn đã tự nói mình vô văn hoá, tôi cũng phải rộng lượng một chút, không chỉ trích vấn đề ngôn ngữ của hấn nữa.

Đêm ấy tôi đâu thắng được hấn, theo hấn về chỗ của hấn. Nhân lúc hấn đang tắm, tôi gửi một tin nhắn cho A Nam: “Sáng mai anh ấy phải lên máy bay đi rồi, đêm nay con đi theo anh ấy nói chuyện làm ăn, hẹn rất muộn, sẽ không về nhà. Xin ba yên tâm, con biết mình nên phải làm gì. Rất xin lỗi đã làm cho ba lo lắng.”

Gửi xong tin nhắn gạt người dối mình mà chẳng gạt được ai này, sợ A Nam sẽ gọi lại tra hỏi, tôi lại gạt người dối mình tắt luôn máy rồi ngồi ngây người ra, mãi đến khi hấn đã tắm xong, thay đồ bước ra. Thấy chiếc khăn tắm đắp vào mặt tôi, hấn nói: “Lau tóc cho anh.”

“Em theo anh về Thâm Quyển được không, em còn chưa đi bao giờ, muốn đi chơi một chuyến.” Tôi vừa lau tóc cho hấn, vừa nhìn làn mưa lất phất ngoài cửa sổ ý hỏi.

“Đợi mai mốt sẽ đưa em đi, lần này anh về sẽ rất bận bịu lo một đồng việc, không cách nào dắt em đi chơi được.”

“Không sao.” Tôi nói, “Em cũng có thể đi chơi một mình, sẽ không gây cản trở cho công việc của anh.”

“Ba quán trà, anh để lại cho cô ấy hai. Quán của anh thì đã bán rồi, xoay xở thêm chút tiền nữa thì có thể đổi lấy quán của A Cát, ông đang cần tiền mặt gấp, giá cả coi như rất hợp lý.”

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

Hấn chỉ bầu trời bên ngoài nói: “Sao em không hỏi nếu anh không đồng ý cho ông trời đổ mưa mà ông nhất định muốn đổ thì phải làm sao?”

“Được rồi, tin anh một lần.” Tôi vừa nói vừa treo khăn lông lên, gấp, rồi đi vào trong buồng tắm.

Có lẽ là do ban ngày quá mệt, lúc tôi ra khỏi buồng tắm, hấn đã nghiêng người bên giường say giấc. Tôi nhìn hấn hồi lâu, không biết có nên đánh thức hấn hay không. Chần chừ nửa buổi tôi vẫn quyết định để yên cho hấn ngủ thêm một chốc, thế là tôi tắt đèn, nằm xuống chiếc giường bên kia. Đúng lúc này, tôi trông thấy di động của hấn đặt trên đầu giường đang chớp sáng, rất rõ rệt. Hấn đã tắt chuông, tôi ghé lại gần nhìn, chữ ghi trên ấy là: Bà Xã.

Tôi giật mình rụt cổ lại, tựa như mình đã làm một việc sai trái.

Một chập sau, di động lại bắt đầu chớp, vẫn không nhin được, ghé mặt nhìn, phen này có một tin nhắn được gửi tới: “Ngày mai bắt điện thoại, ngủ ngon, hôn anh.”

Người gửi vẫn là: Bà Xã.

Thật là ngọt ngào.

Hắn trở mình, hình như vừa tỉnh giấc, mơ màng gọi tôi: “Qua đây.”

Tôi bò vào giường hắn, cuộn mình ngủ bên hắn, sau đó hắn tự động vươn tay kéo tôi vào trong lồng ngực, yên tâm ngủ tiếp.

“Đừng rời xa em” Tôi lẩm bẩm.

“Ừ.” Hắn mơ màng đáp lời tôi.

Đêm trước khi biệt ly, tôi hèn mọn bọc bạch, tựa như lần này cũng giống với rất nhiều rất nhiều lần trước, chia ly rồi rất khó lòng gặp lại nhau.

Năm giờ sáng, tôi bị hắn hôn làm cho tỉnh giấc.

Lúc ấy tôi đang còn nằm mơ, trong mơ trời đổ mưa rất lớn, sắp sửa nhận chìm căn nhà nhỏ của tôi thuở nhỏ. Tôi lại trở về năm 5,6 tuổi, cố sức nhón chân, nhưng vẫn không sao leo được lên bậc cửa sổ.

“Sao thế?” Hắn nói, “Ác mộng?”

“Ồn làm anh giật mình hả?” Tôi choàng tỉnh.

Mồ hôi làm đầu tóc tôi ướt ướt, tóc dính bết lên mặt, ngứa ngáy khó chịu. Tôi muốn lấy tay gạt ra, mới phát hiện tay đã bị hắn nắm chặt.

“Em cứ gọi mẹ mãi.” Hắn cười, dùng bàn tay gạt tóc ra cho tôi.

Vậy sao?

Tôi nghiêng tai nghe ngóng, bên ngoài quả nhiên đang đổ mưa, cho dù rèm cửa đã được đóng, vẫn nghe tiếng mưa. Tôi nhảy xuống giường, kéo rèm ra, cửa kính phủ một lớp hơi nước dày đặc, có thể cảm giác được từng hạt mưa lớn đang quật xuống mặt kính, tiếng mưa rơi lộp độp lộp độp, giống như có ai đó đang khẽ gõ cửa. Sắc trời vẫn còn tối đen, tôi nằm bò trên bậc cửa sổ nhìn, hắn ôm lấy tôi từ phía sau nói: “Mấy hôm nay đã đi xem nhiều căn hộ ở Bắc Kinh rồi, có hai nơi cũng không tệ lắm, nhưng có thể là diện tích hơi nhỏ, em chịu thiệt thòi một hai năm, sau đó sẽ sắm biệt thự cho em.”

Hắn đã đi xem nhà, hắn lại không nói cho tôi biết, tôi còn tưởng là hắn lo chạy đi bàn việc làm ăn!

Tôi lẩm bẩm với hắn: “Giá nhà ở Bắc Kinh quá đắt, chúng ta có thể đi mượn trước.”

“Những chuyện này em không cần bận tâm.” Hắn nói, “Em cứ yên tâm đi theo anh là được.”

“Lúc còn nhỏ ở Nhã An cũng hờ chút là mưa, em lại không có giày đi mưa, mùa hè còn đỡ, mùa đông mỗi lần từ trường về nhà, trong giày toàn là nước, lúc bước vào nhà, phải đổ hết nước ra ngay trước cửa, rồi đi chân đất vào trong. Sàn xi măng vào mùa đông, lạnh như băng, chân ướt dề trằn mà đi, kêu ‘bạch bạch bạch.’” Tôi vừa nói vừa giậm chân vài cái rồi cười: “Bây giờ nghe kể thì rất thú vị, nhưng thật ra cả đời sẽ luôn ghi nhớ cảm giác lạnh buốt dưới lòng bàn chân, lạnh thấu tim, cả buổi cũng không ấm lại được.” Nói xong, tôi xoay người nhìn hắn, nhìn vào mắt hắn, nói, “Anh nghe em nói đây, đối với cuộc sống, đòi hỏi của em thật sự không nhiều, lúc đói có cơm ăn, mưa gió có nơi để trú thân. Hy vọng lớn nhất của em chỉ là từ nay về sau, chúng ta mãi mãi không bao giờ chia lìa, có thể quan tâm chăm sóc lẫn nhau, bầu bạn bên nhau, bình an vô sự cho tới chết.”

Hắn nghe tôi nói xong những lời này, chỉ lẳng lặng dịu dàng bế tôi lên, bế đến bên giường, rồi dịu dàng hôn tôi. Tôi chưa bao giờ thấy hắn dịu dàng như thế, cũng chưa từng nghe hắn dùng một giọng điệu nhún nhường mà nói với tôi, sau một tí cái hôn dài, hắn nói bên tai tôi: “Mã Tiểu Dương đại nhân, những gì em nói hôm nay, anh đều nhớ hết rồi.”

Chúng tôi không ngủ lại nữa.

Sáu giờ rưỡi, hắn đã thu xếp xong xuôi, hành lý không nhiều, hắn khẳng khẳng không chịu để tôi tiễn hắn ra phi trường, trái lại dặn taxi đưa tôi về nhà trước đã.

Trời vẫn đang mưa, may sao trong túi xách của tôi có một chiếc ô. Lúc hắn trả phòng, tôi đi ngang qua sảnh của khách sạn, đúng lúc đó kinh ngạc phát hiện ra Lạc Tiểu Tiêu. Cô nhỏ đang ngồi dựa lưng trên ghế sofa, đã say ngủ. Áo quần, đầu tóc, đều ẩm ướt, hai má đỏ lên một cách khác thường. Chân vẫn mang đôi giày LV nọ, đế giày toàn bùn.

Cô ta chạy ngược xuôi trong thành làm sao mà cuối cùng cũng mò được tới khách sạn này, quả thực là bản lĩnh sánh bằng trời. So với lần đầu tiên tôi gặp cô ta, cô nhỏ có vẻ như càng lúc càng lạc lõng bơ vơ.

Tôi đến gần lay tỉnh cô ta. Cô nhỏ mở mắt ra, cặp mắt ngái ngủ nhìn tôi đầy khiếp sợ, sau đó nhảy dựng dậy la lên: “Lạy má tui ơi!”

Tôi bị cô nhỏ làm giật bắn mình, lùi ra sau một bước rồi mới đứng vững.

“Bắc Kinh quá nhỏ, chúng ta lại gặp nhau rồi, ha ha.” Cô ta đã đi từ về không thể tin được tới về vô cùng phấn khởi, đặt đít ngồi lại xuống ghế.

Tôi mới không tin thế giới có chuyện khéo trùng hợp đến như vậy.

Nghĩ đến chuyện nhất định bị cô ta bám theo, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu.

“Chị ơi chị cho em mượn chút tiền đi mà, mua thuốc cảm” Lạc Tiêu Tiêu chọt ho lên, “Em dầm mưa muốn ứng tới nơi rồi, không tin chị sờ xem”

Mở miệng ngậm miệng đều là mượn tiền, cô ta vừa nói còn vừa đưa mặt tới, ngón tay tôi chạm trúng mặt của cô ta, quả nhiên đang sốt, hèn gì mặt đỏ như vậy.

Thuốc Độc làm xong thủ tục bước ra, trông thấy Lạc Tiêu Tiêu, cũng giật mình, kéo tôi đi, nói: “Đi thôi.”

“Anh đi tới phi trường đi.” Tôi thì thảo với hắn, “Em phải đưa con bé này về nhà nó, còn không thì cứ hai ba bữa nó lại đeo theo em, em chịu không nổi.”

“Rốt cuộc là loại người nào?” Hắn hỏi.

“Thiếu nữ 9x bại não!” Tôi nói.

“Được rồi.” Hắn bắt đầu dĩ nhiên, “Vậy thì em ráng cẩn thận một chút, anh sẽ nhanh chóng quay về.”

“Ừ.” Tôi nói.

Hắn không nói gì thêm, ôm tôi vào lòng, hôn phớt lên má tôi một cái, mặt tôi sôi lên còn hơn cả mặt của Lạc Tiêu Tiêu.

“Anh đẹp trai,” Lạc Tiêu Tiêu chạy ào tới, giơ cao một tờ giấy ghi chép có in logo của khách sạn cùng với một cây bút, xông đến trước mặt Thuốc Độc nói, “Anh ký tên vào đây cho em đi, anh là người đàn ông đẹp trai nhất mà em đã từng gặp, mà em lại là một fan trung thành nhất của anh — bắt đầu từ hôm nay!”

Thuốc Độc nhìn tôi, chỉ chỉ đầu của cô nhỏ, lại chỉ chỉ đầu của mình, sau đó vẫy vẫy tay với tôi, gọi một chiếc taxi rồi đi mất.

“Có phải vừa rồi anh ấy ra hiệu là — đầu óc của em có vấn đề?” Lạc Tiêu Tiêu vẫn còn cầm tờ giấy ban nãy, nhìn theo chiếc xe đang rời xa, hỏi tôi.

“Đi thôi.” Tôi nói, “Chị đưa em về nhà.”

“Nhưng mà anh ấy cũng không sai,” Lạc Tiêu Tiêu tự trả lời câu hỏi của mình, “Em mà cứ hễ gặp trai đẹp là IQ tuột xuống số 0. À không, là trừ 30!”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 26

Không biết có phải là do sốt quá cảm cực sắp hết nổi hay là thật sự như cô nhỏ đã nói, gặp trai đẹp là đầu óc ngưng hoạt động, tóm lại sau khi lên taxi, báo cáo địa chỉ chỗ ở xong, Lạc Tiêu Tiêu trở nên vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, dựa vào tôi mà ngủ, không nói chuyện nhảm nhí nữa.

Quần áo của cô nhỏ còn ẩm, bốc mùi phát khiếp. Đầu cô ta ngã lên vai tôi, rất nặng. Mà nhà cô ta thì quá xa xôi, chúng tôi ngồi taxi gần 1 tiếng đồng hồ, lúc tôi đang còn lo lắng không biết có đi luôn tới Hà Bắc rồi không thì một khu biệt thự đẹp để hiện ra trước mắt. Cảm ơn trời phật, lần này cô ta không gạt tôi, nếu không thì bao nhiêu tiền trên người tôi chắc sẽ không đủ để tôi đi ngược về lại thành phố.

Người gác cổng mặc đồng phục, đứng trong một trạm gác nhỏ, cứng đờ như người sáp. Xe cộ qua lại đều phải có thể quẹt mới vào được, tôi vỗ Lạc Tiêu Tiêu dậy, cô ta loạng choạng xuống xe, lạnh lùng nhìn người gác cổng một cái. Người gác cổng đương nhiên biết mặt cô nhỏ, hấp tấp chạy ra khỏi trạm gác, mở cổng cho cô ta, còn chào cô ta: “Cô Lạc, đón xuân vui vẻ!”

Có lẽ là do sắc trời còn sớm, trong tiểu khu nơi mỗi một bông hoa ngon cỏ đều trông nức nở chết người này tìm không ra một bóng người, mới qua Tết, cũng không thấy chút không khí tung bùng, ngay đến câu đối xuân hay treo trước cửa cũng không thấy, thật là lạ, lẽ nào người có tiền không ăn Tết?

Lạc Tiêu Tiêu chỉ đường cho xe taxi tiếp tục tiến vào trong tiểu khu, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà lầu.

Tôi trả hết 120 đồng cho xe taxi, kéo cô ta xuống xe.

“Chị biết vì sao đêm qua em không về nhà rồi chứ, một trăm chị cho em không đủ, tài xế sẽ vứt em ngay giữa đường, không cẩn thận còn bị chó sói ăn thịt nữa.”

Đây là tác phong quen thuộc của cô ta, nói gì cũng phóng đại, nghe một hồi thành như là lỗi của tôi vậy!

Tôi kéo cô ta tới trước cửa nhà, đang còn định thò tay bấm chuông, cô nhỏ nín tôi lại, ra vẻ rất thần bí: “Đợi chút, chị nói xem liệu mẹ em có đang nằm chết trong nhà không?”

Tôi nổi da gà khắp mình, mắng cô ta: “Bệnh à!”

“Không sai, chính là bệnh.” Cô ta cười hi hi chụp tay tôi áp vào trán của cô ta, “Còn không? Vẫn sốt đúng không?”

Tôi bấm chuông, lúc đang đợi người ra mở cửa, Lạc Tiêu Tiêu không nhịn được lại nói: “Em đã hứa với chị sẽ về nhà, chị cũng phải hứa với em một việc, nói cho em biết số điện thoại của cái anh đẹp trai kia, OK? Cạnh tranh một cách công bằng mà.”

“Đừng có hòng.” Tôi nói.

Một hồi lâu sau, không ai ra mở cửa, tôi đang còn phát rầu, Lạc Tiêu Tiêu móc ra một chùm chìa khoá từ túi sau của quần jeans, nhét vào trong ổ khoá.

Sao không nói sớm là có chìa khoá chứ, cô ta mới là cái kẻ đội lốt vừa kém cỏi vừa đáng đánh đòn.

Mở cửa ra, cảnh tượng của căn nhà phú hào này làm tôi sửng sò, tôi hoàn toàn không ngờ rằng đằng sau vẻ đẹp hoa lệ đáng hoàng của nó, bên trong lại có thể hỗn loạn đến độ như vậy — đầu đầu cũng là từng bao từng bao rác, bao ny-lon trắng trắng đen đen nằm dọc theo tường, có thể nhìn thấy rõ bụi đang bay trong không trung, nguyên cả căn nhà tựa như bị bao bọc trong nhiều tầng bụi bặm. Xuyên qua lớp bụi màu xám, tôi nhìn thấy Ngô My My. Chị ta mặc một chiếc áo choàng đơn bạc, nằm trên một tấm thảm lông dê có thể miễn cưỡng gọi là màu trắng, đang dùng một cánh tay chống người dậy, uể oải kêu lên một tiếng “Ai đó?”

Chị ta vẫn mang vẻ vô cùng lơ đãng như thế, tựa như nếu thật sự có trộm vào, thì giống như chị ta sẽ rất tự nhiên chào hỏi bọn chúng rồi tiếp tục nằm xuống ngủ.

Tôi để ý thấy trước mặt chị ta còn có một bao khoai tây chiên (potato chips) kích cỡ gia đình loại siêu bự, màn ảnh cực lớn đang chiếu một bộ phim Hàn rạp khuôn kịch cỡm, chỉ có điều không mở âm thanh, giấy lau mũi nằm khắp nơi cho thấy chị ta đã hoàn toàn nhập vào tâm trạng với nhân vật trong phim.

Tôi chưa bao giờ gặp một người tuổi trung niên mà đa sầu đa cảm và thiếu năng lực khống chế bản thân đến mức độ như của chị ta, tôi đoán chắc chị ta điên rồi.

“Vẫn may là còn sống.” Lạc Tiêu Tiêu đứng bên tôi nói một cách bất lực.

“Tiêu Tiêu!” Lúc này Ngô My My mới nhận ra người đứng cạnh tôi là Lạc Tiêu Tiêu, chị ta bất chợt oà lên khóc nức nở, bò dậy từ dưới sàn, không mang giày dép gì, để chân trần xông ra phía sau lưng tôi, ôm chặt lấy cổ nhỏ. “Tiêu Tiêu, con đi đâu vậy hả! Ôi trời cuối cùng con đã về rồi, mẹ đang tìm con khắp nơi con có biết không, nếu tìm không ra con nữa chắc mẹ sẽ chết thật chứ không chơi!”

Điều tôi không ngờ tới được là, Lạc Tiêu Tiêu vừa mới nói nói cười cười ban nãy, bây giờ cũng khóc theo luôn, cô nhỏ ôm chặt lấy mẹ mình gào khóc, tiếng khóc ồn ào kinh thiên động địa, hai người bọn họ cứ như là hai chị em đã lâu ngày cách biệt, cứ thế ôm nhau mà khóc thống thiết, tôi thật không chịu nổi một màn như thế này nữa, không khỏi nhớ đến xưa kia, lúc tôi bỏ nhà ra đi, Lâm Quả Quả đã từng ngồi dưới sàn nhà xé áo của tôi, rồi cảm thấy rát lòng nát ruột.

Thật kỳ lạ, vì sao có một số tình cảm, xuyên qua không gian và thời gian, vẫn mang lực sát thương như cũ.

Khó khăn lắm mới ổn định lại được cảm xúc, hai mẹ con bọn họ buông nhau ra, Ngô My My lúc bấy giờ mới để ý đến tôi, không ngừng nói với tôi: “Cảm ơn em, luật sư Mã, cảm ơn em đã đưa Tiêu Tiêu về nhà.”

“Chỉ là chút việc nhỏ ạ.” Tôi nói, “Nếu không có gì nữa thì em xin về trước.”

“Đợi đã,” Ngô My My chợt ríu rít nín tôi lại, “Đợi chị đi thay đồ, chị đưa hai người đi ăn, Tiêu Tiêu chắc con cũng đói lắm rồi phải không. Coi con kìa, gầy như thế này, ở bên ngoài ăn cái gì không biết nữa!”

“Em ấy đang sốt, đêm qua dầm mưa.” Tôi nói, “Chị bảo em ấy nghỉ ngơi cho đỡ mệt.”

“Sốt?” Ngô My My sờ sờ má của Lạc Tiêu Tiêu, rõ ràng là không biết phải làm gì, “Sao lại sốt cơ chứ? Đợi chút, mẹ phải đi tìm xem, nhưng mà hình như trong nhà không có thuốc giảm sốt! Luật sư Mã, em nói xem có cần phải vào bệnh viện truyền nước không?”

Chị ta đúng là không biết gì cả, vợ được ai là người đỡ trở thành cọng rom cứu mạng.

“Không cần.” Người trả lời chị ta là Lạc Tiêu Tiêu, cô ta đổ xuống sô pha, nói, “Con muốn ngủ, ngủ dậy xong con muốn ăn McDonald, hamburgers, hai cái.”

“Em vẫn nên đi tắm rửa rồi thay quần áo đi.” Tôi đến bên cô ta, bảo, “Còn không sẽ càng bệnh nặng hơn.”

“Em muốn chết.” Cô nhỏ ngồi bật dậy từ trên ghế sô pha la ồm lên lên, “Em chán sống rồi, mẹ nó, em đã chán sống từ lâu lắm rồi!”

“Được rồi,” Tôi đẩy đẩy cô ta, “Ngoan, đi tắm đi.”

“Chị đừng đi đâu,” Giọng nói của cô nhỏ mang theo sự khẩn cầu, “Em không muốn mở mắt ra không nhìn thấy chị.”

“Vậy thì em nghe lời, mau ngoan đi tắm.”

Cô nhỏ bật dậy từ ghế sofa, kéo tay tôi nói, “Đi nào, chị, lên lầu với em, tham quan phòng em một chút, xin chị đấy.”

“Luật Sư Mã, em ở bên nó một chút nhé.” Ngô My My cũng năn nỉ tôi, “Em xem, chị phải chạy ra tiệm thuốc đầu tiểu khu mua ít thuốc, rồi lại đi mua chút thức ăn về, để Tiêu Tiêu ở nhà một mình chị không yên tâm, đợi khi nào chị quay về lại rồi em hăng đi, được không?”

“Kệ bà, mình đi nào!” Cứ như thế, tôi bị Lạc Tiêu Tiêu kéo lên lầu hai, so với cảnh bữa bãi lộn xộn dưới lầu một, lầu hai không nghi vào đâu được, chính là thiên đường.

Phòng của Lạc Tiêu Tiêu cực lớn, giường ngủ êm ái dễ chịu, rào mắt một vòng, có thể thấy đầy đủ tất cả những vật chất một cô bé nên có, ngoài ra còn có một chiếc ban công rất rộng, tôi nghĩ, 9/10 người sẽ không sao hiểu được một cô gái nhỏ như cô ta lại thả diễn vai bỏ nhà ra đi lưu lạc bên ngoài chứ không chịu ở yên trong nhà hưởng phúc.

Hoặc có lẽ, trên phương diện tinh thần, đầu đó đang thiếu thốn.

“Chị ơi, “Lạc Tiêu Tiêu thần bí nhìn ra ngoài cửa, cẩn thận đóng cửa phòng lại, khoá trái xong mới ẩn tôi ngồi xuống một chiếc ghế, thì thầm nói với tôi, “Em có một vật rất quan trọng muốn giao cho chị.”

“Gì?” Tôi hỏi.

Cô nhỏ bò xuống gầm giường, mò mẫm một hồi lâu, lấy ra được một chiếc hộp. Mở hộp, lấy ra một chiếc túi vải, mở túi vải ra, cuối cùng mới lấy ra một chiếc U-disc.

Cô nhỏ cầm U-disc giống như đang dâng vật quý hiếm nào đó, đến bên tôi, nhét vào trong tay tôi, nói, “Chị à, vật này chị nhất định phải giữ cho đàng hoàng, nhớ nhé, nếu như có một ngày em hoặc mẹ em xảy chuyện bất trắc gì, xin chị đưa nó tới cảnh sát, hoặc dùng nó có thể đổi được rất nhiều tiền.”

Cô ta lại giờ chò gi ra nữa đây!

“Nhất định phải cất kỹ!” Cô nhỏ nói, “Xin chị đấy!”

Sau khi cô nhỏ lặp lại yêu cầu này, tôi bán tín bán nghi cầu lấy U-disc cất vào trong túi xách.

“Chị đợi em ở đây nha, em sẽ quay lại nhanh như chớp.” Cô nhỏ cởi hết quần áo bên ngoài trước mặt tôi, chạy vào trong buồng tắm. Nhìn theo bóng lưng, cô ta đã gầy đến không ra hình người, giống như một cây cà chua èo uột thiếu dinh dưỡng.

“Bị bệnh vẫn nên tắm một chút thì tốt hơn.” Tôi nói.

Cô ta vút cho tôi một cái hôn gió, chạy vào buồng tắm.

“Chị ơi” Cô ta gọi tôi từ bên trong buồng, “Chị chưa đi đấy chứ?”

“Chưa.” Tôi lớn tiếng trả lời cô nhỏ.

“Chị ơi,” Cô ta nói, “Chị chả thích em chút nào, tại sao lại cho em một trăm đồng?”

Tôi không trả lời cô ta, mắt đang nhìn đầu giường. Nơi ấy đặt một tấm hình của Lạc Tiêu Tiêu và Ngô My My, hai mẹ con cười rất ngọt ngào, Lạc Tiêu Tiêu của lúc ấy, chắc khoảng 10 tuổi, tóc tết thành hai bím, ăn mặc giống như Sailor Moon, nơ buộc tóc còn là của Hello Kitty, coi bộ từ bé cô nhỏ đã là một thiếu nữ thời thượng. Cuối cùng cô ta không còn í ới nữa, trong buồng tắm chỉ còn văng lại tiếng nước róc rách, tôi hơi buồn chán, thuận tay lấy một cuốn sách ở đầu giường của Lạc Tiêu Tiêu, là một cuốn truyện tranh Nhật Bản, sách bị cô nhỏ dùng bút lông màu đỏ viết rất nhiều chữ, toàn những chữ quái dị rùng rợn kiểu: Giết! Giết không tha! Nạp mạng đây! Diệt toàn bộ nhà mày! Đồng quy vu tận! v.v. và v.v....

Thật không hiểu tuổi nhỏ vậy thì rốt cuộc cô ta có hận thù to tát gì với ai chứ?

Lạc Tiêu Tiêu tắm xong chạy ra, uống thuốc Ngô My My mua, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Tôi và Ngô My My đi xuống lầu, phát hiện chị ta đã dọn dẹp dưới lầu, ánh nắng giữa trưa đang chiếu lên ghế sofa. Tôi chợt nhớ đến căn “biệt thự” mà hân đề cập tới với tôi đêm qua, nói ra thì, có thực hiện được hay không, không quan trọng, bởi vì chỉ hứa suông thôi cũng đã mang đến cho tôi hạnh phúc vô tận.

Ngô My My khẳng khái đòi đưa tôi về nhà. Thay đồ chải tóc xong, trông chị ta tươi hơn hẳn, không biết vì sao, tôi không dám nhìn khuôn mặt tinh tế của chị ta, bởi vì chị ta quá đẹp, không sao tả nổi.

“Để tự em về được rồi,” Tôi nói, “Chị ở nhà trông Lạc Tiêu Tiêu là được.”

“Nó không ngủ đúng một ngày thì nó sẽ không dậy.” Ngô My My nói, mỗi lần bỏ nhà đi, về lại đều là như vậy. Em để chị đưa em nhé, trong lòng chị cũng sẽ dễ chịu hơn.”

Tôi không từ chối nữa.

Trên đường về, Ngô My My vừa lái xe vừa nói với tôi, “Xin mạn phép cho hỏi một chút, lương của em ở chỗ của Luật Sư Phuong, một tháng quãng bao nhiêu?”

“Cảm ơn sự tín nhiệm của chị.” Tôi nói, “Nhưng mà em vẫn hy vọng em có thể làm một luật sư tốt.”

Chị ta nhìn tôi, thờ dãi nói, “Tiêu Tiêu mà được một phần mười của em, thì chị đã mãn ý rồi.”

“Em ấy còn nhỏ,” Tôi nói, “Ngày tháng còn dài.”

Chị ta nghe tôi nói vậy, lại khoi khoi sắp rớt nước mắt, tựa như trong lòng có trăm ngàn nỗi sầu, không biết tỏ cùng ai. Tôi đưa giấy cho chị lau, chị ta cảm ơn tôi, tôi không dám nói lung tung nữa, sợ là lại đã động trúng vết thương nào đó của chị ta, loại người như thế này đúng là trời sinh ra để được cưng chiều, nếu như không gặp phải một đứa con gái kiểu Lạc Tiêu Tiêu, chắc cũng không có điều gì phải bận tâm.

Hôm đó tôi về đến nhà, đã là 1 giờ trưa, vừa mở cửa ra, liền nghe thấy Hạ Hoa đang la lối ầm ĩ: “Nếu anh để ý đến vậy thì chúng ta chia tay cho rồi, chúng ta chia tay xong, thì anh không cần phải đau buồn gì nữa!”

Coi bộ bọn họ gây nhau rồi.

Tôi còn đang do dự không biết có nên bước vào trong hay không, Hạ Hoa đã giật cửa mở, sau lưng là một chiếc va li, chị ấy mắt lệ nhạt nhoà nhìn tôi một cái, rồi không thêm ngoái đầu lại, chạy thẳng một mạch vào trong thang máy.

nhieu bạn đọc càng về cuối càng choáng với trình độ cận bã của nhân vật nam chính nhĩ:)) Bản thân mình thì thấy mức độ trung thực của tác giả đối với nhân vật này = tuyệt vời. Lãng tử quay đầu đọc thấy hoài, cận bã cố gắng làm người, cái này ít thấy hơn, nhưng rõ ràng là hắn có cố gắng. Chỉ là cá tính càng mạnh, thay đổi càng cần thời gian dài, hướng chỉ nhìn quanh, anh chàng này toàn loại đàn bà enablers, hắn muốn trời họ dang trời, hắn đánh cho lên bờ xuống ruộng em nào em nấy vẫn cun cút quay lại, vậy thì ai muốn sửa? Đàn bà đánh TD vẫn chỉ có một em Vương Du Duyệt, mà em này hắn không thêm đề vào mắt nên không ép phê. Nói chung mình tán thưởng một nhân vật Thuốc Độc được tác giả tỉ mỉ xây dựng, nhưng không muốn quen biết hắn, không muốn chị em con cái nhà mình rơi phải loại như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27

Đó là lần duy nhất tôi chứng kiến A Nam và Hạ Hoa cãi nhau.

Cũng may là hậu quả không nghiêm trọng. Thật ra, hôm ấy Hạ Hoa còn chưa vào thang máy, đã bị A Nam và tôi hợp sức lôi lại vào trong nhà. Bọn họ rất nhanh chóng rút vào trong phòng để hoà giải, để lại mình tôi đứng ngồi không yên trong phòng khách.

Khỏi cần nói, lý do bọn họ cãi nhau, nhất định là bởi vì tôi đi nguyên đêm không về nhà. Chỉ cần tôi ở bên cạnh Thuốc Độc, A Nam lại không vượt qua được cái cột mốc ở trong lòng ông.

Không ai hiểu rõ ông hơn tôi.

Khó khăn lắm A Nam mới bước ra khỏi phòng, tôi đang định nói gì đó, ông đã giơ tay lên ngăn tôi lại, nói với tôi, “Con đi nghỉ ngơi chút đi, ba xuống dưới nhà đi vòng vòng một chút.”

Rất rõ ràng, ông không muốn trực tiếp bàn bạc với tôi về vấn đề khó nói này.

Hôm đó Hạ Hoa ở mãi trong phòng của chị, không bước ra. A Nam đi bộ xong về nhà làm cơm tối, rồi cũng bung vào trong phòng cho chị dùng. Tôi cảm thấy mình như một tội nhân, chỉ không biết rốt cuộc mình đã phạm tội gì. Tôi lặng lẽ ăn rồi rửa bát, xong về lại phòng mình, việc đầu tiên làm là gọi điện thoại cho hắn. Trong bụng tôi chất chứa đầy buồn bực và nhớ nhung muốn kể cho hắn nghe, nhưng hắn lại không bắt điện thoại của tôi.

Tôi ngồi trên giường, tâm ý như tro tàn.

Mãi đến gần mười hai giờ đêm, hắn mới gọi lại, tôi giận, không thèm bắt. Còn học theo hắn, tắt chuông đi, lấy gối bịt mặt lại, quyết định không để ý đến hắn. Không lâu sau, ngoài cửa có tiếng gõ, tôi đứng dậy đi mở cửa, là Hạ Hoa đang mặc đồ ngủ, cầm di động của chị ấy nói với tôi: “Tìm em.”

Hắn chơi ác!

Tôi nhận lấy điện thoại mới “A lô” một tiếng, bên kia đã bùng nổ: “Làm giống gì mà không bắt máy?”

“Mới vừa rồi tằm, tí nữa em dùng máy của em gọi lại cho anh.” Tôi đâu muốn cãi nhau với hắn trước mặt Hạ Hoa.

“Đợi em ba phút, còn không dùng bao giờ gọi lại nữa!” Nói xong câu đó, điện thoại cúp cái rụp. Nổi giận không ít.

Tôi trả lại di động cho Hạ Hoa, chị cười nói: “Nó đúng là quýn lên, em mà còn lơ nó nữa, chị nghĩ chắc nó lại bay thẳng về Bắc Kinh luôn.”

“Chị và ba em không sao chứ?” Tôi chỉ chỉ ra ngoài cửa khẽ hỏi.

“Không sao.” Hạ Hoa cố tình nói một cách thoải mái, “Hai cái mồm ấy mà, cãi nhau cũng bình thường thôi. Ba em cũng thiệt tình, cả ngày từ sáng tới tối không kêu chị ăn cái này thì bắt chị ăn cái kia, chị cũng biết là ông muốn tốt cho chị, nhưng chị ăn không vô, bị ông làm phiền muốn chết!”

Nếu chị đã cố tình muốn dẫu tôi, tôi cũng không có ý định lật tẩy chị.

“Mấy bữa nữa em sẽ dọn về lại trường, em sắp sửa đi làm ở văn phòng luật sư, chỗ trường gần văn phòng hơn, hơn nữa em ở trong trường quen rồi. Em đi rồi hai người đừng cãi nhau nữa, không thôi sẽ chẳng còn ai làm trọng tài.”

“À.” Hạ Hoa nói, “Không sao, bọn chị tự cãi xong tự khuyên nhau, cũng là một niềm vui.”

Nói xong, chị cười rồi mở cửa đi ra.

Sau khi Hạ Hoa đi rồi, tôi mới bắt đầu cuộn mình trong chăn gọi điện thoại cho hắn. Hắn coi như cũng thức thối, giọng điệu đã dịu đi không ít, còn chủ động giải thích với tôi: “Vừa xuống máy bay đã bận liên tục cho đến giờ, di động tắt chuông, không nghe thấy cuộc gọi của em, xin lỗi.”

“Chắc là do bất tiện đi.” Tôi giận dỗi.

“Lại muốn ăn đòn nữa rồi,” Hắn dọa tôi, “Em nghe rõ cho anh, sau này em mà còn dám không bắt điện thoại của anh, anh sẽ vĩnh viễn biến mất, cho em cả đời cũng tìm không ra anh.”

“Em cũng có thể biến mất, cho anh cả đời tìm không ra em!” Tôi hừ hừ.

“Ai thèm tìm em” Hắn nói, “Bày đặt.”

“Là anh nói đó nha.” Tôi nói, “Để em thử xem.”

“Em muốn thử gì?” Hắn bắt đầu lo lắng.

Tôi coi như thắng được một câu, cười rộ lên.

Cú điện thoại hôm đó gọi mãi cho đến 5 giờ sáng, hết nguyên 5 tiếng đồng hồ. Di động đã sớm hết pin, đành phải vừa cắm dây nạp điện vừa tiếp tục nói. Thật ra cũng chả có gì để nói, nhưng vẫn muốn tiếp tục nói, không nỡ gác máy. Cách nhau xa xôi như thế này, tôi cảm thấy cả hai chúng tôi đều hơi hoảng, giống như cảm thấy đối phương đều có thể tan biến vào trong không khí, rồi từ đây không bao giờ nắm bắt được nhau nữa.

Mãi đến lúc gác máy rồi, tôi mới phát hiện trong di động có một tin nhắn do Lạc Tiêu Tiêu gửi tới chưa được đọc:

“Gã khiến cho gia đình em tan nát, em cho gã hoa tàn người tạ chẳng ai hay!!!!(1)” Vô số dấu chấm than, không biết có phải là cô nhóc lại uống say rồi hay không, tôi thì nói điện thoại xong mệt chỉ muốn ngủ, quên mất trả lời.

(1) Câu cuối trong bài thơ “Táng Hoa Từ” của truyện Hồng Lâu Mộng.

Chưa đến hai ngày sau trường khai giảng rồi, tôi dọn về lại trong trường, cũng khôi phục công việc trong văn phòng của Luật Sư Phương. Những ngày này vô cùng bận rộn, làm việc, học tập, làm luận văn tốt nghiệp, rồi cộng thêm nhớ nhung hắn, dẫu vô khiến cho tôi gầy sọp đi.

Luật Sư Phương rất trọng dụng tôi, có vụ án quan trọng nào cũng dắt tôi theo. Tôi cũng bắt đầu được lãnh lương cố định, tuy không nhiều, nhưng so với những bạn học đang đi làm bán mạng, tôi đã là may mắn lắm rồi. Điều đáng tiếc duy nhất là, ngày hắn quay về Bắc Kinh hoãn rồi lại hoãn, cái quán trà kia của A Cát, nghe đâu thủ tục chuyển nhượng không được thuận lợi cho lắm.

Đối diện với sự căm giận và nóng nảy của hắn qua điện thoại, tôi chỉ có thể an ủi hắn cứ từ từ từng bước một.

Một buổi cuối tuần tháng 5, tôi bất chợt nhận được một cú điện thoại từ Nhan Dự Dự, hẹn tôi đi uống trà chiều.

Cô ấy có xe, cho nên chạy tới chỗ tôi. Chúng tôi hẹn nhau ở một quán cà phê gần trường tôi. Qua vài tháng không gặp mặt, cô ấy chợt trở thành một nữ yêu tinh thời thượng, ngồi bên trong mà cứ đeo kính đen khoi khoi, chân mang một đôi xăng đan kiểu La Mã mới nhất hiện giờ, dây thắt cột cao quá mắt cá chân, gót giày cao ít nhất là 10cm, váy đầm mini đầy hoa để lộ một cặp giò thon rám nắng, hơn nữa cả người gầy trơ xương, nhún nhún vai, tựa như một nữ minh tinh đang đợi quay cảnh phim giữa phố.

So với cô ấy, tôi quê mùa từ đầu tới chân.

“Đừng nói với tớ hôm nay cậu tới là để khoe đáng.” Tôi nói đùa.

“Đương nhiên không phải!” Cô ấy ngồi thẳng dậy, cuối cùng mới lấy cặp kính đen xuống, mắt sáng long lanh, mí mắt như mọc cánh thật dài, hấp háy khiến tôi muốn hoa mắt.

“Rồi, tớ sắp sửa tuyên bố nha, cậu không được cười.” Cô ấy nói.

“Không cười.” Tôi vừa nói vừa bắt đầu cười.

Cô ấy lấy từ trong túi xách bên mình ra một tấm thiệp màu đỏ, trình trọng đây đến trước mặt tôi, trên ấy viết 4 chữ mạ vàng sáng chói — thiệp mời đám cưới.

Hả! Đám cưới!

Cô ấy kéo dài giọng ra, nói: “Mau lên — chúc tớ tân hôn vui vẻ!”

Tôi tức tốc mở thiệp ra, cô ấy không phải nói đùa, trên đó in tên của cô ấy: Ms. Nhan & Mr. Mạnh, vui mừng hoan nghênh cô Mã Tiêu Trác cùng chia vui.

Trời ạ!

“Mã Trác.” Đang khi tôi vẫn còn nhìn chăm chăm vào tấm thiệp chưa hoàn hồn lại, cô ấy đã đẩy tách trà ra, đứng dậy, đến ngồi xuống bên cạnh tôi. Vừa ngồi xuống, cô ấy bất chợt vươn cánh tay ra ôm lấy tôi.

Trong vòng tay thoang thoảng mùi nước hoa của cô ấy, mũi tôi cay cay. Gần đây không biết có phải là do đang yêu đương nồng nhiệt hay không, tôi bất giác trở nên đa sầu đa cảm, chuyện càng vui, tôi càng mùi mẫn, tựa như là dây thần kinh cảm động vốn bị tôi đè nén cả thuở thiếu thời, nay bỗng dưng bị kích hoạt, trở nên đặc biệt mẫn cảm.

Nhan Dự Dự ngả người lên vai tôi, thì thầm bên tai tôi: “Có mừng cho tớ không?”

“Mừng chứ.” Tôi đáp một cách thành thật.

“Trừ người nhà, cậu vẫn là người đầu tiên tớ báo tin, tớ cũng biết hơi ‘chóp nhoáng,’ nhưng bao năm nay rồi, bất chợt gặp được một người cảm thấy có chút động lòng, người ta lại theo đuổi ráo riết, nên không muốn buông xuôi.”

Tôi hỏi cô ấy: “Người ấy có tốt không?”

“Tốt với tớ thì khỏi cần nói, tớ muốn làm gì thì làm, ở nhà nấu nướng rửa rau thu dọn đều một mình hần đảm nhiệm. Tớ đưa hần về quê, ngay cả bà già tớ là người chuyên môn kén chọn cũng rất hài lòng với hần.”

“Vậy thì rất tốt.” Tôi thật sự mừng cho cô ấy.

“Tốt thì tốt đấy, nhưng vẫn cảm thấy như thiếu chút gì đó.” Cô ấy giang tay ra nói, “Gần đây tớ cứ muốn quay về lại thời trung học, lén lút buôn bán chút đồ vặt vãnh với lũ bạn, kiếm chút tiền mà cũng vui, còn không nữa thì cãi nhau với bà già tớ, hoặc là đấu võ mồm với Tiêu Triết, đóng vai một bà chị ngu ngốc tiêu chuẩn. Nhưng những ngày tháng đó không quay về được nữa rồi, Mã Trác, chúng ta đều phải nhìn về phía trước, đúng không?” Nói xong, cô ấy móc di động ra, cho tôi coi hình một người tên là Mạnh Hoà. Nói thật ra, mặt mũi rất tầm thường, hơi béo, cười lên trông giống như một Doraemon phúc hậu.

“Gia đình hần buồn đồ da.” Cô ấy bĩu môi, nói, “Khi nào cậu làm đám cưới, tốt nhất là chọn mùa đông, tớ tặng cho cậu mười bộ đồ da, bảo đảm chất lượng tốt, rất mát mẻ!”

“Không làm đám cưới cũng phải tặng!” Tôi nói, “Cái này không tránh được đâu.”

“Tặng tặng tặng.” Nói xong, cô ngốc này lại còn dựa vào vai tôi mà khóc, vừa khóc vừa nói, “Mã Trác, phù dâu tớ đã tìm người khác rồi, chủ yếu là tớ cảm thấy tớ không đẹp được bằng cậu, nếu như cậu làm phù dâu, tớ sẽ bị áp lực……”

Nói cái gì vậy chứ, nhưng mà tôi không dỗ cô ấy, bởi vì tôi cảm thấy trong tiếng khóc này, đa phần mang sự thấp thòm và tuyên cáo đối với hạnh phúc đang gần kề.

“Mã Trác,” Cô ấy nghẹn ngào nói, “Cậu mau mau yêu đương rồi lấy chồng đi, nếu không về sau con gái tớ sẽ lớn hơn con của cậu một đồng tuổi, làm sao mà xứng đôi nữa.”

Cô ấy nghĩ xa thế không biết!

“Được rồi,” Tôi dỗ dành, “Đừng khóc nữa, cô dâu thì phải giữ sao cho thật xinh đẹp mới được, mắt mà sưng húp lên không đẹp đâu.”

“Không khóc nữa!” Cô ấy gạt nước mắt, tuyên bố với tôi, “Còn một chuyện nữa, Tiêu Triết sắp ra nước ngoài rồi, cậu có biết không?”

Ra nước ngoài?!

“Vốn là hấn đã định buông xuôi, ở lại Bắc Kinh, đơn vị cũng đã tìm xong rồi. Nhưng tuần trước hấn bắt chợt nói với tớ là thầy giáo hướng dẫn bên kia có một đề mục rất lớn sắp sửa khởi sự, rất hy vọng hấn có thể qua giúp, còn đặc biệt giữ lại học bổng cho riêng hấn, ngay cả thị thực cũng sắp làm xong rồi.”

“Ồ, ra là thế.”

“Tớ coi như triệt để từ bỏ ý định rồi.” Nhan Dữ Dữ nhanh chóng nói, “Có một số người, thí mạng cũng không theo đuổi được, một muốn chết. Huống chi Mạnh Hoà theo đuổi tớ cũng sắp được một năm rồi, trong nhà đã chuẩn bị sẵn sàng cho tớ, tớ không có lý do gì để từ chối hấn nữa.”

Tôi vỗ vỗ vai cô ấy, nhưng không nói được lời nào.

Cho dù nghi vấn trong lòng có bao lớn, tôi cũng không cách nào hỏi, có phải vì Tiêu Triết xuất ngoại, cho nên đó mới là lý do chân chính của đám cưới “chớp nhoáng” này không?

Tôi thà tin rằng cô ấy đã thực sự tìm được một nửa kia của mình, cho nên mới yên tâm giao phó bản thân, tạm biệt với một Nhan Dữ Dữ của trước đây, dừng cảm sống một cuộc sống mới.

Hôm ấy vị hôn phu của cô ấy tới đón, cô ấy đứng trước cửa quán cà phê xoay người, nắm lấy tay của Mạnh Hoà leo vào xe, chiếc xe thể thao nhỏ nhỏ màu đỏ chậm rãi biến mất khỏi tầm nhìn của tôi, mùi hương nhàn nhạt của nước hoa trên người cô ấy vẫn còn phảng phất bên tôi. Tôi chợt nhớ đến cái ôm đầu tiên của cô ấy dành cho tôi, lúc ấy đang còn học cấp 3, một lần nào đó sau khi tôi đã giúp cô ấy giải vây. Khi đó tôi rất không quen tiếp xúc thân mật với người khác, nhưng cái ôm rất chặt của cô ấy đã khiến cho khối băng trong tim tôi tan chảy. Tôi còn nhớ cái lần đi trên tuyết, cô ấy đã kiên định nắm lấy tay của tôi, nói với tôi: “Mã Trác, chúng ta là bạn bè, tớ tuyệt đối sẽ không để bị mất cậu.” Bất kể là đã bao lâu rồi, tình bạn thuở niên thiếu vẫn như ngọn đèn trước cửa chờ chúng ta quay về, mãi mãi ấm áp soi chiếu con tim.

Tôi thật lòng chúc phúc cho cô ấy, sau khi đã mất đi một người vốn từng cho là kẻ mình yêu nhất đời này, tôi tin rằng cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc — trên một nhánh rẽ khác của cuộc đời, cùng với một người đàn ông khác, nắm tay nhau đi cho hết những tháng ngày thanh thản về sau.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 28

Hôm đám cưới của Nhan Dữ Dữ, tôi xin Luật Sư Phương cho nghỉ một ngày.

Ông rất thoải mái duyệt phép cho tôi, còn đùa với tôi: “Cháu cũng mau mau tìm một người có tiền rồi sớm gả đi, không cần phải đi làm cực khổ nữa.”

Tôi chỉ mỉm cười, có lẽ là do bội phục nên tôi luôn có một sự kính trọng dành cho ông ấy. Sự tín nhiệm và đề bạt của ông dành cho tôi lại càng gia tăng động lực để tôi hăng say làm việc. Không phải ai ai cũng có được cơ hội tốt, tôi biết như thế nào là trân trọng và biết ơn, cho nên tôi sẵn sàng cố gắng hơn để đáp ơn.

Tôi vốn định đem Thuốc Độc đi ăn đám cưới của Nhan Dữ Dữ làm một phần “bất ngờ” dành cho cô ấy, nhưng đáng tiếc là hấn nói có chút công việc phải đi Hương Cảng, thật tình không cách nào bứt ra được, nên chỉ đành từ bỏ ý định.

Đa số bạn học cấp 3 của chúng tôi mới bắt đầu tốt nghiệp từ đại học năm nay, cho nên Nhan Dữ Dữ thuộc thành phần lấy chồng sớm. Quê của Mạnh Hoà ở Triết Giang, hoàn cảnh gia đình khá giả, cũng coi như phú nhị đại. Áo cưới, nhẫn cưới, đều hàng thượng đẳng. Sau khi kết hôn, bọn họ quyết định sinh sống ở Bắc Kinh, đã mua một căn hộ cũ đầu đó hai trăm mét vuông, trùng tu lại rất đàng hoàng, khiến người ta chẳng có gì khác để nói ngoài hâm mộ.

Tuy không phải là phù dâu, nhưng tôi vẫn đến rất sớm, giúp cô ấy hoá trang, trò chuyện, cầm túi xách giùm cô ấy, tiếp đãi, cảm nhận toàn bộ quá trình hạnh phúc của cô ấy. Tiệc cưới được đặt ở một nhà hàng năm sao, khách khứa không nhiều, tổng cộng chỉ có 6 bàn. Do Mạnh Hoà kiên trì muốn chiêu đãi thêm một lần nữa ở dưới quê của Nhan Dữ Dữ, cho nên tiệc cưới này ngoài những người thân ra, còn lại đa phần là bạn bè của Mạnh Hoà. Lại cái là, mãi tới khi yến tiệc đã bắt đầu, tôi vẫn không thấy tông tích của Tiêu Triết đâu cả, lẽ nào Nhan Dữ Dữ không mời cậu ta?

Ngày vui trọng đại của cô ấy, tôi cũng không dám hỏi lung tung. Quảng năm rưỡi chiều, Nhan Dữ Dữ bắt chợt kéo tôi vào một góc nói: “Mã Trác, tớ phải báo cho cậu biết một chuyện, tám rưỡi tối nay Tiêu Triết lên máy bay đi Mỹ.”

Hà!

“Hấn sống chết không chịu để cho tớ nói cho cậu biết, tớ cũng cứ đoán đo mãi. Nhưng mà chúng ta đều là bạn bè với nhau, hiện giờ tớ không sao tách ra được, tớ nghĩ hay là cậu giúp tớ tiễn hấn đi vậy, có được không?”

Nhan Dữ Dữ nói xong, móc một bức tượng phật nho nhỏ bằng ngọc từ trong túi xách ra, nói: “Đây là món quà sinh nhật hân tặng tớ năm lớp 11, lúc ấy tớ toàn gặp xui xẻo, hân nói nó có thể phù hộ cho tớ. Bây giờ tớ có ông xã tớ che chắn cho tớ rồi thì không cần nữa, cậu giúp tớ trả lại cho hân, bảo hân ra nước ngoài cố gắng bảo trọng, chăm sóc cho bản thân thật tốt, đừng hờ hững là lại giờ chường. Ngoài ra ngàn vạn lần đừng cấp bỏ ngoại quốc, vừa cao vừa khỏe, hân sẽ không đánh lại được.”

Nói xong những lời này, mắt cô ấy đã hoen lệ.

“Dữ Dữ!” Mạnh Hoà đang gọi cô ấy ở bên kia, “Em qua đây một chút.”

“Cậu mau đi đi!” Nhan Dữ Dữ hít sâu một hơi, đẩy tôi, “Chân chờ nữa sẽ không kịp tiễn hân!”

Tôi cầm tượng ngọc, vội vã chạy ra khỏi nhà hàng, vẫy xe trực chỉ phi trường. Lao vào đại sảnh, tôi chạy hồng hộc một hồi mới tìm ra Tiểu Triết. Cậu ta đeo một chiếc ba lô rất lớn trên lưng, đang còn đứng nói chuyện với một đám bạn, tâm trạng có vẻ không tồi. Tóc cậu ta đã được cắt ngắn, mặc một chiếc áo thun màu đen rất lớn, in hàng chữ nổi màu vàng “I AM SUPERMAN,” vẫn như trước đây.

Tôi đứng ở một góc gọi điện thoại cho cậu ta, may sao cậu ta không tắt máy, rất nhanh đã nhận cuộc gọi, biết rồi còn cố hỏi: “Mã Trác?”

“Hôm nay là đám cưới của Nhan Dữ Dữ đấy.” Tôi nói.

“Ừ.” Cậu ta đáp, “Tớ biết, đã đưa tiền mừng rồi, không phải cậu ấy thích tiền lắm sao.”

“Tớ đang ở phi trường.” Tôi nói.

Cậu ta vội vàng ngẩng đầu lên ngó dáo dác, tôi tiến về phía cậu ta, trong phi trường đông người qua lại, ánh mắt của chúng tôi cuối cùng giao nhau.

“Sao cậu lại tới?” Cậu ta cầm điện thoại chạy đến chỗ tôi mà hỏi, rất đổi ngạc nhiên.

“Cậu đi mà sao không nói một tiếng nào.” Tôi trách.

“Sợ cậu khóc mà.” Cậu ta rờ rờ sau gáy, ánh mắt lảng tránh, tựa như không dám nhìn tôi.

“Bảo trọng.” Tôi cũng không biết phải nói gì hơn, khó khăn lắm mới phun được ra hai chữ đó. Những lời nói Nhan Dữ Dữ nhủ với tôi đã bị vứt xó hết tron.

“Cảm ơn.” Cậu ta cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình, nhún vai rồi thở hắt ra một cách khoa trương, nói với tôi, “Bạn Mã Trác, cảm ơn cậu đến tiễn tớ, sắp tới giờ rồi, tớ phải lên máy bay thôi.”

Để làm cho bầu không khí bớt căng thẳng, tôi chỉ chỉ vào áo của cậu ta cười cười.

Cậu ta làm nắm đấm, tự gõ vào lồng ngực của mình, rồi lại bật hai ngón tay cái lên với tôi.

Ý của hành động ấy, tôi hiểu: Tớ là siêu nhân, tớ làm được.

Tôi móc miếng phật ngọc Nhan Dữ Dữ đưa, dúi vào tay cậu ta, nói với cậu ta: “Nhan Dữ Dữ bảo tớ đưa cho cậu, cậu ấy hy vọng nó sẽ phù hộ cho cậu, xuất ngoại bình an vô sự.”

“Cậu ấy toàn thích đi lo chuyện bao đồng.” Cậu ta chỉ vào tượng phật bằng vàng đeo trên cổ nói, “Huống chi tớ còn có cái này.”

Tôi nhìn tượng phật vàng kia chăm chú, lại thoát chốc thất thần. Chính là miếng tượng phật vàng ấy, đã thay đổi số phận của tôi và và Thuốc Độc. Đương nhiên, đối với Tiểu Triết mà nói, điều này sẽ mãi mãi là một bí mật.

Hôm đó, tôi đưa cậu ta đến tận cổng máy bay.

“Về đi, Mã Trác!” Cậu ta đứng ngay trước cổng, cuối cùng cũng mỉm cười với tôi.

Nhìn cậu ta lần lượt ôm bạn bè và người thân, tôi cũng không thể không tiến lên, ôm cậu ta một cái. Cánh tay của cậu ta rất dè dặt chạm vào mái tóc đang rối sau lưng của tôi, tôi cảm nhận được cậu ta đang hơi run lên, giống như một ngôi sao đầy tràn năng lượng, khi soi lên thế gian cũng sẽ run run lên như thế. Tôi chỉ hy vọng cái ôm này có thể giống như cái ôm đầu tiên Nhan Dữ Dữ tặng cho tôi, tôi ôm lấy cậu ta, hy vọng tất cả những gì ảm áp và cầu mong tốt đẹp trong tim tôi đều được truyền đạt qua nó, hy vọng một ngày nào đó cậu ta có thể tha thứ cho những gì chúng tôi từng trải qua.

Sau một cái ôm ngắn ngủi, cậu ta xốc ba lô lên, xách chiếc va ly nhỏ của mình, chậm rãi tiến vào khu kiểm soát an ninh, tôi đành dừng bước nhìn theo bóng lưng cậu ta dần dần khuất xa. Bất chợt cậu ta lại quay phắt người lại, ra sức hươ tay với tôi, vừa hươ vừa la to: “Mã Trác, tớ sẽ không buông tay! Sẽ không bao giờ buông tay! Hãy tin tớ!”

“Mã Trác, tớ sẽ không buông tay, sẽ không bao giờ buông tay, hãy tin tớ!”

Cậu ta đã la to như vậy, tựa như dùng toàn bộ sức mình, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh. Một khắc ấy, thế giới hoàn toàn im ắng, tựa như cả một phi trường bao la này chỉ vang vọng lời thề nguyền của cậu ta. Tôi đứng từ xa nhìn cậu ta, nước mắt không kèm được mà

đong đầy trong hốc mắt. Bất kể bao lâu đã trôi qua, đối với tôi, cậu ta vẫn mãi mãi là một thiếu niên đầy cát trên mặt và trên tóc do bị chúng bạn bắt nạt trong giờ thể dục, và cũng là một chiếc máy ghi âm không ngừng phát thanh trong cả một tuổi thanh xuân trong trắng ngây thơ tươi đẹp của đời tôi. Mãi cho đến rất lâu sau này, mỗi khi tôi nhớ lại ngày hôm ấy, tôi vẫn tin rằng một khắc đó, tôi đang đối diện với một thứ tình cảm thuần túy và cô đơn nhất. Đây là một con người cả đời canh giữ một vì sao, mãi mãi không bao giờ ngơi nghỉ.

Đêm đó, lòng tôi không ngừng cảm khái, ngồi trên ban công của ký túc xá ngó bóng đêm đen ngòm, lại gọi một cuộc gọi rất dài tới Thuộc Độc.

“Anh cũng sẽ cho em một đám cưới xa hoa nhất.” Hần trêu đùa tôi vui, “Chúng ta thuê bao toàn bộ Thiên An Môn làm một màn thật hoành tráng!”

“Đó gọi là duyệt binh!” Tôi nói.

“Anh làm thủ trưởng, em làm binh lính, để anh duyệt em một phen!” Hần cười ha ha.

Tôi rất muốn hỏi hần khi nào có thể tới Bắc Kinh, nhưng lại nhịn xuống, hần là một kẻ gia trưởng, chuyện công việc làm ăn xưa nay chưa từng bao giờ sẵn lòng đề cập đến với tôi, nhưng tôi biết nhất định đang rất rắc rối và phức tạp, nhưng tôi tin hần có thể thuận lợi giải quyết, chỉ là vấn đề của thời gian.

Tôi đã đợi bao năm nay, cũng không màng phải đợi thêm một chút nữa.

“Anh vẫn luôn nhớ lời em nói, từ nay về sau, chúng ta sẽ không bao giờ chia lìa, có thể quan tâm chăm sóc lẫn nhau, bầu bạn bên nhau, bình an vô sự cho tới chết.” Hần nói, “Những lời nói này thật là con mẹ nó vô cùng triết lý.”

“Vậy anh có muốn không?” Tôi hỏi hần một cách nũng nịu.

“Phải coi biểu hiện của em đã!” Hần vênh váo.

Hôm đó cúp máy xong về phòng lẫn ra ngủ mất, lúc tỉnh dậy trông thấy một tin nhắn của hần:

“Cung à, anh đang nhớ em nhớ đến không sao ngủ được, nếu như em chưa ngủ, lập tức trả lời ông xã. Nếu như đã ngủ rồi, em chính là heo con!”

Mới sớm tinh mơ trông thấy một tin nhắn như vậy thật khiến cho người cảm thấy ngọt ngào đến đỏ mặt. Nhưng tôi vẫn tranh thủ trong lúc đợi xe buýt gửi một tin nhắn lại cho hần: “Bà xã Heo Con đã thức, ông xã Heo Con vẫn còn đang ngủ!” Quá chăm chú lo gỡ tin nhắn, tôi suýt nữa tông vào người đang đi ngược chiều trên xe buýt, là lần đầu tiên trong đời phạm loại sai lầm kém cỏi này.

Tôi chưa từng bao giờ biết rằng sẽ có một ngày hai chúng tôi sẽ trở thành loại người sến súa đến phát ngấy như vậy.

“Tin nhắn ngọt ngào” hại tôi suýt nữa đến chỗ làm trễ giờ, lúc tôi chạy được tới văn phòng, vừa bước vào cửa đã cảm thấy bầu không khí trong văn phòng hơi khác thường. Mọi người đều đang xì xào bàn tán, không ai lo chú ý làm công việc của mình. Phòng làm việc của tôi nằm ngay bên ngoài phòng làm việc của Luật Sư Phương, chỉ có một cánh cửa gỗ mỏng manh ngăn đôi hai gian phòng, cho nên bao nhiêu lời nói bên trong tôi đều nghe được rất rõ ràng.

“Tôi chỉ xử lý một vụ án của con gái của cô ấy, chúng tôi không quen nhau lắm.” Luật Sư Phương đang còn nói, “Con gái của cô ấy rất thường xuyên bỏ nhà ra đi, cho nên cũng không dễ tìm cho lắm, nhưng mà nếu như có tin tức gì, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên báo cho quý vị biết.”

Sau khi họ đi rồi, tôi lợi dụng việc đưa công văn vào văn phòng, hỏi Luật Sư Phương: “Sao thế ạ?”

Ông ấy nói: “Mẹ của Lạc Tiêu Tiêu bị tình nghi gian lận, đã bị bắt giữ.”

Tôi đứng ngây người ra ngay tại chỗ, sao lại có thể!

“Chứ ra ngoài một chút.” Luật Sư Phương hình như cũng bị mất tập trung, rất nhanh chóng nhặt văn kiện lên rồi ra khỏi văn phòng. Tôi ngồi ở đó, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không sao hiểu được rốt cuộc tình hình là thế nào. Nên gọi vào điện thoại của Lạc Tiêu Tiêu hay là gửi tin nhắn? Bất chợt, tôi nhớ ra gì đó, vội vàng lúc tút xách lấy cái u-disc đã bị lãng quên, cắm vào trong máy tính, mở ra.

Trong u-disc là một đoạn phim, chắc là quay lén, hình trong đoạn phim mờ mờ ảo ảo, hơn nữa cảm thấy em nhìn. Nhưng điều khiến cho tôi bị bắt ngờ hoàn toàn không phải là nội dung của đoạn phim, mà là hai người trong đoạn phim này: Ngô My My và Luật Sư Phương.

Bọn họ thế mà lại cặp với nhau!

Nhưng điều tôi càng không sao ngờ được là Luật Sư Phương ở trong đoạn phim hoàn toàn khác với hình tượng của ông ấy lúc bình thường, giống như ác ma hoặc dã thú, cảnh tượng trong đoạn phim đã khiến chiến cực độ đến giới hạn của tôi khiến cho tôi đỏ mặt tía tai, chỉ có thể đóng xập máy tính lại!

Cả mấy phút sau đó, đầu óc tôi trống rỗng.

Khỏi cần nói, kẻ quay trộm chính là Lạc Tiêu Tiêu! Vì sao cô nhỏ lại làm như vậy? Trong đầu tôi chợt vang lên câu nói kia của Luật Sư Phương: “Chúng tôi không quen nhau lắm!” Rồi âm thầm nghĩ sự việc nhất định không đơn giản như tôi nghĩ.

Cuối cùng, sau khi đã bình tĩnh lại, việc đầu tiên tôi làm là sao lưu dữ liệu, tải lên hòm thư trên mạng của mình. Lúc tôi còn đang suy xét xem có nên bàn bạc với Luật Sư Phương không và nên bàn bạc như thế nào thì điện thoại đổ chuông, là Lạc Tiêu Tiêu gọi lại cho tôi, giọng nói của cô nhỏ run rẩy: “Nếu

chị có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho em, em sẽ gặp chị.”

Tôi gọi xe, đi rước cô nhỏ tại một nơi cách quán trà của A Cát không xa. Cô nhỏ ngồi xỏm bên đường, chiếc mũ trùm của áo trong che hết nửa đầu, trông như một nữ đặc vụ. Trông thấy tôi, cô ta ôm chầm lấy tôi, giọng nói nghèn nghẹn lập tức hỏi tôi dồn dập: “Chị ơi, mẹ em liệu có chết không?”

Tôi gất: “Bà ấy chết rồi thì khoẻ cho em, không ai xía vào việc của em nữa!”

Cô ta nói: “Chị ơi em biết chị là người tốt, chị phải giúp em.”

“Chị có thể giúp em,” Tôi nói, “Nhưng điều kiện là em bắt buộc phải nói thật.”

Cô nhỏ gật đầu thật mạnh.

Để đảm bảo an toàn cho cô ta, hôm ấy tôi đưa cô ta về căn nhà mới của Hạ Hoa và A Nam. A Nam đã đưa Hạ Hoa đi kiểm tra sức khoẻ ở bệnh viện, không có nhà. Lạc Tiêu Tiêu bồn chồn bất an, không ngừng đi qua đi lại trong phòng, cứ hỏi đi hỏi lại: “Lão họ Phương kia liệu có biết em ở đây không? Lão họ Phương kia liệu có biết em ở đây không? Nếu biết là em toi mạng.”

“Vì sao em sợ ông ta?” Tôi hỏi.

“Lão ta rất xấu xa! Em chưa bao giờ gặp kẻ nào có lòng tham không đáy như lão ta, lão ta luôn luôn bắt mẹ em phải làm những chuyện xấu, mẹ em mà dám cãi lại, lão ta liền lấy em ra uy hiếp mẹ em, nói cái gì sẽ giam em vào trong ngục, nhốt mấy chục năm liền, đợi lúc em ra được khỏi đó, đã biến thành một bà già rồi, lão ta còn nói đầu đầu cũng toàn là người của lão, mẹ và em sẽ không chọi nổi với lão.”

“Em quên là thế giới này có pháp luật sao?”

“Lão ta từng nói, lão ta là luật sư, lão ta chính là pháp luật!” Cô nhỏ nói một cách kích động. “Lão ta biết em bất mãn với lão, nên tìm ở đâu ra người để trối em lại, muốn ép mẹ em phải chi tiền. Kết quả bị chị bắt gặp, sợ xảy ra chuyện gì nên bọn chúng đành phải thả em ra. Còn nữa, lão ta gạt mẹ em, kêu mẹ em thả em vào trong trường dành cho thanh thiếu niên hư hỏng (boot camp), nói là sau khi học trông độ 1 năm, bảo đảm em sẽ ngoan ngoãn vâng lời không dám làm gì tầm bậy nữa. Nếu không phải là bà đây lạnh trí, biết được cái công điện ở đó ban đêm sẽ tắt nguồn điện, rồi trèo cổng leo thoát được ra, hiện giờ dám chắc em đã tiêu đời rồi.” Cô nhỏ nói xong kéo áo lá bên trong lên cho tôi xem những vết thương trên lưng mình.

“Toàn bộ đều là giáo viên đánh đấy, cái trường khốn kiếp ấy chính là một bãi cứt! Mẹ em lại còn đi tin lão ta, tưởng là cho em vào đó xong em sẽ thoát thai hoá cốt, mụ nội nó! Em thà đi bán bia chứ không muốn chết một cách không minh bạch!” Cô nhỏ hung hãn nói xong, lại rũ đầu lặng người hồi lâu, sau đó đột nhiên nhảy xuống giường, quỳ trước mặt tôi, không nói gì, chỉ biết khóc. Tôi ra sức lời cô nhỏ dậy, cô nhỏ lúc bấy giờ mới vừa khóc vừa lu loa: “Chị ơi chị cứu em, cứu mẹ em với, đều là em gieo hoạ, mẹ em toàn là vì em.”

“Em bình tĩnh một chút.” Tôi vỗ vỗ lưng cô nhỏ, “Nói hết những gì em biết cho chị nghe đi.”

“Cái quân rác rưởi đó thích cờ bạc, hễ rảnh là lôi mẹ em đi Macao đánh bạc, thua một cái là tìm đủ mọi cách để xoay tiền, rồi còn bắt mẹ em rửa tiền cho lão ta. Chuyện cụ thể thì em cũng không rõ, nhưng tóm lại là lợi dụng lão ta ta là luật sư, tổng tiền, ép buộc, hăm dọa, lão ta đều làm cả!”

“Em có chứng cứ không?” tôi hỏi, “Hơn nữa tại sao mẹ em lại tin ông ta đến vậy?”

“Bởi vì lão ta là luật sư chứ gì, thật ra mẹ em với lão ta là mối tình đầu của nhau thời đại học, mấy năm trước lúc mẹ em ly hôn với bố em, bọn họ lại trùng phùng một cách khốn nạn, lão ta giúp mẹ em đòi được một phần tài sản rất lớn. Em đoán là lúc đó lão ta đã tính kế với mẹ em rồi. Chị tuyệt đối sẽ không ngờ được cái bà mẹ ngốc nghếch của em nghĩ gì trong đầu đầu — ‘Thôi thì số tiền này vốn là của Bồ Tát ban cho’ đ.m! Còn cần gì chứng cứ gì nữa, chị chưa phát hiện ra sao, nguyên cả một khuôn mặt của lão ta ghi một chữ ‘tì tiền’ to tướng!”

“Sau đó thì sao?” Tôi nói, “Đoạn phim ấy em làm cách nào quay được vậy?”

“Lão ta gạt tiền chưa đủ còn gạt sắc..... đương nhiên rồi, mỗi lần em thấy trên người mẹ em có những vết thương ấy là em biết liền, lão ta vốn không phải là người, là một kẻ biến thái, chị hiểu không hả! Lão ta không thích em ở nhà, cho nên luôn tìm cách đuổi em đi, em đâu có ngu, thừa dịp họ không để ý, em đã gắn một máy ảnh pinhole trong phòng bọn họ. “Nói xong, cô nhỏ lại khóc tiếp, “Mẹ em là một người cao quý như vậy, hu hu hu.”

Tôi đau lòng ôm Lạc Tiêu Tiêu vào lòng.

Đêm ấy, tôi và Lạc Tiêu Tiêu chen nhau trong chiếc giường nhỏ. Tôi chưa bao giờ ngủ chung giường với một cô gái khác, nhưng lần này tôi hoàn toàn không cảm thấy lạ. Cô gái nhỏ bé này, thân thể gầy gò co ro, vừa mong được bảo bọc vừa mong chút hơi ấm. Nhưng con nít rút cuộc vẫn là con nít, nom thấy tôi gửi tin nhắn cho Thuộc Độc, lập tức sấp tới hỏi tôi: “Gửi tin cho ai thế? Anh đẹp trai?”

“Không cho nhìn, ngu mau!” Tôi đẩy cô nhỏ qua bên.

Cô nhỏ lằm bằm lâu bầu một hồi rồi ngủ, nhưng cả đêm giấc ngủ rất trần trọc, luôn miệng nói mớ rồi đập tung chăn.

Tôi gần như cả đêm không ngủ, bởi vì có một số chuyện, tôi phải suy đi nghĩ lại cho thật kỹ.

Bây giờ sáng ngày hôm sau, tôi để lại một tờ giấy nhắn cho Lạc Tiêu Tiêu, dặn dò cô nhỏ ngàn vạn lần không được chạy lung tung, sau đó tôi quyết định đi gặp Ngô Mỹ My trước khi vào làm.

“Em à,” Ngô My My vừa trông thấy tôi liền nói, “Nếu như chị xảy ra chuyện gì, xin em nhất định chiếu cố Lạc Tiêu Tiêu giúp chị, cần bao nhiêu tiền cũng được.”

“Nếu như tiền có thể giải quyết được mọi vấn đề,” Tôi bực mình nói, “Sao chị còn ngồi trong này làm gì?”

“Chị không sao.” Chị ta bảo, “Chị đã mời luật sư tốt nhất.”

“Vì sao không mời Luật Sư Phuong?” Tôi nói, “Ông ta là bạn lâu năm của chị, cũng là luật sư tốt nhất.”

“Ông ấy bận.” Câu trả lời của chị ta thật nhạt nhẽo.

“Em đã biết quan hệ giữa chị và ông ta,” Tôi khẽ nói, “Rất nhiều việc đều là do ông ta chỉ thị ép buộc chị phải làm, sự việc bị bại lộ, ông ta bảo chị ra lãnh đồn, nói với chị bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì, ông ta sẽ lãnh chị ra ngoài, đúng không?”

Chị ta kinh ngạc nhìn tôi.

“Ông trời có mắt, chị sẽ không đỡ nổi cho ông ta đâu. Đến cuối cùng thì mọi người sẽ cùng nhau chết mà thôi, nếu chị không chịu nghĩ cho bản thân, thì hãy thử nghĩ cho Lạc Tiêu Tiêu.”

“Em biết hết rồi sao?” Chị ta rất kinh ngạc.

“Nếu không muốn người khác biết, trừ phi đừng làm.” Tôi nói, “Ngô nữ sĩ, kiến nghị em dành cho chị chính là, ngàn vạn lần đừng chơi trò mạo hiểm với pháp luật, chỉ khi nào nói sự thật mới có thể cứu được chị. Em nghĩ chị cũng không hy vọng đến cuối cùng Lạc Tiêu Tiêu ngay cả một gia đình cũng không còn, đúng không nào?”

“Cô Mã.” Chị ta nói, “Nếu tôi nhớ không lầm, hiện giờ cô đang làm việc cho văn phòng của Luật Sư Phuong?”

“Đúng vậy.” Tôi nói.

“Vậy thì rốt cuộc là vì sao?”

Tôi không đáp, chỉ nhìn chị ta. Tôi hy vọng chị ta có thể đọc được câu trả lời trong ánh mắt của tôi.

“Để chị suy nghĩ.” Cuối cùng chị ta trả lời tôi một cách rất khó khăn.

Gặp Ngô My My xong, tôi lập tức tới văn phòng. Không ngoài dự liệu của tôi, Luật Sư Phuong đã ngồi trong văn phòng đợi tôi, khuôn mặt của ông ta xanh mét, trông như cá đêm không ngủ.

“Chào chú.” Tôi nói.

“Chào cháu.” Ông ta đi thẳng vào đề, “Lạc Tiêu Tiêu đang ở chỗ cháu?”

“Đúng vậy.” tôi nói.

“Cháu đừng có nghe nó nói bậy bạ!” Luật Sư Phuong nói, “Cháu giao nó cho chú, việc này để chú xử lý.”

Tôi lấy u-disc từ trong túi xách ra, đưa cho ông ta nói: “Chú là luật sư, cháu nghĩ chú sẽ biết làm thế nào là tốt nhất.”

Nói xong điều này, tôi quay về lại gian phòng làm việc của mình, thu dọn đồ đạc của tôi, không ngoảnh đầu, rời khỏi văn phòng của Luật Sư Phuong.

Năm phút sau, tôi bắt điện thoại của Luật Sư Phuong, ông ta nói với tôi ở bên kia đầu dây: “Mã Trác, cháu có triển vọng trở thành một luật sư tốt nhất, cháu đã từng nghĩ chưa, nếu như có chú đề bạt cháu, cháu có thể bớt đi được 10 năm ra sức phấn đấu.”

“Đây là điều kiện sao?” Tôi hỏi.

“Coi như vậy đi.” Ông ta nói, “Cháu là người thông minh, cháu chắc cũng phải biết, chú đã làm không biết bao nhiêu việc cho mẹ con họ, nếu không có chú, Lạc Tiêu Tiêu đã sớm bị vô tù. Lần trước nó đầu độc chú, chú cũng không báo cảnh sát, đúng không?”

“Luật Sư Phuong, xin lỗi, hai mẹ con bọn họ mù luật pháp, nhưng cháu không phải. Cháu không muốn bởi vì lo cho tiền đồ của mình, suốt một đời phải sống trong áy náy vì lương tâm cắn rứt.”

“Nếu 10 năm sau mà cháu cũng giống như chú, cũng có một đứa con bị bấu trong não, cháu sẽ hiểu cái gì gọi là không bao giờ đủ.” Ông ta nói, “Hay là cháu suy nghĩ thêm cho kỹ đi?”

Giọng điệu y hệt như Ngô My My.

“Cháu quay lại đây trước đi, chúng ta thương lượng thêm một chút.” Ông ta không chịu buông bỏ.

Nhưng tôi đã cúp máy.

Giờ cao điểm buổi sáng thứ Hai vẫn như thường lệ, nhưng tôi hoà mình vào dòng người hối hả mà chả có việc gì làm.

Tôi lại vừa mới mất việc, nhưng mà lần này tôi không có cảm giác thất bại nặng nề nào. Hơn nữa chính ngay lúc này tôi nhận được tin nhắn từ hân: “Đang ở Hương Cảng, trông thấy một chiếc đồng hồ đeo tay, rất hợp với em, đã mua rồi.”

Tôi nhắn lại: “Có mắc không đấy, nếu không trên 30 vạn thì không thêm.”

Hân đáp: “Vậy thì tặng chung với anh luôn cho rồi, em còn phải thổi lại cho anh mấy chục vạn đấy nhá.”

Tôi đứng giữa phố, cười đến đi không nổi.

Xem tôi này, dẫu cho tôi không còn gì, chỉ ít tôi vẫn có tình yêu, tốt đẹp biết bao.

Hôm đó cũng là lần đầu tiên tôi cảm thấy, nếu như cả một đời này tôi không làm luật sư được nữa, có lẽ làm bà chủ của một quán trà, cũng không phải chuyện gì xấu.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 29

Từ Bắc Kinh bay tới Thẩm Quyển cần phải cần 3 tiếng đồng hồ.

Tôi ngồi chuyến bay sáng, tới Thẩm Quyển cũng vào lúc giữa trưa. Một tấm danh thiếp của quán trà hân vô ý đánh rớt lúc ở Bắc Kinh bị tôi cẩn thận giữ lại đã tiết lộ địa chỉ quán trà của hân ở Thẩm Quyển. Cho nên, muốn tìm được hân thật ra không khó. Làm một việc gây bất ngờ — tôi thừa nhận, không phải là sở trường của tôi. Thậm chí tôi còn đứng trước gương trong buồng vệ sinh của phi trường lén lút luyện tập vẻ mặt “sao khéo thế” của tôi khi hai đứa gặp nhau, đúng là ngổ hết cỡ.

Trong lòng tôi cũng có phần đắn đo, hân bận đến thế, mới từ Hương Cảng về, nghe nói còn phải đi bàn bạc vài vụ làm ăn. Tôi tới liệu có làm tăng thêm gánh nặng cho hân? Hay là, tôi cứ đầu như thế này, liệu hân có không ưng? Nhưng tôi không không chế được ý định tự mình ngồi máy bay đi gặp hân. Nói sao đi nữa, ngàn vạn lý do cũng chỉ quy về một điều, đây chính là, tôi nhớ hân, thật sự nhớ hân.

Lúc tôi phải nhìn thấy một khía cạnh cực kỳ xấu xí của xã hội tại văn phòng của Luật Sư Phương, tôi rất hy vọng có thể tạm thời trốn vào trong một góc nhỏ của thế giới chỉ thuộc riêng về hai chúng tôi. Chắc là có thể mới giúp cho tôi có đủ can đảm tiếp tục tranh đấu.

Chỉ là sự việc hoàn toàn không xảy ra như trong tưởng tượng của tôi, lúc tôi đẩy cửa bước vào quán trà nọ, xuyên qua cánh cửa kính, vừa nhìn đã thấy ngay khuôn mặt của Tinh Tinh, tôi đã vì mình mà đỏ mặt, hơn nữa gần như muốn bỏ chạy thực mạng.

Đương nhiên tôi vẫn nhớ gương mặt ấy.

Người đàn bà chỉ vì ghen tuông, đã lái xe sẵn sàng chuẩn bị tông chết tôi và Thuốc Độc ngay tại chỗ. Giờ đây cô ta đang ngồi trong quán trà, lẽ nào bọn họ còn chưa chia tay? Mà điều càng khiến tôi bất an chính là, bên cạnh Tinh Tinh, tôi lại còn trông thấy một bé gái. Tôi không giỏi đoán tuổi trẻ con cho lắm, 3 tuổi? 4 tuổi? Hay là 5 tuổi?

Tôi quyết định thăm dò tình hình một phen, thế nên tôi không rời đi mà bước tới một chiếc bàn nằm ở phía trong cùng của quán trà để ngồi xuống, tầm nhìn ở vị trí này bao quát nhất, hơn nữa còn có một bồn cây kiểng cực lớn che chắn, cô ta gần như không thể nào nhìn thấy tôi.

Xế trưa, quán trà không một bóng người, nhân viên phục vụ cũng chẳng biết chạy đi đâu hết, nên cũng không ai hay biết khi tôi xuất hiện, càng không có ai bước đến chào đón tôi. Thế này càng tốt, tôi có thể từ từ quan sát.

Tôi xác nhận thêm một lần nữa, cô ta đúng là Tinh Tinh, so với bộ dạng ngồng nghênh như dân anh chị xã hội đạo nọ, giờ đây cô ta nhìn không khác gì một người mẹ rất bình thường. Không hoá trang, thậm chí còn đang đeo một cặp kính cận, tóc xoã ngang vai, không để mái. Nắng chiếu lên phần nửa khuôn mặt, còn thấy được cả những vết tàn nhang nhàn nhạt trên chóp mũi của cô ta. Thế mà cô ta lại ngồi nơi này, tư thế của một bà chủ không ai chối cãi vào đâu được, không có gì để vui, cũng không có gì để không vui.

Đứa trẻ kia cứ thế mà ngồi thản nhiên bên chiếc bàn. Trên bàn là trà nghi ngút khói, mẹ của đứa trẻ thản nhiên ngồi đọc báo rất yên tĩnh, không chút quan tâm đến chuyện liệu đứa bé có bị trà làm phỏng hay không.

Một chốc sau, đứa bé nọ quay đầu lại, cuối cùng tôi đã nhìn thấy nó — nó búi một búi tóc cao, không phù hợp với lứa tuổi của mình, mặc một chiếc áo đầm màu xanh lá, trong tay là chiếc máy game DNS trông to lớn lạ thường so với nó, đang còn chơi một cách rất thành thạo. Sống mũi của đứa trẻ ấy

gần như y hệt của hần! Không biết vì sao, đôi mắt long lanh không ngừng chuyển động của nó khiến cho tôi nhớ đến kẻ thù thuoá bé của tôi — Lam Đồ. Lam Đồ khi ấy chắc lớn hơn nó cả mấy tuổi lặn, nhưng dùng ký ức lu mờ của tôi để nhìn bọn chúng vào lúc này càng mang sức ảnh hưởng lớn lao hơn. Lòng tôi vô cùng chấn động kinh ngạc, lại nhớ lời nói độc ác mà đứa trẻ kia đã từng buông với tôi:

“Đừng tưởng mọi người không biết mày là một đứa con roi.”

Về mặt của nó, động tác của nó, đến nay vẫn để lại ấn tượng sâu đậm. Thật ra bao năm nay, có đôi khi tôi đã từng nhớ đến nó, nhớ đến giọng Thành Đồ của nó cùng với cái câu “Lâm Quả Quả là một con điểm” Tính cách của nó đó nếu không chịu thay đổi, không biết số phận giờ đây ra sao, nhưng so với những kẻ qua đường luôn lạnh nhạt với tôi, sự táo bạo của nó đã sớm được tôi tha thứ. Chỉ là, trong một khắc thoát nhìn thấy đứa trẻ trước mắt này, trong tôi lại trỗi dậy một khát vọng muốn trả thù, muốn lật chiếc bàn ngay trước mặt nó.

Tôi bị ý nghĩ bất chợt này làm giật mình, sự hoang dại đã bị tôi thuần dưỡng bao năm nay lại bất chợt ngẩng phát đầu, đây là một giòng máu khác, là của mẹ tôi, số phận đã định, tôi không sao trốn thoát nổi.

“Mẹ ơi, khi nào thì bố về dắt con đi ăn McDonald?” Đứa trẻ ấy chợt buông máy game trong tay, nhẩy lên lòng của Tinh Tinh, lớn tiếng hỏi.

Cô ta ôm lấy nó, nói, “Sắp rồi, ráng đợi thêm chút nữa.”

Tôi biết tôi nên đi, phải nắm bắt thời cơ đừng để chậm trễ, không thôi sẽ phải mục kích một màn tôi không muốn chứng kiến nhất — gia đình ba người bọn họ xum họp vui vậy, không màng gì đến người xung quanh.

Tôi vừa đứng dậy định đi, không ngờ bị một nhân viên phục vụ kêu lại: “Chị ơi, xin lỗi, bây giờ em mới thấy chị——”

Tôi giật bản mình, ánh mắt bất giác giao nhau với ánh mắt của Tinh Tinh nơi xa xa. Mặt tôi cứng ngắc, vội cúi cúi gằm đầu hối hả bước ra khỏi quán, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của cô ta như kim đâm phía sau lưng. Tôi nghĩ cô ta đã nhận ra tôi, đương nhiên cũng có thể là chưa, bởi vì xưa nay chúng tôi chưa từng đối mặt với nhau, cô ta hoàn toàn không biết rõ mặt mũi tôi. Nhưng bất kể thế nào, tôi vẫn như một kẻ trộm bị bắt quả tang, hoặc tựa như một tên hề vụng về không biết diễn trò, ôm chặt túi xách trước ngực hấp tấp rời khỏi quán trà.

Ra tới đường lớn, tôi bắt đầu ù té chạy, chạy mãi chạy mãi, tôi không thể không nghĩ đến Nhã An năm xưa, đến bà nội số khổ của tôi, đến cha mẹ đã mất sớm của tôi, đến Chú Út ác độc, và những cơn mưa chưa từng dứt của Nhã An, tôi nhớ đến ngày bà ấy tới đón tôi đi, chúng tôi cũng đã từng chạy như thế này, tôi đã tưởng chỉ cần tôi sai chân rong ruổi, là có thể đẩy lùi hết tất cả những bi thương lại ở phía sau lưng, cả một cuộc đời của tôi sẽ được sạch sẽ đẹp đẽ tinh tuơng như chiếc khăn bàn mới mua về. Nhưng số phận luôn trêu ngươi, đã chủ định tôi phải làm kẻ cô cút, tứ cố vô thân, không nơi nương tựa, rồi què cách tổ, để người đời mặc sức chèn ép! Tôi chạy mãi đến đâu một con đường rồi mới dừng lại, ánh nắng cuối tháng sáu của Thâm Quyến vô cùng gay gắt chói chang, hun làm da đầu tôi run cả lên, giọt tay vuốt mặt, mới phát hiện đầu đầu cũng là lẹ.

Tôi đang sợ hãi điều gì? Rốt cuộc là tôi đau buồn vì cái gì? Tôi không biết.

Ghen tuơng, nghi ngờ, hận thù. bao nhiêu ác niệm tích tụ trong tôi, chài chuốt lông cánh kết lại thành một mũi kiếm, để rồi cuối cùng kẻ bị đâm cũng vẫn chính là tôi.

Cuộc chiến vận mệnh cứ mãi giằng co bấy lâu nay, tôi đã chọn cho mình vai của một kẻ bại trận, bởi nó cứ luôn đem hết thấy những gì trong quá khứ quăng đến trước mặt tôi, ép buộc tôi phải thừa nhận, tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi. Chỉ là một đứa trẻ mồ côi mà thôi. Đứng trước sự thật như chém đinh chặt sắt này, tôi không còn sức nào để tiếp tục lấy mũi kiếm kia chĩa vào một đứa bé.

Ngoại trừ ra đi, tôi không còn cách nào khác.

Tôi không nói cho A Nam biết chuyện tôi đi Thâm Quyến, thật ra, không một ai hay biết. Chuyến đi tan lòng nát ruột ấy, chỉ là một màn kịch tàn nhẫn mà tôi là kẻ độc diễn, cả một đời này chắc tôi sẽ không bao giờ muốn nói cho một người nào khác hay, kể cả hần.

Về đến Bắc Kinh, vừa xuống máy bay, điện thoại của hần liền gọi tới, rồi rít hỏi tôi: “Em đang ở đâu?”

“Có gì không?” Giọng của tôi nghe lạnh nhạt đến độ chính bản thân tôi cũng không nhận ra.

“Mẹ kiếp, em tắt máy cả mấy tiếng đồng hồ,” Hần tức giận nói, “Em nói xem anh có gì hay không?”

“Em rất bận.” Tôi nói, “Có gì để nói sau đi.” Nói đoạn, tôi dứt khoát cúp máy.

Hần gọi lại, tôi không bắt.

Điện thoại im lặng chưa được vài phút, lại đổ chuông, tôi tưởng là hần, chuẩn bị tắt máy, nào ngờ lại là A Nam — mà đón đợi tôi, là một tin cực xấu: bệnh tình Hạ Hoa đang nguy kịch.

Đến lúc tôi chạy vào tới bệnh viện, Hạ Hoa đã được đưa vào phòng giám sát chặt chẽ (ICU), A Nam ngồi một mình trên ghế ngoài cửa phòng.

Tôi khom người, lấy một cốc nước ấm từ chiếc máy nước kế bên, đưa cho ông. Ông lắc đầu, tiểu tục quay trở lại ngồi trên băng ghế ngay trước cửa phòng ICU.

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Lần trước lúc đi tái khám, tình trạng đã không tốt, nhưng cô ấy không chịu nằm viện. Sáng nay ba vừa mua thức ăn sáng về tới nhà, đang còn dọn bàn thì nghe trong buồng tắm ‘bịch’ một tiếng, chạy vào thấy cô ấy bị té ngay cạnh bồn cầu.”

“Bác sĩ nói sao ạ?” Tôi hỏi.

“Bác sĩ nói đây là hiện tượng ngưng dùng thuốc lâu ngày,” Ông nói, “Chắc là cô ấy đã sớm vứt hết thuốc vào trong bồn cầu, không ai hiểu được vì sao.”

“Sớm là bao sớm?”

“Ba tính nhẩm thì chắc là bắt đầu từ ngay sau khi biết đã không còn số tiền kia, có lẽ——“ Nói tới đây, ông ngập ngừng.

Những lời xin lỗi, chúng tôi chưa từng bao giờ nói, bởi vì hết thấy những chuyện này, không ai trong chúng tôi thật sự có lỗi cả. Sai lầm, có lẽ là bởi số phận mà thôi, cứ thế dọn không biết bao nhiêu điều bất đắc dĩ đến trước mặt chúng ta, bất kể là chúng ta có thể tiếp nhận được hay không tiếp nhận được, thật bi ai!

Tôi gối đầu lên vai A Nam, chúng tôi cứ ngồi như vậy trên băng ghế suốt một đêm. Ông không biết, đêm ấy đối với tôi, thật sự dài đằng đẵng như thế nào, bởi vì ngoài bệnh trạng của Hạ Hoa ra, trong lòng tôi tràn ngập tâm sự về kẻ kia, đứa trẻ kia, người phụ nữ mang tên Tinh Tinh kia..... Bọn họ hạnh phúc vui vẻ là tốt rồi. Hoặc có lẽ tôi có thể báo cho hần biết Hạ Hoa đã lại nhập viện, nhưng hiện giờ tôi thật sự không muốn nói với hần thêm một câu nào nữa, cũng mặc kệ tin nhắn hần gửi đến uy hiếp tôi: “Em sẽ phải trả giá rất đắt tương xứng cho những gì em làm hôm nay.”

Tôi còn sợ gì nữa?

Hần thật ngu ngốc, tôi đã không còn gì nữa rồi, tôi còn gì để sợ nữa?!

Dù rằng ngay từ giây phút tôi quen biết hần, hần đã không ngừng dối gạt tôi, nhưng lần này thì khác. Cảnh tượng kia, đã đánh thức nỗi đau vẫn hằng yên giấc ngủ say trong ký ức của tôi. Thứ hần chạm đến, là một bãi mìn mà đến cả tôi cũng sắp sửa quên mất. Cho dù tôi tha thứ cho hần, tôi cũng sẽ không có cách nào để tha thứ cho bản thân. Mà giờ đây, A Nam đang ngồi bên tôi, ngửa đầu, nhắm mắt, nỗi đau thương của ông cũng vô bờ bến không khác gì tôi, chúng tôi không ai chạm được tới ai, chỉ có thể dựa dẫm vào nhau.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Hoa tỉnh dậy. A Nam đi tìm bác sĩ, để lại tôi ngồi bên trông chị.

Trên mặt chị lại nổi ban đỏ, chỉ là đang còn trong giai đoạn manh nha, mới có hai đốm nhỏ, gần chỗ gò má bên trái, khó thấy.

“Đề chị nhìn gương cái.” Chị nói.

“Có gì hay ho để nhìn đâu?” Tôi nổi cáu, “Em đâu giống như chị, suốt ngày mang gương bên mình, mạng cũng không thêm mà còn đòi đẹp cái gì!”

Tôi nổi nóng xong mới giật mình nhận ra tôi không nên như vậy, nhưng chị không giận tí nào, bất chợt còn nghịch ngợm móc ra một chiếc gương con từ trong chăn, khoe với tôi: “Sao em biết được vậy, là chị mượn của y tá.”

Tay cầm gương soi mặt mình, tôi tưởng chị ấy sẽ nổi giận, kết quả chị tự nhìn mình trong gương mấy giây xong tức tốc nhét gương xuống dưới gối, nói với tôi: “Mă Trắc, chị có một việc nữa cần xin em giúp.”

“Nói đi.” Tôi lại mềm lòng. Tựa như chỉ qua một đêm, chị đã rũ sạch tất cả mọi sự bén nhọn trên người, trông vô cùng yếu đuối.

“Chị không muốn chết trong bệnh viện, khó coi lắm.” Tôi bịt miệng chị lại, kết quả chị vẫn nói hết lời, “Em và ba em đều là đồ ngốc, nhưng chị không ngu, chị không sợ chết, bởi vì người có thể sống bao lâu đều là số mệnh. Chị chỉ muốn chết trong lòng ông ấy, cứ vậy mà chết một cách đẹp đẽ.”

“Tâm bậy!” Tôi la chị, chị cười hi hi.

A Nam đẩy cửa bước vào, sắc mặt tái mét, tôi nhìn là đã hiểu hơn nửa.

“Chúng ta về nhà.” A Nam nói, “Về nhà thoải mái hơn.”

“Về nhà thôi.” Hạ Hoa ôm cổ A Nam, vẫy vẫy hai bàn chân trần, chào những người còn lại trong gian phòng ICU: “Gặp nhau trên trời nhé!”

May là không ai chấp nhận chị, chỉ coi như chị như bà điên.

Về đến nhà, A Nam bảo tôi gọi cho Thuốc Độc một cú điện thoại, bảo hần tới Bắc Kinh gấp. Tôi nghĩ đi nghĩ lại cả nửa buổi, cuối cùng lấy hết can đảm quyết định gọi, hần lại không chịu bắt điện thoại của tôi. Sang ngày thứ hai, hần còn tắt luôn cả máy, tôi gửi tin nhắn đến cho hần, hần cũng không trả lời. Đối với chuyện sống chết của Hạ Hoa, hần tựa như không đoái hoài.

Tôi nhớ trước đây hần đã từng nói, nếu như tôi không bắt điện thoại hần gọi, hần sẽ biến mất, để tôi không bao giờ tìm được hần. Có lẽ hần đã đại khái nghe được chuyện tôi tới Thâm Quyển từ Tinh Tinh, mà ngay đến đó dành tôi, hần cũng cho là phí sức, vậy thì nếu hần không nhắc tới, tôi hỏi đâu mà đi hỏi? Hai chúng tôi cứ vậy một nam một bắc, lần đầu tiên vô cùng ăn ý với nhau, không một câu cãi cọ, tiến vào tình trạng chiến tranh lạnh.

Mà bệnh tình của Hạ Hoa thì hai ngày sau coi như bắt đầu thực thụ tiến vào giai đoạn nguy kịch, cơn ma bệnh cuối cùng bắt đầu phát huy uy lực, tôi thì

coi như được hiểu thêm về sức lợi hại của căn bệnh này.

Hạ Hoa trở nên không cách nào nhìn được bất cứ ánh sáng gì, A Nam mua những tấm rèm chắn ánh sáng cực dày, che kín mít căn phòng của chị lại, tựa như một hộp giấy được khâu dán vô cùng chặt khít. Tiếp đó là sốt triền miên, ăn bao nhiêu cũng đều nôn hết lên lại, sốt nặng hơn thì bắt đầu nói mê sảng, thỉnh thoảng tỉnh táo, chị chỉ nói được một câu duy nhất.

“Đau, A Nam”

Chị gần như không cách nào nói hết được một câu, cũng không còn hơi sức để nói nữa. Có hôm không biết đầu bay vào một con ruồi, đậu trên mặt chị, chị cảm giác được, nhưng không có chút sức lực để xua nó, thế là khóc hu hu.

Chị không còn là một Hạ Hoa không sợ trời không sợ đất thấy gì cũng điềm nhiên. Trước đau đớn thể xác, chị đã đầu hàng vô điều kiện.

Những lúc đau quá chịu không nổi, A Nam sẽ chích thuốc giảm đau cho chị. Mỗi ngày một mũi, nếu như thật sự không được nữa, thì hai mũi. Mỗi ngày, chỉ hai tiếng đồng hồ ấy sau khi được tiêm thuốc, Hạ Hoa sẽ yên lặng say ngủ, hơi thở đều đặn, có khi còn đỏ mồm hời.

Những ngày ấy, A Nam gần như đem bao nhiêu thuốc lá trong một đời của ông ra hút hết sạch.

Do trong phòng của chị quá tối tăm, đã rất nhiều ngày tôi không nhìn rõ được mặt của chị. Hôm nọ đang lau mình cho chị, chạm phải xương, tôi suýt nữa đánh rớt khăn tay.

“Gầy mất rồi.” Chị cảm nhận được tay tôi đang run lên, tự lẩm bầm.

Tôi dùng khăn mặt thật nóng lau bả vai cho chị, lau cánh tay, cố gắng tránh những nốt ban màu đỏ, sợ đụng phải nước chúng sẽ bị mưng mủ.

Quảng thời gian đó, thời tiết cũng Bắc Kinh cũng rất kỳ lạ, mỗi ngày đều mưa ri rả dai dẳng, không giống thời tiết bình thường chút nào. Lại một hôm, tôi vừa đi chợ mua thức ăn về, một mảng sơn trên tường đột nhiên tróc ra, tự rụng tự lảnh rớt xuống. Đây là một căn hộ mới cơ mà, tu sửa cũng chưa được bao lâu, tôi chợt bị một nỗi đau thương siết đến ngạt thở, xông vào trong phòng của Hạ Hoa, nghe thấy tiếng chị đang nói chuyện với A Nam, thì trái tim mới trở về chỗ cũ.

“Ai đó?”

“Mã Trác.”

“Lão gia, anh ra ngoài trước, em muốn nói chuyện với Mã Trác.”

A Nam làm theo lời chị, ra khỏi phòng, khép cửa lại cho chúng tôi.

Tôi nắm lấy tay chị, đây là một đôi tay đã gầy đến chỉ còn toàn xương, cảm trong tay mỏng manh như một chiếc ly nhựa tùy thời có thể bóp vụn.

“Bọn em cãi nhau hả?” Hạ Hoa hỏi tôi, “Điện thoại của nó cứ tắt máy.”

Tôi gật đầu.

“Em hãy hứa với chị, rời xa nó.” Cuối cùng, chị mới yếu ớt, chậm rãi nhưng rành rọt nói từng chữ một với tôi.

Nước mắt của tôi đã rớt đầy quần áo, hình như chị cảm giác được, vươn một bàn tay, với rồi lại với, khó khăn lắm mới với tới được mặt tôi.

“Đừng khóc mà.” Ngón tay của chị chạm vào mặt tôi, vuốt ve, cuối cùng hết sức, nhẹ nhàng đáp xuống trên bàn tay kia của tôi.

“Hạ Hoa, em buồn quá.....” Cả một cuộc đời, đầu cho bị tổn thương không biết bao nhiêu lần, tôi vẫn chưa từng trải là lần nào khiến cho tôi cảm thấy yếu ớt như hiện giờ. Nỗi đau xoáy vào tim mỗi lần tình mỏng giữa đêm khuya dày vò tôi, làm cho tôi gần như không sao tiếp tục kiên cường chống đỡ được nữa. Tôi càng khóc dữ hơn, lại sợ A Nam nghe thấy, tôi đành phải bịt miệng. Bao nhiêu ngày nay, tôi đã ráng cầm cự, không dám nói cho một ai hay, nhưng không một ngày nào tôi không chật vật, đêm đêm tôi đều tự trách: tại sao lại đi quen hắn? Tại sao lại đi theo hắn? Tôi và hắn đã dây dưa không rõ ràng cả năm năm trời, tại sao rõ ràng đã có biết bao nhiêu cơ hội để rời bỏ hắn, mà tôi lại không chịu nắm giữ cho thật chặt cơ hội nào? Mà nay, cuối cùng tự mình phải uống ly rượu đắng, tự gánh lấy hậu quả.

“Đừng buồn nữa.” Chị vẫn đang nói rất chậm chạp, nói một đoạn thật dài, “Không phải là vấn đề của em, thật sự không phải. Bọn em đã chủ định không phải người cùng một thế giới, Mã Trác, em ở tuốt trên cao, em có mục tiêu phấn đấu, mà nó, nó chỉ là một người phạm, cả đời này nó sẽ không cách nào lên đến được nơi em đứng. Cho nên, hãy rời xa nó, chỉ khi nào em rời xa nó, thì nó mới tiếp tục sống được. Thắng em này của chị, chị không muốn nó bị chết yểu giống như chị, Mã Trác, coi như chị van em, van em đấy!”

Nước mắt tôi ràn rụa, không biết nói gì, chỉ nắm chặt lấy hai bàn tay của chị cầu xin thêm sức mạnh.

Trong bóng tối, Lâm Quả Quả tựa như mượn thân xác chị để hồi hồn, nhập vào khác này. Tôi nhớ đến lần đầu tiên gặp chị, khuôn mặt ấy tựa như thần tiên đến từ trời, bọn họ giống nhau đến vậy, dường như tôi đã dùng toàn bộ sức lực để nhích đến bên họ, chỉ để có được một cái nắm tay mơ hồ này.

Đại khái bà ấy ở trên trời đã không đành lòng nhìn tôi đi lạc lối trong mê cung lòng vòng này, bước thấp bước cao loạng choạng vấp ngã hết lần này đến

lần nọ máu thịt tôi bời cho đến khi sức cùng lực kiệt.

“Hãy hứa với chị.” Chị khẽ lập lại một lần nữa.

“Được.” Tôi lau khô nước mắt, thốt ra một chữ nặng tựa nghìn cân.

Chị ấy được toại nguyện, rút tay về lại trong chăn, nói: “Tốt, Mã Trác, em mở cửa sổ ra cho chị, rồi gọi ba em vào đây, được không?”

“Nhưng chị không nhìn ánh sáng được.”

“Đã lâu lắm rồi chị chưa được nhìn thấy ánh sáng, cho chị nhìn một chút.”

Tôi vén một góc rèm cửa lên, một luồng sáng rọi vào trên chăn của chị, chị khẽ cựa mình trong chăn. A Nam đẩy cửa bước vào, trong tay cầm hai ly rượu và một chai rượu đỏ đã được khui.

“Mã Trác, đỡ chị ngồi dậy.” Chị nói với tôi.

Tôi đỡ chị ấy ngồi lên, hôm nay, tinh thần của chị có vẻ rất khá, chị lấy tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh, A Nam bước tới ngồi xuống.

“Anh đã hứa với em.” Chị nói, đón lấy một ly rượu, dù chị đã phải phí rất nhiều sức, nhưng tay vẫn rung lên bần bật.

A Nam rót cho mình một ngụm nhỏ, cũng rót cho chị một ngụm nhỏ, sau đó, họ cụng ly.

Hạ Hoa gần như nằm lệt thòm trong lòng A Nam, cánh tay bọn họ đan chéo nhau. Một cánh tay của A Nam ôm chị, cánh tay kia đan chéo với cánh tay gầy gò của chị, đợi chị uống xong ngụm đầu tiên rồi ông uống cạn ly.

Tôi quệt nước mắt mình, nhưng càng quệt càng nhiều hơn, cắn chặt môi, ra sức cố gắng không để bản thân khóc thành tiếng.

“Anh Nam, em đã muốn uống ngụm rượu này từ rất lâu rồi.” Chị vòng tay qua bá cổ ông, nũng nịu nói, “Uống rượu giao bôi rồi, em đã trở thành cô dâu của anh.”

A Nam chẳng nói gì, chậm chạp đặt chị nằm xuống, dèm chăn, buông rèm, rồi bắt đầu mò mẫm lấy kim bơm thuốc chuẩn bị chích cho chị.

Ba giờ rưỡi sáng, A Nam đẩy cửa phòng bước ra, từ trong ánh mắt ông, tôi đã đọc được hết thấy.

Ông ôm chặt lấy tôi, khẽ buông tiếng khóc trầm thấp.

Này thì Merry Xmas nhá:))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 30

Gặp lại hân, đã là sang ngày thứ hai sau khi Hạ Hoa mất.

Chúng tôi đưa Hạ Hoa về quê cũ, chiếu theo lời yêu cầu của chị, chôn cất chị bên cạnh Sophie Marceau.

Trước lúc về quê đã gửi tin nhắn cho Thuộc Độc, hy vọng khi nào hân mở máy lên có thể trông thấy ngay. Lúc chúng tôi tới trấn Ngải Diệp, vừa đẩy cửa, đã thấy Thuộc Độc đứng trong sân nhà, lưng xây về phía chúng tôi, nơi ánh mắt của hân rót, chính là vườn hoa Mã Trác vẫn trong tình trạng được kiến thiết. Mấy năm trôi qua, nơi này đã thoái hoá thành một mảnh đất hoang đầy cỏ dại, tựa như ký ức, nếu không chinh đồn, tốc độ say ngủ của nó luôn nhanh đến kinh người. Nguyên một ngày, hân chỉ hút thuốc rồi lại hút thuốc, ngoại trừ vài câu ứng đối bắt buộc phải nói với A Nam thì hân chẳng hề rằng, đối với tôi lại càng không thêm đề mắt tới. Lúc hạ hộp tro xuống huyệt, hân vứt nắm đất quá mạnh tay, một vốc đất bắn trúng người tôi, hân cũng coi như không thấy, chẳng buồn nói một câu xin lỗi.

Muốn so tài làm thỉnh à? Tôi cũng biết làm thỉnh.

Hai ngày đó, chúng tôi đều trầm lặng, trầm lặng!!! Mãi đến khi chúng tôi từ dưới trấn quay lên thành phố. Chỉ còn hai chúng tôi, A Nam lưu lại dưới căn nhà cũ ở huyện để nghỉ ngơi, ông cần một quãng thời gian mới có thể khôi phục được, cho nên không hơi đâu đi ngó ngang đến bọn tôi.

Bước xuống xe đồ, hân là người đầu tiên mở miệng: “Vào quán trọ thôi, tắm rửa bằng nước nóng cái đã.”

Tôi không phản đối.

Nếu như chia tay vẫn còn thiếu một nghi thức sau cùng, thì phải ráng liều mạng để hoàn thành.

Tôi quán trọ, hẳn đi đặt phòng, vừa bước vào cửa, hẳn liền quay đầu hung dữ mắng tôi: “Là em làm anh không được gặp bà lần cuối, bà là người thân duy nhất của anh, người duy nhất, em có biết không hả!”

“Là tự anh tắt máy.” Tôi nhìn hẳn không chút sợ sệt.

Hắn ép sát vào tôi, bắt chước giọng điệu của tôi: “‘Có gì không, không thì chúng ta nói sau,’ đ.m., em coi tôi là ai, con mọt sách kia chắc? Ông đây đeo xoi món này! Anh nói cho em biết, em mà bắt anh chịu thiệt một lần, anh sẽ cho em gấp 10 lần! Em có biết những ngày đó anh đã chạy đi đâu không? Có cần anh phải nói cho em biết?”

“Khỏi cần,” Tôi nói, “Em không quan tâm.”

Tôi quát cường nhìn hẳn, đợi những nắm đấm của hẳn rơi lên mình, nhưng hẳn cúi đầu, hôn tôi thật sâu. Hôn xong, hẳn nói với tôi: “Thôi, Mã Tiểu Dương, anh mệt rồi, cũng không muốn so đo với em nữa, từ nay về sau em là người thân duy nhất của anh, em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Người thân duy nhất? Chịu trách nhiệm?

Tôi chợt cảm thấy rất buồn cười, hẳn còn muốn gạt tôi đến bao giờ mới chịu thôi?

“Bây giờ bà mất rồi, ba em cũng không còn gì để chống đối nữa đúng không?”

Lẽ nào hẳn vẫn luôn cho rằng, sự lạnh nhạt của tôi đối với hẳn, là bởi vì A Nam?

Tôi đẩy hẳn ra, tự mình ngồi xuống, lấy máy tính xách tay ra, mở máy, mở hòm thư. Ngoài những quảng cáo, còn lại đều là email của Tiêu Triết gửi tôi, tôi mở một bức thư chưa được đọc ra:

Dear Mã Trác

Thoát cái, tớ đã tới Mỹ được hai tháng rồi, cảm giác mới mẻ lúc ban đầu khi tới một quốc gia xa lạ vẫn còn, nhưng hết thầy đều đã đi vào quỹ đạo. Đến lớp, phòng thực nghiệm, làm TA (trợ giảng), lúc nào cũng cảm thấy cuộc sống bận rộn và phong phú hơn trước nhiều. Dẫu vậy, hề rảnh rỗi, tớ vẫn chọn đi bộ quanh trường, ngồi trên bãi cỏ hong nắng, sau đó nhớ đến nụ cười của cậu. Cậu ở trong nước vẫn tốt chứ?

Tớ yêu thích nơi này, thích thành phố với nhịp sống thông thả và yên tĩnh gần như nằm lọt thỏm giữa rừng cây, yêu thích đám thanh niên nam nữ cùng chung chí hướng đến từ nhiều quốc gia và nhiều miền khác nhau, cùng nhau học tập, cùng nhau thực nghiệm. Lúc làm TA tớ thích đối diện với những khuôn mặt đầy nhiệt huyết và phấn khởi của sinh viên đại học để cũng cảm thấy tương lai của mình cũng có thể là vô hạn. Ở nơi này, tớ tìm được kích thích và cảm giác mãn túc trước nay chưa từng có ở trong tâm hồn. Đêm khuya về có một môi, vẫn kiên trì quan sát một ngôi sao chưa được đặt tên xa lắc xa lơ ngoài vũ trụ bao la, không ngừng kiểm tra những con số thực nghiệm. Những khổ cực này tựa như cảm giác của tớ khi chờ đợi cậu, tớ đều luôn sẵn sàng đón chịu.

Toà nhà khổng lồ mang phong cách Âu Châu toả ra không khí uyên bác nồng đậm, những hallway (hành lang) đèn đuốc sáng choang, thanh niên tốp năm tốp ba tụ tập ở những phòng nghỉ giải lao để uống cà phê nhiệt liệt thảo luận về bài vở hoặc rì rầm chuyện trò, trong quán ăn Mỹ có một món mì Ý hương vị cực ngon — tớ biết những thứ này cậu sẽ thích. Hay là, cậu cũng có thể đến đây trải nghiệm hết thầy, Mã Trác, đây là một khả năng khác có thể xảy ra trong cuộc sống, tớ bảo đảm, cậu sẽ thích khả năng này.

Đương nhiên còn có tớ nữa, sẽ vẫn luôn ở đây, đợi cậu đấy.

My best,

Tiêu Triết

Đọc lướt qua bức thư này thật nhanh, bất chợt tôi không muốn đóng nó lại, trong lòng tôi trỗi lên một mong muốn không sao nén xuống được, tôi hy vọng hẳn có thể trông thấy nó.

Tôi vào trong phòng tắm, đóng cửa lại, khoá trái, mở vòi nước trong bồn rửa mặt và buồng tắm lên hết cỡ.

Tôi chỉ sợ phải nghe thấy tiếng hẳn gọi điện thoại.

Ngay lúc tôi đang còn để nước nóng đồ xôi xả xuống đầu mình, bỗng một chuyện hoàn toàn ngoài dự tính của tôi đã xảy ra.

Thoát cái, toàn bộ gian phòng tối đen. Cúp điện.

Xa xa có tiếng sấm rền, tựa như lăn đến gần bằng vận tốc chớp nhoáng, rồi sau đó nờ bung ngay trên nóc của căn phòng trọ của chúng tôi. Tôi giật bắn mình run lên, vội tắt nước, vắt và lắc moi mò được chiếc khăn lông, quấn quanh mình, loạng choạng mò ra khỏi buồng tắm, mang dép lê vào. Vẫn còn chưa kịp chần định, lại nghe tiếng hẳn đập cửa rầm rầm.

“Mở cửa!” Hẳn rống lên. Tôi mò tay mở chốt cửa phòng tắm, không chú ý chân trượt một cái suýt té bổ nhào.

Hắn chẳng nói chẳng rằng vác tôi lên vai, sau đó vứt tôi xuống giường.

Nội tạng của tôi bị cán ngay bả vai lúc hắn vác, đau đến nỗi tôi co quắp người lại. Hắn kéo tôi duỗi thẳng ra, tôi cự tuyệt, hắn lại kéo tôi duỗi thẳng ra, tôi tặng cho hắn một cái bạt tai.

Hắn thoáng sững người trong giây lát, rồi càng cúi xé tôi mãnh liệt hơn.

Tôi cắn lên cánh tay hắn, hắn không hé răng. Tôi càng cắn mạnh hơn, cắn đến ê ẩm cả răng, cắn đến khi nước mắt ràn rụa.

“Không được khóc.” Giọng của hắn khàn đặc.

Thôi thì coi hết thấy như tạm biệt và an ủi cuối cùng đi, tôi nhủ lòng mình, cứ vậy cũng được. Giây thần kinh vẫn luôn căng cứng như dây đàn của tôi, đến phút chót lại sụp đổ. Tôi coi mình như một chiếc lốp xe phế thải, tùy ý ai muốn vứt tôi tới chốn nào tôi cũng để mặc.

Tôi chỉ bất chợt nhớ đến đôi mắt ấy, thanh khiết tựa như nước sông tháng Sáu, nhưng mang nét ưu thương vu vơ, thoáng xẹt ngang qua đầu tôi, tựa như đang lặng lẽ muốn nói với tôi một điều gì đó.

Tôi nghe ngoài cửa có tiếng bước chân người lao xao trong hành lang, nhân viên phục vụ dùng máy bộ đàm nói chuyện với nhau. Sấm thì cứ cách vài giây lại nổ một lần, cứ như đang đối diện với một ống xả khổng lồ. Máy lạnh đã ngừng hoạt động, khí nóng chậm rãi lan tràn, tôi cảm nhận được nước mắt và mồ hôi giao nhau làm mờ đi tầm nhìn của tôi, hơi thở trở nên nặng nề đến gần như không sao tiếp tục được, đau đớn tựa như dùi núi lấp biển đang đè ép tôi. Đau đớn trong tim, đau đớn trên thân thể, đều đang ép sát lấy tôi. Chưa bao giờ trải qua cảm giác tuyệt vọng như thế này, chậm rãi bao trùm lấy tôi, khiến tôi không sao vùng vẫy nổi, chỉ có thể cắn chặt răng, run lên từng trận.

Cả một gian phòng chỉ có mỗi màn ảnh máy tính của tôi đang toả ánh sáng màu xanh lam âm đạm lạnh lẽo. Còn lại, đều là bóng tối vô tận. Hắn, tôi, trái tim của chúng tôi.

Phòng trọ nơi thành phố nhỏ, hệ thống dây điện yếu ớt như sụp đổ toàn bộ trong trận bão sấm sét mùa hè. Sau đó, không biết qua bao lâu mới có điện lại, lúc có điện rồi, con bão ngoài cửa sổ dường như đã mất đi khí thế điên cuồng của nó lúc ban đầu, màn hình của máy tính của tôi đã tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.

Tôi chỉnh đốn lại áo quần, bò dậy từ bên cạnh hắn, ngồi thừ ra trên một chiếc giường khác. Ngồi đó hình như cũng được một hồi lâu thật lâu, máy lạnh đã bắt đầu hoạt động, phát ra âm thanh ro ro rì rầm. Từ lúc quen hắn đến nay, chưa từng có lần nào chúng tôi trầm lặng tựa như lần này.

Nhưng tôi hoàn toàn không có ý định khóc, không một chút nào. Hình như sau khi đã trải qua thời khắc đau đớn nhất rồi, có bao nhiêu tiếc nuối không nữa buồn, bao nhiêu đắn đo, đều tồn đọng lại trong những đêm thao thức của thời kỳ chiến tranh lạnh, rồi bất chợt như bị bóng tối ban nãy cùng bầu không khí nóng nực nuốt chửng. Giờ phút này, trong gian phòng có điều hoà mát mẻ, tôi ôm chặt lấy mình, lòng lại là một vùng nắng trong lành yên ả.

“Em qua đây.” Hắn gọi tôi.

Tôi bất động.

“Em không qua thì anh qua.” Hắn nói.

“Chúng ta chia tay đi.” Tôi quay đầu nói thật nhanh với hắn, “Em đã quyết định xuất ngoại.”

Gần như chỉ trong vòng một giây, tới chỗ tôi, không nói câu nào, sáng cho tôi một cái bạt tai nổ đom đóm mắt.

Sau đó, hắn tức tốc mặc quần áo vào, cầm lấy hành lý của mình, rời khỏi phòng trọ.

Mà tôi thì mới vừa kịp phản ứng, bàn tay vô thức vuốt bên mặt đang đau rát của mình, thì ra, đã tưởng tượng chia tay ra sao cả vạn lần, đến lúc hoàn thành lại dễ dàng đến vậy.

Tôi không quan tâm đến cái bạt tai này, thật ra, có ngàn cái vạn cái tôi cũng chẳng sợ. Tôi ngồi ngậy người ra trên giường, nghe tiếng của máy lạnh chạy ro ro, bất chợt hiểu ra, ngoại trừ sử dụng bạo lực, chắc có lẽ hắn chưa từng nghĩ ra được cách nào để thật sự thấu hiểu lòng tôi. Từng lần từng lần một hắn đã tông cánh cửa lòng tôi mà xông vào, rồi lại từng lần từng lần tông cửa mà xông ra. Chỉ là, lần này, cánh cửa lòng tôi đã mất đi ổ khoá, không sao khoá giữ được tâm tình tôi dành cho hắn, cũng không sao khoá giữ được hắn trong trái tim tôi. Nếu như toàn bộ bạo lực của hắn trong quá khứ, là vì mong giữ được tôi lại, thế thì lần này, tôi hiểu ra, hắn rõ ràng đã buông xuôi hết thấy.

Cảm tạ số phận, cuối cùng chúng tôi đã đi đến được nước này. Có lẽ đối với chúng tôi mà nói, cũng có thể gọi là giải thoát.

Một giải thoát tốt nhất.

Còn Hạ Hoa, cuối cùng em đã thực hiện lời hứa đối với chị, từ nay về sau, chị có thể yên nghỉ an lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 31: Hoàn

Hôm sau, tôi về Bắc Kinh một mình.

Tôi viết thư hồi âm cho Tiêu Triết, nói với cậu ta tôi muốn xuất ngoại, càng sớm càng tốt, nhưng tôi chưa chuẩn bị gì, thậm chí tôi còn không biết, đầu tiên mình nên làm gì. Trong lúc chờ đợi Tiêu Triết trả lời, tôi tự hỏi vì sao lại muốn xuất ngoại gấp như vậy. Lúc ở trên Ngải Diệp, đây chỉ là một cái cớ để chia tay mà thôi. Xuất ngoại? Ngay cả đến hộ chiếu tôi còn chưa làm, xuất cái nổi gì?

Rất nhanh chóng Tiêu Triết trả lời thư, thậm chí cậu ta cũng không hỏi tôi về nguyên do của quyết định chớp nhoáng này, mà đề xuất luôn phương án cậu ta cho là nhanh chóng và êm xuôi nhất: trước tiên là xin qua Mỹ học tiếng Anh, rồi sau đó lo học ôn thi để xin theo học nghiên cứu sinh. Trong thư còn đính kèm một file lớn gồm những tài liệu có liên quan mà cậu ta đã xin được từ văn phòng sinh viên quốc tế của trường cậu ta, vô cùng cặn kẽ.

Mớ tài liệu đó toàn bên tiếng Anh, đêm đó tôi uống hết 3 ly cà phê, đọc cho đến sáng. Sau khi đọc xong, vầng đầu hoa mắt, hình như lập tức quên mất hơn nửa. Tôi nhìn chiếc di động nằm im im một bên thật lâu, vẫn không có chút động tĩnh.

Hắn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, sẽ không còn một tin nhắn hoặc cuộc gọi nào nữa. Tôi nghĩ chắc là chúng tôi sẽ không bao giờ gặp lại nhau, lần chia tay này đoạn tuyệt hơn bất cứ lần nào trước đó, hắn, có thể chịu đựng bất cứ loại tổn thương nào, ngoại trừ tổn thương đến lòng tự tôn.

Sau đó, lại giống như vô số lần trong quá khứ, trùng phùng sẽ luôn xảy ra trong bất cứ một phút lơ đãng nào đó. Mà nếu còn gặp lại, tôi có lẽ cũng sẽ y như cũ mà không sao chống lại được, sẵn sàng lao vào trong vòng xoáy ấy, tự mình đưa đầu vào rọ. Lẽ nào tôi vội vàng lo rời bỏ chốn này, không chỉ vì muốn tìm một chỗ để tự mình liếm láp vết thương, mà hơn hết chính là mong sao không gặp lại hắn nữa, để rồi không đi yêu hắn thêm lần nữa?

Có một ngày, Lạc Tiêu Tiêu bất chợt gọi điện thoại cho tôi, báo cho tôi biết Luật Sư Phương bị lãnh án 20 năm tù giam. Nhờ xét thấy biểu hiện của ông ta ngoan ngoãn, đã nhả số tài sản gian lận chiếm cứ ra lại, cho nên mới không bị hình phạt nghiêm trọng hơn. Ngô My My đương nhiên cũng phải chịu 1 phần trách nhiệm nhất định, may sao chỉ là một năm tù.

Vì sao Luật Sư Phương cuối cùng chọn đi đầu thú, tôi không rõ nguyên do, thậm chí cả một quá trình điều tra và xử án, tôi chả có chút hứng thú nào đi tìm hiểu. Có lẽ ông ta đã biết hành vi phạm pháp của ông đã khiến tôi thất vọng, bởi vì tôi đã kính trọng ông ta như thế, luôn coi ông như một tấm gương sáng để cố gắng học tập noi theo. Mà nay, ngay việc đến tòa án xem ông ta cuối cùng đã biện hộ cho bản thân như thế nào, tôi cũng không có đủ can đảm để đi. Chỉ nghe nói ông ta đã rót nước mắt trước quan tòa, chắc là vì niệm tình bạn bè giữa ông ta và Ngô My My bao năm, hoặc có lẽ là do lương tâm thức tỉnh, khóc lóc van xin tích đức cho đứa con trai bị bấu bẫm.

“Chị ơi,” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Em nhớ chị.”

Cô nhỏ vừa nói xong, chuông cửa vang lên, tôi mở cửa ra, đứng ngay trước cửa, mắt sáng rỡ, chính là cô nhỏ. Lại còn mang quà đến cho tôi nữa, một bịch trái cây và một đĩa hát của Trần Dịch Tấn.

“Mẹ em đã mời gia sư mới cho em, em đã hứa trước khi mẹ ra tù, em sẽ quay về trường, tham gia cuộc thi đại học.”

“Tốt lắm.” Tôi nói.

“Chị ơi chị không vui sao?” Cô nhỏ dè dặt hỏi.

“Không phải.”

Tôi đâu muốn tiết lộ tâm sự của mình cho một cô nhóc. Nhưng cô nhỏ thực sự đã thay đổi rất nhiều, cũng không còn gặng hỏi cho bằng được. Hễ rảnh rồi, cô nhỏ thường hay ghé thăm tôi. Giữa thành phố Bắc Kinh bất chợt đã trở nên bất an và cô đơn này, những ngày đó, cô nhỏ chính là niềm an ủi lớn lao nhất đối với tôi.

“Tại sao lại thất tình thế?” Rốt cuộc có một ngày, cô nhỏ hỏi tôi.

“Bởi vì chị mò côi cha mẹ,” Tôi vuốt tóc cô nhỏ, đáp, “Chị không hy vọng vì chị mà trên thế giới này lại có thêm một đứa trẻ không có cha.”

“Nhưng chị cứ không vui hoài.” Cô nhỏ nói, “Có đáng không?”

“Văn bình thường mà.” Tôi nói, “Rồi cũng sẽ qua thôi.”

“Lẽ nào tình yêu không phải là ích kỷ sao?” Cô nhỏ ngẩng đầu hỏi tôi.

Tôi không biết phải trả lời cô bé ra sao.

Có Tiêu Triết giúp đỡ, thêm vào đó thành tích của tôi không tồi, đơn xin vào trường Mỹ được giải quyết vô cùng thuận lợi. Hôm được cấp thị thực, A Nam cũng về tới Bắc Kinh, bắt đầu đặt vé máy bay và thu xếp hành lý cho tôi. Mà tôi thì chỉ lôi tài liệu và giấy báo danh của trường đã được gửi về nhà

cho mình, ngó lướt qua một lần, rồi nhét hết vào trong ngăn bàn.

Chả có ai để cần phải thông báo, cũng không cảm thấy có gì đáng để ăn mừng.

Huống chi, chỉ có mình tôi biết, thật ra tôi đang bỏ chạy, chạy trốn để rời xa một mối tình trái ngang.

Quảng 10 ngày trước khi tôi lên đường, tôi mới bắt tay vào gói ghém hành lý, nhét hết đồ vô va li, rồi không ngừng kiểm tra xem va li có bị quá trọng lượng hay không, hoặc là đồ đạc liệu có bị dồn nén quá tải mà bung ra ngay giữa đường hay không. Sau khi giải quyết mọi thủ tục một cách thoả đáng, tạm biệt với Nhan Dự Dự cả mấy lần, giữa gian phòng trống hoác chỉ còn sót lại cuốn lịch treo tường với một con số được khoanh tròn bằng bút màu đỏ, thế mà đã sắp tới rồi.

Tuy người xuất ngoại là tôi, nhưng A Nam còn bận bịu gấp mấy lần tôi, ông lo dọn dẹp nhà cửa, quét lau kỹ lưỡng, bỏ mả nào vào trong tất cả mọi ngăn tủ, rồi xem xét lại một lần chót.

“Ba à, ba đâu cần phải làm gấp rút đến vậy,” Tôi nói, “Đợi con đi rồi ba có thể từ từ thu dọn sau, đâu nhất thiết phải làm hết trong hai ngày này.”

“Con mà đi rồi là ba không muốn ở Bắc Kinh thêm một ngày nào nữa.” Tính tình của ông trở nên cố chấp hơn rất nhiều so với trước đây, ông khẳng quyết muốn dùng điều kiện để căn nhà này làm “tân phòng” cho tôi sau khi tôi kết hôn thì mới cho tôi xuất ngoại, còn bản thân ông, thì dọn về lại dưới quê với bà tôi.

“Ba bận rộn đến độ không có thì giờ nói được với con câu nào, con mà đi rồi thì đâu còn cơ hội để nói.” Tôi bảo.

Trên mặt của ông nở một nụ cười đã lâu lắm rồi chưa gặp: “Có thể dùng webcam mà, nhà mình đâu phải chỉ có một chiếc máy tính, con quên rồi sao? Tiêu Triết còn gán cho ba nữa đấy.”

Tôi biết ông có ý nhắc đến Tiêu Triết để thăm dò ý kiến của tôi, nhưng tôi không tiếp lời.

Trong lòng ông, Tiêu Triết chính là người thích hợp với tôi nhất, giống như ông là thích hợp với Lâm Quả Quả nhất. Câu nói kinh điển của ông, “Đây là người cô ấy yêu nhất, còn người yêu cô ấy nhất chính là chứ” tôi không bao giờ quên. Lần này ông ấy đã thoải mái đồng ý cho tôi ra nước ngoài, trừ sự cưng chiều và ủng hộ ông vẫn luôn dành cho tôi ra, một phần lớn cũng là vì Tiêu Triết, có Tiêu Triết bên đó trông nom, ông mới có thể yên tâm.

Đó là hy vọng của ông, đối với cuộc sống của tôi. Còn Thuốc Độc thì, thông minh cỡ Nhan Dự Dự, Tiêu Triết, và A Nam, bọn họ đều không hé răng nhắc tới tên hân. Chỉ có Lạc Tiêu Tiêu đôi khi sẽ nói với tôi:

“Bạn của anh đẹp trai nói anh ấy sẽ không bao giờ tới Bắc Kinh nữa rồi.”

“Anh đẹp trai làm rớt một tấm danh thiếp, em tìm được số điện thoại của anh ấy rồi!”

“Anh đẹp trai nói anh ấy không có tiền để nói chuyện trên điện thoại với em, em nạp cho anh ấy một ngàn đồng vào di động, kết quả anh ấy tắt máy, bà mẹ nó!”

Lạc Tiêu Tiêu vô tư không tìm không phổi cho nên mới cứ thế mà không kiêng dè gì vết thương lòng của tôi, vui vẻ lủi lo suốt ngày.

Tôi không biết Lạc Tiêu Tiêu làm cách nào để tìm được Thuốc Độc, nhưng điều duy nhất tôi có thể xác định là, sau khi Hạ Hoa qua đời, hân chưa từng quay lại Bắc Kinh nữa.

Thế thì những gì trước đây hân đã từng nói, một năm thường hay tới Bắc Kinh lo công chuyện, đại khái chắc là toàn nói để dỗ ngọt tôi thôi? Thật ra tôi không trách hân đã gạt tôi. Ngay ngày đầu tiên quen biết hân, tôi đã biết hân là loại người như thế nào. Chỉ là mỗi một lần, tôi đều chọn tin tưởng những lời ngon tiếng ngọt của hân. Rõ ràng biết hết thấy đều là mộng cảnh còn chưa tỉnh giấc, nhưng vẫn ráng nhắm chặt mắt, tưởng rằng như thế có thể kéo dài giấc mộng cho đến khi nó trở thành sự thật. Nhưng lần này, sau khi hân đã làm một người cha, đứng trước sinh mệnh nhỏ bé ấy, không cần bất cứ cuộc đụng độ nào, tôi đã triệt để thảm bại. Ngoại trừ đứt áo ra đi, thì làm bất cứ một điều gì khác cũng sẽ để lộ rõ sự ngu xuẩn khiến tôi căm ghét bản thân mình.

Ngày lên đường, A Nam kéo hành lý giùm tôi, hai chúng tôi cùng hối hả tiến vào phi trường. Còn chưa kịp đăng ký lấy thẻ lên máy bay, bỗng có người réo gọi tên tôi: “Mã Chì Hai!!!!!”

Khỏi cần phải hỏi, Lạc Tiêu Tiêu.

“Mã Chì Hai,” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Chị định ăn mặc như vậy đi tới Mỹ sao?”

A Nam vẫn chưa quen với phong cách của Lạc Tiêu Tiêu, không khỏi lên tiếng: “Vị này là....”

“Cô Lạc.” Tôi nói.

“Có quà cho chị đấy!” Lạc Tiêu Tiêu đứng trước mặt tôi, đột ngột rút ra một phong thư, “Lên máy bay rồi mới được xem, đừng nói em chưa cảnh cáo chị.”

Lời chia tay lúc lên đường? Từ khi nào cô nhỏ đã học được trò này?

Thấy tôi bỏ thư vào trong túi xách, cô nhỏ mới nhẹ nhõm tựa như vừa cất được gánh nặng, rồi lại vung vẩy cánh tay, nói: “Cha chị đẹp trai quá nha, hay là giới thiệu cho mẹ em luôn cho rồi.”

Chỉ giỏi nói tầm bậy tầm bạ, thật không biết làm gì với cô bé này nữa.

Nhan Dự Dự sợ rằng nỗi buồn đưa tiễn của cô ấy sẽ gây ngập lụt cả phi trường thủ đô cho nên không chịu tới, nhất định ép tôi phải lấy một chiếc áo khoác bằng da loại tốt nhất của bên chồng cô ấy rồi mới buông tha cho tôi. Nhưng mà chúng tôi đã giao hẹn rồi, khi nào về nước, cô ấy nhất định sẽ ra đón.

Ở phi trường, tôi nhận được điện thoại cô ấy gọi đến, cô ấy nói: “Lần sau hai người cùng về đi, phải biết đấy là hy vọng lớn nhất của tớ ngay từ năm lớp 10.”

“Vây e rằng nó sẽ trở thành một thất vọng của cả đời cậu.” Tôi trả cô ấy.

“Hắn thật sự rất yêu cậu.” Nhan Dự Dự nói, “Còn nhớ cái lần hắn uống say không, hắn toàn gọi tên cậu ở nhà tớ, gọi cả đêm. Mã Trác, đừng đại dột nữa, phải ráng quý trọng.”

“Ồ, cậu cũng bảo trọng.” Tôi nói xong cúp máy.

Người sau cùng để tôi nói lời tạm biệt, chỉ còn lại A Nam. Ông luôn đi sau tôi, không nói năng gì. Tôi đứng lại trước cổng an ninh, xoay người để tạm biệt ông. Ly biệt gần kề, tôi nhìn ông, ông đã già, không chỉ có mái tóc đã điểm sương, cũng không phải là nếp nhăn bên khoé mắt, mà là trong ánh mắt. Ánh mắt ấy vô cùng thanh thản và mệt mỏi, tựa như đang lặng lẽ nói với tôi, tất cả những gì tôi đã nợ ông bao năm nay, ông chưa từng để trong lòng. Người đàn ông không mang một chút quan hệ máu mủ đang đứng trước mặt tôi này, thật ra hạt giống ỹ lại vào ông đã được gieo trồng trong tôi ngay từ giây phút đầu tiên ông chở tôi sau chiếc xe gắn máy, mà tôi lại lãng phí bao nhiêu năm nay đi oán trách ông, giằng co với ông; mãi đến lúc phải rời xa ông rồi mới hiểu ra, tôi đã lầm. Muốn ôm ông một cái, cơ thể lại cứng đờ không sao tiến tới được. Cuối cùng, ông là người tiến lên ôm tôi vào lòng, một cái ôm ấm áp an toàn đến vậy, hết như những gì tôi đã từng khát khao thuở ấu thơ.

Ông vỗ vỗ đầu tôi, nói: “Con bé ngốc này, đừng khóc. Dọc đường cẩn thận, tới nơi nhớ lập tức liên lạc với ba. Ba cũng đang học tiếng Anh, khi nào học khá rồi, sẽ tới thăm các con.” Tôi vui đầu vào bả vai ông, vừa khóc vừa cười vừa gật đầu.

Lên máy bay rồi, tôi lấy phong thư kia ra, nhìn thấy nét chữ ngoáy kinh khủng của Lạc Tiêu Tiêu, cô nhỏ lại còn dùng bút bi mực lóng lánh mà viết, lóng lánh đến đau cả mắt:

Chị Hai:

Có một bí mật em đã giữ kín cho đến ngày hôm nay, hy vọng chị sẽ niệm tình phút chót em chịu nói ra sự thật cho chị hay mà tha thứ cho em.

Đứa con gái đó của Thuốc Độc, không phải là con ruột của anh ấy, mà là con riêng của cái mẹ tên Tinh Tinh kia đã có với người chồng trước của mẹ ta.

Em vốn không định bụng sẽ nói cho chị hay, em vốn tưởng nếu em tranh thủ một chút thì anh ấy sẽ yêu em.

Nhưng mà em đã thất bại, trong lòng anh ấy chỉ có chị.

Đừng hỏi em làm sao mà biết rõ được điều này, em chính là Tiêu Tiêu em gái nhỏ toàn năng, không gì không làm được.

Chúc chị hành trình thuận lợi, ăn uống ngon miệng.

Yêu chị,

Tiêu Tiêu

Tôi đọc đi đọc lại bức thư ấy hết 7 lần, rồi mới xé nó đi.

Máy bay đang vượt qua tầng khí lưu trên không, những lớp mây chồng chất mang màu xám đục, trông như một đám bụi nằm lơ lửng giữa trời. Nhìn xuống dưới, không thấy được gì, khiến ta cảm thấy vừa mất mát vừa mờ mịt, tựa như tình yêu đã để vượt bay khiến ta không cách nào đối diện với cảm xúc trong lòng. Thật mong sao chỉ mãi trôi lơ lửng ở không gian không ai chạm tới này, không cần phải nghĩ ngợi gì về đúng sai, không cần phân tích tội trạng.

Trong khoang máy bay đã tắt bớt đèn, tôi vặn chặt chiếc quạt thông gió trên đầu, tắt ngọn đèn nhỏ, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Bỗng dưng khát khao được mơ thấy mẹ. Đã lâu lắm rồi, bà ấy không chịu đi vào giấc mộng của tôi nữa, tựa như đang phản đối chuyện tôi càng ngày càng giống bà ấy, nhưng càng ngày cũng lại càng không giống bà ấy. Tôi rất muốn hỏi bà, người mẹ đã từng dạy tôi rằng nếu có ai đánh mình thì mình nhất định phải đánh trả lại; tại sao mẹ không kịp dạy cho con làm sao để có thể dùng cảm đối diện với góc tối trong trái tim mình, làm sao để có thể sống một cách trọn vẹn trong nỗi đau của sự mất mát vĩnh viễn?

Thật ra, mẹ cũng không biết, đúng không?

Trong bóng tối, tôi biết bản thân không cách nào ngăn được giọng lệ yếu đuối, cũng chính như tôi biết lần này tôi đã không còn đường lui, tuy đã biết

được sự thật.

Tha lỗi cho em, người em yêu, quá khứ bùng kín của em cùng với thói quen luôn quật cường trong cuộc sống, cuối cùng đã đưa tình cảm của đôi ta đến nước không sao cứu vãn được nữa rồi.

Ai bảo em đi tin vào số mệnh, tin rằng hết thảy đều đã được an bài. Nó khiến cho em tin rằng mỗi một lần đôi ta gặp lại để rồi phân ly, chỉ là để giã lên con đường của hành trình một đi không trở lại của ngày hôm nay.

Dẫu vậy, em vẫn cảm tạ đã từng gặp được anh, và cảm tạ số phận đã khiến đôi ta lại chia xa lần nữa.

Ở độ cao ba vạn thước trên không trung, em biết mình đang bay đến một đại dương mới, một thế giới không có anh. Vẫn như tất cả những lần trước trong quá khứ, em mang trên lưng hy vọng mới và mong đợi cặp bên ở một chân trời mới. 12 năm nay từ Tây sang Đông, từ Nam đến Bắc, rồi lại từ bên này của đại dương bay đến bên kia — hãy để em nói anh nghe lời thật lòng — trong cuộc đời 23 năm qua của em, điều đáng để mong đợi nhất, thật ra, chính là những lúc em ra đi.

Bởi vì, chỉ có ra đi, mới gặp được phép lạ, em thà rằng phải bay đến tận chân trời góc bể chứ không cam lòng trở trăn trong mộng một mình.

Đừng quên, em là Mã Trác. Chỉ hướng về phía trước, hướng về phía trước, không ngừng nghỉ, cũng không thể ngừng.

Hy vọng sẽ có một ngày anh gặp cho em một chiếc máy bay giấy phóng đi trong gió, hoặc ít ra anh vẫn còn nhớ đến quãng ngày thanh xuân chúng ta đã từng nắm tay chung bước trên đường. Dẫu sau bao lần chúng ta cáo biệt rồi lại tương phùng, tình yêu của anh và em đã từng đi được tới nơi xa thật xa; chỉ là hiện giờ, thuyền đã rời bến, em đã trôi về nơi tha phương.

Cuối cùng em đã hiểu, hên thê và chân tướng, vận mệnh và tiên tri, hết thảy đều là bong bong hỗn độn. Không quan trọng nữa, cũng không đáng để canh cánh trong lòng.

Khúc ca biệt ly đoạn trường cuối cùng này, hãy để em biến nó thành một câu chuyện tình không lời, chỉ khẽ kể cho riêng mình anh nghe.

Cả đời này, ra đi, không nói lời hối hận, không than khóc đau thương.

————— Chính Văn Hoàn —————

Nhiều Tuyết Mạn, hậu ký Khúc Ca Biệt Ly III

“Có đôi khi, chỉ có thể có một cái kết”

Viết xong KCBL III, là vào ngày 1 tháng Sáu, ngày quốc tế thiếu nhi. Một ngày nên dành trọn cho sự vui vẻ vô tư, tôi lại cho ra một cái kết mà tôi biết rất rõ là bạn đọc sẽ không ưa, rồi sau khi bao nhiêu bạn đọc đã khóc cạn tuyến lệ, tôi đã thành công bay lên đầu danh sách, trở thành “bà mẹ kế” NO.1 trong văn đàn.

Đừng trách tôi. Năm năm trước, sau khi tôi gõ hai chữ “Mã Trác” xuống trang giấy trắng, thì đã chủ định một cái kết như thế này, tôi không thay đổi nó được, bạn cũng không thay đổi nó được, không ai có thể thay đổi nó được.

Hết thảy những gì người ta nói về “định mệnh” đại khái chính là cái ý này.

Nếu không, đừng gọi cuốn sách này là “khúc ca biệt ly” làm gì, gọi nó thành “khúc ca tình yêu” cho rồi.

Giống như cái vị giúp tôi với lời hứa nơi đất Mỹ, tôi đã từng vô cùng nghi ngờ là cô bé chưa từng đọc qua KCBL I và II, nếu không thì mùa hè năm ngoái cô ấy sẽ không chỉ vào mặt Trần Ý Hàm (nhân vật Mã Trác trong phim truyền hình) hỏi tôi “người đẹp này là ai,” làm tôi tức đến mức suýt nữa mất hết phong độ trước mặt cô ấy mà trợn trắng mắt (tò ý khinh bỉ). Nhưng mà lúc vẫn đang viết KCBL III, cô ấy đã vô cùng nhẫn nại giải thích tường tận các thông tin về việc xuất ngoại của Tiêu Triết và Mã Trác, ngoài ra còn rành rọt giới thiệu với tôi rất nhiều thông tin thú vị và hữu ích về cuộc sống của lưu học sinh tại hải ngoại. Ngoài ra, cô ấy không ngừng giục tôi N+1 lần thiết kế cho Mã Trác một mối tình ABC (thành ra tôi biết cô ấy đã mắc chứng ABC)(1). Đương nhiên ngoài cô ấy ra, còn có rất nhiều người đều đồng loạt đưa ra rất nhiều kiến nghị hay ho cho cái kết của truyện, nhưng mà, kết cục, thật tình, đã sớm chính là cái dạng này.

(1) ABC – American Born Chinese, tức là một cuộc tình với một người Mỹ gốc Hoa.

Quãng thời gian ấy, mỗi ngày trước khi tôi nhắm mắt, trong đầu tôi luôn hiện ra cảnh tượng mà tôi đã từng miêu tả trong tường tượng bấy lâu nay. Phân ly, không than khóc, không đau thương. Ra đi, tìm kiếm tự do.

Bởi vì, chỉ có thế, Mã Trác mới có thể vẫn là một Mã Trác của tôi.

Đối diện với phân ly, nếu như mỗi người trong chúng ta có thể có thêm một chút can đảm, bớt đi một chút sợ sệt, thì có lẽ mới có thể hạnh phúc hơn một chút, đau khổ bớt đi một chút.

Ít ra, đây là hy vọng tốt đẹp của tôi.

Trong cuốn sách này, nhân vật chịu đựng đau khổ để rồi được một món hời nhất chắc là chỉ có Tiêu Triết. Ấn tượng cậu ta để lại trong người đọc chắc

gọi là “nhân vật cảm tử,” chỉ cần không bao giờ chịu buông tay, thì sẽ ôm được người đẹp về. Lúc Tiêu Triết và Mã Trác chia tay nhau ở phi trường, câu mà Tiêu Triết la lớn “Tớ sẽ không bao giờ buông tay,” đã khiến cho bao lữ khách không biết nội tình bị cảm động đấy.

Nhảm tính, đã 5 năm trôi qua rồi, hệ liệt KCBL tổng cộng gồm có 3 quyển sách, hai bài hát, một bộ phim điện ảnh, và vô số phiên ngoại của bạn đọc. Bất kể là đi đến đâu, cũng sẽ có người hỏi cùng một câu hỏi: “Sau này Mã Trác lấy ai?” Máy bữa quay cảnh chót của KCBL III, chúng tôi mở một tiết mục phát sóng trực tuyến trên “Văn Đàn Thiên Trung,” mấy vạn bạn đọc trên mạng túc trực trên đó, chờ kết cục, chờ diễn viên xuất hiện, đợi tin nóng. Khi tôi trông thấy “Mã Trác” mặc áo cưới chạy giữa biển hoa, tôi cũng mang một ảo giác, tựa như cô ấy thật sự hiện hữu trong đời của tôi, mà tôi chỉ là một kẻ quan sát và ghi chép bên lề. Đương nhiên tôi hy vọng cô ấy sẽ hạnh phúc, bất kể kết cục như thế nào, tôi luôn tin rằng cô ấy sẽ hạnh phúc.

Bởi vì sau khi đã trải qua bao nhiêu sinh ly tử biệt, chắc là không còn gì tốt đẹp và quan trọng hơn việc lo sống sao cho thật tốt.

lời người dịch: Nếu bạn đọc có ấn tượng tốt và cảm xúc lai láng đối với cái kết này, mình khuyên bạn nên ngừng đọc truyện ở đây. Hoặc chí ít, bạn nên ngừng đọc vài ngày hoặc vài tuần, để cho ngấm. Rồi sau đó nếu tò mò, thì có thể đọc tiếp. Bởi vì trong “Ba Năm Sau,” tuy là một cái kết HE, nhưng diễn biến rất hấp tấp và có phần cầu thả, tính cách của nhân vật chính thay đổi đến chóng mặt, tình tiết trở nên sến súa và sáo mòn, cuối cùng thì mình cảm thấy chả ra đầu vào đâu. Cái phần “ba năm sau” cũng vốn chỉ được tác giả thêm vào sau vài lần tái bản, mình nghi nó chính là cái kết của phim truyền hình “Mã Trác.”

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Ngoại truyện “Ba Năm Sau” 1

Xế chiều, mưa lâm râm, xe chạy ngang qua con đường của Thiên Trung thì dừng lại.

A Nam đỡ tôi xuống xe, rồi ở lại trên xe.

Đứng từ xa nhìn về phía cổng trường, hàng chữ trên dây lau học số 1 vẫn rực rỡ sinh động như ngày nào: “Trung Học Thiên Nhất, Danh Tiếng Bạc Nhất, Phát Triển Cá Tính Về Vang, Đoàn Kết Thi Đua Sáng Tạo.” Đường như chỉ mới hôm qua, chúng tôi vẫn còn vai đeo cặp sách, nói nói cười cười bước ra từ nơi ấy.

Tiêu Triết bảo: “Đi, vào xem lớp học cũ của chúng ta, nếu như bàn học của bọn mình còn đó, e rằng đã thành đồ cổ tới nơi!”

Tôi cười cười lắc đầu. Những gì nói về tình cảm khi về chốn quê cũ, có lẽ đại khái chính là cảm giác hiện giờ. Rồi xa Thiên Trung đã bao năm, chỉ có trong mơ mới từng quay lại, trong mơ, tôi luôn mặc một bộ đồng phục cũ kỹ, ngồi trước bàn chăm chỉ lo học bài, nếu không thì cầm đầu làm bài thì không dứt; một cuốn vở thi đập “bốp” xuống bàn học, tôi vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào số điểm màu đỏ ghi trên đó.

Kỳ lạ ở chỗ, cho dù nằm mơ, có một giai đoạn sẽ không xuất hiện, tựa như bị xét duyệt cắt bỏ một cách thần kỳ, tựa như cảm giác long trời lở đất non nớt kia, mới đích thực chỉ là giấc mơ thoáng qua.

“Nếu không vào trong, vậy thì mình đi thôi.” Qua nhiều năm, đây vẫn là cách anh thoái hiệp.

Trước lúc lên xe, anh lại chỉ một ngõ hẻm nhỏ trước mặt, nói với tôi: “Quanh qua khúc này có một quán mì kéo, em thích ăn ở đấy nhất, em còn nhớ không?”

Tôi nói: “Hình như vậy.”

“Trí nhớ của Mã Trác càng ngày càng xuống cấp.” Anh vừa lên xe đã phàn nàn với A Nam, “Ra trường mới chỉ 7,8 năm, trong lớp tụi con có biết bao nhiêu là bạn học, trừ con ra, con thấy em ấy chỉ nhớ nổi Nhan Dữ Dữ nữa thôi.”

“Con người phải biết nhìn về phía trước mà.” A Nam vẫn một câu thoại đó.

Trong xe mở máy lạnh khá mạnh, Tiêu Triết đưa một chiếc áo len mỏng cho tôi khoác lên, rồi lại nói với A Nam: “Chú Nam, thị thực của chú sẽ tới trong vòng 1 tháng, hồ sơ không có vấn đề gì cả.”

“Không ngờ một ông già như chú lại cũng có thể ra nước ngoài chơi.” A Nam cười, nói, “Nhưng mà một câu tiếng Anh cũng không hiểu, không biết liệu có tìm được buồng vệ sinh không?”

“Có bọn con thì chú sợ gì?” Vừa nói anh vừa khoác tay ôm chặt tôi.

Xe vừa tới cửa nhà, chúng tôi đã thấy Nhan Dữ Dữ đứng đợi sẵn, cô ấy càng ngày càng đẹp ra, từ sau khi làm mẹ, khí chất thật sự rất khác. Tôi nhảy xuống xe ôm lấy cô ấy, cô ấy khẽ thì thầm bên tai tôi: “Mã Trác, chúc mừng cậu.”

Đã bao năm qua, cô ấy vẫn thích loại nước hoa kia — Poison.

“Cảm ơn.” Tôi cúi đầu, nói mà mũi cay cay.

“Cuối cùng tớ đã đợi được tới ngày này.” Nghe giọng điệu của cô ấy sệt sùi y như cô ấy là trưởng bối của tôi, có xúc động hơn đi nữa tôi cũng không ngăn được nụ cười.

Nhan Dự Dự buông tôi ra, xoay người nhìn anh, nói: “Tiêu Triết, chúc mừng cậu cuối cùng đã được như mong ước.”

Anh cười, biểu hiện có chút bền lên.

Trong cuộc theo đuổi tình cảm mười năm dài đằng đẵng này, cô ấy thật sự là một nhân chứng kề cận nhất của anh. Chỉ tùy tiện chọn lấy một vài chuyện để kể, cũng đủ khiến cho anh chào thua.

Hôn lễ của tôi và Tiêu Triết rất đơn giản, gia đình hai bên, vài bàn tiệc là xong. Bởi vì chúng tôi đã sớm có chung một cách nhìn — hôn lễ chỉ là một nghi thức. Sau khi kết hôn xong chúng tôi còn phải bay về Mỹ, Tiêu Triết đã qua cửa phần phỏng vấn của trung tâm nghiên cứu thiên văn học của đại học Yale, mùa sau sẽ tới đó bắt đầu theo học chương trình tiến sĩ. Chúng tôi vừa dọn qua New Haven, cũng là vì sự nghiệp của anh, rồi A Nam cũng đã xin được thị thực để tới thăm chúng tôi 3 tháng.

Dưới sự cương quyết của A Nam, căn phòng nhỏ thời cấp 2 của tôi đã được trang hoàng lại, biến thành một căn phòng tân hôn nho nhỏ — coi như tôi được gả đi từ nơi này. Giấy dán tường màu hồng nhạt, in từng đóa từng đóa hoa hồng, chiếc giường đơn vốn có đã được đổi thành giường đôi trắng phau, cặp gối đầu viên bèo là của Nhan Dự Dự tặng, đẹp đến khiến người ta không nỡ nằm gối lên. Trước gương của bàn trang điểm đặt hai cây nến đỏ, một chữ “Hỷ” màu đỏ tươi được dán giữa gương, như mộng như ảo.

Tôi còn nhớ mang máng mùa hè lúc thi đậu vào trung học, tôi ngồi trước bàn học đọc cuốn “Truy tìm thời gian như bóng câu” (1) rõ ràng, đọc đến mắt hết kiên nhẫn, mà chưa từng nghĩ rằng quãng thời gian như bóng câu của tôi còn ngắn ngủi hơn quãng thời gian dùng để đọc xong cuốn sách ấy.

(1) Cuốn này tiếng Việt có tên là “Đi Tìm Thời Gian Đánh Mất” của Marcel Proust.

Cứ thế mà lớn lúc nào không hay, rồi xuất ngoại, đi làm, cưới gả—

Tôi lấy ra một chiếc hộp nho nhỏ từ trong ngăn kéo, trong đầu hiện lên cảnh anh cầu hôn tôi.

Đấy là một buổi chiều tháng Tư, dưới bóng râm của cây dẻ lớn nhất trường, chúng tôi ngồi sánh vai nhau trên băng ghế màu xanh lam. Tôi cầm một cuốn sách, tai đang nghe nhạc Bach, không tập trung gì cả, gần như ngủ gục. Bất chợt anh quỳ một gối xuống, lấy tai nghe từ tai tôi ra, đặt cuốn sách to tướng qua một bên, hai tay anh nắm lấy tay tôi.

“Mã Trác, lấy anh nhé?” Ánh mắt của anh dịu dàng như cát trắng trong chiếc đồng hồ cát.

Tôi sững sốt, nhất thời không kịp phản ứng.

Sau đó, một hạt dẻ rõ to rớt xuống trúng ngay đầu anh.

Anh lấy một tay vỗ vỗ trán, từ trong tay áo rút ra chiếc khăn này. Tôi lượm nó lên, đeo vào ngón giữa.

Hết thấy cứ thế mà nước chảy thành sông.

Ba năm ở Mỹ, anh giống như đường dây cấp cứu của tôi. Đau ốm có anh chăm lo, lúc thi có anh cùng tôi thức trắng đêm học, bao nhiêu việc lớn nhỏ đều mình anh ôm đồm, tựa như anh mới là người theo để chăm lo cho tôi học hành.

Đến nay, may sao tôi coi như đã hiểu được cái lãng mạn của anh, tựa như bầu trời đêm màu xanh nhưng bao la và lặng lẽ, bao trùm lấy tôi. Đón nhận cảm tình này, đối với tôi mà nói, là một vinh hạnh khôn sánh. Tôi không sợ hạnh phúc này đến muộn màng, mà muốn tin rằng hết thấy đều đã được số phận an bài.

Hiện giờ, người hài lòng với điều này nhất, chắc phải nói đến A Nam. Ông đã lấy lại được ngôi chợ trên thành phố, chỉ là ông không có ý định khuếch đại sự nghiệp. Ngoại trừ việc lo chuyện vận hàng hoá, phần lớn thời gian đều ở trong nhà, khiến cho bà tôi rất bất mãn với ông. “Con của anh đã lấy chồng tới nơi rồi, anh đến ngay cả một người vợ cũng tìm không ra!” Bà tôi nằng ông thì ông cười, cũng không cãi lại. Từ sau khi tôi về, ông toàn chỉ cười toe toét, khiến cho tôi không nhìn được mà cũng cười theo ông. Nhìn thấy lảng giềng đã lâu năm chưa gặp lại, ông cũng phải nói cho người ta biết: “Mã Trác sắp lấy chồng rồi, lấy tiến sĩ.” Làm đến độ tôi cũng đâm ngại.

Tôi nhìn mái tóc của ông đã thành muối tiêu, giục ông đi nhuộm, ông cũng không chịu. Khăng khăng nói cái gì “Già thì cho già luôn, con người nên chấp nhận già đi.” Tôi không nghe theo, mua thuốc nhuộm tốt nhất về, ép ông nhuộm tóc. Hôm ấy ông ngồi giữa phòng khách, tôi phết thuốc lên tóc cho ông. Ông tựa như một đứa trẻ, tay cầm gương, cổ quàng chiếc khăn lông. Ông soi soi mình, rồi lại soi tôi.

Tôi nhìn ông đã khôi phục lại mái tóc đen trong gương, đùa với ông: “Con gái ba sắp lấy chồng rồi, ba cũng phải nhìn cho đàng hoàng chứ.”

“Con càng lúc càng giống cô ấy.” Ông lơ tôi, tự mình làm bầm. Tôi cũng liếc mình trong gương. Nói thật, tôi vẫn cứ không thích soi gương, cho nên

không nhìn ra mình giống bà ấy cỡ nào.

“Cô ấy nhất định sẽ rất vui.” Ông lại bỏ sung. Thật ra trong lòng tôi rất rõ, Tiêu Triết lấy được tôi, đối với ông mà nói, tựa như thành toàn cho tâm nguyện muốn lấy mẹ tôi năm xưa của ông. Giữa yêu người và được người yêu, ông mong muốn hơn hết chính là có ai đó có thể thay ông che chở cho tôi.

Tôi cảm kích lựa chọn của mình, cuối cùng đã không phụ lòng ông. Đã là do số phận ban tặng, thế thì phải biết cảm kích mà thu nhận. Những gì thương để ban cho ta, đều có nguyên do hết cả. Đây là đạo lý duy nhất tôi nghiệm ra trong ba năm ở Mỹ.

Bạn bè thân đã lâu không gặp, đêm đó đang vui, chúng tôi đều uống chút rượu. Nhan Dư Dư hơi ngà ngà say, nên không quay về khách sạn, chen chúc với tôi trong căn phòng nhỏ của tôi. Sau khi Tiêu Triết đi rồi, tôi và cô ấy ngồi bên giường, đốt điếu thuốc.

“Lại hút lại rồi?” Tôi hỏi cô ấy.

“Chỗ xó này của chúng ta không có nhà tạo hình tài giỏi, hay là để tớ lo cho cậu luôn đi.” Cô ấy nói, “Hiện giờ tớ cũng được coi như nhà tạo hình đẳng cấp, có chút danh tiếng trong ngành, rất nhiều minh tinh tìm tớ đấy!”

Tôi nói: “Vô cùng hân hạnh.”

“Coi cậu khách sáo kìa!” Cô ấy liếc tôi một cái, mắt dán vào lá bùa hộ mệnh trên cổ tôi, nói, “Hắn không phiền lòng?”

Tôi lắc đầu.

Thật ra, điều quan trọng nhất là, anh hoàn toàn không biết gì cả. Tưởng là thứ trên cổ tôi cũng giống như bức tượng phật trên cổ của anh, là vật kỷ niệm mẹ đã để lại. Cho nên, anh chưa từng yêu cầu tôi lấy xuống, còn có lần cười bảo để anh đánh cho tôi sợi dây bằng vàng đeo. Chúng tôi cũng không định kết hôn sớm như vậy, nhưng A Nam nói, sức khỏe của bà tôi mỗi năm một kém, lần sau chúng tôi về lại, ít nhất cũng phải năm ba năm sau, nếu không làm đám cưới, chỉ sợ bà cụ sẽ không kịp nhìn thấy.

Ông biết tôi có hiếu, đây là yếu điểm của tôi, mà hơn hết là, tôi biết ông đang giúp Tiêu Triết, tàn suất gửi tin nhắn giữa hai người bọn họ còn cao hơn cả tuần suất giữa tôi và Tiêu Triết. Giao tôi cho người ông tin tưởng, trọn đời trọn kiếp này, ông mới có thể an tâm “về hưu.”

Nhan Dư Dư cười cười, ghé người cầm lấy cánh tay của tôi, nhìn chăm chú chiếc nhẫn trên tay tôi, nói: “Mã Trác, hay là để tớ hát cho cậu nghe nhé.”

Bài cô ấy hát, là bài “Chị Em” của Dương Thiên Hoa, hát một hồi rồi tự mình bật khóc.

Đã nghe bao lời tâm sự của cậu

Nhưng đã không quan trọng nữa rồi

Trông cậu sắp làm cô dâu mới

Tớ bạn chí cốt, muốn những nhẽo đôi câu

Cậu với tớ vốn chị em thân thiết

Vì cậu mà khóc rồi lại bật cười

Thời trang luôn mau thay đổi

Chỉ cần mặc áo cưới một đời.

Hôn nhân của Nhan Dư Dư không được như ý như trong tưởng tượng. Trước đây không lâu, cô ấy mới vừa làm xong thủ tục li dị với Mạnh Hoà. Thế sự vô thường, may sao cô ấy kiên cường, một mình dắt theo đứa con ba tuổi, sống ở Bắc Kinh, cửa hàng trên mạng càng ngày càng ăn nên làm ra, dưới quyền có không ít nhân viên, đã không còn phải lo chạy đi ôm đồm tất cả những việc lật vật lật nhất nữa, nên coi như cuộc sống cũng khá vui vẻ.

Tôi đưa giấy cho cô ấy lau, trên cô ấy: “Đám cưới của cậu, cậu cũng khóc, đám cưới tớ cậu cũng khóc.”

Cô ấy lại trả lời một nẻo: “Tớ chỉ là nhớ thằng bé nhà tớ.”

Nhưng tôi biết không phải vậy. Nhất định là cô ấy có tâm sự, chỉ là không muốn nói ra. Cô ấy đặt tên cho con trai mình là “Nhan Thiệu,” (“yán thảo”, Ít Lời) bởi vì “ngôn đa tất thất” (“yán duô bì shī”, nhiều lời dễ hỏng việc). Logic điển hình của Nhan Dư Dư, đây là điểm duy nhất chưa từng thay đổi của cô ấy. Đứa bé tên Nhan Thiệu kia không biết vì sao, trông lại có khí chất y chang như của Tiêu Triết, hàng mày luôn nhíu, tựa như bất kể lúc nào cũng vừa khó chịu vừa hiếu kỳ đối với thế giới này.

“Bao giờ mới lại đi tìm người mới?” Tôi hỏi cô ấy.

“Tìm người mới làm quái gì, lấy rồi lại bỏ thôi.” Cô ấy vỗ vỗ tôi, “Thôi, cậu sắp lấy chồng, không nên nói những lời xui xẻo này. Nói qua cũng phải nói lại, Tiêu Triết không giống như loại người không trông cậy vào được, vẫn là cậu may mắn.”

Đêm hôm ấy, chúng tôi loay hoay mãi đến mười hai giờ khuya mới coi như thu xếp ổn thoả mọi việc, tắt đèn đi ngủ. Tôi chỉ mong sao cả đêm không nằm mơ, nhưng lại mơ thấy sóng to gió lớn. Sóng biển vô bờ hung hãn, một con thuyền nhỏ bé ra khơi muốn cập về bến bờ, lại bị sóng to đánh ụp giữa đại dương, người trên thuyền chính là tôi, tôi la lớn kêu cứu, nhưng không ai đáp lại, lọt thỏm vào giữa lòng biển lạnh thấu xương, gần như ngạt thở.

Tỉnh dậy, trở mình. Nhan Dữ Dữ gọi tôi: “Mã Trác, không ngủ được?”

Thì ra cô ấy vẫn thức trắng.

Tôi mò lấy chiếc hộp giấy ở đầu giường, vừa lau nước mắt vừa trả lời cô ấy: “Hả?”

Cô ấy cũng trở mình, co người ôm lấy tôi, nói: “Mã Trác, có một chuyện, tớ đã giấu cậu rất lâu, bây giờ tớ chợt muốn nói cho cậu biết, cậu không được nể nang tớ, cũng không được nổi giận.”

Đêm đen ngòm, tôi không thấy được mặt của cô ấy, chỉ nghe thấy được hơi thở nhẹ nhàng của cô ấy, nhưng cuối cùng, cô ấy vẫn chẳng nói gì, giống như câu nói vừa rồi chỉ là một lời nói mớ.

Tôi không phải loại người thích ép người khác, đợi cô ấy tự đấu tranh xong xuôi, điều gì cần nói với tôi cũng sẽ nói với tôi thôi.

Hôm sau là cả một ngày bận rộn. A Nam rất vui, mua pháo thật sớm đốt trong sân nhà, tiếng pháo đi đùng ngoài sân, vang động đến trời xanh. Tôi bảo ông: “Mua nhiều pháo làm gì chứ, toàn phí tiền!”

“Sắp gả con gái rượu đi rồi,” Ông ấy nói, “Vui ghê!”

Áo cưới vốn có thể thuê là được, nhưng ông ấy vẫn nhất định đòi mua, lại còn mua tới hai bộ. Nhan Dữ Dữ đưa áo cưới của tôi tới, kéo tôi vào trong phòng mặc thử, vừa giúp tôi thử áo vừa cầu nhàu: “Tiêu Triết nuôi cậu kiểu gì mà gầy thế này! Cỡ nhỏ nhất rồi còn không vừa!”

Dù sao thì tất cả đều là lỗi của anh, ha.

“Ba cậu đúng là cưng cậu.” Nhan Dữ Dữ nói, “Bảo tớ thiếu gì cứ việc mua, chỉ thiếu điều đọc luôn số mật mã của thẻ tín dụng của ông ấy hết ra cho tớ nghe. Nhớ dạo trước lúc tớ lấy chồng, ba tớ suýt nữa cướp thẻ tín dụng của tớ tự đi mua cho mình một chiếc đi động mới! Thật là một trời một vực!”

“Nhưng mà lúc cậu lấy chồng, nhà cửa xe cộ nhẵn nhụi đều có cả.” Tôi nói, “Không so được.”

“Mấy thứ đó vô dụng, Tiêu Triết là cô phiếu chắc ăn, phát lên là không gì bì kịp.” Nhan Dữ Dữ cười, cúi đầu giúp tôi ghim áo cưới. Đúng lúc này, ngoài cửa bị ai đó đẩy ra, một bóng người tiến vào, vứt một bao đồ nặng chịch xuống đất, nói một câu: “Mệt chết đi được!”

Tôi tưởng mình nhìn lộn, chớp chớp mắt mấy lần, mới xác nhận, không sai, đây chính là Lạc Tiêu Tiêu. Cô nhỏ ngày đó hay mặc một chiếc áo thun màu đỏ rộng thùng thình và mang đôi giày thể thao dơ dáy, nay đã không còn là một cô bé nổi tiếng ăn chơi nữa. Chỉ là, đôi mắt luôn mở to ấy, vẫn mang nét tinh nghịch của thuở nào. Sau khi tôi xuất ngoại, chúng tôi đôi khi sẽ liên lạc với nhau trên mạng, cho nên cũng biết được đôi chút tin tức về nhau. Chỉ là, làm cách nào cô nhỏ biết được chuyện tôi về nước, lại còn có thể tìm được tôi tận nhà một cách thuận lợi như từ trên trời rơi xuống?

Đúng là thần tiên rồi.

“Chào đón hay không?” Cô nhỏ chớp chớp đôi mắt to, nói, “Biết là chị lấy chồng! Cho nên, nhất định nhất định phải đến chúc mừng.”

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của tôi, cô nhỏ như đọc được ý nghĩ, nói: “Weibo của Tiêu Triết đó, toàn nói về chị thôi.”

Weibo của anh, tôi gần như không vào, cũng không ngờ cô nhỏ lại theo dõi. Dẫu thế nào đi nữa, đối với chuyện cô nhỏ lặn lội tới đây, tôi rất cảm động. Cô nhỏ khát nước, tôi vội vàng đi rót nước cho cô nhỏ uống. Sau khi uống ừng ực hết nguyên một ly nước, cô nhỏ cười toe toét nói: “Chuyện quan trọng trong đời thế này mà lại không báo cho em biết, không coi em là bạn bè hay sao.”

“Đẹp mấy câu dư thừa đi, quà đâu mau đưa đây.” Nhan Dữ Dữ nói.

“Em muốn đưa đây chứ,” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Nhưng mà á, em muốn kín đáo đưa, cho nên cảm phiền chị tránh đi một lúc ha.”

“Tớ đi ùi mớ áo lễ phục một chút!” Nhan Dữ Dữ nói xong, bỏ đi.

Cửa đóng lại rồi, Lạc Tiêu Tiêu chạy tới trước mặt tôi, đi một vòng ngắm tôi trong áo cưới, tắc lưỡi khen ngợi: “Đúng là đẹp đến rung động lòng người, làm em cũng muốn kết hôn.”

Tôi ôm cô nhỏ, hỏi: “Khỏe không?”

“Cũng bình thường.” Cô nhỏ kéo khoá túi xách của mình ra, móc ra một chiếc hộp to đùng, là hộp đồng hồ đeo tay của một nhãn hiệu cao cấp, đưa đến trước mặt tôi nói: “Một chút lòng thành.”

“Chị không nhận được đâu.” Tôi đẩy về lại, nói, “Lòng thành thì chị nhận.”

“Mua cả mấy năm trời rồi.” Cô nhỏ nói, “Mua ở Hương Cảng đấy, cứ giữ đây thôi.”

Tìm tôi đập thình thịch như điên. Mua ở Hương Cảng, đồng hồ đeo tay, cả mấy năm trời rồi. Không biết vì sao, tôi lại không dám nhìn vào mắt cô nhỏ.

“Chị ơi.” Cô nhỏ khom người, nhất định muốn nhìn vào mắt tôi cho bằng được, “Sắp lấy chồng rồi, hạnh phúc không?”

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Cô nhỏ lại đứng thẳng người, trông mặt có vẻ như rất nóng nảy, tay cầm chiếc hộp nọ, đi vòng vòng trong căn phòng chật chội của tôi, cuối cùng dứt khoát nói với tôi: “Mã Trác, đi theo em”

Hả?

“Mã Trác, chị bắt buộc phải đi theo em” Cô nhỏ đổi giọng điệu.

Tôi đứng trân trân ra đó.

“Chỉ một tiếng đồng hồ.” Cô nhỏ tiếp tục nói, “Em chỉ cần một tiếng đồng hồ của chị.”

bài hát chị em:

Đã nghe bao lời tâm sự của cậu

Nhưng đã không quan trọng nữa rồi

Trông cậu sắp làm cô dâu mới

Tớ bạn chí cốt, muốn những nhẽo đôi câu

Cậu với tớ vốn chị em thân thiết

Vì cậu mà khóc rồi lại bật cười

Thời trang luôn mau thay đổi

Chỉ cần mặc áo cưới một đời.

Chỉ mong người chị em thân thương

Ôm tớ một vòng ôm

Chỉ có tớ đã từng nghe cậu khóc nỉ non

Cuộc đời mai này ly ly hợp hợp

Cực khổ sẽ được báo đáp

Tớ luôn nghe lời cậu khuyên

Không nên so đo

Hắn sai rồi lại cố ý giả như không biết

Cuối cùng cậu kiên trì giữ được

Còn tớ và hắn của tớ

Không ráng được đến cuối cùng.

Mỗi khi tớ rớt vào vũng xoáy tình yêu

Chỉ toàn sai là sai, quan hệ cũng làm lờ

Tớ luôn quá yêu người

Khiến người yêu trở thành bạn, rồi thành kẻ xa lạ

Nếu như tớ nói tớ bằng lòng, đã từng có ai quan tâm

Nếu cậu biết được câu trả lời, mau chỉ cho tớ

Chia cho tớ nửa phần hạnh phúc, đừng để tớ dưới đáy một mình

Tớ tin rằng tớ sẽ có một ngày

Người bạn đời sẽ quan tâm đến tớ

Mỗi đêm rồi cũng sẽ vui hưởng

Như câu tục ngữ nói “khai hoa kết quả.”

Chỉ sợ rằng tớ đã yêu quá oanh liệt

Không còn tự tin có thể tích dưng

Tình cảm có thể sai, nhưng ánh cười không thể sơ xuất.

Nếu như tớ nói tớ bằng lòng, đã từng có ai quan tâm

Nếu cậu biết được câu trả lời, mau chỉ cho tớ

Rồi sẽ có ngày chính tai tớ sẽ nghe được

Người bạn đời tuyên bố với trời xanh

Sống chết sẽ vẫn luôn yêu tớ

Tớ muốn nói câu tớ bằng lòng, đã từng có ai quan tâm

Nếu cậu biết được câu trả lời, mau bày cho tớ

Rồi sẽ có ngày tớ tìm được người

Thật sự xứng đáng với mình.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 33: Ngoại truyện “Ba Năm Sau” 2

Tiếng pháo vang lên trong sân, đình tai nhưc óc, tựa như đang nổ tung ngay dưới chân tôi vậy. Tim tôi đập thình thịch vang dội, lòng bàn tay mướt mồ hôi.

Rốt cuộc cô nhỏ đang muốn làm gì?

Dường như tôi đã hiểu được hết thảy từ ánh mắt của cô nhỏ, nhưng lại không muốn để cô ấy nhìn thấy được những giằng xé trong tôi.

Cuối cùng tôi đến trước mặt cô nhỏ, nói với cô ấy: “Chị không thể nào theo em đi được, đúng ngọ trưa nay chị sẽ cử hành hôn lễ rồi, xe của nhà Tiêu Triết sắp lên đường tới rước dâu, hay là đợi khi nào chị làm hôn lễ xong——”

“Sẽ không kịp nữa rồi!” Cô nhỏ ngắt lời tôi, trực giác đang mách bảo tôi, đằng sau ánh mắt của cô nhỏ cất giấu một bí mật to bằng trời, mà tôi thì thật sự sợ nhận được bất cứ câu trả lời nào liên quan đến bí mật ấy.

Cô nhỏ nhìn ra nhà ngoài, rồi mới ôm lấy tôi, rỉ tai tôi: “Mấy ngày trước em gặp một người, có muốn biết đó là ai không?”

Tôi tìm cách đẩy cô nhỏ ra, cô nhỏ lại phun ra một cái tên mà tôi hoàn toàn không ngờ trước được: “Mạnh Hoà.”

Đúng là tôi đã quá lo xa rồi.

Gắng sức khiến cho mình thả lỏng xong, tôi hỏi cô nhỏ: “Rồi sao?”

Cô nhỏ thì thầm: “Chị có biết vì sao Nhan Dữ Dữ lại li dị chồng không? Chị có biết, đứa bé tên Nhan Thiếu kia, không phải là con của cô ta và chồng cũ, mà là hậu quả của một đêm nào đó có ai đó đã uống say mà ra đây.”

“Tiêu Tiêu, không được nói lung tung!” Tôi đẩy phất cô nhỏ ra.

“Chị lo sợ cũng vô dụng, đây là sự thật.” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Trên đời này có rất nhiều rất nhiều sự thật, nếu như chị muốn biết thêm nữa, thì hãy đi theo em.”

Nói xong, cô nhỏ xách bóp của mình lên, bước ra khỏi cửa. Tôi đứng yên tại chỗ quãng 3 giây, trong đầu chỉ ong ong lên. Rồi ba giây sau, tôi không kịp thay đồ, đã bước ra khỏi cửa theo Lạc Tiêu Tiêu.

Không biết vì sao, tôi lại hoàn toàn tin rằng Lạc Tiêu Tiêu không nói dối.

Nếu như đây là sự thật, thế thì tôi không dám nghĩ tiếp—

May sao lúc chúng tôi ra khỏi cửa, A Nam và bà tôi không có mặt, lúc này chỉ sợ rằng bọn họ đang còn đứng trong bếp nấu bánh trôi. Còn Nhan Dữ Dữ thì còn đang ở trong phòng ủ đồ giùm tôi. Tôi không cho phép bản thân suy nghĩ thêm một giây nào nữa, Lạc Tiêu Tiêu mỉm cười xoay người, bàn tay nhỏ lạnh ngắt nắm chặt lấy tay tôi. Cứ như vậy, rất nhanh chúng tôi đã ra đến một chiếc xe bánh mì đậu bên vệ đường cách đầu ngõ không xa.

Chủ nhân của chiếc xe bánh mì này là Lạc Tiêu Tiêu, cô nhỏ nhét tôi trong chiếc áo cưới bông bênh vào hàng ghế phía sau, rồi nổ máy xe.

Tôi không mang theo di động, chân đi giày đế bằng, trên người là chiếc áo cưới lộng lẫy trắng phau, cứ thế mà leo lên xe của Lạc Tiêu Tiêu rồi đi. Tôi không biết cô nhỏ sẽ đưa tôi đi đâu, hoặc có lẽ tôi cũng đã biết từ sớm rồi.

Lúc chiếc xe chạy vào con đường — không còn nghi ngờ vào đâu được nữa — thẳng tiến đến chân Ngải Diệp, tim tôi càng đập như điên cuồng.

“Chị Mã Trắc,” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Để đi đến quyết định này, em đã phải dùng hết cả ba năm, chị có biết không?”

“Rốt cuộc em biết những gì thế hả?” Tôi hỏi cô nhỏ.

“Chị cần em muốn biết, em không thể nào không biết được.” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Nhưng mà hôm nay chị đi theo em, em tin rằng chị sẽ không hối hận, em cũng sẽ không.” Đôi mắt của cô nhỏ nhìn về phía trước một cách kiên định, rõ ga, phóng về hướng quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn đối với tôi.

Con đường này thật sự rất thân quen, giữa trời đông rét buốt, hán đã từng lái xe đưa tôi đi tìm A Nam, rồi lại ủ ấm chân cho tôi. Cảm giác xao xuyến lúc mới yêu ban đầu, bởi vì không cách nào quay lại được, cho nên trở thành vĩnh hằng.

Xưa nay chưa từng nghĩ đến, chỉ vì là sẽ không bao giờ quên.

Ai nói cho em hay, em phải kiên cường đến mức nào, mới dám ghi nhớ mãi không quên?

Tôi luôn yêu thích Vương Phi, chẳng qua cũng chỉ vì luôn yêu thích một câu ca này mà thôi.

Quay trở về chốn này một lần nữa, tiến vào mắt tôi, là một vườn trà.

Sương mù sớm mai vẫn còn đang bao phủ quanh núi, người làm công ở nơi này đã bắt đầu làm việc. Có rất nhiều công nhân ngược lên nhìn chúng tôi với ánh mắt kỳ quái, rồi lại cúi đầu lăm bằm chi đó. Tôi không biết bọn họ đang nói gì, thật ra thì tôi cũng không còn hơi sức đâu mà đi lo nhiều chuyện đến vậy. Lạc Tiêu Tiêu nắm tay tôi đi xuyên qua những luống trà, tôi mấy mớ bước theo, không biết bao lâu sau, mới đến bên một người.

Lưng của hán xây về phía tôi, trên đầu là một chiếc nón lá, ngồi trên bờ ruộng, hình như đang nhắm mắt dưỡng thần, lại giống như đang chờ gì đó.

Tôi đang còn định lên tiếng, thì từ trong bụi trà có một đứa trẻ ló mặt ra, trông chạc 6,7 tuổi, tóc cột cao, bên khoe mắt có một vết sẹo do bị bỏng, tuy rõ rệt nhưng không khó coi.

Trông thấy tôi đang nhìn nó chăm chú, cô bé quãng cho tôi một cái nhìn rất hung dữ. Lạc Tiêu Tiêu níu lấy cô bé, bỏ nhỏ câu gì đó vào tai nó, cô bé liền hấp tấp chạy băng qua những luống trà rồi biến mất.

Đây thật sự là hán sao? Nhất định là vậy. Bóng lưng quen thuộc ấy, bất kể trong tư thế nào, đối với tôi đều là khắc cốt ghi tâm.

Giây phút ấy, tôi không hề nghĩ đến bỏ chạy. Tôi đang còn nghĩ, nếu lúc hán quay người lại mỉm cười với tôi, nói đã lâu rồi không gặp, tôi nên dùng vẻ mặt gì để nói cho hán biết, những nhớ nhung mà tôi không dám nhưng nhớ, đều là hán. Bởi vì sau khi đã nghìn trùng xa cách, tôi chưa từng nghĩ rằng chúng tôi sẽ gặp lại nhau ở một địa điểm và thời điểm như thế này.

Hoặc có lẽ, tôi đã không dám nghĩ, còn có một cơ hội như vậy.

Tôi rất bình tĩnh, bình tĩnh đến độ bản thân có thể nghe được hơi thở của mình. Gió buổi sớm lướt bên tai, tôi nghe tiếng lá trà lao xao cọ vào nhau, tạo nên âm thanh rì rào, như vọng đến từ một thế giới khác.

Đợi lâu ơ là lâu, kết quả hần chỉ ngẩng đầu lên, ngáp ngừng xoay người, đứng lên, nói với không khí: “Tiêu Tiêu, em dất bạn tôi à?”

Hần lại còn đeo một cặp kính mát màu xanh như lá trà, giữa buổi sớm ban mai mặt trời còn chưa ló dạng.

Tôi tiến lên một bước nhỏ, hần đứng yên bất động.

Tôi vươn tay rồi lại buông thõng, hần cảm giác được, hon nghiêng đầu, ngáp ngừng cất tiếng gọi: “Tiêu Tiêu?”

Hần không nhìn thấy được!

Hần không nhìn thấy được tôi!

Những ký ức về hần trong tôi đều tựa như một bức hình ố vàng cho đến khi tôi trông thấy đôi mắt ấy của hần, hết thấy đều hoá thành tro. Tôi ra sức lắc đầu, tôi muốn lắc cho mình tỉnh lại, tự nhủ hết thấy đều chỉ là một ác mộng. Vì theo đuổi hần tôi đã chạy trốn những gì số phận đã định đoạt, sao lại vẫn sa vào cạm bẫy của số phận một lần nữa?

Tôi bặm chặt miệng mình, một khắc ấy nước mắt tuôn trào.

Không, trong ngàn vạn cái kết cục có liên quan đến chúng tôi, không có một cái nào, là như thế này được, không một cái nào!

Cuộc đời quá tàn nhẫn, tôi không chấp nhận được!

Lạc Tiêu Tiêu đứng phía sau tôi khẽ đẩy tôi một cái. “Đi đi, chị.” Cô ấy nói.

Sau chót tôi tiến lên, nắm lấy tay hần, đặt lên mắt tôi. Tròng mắt của tôi cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay hần, nhẹ nhàng vô cùng, lại tựa như ký ức vung một nắm cát thẳng vào mặt, đau quá.

“Mã Trác.”

Hần gọi tên tôi, một tiếng gọi ngắn ngủi, một tiếng gọi rất trầm.

Hần thế mà đã nhanh chóng “nhận” được ra tôi!

“Là em.” Tôi nghẹn ngào trả lời hần. Tôi đặt tay mình vào trong tay hần, mười ngón tay đan nhau. Bàn tay hần ấm áp hơn tay tôi rất nhiều, khoảnh khắc nhiệt độ từ cơ thể hần truyền đến, trong đầu tôi như bán đảo thể vừa bắt được điện, hết thấy mọi ký ức đều cuộn cuộn tràn về — chớp ngang.

Thậm chí bao gồm cả lực độ của cái tát từ tay hần lần chia tay cuối cùng.

Tôi chỉ đang hoài nghi, không biết hần có giống như tôi, có thể nhớ đến chúng không?

Hần để mặc tôi nắm tay, không giằng ra, cũng không nói gì.

Lâu thật lâu sau, bọn họ đều không nói gì cả.

Tôi vốn nên tiếp tục khóc một hồi nữa, nhưng tôi bỗng dưng cạn sạch nước mắt, lòng như bị ai đó ấn một mũi dao điện vào, từng chút từng chút một, đau quần quai khóc liệt như bị lãng trí. Tất cả mọi ngôn từ đều trở thành vô dụng, cô hống tôi không thốt ra được bất cứ âm thanh nào nữa.

Hần hoà nhã nói với tôi: “Làm cô dâu tới nơi rồi, không được khóc.”

Hần đã biết hết thấy, quá không công bằng!

Tôi lùi ra sau nửa bước, nhìn hần qua màn lệ. Tôi nghi ngờ bản thân đang còn trong mơ, cho nên cắn mạnh vào môi mình. Có lẽ dùng sức quá độ, môi bị cắn chảy máu, tức thời vị mặn tràn vào trong miệng, không nghi ngờ vào đâu được, đấy chính là mùi vị của ngày tận thế.

“Đi nào, cô dâu!” Hần nói, “Vào trong nhà, anh mời em uống chén trà.”

Hần nói rồi bước về phía căn nhà, tôi đuổi theo hần, nắm lấy tay hần không buông. Dọc đường hần cứ để tôi dắt đường cho hần, không chút dấu điểm, bước chân thong thả vững vàng, giống như hần đã biết trước ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến. Chỉ có một lần không cẩn thận giẫm trúng làn váy của tôi, hần mới luống cuống nhắc chân tránh đi.

Căn nhà cũ đã được hần tân trang lại, nhưng đồ dùng trong nhà vẫn còn đấy. Tôi trông thấy trên tường có treo một tấm hình đen trắng của Hạ Hoa. Khi ấy chắc chị vẫn còn rất trẻ, đôi mắt đào hoa nheo nheo, cười với người đời. Không biết trong ký ức của hần, đấy có phải là một phần khó lòng buông nhất, còn đối với những gì về tôi, thì hần đã sớm vất bỏ hết thấy hay không. Nhưng giờ đây, bất kể hần nhớ đến gì đi nữa, hần cũng chỉ còn có thể ôn lại chúng trong bóng tối, tàn nhẫn biết bao!

Hần buông tay tôi ra, gỡ nón lá xuống, treo lên móc ở trên tường, mò nắm cầm lấy bộ trà tử sa, cầm chúng lên — đặt xuống, rồi lại bốc trà thả vào trong ấm trà, chấp tay, lặng lẽ đợi nước sôi lên.

Hết thấy những động tác này, hấn đều làm mà không cần ai giúp đỡ. Có nghĩa là mất hấn xảy ra chuyện đã không phải chỉ mới ngày một ngày hai, tôi có quá nhiều thắc mắc, nhưng hấn không hé răng, tôi không biết nên mở miệng hỏi câu đầu tiên ra sao.

Ở một nơi tựa như là bồn lai tiên cảnh này, xung quanh yên tĩnh đến độ có thể nghe được tiếng gió. Thời gian ở nơi này trôi rất chậm chạp, tựa như dòng nước chảy ra từ ấm trà lúc hấn nâng ấm rót vào chén, yên tĩnh, róc rách.

Trà đã pha xong, hương thơm lan toả.

Hấn bảo tôi: “Em qua đây.”

Tôi bước đến gần, hấn đặt chén trà rất chính xác vào trong tay tôi. Uống xong ngụm trà đầu tiên, cuối cùng tôi mới lấy được chút can đảm, đến bên hấn, gỡ cặp kiếng đen xuống. Đôi mắt đẹp kia của hấn, như hột nhãn dưới ánh nắng mặt trời, vẫn giữ nguyên nét sâu lắng thần bí của chúng, nhưng đã vĩnh viễn mất đi sinh khí. Tôi nhấc tay, rồi lại buông thõng, tôi không cách nào xét nghiệm thị lực của hấn một cách tàn nhẫn như vậy. Thuở yêu đương nồng nhiệt lúc còn trẻ, tôi cứ tưởng rằng có được ánh mắt ấy của hấn, tôi sẽ được hạnh phúc cả đời, mà nay, nó đã nhân lúc tôi không để ý mà ra đi vĩnh viễn. Tôi không kịp phòng bị, như bị một viên đạn bất thành linh bắn xuyên qua lồng ngực.

Xuôi theo nhiệt độ ấm áp của chén trà rót vào bụng, cuối cùng tôi oà khóc nghẹn ngào.

Nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của tôi, lông mày giả rút hết ra, tôi không kịp sửa soạn lại, nhưng đầu cần lo nữa, hấn vốn không trông thấy được nữa rồi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy đau lòng như thế này, chưa bao giờ.

Hấn nâng mặt tôi trong tay, nói với tôi: “Đừng khóc nữa.”

Tôi nói: “Xin lỗi.”

Hấn nói: “Đừng khóc.”

Tôi vẫn nói: “Xin lỗi.”

“Đừng khóc.”

“Xin lỗi.”

“Đừng khóc.”

“Xin lỗi.”

..... Chúng tôi cứ thế mà anh một câu em một câu, cuối cùng hấn hết cách, chỉ còn nước ôm tôi vào lòng. Trở về với vòng tay của hấn, tôi như viên bi pinball đã được quay về vị trí ban đầu. Yên lòng, thanh thản, không bao giờ muốn lìa xa nữa. Ngón tay của hấn vô tình chạm phải tấm bùa hộ mệnh trên cổ tôi, tựa như bị giật điện hoặc sét đánh, giây phút ấy, điều tôi hoàn toàn không tưởng tượng được chính là, hấn cũng khóc.

Tôi vuốt giòng lệ ấm nóng của hấn, hấn cúi đầu, bướng bỉnh không cho tôi lau khô. Cuối cùng tôi mới tìm được chút bóng dáng xưa của hấn. “Đã bảo em đừng khóc nữa!” Hấn quát với tôi một tiếng rồi đẩy tôi ra!

Tôi nhìn lại mình, rất hoang đường, nhìn đôi giày lấm lem bùn đất và áo cưới đã bị hỏng bét, tôi tự hỏi lòng: tôi đang muốn làm gì? Trên ngón tay tôi vẫn còn đeo chiếc nhẫn quên không lấy xuống kia. Vì nó mà Tiêu Triết đã đích thân tới một tiệm vàng phố Đường Nhân, theo sư phụ học tự đánh ra chiếc nhẫn ấy, mất gần hết một tuần.

Theo lời yêu cầu của anh, trên mặt nhẫn được khắc một ngôi sao bé xíu. “Twinkle twinkle little star,” Anh đã nói với tôi, “Có mỗi em, ánh sao trên trời.”

Tâm tình sâu nặng cùng với những lời tình tứ ngọt ngào, tôi đều không xứng với chúng. Tôi muốn tháo nó ra, nhưng lại không có chỗ để cất, chỉ đành dùng móng tay bấm mạnh vào da thịt mình.

“Em đi đi.” Hấn đứng lên, nói, “Sau này đừng tới đây nữa.”

“Không!” Tôi bỏ nhào đến ôm chầm lấy hấn, như đang ôm một đứa trẻ. Hấn đẩy tôi ra, tôi lại nhào tới. Hấn lại đẩy, tôi lại ôm, hấn dùng sức rõ mạnh, tôi té xuống đất, toàn thân đau điếng, nhưng tôi vẫn quật cường bò dậy, ôm lấy chân của hấn không buông.

Cuối cùng hấn khom người, xách cánh tay tôi lên, ôm tôi vào lòng một lần nữa, thờ dài nói: “Em vẫn cứ thế này.”

Từ đầu đến cuối, hấn không hé răng gì về chuyện của mình. Tôi hiểu ra một cách tuyệt vọng, phong ba bão táp nào đã khiến cho hấn trở nên như thế này, thì hấn vẫn cần chặt rằng không chịu nói ra một câu nào. Vì sao hấn nhất định phải quật cường như vậy, mà tôi, cũng y như hấn? Chúng tôi đã tưởng rằng cả hai đều phải tuân theo những gì số phận đã định đoạt, thì mới tìm được hạnh phúc, cuối cùng lại bắt buộc phải phản kháng lại nó, thì mới tìm ra được sự thật.

Hấn nói: “Anh muốn trồng trà khắp ngọn núi này, chỉ đáng tiếc rằng đất đai nơi này không trồng được giống trà Tạng.”

“Có lẽ chúng ta có thể thử xem sao.” Tôi nói.

“Chúng ta?” Hân gượng cười, sau đó lại đẩy tôi ra, nói, “Tiêu phu nhân, em phải quay về rồi.”

“Đừng——“

“Đây là kết cục tốt nhất.” Hân ngắt lời tôi, “Anh chúc em hạnh phúc, thật lòng đấy.”

Khác với bất cứ lần nói chuyện nào trong quá khứ, lần này tôi không nhìn thấy được ánh mắt của hân, cho nên tôi không hề tin vào cái “thật lòng” mà hân nói.

Tôi lấy đầu ngón tay khẽ miết lên đầu mày của hân, hỏi hân: “Mắt của anh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Bất ngờ.” Hân vẫn không chịu kể.

“Ba!” Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, cô bé lúc nãy chạy vào, níu lấy tay áo của hân, nói, “Chúng ta đi dạo nhé, con dắt ba đi xem bò công anh. Nếu không đợi lúc chúng lớn hơn nữa, sẽ bay đi hết, không thấy được nữa.”

“Được, chúng ta đi thôi.” Hân khom người vuốt vuốt mặt cô bé, rồi lại ngẩng đầu lên lớn tiếng gọi, “Tiêu Tiêu, tiễn khách giùm anh.”

Hân đang đuổi tôi đi. Hân gọi tôi là Tiêu phu nhân. Hân nắm tay đứa trẻ kia, bỏ đi một cách rất dứt khoát.

Hân đã sớm không muốn ở bên tôi. Hân đã vốn không định ở bên tôi. Tôi yếu ớt vô lực đứng yên tại chỗ, lòng như bị dao khoét, mãi đến khi Lạc Tiêu Tiêu gọi tôi: “Chị ơi, đến đây uống chén trà nào.”

“Em cũng đâm ra thích uống trà, chắc là lạ lắm nhỉ.” Lạc Tiêu Tiêu ngồi xuống, pha một ấm trà, nói với tôi: “Đây là loại trà tốt nhất ở chỗ bọn em, có rất nhiều khách quen tìm mua. Nếu như mắt của anh ấy không bị mù, chắc chắn bọn em đã kiếm được càng nhiều tiền hơn nữa.”

“Tiêu Tiêu.” Tôi nắm lấy bàn tay đang bưng trà của cô ấy, dùng ánh mắt cầu xin cô ấy.

“Được rồi, để em nói cho chị biết.” Lạc Tiêu Tiêu hít sâu vào một hơi, giống như hạ một quyết tâm nào đó, “Vốn là anh ấy đã có thể tới Bắc Kinh vô cùng thuận lợi, nhưng vì cái gã A Cát khôn kiếp kia, vì cần tiền gấp nên bán quán trà ấy cho hai người một lúc, anh ấy không có hợp đồng, bị lừa mất hết một trăm vạn. Chị biết con người anh ấy mà, cứ muốn giữ thể diện, không chịu nói gì với chị cả, ráng chống đỡ một mình. Hơn nữa, từ sau khi cái thai đứa con của anh ấy và cái cô Tinh Tinh kia bị sảy, cô ta mắc chứng trầm cảm, cộng thêm chuyện làm ăn không thuận lợi, rồi tình cảm cũng không thuận lợi, phát bệnh ngày càng nặng hơn. Cho đến một ngày trước khi anh ấy đưa cô ta nhập viện, cô ta nổi lửa đốt nhà, định đồng quy vu tận với anh ấy luôn. Kết quả là Tinh Tinh chôn thân trong biển lửa. Vốn là anh ấy cũng không hề hấn gì, nhưng bởi vì để cứu đứa bé kia, nên anh ấy đã bị mù. Phải biết rằng đứa bé đó vốn không phải là con ruột của anh ấy!”

“Chuyện xảy ra lúc nào, sao em lại biết rõ ràng đến vậy?” Tôi rất nghi ngờ không biết có phải cô nhỏ đang bịa chuyện hay không.

“Chị xuất ngoại chưa được vài ngày. Em là fan ruột của anh ấy mà, cho nên suốt ngày bám theo anh ấy, đêm đó đụng ngay lúc em đang rình rập, nếu không có em gọi 120, e rằng đến cả mạng anh ấy cũng đã chẳng còn.”

Tôi hỏi bằng giọng run rẩy: “Mấy năm nay em vẫn ở đây với anh ấy sao?”

“Làm nông dân, có gì không tốt chứ?” Lạc Tiêu Tiêu nói, “Không đâu gì chị, vườn trà này là do em và anh ấy cùng hợp tác mở ra, người đầu tư là bà già em”

Tôi lặng thinh.

Cô nhỏ tiếp tục nói: “Được rồi, để em khai, không sai, em yêu anh ấy. Nhưng em biết, anh ấy yêu chị, chị cũng yêu anh ấy. Mỗi lần em nhắc tới chuyện gì có dính tới chị với anh ấy, anh ấy liền làm bộ như không để ý gì mà lơ em, nhưng em thấy rõ ràng là anh ấy vẫn ngồi yên, đợi xem em nói gì. Thế là em đành phải đi vor vet hết những tin tức gì có liên quan đến chị, rà sạch tất cả những tài khoản weibo của những người có liên quan đến chị, tìm hiểu cho tường tận những người dính dáng đến chị và những chuyện dính dáng đến đời tư của chị. Bởi vì chỉ có cách đó, anh ấy mới để cho em ngồi lân la trong phòng của anh ấy lâu hơn một chút, không đuổi em đi. Em cứ tưởng, sẽ có một ngày nào đó, anh ấy sẽ yêu em, không cần phải giống như là yêu chị, chỉ cần yêu em chút đỉnh thôi, là đủ lắm rồi. Nhưng mà hôm nay em đưa chị tới đây, là vì muốn nói cho chị biết, em đã buông tay rồi, em trả lại anh ấy cho chị. Bởi vì em không muốn lấy một người đàn ông mà trong lòng lại ôm hình bóng của một người đàn bà khác, cho dù em có mang thai của người đàn ông đó, em cũng sẽ không chọn lấy chồng như vậy! Câu nói này, là em học từ Nhan Dự Dự ra, nhưng mà chị yên tâm, em đương nhiên sẽ không mang thai con của anh ấy, bởi vì anh ấy đã nhất định không đụng đến một giọt rượu nào nữa. Cái tên ngốc đó nói, chính là bởi vì có một lần uống say, đi đánh người con gái mình yêu nhất, cho nên cả đời này sẽ tự trừng phạt bản thân, không bao giờ đi uống rượu bậy bạ nữa! Cho nên, ngay đến một cơ hội được như Nhan Dự Dự, em cũng không có, không biết là may mắn hay bất hạnh nữa đây!”

Cô nhỏ dùng một giọng điệu rất thông dong để nói hết những chuyện này, giống như chỉ đang kể chuyện của một ai khác. Nhưng tôi bịt chặt miệng, nước mắt không ngừng rơi.

Lạc Tiêu Tiêu nói: “Ngày mai em sẽ đi, chị ở lại đây với anh ấy nhé. Anh ấy cần chị, mắt của anh ấy, vốn là có hy vọng cứu chữa được. Mẹ em đã tìm bác sĩ tốt nhất, nhưng anh ấy không chịu chữa, anh ấy nói, sau khi chị đi rồi, thế giới này không còn gì đáng để anh ấy nhìn nữa.”

Nói xong câu này, Lạc Tiêu Tiêu bật khóc, xông ra khỏi nhà.

Tôi chậm rãi bước ra ngoài sân, mới phát hiện nắng đã lên rất cao, bầu trời đầy những đám mây trắng ảm áp, từng đám từng đám mây, trông như mắt ai. Như có ai đó đang nói với tôi — Mã Trác, đừng phản bội con tim mình, cho dù phải trả giá bằng tính mạng, cũng không bao giờ nên làm vậy.

Mẹ đã nói đúng rồi sao?

Tại sao bao năm nay, cả những bao nhiêu năm nay, cuối cùng tôi mới hiểu được mẹ.

Tôi hối hả chạy về phía Lạc Tiêu Tiêu đã chỉ cho tôi. Gió đang hát bên tai tôi khúc ca biệt ly đau buồn ấy, nhưng tôi đã không còn nghe thấy được bất cứ âm điệu nào.

Tôi rất muốn nói với Lạc Tiêu Tiêu, hối ức không gạt được chúng ta, tình yêu sẽ chứng minh không ai bị thiếu hụt được.

Tôi cũng muốn nói với Nhan Dự Dự, nếu như cô ấy mãi mãi không chịu nói cho Tiêu Triết biết, đứa bé kia là con của anh ta, nếu như cô ấy tưởng rằng luôn trốn tránh thì có thể luôn luôn quên đi được, nếu như cô ấy luôn hy sinh tình cảnh của bản thân để đi thành toàn cho hạnh phúc của người khác, thế thì, không ai có thể đạt được hạnh phúc cả.

Tôi còn muốn nói với Tiêu Triết, xin lỗi, tôi không hợp với vai trò của một ngôi sao. Có lẽ anh đã quên, bầu trời vốn nên giăng đầy tinh tú long lanh, một ánh sao nhỏ như tôi, chỉ là một ánh sao băng nên mau chóng quên đi mà thôi.

Và A Nam, tôi muốn nói với ông, ân tình cả một đời này không sao báo đáp lại được, tôi sẽ dùng đời sau báo đáp. Người tôi đã từng không dám yêu đời này, tôi không muốn tiếp tục trốn chạy và chờ mong nữa.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, tôi muốn nói với anh: tôi yêu anh, anh chính là người tôi yêu nhất. Trọn đời trọn kiếp, tôi sẽ không bao giờ rời đi, không bao giờ buông tay.

Cho dù cả thế giới này huỷ diệt tất cả mọi ngọn đèn dành cho anh, tôi sẽ dùng ánh sáng của nước mắt mình, soi sáng cả đời anh.

Đây là lời tuyên phán của thần tình yêu, phản đối cũng vô hiệu.

————— BẢO ĐẢM HẾT —————

nào, tạo hình mới của ~~Bá Bá Văn~~ á quên, Thuốc Độc ~~~~~

còn ai biết nhân vật kinh điển này nữa không hả trời? Nếu không tui có thể bỏ hình Mr. Rochester vô.

phần dưới đây là cảm nhận cá nhân, đa phần là chửi tung toé, nếu bạn hài lòng với cái kết này thì đừng đọc tiếp.

nếu bạn đọc vẫn chưa hiểu sao mình bán với cái kết này, thì mình tóm tắt ngắn gọn như sau (tức quá không ngắn gọn nữa, đối ý!): tất cả mọi chi tiết, mình đều chấp nhận hết, muốn làm Bá Bá Văn chờ Hàm Yên cũng OK luôn, NHƯNG, đọc đến phần độc thoại của Lạc Tiêu Tiêu ở đoạn cuối, tức ói máu. Nghe nhân vật Thuốc Độc hoàn toàn mất hết tất cả mọi cá tính, không những vậy còn ngu như heo. Mất mủ, không chịu chữa khi có cơ hội???? Bởi vì thế gian không còn gì đáng để nhìn nữa?? Vậy thì chết luôn đi cho rồi, chứ mủ lòe thì làm sao mà tự lập? Làm sao nuôi con bé con kia? Biết Lạc Tiêu Tiêu yêu mình mà giữ bên cạnh lợi dụng??? Tính cách kiểu này bán hết cỡ nói. Không chịu uống rượu vì năm xưa đập MT suýt chết?? Sau tự đứng nhớ ra màn tự trừng phạt này nữa vậy?? Vớ vẩn.

nếu như tác giả đừng quãng câu sến vãi về chuyện 0 chịu chữa mắt, thì mình cũng không chửi ầm lên đến vậy.

Bản thân mình thậm chí còn nghĩ cách để giữ nguyên cái sườn kết này cho truyện mà vẫn có thể để Thuốc Độc tiếp tục được làm bad boy một cách oanh liệt:

lý do hắn bị mù, là vì sau khi biết Mã Trác đã rời Bắc Kinh rồi, và đang diễn tiết vụ A Cát lừa mình, hắn tới Bắc Kinh nổi lửa đốt nhà A Cát, thí mạng cùi. Tình Tình thì phát bệnh, tưởng rằng hắn lên Bắc Kinh theo Mã Trác, bám theo TĐ, gặp ngay lúc hắn nổi lửa đốt nhà, nảy sinh ý định đồng quy vu tận, lôi luôn TĐ vào trong đám cháy, kết quả người thì chết, kẻ thì mù. Thuốc Độc bị quy tội phá hoại tài sản và gây nguy hiểm đến an ninh trật tự, nhưng vì bị thương nặng và trở thành tàn phế nên được hưởng án treo, với điều kiện là có người chịu bảo lãnh đứng tên cho hắn. Lạc Tiêu Tiêu làm giấy tờ giả khai man tuổi, xách cổ TĐ đi làm hôn thú, trở thành vợ trên danh nghĩa, rồi mới đứng ra bảo lãnh cho TĐ, vì thế mà TĐ bắt buộc phải giữ Lạc Tiêu Tiêu lại bên mình, với điều kiện 3 năm sau khi mãn án hai bên sẽ li dị trong hoà bình. Đôi trẻ dốt nhau về quê, kéo theo đứa con gái mồ côi kia, cùng nhau trồng trà, stalk Mã Trác trên weibo, v.v. và v.v. Khi Lạc Tiêu Tiêu mang Mã Trác tới, thì để lại tờ giấy li dị, thế là bắt buộc Mã Trác phải lập tức kết hôn với Thuốc Độc, còn không thì hắn không có ai bảo lãnh tại ngoại.

THE END!!!!

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ca Biệt Ly* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

